

AZRA İZGÜNER

DÖRT ÇEYREK “2”

K&S

VİSAL
KAFF

EPHESUS

BAZI HİKÂYELEER,

MUTLU BİR SONLA DEĞİL, YAŞANILMASI GEREKEN ZOR SINAVLARLA
DEVAM EDER.

Feza ve Dorukhan aşkı bulmuşlardı fakat aşklarına salıp çıkmak o aşka sahip olmaktan daha zordu. Feza, içinde yaşadığı boşluğu Doruk'la tamamlamaya çalışsa da hep bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeye başlamıştı. Visal ona huzur veren tek yerdı fakat artık bu dört duvarın içine sığamadığını hissediyordu. O kendini keşfetme yolundaki sancılı sürecinde kritik kararlar alırken Dorukhan Falay adı ise tribünlerde eskisinden daha yüksek bir sesle yankılanmaya başlamıştı. Feza'nın kalbinde verdiği sessiz savaşın sonucu ise Dorukhan'ı derin bir yalnızlığa sürüklemek üzereydi.

Sevdiğin birini daima kendi önüne koymaya
nereye kadar devam edebilirsin?

Feza, adının anlamında saklı olan sınırsızlığı tatmak için
kendi sınırlarını aşmayı kafasına koymuştu.
Peki bu, onlar için gerçekten son çeyrek miydi?

AZRA IZGÜNER'İN DÖRT ÇEYREK SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI,
SESSİZ VEDALARLA YENİDEN BAŞLAMALARIN ARASINDA,
AŞKI, AFFETMEYİ VE TAMAMLANMAYI EN DERİN HÂLİYLE
KALPLERE İŞLİYOR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus_yayinlari
/ephesus_yayinlari

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

☆

☆

9 786255 701152

"Ben hep vazgeçilen olduğum için bir şeylerden vazgeçmeyi sana göre daha kolay öğrenmişimdir belki. Belki sen dokunduğun her şeye tüm kalbinle bağlanıyor olduğundan bu kadar zordur bunu yapmak senin için. Oysa omzundan kaç ton yük kalkacağını sana gösterebilseydim çok şaşırırdın. Senin bir uzvun saydığın, belki de sadece ayak bağıdır. Ondan ayrılmadan bilemezsin."

AZRA İZGÜNER

DÖRT ÇEYREK "2"

Ninova

DÖRT ÇEYREK - II (Ciltli)

Yazar: Azra İzgüner
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Düzeltili: Zehra Cantürk
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Kapak İllüstrasyon: Ahmet Uzun
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2025

ISBN: 978-625-5701-15-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025*, Azra İzgüner

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin rûm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

DÖRT ÇEYREK "2"

AZRA İZGÜNER

Düzenleme

Ny.ozlem

Sana, bana, hepimize...
Kendi hayatının içinde bir kez olsun
Feza gibi hissetmiş olan herkese...

SINIRLARI ZORLAMAK

Feza

Yetersizlik hissi, sanıyorum ki dünyadaki en kötü şeydi.

Açıkçası insanların sizi sevdiğiniz kişinin yanına yakıştırmaması, onu hak etmediğinizi düşünmesi ve fiziksel görünüşünüz hakkında olumsuz yorumlar yapmaya başlaması ise tam bir felaketti.

Doruk'un her zaman yanında olmaya çalışan kişi bendim ama Beril'in onun mutfağından paylaştığı fotoğraf yüzünden tüm sosyal medya onları konuşuyordu. Dakikalardır ikisi hakkında yazılanları okuyordum ve kendimi bir hiçmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Bu aşkın nasıl başladığını merak ediyorlardı. Ortada bir aşk yoktu. Yani, umuyorum ki yoktu... Doruk'un yalnızca üç dakika süre aldığı maçtan sonra Beril'in onun evine gitmesini çok tatlı bulmuşlardı. Eğer gerçekten gittiyse ben bu durumu hiç ama hiç tatlı bulmamıştım.

Onun kadar çekici görünmediğimin zaten farkındaydım. O hâlde bunu başkalarının söylediğini duymak neden bu kadar zoruma gidiyordu ki?

Güzellik standartlarını yok saymak diye bir şey yoktu dünyada. Güzellik standartları, evrensel sınırlardı. Onlara uyuyorsan prenestin, senden iyisi yoktu fakat beklentileri karşılayamıyorsan toplum seni ezik olarak yaftalıyordu ve sana hakaret etmeyi kendilerine hak görüyordu.

Önümde X hesabım açtı ve dolu gözlerimle *tweet*leri kaydırırken her geçen saniye içim daha fazla daralıyordu.

Şu sümsük kız, kuzeni falandı herhâlde bu çocuğun. Beril'imizin Dorukhan Falay'a nasıl yakıştığına baksanıza. Mis gibi çift olmuşlar. Hayırlı olsun demek düşer.

Beril, yaşamından kesitleri devamlı olarak takipçileriyle paylaşan kişilerdendi. Onun ne giydiğini ne yediğini hangi mekânda takıldığını yakından takip eden büyük bir güruha hitap ediyordu ve şimdi o güruh, durmaksızın onlar hakkında *tweet* atıyordu.

Tamam şahsi beylerinizi ulu orta paylaşmayın nazar değer falan ama bu çocuğun sırtından daha fazlasını görmeyi hak ediyoruz ya. Yok mu yan yana fotoğrafınız, gözümüz şenlensin.

Dorukhan'ın tribüne dönüp dönüp güldüğü kız bu muydu? İyi yere kapak atmış pezevenk.

Yılın çifti olurlarmış gibi hissediyorum ya kızlar. Harbiden, şu kumral kız ne alakaydı? Beril taş gibi kadın. Bayıldım bu çifte.

Gözlerim yanıyordu.

Aldığım nefes resmen ciğerimi yakıyordu.

Kendisine yakışanı bulmuş. Helal olsun yiğidoğa. Okan'ın kuzeni değil mi kız? Hani barda fotoğraf çekilmişlerdi. O fotoğrafta bir şeylerin olduğu çok belliydi zaten. Çiftin enerjisi direkt geçiyor insana.

Dorukhan Falay tam bir ergen puşt gibi davranıp bir gün kumralla kameralara yakalanıyor, diğer gün esmeri eve atıyor. Kralın bro, önümüzden yürü!

Daha fazlasını okumak istemiyordum çünkü gözüm bir alttaki *tweete* kaydığında gördüğüm kelimeler yüzünden midem bulanmaya başlamıştı.

Bugün kendimi bu kadar kötü hissetmek beklediğim son şey bile değildi. Belki zaman bulurum da Doruk'la konuşurum diye umuyordum gözümü açtığımdan beri. Sabah turta pişirirken *Zaferlerim* şarkısını dinlemiştim. Ona olan özlemimi onun sevdiğini bildiğim bir şarkıya sarılarak geçirmeye çalışıyordum ama o, muhtemelen aynı saatlerde Beril'i evinde ağırılıyordu.

Naz, Visal'in mutfağından, "Gördün mü?" diye girdiğinde başımı sertçe salladım ve bütün kelimeleri arkadaşımın ağzına tıktım. Tavrım yüzünden benimle muhatap olmayı kesip arkasını dönebilirdi ama o bana yaklaşmayı seçti. "Bebeğim, yanlış anlaşılmalıdır belki. Konuştun mu onunla?"

"Nasıl bu kadar hızlı yayılabiliyor?" diye sorduğumda sesimde sitem vardı. "İnsanlar onun maç kadrosunda olup olmadığıyla bile bu kadar ilgilenmiyor ama konu aşk hayatına geldiğinde dev bir gündem oluşuyor, öyle mi?"

"Aşk hayatı falan yok," dedi Naz, elini omzuma koyarak. "Aşk hayatı sensin. Yaz şu çocuğa da ne olduğunu bir de ondan dinle önce. Doruk

yapmaz, Feyza. Ne kadar tanıyorsun da konuşuyorsun deme, yapmaz o çocuk sana öyle bir şey. Hele ki ailenle tanıştıktan sonra... Sofranıza oturdu, yemeğinizi yedi. Böyle bir şey yapmış olabilir mi Allah aşkına?”

“Yapmaz,” dedim. Başımı iki yana salladığımda X’i kapatmıştım ama okuduklarımdan sonra kalbimin kırıkları canımı çok yakıyordu. “Yapmamalı. Ona söyledim. Ona özellikle Beril’le görüşmesini istemediğimi söyledim. Sabahın köründe evine çağırmas onu. Çağırmamalı. Delirmiş mi? Nasıl yapar böyle bir şeyi?”

“Vardır mantıklı bir açıklaması,” dedi Naz. Ağlayacağımdan korktuğu için panik yapmıştı. “Ona sor ne olursun. Sonra gerekirse bizzat ben kararım kafasını, tablo yapar sergileriz Visal’de. Ama lütfen önce onunla...”

“Yanında Beril varsa onu rahatsız etmiş olacağım.” Sesime bulaşan bariz öfke, Naz’ın gözlerini yüzüme çevirmesine sebep oldu. Ben bu tonda konuşmazdım, böyle nefret beslemezdim birine ama saklayacak bir şey yoktu. Beril’den nefret ediyordum. O ve Alara buraya gelip huzursuzluk çıkarmışlar, benim canımı yakmışlardı. Doruk onu evinde ağırlamaya kalktıysa ondan da nefret etmeye hazırlamalıydım kendimi. Nasıl olacaktı bilmiyordum ama böyle bir şeyi kaldıramayacağımı biliyordum.

“Mahvederim onu.” Naz’ın sesi de en az benimki kadar nefret yüklüydü. “1,87 falan dinlemem, alırım ayağımın altına böyle bir durumda. Ama önce sakın oluyoruz bir tanem. Önce güzelce anlıyoruz ne olup bittiğini.”

Beni ikna etmesi uzun sürmedi çünkü zaten parmaklarım ona yazmak için karıncalanıyordu.

Feza: *Umarım mantıklı bir açıklaman vardır...*

Çünkü lütfen olsun. Olmalıydı!

Onun hakkında yanılmak, benim felaketim olurdu. Tanıdığım herkesten farklı bir köşede yer ayırmıştım ona hayatımda. Ailemle tanıştırmış, adını günlüğüme yazmıştım. Çok âşıktım. Kullanılıp bir kenara atılırsam bununla başa çıkamazdım. Beril’i yedeği olarak tutmak istiyorsa kalbimin kırıklarını onaramazdım. Ona hak verirdim ama bunu kabul edemezdim.

Naz, yeni bir müşteri içeri girdiğinde söve söve ve benden özür dileyerek çıktı mutfaktan. Kapıyı rahatça delirebilmem için arkasından

kapatmıştı. Bu esnada telefonum çalmaya başladı. Bir saniye geçmeden telefon kulağımdaydı ve kalbim küt küt atıyordu.

“Yanında mı?” diye sordum buz gibi bir sesle. Öğrenmem gerekiyordu. Öğrenmezsem ölecektim. Acilen mantıklı bir açıklama duymam gerekiyordu benim... Belki dışarıdan birileri görse benim çok abarttığımı düşünebilirdi ama birine bu kadar güvenirken böyle bir gündemle gözümlü açmak, hoş karşılayabileceğim bir durum değildi.

O övülürken ben yeriliyordum. Namusuma kadar dil uzatılıyordu. Onlara göre Beril genç bir kadındı, ben küçük bir kız çocuğuydum. Millet, cinsel organlarımızın ne renk olduğundan tutun Doruk’a yatakta nasıl bir performans sunacağımıza kadar korkunç yorumlar girmeye başlamıştı ve bunlara maruz kalmak yalnızca kısmak istememe sebep oluyordu.

“Yavrum,” dedi Doruk, sıkıntılı bir iç çekişin ardından. “Yemin ederim ki...”

“Yanında mı, değil mi?”

“Hiç mi güvenmiyorsun bana?” Alınmış gibiydi her bir kelimesi. “Açıklama yapmama fırsat vermeyecek kadar mı sinirlendin gerçekten?”

“Yazılanları okudun mu sen?” diye bağırdım. Gözlerim cayır cayır yanıyordu. *Tweet*lerde geçen kelimeler gözlerimin önünde uçuşuyordu. Beril’in onun omzuna yaslandığı elbiseli fotoğrafı zihnimden bir türlü silinmiyordu. “Çok yakışmışsınız, tebrik ederlermiş! Bulmuşsun kendine layık birini. Ben kimmişim ki zaten? Kardeşin olabilirmişim ancak senin!”

“Feza,” dedi. O da sinirlenmişti. “Fotoğraf eski. Eve falan çağırmadım kimseyi. Evde bile değilim lan ben!”

“Neredesin?” Elimi saçlarımın arasından geçirirken dudaklarım titremesini diye çenemi sıkıttım. Derin bir nefes aldığımda gözlerimin hâlâ dolu olmasından nefret ediyordum. “Bugün dışarı çıkmayacaktın. Öyle söylemiştin. Yalan mı söylüyorsun bana?”

“Hoca çağırdı, geldim. Yanına gireceğim şimdi.”

“Neden çağırmış?”

“Bana inanmıyor musun?”

Aslında gerçekten neden çağırdığını merak etmiştim ama onun sorusu öyle kırgınlıkla çevrelenmişti ki kendimi bir duvara çarpmışım gibi hissettim. “Sana tabii ki inanıyorum,” dedim hemen. “Ama arkadaşına inanamıyorum. Madem fotoğraf eski, neden böyle bir şey yapıyor o kız?”

“Kafayı yemiş çünkü!” dedi öfkeyle. “Bak, hocanın yanına girmem lazım. Eğer geçebilirsen bana geç. Çıkar çıkmaz geleyim ben de yüz yüze

konuşalım. En hızlı öyle hallederiz çünkü.” Benden bir cevap alamayınca “Feza,” dedi tekrar. “Tamam mı?”

“Yavaş yavaş yürüyeyim ki Beril’i evden göndermek için vaktin olsun,” diye takıldım ona.

Yaptığım ima onu hiç eğlendirmediydi. Aksine konuşurken sesi çelik gibi sertti. “Yok öyle bir şey.” Üç saniyelik bir duraksamanın ardından “Al,” dedi. “Fotoğraf attım sana. İşim bitince görüntülü de ararım istersen. Benden bu kadar kolay vazgeçme Feza. Herkes yaptı sen yapma ne olursun. Bana biraz inan.”

Bir fotoğraf, birçok şeyi tek bir saniyede böyle kolay mahvedebiliyordu. Resmen ikimiz de sarsılmıştık ve Doruk, bir konuda çok haklıydı. Yüz yüze konuşmamız gerekiyordu. Benim onu görmem gerekiyordu. Sonra belki Beril’in numarasını ister ve ona hayatımda ağzıma almadığım küfürleri arka arkaya sıralamaya başlardım.

“Senden vazgeçtiğim falan yok benim,” dedim. “Gir hocanın yanına, hallet işini. Düzgünce konuşalım.”

Düzgünce konuşacağımız an gelene dek ben yirmi kat daha fazla gerilmiştim. Visal’dan çıkıp otobüse bindim ve yol boyunca yazılanları okudum. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama kendimi durduramıyordum. İnsanların hiç tanımadıkları biri hakkında konuşurken nasıl bu kadar ileri gidebildiklerini anlamıyordum. Doruk’a sarıldığım birkaç saniyelik anın kesitleri her seferinde farklı bir başlıkla paylaşılıyordu. Olayın benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen devamlı ben aşağılanıyordum. Sürekli kusur arayan bir tayfa vardı ve ben onlar için biçilmiş kaftandım. Bende kusurdan bol ne vardı?

Her şey o kadar ağırıma gitmişti ki Doruk’un kapısının önündeki merdivenlere çöktüğümde gözlerimdeki yaşları daha fazla tutamamıştım.

Birkaç gün önce yaşadığım mutluluk kursağımda kalmıştı. O gün, o masadayken ikimiz birlikte olduğumuz sürece her şey çok güzel olacak gibi gelmişti bana. Bugünse bu merdivenlerdeyken onunla olmanın aslında ne kadar zor olacağı gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Birisi bacaklarımın çubuk krakere benzediğini yazdığı için bacaklarıma bakarken başka bir yaş daha aktı gözümünden. Ona göre manken fizikli Beril varken göğüsleri yeni çıkan bana hiçbir erkek dönüp bakmazdı.

Ben hayatımda hiç bu kadar ağır şekilde zorbalanmamıştım; işin kötüsü içlerinde hemcinslerim de vardı... Bu belki de canımı daha da fazla acıtıyordu.

Asansörün kapıları kayarak açıldığında kaç dakikadır kapının girişindeki merdivenlerde oturduğum hakkında fikrim yoktu. Kafamı kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktım. Utanç bile hissedemiyordum bu hâlde olduğum için. Sadece canım yanıyordu ve herkese çok kırgındım.

Doruk'un elinde sarı, süslü bir kartona sarılmış çiçek buketini gördüğümde gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Burnumu çekip "Al işte," dedim ve ellerimi yüzüme kapattım. "Kesin aldattın beni sen!"

Kendimden daha olgun bir davranış beklerdim ama insan birini bu kadar yoğun duygularla sevince bambaşka birine dönüşüyordu. Davranışlar kestirilemez, öngörülemmez oluyordu. Küçük düşmüşlük hissi omuzlarımı sarsarken kalkıp gitmek istedim. Ötesi, dünyadan yok olmak istedim.

"Feza..." dedi Doruk şaşkın şaşkın. Koşar adımlarla yanıma gelir gelmez çiçeği üst basamağa bırakıp benden bir aşağıdaki basamağa çöktü ve yüzümü kavradı. "Ağlama. Neden ağlıyorsun? Dışarıdaydım, yoktu evde kimse. Haberim bile yoktu. Geç gördüm ben o paylaşımı da zaten. Ne aldatması Allah aşkına?"

"Çiçek almışsın bana ilk defa. Bir haltlar yedim çiçeği mi bu?"

"Öyle bir çiçek mi varmış amına koyayım?" Gözlerini kocaman açmış hâlde bana nasıl yaklaşması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Çenemi tutup ona bakmamı sağladığında "Sözüm vardı," dedi. "Ne istersen alırım demiştim. Baban da al kızıma çiçek demişti. Aldım işte ben de gelirken. Koşarak geldim zaten, düzgün bile seçemedim. Sarı gördüğüm ilk şeye bu olsun dedim. Bir sakinleşir misin güzelim benim?"

"Özür dilerim böyle davrandığım için." Kendimi söylenilen şekilde bir çocuk gibi hissediyordum. "Ama yazılanları gördün mü Doruk?"

"Görmedim," dedi. "Hadi kalk, içeri geçelim. Buz gibi olmuş yüzün. Niye içeride beklemedin? Ablamın anahtarını sana süs olsun diye mi verdim ben?"

"Aklıma bile gelmedi ki!"

"Eve kız atacak olsam kız arkadaşına evimin anahtarını teklif etmezdim herhâlde!"

"Bağırma bana!"

"Bağırmiyorum," dedi kendini sakinleştirmeye çalışarak. "Ama olmayan bir şey yüzünden kendini bu kadar üzdüğün için şu an çok kızıyorum sana. Yok yere ağlayıp durmasana."

"Kimse beni senin yanına yakıştırmıyor," dedim içli içli.

"Sikeyim lan milleti!" diye yükseldi. "Gözyaşına değeri mi?"

“Kendimi çok kötü hissediyorum. Çok kötü... Ellerim titriyor, midem bulanıyor. Ben buna sıradan bir şeymiş gibi bakamam. Doruk, ben bunlara alışamam.”

Gözlerinde büyük bir korku belirlediğinde ellerimi sıkıca tuttu ve hiç beklemeden ayağa kalktı. Beni de ayağa kaldırınca gözlerine bakabilmem için kafamı kaldırmam gerekti. “Gir şu eve,” dedi. “Elini yüzünü yıka-yalım. Sonra canını sıkan her şeyi göster bana. Her cümleyi, Feza. Tek tek...”

“O kızı bir kaşık suda boğmak istiyorum,” dedim kendime şaşırmama neden olan bir keskinlikle. “O kızla konuşacağım. Bana bulaşmamasını söylemiştim. Bilerek yapıyor. Doruk, bilerek yapıyor o. Bütün amacı benim...”

Sözümü kesti. “Biliyorum.” Çiçeği aldı ve elini belime yerleştirirken diğer elini cebine atıp anahtarını çıkardı. Bir kez daha “Biliyorum,” dediğinde içeri girmem için belimden hafifçe itti. “Kaldırtım fotoğrafı ama geç kaldım. Çoktan yayılmıştır her yere.”

“Konuştun mu onunla? O kız benimle de konuşsun yiyorsa. Versene bana numarasını hatta. Neymiş derdi, çok merak ediyorum ya ben! Ruh hastası. Nasıl bir cevap verebilecek acaba?”

“Ağlamıyorsun değil mi artık?” Başını eğerek gözlerimin içine baktı. Sonra montumun kollarından tutup onu çıkarmama yardım etti ve ayak-kabılarımı da kenara itti. Çekip gitmeyeyim diye böyle yapıyordu sanki. Oturmama ikna etmeye çalışıyordu beni.

“Çok sinirliyim. Böyle olacağını biliyordu, bilerek yaptı. Zaten gözler o bardaki fotoğrafı paylaştığından beri sizin üzerinizdeydi. Şimdi de herkesi senin sevgilin olduğuna inandırmaya çalışıyor. Sabahın köründe nereden gelmiş aklına eski bir fotoğrafı atmak?”

“Çok haklısın, hadi geç salona.”

“Onunla konuştun mu Dorukhan? Neden cevap vermiyorsun sen benim sorularıma?”

“Fotoğrafı görür görmez onu aradım, bağırdım çağırdım. Salonun önünde bas bas kavga ettim, çileden çıktım. Çünkü sonrasında insanların neler diyeceklerini tahmin ediyordum. Ben belki de geçen maç, sırf Beril Kadıköy’deki o fotoğrafı attı diye oynamadım. Hocam bana gönül ilişkile-rimi hizaya sokmamı söyledi, düşünebiliyor musun? Resmen yaptıklarıyla rezil ediyor beni. Çizmek için çabaladığım imajı zedeliyor. Ben, Beril yü-zünden çocuk gibi azar yiyip duruyorum Feza. İster miyim bunlar olsun? Sen bana neden kıızıyorsun?”

Doğru söylüyordu. “Çünkü ben senin etrafındaki kadınlarla yarışmam,” dediğimde gözlerine öyle bir bakış yerleşti ki bunu söylediğime pişman olacağımı hissettim. “Ne var?” dedim geri adım atmadan. “Öyle işte, sen de biliyorsun.”

“Ne yarışı?” diye sordu öfkeyle karışık bir hayretle. “Neyin yarışı bu?”

“Beril çok güzel, Doruk.” Oturduğum yerde omuzlarım çökmüştü. Sesimin titreyeceğini hissetsem de konuşmaya devam ettim. “Çok güzel. Tabii ki insanlar onunla birlikte olmanı isteyecekler. Tabii ki o varken beni çocuk olarak görecekle. Belki bir süre sonra sen de öyle görmeye başlayacaksın. Kafanı kaldırdığında etrafındaki herkesin benden daha güzel olduğunu fark edeceksin.”

“Şu an inanılmaz saçmalıyorsun.”

“Yalan mı?” Kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. “Sen sana olan hislerimi seviyorsun benim. Seni sevmek şeklim hoşuna gidiyor. Belki yarın öbür gün ihtiyaç duymazsın buna. O zaman kalkıp bana mı bakarsın Allah aşkına?”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Şaşkınlıktan aklını kaybetmek üzereymiş gibi baktı yüzüme. “Birkaç gün önce babanla tanıştım ben Feza. Sadece beni sevmek şeklinden hoşlanıyor olabilir miyim sence?”

“Bilmiyorum.” Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. “Beril ayardırımıyla oynadı benim. Sabahın köründe sevgilini başka bir çocuğun story-sinde gördüğün zaman sen daha az tepki verirsin o zaman tamam mı? Herkes o çocukla bana methiyeler düzerken sen sinirlenmezsin madem.”

“Misilleme yapmadan da seni anlayabilirim,” dedi sakın olmaya çalışarak. “Sen delirdin diye beni de delirtme.”

“Düşüncesine bile katlanmak zor geliyor değil mi?”

Yanıma oturduğunda elini elimin üzerine koydu. “Evet.”

“Beni düşün şimdi.”

“Seni düşünüyorum zaten ben, her saniye.”

“Doruk...”

“Feza,” dedi yüzüme uzanarak. Bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Sen benim seni sevdiğime neden inanmıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım ben farkında olmadan?”

“Senin beni sevebileceğine kimse inanmıyor baksana.”

“Senden başka kimsenin ne düşündüğü ilgilendirmiyor beni.” Parmaklarını yanağımdan çeneme doğru kaydı. “Sen neden inanmıyorsun?”

“Rüya gibi geliyor çünkü.” Burnumu çektim ve bir bacağıma kalçamın altına kıvrarak yönümü ona çevirdim. “Mümkün değilmiş gibi. Ne alakayız biz ikimiz, anladın mı? Ben kendimi senin yanına yakıştıramıyorum hiç. Çok daha güzelini bulursun istesen. Peşinde de var birileri, hep olacak. Bütün bunlar bana çok fazla geliyor o yüzden. Kalbim çok çabuk kırılıyor benim.”

Başını sol omzuna doğru eğerek bana kısılan gözleriyle attığı bakışta farklı bir şeyler vardı. Kalbimi öyle bir çarptırdı ki o bakış, nefes almakta zorlandım birkaç saniye. Göğsüm kasılıp kaldığında Doruk dudağını sarkıtıp “Öyle mi?” dedi. Beni taklit ediyordu ve bundan keyif alıyordu. “O kadar tatlısın ki.”

“Tatlıyım ama,” dedim. “Güzel değilim.”

“Seni güzel bulmadığımı mı sanıyorsun?”

“Ne diyeceksin, çok güzelsin mi? Hadi ya. Göz var izan var.”

“Sen,” dedi çenemi sertçe kavrayarak. Alaycılığı benim gerçekten böyle düşündüğümü anladığında yerini karanlık bir ciddiyete bırakmıştı. “Senden etkilenmediğimi falan da düşünüyor musun?”

Başımı aşağı yukarı salladığımda parmaklarının arasına sıkıştırdığı çenem yüzünden onun parmakları da benimle birlikte hareket etti. Biraz daha bana böyle bakarsa gözleri gözlerimi delip geçecekti. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken sırf bir şeyler yapmak için üzerindeki kazağın kumaşını çekip bıraktım. Gözlerimi ondan kaçırıp kazağıyla oynayan parmaklarıma indirdim.

Yeniden göz teması kurmamızı sağladığında “Kıskandın,” diye fısıldadı. “Hiç gerek olmadığı hâlde deli gibi kıskandın beni.”

“Bunu itiraf etmemi bekliyorsan çok beklersin.”

“Hiçbir şeyi itiraf etmene gerek yok, anladım ben anlayacağımı.” Hâlâ derin bir sesle, fısıldayarak konuşuyordu. Karnıma bir sancının girmesine sebep oldu gözlerinin dudaklarıma düşmesi. Sonra bununla yetinmedi, başparmağını alt dudağıma yerleştirdi. Dudaklarını ıslatırken “Size ye-meğe geldiğim gün sana doğru düzgün sarılamadım bile,” dedi. “Özlemekten delirmişim zaten, şansını zorlama bence.”

Yüzüne yaklaştığımda ondan aldığım cesaretle dudaklarımı çenesine bastırdım. Âdemelması gözlerimin önünde sarsılırken Doruk başını hafifçe geriye attı. “Ama insanlar,” dedim ondan uzaklaşmadan. Kokusu burnuma doluyordu. “Senin bana bakmayacağını söylüyor.”

“İnsanların bir bok bildiği yok,” derken sesi gerilim yüklüydü.

Dudaklarımı boynuna yakın bir noktaya bir kez daha bastırduğım da kesik bir nefes aldı. “Ama,” dedim gözlerine alttan bir bakış atarak. “Ben çocukmuşum ve hiç etkileyemezmişim seni.”

“Sen bile böyle düşünüyormuşsun kendin hakkında.” Nefesim boynuna çarptığı için Doruk gergin bir şekilde gülümseyebildi. “Hepiniz delirmişsiniz.”

“Doğrusu ne ki?” diye sordum saf ayağına yatarak.

Başımı gözlerine bakmak için boynunun hizasından kaldırınc a bir anda yüzüne fazla yakın olduğumu fark ettim. Burnunu burnumun ucuna sürttüğünde kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

Göğsüne yaslı olan elimin üzerine elini kapattı. Ardından elimi yavaşça kaydırmaya başladı. Sert karın kaslarının kıvrımları arasında aşağı doğru yol alan parmaklarım kemerinin hizasına geldiğinde bile durmama izin vermedi. Nefesim kesilirken avucumu daha aşağı bastırmamı sağladı.

Bu hamleyi beklemediğim için gözlerim kocaman olurken “Doğrusu bu,” dedi sert bir sesle. Düzenden çıkmış solukları, göğsünün şiddetle inip kalkmasına sebep oluyordu. Elimi kasığına bastıran eline bakmak için gözlerimi aramıza çevirdiğimde “Siktir,” dedi iradesine tutunmaya çalışır gibi çaresizce. “İleri gidiyorum.”

Buna hazırlıksız yakalanmıştım. Böyle bir şeyi ilk defa hissediyordum ve içim ilk defa bu şekilde yanıyordu. Benden etkilendiğini söylemesi başka bir şeydi, göstermesi bambaşka bir şey. “Doruk,” dediğimde adını neden söylediğimi bile bilmiyordum. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Elimin üzerindeki baskısını azaltmış olmasına rağmen yaşadığım şok yüzünden elimi henüz geri çekmemiştim.

“Bunun için çok erken,” dedi sertçe. “Çok erken amına koyayım. Çek elini.”

Bunu yapan kendisiydi!

“Ben...”

“Kırpıştırma şu gözlerini şöyle.” Bir elektrik dalgası vücudumda kol geziyordu. İçimdeki his rahatsızlık değildi. Bana ilk kez gösterdiği bu yanı beni rahatsız etmemişti. Yalnızca ilk kez kontrolünü karşımda böyle kaybettiği için şaşkındım. Karşısında hareket bile edemiyordum. “Feza.” İsmimi uyarırcasına söylemişti. “Bana güvenmeni istiyorum. Bunu zedeleyecek hiçbir şey yapmam ben. Hiçbir konuda. Anlıyor musun beni?”

Başımı sallamaktan başka çarem yoktu. Ne dediğiyle değil, ses tonuyla ilgileniyordum. Hipnoz olmuş hâlde ona bakmayı sürdürdüğümde

bacaklarımı birbirine bastırma isteğiyle doldum. Terliyordum, ateş basıyordu ve bununla baş edemiyordum.

“Galiba,” dedi küçük bir gülümseme dudaklarını çekiştirirken. “İlk kez benim etkilendiğim şekilde etkileniyorsun benden.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesim utandığım için mi çıkmıyordu yoksa konuşursam ne söyleyeceğimi mi bilmiyordum, ayırt edemiyordum. Sebep her şey olabilirdi. Bakışı yüzünden dilimi yutmuş bile olabilirdim. “Sınır sensin,” dedi bana. “Her anlamda. Kendi sınırını da benimkini de sen çiz. Ben de ona uyayım. İstedğin gibi anla bunu. İstedğin yere çek. Her konu için geçerli çünkü.”

Verdiğim sesli nefesler yüzünden utanırken onun da benden farksız olduğu gerçeği biraz rahatlamamı sağladı. Yalnızca onu kıskanmış, yalnızca çenesini öpmüştüm. Buraya gelirken böyle olacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi. Ne zaman ben onun evini bassam bir şeyler yaşıyordu aramızda. Sınırlar tek tek yıkılıyor, sanki bir şeyler daha fazla netleşiyordu baş başa kaldığımız anlarda.

“Konuşsana benimle,” dedi yüzümü yeniden kavrayarak. “Rahatsız mı ettim seni?”

“Etmedin,” dedim hâlâ nefeslerim düzene girmemişken. “Beklemiyordum sadece.”

“Mutfakta seni öptüğümde de durum buydu,” dedi utanmadan, arsızca. “Beni kendine çekip duruyordun. Sana yaslanmayayım diye kırk takla attım ama bir kere daha omuzlarımı o şekilde kavrarsan aynı şeyi yapabileceğimden emin değilim, haberin olsun.”

Her zamanki şey oluyordu. Sözleri yanaklarımı kızartıyordu ve o da bunu keyifle izliyordu. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Dudaklarına fazla uzun bir süre baktığım için oradaki tebessüm yavaşça silindi. “Feza,” dediğinde yine uyarır gibiydi. Bakışlarım pantolonun kumaşını geren sertlikle gözleri arasında gidip geldi. Aklım almıyordu, idrak etmekte zorlanıyordum. Bir kere daha hissetmek istiyordum ve bu his hiç tanıdık değildi. Ben daha önce hiçbirine böyle dokunmayı istememiştim.

“Sakinleştin mi?” diye sorduktan sonra kaşlarını kaldırdı. “Sakinleşmedin mi?”

Bir boşlukta savruluyor gibiydim. Sözleri anlam bulmuyordu. Kulağım uğulduyor, az önce ıslattığı dudaklarının parlaklığı gözlerimi alıyordu. Herkese inat, onun yanında olmak istedim. Sadece bana baksın, sadece beni görsün, adı benden başka hiç kimseyle anılmasın istedim.

“Seni seviyorum,” dedim ilk kez. Geçen sefer metrobüs durağındayken söylememe izin vermemişti ama bugün söylemeden duramazdım. “Seni çok seviyorum ve galiba şu an beni öpmeni istiyorum.”

“Sınırlarımı çiz dedim, zorla demedim.” Gülüp uzaklaşmamı bekledi ama ona aynı şekilde bakmaya devam ettiğimde kaşları çatıldı. “İstiyorsun?”

“İstiyorum.”

İçimde bir yangın başlatmıştı. Utanmadan yaptığı hareketten sonra, ona o şekilde dokunduktan sonra düzgün düşünebilme yetimi tamamen kaybetmiştim. Avucumu karnına bastırarak dudaklarına doğru yaklaştım. O yapmayacaksa ben yapacaktım. Dudaklarımız öyle ya da böyle birleşmek zorundalardı.

“Nasıl reddedebilirim ki?” diye sordu. “Karşında nasıl kafayı yemeden durabilirim ki? Şu gözlere bak...”

Beklenti, kalbimi hızlı hızlı çarptırıyordu. Beni devamlı olarak böyle bekletmek onun hobisiydi. Çıldırıktana kadar mesafenin sıfıra inmesine izin vermiyordu. Yaklaştığında nefesi yüzüme çarptı. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken eğer ayakta olsaydım bacaklarımdan titreyeceğini biliyordum. “Sonrasında anın büyüğü yüzünden öyle oldu demeyeceksen öp artık beni.”

“Sarı çorabımın ayakkabımda kaldığını söylemeyeceksen öpeyim artık seni.”

Elimi koltuktaki elinin üzerine bastırdım ve daha fazla yaklaşabilmek için bir dizimin üzerine yüklenerek hafifçe doğruldum. Avucunu belime yerleştirerek bedenimi kendisine iyice yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı.

Bu sefer karşılık verme konusunda hiç çekinmiyordum. O beni öpmüyordu da ben onun dudaklarından hıncımı alıyor gibiydim. Doruk, başını kanepenin yaslanma yerine doğru yatırdığında ellerimi yanaklarına yerleştirerek yüzünü kavradım. Avucunun belimdeki baskısı arttı. Dudaklarımı biraz daha aralayıp geçen sefer metrobüsün orada onun bana yaptığı gibi dilimi dudaklarına değdirmeyi deneyince sert yutkunuşunun sesini duydum.

Diğer dizimi de koltuğa doğru ve ağırlığımı iki dizimin üzerine vererek tamamen üzerine eğildim. Belimi saran eli artık orada eskisi gibi baskı kurmuyordu. Küçük bir hamlesi kucağına tırmanmama sebep olabilirdi ama o hamleyi yapmıyordu. Yumuşak öpücüklerimi sonlandırıp alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdığımda kısık bir sesle inledi.

Çıkardığı ses doğrudan kasıklarına çarpmış gibi hissettim ve bunu bir kez daha yapsın istedim.

“Feza,” dedi nefes nefese. “Duralım.”

“Sınırı sen çiz dememiş miydin?” Buludların üzerinde gibi hissetmemi sağlıyordu bu yakınlık. Gözlerini açamayacak hâle gelmiş olması dudaklarıma bir gülümseme yerleştirirken kapalı göz kapaklarını bile büyülenmiş bir şekilde izledim.

Avucu bir uyarı daha göndermek amacıyla belimi sıkı. Teması resmen yakıcıydı. Gözlerini yavaşça açtığı anda kirpiklerinin altına saklanan göz bebeklerinin kocaman olduğunu gördüm. Burnundan sık sık soluk alıp veriyordu. Dudakları parlamaya devam ediyor, dikkatimi dağıtıyordu. “Vazgeçtim,” dedi. Dili başka gözleri başka şey söylüyordu. “Sınırı sana bırakmak tehlikeliymiş.”

Körkütük sarhoş olmuşluğum yoktu daha önce ama şu an kendimi tam bir sarhoş gibi hissediyordum. Ona alttan bir bakış attım. “Sen belirle o zaman sınırı.”

“Bundan da emin değilim,” dedi. Hâlâ nefesleri düzene girmemişti. “Güçlü bir iradeye sahip gibi gözüküyor olabilirim ama kucağıma kıvrılırsan ne hâle gelirim, bunu ikimiz de bilmiyoruz.”

“Hiçbiri kucağına kıvrıldı mı senin daha önce, hım?” Burnunun dibine girdiğimde gözleri irileşmişti çünkü yaptığım misillemenin farkındaydı. Beni öpmeden önce bunu yapacak ilk kişi olup olmadığını sormuştu bana. Şimdi ben de aynısını yapıyordum.

“Hayır,” dedi. Gözlerine yine o ifade çöktü. “Ama Feza, yapmasan mı şimdi?”

Parmaklarımı kol kasına yerleştirip kolunu sıkıduğunda söylenenlerin aksine yakıştığımızı düşündüm o bir saniyede. Gerilen kas kütesinin üzerinde küçük kalan parmaklarım, göze tatlı gelen bir zıtlık oluşturunuyordu. Doruk’un gözleri önce parmaklarımı, sonra yeniden gözlerimi buldu. “Bütün günümün içine eden fotoğrafın seni bu kişiye dönüştüreceğini bilseydim, Beril’le yaptığım sert telefon görüşmesinin sonunda ona teşekkür ederdim.” Cümlesiyle birlikte kaşlarım çatılırken o, “Boşuna demiyorlar her şerde vardır bir hayır diye,” dedi rahat bir tavırla.

“Aklıma doluşan ihtimaller, devrelerimin yanmasına sebep oldu,” dedim kendimi açıklamak isteyerek. “Sana güvenmemekle ilgisi yoktu bunun. Yerimde kim olsa aynı şekilde tepki verirdi.”

Ne anlattığımla pek ilgilenmiyor olmalıydı çünkü bir sonraki sorusu, “Kucağıma çıkacak mısın çıkmayacak mısın?” oldu.

“Şuna bak.” Gülmeye başladım. “Daha üç gün önce sana ekmek ıztırken elim eline değdi diye babamın yanında kalp krizi geçirecektin. Ne ara böyle arsız oldun çıktın anlamadım hiç.”

“Benim arsız, öyle mi?” Başta gülecek gibi oldu ama sonra dudakları düz bir çizgi hâline geldi. “Baban da görmüştür fotoğrafı.” Yaşadığı aydınlanmayla birlikte yüzüne panik ifadesinin yerleşmesi bir oldu. “Ona açıklayayım,” dedi telaşla. “Ona neyin ne olduğunu anlatayım. Bana arka çıkar mısın? Babana aramızda bir sorun olmadığını söyleyebilir misin bugün eve gittiğinde? Ya Fener maçına gelmekten çoktan vazgeçtiyse?”

“Babam Efes maçından sandığın kadar kolay vazgeçmez.” Derin bir nefes aldım. “Senden de aynı şekilde. Ama bana neler olduğunu mutlaka soracaktır. Ona anlatırım, dert etme.”

“Sen hiçbir şeyi dert etme asıl.” Elimi avucunun içine almış, parmaklarını benimkilerin etrafına dolamıştı. “Özellikle yazılanı çizileni. Benden duymadan hiçbir şeye inanma yalvarırım. Çünkü böyle can sıkıcı olaylar sürekli olacak. Keşke önüne geçebilsem ama elimde değil.”

“Zahmet olmazsa artık Beril’le olan arkadaşlığına son verebilir misin? Kiminle görüştüğüne sürekli karışan sinir bozucu sevgili gibi davranmak istemiyorum ama Beril’le arkadaşlığını bitirmemen için tek bir sebep bile göremiyorum Dorukhan.”

Karşımda pis pis sırıttığını fark edince beni dinlemediğini anlayıp kaşlarımı çatıttım. “Tekrar söyle,” dedi. “Sevgili kısmını.”

Onun bu umursamaz tavırları beni bir sinir hastasına dönüştürmek üzereydi. “Sana iyi gelenin Beril olduğunu düşünüyorlar,” dedim. “Benim ara bozucu kız olduğumu, senin bir gün onunla bir gün benimle takılıp keyif sürdüğünü ve ağzıma almak istemediğim başka şeyleri de söylüyorlar. Evet, milletin ağzı torba değil, büzemem ama sevgilim beni biraz ciddiye alırsa belki bazı şeyleri değiştirebilir.”

“Sevgiline güven,” dedi kendinden emin bir sesle. “Çözecek her şeyi. Kendini de bir daha bu kadar üzme hiçbir şey için.” Bir süre durduğunda başka şeyler de söyleyeceğini anladım. “Ve Feza,” diye devam etti. “Yüz yüze konuşalım hep. Kızdın mı, küstün mü, ne olursa olsun önce benimle yüz yüze konuşmayı bekle. Uzaktan hiçbir problemin halledilebileceğine inanmıyorum ben. Kavga edeceksek bile bunu yüz yüze yapalım.”

“Tamam,” dedim. “Öyle yapalım.” Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra ayaklarımı altına kıvrıp ona sokuldum. “Şimdi muffini çatalla yemene gülebilir miyiz biraz?” O utanıp gözlerini kaçırırken çenesine dokundum bana baksın diye. “Doruk, kalkıp çayımı doldurdun! O kadar

komiktin ki. Başka zaman çiğnemedi yuttuğun keki elli sekiz parçaya bölüp çatalın ucuyla götürdün ağzına.”

“Sen bununla bu kadar dalga geçiyorsan yemeğe zamanında yetişemezsem diye çok korktuğum için Onur abinin beni salondan arabayla almaya geldiğini anlatmayayım madem sana. Kurtulamam dilinden.”

“Sen şaka yapıyorsun...” Keyifle gülmeye başladım. “O kadar hediye metrobüsle getirmen zor olurdu ya, iyi olmuş.” Kendimi mahcup hissettiğim noktaya gelmiştik. “Çok mutlu ettin beni. O kadar ince düşünmüşsün ki... Gelir gelmez herkesin kalbini fethettin. Seni seveceklerini biliyordum ama senin bunun için bu kadar çabalaman ağlamak istememe sebep oluyor.”

“Benim için her şeyiyle çok özel bir gündü, hakkını vermek istedim.” Çenesini başımın üzerine yerleştirdi ben de omzuna yasladım başımı. “Böyle bir evlat yetiştiren ailenin karşısına çıkarken nasıl gerilmez insan? O kadar kusursuz büyümüşsün ki içinde bulunduğun ailenin yansıması olduğun onlardan bahsederken bile okunuyordu gözlerinden. Sizinkilerin yanında olmayı hedeflediğim kadar soğukkanlı duramadım. Kusurlarımı saklayamadığım için biraz kötü hissettim kendimi. Dört dörtlük birisi olarak tanısaldı keşke beni diyeceğim ama hiç değilim Feza. Umarım çok göze batmamışımdır.”

“Eksiklerini kusur olarak görmesene,” dedim ona kızarak. Yaslandığım yerden başımı kaldırıp onunla göz teması kurduğumda parmaklarımınla saçlarını geriye doğru itme isteği uyandı içimde. Bunu bastırmaya çalışmak yerine saçlarını yavaşça geriye doğru taradım. Yumuşaklık hissi avucumu kaşıdırırken Doruk’un göz kapakları anında kapanmıştı. “Biri-lerinin senin yanında olmayı tercih etmemesi, neden senin kusurun olsun Doruk? Seni en önden izlemek istemiyorlarsa bu onların sorunu, senin değil. Parlamaya devam et ki ışığın onları kör etsin istiyorum. Sen bizim gözümüze batmazsın, başarılarınla gözlerimizi doldurursun ancak.”

Uzanıp burnumun ucuna dudaklarını bastırdı. Küçük öpücüğü içimi yeniden sıcak yapmıştı. Onu üzen ne varsa konuşmak, kaldırabilecek miyim diye düşünmeksizin elimi hayatındaki her ağır taşın altına koymak istiyordum. Çocukluğundan gelen yaraları birlikte kapatabilsek yarınları daha güzel inşa edebilirdik. Ben yarınlarımız olsun istiyordum.

“Aklım almıyor seni,” dedi dünyanın en güzel gülümsemesini bana sunarak. “Böyle inanarak konuşuyorsun ya bir de... Kalbinin güzelliği cümlelerine bulaşıyor. Sesini o kadar çok seviyorum ki. Geç karşıma konuş hep, ömrüm tükense fark etmem.”

“Ne dilediğine dikkat et,” dedim kalbim kanat çırpırmaya başladığında. “Çünkü konuşurum.”

“Hiç susma. Yaşadığımı hissettiriyorsun bana.”

Gözlerimiz bir süre birbirine tutundu. Dudaklarımız kıpırdamadı. Çıt sesi çıkmadı salonda. Bakışlarımız sessizce buluştu, kelimelerden arınmış o an, yalnızca ikimize aitti. Ümitsiz bir romantik olan tarafım, kalplerimizin aynı anda atmaya başladığını söylüyordu. Ritimlerimiz bile uyum sağlamıştı sanki o an birbirine. Sarılmadık ama sarılmış kadar olduk.

En sonunda dayanamadım ve biraz doğrulup çenesine bastırdım dudaklarımı. Küçük bir temasla geri çekildiğimde “Galiba gitmeliyim,” dedim. Tehlike çanlarını susturmak için yapabileceğim tek şey buydu çünkü o bakışma bir saniye daha devam etseydi dudakları yeniden dudaklarımı bulurdu. Yaşamayı hissettiğini söylüyordu ama onun öpücükleri benim kalbimi durdururdu.

“Seni geçireyim,” dedi itiraz etmek yerine. “Babanın numarasını bana at, olur mu? Bir de çiçeklerini al. Hatta Feza, eve çiçeklerinle git.”

“Geçen sefer bizimkiler sana bu muhabbet yüzünden yüklendiklerinden dolayı mı aldın bana çiçek?” diye sordum. “Şimdi de onlara gösteriş mi yapmak istiyorsun? Nabza göre şerbet vermek konusunda az değilsin sen.”

“Çiçeklerinle git,” diye tekrarladı. “Seni elinde çiçeklerle görmeye alışsınlar. Beni mi arayacaksın? Beni arayacağını biliyor olsunlar. Akşam dışarı mı çıkalım dedik? Yanımda olduğundan haberleri olsun. Gizli saklı yaşamak istemiyorum bir şeyleri ben.”

Ve bu, sadece annemlerle ilgili bir cümle değildi. Bunu sonradan anladım.

Doruk’un evinden elimde çiçeklerimle çıkıp Visal’e döndüm ve kapıya kadar karınca gibi çalışmaya devam ettim. Naz’a işin arkasındaki olayı anlattığımda ikimiz kafa kafaya verip bir güzel sövdük Beril’e. Bir ara mutfakın eksiklerini bırakmak için Eren yanımıza uğradı ve bizi tezgâhın arkasında fısır fısır konuşup siparişleri hazırlarken yakaladı. Kollarını göğsünde bağlayıp patron imajı keserken dedikoduyu bırakmazsak bizi kovacağını söyledi. Sonra Naz, olayı ona da çıtlattı. Üç saniye sonra ise tezgâhın arkasında fısır fısır dedikodu yapanlar kervanına Eren de katılmıştı.

“Bu kız, o sınıkla beraber olduğunu mu sanıyor? Allah şifa versin, şizofren galiba.”

“Ay ben de onu diyorum ya iki saattir,” dedi Naz, onun koluna dokunarak. Bu temas, sütü bardağa dökmek üzere olan Eren’in elinin havada kalmasına sebep oldu. Naz farkında olmadan sürdürdü konuşmasını. “Resmen bizim çocuğu kendi reklamını yapmak için kullanıyor. Geçmişte çektiği bir fotoğrafı durduk yere *hikâyesine* ekleyecek kadar düşmüş. Kafayı yemiş ya kafayı...”

Eren, Naz’ın eline baktı ama Naz hâlâ ona dokunuyor olduğunun farkında değildi. Anca diğer elindeki bardağı sallayıp “Beni bırakırsan işimi yapacağım,” dediğinde ayabilmişti. Naz ateşe dokunmuş gibi hızla parmaklarını ondan ayırdığında Eren kahveyi hazırlamakla meşgulmüş gibi davranmaya başladı ama aklı dağılmıştı. Sütü normalde döktüğü hızdan çok daha hızlı bir şekilde boşaltmıştı bardağa, telaşlı gibi. “Ama ben şeyi anlamadım,” dedi bana dönerek. “Daha önceden sevgili olmuşlar mı bunlar? Eski de olsa o fotoğrafı çeken kişi gerçekten Beril’miş sonuçta. Dorukhan’ın evinde ne işi varmış?”

“Okan ve Doruk yakın arkadaşlardı,” diye açıkladım. “Beril de Okan’ın kuzeni. Arkadaş ortamları varmış işte, ara sıra toplanırlarmış Doruk’ta. Yoksa sevgili falan olmamışlar hiç.”

“Emin miyiz?” diye sordu Naz. “Kesin eminiz değil mi?”

“Eminiz,” dedim başımı sallayarak. “Doruk’la on saniye bile çıkmış olsalardı Beril bana bunu doksan kez anlatırdı. Toplu arkadaş ortamlarında bulunmuş olmalarından başka elinde kullanabileceği hiçbir şey yok.”

“Geçen gün kafeye geldiğinde ben o çocuğa biraz pis baktım ya,” dedi Eren, alnını kınıştırarak. “Aranızın yeniden düzeldiği bilgisini kaçırmışım, en son kabarmayan kekine ağlamam kalmış aklımda. Neyse, kahvesine tükürmedim en azından. İyi tarafından bakmak lazım.”

“İyy...” dedi Naz. “Pisliğin tekisin. Bu korku yüzünden senin yaptığın kahveleri içemeyeceğim şimdi. Aa ama doğru, sen kahve yapmazsın hiç bize zaten.”

“Konuşma çok,” dedi Eren. “Bir kere kendime kahve yaparken sana da istiyor musun diye sordum. *Non-fat extra shot* diye bir başladın, üç satır sipariş verdin bana.”

“Önüme çay koydun!”

“He,” dedi Eren. “*A cup of rabbit blood tea*. Hakikisinden.”

O kadar çok güldüm ki karnum ağrımaya başladı. İkisinin didişmesini izlemek son zamanlarda en sevdiğim aktivitelerden biriydi. “Nesini beğenmedin?” diye sordum Naz’a. “*Rabbit blood*muş bir de.”

“Ben senin en yakın arkadaşınım,” diye sitem etti Naz. “Eren’i savunup duramazsın. Ben siyaha beyaz desem tabii ki beyaz o balım benim, hayatımın anlamı, biricik Naz’ım demen lazım senin. Bir öğretemedim sana.”

“Sen beyaza da düz beyaz demeysin ki amına koyayım,” dedi Eren. “Kırık beyaz, buz beyazı, kum beyazı, fildişi falan dersin. Sanki bana baidana ustası...”

“Canım, tasarımcıyım ben. Sen bordoya da kırmızı nar çiçeğine de kırmızı diyorsan bu senin sorunun.”

“Kan kırmızısını öğrendim geçen gün,” dedi Eren, kendisinden büyük birine yeni öğrendiklerini anlatmak isteyen küçük çocuklar gibi bana bakarak. Sonra gözleri Naz’a döndü ama o bakışın altında içimi aleve veren bir his olduğunu sezdim. “Güzel renkmış.”

Naz, kulağının arkasına saçını sıkıştırıp raftan bir dilim pastayı servis için çıkarmakla meşgul olduğundan Eren’in kendisine nasıl baktığını göremiyordu. “Ruj sürdüm geçen,” dedi bakışlarını ilgilendiği şeyden ayırmadan. “Orada tanıştırdık beyefendiyi kan kırmızısıyla.”

Bahsettiği beyefendi, kan kırmızısıyla daha yakından tanışmak istiyor gibiydi. Gözlerinde bir alev in gölgelerini izledim ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Eren bakışlarını Naz’dan çekti ve sonra neredeyse hiç iletişime geçmedi bizimle.

Umarım öpüşürlerdi. Onları her geçen gün daha fazla yakıştınyordum.

Naz her zamanki gibi erken çıktı, Eren kendisinin kapanışa kalabileceğini söylediği için ben de erken çıkmaya fırsat bulabildim. Elimde çiçeklerimle eve dönerken X’te neler döndüğüne bakmamak için çaba gösteriyordum. Bu yalnızca canımı sıkardı ama otobüste vakit geçsin diye oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Bu yüzden *Instagram*’a girdim. Anında önüme bir magazin sayfasının gönderisi düştü. Kadıköy’de barda çekilen fotoğraf arka plan olarak kullanılıp üzerine haber yapılmıştı. Üstündeki yazı hoşuma gitmedi dersem yalan söylemiş olurdum.

dorukhanfalay, dyt.berilimoo’yu takipten çıkardı.

Galiba Dorukhan Falay’ın aklı biraz çalışmaya başlamıştı.

Sonra bildirim ekranımdaki devasa yığılmaya çarptı gözüm. Bir şeyler olduğunu hissettim. Yine birileri benim adımlı konuşmaya başlamış olsa gerekli çünkü hesabıma ciddi bir takipçi yağışı gerçekleşiyordu.

Ana sayfayı yenilediğimde on beş dakika önce atılan bir post düştü önüme.

Ben vardım.

Biz vardık.

Evindeki boy aynasının önünde çekmiştim bizi. Ben ayaktaydım, o oturuyordu ve elini çenesine yaslamış, bana bakıyordu. Benim üzerimde bol kazağım, altında mavi çiçekli uzun eteğim vardı. O ise siyah bir kazakla aynı renk bir eşofman giyyordu. Bugün evinden çıkmadan hemen önce yakalamıştım bu kareyi. O kadar tatlı bir fotoğraf olmuştu ki hemen bana da atmasını istemiştım. O ise herkesle paylaşmakta bir sakınca görmemişti.

İlişkimizi duyurduğu posta eklediği şarkıyı fark ettiğimde kalbimde büyük büyük depremler oldu. Bacaklarım titredi, ellerim titredi, bütün hücrelerim titredi.

Athena-Bu Adam Fezadan...

Yüzümdeki gülümsemeyi bastırabilmenin bir yolu yoktu. Otobüste değil de yatakta olsaydım battaniyemi tekmelerdim. Birileri beni izliyormuş gibi çenemi montumun içine gizleyip yerimde küçüldüm utancım yüzünden. Açıklama kısmına *Bu Adam Feza'dan* yazmış, sonuna beyaz bir kalp eklemişti. Üstelik tüm bunlar yetmezmiş gibi hesabımı da etiketlemişti.

Artık herkes bizi biliyordu.

O, gerçekten de ilişkimizi gizli saklı yaşamak istemiyordu.

Şarkıyı dinlerken kulaklıklarımı beynime dek itirmek istedim. Heyecanım utancıma karıştı, titremelerim gülümseyişlerimin ardına gizlendi. Beni saklamıyordu, benden utanmıyordu. Benimle olduğunu Beril'e duyursun istemiştım, o herkese apaçık bir şekilde ilan ediyordu.

Şarkının sözlerini açıp tekrar tekrar okurken ona duyduğum aşk kök salıp durdu içime. Onu düşündüm, onu hissettim, onu istedim. Gözlerimi kapatıp gülümserken hep yanımda olmasını diledim.

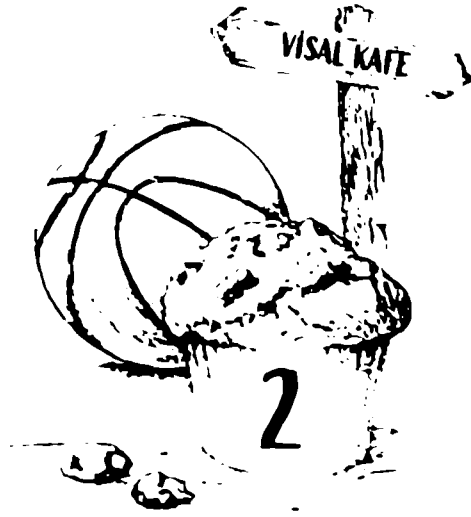
Kaybetse de ne fark eder

Bu adam

Fezadan.

Düzenleme

Ny.ozlem

DOLU KOLTUKLAR

Feza

Elimde çiçeklerimle eve gittim.

Kız kardeşim sıcak bir gülümsemeyle beni kapıda karşıladı. Elimdeki çiçekleri görünce müthiş bir oyunculukla elini alnına bastırıp bayılıyormuş gibi yaparak kendini yere bıraktı ve sonra çıkan patırtı sesi yüzünden bütün Falezler kapıya çullandı.

Ferda yattığı yerden kıkır kıkır gülerken ben utanıp elimle yüzümü gizledim. Fırat ise odasından koşturarak gelmiş, Ferda'nın güldüğünü görünce ayağının ucuyla onu tekmelemişti. Furkan altta kalanın canı çıksın oynadığımızı sanıp Ferda'nın üzerine bir denizyıldızı gibi kollarını ve bacaklarını açıp atladığında "Abi!" dedi hevesle. "Sıra şimdi de sende ama yavaş ol."

"Almış kızımıza çiçek," dedi annem, babamı dürterek. Yerde debelenen çocuklarını görmezden gelmeye alışkındı. O yüzden Furkan'ı altına çekip gıdıklamaya başlayan Ferda'ya takılmamıştı. "Lokum gibi çocuk. Nasıl düşünceli."

"Sorma," dedi Fırat. "Tam seveceğim diyorum kızın biri mutfağından fotoğraf atıyor. Akşamına da ablama çiçek alıyor. Buldu tabii saf kızı, kandırır kandırır durur artık."

Yüzümdeki gülümseme solarken çiçeklerimi bir kenara bırakıp montumu üzerimden çıkardım hızlıca. Kalbim kırıldığı için ortamdan uzaklaşmak istemiştim. Birilerinin gördüğünü tahmin etmiştim ve olayın aslını herkese anlatmayı planlayarak gelmiştim buraya ama kelimeler boğazıma dizilmişti.

“Fotoğraf eski,” dedi babam, net bir sesle. “Yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için de ablanla fotoğraf attı bahsettiğin çocuk...” Nereden bildiğini soracaktım ama o daha hızlı davrandı. “Paylaşım yapmadan önce izin aldı benden.”

Benden babamın telefon numarasını istediğinde bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Olayı bizzat anlatabilmek için babamı aramıştı. Doruk, yanlış anlaşılmaktan ölesiye korkuyordu.

“Velev ki fotoğraf yeni olsun, kandırsın ablanı... Ablandan yine de saf diye bahsedemezsin sen. Moralin bozuksa ya gel sebebini anlat ya git kendi içinde yaşa. Ona buna bulaşarak geçmez çünkü haberin olsun oğlum.”

Babam bizi ne kadar severse sevsin hiçbirimizin evdeki saygı çerçevesini bozmasına izin vermezdi. Özellikle anneme ve bana söylenen en ufak şeyi bile kafasına takar, bu yüzden diğerlerini sık sık uyarırdı. Kendisine söylense kolaylıkla sineye çekebileceği şeylerin ikimizden birine söylenmesine hiç tahammülü yoktu.

“Özür dilerim,” dedi Fırat. “Ama delirdim baba. X’te ablama sallayan hesaplara küfür edip durduğum için hesabım askıya alındı, yeni açtığım hesaptan devam ediyorum ben de.”

“Aferin.” Babam kızmamıştı, aksine onunla gurur duyuyordu sanki. “Bir dahakine akıllılık edip ikinci hesabından küfür et. Ana hesabını yakma.”

Annem kaşlarını havaya kaldırdı. “Sen öyle mi yapıyorsun?”

“Tabii ki hayatım. On sekiz yaşındaki kızımın göğsünü, kalçasını dert edinen orospu çocuklarını itin götüne sokmayacağımı mı düşünüyorsun?”

Ferda’yla ben onun bu ani beliren öfkesine şok olmuştuk. Furkan’ın yanında bu şekilde konuştuğu için annemden fena hâlde azar yiyecekti. “Feyyaz!” dedi annem aynı saniye. “Nasıl konuşuyorsun çocukların yanında?”

“Kızına saf denmesine bile tahammülü yok bu adamın,” diye babamı savunmaya başladı Fırat. “Her kelimesinde o kadar haklı ki. Neler yazıldığını görmüş olsan acillik olmuşsun anne.”

“Ne olmuş?” Ferda yattığı yerden doğruldu. “Ben görmedim.”

“Önemli değil,” dedim bunun için oturup ağlamamışım gibi. Ailemin önünde böyle bir konuyla bulunmak, onları o yazılara maruz bırakmış olmak çok zoruma gidiyordu. “Çiçeklerime bakın, ne kadar güzeller.”

“Çok güzeeeel!” dedi Furkan. “Sen daha güzelsin abla.”

Ferda, onun saçlarını sertçe karıştırıp başının üzerine büyük bir öpücük bıraktı. “Aferin, adam olacak çocuksun sen.”

Annem olayın ciddiyetini babamın yüz ifadesinden yeterince kavramıştı. Bu yüzden hızla yönünü bana çevirdi ve neler yazıldığını bile sormadan önce “Sen iyi misin?” dedi bana yaklaşıp. Omzuma dokunduğunda bedenime bir ürperti yayıldı. “El âlemi kafana takmıyorsun değil mi annem?”

“Takmıyorum,” dedim. “Ama yorucu bir gündü. Odama gidip dizi izlerim biraz.”

Bu konuyu üstelemelerini istemediğimi anlamış olmalıydı. Zaten babam Doruk’tan işin doğrusunu öğrendiği için soracak fazla soruya sahip değildi. Muhtemelen doğrudan Doruk’la yüzleşerek almıştı cevaplarını.

Odama gittiğimde geceyi tek başıma geçiririm sanmıştım fakat *Instagram* hesabıma mesaj bildirimi gelip duruyordu. Ferdi beni Visal’den çıkış saatime denk gelecek şekilde aramış, olayları benden dinlemişti ve o zamandan beri hoşuma gittiğini bildiği sayfalardan komik videolar yağdırıyordu üzerime. Neşemi yerine getirmek için mesaideydi şu an. Çabasını takdir edip gülümseyerek onun attıklarını izlemeye başladım. On iki video, kafamı oldukça dağıtmıştı. Üzerine bir bölüm de dizi izleyip tamamen kaçmak istedim dünyadan fakat ben bölümü yeni açmışken odamın kapısı tıklatıldı.

Fırat ve Ferda’nın elinde büyük bir dilim ıslak kek vardı. Üzerine Hindistan ceviziyle F harfi yapmışlardı.

Güle oynaya içeri girip yatağıma oturduklarında gözyaşı kanallarımın üzerine basmışlar gibi bir anda ağlamaya başladım.

Bozuk olan moralimi düzeltmek için kardeşlerimin tek gülümsemesi yeterliydi. Sırtını yaslayacağın bir kişi bile büyük bir nimetken bende aynı kandan olduğum üç tane vardı.

“Ben bazı *tweet*leri okudum ve seni çok kışkırdıklarını düşündüğümü söylemek isterim,” dedi Ferda. “Senin gibi doğal güzeli görünce kudurmuşlar balım. Bırak arkandan konuşmaya devam etsinler, şanın yürür...”

Fırat’ın bakışları yumuşak değil, öfke doluydu. “Ağlama,” dedi sert bir sesle. “Hep olacak böyle şeyler. Alış bunlara! Üzme kendini. Milleti kafaya takmamayı öğrenmen gerekiyor.”

“Doruk’un attığı gönderinin altında çok yakıştığımızı düşünenler de olmuş. Herkes beni çirkin bulmuyor galiba,” dedim ama gözlerim hâlâ dolu doluydu.

Arka arkaya sıralanan birkaç teselli cümlesinden sonra keyfimi yerine getirmek için benimle oturup *Supernatural* izlediler. Ben Fırat’ın göğsüne yaslandım, Ferda benim karnıma koydu başını. Ekranda Sam belirdikçe Ferda’nın bu diziye başlamak konusunda fikirleri netleşti. Ben Dean Winchester hayranıyım. Biz iki kardeşi izlerken iç çekip yerimizde duramadıkça Fırat göz devirip söylendi ama dizideki aksiyon çok geçmeden onu da içine çekmişti.

Uyumak için odalarına gittiklerinde saat 2’ye geliyordu. Yarın cumartesi olduğu için erken yatma dertleri yoktu. Bu yüzden ikisinin odada bir süre daha takılacaklarını tahmin ettim. Bir de Fırat gitmeden önce bir ara telefonuna bakarsın demişti bana. Attığı mesajda yarın hocasının yanına gideceği için Doruk’un maçına gelemeyeceği yazıyordu. Babamı nasıl kandıracağını merak ediyordum çünkü gelmeyerek onun ayıp ettiğini düşünecekti.

Telefon hâlâ elimdeyken Doruk’tan mesaj geldi.

Doruk: *Dört bilet ayarlayabildim ama Bekir gelmeyi çok istiyor*

Doruk: *Birini ona versem olur mu?*

Doruk: *Sonradan telafi ederim söz. Çok mahcup hissettim kendimi ama Fenerbahçe maçı olduğu için dolmuş her yer.*

Doruk: *Öyle işte Feza. Hep beraber gelmek isterseniz bir sonraki maça yeniden denerim şansımı. İlla buna gelmek zorunda değilsiniz sonuçta.*

Feza: *O koltuklar boş kalmayacak sevgilim*

Feza: *Teşekkür ederim biletler için, yarın görüşürüz.*

Annem, babam ve ben Sinan Erdem’de yan yana dizilmiştik.

Ferda, evde kalıp Furkan’a bakma görevini üstlenmişti ve Doruk’un numarasını benden rica edip maçı televizyondan takip edeceğine dair

ona bir mesaj yollamıştı. Açtığı spor kanalının önünde Furkan'ı elinde basketbol topu tutarken çekmiş, onu Doruk'a atmıştı. Bunu biliyordum çünkü Doruk aynı fotoğrafı bana iletip altına "*Maç çıkışı onu parka götürmek için gelsem çok mu geç olur? Dışlerim kamaşıyor resmine baktıkça,*" yazmıştı. Ben de annemlerden gizli gizli sırtıp durmuştum.

Üç bilet olayı, Fırat'ın kurtarıcısı olmuştu. Bu sayede babama bir açıklama yapmasına gerek kalmamıştı ama ona evde olmayacağını da söylememişti. Onun arkasından iş çeviriyor olması beni rahatsız etse de kararlarına saygı duymaya çalışıyor, kendisi paylaşmak isteyene kadar futbolla ilgili sırrını saklamaya devam ediyordum.

Gözlerimi bizimkilere çevirdim. Babam üzerindeki Ivan Reyes imzalı formasını göğsünü gere gere taşıırken; annem, onun Efesli tişörtlerinden birini çalıp İspanyol paça pantolonuyla kombinlemiş, boynuna da takılarını dizmişti. Tepesinden topladığı saçlarıyla bugün çok güzel görünüyordu. Ben de başta Doruk'un formasını giymeyi düşünmemiştim, bu yüzden mavi bir kazakla çıkmıştım odamdan ama babam beni şöyle bir süzmüş, "*O oğlanın forması sanki yok sende, neyi kimden saklıyorsun artık,*" demiş ve beni odama geri yollamıştı. Böylece yine sırtımda 15 numarayı taşıyordum.

Bekir henüz gelmemişti, biz erken davranmıştık. Benim geçen seferinde oturduğum VIP yerde değildik ama burası da sahaya yakın bir tribündü ve biz de o tribünün en önündeydik. Yanımdaki boş koltuk Bekir'inkiydi. Babamın yanındaki koltukta oturan isimse beni gülümsetti.

Bu, Doruk'un beni neredeyse öpmek üzere olduğu gün yanımda oturan kel abiydi.

İşin garibi, kel abi sandalyesine otururken birden durmuş ve babama baktığında "Feyyaz Falez?" diye sormuştu. Babam kafasını sertçe kaldırıp sesin geldiği yöne baktığında "Aaa," demişti. "Efes'in yaveri?"

Kel abinin X kullanıcı adının bu olduğunu öğrenince annemle bir birimize yaklaşp sessizce kıkırdadık. İkisi birbirini profil resimlerinden tanıyorlardı. Anladığım kadarıyla birkaç kez ortak tartışmalara girmişlikleri, birlik olup ona buna sallamışlıkları vardı.

Babam ona eşiyle ve kızıyla geldiğini söylediğinde abi bize bakmak için kafasını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an beni tanıyıp "Aaa," dedi. "Sen şey değil misin?"

Cümlelerin devamı neydi acaba? *Doruk'un Real Madrid'e attığı son saniye üçlüğünden sonra öpmeye kalktığı kız? Maçı izlerken heyecandan*

bayılmak üzere olan kız? Evde oturmuş sakın sakın maç izleyen babasına tatlı bir sürpriz yapmış olan kız? “Evet,” dedim. “Oyum ben.”

“Sen tanıyor musun Dorukhan’ı?” diye sordu kel abi, babama dönerek. Babama isminin Nazım olduğunu söylemişti, ona artık kel abi demeyi bırakmam gerekiyordu.

“Evet,” dedi babam düz bir yüz ifadesi ve sabit bir sesle. “Tanışıyoruz.”

Annem kulağıma yaklaşıp “Damadım dememek için zor duruyor,” dediğinde kendi kendine gülmeye başladığı için omzuma doğru eğdi başını. Tatlı parfümünün kokusu burnuma dolarken gülüşlerine eşlik ettim.

Babam kıkırdadığımızı görünce gülümseyerek bize baktı. Sonra bize nereden bildiğini sorgulayamayacağımız bilgileri tek tek aktarmaya başladı. “Size ilginç bir istatistik vereyim. Doruk, altyapı kariyerinde Fenerbahçe’ye karşı oynadığı maçların tümünde 13’ten fazla sayı bulmuş, zamanında Fenerbahçe Doruk’a teklif götürmüştü ama sonra Okan katıldı takıma. Birileri Doruk’un reddettiğini söylüyor olsa da onun böyle bir açıklaması yok. Konu hakkında konuşmamayı seçtiğini hatırlıyorum. Okan’a başarılar dilemişti sadece.”

İkimizin de hiçbir fikri olmadığını zaten bilen babam, laf olsun diye sormuştu. Onu dikkatle dinlediğimizi fark edince garip bilgiler serisine hız kesmeden devam etti. “Sahaya hep sağ ayağıyla giriyor. Isınma sırasında mutlaka bir kez potanın altında durup fileye iki eliyle değiyor. Numaralar anons edilmeye başladığında sıra sıra sahaya çıkar ya oyuncular, altyapıdayken bir tane takım arkadaşıyla el sıkıştırdı hep. Onu yapmadan çıkmazdı maça.”

“Benim o,” dedi yan tarafımdan bir ses. Üzerime düşen gölgenin kaynağına bakmak için başımı yukarı kaldırdım. Bekir, tam tepemde dikiliyordu. “Merhabalar, ben Bekir. Dorukhan’ın garip totemlerini daha detaylı bir şekilde size anlatabilirim dilediğiniz zaman. Ve evet her zaman el sıkışır, göğüs çarpışırdık. Güzel günlerdi.”

“Hoş geldin Bekir.” Onun koltuğu olduğunu bildiğim yere monitörü koymuştum. Oturabilsin diye hızlıca çekip kendi kucağıma aldım. Yanıma oturduğunda “Selam Feza,” dedi. “Forman ne güzelmiş.”

Bir anlığına utandım. Annem lafa atlayana kadar ne diyeceğimi bilememiştim. “Sen yakın arkadaşı mısın bizim oğlanın?”

“Sizin oğlan mı...” Bekir kocaman gülümsedikten sonra üzerindeki Efes armalı koyu mavi hırkasının fermuarını açtı. “Dorukhan bunu duymuş olsa kendini yerden yere yuvarlardı sevinçten. Evet efendim, ben

en yakın arkadaşı olduğumu iddia ediyorum ama onun haberi var mı emin değilim. Siz de Feza'nın ablasısınız herhâlde."

Laubali tavrı annemi güldürürken babam "Önümüzdeki sezon seni de orada göreceğiz," dedi sanki Bekir'i senelerdir tanıyormuş, onu kendi elinde büyütmüş gibi bir inançla.

Bekir beklemediği bu cümleyi babamdan duyunca bir süre ona bakakaldı. Ardından hızlıca "İnşallah," dedi. "Beni zaten bu sene Dorukhan'ı aldılar diye almadılar bence. Hem altyapı büyük güç kaybederdi hem de onun ve benim A takımında aynı anda olmamız *Euroleague*'in diğer takımları için fazlasıyla haksız rekabet olurdu." Alaya vuruyor, dalga geçmeye çalışıyordu ama gözleri, tek bir hayalin ışığıyla parlıyordu.

Tam ikisi arasındaki sohbete katılacaktım ki telefonumun bildirim ışığı yanıp söndü. Mesajın Doruk'tan geldiğini görür görmez üzerine tıkladım.

Doruk: *Sevgilin maça ilk beşte başlayacak*

Doruk: *İLK BEŞTEYİM?*

Doruk: *BU SEFER BENCHTEN GİRMEYECEĞİM*

Doruk: *Bu bir Euroleague maçı ve ben ilk beşteyim*

Doruk: *Arkana yaslan ve sadece izle bebeğim, bu gece benim gecem*

Hitap şekli yanaklarımın ısınmasına yol açarken heyecanla bağırdım. "İlk beş başlıyormuş! Baba, ilk beşteymiş!"

Babam küçük gülümsemesini daha da büyümeden zorlukla bastırıp boğazını temizledi. "İyi," dedi sadece. Sonra diğer tarafına döndü ve kel abiyle bir şeyler konuşmaya devam etti.

Annem "Yani oyuna direkt girecek, değil mi?" diye sorarken Bekir heyecandan ne yapacağını bilemeyip ayağa kalkmış, sonra geri oturmuştu. "Kardeşim," dedi. "Benim kardeşim! Koydu kafasına, ilk beşin garanti ismi yapacak kendini. Bugün olmazsa yarın olacak ama bir gün mutlaka olacak."

Gururdan domino taşları gibi üst üste devrilmezsek iyiydi.

“Olacak,” dedim ve parmaklarımı klavyeye yerleştirdim. Isınmaya başlamadan önce görür müydü, vakti hâlâ var mıydı bilmiyordum ama yazmadan duramazdım.

Feza: AAAAGĞAGĞAGAAAA

Feza: BAYILACAĞIM ŞİMDİ

Feza: Başarılar başarılar başarılar

Feza: Çok seviyorum seni

Çok geçmeden cevap geldi.

Doruk: Ben de seni

Doruk: Bu arada Ferdi'ye söyle, grip olmadım :)

Neden ona böyle bir şey söylemem gerekiyordu ki? Anlamadım ama istediğini yaptım. İkisi arasında ne geçtiğini maçtan sonra sorgulardım.

Fenerbahçe oyuncuları ısınmak için sahaya çıktıklarında Anadolu Efes taraftarlarının bir kısmı tarafından ısıklандılar. İki takım arasındaki rekabet, ligin diğer takımlarından ayırıyordu onları. Fırat bir keresinde futboldaki Galatasaray ve Fenerbahçe derbilerinin bu ligdeki karşılığının Fenerbahçe ve Efes maçları olduğunu söylemişti. Yalnızca Türkler değil, Avrupa'nın farklı noktalarındaki basketbolseverlerin de gözleri bu mücadeleye çevrilmiş olmalıydı. Ekran başında kaç insanın nefesini tuttuğunu merak ediyordum.

Shaw ve Lukas'ın kapıdan koşarak sahaya çıktıklarını gördüm. Onları Alex, Milosevic ve Ivan abi de takip etti. Ivan abinin kolunun altındaki kişiyi görünce dudaklarım kulaklarıma varana dek iki yana kıvrıldı.

Bugün beyaz formalarıyla sahadalardı. Doruk, uzayıp alnına dökülen saçlarına siyah bir bant takmıştı. Onu ilk defa bunu yaparken gördüğüm için gözüm uzun bir süre bandın üzerinden kavislenip öne doğru dökülen saçlarına takılı kaldı. Sağ kolunda da siyah bir kolluk vardı. Beyaz çoraplarını baldırlarına kadar çekmiş; su yeşili ve açık pembenin iç içe geçmesiyle oluşan gördüğüm en muhteşem ayakkabı olabilecek güzellikte bir çift ayakkabı giymişti.

Ivan Reyes, onun omzunu sıktığında gülümsedi. Bu temastan rahatsız olmaması bile onu ne kadar sevdiğini anlamamı sağlıyordu. İkisi ısınmak için sahaya adım atıldılar. Doruk kafasını bizim oturduğumuz yere çevirdiğinde burada olacağımızı bilmesine rağmen adımları duraksadı. Annemin iki elini birden kaldırıp salladığını görünce gülmeye başladım. Neredeyse sahanın içindeydik, bizi görmemesi zaten imkânsızdı ama annem yine de yerimizi bildirmek istemişti ona.

Gözleri babama doğru kaydığında Doruk mahcup bir tebessümle dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini sıkıca kapattı. Bu, buraya geldiği için ona teşekkür etme şekliydi. Babam, “Sıpa,” dedi düz bir suratla ve eliyle ona *bak işine* der gibi bir işaret yaptı. Bunu yaparken gülmeden duramadı.

İşine bakmadan önce dönüp bana baktığında avucumu kalbime kapatmıştım. Babam kel abiyle konuşurken elimi dudaklarıma götürüp Doruk’a bir öpücük yolladım. Öyle tatlı utandı ki karşımda olsa herhâlde yüzünü öpücüklere boğardım. O da bana göz kırptı ve ısınmak için karşı tarafa dizilen arkadaşlarının yanına gitti.

“Yuh,” diye fısıldadı Bekir kulağıma. “Gözümün önünde birbirinizi seviyorsunuz.” Birlikte gülüştük ama bu çok uzun sürmedi çünkü Bekir, zaman geçsin diye *Instagram*’a girdiğinde karşısına çıkan story ile donup kaldı.

Beril ve Alara da maçıydı. Oturdıkları tribünden dudak büzmeli bir fotoğraf paylaşmışlar, sonra da sahada ısınan tüm oyuncular alacak şekilde bir fotoğraf eklemişlerdi. Köşede *bizimkileri izlemeye geldik* notu vardı.

“Yemin ederim zavallılık bu kadarı.” Bekir’in bu tepkisine şaşırdım çünkü yakın arkadaş olduklarını sanıyordum. “Yapıştı, bırakmıyor. Kafayı yemiş. Takıntı hâline getirdi iyice.” Annemler bizi duymasın diye fısır fısır konuşuyordu. Fotoğrafa bir kez daha baktım ve nerede oturduklarını anlamaya çalıştım. Benchler bizim karşıımızdaydı ama fotoğrafta onların ön taraflarında kalıyordu. Bu da demek oluyordu ki karşı tribünde bir yerdelerdi. Açık hafif çapraz olduğu için oturdukları yeri tahmin edebildim. O tarafa döndüğümde onları bulmam zor olmadı. Alara’nın oldukça güzel bulduğum kendine has tarzı, göze çarpmayacak gibi değildi.

İkisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Az önce Doruk’un dönüp baktığı yerde benim olduğumu görmüş olmalıydı. Başımı sağa çevirip bizimkileri kontrol ettim. Annem Doruk için nazar duası okurken babam sohbetini koyulaştırmıştı. Yani kimsenin ilgisini

çekmiyordum. Gülerek Alara ve Beril'e baktım, ardından yine tatlı tadı gülerek onlara orta parmağımı salladım.

Bekir gülme krizine girdi.

Sinirimi hiç bozmadan bakışlarımı dikkatimi çeken tek isme çevirdim ve her bir hareketini takip etmeye odaklandım. Ondaki başka hiçbir şey umurumda değildi. Kalpleri kömürden kara iki kızın moralimi bozmasına izin vereceğim bir günde değildik. Bu gece, sevgilimin gecesiydi.

"Doruk az önce Okan'ın olduğu tarafa baktı," dedi Bekir. "Ama Okan kadroların anons edileceği anı bekliyor herhâlde sarılmak için." Dikkatini dağıtan şey, Lukas'ın bizim tarafa doğru koşması oldu. Isınmaya devam ediyorlardı. Şut kullanacaktı, topu yerde sektiriyordu. Bekir iki elini ağzının etrafına sarıp "Love you Lukaaaaa!" diye bağırana kadar her şey normaldi. Lukas onun sesini ayırt edip omzunun üzerinden bizim tarafa döndüğünde gülerek başını iki yana salladı, ardından şutunu gönderdi ve işaret parmağını Bekir'e çevirerek geri geri koşup uzaklaştı bizden.

"Ay delisiniz," dedi annem. "Üç yaşında falan mısınız siz? Yiyeceğim hepinizi."

"Koskoca eşeklerin yaptıklarına bak," dedi babam da gülerken. "Boy iki metre de olsa fayda etmiyor büyümeye işte."

Kadroların okunacağı an geldiğinde tribünler tıklım tıklım olmuştu. Önce yuhalamalar ve ısıklar eşliğinde Fenerbahçe oyuncuları çıktı sahaya teker teker. Babam, kel abi ve Bekir de bağırانların arasındaydı. Annem, "Yazık değil mi, gencecik çocuklar," demiş ve başını öne eğmişti. Doruk dışında öyle çok genç oyuncularla dolu değildi aslında saha. Otuzlarını doldurmuş adamlar da vardı, yirmi beşlerinde en iyi dönemlerini yaşayanlar da otuz yedisinde kariyerinin son demlerindeki oyuncular da... Onlar bu tür baskılara alışkınlardı, hiçbirinin ısıkları annem kadar kafasına taktıklarını sanmıyordum.

Sıra Anadolu Efes'e geldiğinde ışıklar söndü, taraftarlar flaşlarını yaktı ve tepemizdeki büyük ekranda oyunculara yapılan bir klip ve bangır bangır çalan şarkının eşliğinde oynamaya başladı. Bu sırada salonda mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Atmosfer içimi kıpır kıpır yapan cinstendi ve Bekir'in çalan şarkıya bağıra çağıra eşlik edişindeki heyecan yerimde durmak konusunda zorluk çekmeme yol açıyordu.

Derken o an geldi. Herkesin ismi tek tek anons edilirken tüm seyirciler de anonsa eşlik ettiler.

O Numaraaaa, Aleex Peterseen!

2 Numaraaaa, Emiiir Varajiiic!

7 Numaraaaa, Kaptaaaaan Ömer Baysaaal!

9 Numaraaaa, Shaaaaw Axeee!

Bu adama hâlâ fazlasıyla dibim düşüyor olabilirdi. Annem kolumu dürtüp “Bu eskiden seninkiydi, değil mi?” diye sorduğunda durumu Bekir de öğrenmiş oldu. O da kolumu dürttü ve gülerek “Şşh,” dedi. “Öyle miydi cidden? Aramızda kalır.”

“Ona hayranım,” dedim. Hayrandım demedim. Bu bitecek bir şey değildi. Avrupa’nın en iyi oyun kurucusundan hayranlıkla bahsetmemek imkânsızdı.

13 Numaraaaa, Giraaay Gürbüüüz!

Doruk’un sırasının geldiğini biliyordum ama babamın ayağa kalkacağını bilmiyordum. Annem yalnızca bir saniye ona baktı, sonra hemen ayağa kalktı. Babam elini onun beline sararken ben de ayağa fırlamıştım ve Bekir de bize katılmıştı. Dördümüz, ellerimizi hızlı hızlı birbirine çarparak Doruk’un adı anons edilirken onu ayakta alkışlamaya başladık.

15 Numaraaaa, Dorukhaaan Falaaay!

Bu kadar insanın onun adını bağırması eminim ki ona da büyüleyici geliyordu ama sanırım bizi ayakta görmesi, tüm bu seslerin ötesindeydi. Üzerine düşen ışıqla birlikte koşarak sahaya girdiğinde diğer arkadaşlarıyla sıra sıra el çakıştı, en son bize yakın olan kısımda durdu ve elini kalbinin üzerine götürüp hafifçe öne eğildi. Gözlerim çoktan dolmuştu. Babamın gururla kabaran göğsü, annemin şefkatli bakışları ve Doruk’un mahcubiyet dolu gülümsemesi beni bütün maç boyunca durmaksızın ağlatabilirdi.

Bekir parmaklarını dudaklarına götürüp kulağımı sağır edecek bir sesle ısıltı çaldı ve “Kardeşiiim!” diye bağırdı. Ardından arkasındaki tribünlere doğru dönüp yumruğunu salladı. “Benim kardeşim!”

Kadronun kalanı okunurken yerimize oturmuştuk. Ekranda sıra sıra beliren isimleri hep bir ağızdan bağırmaya devam ettik.

22 Numaraaaa, Oleeeeg Miloseviic!

24 Numaraaaa, Lukaaas Greeen!

28 Numaraaa, Mateooo Moraaa!
 30 Numaraaa, Araaas Dinçsooooy!
 35 Numaraaa, Ivaaaaan Reyeees
 Ve 44 Numaraaa, Nikolaaa Boriiiis

Oyuncular, diğer takım oyuncularına doğru yürümeye başladığında ışıklar da açıldı. Kimileri el sıkıştı, kimileri sarıldı. Doruk, gülerek ve neredeyse koşar adımlarla Okan'a doğru ilerliyordu ama Okan sanki onu görmemiş gibi arkasını dönüp Mateo Mora'nın elini sıkıttı.

"Dalga mı geçiyor?" diye sordu Bekir hayretle. "Görmedi herhâlde."

Okan sonra dönüp Doruk'a baktı ama sarılmak yerine yalnızca elini sıkıttı. Herkes gibi.

Doruk'un yüzündeki afallama fark edilmeyecek gibi değildi. Bir zamanlar maçını seyretmek uğruna buluşmamızı erken bitirdiği o çocuk onun yüzüne bakma tenezzülünde bile bulunmamıştı. Afallaması kısa sürdü. Yüzüne bir gülümseme astı ve başını sertçe sallayarak bunu kendi içinde kabullendi sanki.

"Kıskançlıktan götü yanmış bunun," dedi Bekir. Sesine hâkim olma çabası yoktu. Öfkesi ona annemlerin varlığını bile unutturmuştu. "Şuna bak, bu yaptığı yemin ederim ayıp."

"Belki cevabını sahada alır," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Onlar çok yakın arkadaşlar diye biliyordum, o kadar şaşıyorum ki."

"Aaa," dedi annem. "Şu Okan'la mı?"

Bekir başını salladı. "Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi aslında. Altyapıdayken su sızmazdı aralarından. Doruk yerine Okan'ın Fener'e yükselişi bile bozmamıştı aralarını. Dorukhan bir kere bile ağzını açmadı, sadece alkışladı. İşler tersine dönüp de ışıklar Dorukhan'a çevrilince kudurmuş köpek."

"İyi oldu iyi," dedi babam. "Dorukhan beslenir böyle şeylerden."

"Çok doğru," dedi Bekir. "Bizimkinin hırsı ona buna benzemez. Bambaşkadır."

İlk beşler sahaya dizildiğinde *Euroleague* marşı çalmaya başladı. Efes'te Oleg Milosevic, Ivan Reyes, Mateo Mora, Nicola Boris ve Doruk başlayacaktı oyuna. Fenerbahçe ise beş yabancı oyuncusunu sürmüştü sahaya.

Marş bittikten sonra Doruk gidip fileye dokundu. Hava atışıyla oyun başladı, ilk hücum hakkı Fenerbahçe'ye geçti ve ben dizlerimi heyecanla birbirine bastırdım. Fenerbahçe'nin sert savunma yapan bir takım olduğunu biliyordum. Özellikle 13 numaralı uzunlarının dış şut özelliği de

vardı. Beklenmedik anlarda kaldırıp üçlük atabilen birisiydi. 7 numaralı oyuncular tam bir blok canavarıydı. Ona sosyal medya duvar diyordu. Bizde ise bu görevi Ivan Reyes üstleniyordu.

Derken ilk hücumda Ivan abi sıçrayıp kocaman eliyle topu resmen tokatladı. Sahaya bu kadar yakın olunca oyuncular gözüme daha da iri geliyordu. Doruk'un onların yanında kısa kalması komikti. Sanki takımın haylaz çocuğu oydu.

Hızlı bir paslaşmanın ardından oyunu kursun diye top Oleg Milosevic'in eline geçti. Milosevic, anlamadığım bir el işareti yaptı. Doruk o işaretin ardından sol köşeye geçti ve Oleg'in attığı pası onu savunmak için hareketlenen iki kişiye rağmen üçlüğe çevirmeyi başardı.

"Sol köşeler," dedim ne dediğimi bile bilmeden. "Sol köşeden kaçırmaz ki. Boş yere koştular o kadar savunmaya."

"Senin objektifliğini yiyeceğim şimdi," dedi Bekir. "İyi izle lan Okan. Kaldır o kafanı da izle oturduğun yerden bu çocuğu, belki bir şeyler öğrenirsin."

Mateo Mora yaptığı mükemmel savunmayla rakibin çizgiye basmasına sebep olunca hücum hakkı yeniden Efes'e geçti. Bu kez Doruk, içeriye *cut* yaparak¹ iki oyuncuyu üzerine çekti ve alanı boşalttı. Kendisine açık koridor bulan Nicola Boris rahatlıkla bir turnike bırakınca Efes oyuna 5-0'lık bir skorla başlamış oldu.

Fenerbahçe cevap vermekte gecikmedi. 13 numaralı, aşırı yakışıklı oyuncularının bulduğu hızlı üçlükle skoru 5-3'e taşıdı.

Oyun inanılmaz hızlı akıyor, seyircileri daha ilk çeyrekte olmamıza rağmen heyecandan delirtiyordu. Efes bandosu davula vurdukça takımın adını haykırıyorduk aynı anda. Kel abi ve babam ahirete uzanacak bir kankalığa adım atmışlardı. Doruk, oyunun beşinci dakikasında şut sırasında kendisine *faul* yapıldığı için serbest atış çizgisine gidecekti. Annem yere düşen Doruk'u görünce ellerini dizlerine vurmuş, "Ama bu kadarı da olmaz ki," demişti çünkü 33 numara giyen oyuncu, Doruk'u resmen yere devirmişti.

Oyuncu değişikliğiyle birlikte oyuna giren Lukas, koşarak Doruk'un başına geldi ve ona elini uzattı. Kalkması için aldığı küçük yardımın ardından Lukas'ın omzunu sıkan Doruk, serbest atış çizgisine gitti. Hakem topu ona verdiğinde yalnızca bir kez yerde sektirdi, ardından hanesine bir sayı daha yazdırdı. Diğer serbest atışı da sayıya çevirdiğinde çizgiden 2/2

¹ Hücum eden oyuncunun topsuz olarak potaya doğru ani ve hızlı bir şekilde hareket etmesi

isabet oranıyla ayrılmış oldu. Kafasını babama çevirdi, güldü ve koşarak savunmaya döndü.

Zihnimde o ses yankılanırken güldüm.

Söyle o bacaksıza, serbest atış çalışsın.

“Belli ki serbest atış çalışmış,” dedi babam keyiften dört köşe hâlde. “Takdir bekliyor bir de bacaksız. Atacaksın tabii, işin ne?”

İlk çeyrek o kadar su gibi akıp gitti ki ne zaman on dakikanın tüken-
diğini anlayamadım. Basketbolda bir çeyrek on dakika olsa da çok daha
fazla zamana tekabül ediyordu çünkü *fauller*le, serbest atışlarla, kenardan
topu oyunu sokmalarla oyun fazlaca duraksıyordu. Bu yüzden göz açıp
kapayınca kadar geçmiş gibi hissetmem garipti.

Doruk, ilk çeyreğin son bir dakikasında koç tarafından kenara alınsa
da ikinci çeyreğe yine oyunda başladı. Aras denilen çocuk da onunla be-
raber oyuna girmişti. Bekir bana Doruk'un onu pek sevmediğini söyle-
mişti. Nedenini sorgulayacağım sırada Okan'ın da oyuna girdiğini gör-
memle dikkatim dağıldı. Top bir anda onun eline geçmişti ve doğrudan
potaya bakıyordu. Bu sırada takım arkadaşına bir *no-look pas*² vermeye
çalıştı ama Doruk onun ruhunu ezbere biliyormuş gibi bunu önceden
sezmiş, bir anda kolunu uzatarak parmak uçlarıyla topu çelmişti.

Dokunarak yönünü değiştirdiği top, Lukas'ın önüne düştü. Lukas
onu yerden alırken Doruk hızla yarı sahayı geçti ve Lukas'ın havaya bı-
raktığı topu havada yakalayıp smaçlayarak mürthiş bir *alley-oopa* imza
atmış oldu.

İki eliyle tutunduğu potada sallandıktan sonra yere inerken tüm sa-
lonu ayağa kaldırmıştı.

Bağırdığımın farkında değildim, boğazım acıyordu. Doruk, yere iner
inmez hocasına baktı. Savunmaya doğru geri geri koşarken birleştirdiği
iki parmağını şakağına yasladı ve ona bir selam gönderdi.

*Sen misin beni oyuna almayan demekti bu. Oyuna almadığın çocuğa
dön bir bak demekti. Bundan sonra beni kenarda tut da görelim demekti.*
Her şey demekti.

Gözlerindeki meydan okuma herkeseydi.

Aurası başımı döndürmeye başlamıştı.

Yalnızca sayı bulmakla kalmıyor; sürekli koşuyor, adam eksiltiyor,
bazen perdeleme bile yapıyor ve arkadaşlarına alan açıyordu. Fenerbahçe
savunmayı sertleştirdikçe Efes oyuncuları isabet bulamamaya başlamıştı
ama Doruk'un enerjisi hiç bitmiyordu. İçinde patlamaya hazır bir volkan

² Pasın verileceği kişi yerine başka bir yere bakılıp şaşırtma yapılarak verilen pas

vardı da nasıl boşaltacağını bilemiyor gibiydi. Sanki aynı saniye birden fazla yerdeydi. Sağ köşede görüyordum onu, Fenerbahçe bir anda top çalıyordu ve sonra anında sahanın diğer tarafında bitiyordu.

Potaya doğru yükselirken kendisine çarpan bir omuzla birlikte hem elinden topu kaçırdı hem de kolunun üzerine sertçe düştü. Babam ve Nazım abi ayağa fırlayıp sportmenlik dışı *faul* anlamına gelen hareketi yaparak hakeme bağıırıyordu. Tribündeki çoğu kişinin aynı hâlde olduğunu fark ettim. Annem neredeyse ağlayacak gibi duruyordu ve ben de Doruk yerde yatmaya devam ettikçe telaşlanmışım. Sol omzum sızlıyor gibi hissediyordum.

“İyi mi?” diye sordum Bekir’e. “Çok sert düştü.”

Değil sportmenlik dışı, normal *faul* bile çalınmadı az önceki pozisyona. Doruk öfkeyle ona uzanan ellerden yardım almayıp tek başına ayağa kalktığında hakeme doğru yürüdü. Omzunu ovuştururken bağırarak bir şeyler söylüyordu. Koçu ona sanırım daha fazla konuşmaması için benchin oradan bir uyarıda bulundu ama Doruk susmadı. Kendini açıklama çabasıyla hararetli jestleri de devreye girdiğinde bir el onu omzundan tutup geriye doğru çekti. O el Okan’a aitti.

Doruk beklemediği temasla birlikte sinirle arkasını dönünce Okan onu omzundan ittirip sahanın kenarında duran Fenerbahçeli oyuncuyu işaret etti. Oyunun başlaması için onu susturmayı deniyordu.

“Yok artık,” dedi Bekir. “Bunu yapmaması gerekiyordu.”

Ben bir an için ne olduğunu anlayamadım ama Okan, kendisine dik dik bakan Doruk’u bir kez daha oyuna ittirmeye çalıştığında Doruk bir adım atıp onun burnunun dibine girdi ve ikisi kafa kafaya gelmiş oldu.

“Ona bu şekilde dokunmamalı,” dedi Bekir yanımda. Anın adrenalinini yüzünden ne hissedeceğimi şaşırmışım fakat bu kadar iyi oynadığı bir maçta kavgaya karışmaması gerektiğini biliyordum.

Babam bu sırada “Yapmasın,” diye mırıldandı kendi kendine. “Okan hak ediyor ama yapmasın.”

“Teknik *faul* yiyecek,” dedi annem, babamın karısı olduğunu belli ederek. Fazla ilgisini çekmese de çok fazla maça maruz kalmıştı. Bu yüzden terimlerin büyük bir kısmını biliyordu. Gözlerimi ona çevirdim. Doruk için çok endişeli görünüyordu. Kavga çıkacak olsa sanki ayırmaya diye o koşacaktı sahaya.

“Orospu çocukluğunun lüzumu yok,” diye söylendi Bekir yanımda. Normal şartlarda sempatik bir çocuktu ama şu an o hâlden eser yoktu. “Doruk’u bu şekilde ittiremez, bilerek yapıyor haysiyetsiz.”

Fenerbahçe oyuncularını Okan'ı, Efes oyuncularını Doruk'u geri çekmeye çalıştı. Aralarının iyi olmadığı söylenen Aras bile Doruk'un önüne geçmiş, bir kavga çıkmadan ikisini ayırmayı denemişti. Ne yazık ki bu, Doruk'un teknik *faul* yemesine engel olamadı. Salondaki çığlıklar kulaqlarımı acıtiyordu. Herkes hakemlere sesleniyor, yuhalıyor, ıslıklıyordu. Artan kaos, salonu sanki bir elektrik hattı gibi gerilimle doldurmuştu.

Doruk'un yediği teknik *faul*den doğan tek serbest atışı Fenerbahçe'nin 13 numaralı oyuncusu kullandı. Ardından top da onların sahasından oyuna sokuldu ve üç sayılık isabetleriyle birlikte toplam dört sayılık bir hücumla dönmüş oldular savunmaya.

Efes'in açtığı fark eriyip 2 sayıya düşmüş oldu böylelikle.

Efes'e kalan hücum süresi yalnızca 5,4 saniyeydi. Topu oyuna Lukas soktu. Aras yakaladı ve Doruk'a fırlattı. Logoya doğru koşan Doruk, ikinci çeyreğin son saniyesinin içindeyken topu kaldırıp potaya doğru attı.

Bu tür son saniye üçlüklerine beni Stephen Curry alıştırmıştı ama o andan sonra Stephen Curry, Doruk'un yanında halt etmişti.

Topun potadan geçmesiyle birlikte bütün salon ayağa kalktı. Lukas, Doruk'la göğüs göğüse çarpıştı. Benchteki yedek oyuncular yumruklarını havaya kalktı. Doruk, iki yumruğunu yanında sıkarak koşarken başını bize çevirdi ve gözleri Bekir'i buldu. Bekir, iki elinin de üç parmağını havaya kaldırmıştı. İkisi birbirlerine bakarlarken aynı anda bağırmaya başladılar.

Kalbim, sıkıldığı yumruklarından birinin içindeydi. Duyduğum hayranlık, gözlerimden akıyor olmalıydı. Karşımdaki tablo duvarıma asma-lıktı. Maç sonrasında bu an paylaşılsa eğer, onu afişe bastırıp dolabımın kapağına falan yapıştırmam şarttı.

Oturduğum koltuğa erimiş olabilirdim.

"Ne oldu Okan?" diye bağırdı kel abi. "Bir rengin attı gibi."

Annem "Kız yavaş," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Gözlerinden kalpler çıkartıp durma. Minik oğlanımı göremiyorum, alanımı kapatıyorsun."

Birileri Doruk'un sırtına vurdu, birileri el çakıştı. Küçük bir kutlamanın ardından on beş dakikalık ara için soyunma odalarına doğru ilerlerlerken Doruk bana baktı. Gözlerimiz birbirine değdiği an tüm bağırışlar yine durdu sanki. Ne dediğini duymama gerek yoktu. Dudaklarından dökülen kelimelere aşınaydım. "Senin için," demişti gözden kaybolmadan önce.

Onu görmek için ben şimdi nasıl on beş dakika bekleyecektim? Ara vermesek olmaz mıydı?

“Had bildirici,” dedi Bekir. “Yargı dağıtıcı. Bilet kesici. Son Fenerbahçe bükücü. Aslan kardeşim!”

Başımı beni izlediklerinden emin olduğum ikilinin olduğu kısıma çevirip kahkaha attım. Beril ve Alara’nın tüm keyfi kaçmış gibiydi. *Bizimkiler* başlığı ile paylaştıkları Okan ve Doruk az daha birbirine giriyordu. O fotoğrafın sosyal medyada nasıl konuşulacağını düşündüm. Kendilerini yanlışlıkla rezil etmişlerdi.

Tüh, çok üzülmüştüm.

Babam, son üçlüğün etkisinden yeni yeni çıkabiliyordu. “Eh,” dedi. “Fena oyuncu bulmamışsın.”

Bu tavırları çok komikti.

“Shaw ve Oleg diyordun ama şu an ben sadece Doruk görebiliyorum,” dedi annem. “Avrupa’nın en iyi oyuncusunu yeniden seçebilir miyiz? İsmi Doruk olan birinin zirvede olmaması saçmalık.”

“Annen de senin kadar objektifmiş,” dedi Bekir. “Sizi Dorukhan’a anlatırken çok eğleneceğim.”

Ben de onunla bu maçı konuşurken çok eğlenecektim.

Bir türlü ikinci yarı başlamak bilmedi. Zaman geçsin diye yapmadığım şey kalmadı. Bunlara *Instagram*’a bir story atmak da dahildi. Efes’in paylaştığı Doruk’un basketlerinden birini hikâyeme ekleyip üzerine alev ve kırmızı kalp emoji eklemiştim. Ardından yeniden saniye sayma işime geri dönmüştüm.

İkinci yarıya da benchte oturarak başlamadı Doruk. Süre aldığı her saniyenin hakkını vererek oynuyordu. Belki haklıydı Bekir, belki objektif olamıyordum ama yemin ederim Doruk diğerlerinin arasında parıl parıl parlıyordu. Maça değil de bir savaşa odaklanmış gibiydi. Terden sıırılsıklam olmuş tutamları saç bandının üzerinden sağa sola dağılmıştı. Yuvarlak omuzları terden parlıyordu. Yine her köşedeydi. Hem hücum katkı sağlıyor hem savunmada enerji harcıyordu ve biraz bile yorulmuş görünmüyordu.

Maçı iliklerine kadar hissediyordu. Sabaha kadar oynansa sabaha kadar hiç dinlenmeden oynayacak güce sahip gibi duruyordu.

Fenerbahçe’nin koçu oyuncularına sağlam bir fırça çekmiş olmalıydı ve muhtemelen istediği şeylerden biri devamlı olarak Doruk’a ikili sıkıştırma yapmalarıydı. Doruk sürekli iki kişi tarafından savunuluyordu ama oyunu okuma yeteneği sayesinde boş oyuncuyu bulmayı başarıyordu.

Hücumlar bir süre Lukas üzerinden aktı fakat bir noktada Fenerbahçe gaza bastı. Üçüncü çeyreğin ortalarına gelirken Efes'in *ribaund* toplayamamasıyla birlikte Fenerbahçe ikinci şans sayıları bulmaya başladı ve bir anda 3 sayı farkla öne geçmiş oldular.

Efes koçu molayı işaret etti. Sahadaki beşimizin hepsi karşı karşıya koçun önüne dizildi. Koç bağılıyor, elindeki tahtaya vuruyor, büyük bir hararetle bir şeyler anlatıyordu.

"Topu Doruk'a vermelerini söylüyor," dedi babam. Yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördüğümde şaşırıp kaldım. "Saha içi liderliğini ona bırakacak, topa yön vermesini isteyecek."

"Oleg ve Shaw'ın olduğu takıma 19 yaşındaki Doruk liderlik yapacak," dedi Bekir. Birazdan gerçekten de ikimizden birisi bayılıp kalacakmış gibi hissediyordum. "Bambaşka biri Feza. Şu an takımda bütün ruhuyla oynayan tek kişi belki de. Bu kadar isteyip de alamayacağı hiçbir şey yok onun."

Alex, topu oyuna soktuğunda Aras pası aldı ve Doruk'a yolladı. Doruk yaptığı *dribblingin*³ ardından potayı bulmak istedi ama acele etmişti, Okan topu çalıp açık sahayı kullandı ve bomboş bir turnike imkânı buldu.

Bir de üstüne yüzünü Doruk'a çevirdi. Eliyle yerden biraz yukarıda kalan bir mesafeyi işaret ederek ona basketbolda *küçüksün* anlamına gelen işareti yaptı.

Bekir ayrı, annem ayrı, babam ayrı, kel abi apayrı çıldırmıştı.

Doruk kafasını iki yana sallayıp gülümsüyordu.

Sonra fark ettim ki ben de gülümsüyordum.

Ve gerisi, tam bir görsel şölendi.

Yeniden oyun başladığında yine bir ikili sıkıştırmaya maruz kaldı. Kafasını kaldırıp potayı görmeyi denedi. Babam, "Şımarma," dedi. "Şımarma oğlum, pas ver. Sakin ol!"

Doruk'un onu duyması mümkün değildi ama sanki duymuşçasına aynı saniye Aras'a pas çıkardı. Aras içeriye dalıp *panyayı*⁴ kullanarak iki sayılık bir isabet buldu. Bu gece Efes'in Türk oyuncularını belli ki çok konuşulacaktı.

Doruk, Aras'ı bir kez başarıyla onayladı ama onunla el çakışmadı. Ondan haz etmediğini Bekir bana söylememiş olsaydı ikisi arasında bir problem olduğunu anlayamazdım. Kesinlikle oyuna yansımaya izin

³ Top sürerek ilerlemek

⁴ Çemberin arkasında bulunan ve şutların sekmesini sağlayan dikedörtgen levha

vermiyorlardı. İkisi de genç olmasına rağmen profesyonellikleri korumayı başarıyorlardı.

Doruk, kendisinin üzerine top sürerek hızla gelen Fenerbahçe oyuncusunun karşısında ayaklarını yere çivileyerek durdu. Fenerbahçe oyuncusu hızını alamayıp ona çarptığında sarsıntının etkisiyle Doruk kalçalarının üzerine düştü ama bu, rakibine hücum *faul* yaptırmış olduğu anlamına geliyordu. Hakem onların lehine düdüğünü çaldığında oturduğu yerden hırsıyla bağırdı.

Galibiyete duyduğu istek mi daha fazlaydı yoksa benim onun dudaklarına yapışmaya dair duyduğum istek mi, bunu uzun uzun tartışabilirdik.

Ben henüz kendime gelememişken top oyuna sokulmuş, Fenerbahçe bire bir savunma yapmaya dönmüş ve Doruk, karşısında 1,98'lik rakibi olmasına rağmen onun gösterdiği elin üzerinden bir üçlük sallamıştı.

Bulduğu isabet skoru eşitlerken salonu da yıkıp geçti.

Fenerbahçe koçu, Doruk'un üçlüğünün ardından mola alırken Doruk ise havaya kaldırdığı yumruğunu göğsüne vura vura benchin bulunduğu kısma doğru koşmaya başladı. Tüm gürültüye rağmen ön sıralardaki herkes gayet net bir şekilde onun "*I am better!*"⁵ diye bağırdığını duymuş olmalıydı.

Ayaktaydım, kendimden geçmiştim, bu şekilde ıslık çalabildiğimi ben de yeni öğreniyordum, bağırmaktan boğazım acıyordu.

Annem bana sıkı sıkı sarılmıştı. Utanmasam onun kucağına atlayacaktım.

"Aktif olarak dünyanın en iyi basketbolcusu." Bekir yanımda zıp zıp zıplıyordu. "Gayet de objektifim."

"*Prime* modunu açtı," dedi babam. "Durdurabilene aşk olsun."

"Allah Fenerbahçelilere merhamet etsin," dedi kel abi. "Çünkü o etmeyecek."

Yine de Fenerbahçelilere öyle demesek güzel olurdu. Ferdi ekran başında televizyonu kırmış olabilirdi de çünkü... Arkadaşım da çok üzülmesin yani şimdi...

Koç, Doruk'u üçüncü çeyreğin sonuna kadar kenarda oturttu ama bu sefer gıcıklığından falan değildi. Eli yanan oyuncuyu soğutma amacı gütmüyordu, yalnızca onu son çeyreğe saklamak istiyordu. Yokluğunda Shaw, insanlara neden Shaw olduğunu hatırlattı. Bugün hiç ritmini bulamamış olmasına rağmen oyunu okuyup Alex'i boş buldu ve yaptığı

⁵ İng. Ben daha iyiyim.

asistin ardından takımını öne geçirdi. Kaçan şutunu savunmada top çalarak telafi etti ve takımının Fener'le başa baş bir şekilde dördüncü çeyreğe girmesini sağladı.

Dördüncü çeyrekte de Dorukhan Falay fırtınası esmeye devam etti. Doruk, bir teknik *faul* daha yese oyundan atılacağını bildiği için sert *faul*ler yapmıyordu, hatta diğer oyuncularla çarpışmaktan bile kaçınmaya çalışıyordu ama mimikleriyle herkesi delirtmeyi başarıyordu.

"Fener koçu resmen Doruk biraz durulsun diye Okan'ı oyundan aldı," dedi annem.

Babam büyük bir kahkaha atıp annemin başının üzerini öptüğünde keyifle, "Hatun!" dedi. "Anlıyorsun bu işlerden sen he."

"Ne sandın?" dedi annem, babamla flörtleşmeye başlayarak. Ben de Doruk'la flörtleşmek istiyordum. Soyunma odasına gidip onu bekleyemez miydim? Ona yakın olan kenardaki kadın hakemi bile kıskanıyordum şu an. En yakınında benim olmam gerekiyordu. Sımsıkı sarılmamız ve uzunca bir süre hiç ayrılmamamız gerekiyordu.

Okan'ın oyundan çıkması Doruk'un ateşini söndürmedi. 1,87'lik bir oyuncu smaç basmayı nasıl bu kadar kolay bir şeymiş gibi gösterebilirdi aklım almıyordu.

Bu gece sahada Dorukhan Falay resitali vardı.

Kendisine yapılan *faul*den sonra iki tane daha serbest atış kullandı. Maç başladığından beri çizgiden hiç atış kaçırmamıştı.

Fenerbahçe bir pas hatası yüzünden açılan farkı eritebilecekken Efes'in bulduğu hızlı hücum sayısıylay beraber dağılırarak girdi son yirmi beş saniyeye. Fark 2'ye inebileceksen Efes'in bulduğu üçlükle 8'e çıkınca kazanma ümitleri bir anda tükenmiş oldu. Son hücum öncesi Efes koçu, oyuncu değişikliği yaparak Doruk'a kenara gelmesini işaret etti.

"Alkışlatmak için yapıyor," dedi Bekir, ayağa kalkarak. Bugün kaç kez oturup kaç kez kalkmışım bilmiyordum ama yine ayaktaydım. Hep birlikte ayaktaydık. Sadece biz de değildik üstelik, tüm salon ona döktüğü her alın teri için teşekkürünü bu şekilde ifade ediyordu.

O, tüm bu alkışlara hatta daha fazlasına layıktı. O bu dünyadaki her şeye layıktı.

23 sayı, 4 *ribaund*, 6 asist, 3 top çalma.

Euroleague'deki Türk derbisinin *MVP*'si Dorukhan Falay olmuştu.

Maçın bittiğini gösteren ses salonda yankılandığında, koç benchte sırtında havluyla oturan Doruk'un yanına gidip elini sıktı. Doruk'un yüzündeki gülümseme aklımdan asla silinmeyecekti. Ayağa kalktığında bu

maçın kahramanı değilmiş de küçük bir çocukmuş gibi koçuna sarılarak içimi sıcacık yaptı.

Kaptan Ömer Baysal, takımı ortaya toplayıp galibiyeti kutlarken yine ortaya Doruk'u çekmiş ve onun etrafında etten bir duvar olmalarını sağlamıştı. *MVP* olan oyuncuyu böyle ortalarına alıp onu kutlamalarına her zaman bayılacaktım.

Yönümü Alara ve Beril'e çevirdim. Yüzü düşmüş hâlde orada öylece oturmalarından aldığım zevk, paha biçilemezdi. Arkada onların da kadraja gireceği şekilde bu anın bir fotoğrafını çektim. Galerimde kesinlikle bulunması gereken bir kareydi bu. Hatta bence story bile atılabilirdi. Bu düşünce beni keyiflendirdi.

Doruk, kutlamadan ayrıldıktan sonra gidip Fenerbahçe oyuncularının tek tek ellerini sıkı. İçlerinden biri Doruk'u tutup kulağına bir şeyler bile söyledi. Kendisi tecrübeli birine benziyordu ve onu tebrik ettiğini düşündürdü bana. Doruk, koç ve yardımcı antrenörlerle de el sıkıştı. Yalnızca bir kişiyi es geçti. Ardından arkasını dönüp bizim bulunduğumuz tarafa doğru yürümeye başladı.

Kameraların onu çektiğini biliyor olmalıydı. Tüm gözler üzerindeydi, farkındaydı ama rahatsız olmamıştı. Babamın hizasına geldiğinde sahanın ortasında durdu. Kendi elinin tersini öptü, alnına koydu, ardından kalbine yaslayarak babama teşekkürlerini sundu.

Ona duyduğu saygıyı herkesin önünde bu şekilde belli etmesi, içimde sönmek bilmeyen alevi daha da harlarken bir de üstüne bana yine göz kırpınca olduğum yere yığılıp kalmaktan korktum.

"Aferin oğlum," dedi babam, Doruk'un onu duyup duymamasını umursamayarak. Öyle gaza gelmiş hâldeydi ki düşünmüyordu, yalnızca konuşuyordu. "Aferin lan sana! Bu koltukları boş bırakan kim varsa veriyorsun hepsine cevabını. Neden orada olman gerektiğini kanıtlıyorsun herkese. Başarılarını en önden izlemeye devam etmezsem bana da Feyyaz Falez demesinler."

Falezlerin dilinden düşürmediği bu çocuk, ortaya koyduğu muhteşem performanstan sonra dünyanın dört bir yanındaki *Euroleague* seyircileri tarafından konuşulmaya başlanmıştı.

X gündeminde gördüğüm *hashtag*, kalbimin hızını bir anda on beş katına çıkarttı.

#flyDorukfly

Çok geçmeden bunun nereden çıktığını anladım. Maçı sunan yabancı spiker, Doruk'un bulduğu *alley-oop*tan sonra büyük bir kahkaha atmış, ardından "*Dorukhan is not Falry, Dorukhan is the fly*," demişti.

Bastığı smaçtan hemen sonra ise büyük bir keyifle "*Fly Doruk! Fly!*" diye bağırmıştı.

Hashtag'in altına Okan'ın *küçüksün* işaretiyle başlayıp Doruk'un raconlarıyla sonlanan ve arkası keko müzikleriyle dolup taşan bir sürü edit düşmüştü daha maç yeni bitmişken.

O geceki editlerin hız kesmeden devam edeceğini tahmin edebiliyordum ama ilerleyen saatlerde konunun değişeceğini bilmiyordum.

Çünkü ben Doruk'un maçtan sonra kendisine mikrofon uzatan, global bir spor kanalının spikeri olan kadına verdiği İngilizce röportajda "*Bugün maçta çok değerli misafirlerim vardı. Kız arkadaşım Feza'yı ve ailesini ağırladım, geldikleri için çok teşekkür ederim. Bu galibiyeti izninizle onlara ithaf etmek istiyorum,*" diyeceğini tahmin bile edemezdim.

DÖNÜM NOKTALARI

Dorukhan

Ayaklarım yere basmıyordu.

Karşımdaki kadın mikrofonu yukarı kaldırıp maçın *MVP*'si olduğum için beni tebrik ettiğinde hâlâ yaşadıklarım gerçek gibi gelmiyordu.

Mutluydum, formamın hakkını vermiştim, galibiyette payım vardı, istediğim yerdeydim.

Bok gibiydim, kalbim kırık, sırtımdaki bıçak ruhuma kaşınıtı yapıyordu, ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Tüm bu duygu karmaşasının ortasında gözümün önüne gelen görsele tutundum. Feyyaz Falez'in gurur dolu bakışları, Canan Hanım'ın neredeyse ağlamak üzere oluşu, Feza'nın hop oturup hop kalkmaktan dağılmış saçları ve kızarmış yanakları, Bekir'in havaya kaldırdığı yumruğu...

Bugün bir aile izlemeye gelmişti beni. Boş koltuklarım dolmuş, bana ayrılan biletlerim ziyan olmamıştı. Bugün tribünde benimle gurur duyan dört kişi vardı.

Hayır, daha fazlasıydı. Ben bu maçın sonunda ayakta alkışlanmıştım.

Göz aşinalığım olan, hangi kanalda çalıştığını bildiğim kadın Türk'tü ama bu bir *Euroleague* maçı olduğundan röportajları İngilizce yapıyorduk. "Bugün *MVP* oldun Doruk, nasıl hissediyorsun? Teknik *faul* yemiş olmanla *MVP* olman arasındaki bağı konuşuyor insanlar. Neler düşünüyorsun bu konu hakkında?"

Bursaspor maçında da yediğim haksız *faul* sonrası ortaya daha iyi bir performans koymuştum. Bu maçta da aynısı olmuştu. Çalınan düdükler, saha içi gerilimler beni yıpratmıyordu. Yalnızca harlıyordu. Esprili sorusunu ne diyeceğimi bilemediğim için gülererek geçiştirdim.

“Takımımı tebrik ediyorum,” dedim İngilizce konuşmaya başlayarak. Öyle heyecanlıydım ki hâlâ bu dili hatırlıyor olduğum için şükretmem gerekiyordu. “Yüksek tempolu ve önemli bir maçtı. Kazanmak için her şeyi yaptık. Çok mutlu hissediyorum kendimi. Bence benim hangi maçta MVP olduğumu değil de hakemlerin bana teknik *faul* çalmayı alışkanlık hâline getirmelerini konuşalım.” Güldüm. “Bu sıralar bir göze çarpıyorum gibi.”

“Öyle olduğun kesin,” dedi kadın da gülerек. İsmi Derya’ydı ve o topukluların üzerinde dengesini kaybetmiyor oluşu takdir edilmesi gereken bir özellikti. Yine de omuz hizama anca geliyordu. “Biraz da maç sırasındaki gerilimden söz etmek istiyorum. Okan’la aranızda neler oldu?”

Keşke buna bir cevabım olsaydı.

Kardeşim saydığım o çocuğun bana neden bu şekilde davrandığını keşke biliyor olsaydım.

Zaaflarımı biliyordu. Zaaflarımı kameraların önünde kullanmıştı.

Ben başka bir şeyle ilgilenirken gelip bana dokunmuş, beni kenara itmeye kalkmıştı. Fiziksel temastan nefret ettiğimi bile bile herkesin önünde sırf tepemin tasını attırmak için bir kavga başlatmaya çalışmıştı.

Kanıma dokunuyordu, zoruma gidiyordu, kaldırabilecek gibi değildim.

“*We were just kidding,*” dedim gülerек.

Sadece şakalaşıyorduk. *Yerseniz.*

Ben o değildim. Aramızda bir problem varsa çözeceğim yer kameraların önü olmazdı. Artık arkası da olmazdı gerçi. Bu problem onun hareketleri yüzünden çözülemez bir boyuta ulaşmıştı.

Ardından konuyu kendi istediğim yere çektim. “Bugün maçta çok değerli misafirlerim vardı. Kız arkadaşım Feza’yı ve ailesini ağırladım, geldikleri için çok teşekkür ederim. Bu galibiyeti izninizle onlara ithaf etmek istiyorum. Herkese iyi akşamlar dilerim.”

Hızlı adımlarla soyunma odasına yürümeye başlamadan önce söylediklerim buydu. Zaten maç sonu röportajları da kısa sürerdi, her oyuncu yorgunluktan ölür ve kendilerini bir an önce soyunma odasına atmak isterlerdi.

Yalandı, bu bizim kaçış için kullandığımız bahanemizdi.

Soyunma odasının kapısını açtığımda zıplamaya başlayan on bir erkek ellerinde tuttukları şişeleri başımdan aşağı dökerek beni ıslatırken hiç de yorgun görünmüyorlardı.

“MVP!” diye bağırdı Lukas. “MVP!” diye eşlik etti Oleg ve Shaw. Ivan abi beni kolunun altına sıkıştırıp çemberin ortasına çektiğinde birisi su şişesini ensemden aşağıya boşalttı. “Okanfucker,” dedi Aras. Takım kahkahalara boğuldu.

O kadar çok gülüyorduk ki üstüme çullanan adamların hâlâ beni su savaşındaymış gibi ıslatma çabalarından kaçamadım bile. Devam edelim istedim. Sabaha kadar burada zıplayalım, beni sevdiğini hissettiğim insanlarla başarıımızı kutlayalım istedim.

Alex, kendi elini öpüp başının üzerine koyduğunda bir kahkaha patlattı. “*You are showman, Doruuu!*”⁶

Maç sonunda Feyyaz Falez’in önüne gittiğim anın taklidini yapıyordu.

Gülerek kendimi tahta banka bıraktığımda Lukas omzumu sertçe sıkıyor, tebriklerini sunmaya devam ediyordu. Islak saçlarımdan aşağı sular damlarken elimi Lukas’ın kuru formasına silip telefonuma uzandım. Aklimda tek bir şey vardı.

Doruk: *Yalvarırım seni göreyim*

Doruk: *Yemin ederim ki sabaha sağ çıkamam göremezsem*

Doruk: *Ne olur Feza, iki dakika kaçamaz mısın?*

Hâlâ salonda olmalıydı. Feyyaz Falez’in tribünü son terk edecek adamlardan olması beni gram şaşırtmazdı. Çok geçmeden cevap yazdı Feza.

Falez: *Deli misin ne diyeceğim babama?*

Doruk: *Yanıma geleceğini?*

Falez: *Babam seni benden daha çok görmek istiyordur şu an. O da gelirse görürsün gününü.*

⁶ İng. Sen şovmensin.

Doruk: *Bizim koridoru sana göstermiştim. Sevgilim olduğunu söylersen bu tarafa geçmene izin verirler, herkes ismini biliyor. Güvenlik görevlilerine bile söyledim. Fırsat bulabilirsen yalvarırım gel yanıma.*

Başka bir mesaj yoktu. Son mesajıma görüldü atmıştı. Soyunma odasının içindeki cümbüş havası hâlâ dağılmamıştı ama ben kilitlenmiş hâlde ekranıma bakıyordum. Birileri *I am better* diyordu, birileri Okan'ın yüzüzlüğünü konuşuyordu, birileri benim cevabımı sahada verdiğimden bahsediyordu. Ben de gözümü kırpmadan mesaj bekliyordum. İki dakika geçti. Üç, dört..

Falez: *Lavabonun önündeyim*

Ayağa fırladım ve hışımın kalabalığı ikiye yarıp aralarından geçtim. Elim soyunma odasının kapısına gittiğinde çoraplarıma kadar ıslak olduğumu yeni fark ediyordum. Omuzlarım bir titremeyle sarsıldı ama adımlarım sağlamdı. Kapıyı açıp başımı soluma çevirdim. Ellerini pantolonunun arka ceplerine sokmuş, ne yapacağını bilemeden orada öylece dikilen Feza'yla göz göze geldiğim an işte o andı. Burada olmak onu huzursuz ettiği için alt dudaklarını ısıırıyordu.

Ben ona doğru ilerlerken o dönüp birileri bizi görecektir mi diye arkasını, sonra da benim arkamı kolaçan etti. Üzerime yapışan beyaz formada gözleri takılı kaldığında bakışları saçlarıma tırmandı ve bana ne olduğunu anlamaya çalıştı bir saniyeliğine. Sonra yeniden, bu kez hayrete benzer bir ifadeyle gözlerini karnıma indirdi. Normalde bana bol olan forma, ıslak olduğu için bedenimi gereğinden fazla sıkı sarıyordu. Bu durumdan hoşlandığını düşündüm ve bunu düşünmek bana hiç iyi gelmedi.

"MVP oldun!" dedi heyecanla gülümseyerek.

Elimi beline sardım, diğer elimle sağdaki kapıyı açtım ve o ne olduğunu bile anlamadan ikimizi lavabonun içine çektim. Sırtı kapıya yaslandığında gözleri kocaman açılmıştı. Beklemeden kilidi çevirdim.

"İki dakikan mı var?" diye sordum parlayan gözlerine bakarken. Işığı bambaşkaydı. Bütün maç gözlerim ona dönüp durmuştu. Koç beni her kenara aldığı potaya değil de gözümü kırpmadan ona bakmaya vakit ayırabileceğim için sevinliyordum. Maçın heyecanına kapılıp gittiği için benchteyken gözlerimi bir saniye bile üzerinden çekmediğimi görmemişti.

15 numaralı forma, ona bu dünyadaki herkesten çok yakışıyordu.

“Annemler bahçede köfte ekmek yiyecek,” diye bir açıklama yapmaya girişti. “Onlara lavaboya gireceğimi söy...”

Cümlesi dudaklarımın baskısıyla yarıda kaldığında şok olur sanmıştım ama beni şaşırttı. Hatta olduğum yere mihlanmamı sağladı. Enseme sardığı eliyle başımı kendine doğru eğdi. Dudaklarının baskısı benimkinden daha güçlüydü, sanki beni içine çekip göğsüne saklamak istercesine öpüyordu.

Elim belinden sırtına kaydı. Sonra yine beline indi. Öpücükleri kafayı yememe sebep olduğu için iki elim birden bilinçsizce belinin kavisini okşamaya başladı. Avuçlarımın arasında resmen küçücük kalıyordu. Omuzlarıma asıldı. Ona daha önce bunu yapmamasını, bir sonrakinde kendimi kontrol edemeyebileceğimi söylemişim ama o korkusuzca beni üzerine çekmeyi deniyordu.

Ben üzerine yaslanıp onu kapiya daha da yapıştırmamak için mesafemi koruma çabasındayken onun dudakları çeneme kaydı. Sonra dudaklarını yanağıma bastırdı. İçi içine sığmıyormuş gibi küçük öpücüklerini yüzüme rastgele yerleştirmeye başladığında “Çok iyiydin!” dedi. Derin bir nefes alıp diğer yanağıma geçti. Çenemi tutan parmakları sayesinde başımı istediği yöne çevirmemi sağlıyordu. “Harikaydın! Mükemmeldin!” Dudaklarımın kenarına aynı heyecanla başka bir öpücük bıraktığında ayakları yere basmayan tek kişinin ben olmadığımı anladım. “Öyle çok gurur duyuyorum ki seninle!”

Elimi başının yanından sertçe kapiya yasladım. Tahta zeminin soğukluğuna odaklanmaya çalıştım ama diğer elim hâlâ belindeydi ve dokunduğu kumaştan fena hâlde rahatsızdı. Belini tamamen kavramak istiyordum. Teninin sıcaklığını hissetmeye çok ihtiyacım vardı.

“Feza...” dediğimde sesimi ben bile tanıyamadım. Ne durumda olduğumun farkında değildi. Ellerini enseme birleştirip parmak uçlarında yükseldi ve sıkı sıkı sarıldı bana. Formanın ıslak olması, henüz duş almamış olmam... Hiçbiri önemli değildi onun için.

“Bayılacaktım!” Sesine tütü eteğini giymiş bir doğum günü kızına ait olabilecek türden bir neşe yerleşmişti. “Yemin ederim aklımı kaybettim seni izlerken. MVP mi oldun sen yine? Parlıyordun Doruk! İnılmazdın.”

O gece ağlamak için o kaldırıma çökmüş olan çocuk, bu gece böyle bir şey yaşayacağına dair rüya bile göremezdi. Hayatına Feza girmemiş Doruk, terk edilmiş bir çöplükten fazlası değildi. Onunlayken hayatım

renkleniyordu. Onunlayken buzlar çözülüyordu. Gözümde imkânsız gelen hayaller, onun yanındayken mümkün gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Dizlerimin üzerine çökmek, bacaklarına sarılıp yalnızca varlığına şükretmek istediğim dakikalardaydık. Kalbim atıyordu. Birisi onun durmasını istediğini bana söylediğinde *keşke* diye geçirmezdim ben artık içimden. Birisi beni öldüresiye dövmeye kalksa karşılık bile verirdim belki bu defa. Yüzümü eğip beklemezdim. Onun için iyi olmam gerektiğini bilirdim. Onun için yaşamak ister, onun için direnirdim.

“Neden sesin titredi?” Boynumdaki kollarını gevşetip çenesini kaldırdı. Geçmişimi zihnimin gerilerinden tutup çıkarabilirmiş, onu kendi ışığıyla süsleyip yerine koyabilirmiş ve dünümü bile bana sevdirebilirmiş gibi baktı gözlerimin içine.

Bir cevap vermek istemedim. Bu anı başka hatıralarla bozmak, onu böyle mutlu olduğu bir geceden sonra evine morali bozuk hâlde göndermek istemedim. Yanağına dokunduğumda başını avucuma doğru yatırdı ve avucumun içini öptü hemen. Artık dünleri değil de yarınları görmek istedim. Yarınları düşlemeyi onunla öğrenmek...

“Sana âşığım,” dedim kısık bir sesle. “Sana âşık olduğumu biliyordum ama hiç bu kadar çok hissetmemiştim. Bir iki aydır değil de doğduğumdan beri âşığım sanki sana.”

Duymayı beklediklerini söylememiştim ona. Bu yüzden nasıl tepki vereceğini bilemedi. Başını eğdi, sonra yeniden bana baktı. “Ben de,” diye karşılık verdi. Onu cesaretlendirmiş olmalıydım. “Sana hayran olduğumu biliyordum ama bu gece bambaşkaydın. Sanki bu gece ben senin sadece maçı değil kendi dünyanla olan mücadeleyi de izledim.”

Anlıyordu... Konuşmama gerek bile yoktu. Hissediyordu, biliyordu. Beni benim anlattığım kadarıyla değil daha fazlasıyla tanıyordu.

“Üzgün müsün?” diye sordu nazik bir sesle. “Kızgın mısın ya da? Okan’la ilgili durum için... Şu an çok vaktimiz yok, uzun uzun konuşamayız ama eve gittiğim gibi arayabilirim seni veya yarın yüz yüze de konuşabiliriz. Lütfen değmeyecek şeyleri kafana takıp yıpranma Doruk. Kendine bu gece haksızlık etme, sadece kutla.”

“Öyle yapacağım.” Başımı salladıktan sonra yüzünü iki elimle kavradım. “İyiyim ben. Hiçbir sorun yok. Hiç yok!”

“Emin misin?”

Biraz eğildim, aramızda yalnızca bir nefeslik boşluk bıraktım. O nefesi alan bendim çünkü o kendi nefesini tutmuştu. “İyiyim,” diye

fısıldadığımda bedeninden geçen ürpertiği hissettim. Dudaklarına uzandım ama bu başlattığım, onun öpücüklerine benzemiyordu. Daha yavaştı, daha derindi. Gitmek zorunda olduğunu biliyordum. Ve gitmeden önce onu bir kez daha öpmek zorunda olduğumu da...

Kapalı kapıların ardında, benim evimdeki kanepede ya da herkesin gözlerinin önünde, sahada... İnkâr edilemez bir çekim vardı aramızda.

Bu his hiçbir şeye benzemiyordu. İhtiyaç gibiydi. Resmen Feza'ya muhtaçtım. Gülümsemesine, hayat enerjisine, gözlerindeki aydınlığa, anında kızaran yanaklarına, çenesinin altındaki çilek lekesine, boynundaki bene... Baştan sona her şeyine muhtaçtım.

Adım bir inilti olarak dudaklarından döküldüğünde kendime ancak gelebildim. Kafamda yapmamayı kodladığım ne varsa hepsini yapmıştım. Onu kapıya yapıştırmış, üstüne yaslanmış, mesafeyi sifıra indirmiştim. "Doruk," dedi bir kere daha. "Ya birileri gelirse?"

Durmamı istediği falan yoktu. Korktuğu şey yakalanma ihtimalimizdi. Beni deli edecekti.

Alnımı alnına bastırdım ve gözlerimi kapattım. Derin soluklarım onun inip kalkan göğsüyle bir uyum yakaladı. Az önce yeniden kapıya bastırmaya başladığım elim yumruk hâline geldi. Bu kadar yoğun bir hisle nasıl baş edeceğimi bilememek, çaresiz hissetmeme yol açıyordu.

"Gelmez kimse," dedim. "Ama sen geç kalma."

"Hemen gidemem, yüzüme bir su çarpmamız gerek." Aniden bir kahkaha attığımda kaşlarını çatı. "Beni dağıtmamış gibi nasıl da gülüyorsun ya, hayret bir şey!"

Tam ağzımı açacaktım ki bir anda "Hih!" gibi bir ses çıkardı üstüne bakarak. Formasını iki eliyle çekiştirip çenesini göğsüne kadar eğdi ve kumaşa dikti gözlerini. "İslandım," dedi. "Böyle nasıl gideceğim diğerlerinin yanına? Kurutmamız lazım beni."

"Montun yok mu?" diye bir çözüm yolu sundu beynimdeki panik butonu. "Geçirirsin üstüne."

"Bekir'de montum."

"Niye Bekir'de lan senin montun?"

Hayretle kurduğum cümle gözlerini kırıştırtmasına sebep oldu. Başka dilden bir şeyler söylemişim gibi birkaç saniyeliğine yüzüme baktı. "Çünkü annemlerle o da köfte eklemek yiyecek?" dedi sorar gibi. "Ben lavaboya gideceğimi söyleyince montumu anneme uzatmıştım ama kibarlık yapıp ben taşıyım dedi. Çantam da onda."

"Ben neden sizinle köfte eklemek yemiyorum?"

“Bir saniye temponu düşürmediğin bir maçıtan çıktın ve yorgun ol malısın? Sen bu gecenin yıldızısın ve sahanın kenarındaki köfte etmek arabasının önünde bir direk gibi dikilemezsin? Hangisini kabul etmek istersen.”

“Çünkü davet edilmedim? Doğru cevap bu. Çağırdığınızda Fizan’a geleceğimi öğrenmiş olmalısın.”

“Bekir’i mi kuskanıyorsun anlamıyorum Doruk.”

Bekir benim kardeşimdi. Başkalarının aksine.

“Bekir’e yanına gittiğinde beni beklemesini söyle. Bize birlikte geçeriz, muhtemelen bende kalmak ister bu gece.”

“İyi,” dedi. “Söylerim. Başka bir emrin var mı?”

“Girmezsen seni tekrar öpeceğim.”

Bana atmaya niyetlendiği trip kursağında kalmıştı. Elini göğsüne bastırıp önünden çekilmem için bedenimi hafifçe itti ama bu teması öyle nazikti ki omzuma sinek konsa aynı etkiyi yaratırdı. “Aynaya bakmam gerek,” dedi. “Ve sonra üstümü kurutmamız gerek. Sırılsıklam oldum senin yüzünden.”

“Formamı şurada sıksam üç litre su çıkar. Yanına geldiğimde yor-tumdan bile su damlıyordu ama beni üzerine çektin, değil mi? Sen yaptın... Sen sarıldın... Biraz sorumluluk al lütfen. Kendini bu hâle sen getirdin, ben değil.”

“Aman...” Omuzlarını silktili. “Burnundan da kıl aldırma hiç. Tamam, benim suçum olsun. Bu bizim buna bir çare bulmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.”

Bulduğumuz çare, Feza’yı el kurutma makinesinin altına tutmamız oldu.

Formasını bir çarşaf gibi gerdiğimiz için belinin yukarısına dek sıy-rılmıştı. Ben de kurutucuya daha yakın olsun diye onun beline kolumu sarmış, ayaklarını yerden kesmiştim. Ayaklarını sallayarak sırtını göğ-süme yasladığında ikimiz de karşıdaki aynaya bakıp sırtıyorduk.

Sonra gülümsemem bir anda silindi. “Neden ellerini yıkarken üzerini ıslatüğünü falan söylemek yerine böyle bir şey yapıyoruz biz?”

Omzunun üzerinden dönüp bana baktığında iki eliyle germeye devam ettiği formayı öylece bıraktı ve kurutucunun sesi kesilmiş oldu. “Doğru.”

“Formanın bir parçasını ıslak gördüklerinde annelerin aklına son ge-lecek ihtimal su savaşından çıkmış sevgilinle kapı duvar arkasında gizlice öpüşmen olur bence.”

“Doğru,” dedi Feza yine.

Kucağımdaydı, ayakları yere değmiyordu, az önce kurutma makinesine neredeyse sarılıyorduk, can havliyle formasının önünü kurutmayı denerken sırtı göğsüme yaslanmıştı. Yani arkasının da ıslanmasına neden olmuştuk ve yaşadığımız durumun saçmalığını ancak o an idrak edebiliyorduk.

Aynı anda aynadaki yansımamıza bakıp yine aynı anda deli gibi kahkaha atmaya başladık.

Feza

Onu öptüğümde verdiği röportajda galibiyeti bize ithaf ettiğini bilmiyordum. Herhâlde bilseydim ondan ayrılmam mümkün olmazdı.

Evimize dönen yol boyunca babam ve ben X’te gezinip durmuştuk. Annem metrobüsün boş olan koltuğuna oturmuşken biz babamla hemen önünde ayakta dikiliyor ve birbirimize Doruk hakkında atılmış *tweet*-leri gösteriyorduk. Sonra birden karşımıza röportajı düşmüştü. Benden, bizden bahsettiği röportajı...

Annem ismimi duyar duymaz kafasını telefonumun ekranına doğru uzatmış, sonra telefonu elimden kapmış ve ekranı gözüne sokarak Doruk’un verdiği röportajı izlemişti. Babamın yüzünde dünyanın en parlak gülümsemesi vardı. “Salak çocuk,” dediğinde tebessümü genişledi. “Kendini sevdirebilmek için tüm tuşlara basıyor.”

“İnanamıyorum. Yanlışlıkla ünlü oldum, yine.”

Hesabıma artık yalnızca Türkler değil yabancılar da dadanmıştı. Attığım son postun altına gelen “*You are so beautiful, Dorukhan is very lucky,*” yorumunu gördüğümde ağlayacağımı sandım. Birileri bizi yakıştırmaya başlamıştı.

“Ben bu çocuğu çok sevdim,” dedi annem. “Yine gelsin mi bize Feyyaz? Şunun tatlılığına bak. Ulusal kanalda bize çok hoş bir jest yapmış. Eve gider gitmez sarma sarayım ben oğluma. *MVP* oğlum benim.”

“Şovcunun teki,” dedi babam ama hâlâ keyifle sırtıyordu. “Şımartmaya gelmez bunu.”

O istese de şımaramayan bir çocuk olarak büyümüştü. Benim sevgimi bile kendine çok görüyordu. Bu yüzden sarma sararken kesinlikle

⁷ İng. Sen çok güzelsin, Dorukhan çok şanslı.

anneme yardım etmeliydim. Hatta sonra pasta-börek ne varsa Doruk için yapmalıydık. Aslında Bekir'le ayrılırken Bekir'i kıskanmadım diyemezdim. Doruk'un evine geçecekti ve tüm gece maç hakkında konuşabileceklerdi. Ben de istiyordum. On dakikalık kaçamağımız bana yetmemişti. Keşke bizim de daha fazla vakit geçirebilme şansımız olsaydı.

Yüzümü kavrayıp beni öptüğü andan beri bulutların üzerinde gibiydim. Şimdi bu röportaj tuzu biberi olmuştu her şeyin. Eve nasıl bir neşeyle gittiğimi bir ben biliyordum. İçim içime sığmıyordu, sesim çok güzel değildi ama bağıra çağıra şarkılar söyleyesim geliyordu. Bir an önce yatağıma atlamak, *#flyDorukfly* etiketinin altına düşen *tweet*leri okumak, maç özetini izlemek, sonra bir kere daha röportajı izlemek ve onunla ilgili yapılmış olan editlerin hepsini beğenmek istiyordum.

İçimdeki neşe, bize kapıyı açan Ferda'ya babamın "Fırat nerede?" diye sorduğu ana kadardı.

Hocasının yanına gidecekti ama bu saate kadar dönmüş olacağını söylemişti bana. Geç kalmıştı. Şimdi istese de babama bir açıklama yapmaktan kaçamayacaktı.

Ferda babama bakıp "Bilmiyorum, arkadaşlarıyla herhâlde," dedi. "Furkan uyudu, sessiz olun."

"Bu saatte mi?" diye soran annemin yüzüne telaş kazınmıştı. "Arayayım ben. Normalde kalmaz o bu saate."

"Benim neden dışarı çıkacağından haberim yok?" Babam kolay sinirlenen bir adam değildi fakat sert sesi, sinirlendiğini ele veriyordu. "Saat on biri geçiyor. Oğlumuz dışarı çıkmış, bizim ruhumuz duymuyor!"

"Sakin olun," dedi Ferda. Gözleri benimkilere değdi. Sessiz yardım çılgınlıkları atıyor, benim de bir şeyler dememi bekliyordu. "Gelir şimdi. Salihlerle falandır zaten."

Annem onun telefonunu çaldırırken tanıdık melodiyi kısık da olsa hepimiz duyduk. Fırat, apartmanın içine girmişti ve merdivenleri çıkıyordu. Bizim geldiğimizi kapının girişindeki seslerden anlamış olmalıydı. Nefesimi tutup olacıklara kendimi hazırlamayı denedim.

"Neredesin sen?" dedi babam, Fırat siyah şortunun üzerine geçirdiği gri kapüşonlusuyla merdivenlerde belirdiğinde. Bu sert ses, Fırat'ı korkutmadı. Başını kaldırıp kapıya doğru baktı ve gözlerindeki yorgunluğu gördüm. Elinde Doruk'un ona hediye ettiği açık mavi kramponları tutuyordu, ayaklarında ise eski beyaz spor ayakkabıları vardı. Normalde maçlara giderken yanına ekstra ayakkabı almazdı ama sanırım kramponlar eskimesin diye onları fazla giymek istememişti.

“Fırat,” dedi annem panik dolu bir hâlde. “Bu saatte ne işin var annem dışarıda?”

Basamakları yavaş yavaş çıkan kardeşimin moralinin bozuk olduğu yüz kilometre öteden bile anlaşılabilirdi. Bunun farkına varır varmaz babamın sesi yumuşadı. “İyi misin sen?”

Kramponları ayakkabılığa bıraktı, ardından kendi ayakkabılarını çıkardı ve içeriye adımını attığında bana dönüp “Abla,” dedi neredeyse titreyen bir sesle. “Olmayacak galiba.”

Annemle babamın arkasından çıkıp ona yaklaştığımda kimse neyin ne olduğunu bilmiyordu ama bunu umursamadım. Ağlamaya başlarsa mahvolurdum. Olduğum yere çöker, ben daha çok ağlardım. Fırat’ın savunmasız çıkan sesinden sonra kendimi ona siper etmek istemiştim. “Ne oldu?” diye sordum. Telaşla dizlerine, bacaklarına doğru çevirdim gözlerimi. Nedense sakatlanma ihtimali geçmişti aklımdan. Dizlerinde yeni açıldığı belli olan yaralar vardı ama o kadar da önemli durmuyorlardı. “Fırat?”

Kafasını kaldırıp babama baktı önce. Üzerinde Efes forması vardı. Anneme döndü sonra. Babamın Efesli tişörtünü giyiyordu. Bana baktı. Doruk’un formasıylaydım. Gülmeye başladı. Gözleri dolu doluyken bir sinir boşalması yaşıyormuş gibi yüksek desibelle güldü Fırat holün ortasında. “Maç nasıldı?”

“Fırat...” Babam hayretle ona doğru bir adım atıp elini omzuna basırdı ve “Ne oluyor?” diye sordu ciddi bir şekilde.

“Ben futbolcu olmak istiyorum,” dedi Fırat dolu gözleri, boğuk ama kendinden emin çıkan sesiyle. “Futbolcu olmak istiyorum. Gerekirse okulu bile bırakacağım bunun için. Olan bu. Olan ne biliyor musun baba? Yeterli olmamam. Hiçbir şeye yetişemiyorum, hiçbir şeye yetemiyorum. Ben 16 yaşındayım ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum.”

Gözünden akan yaştan sonra onu sertçe sildi ve savunma mekanizması olan öfkesi devreye girdi. “Ama boş ver, nasıldı Dorukhan abinin maçı sen onu anlat. Biliyor musun, senin oğlun benim ama benim için önemli olan bir günde sen onun maçını izlemeye gittin. Ben veletken bile mahalle kulübünde futbol oynuyordum ama sen hep bu televizyonda basketbol izleyip duruyordun. Ona verdiği desteğin yarısını bile mi gösteremezsin bana?”

“Saçma sapan konuşma,” dedi babam omzundan tuttuğu oğlunu tek hamlede göğsüne bastırırken. Fırat’ın başı babamın göğsüne değdiğinde dudaklarının arasından bir hıçkırık kaçtı. Neye uğradığını şaşırmış

annemle Ferda'nın da gözleri dolmuştu. "Çıkalım mı erkek erkeğe dışarı? Derdin ne anlat sen bir bana. Canın sıkıktı zaten kaç gündür, çıtmaya yer arıyordun. Ben üstüne gelmedim, senin gelmeni bekledim diye kötü bir baba mı oldum oğlum? Şu yaşma kadar siz ne yaptınız da ben arkamızda durmadım söyler misin bir bana?"

Fırat gardını düşürmüş bir hâlde babama yaslandığında içim paramparça olmuştu. "Bilmiyorum," dedi. "Çok bunaldım. Çok fazla. Özür dilerim."

Babam bakışlarına çöken hüznün dolu ifadeyle beraber anneme döndüğünde annem mesajı alıp onlara doğru bir adım attı. "Fırat," dedi yumuşak çıkarmayı denediği ama titrek çıkan sesiyle. "Hadi salona geçelim. Ne olduysa anlat bize, tamam mı?"

Fırat yutkunup başını sallayarak kendini toparlamayı denedi. Babamdan ayrıldığında gözlerini benimkilere çevirdi. "Gitme," dedi. Sonra Ferda'ya baktı. "Sen de kal."

"Deli misin?" diye sordu Ferda. "Ben seni bu hâlde bırakıp şuradan şuraya gider miyim Fırat?"

Gülümsedim. İhtiyacı olan destekse âlâsını göreceği bir ailenin içindeydi. Sözümü dinleyip bizimkileri durumdan daha erken haberdar etse içi çok daha rahat olurdu. Muhtemelen bu gece sakladığı sırrın yükü de binmişti omuzlarına.

Hep birlikte salona geçtiğimizde babam her zaman oturduğu köşenin aksine Fırat'ın hemen dibine oturdu. Annem tekli koltuğa geçerken Ferda ve ben kendimizi halının üzerine bırakıp sırtımızı kalorifere yaslamıştık. Fırat, Şevket Hoca'sından bahsederek başladı konuşmasına. Mahalledeki kulüp kapatılana dek orayı çalıştırmış olan bu adam, kariyerine farklı farklı yerlerde devam edip Kasımpaşa altyapısını çalıştırmaya başlayacak kadar ilerlemişti bu işte. Fırat da bu süreçte futbol oynamayı hiç bırakmamıştı, bunu yalnızca profesyonel anlamda değil keyif aldığı için de yapıyordu.

"Benimle iletişime geçtiği ana dek bunu tam olarak ne kadar istediğimi bilmiyordum ama o telefon görüşmesini yapuşımda elim ayağım titredi baba. Sonra yanına gittim." Bunu yeni öğrenen babam, kaşlarını hâliyle havaya kaldırdı. Fırat da söyleyememiş olmanın mahcubiyetini yaşıyordu. "Birden çok kez gittim. Takımdakilerle bile tanıştım. Kondisyonumu arttırmak için bir hocayla görüşmeye başladım. Sizden para isteyemeyeceğim için bir kere markette bile çalıştım..."

Her bir cümlesi, onun yükünü hafifletiyordu ama babama duydukları çok ağır geliyordu. “O yüzden mi ortalıktan kaybolup duruyordun?” diye sordu Ferda hayretle. Fırat, sabahları yataktan kalkmaya bile üşenen bir çocuktu. Bu yüzden günlük işler yapıp para kazanmayı denemesi hayret vericiydi.

“Evet,” dedi ve sesini çıkarmamış olan anneme döndü tepkilerini görmek için. Annem bunu yeni öğrendiği için öyle üzgündü ki konuşamıyordu. “Yine de yetmedi. Ben de boşuna çabalıyor olabileceğimi düşünüp bırakmayı geçirdim aklımdan. Hayaller, hayatın gerçeklerine kadardır. Ama sonra Feyza bir şeyler anlayıp benimle konuşmaya geldi.”

Babam, yüzüme hayal kırıklığı denebilecek bir ifadeyle baktığında başımı eğmek yerine çenemi kaldırdım. Fırat utanır gibi bakışlarını haliya çevirdi, omuzları çöktü. “Ablamdan biraz borç aldım.”

“Borç falan almadın. Lafı bile olmaz. Saçmalama!”

“Sen biliyor muydun yani her şeyi?” diye sordu annem.

“Evet.” Fırat daha fazla konuşmama izin vermeden “Kimseye söylememesini ben istedim,” dedi.

“Kendin zor durumda kaldığın yetmedi bir de ablanı mı bulaştırmak istedin bu işe?” Babamın sorusu, Fırat’ın zoruna gidecekti ama o da zaten gitmesini istemişti. Babam kendisinden saklanan bu mevzuya bayağı içermişti.

“O sana gelip üniversiteye gitmek yerine kafede çalışmak istediğini söylediğinde ağzını bile açmamıştın. Ben de bu mevzuyu senden önce biliyordum, ne olmuş? Ablamla dertleştiğimiz için size hesap mı vermemiz gerekiyor anlamıyorum ben.”

Doğru şeyleri yanlış bir üslupla ifade ediyordu. “Onu destekledim,” dedim. “Onu destekliyorum. Sonuna kadar da arkasında duracağım. Birilerini yargılamaya çalışmak yerine sadece anlattıklarını dinleseniz olmaz mı?”

“Çok eksikim,” dedi Fırat, bana minnetle baktıktan hemen sonra. “Bu yolun sonunda ışık var mı bilmiyorum. Ne yapmak istediğimi biliyorum ama yapmaya cesaretim var mı bilmiyorum. Geleceğini göremediğim bir şeyin içine balıklama atlamak da istemiyorum. Aynı noktaya sıkıştım kaldım.”

“Çünkü çok gençsin,” dedi babam. “Bu yüzden kızıyorum ya zaten. Çok gençsiniz, birinin size yol göstermesine ihtiyacınız oluyor bazen ama o kişiden yardım istemek yerine kendi başınıza halletmeye çalışıp daha da batıyorsunuz.”

“Kimsenin yol göstermesine ihtiyacım yok benim. Yol belli.”

“Yol okulu bırakmak mı Fırat?” Babamın sesi yükselmışti. “Yol, okulu asıp markette çalışmak mı oğlum?”

“Baba...”

“Ne güzel yolmuş o öyle ya...”

“Onun arkasında durmuştun,” dedi Fırat, yeniden suçlamaya geçerek. “Onu desteklemiştin.”

“Ablan liseyi bitirmişti! Sen onuncu sınıfa gidiyorsun daha.”

“Okulu bırakmak konusunda o kadar da emin değilim zaten...” Cansu yüzündendi. Yüzünü yere eğip başını iki yana salladığında “Ne yaptığımı bilmiyorum,” dedi.

“Senin yaşındaki her genç gibi mi yani?” diye sordu annem. “İleriye baktığında hiçbir şey göremiyor olmak bir tek sana mı özgü sanıyorsun? İnsanlar hayatının kararlarını senin yaşlarında almaya çalışıyorlar. Herkes yarına bakıp güzel bir şeyler görmek istiyor. Göremiyor olmak sorun değil ki anneciğim. Her şeyi biliyor olsan merak etmenin anlamı kalmaz ki. Hevesin kaçardı bir kere en başta.”

Fırat, başını kaldırıp bir kere daha ona baktığında “Anneciğim,” dedi annem. “Bazen böyle çaresiz hissedersin kendini. Sıkışmış gibi, çıkış yolu yokmuş gibi, hayatın sanki yarın sona erecekmiş gibi... Sorun değil. Aklına hayaline sığmayacak yarınlar yaşadığında arkana bakıp gülerek hatırlayacağın bir dönemden geçiyorsun sen sadece.”

“Galiba ben yerimi bilmiyorum,” dedi Fırat. Bu itiraf, dudaklarının arasından zorlukla çıkabilmişti. “Galiba ben, bu hayattaki yerimi bilmiyorum anne...”

“Zorunda değilsin.” Babam, kolunu onun omzuna doladı. “Bugün değilsin, Fırat. Kimseye bir şeyler kanıtlamak zorunda değilsin, bize karşı da hiçbir borcun yok senin. Bir hayal kurduysan ve sonra hayalinin peşinden gitmek için çabalayıp durmayı göze aldıysan kim sana ne diyebilir, nasıl vazgeçirebilir seni bundan?”

“Ya olmazsa?”

“Dünyanın sonu olmayacak,” dedi babam. “Kalkıp yeniden denersin. Olmadı mı? Yine denersin. Yoruldun mu, vaz mı geçeceksin? O zaman vazgeçersin babacığım. Yol bir tane değil. Sana şu an öyle geliyor olabilir ama inan bana, yol bir tane değil. Önünde uzun bir ömür, bu ömrün içinde şimdi senin aklının ucundan bile geçmeyecek bir sürü seçenek var. İnsan, bebekken de düştüğünde kalkamayacağını sanır ama bugün hepiniz yürümeyi biliyorsunuz, öyle değil mi?”

“Onlardan belki bin adım gerideyim.” Diğer futbolcuları kastediyordu. Muhtemel takım arkadaşlarını ya da rakiplerini. Belki de herkesi. “10-0 yenik başladım bu yarıya ben. Bazen de insan yenilgiyi hakkıyla kabul etmeli. Aksi boşa çaba harcamak demek çünkü.”

“Hiçbir çaba boşuna olamaz,” dediğimde bunu bütün kalbimle inanarak söyledim. “Bazen böyledir, diğerlerinin kolaylıkla ulaştığı şeylere ulaşabilmek için senin bir dağı aşman gerekir. Hayat adil bir yer değil ama çabalayanların kazanacağına inananlardanım ben. Çünkü sen o yolda kendini paraladığın için galibiyetinin tadını bir başka yaşayacaksın. Ona iki elle sarılacak, istediğin bir şey uğruna savaşmanın da onu kazanmak kadar iyi hissettirdiğini öğreneceksin. Başkalarında bu özellik olmayacak. Bir şeye tırnaklarıyla kazıyarak ulaşmanın verdiği gururu, ona sahip olarak doğanlar bilemezler ablacığım.”

“Kendine duyduğun inancı kaybetmen, asıl 10-0 geriden başlamana sebep olan şeydir,” diye ekledi babam. “Başkalarıyla kendini kıyaslayıp kendinde eksik gördüğün şeyleri kapatırsın Fırat, bu önemli değil ama dersene ki yok, ben yapamayacağım. Bu eksikliği hiçbir şey kapatamaz işte. Kendini kendine küstürme oğlum.”

Bu konuşma Fırat’a yapılıyordu ama içimde bir yerlerde bir şeylerin yandığını hissettim. Başkalarıyla kendimi kıyasladığım milyonlarca anı düşündüm. Kendime duyduğum inancı ve saygıyı yitirdiğim zamanlarımı... Aslında bu çok sık oluyordu. Etrafıma bakıyor, yetersiz hissediyordum. İnsanlara her zaman başarmalarına yönelik motivasyon veriyor, her gün daha ileri gitmeleri için onları teşvik ediyordum ama ben, olduğum noktadan bir adım öteye bile gidemiyor, yerimde sayıp duruyordum.

Doruk, başarılı bir basketbolcuydu. Önü çok açıktı, yürekten inanıyordum. Bir gün tüm dünyanın onu tanıyacağını ben şimdiden hissedebiliyordum. Fırat, kafasına koyduğu şey için çabalamaya dair müthiş bir istek duyuyordu. Bugün üzgündü belki, biraz da kızgındı ama yarın olduğunda hayallerinin peşinden koşacaktı. Onu tanıyordum. Tuttuğunu koparacaktı.

Kendime baktım. Okumak istememiştim, bulunduğum yerle yetinmeyi biliyordum ve bununla sonsuza kadar mutlu olabileceğime inanıyordum. Peki gerçekten de böyle miydi? Gerçekten daha fazlasını istemiyor muydum yoksa konfor alanımdan çıkmaktan zorlandığımı için mi bir adım bile atmayı denemiyordum?

Etrafindakilere daima cesaret aşılayan Feyza Feza Falez, aslında derin bir korkunun tutsağıydı... Tek maharetim, bunu ustalıklı gizleyebilmemdi.

Kendime hayalleri bile çok gördüğümle yüzleşmem, hiç beklemediğim bir anda gerçekleşmişti. Anda kalmalıydim, Fırat'a odaklanmalıydim ama kalbimde derin bir sızı vardı. Arka tarafta kalan, benim o tarafa gömdüğüm, gözüm görmesin aklım bilmesin diye görmezden geldiğim bir yaraya aitti o sızı...

Açıp açıp pastacılık programlarına bakan kız, bir tanesine bile başvurmayı denememişti bugüne dek. Ben dünyanın dört bir yanındaki şeflerin isimlerini bilir, hesaplarını senelerdir takip ederdim ama tariflerini ara sıra kendi kendime denemek dışında, Visal'de satışa sunmayı bile teklif etmemiştim.

Herkes bir şeyler başarıyordu. Ben de herkesi destekliyordum ama konu kendim olunca her seferinde sınıfta kalıyordum.

Doruk'un üst düzey yeteneğinin, Fırat'ın bu yaştaki cesaretinin, Eren'in her durumdaki soğukkanlılığının, Naz'ın girişimci ruhunun, Ferdi'nin çalışma azminin yarısı bende olsaydı... Hatta çeyreği. Çeyreği bile bende olsaydı bugün farklı bir noktaya doğru sürükleyebilir miydim hayatımı?

Sevdiğim insanların yanında ben ne kadar da sıradandım.

Ferda dizime diziyle dokunduğunda başımı ona doğru çevirdim. Gözleriyle Fırat'ı işaret etti. Nedenini ise başımı ona çevirince anladım. Fırat, gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu. Sanırım sözcüklerimdeki bir şeyler içindeki hırsı alevlendirmeyi başarmıştı. Gözlerinde minnet vardı.

"Senin için Doruk'la konuşabilirim," dedim düşüncelerimin ağırlığının altında ezilirken nefes almayı deneyerek. "Antrenörler, spor salonları, programlar, altyapılar... Hepsi hakkında fikri vardır onun. Danışmamı ister misin?"

Gururuna yediremiyordu ama yardım kabul etmesi gerektiğini biliyordu. "Çok iyi olur," dedi babam. "Hatta bence onunla bir araya da gelmelisin. Sana gerçekten yardımcı olabileceğine inanıyorum. Sporcu, sporcunun hâlinden anlar."

"Peki," dedi Fırat. "Okul işi ne olacak?"

"Kasımpaşa altyapısı kesin mi?"

"Henüz değil ama kendimi kanıtlarsam o imzayı atacağım, yakındır. Önümüzdeki sezon takıma katılacağımı düşünüyorum."

“Hiçbir dersten kalmadan bu seneyi geçeceksin. Hazirana kadar beni iyi bir öğrenci olduğuna ikna edeceksin. O süreçte bu olaylar da netleşir. Baktık ki bir şeyler olacak gibi, o zaman oturup yeniden konuşuruz ama kesinlikle şu an okulu falan bırakmayacaksın.”

“Diyelim ki oldu,” dedi Fırat. “Diyelim ki iyi notlarla geçtim ben bu seneyi, altyapı da oldu. Sonra ne olacak? Baba, top oynarken kafamı derslere vermem çok zor çünkü bunu istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Sahada olmadığım her anım işkence gibi geliyor.”

“O lise diploması alınacak.” Fırat, başka bir seçeneğinin olmadığını şimdiye dek anlamamışsa bile şu an net olarak anlıyordu. “Devamsızlığını sorun etmemeleri için okulla konuşurum ama sıkıntı çıkarırlarsa başka bir yolunu buluruz. Gerekirse özel okula veya açığa geçme ihtimalini değerlendiririz ama öyle ya da böyle iki sene sonra diplomayı elinde göreceğim.”

“Bak,” dedi annem, babamın bu tavrını biraz olsun yumuşatmak isteyerek. “Baban ablanın okuması yerine çalışmasına bir şey demediği için içten içe benim neyim eksik diye düşünüyorsun, bunu anlayabiliyorum ama senin kaçırdığın bir nokta var. Feyza’nın diploması elinin altında duruyor. Yarın öbür gün fikirleri değişirse istediği zaman üniversite sınavına girebilir, istediği şeyi yine okuyabilir, ayrıca lise mezuniyeti herhangi bir işe girmesi için de yeterli olur. Futbol, harika bir hayal annem. Ben senin yüreğinin götürdüğü yere gitmeni çok isterim ama o yolda karşına elinde olmayan sebeplerle bir engel çıkarsa gençliğinin baharında kaybolup gitmeni istemiyorum. Cebinde bir pusula taşı istiyorum, anlıyor musun? O yüzden söz ver Fırat. Ne yaparsan yap, eğitimini aksatmayacaksın.”

“Söz...” Başka bir şey diyemezdi, demesi mümkün değildi. Gözleri hâlâ dolu olsa da omuzlarındaki yük aldığı desteklerle hafıflemiş durumdaydı.

Ferda önce kıkırdadı, sonra konuşmaya başladı. “Şey... Ben de bu ailenin üniversite okuyacak ilk üyesi olma fikrine oldukça şaşıyorum ama eğer bunu yaparsam o zaman bizimkilerin üniversite birikimlerini bana yatırıp altıma bir araba çekiyor muyuz?” Annem ona ters bir bakış attığında kız kardeşim yüzünü bana doğru çevirdi. “Ay, espri yapmam için daha çok mu erken abliş?”

Fırat’ın kahkahası tüm salona bir ışık yaydı sanki. “Geri zekâlı, ben topçu olursam altına araba çekmek için annemin altınlarını bozdurmamıza gerek kalır mı sence?”

“Siz benim kenarda altınlarım olduğunu falan mı sanıyorsunuz?” diye sordu annem şaşkınlıkla. “Ah evlatlarım vah evlatlarım.”

“Kardeşine bir daha geri zekâlı de de nasıl kesiyorum o topunu seyret,” dedi babam. “Şimdi kalk ayağa sıpa, yarın okul var.”

“Evet,” dedi Fırat. “Çok özledim ben okulu.”

“Matematik ödevini bitirdin mi?”

“Hass...” Ferda’nın sorusunun ardından babama bakıp küfrü ağzına geri tepti ve toparlamayı denedi. “Hasta olduğumu bilen öğretmenim, bana karşı biraz anlayış göstermez mi dersin?”

“Kalk hadi kalk,” dedi Ferda ayaklanarak. “Benden geçirirsin. Bir iki soruyu boş bırak ama, hocalar senin o kadar zeki olmadığının farkındalar.”

“Ben gayet zekiyim.” *Çok da mütevazıydı, erkek.* “Sadece çalışkan değilim. Kafam futbola basıyor benim.”

“O matematik ödevini yetiştiremezsen baban da basacak kafana senin,” dedi babam, bacağıyla onun kalçasına doğru vurarak. “Koş odana, eşek seni.”

Ferda ve Fırat gülerek babamdan kaçarlarken Ferda, korumacı bir tavır takınarak daha fazla darbe almasın diye Fırat’ı önüne çekmişti. İkisi koşarak odalarına gittiklerinde babam doğrudan bana baktı. Olanları bilip de onlara söylemediğim için bir çift laf işiteceğimi sandım ve buna hazırladım kendimi. Eğer annem müdahale etmeseydi öngördüğüm senaryo gerçekleşecekti fakat o bana elini uzatmakta gecikmedi. “Sen de odana, hadi. Kocamla Türk kahvesi saatimiz geldi.”

“Önce formalarınızı değiştirin isterseniz,” dedim. “Fırat daha da kudurmasın kıskançlıktan.”

“Salak çocuk,” dedi babam. “Televizyondan tanıdığım oyuncuların isimlerini göğsümü gere gere sırtıma asıp gezen ben, üzerine soyadımızı yazdıracağı formayı üzerimden çıkartır mıyım sanıyor? Gözyaşına dünyayı yakacağımı bilmiyormuş gibi geldi ağladı bir de yanımda. Adam mı dövüyorum ben Canan? Nasıl söylemez bana bunca zaman?”

“Çocuk işte,” dedi annem. “Halleder sanmış, atmış içine. Ne yapsın? Kıyamam.”

Halleder sanmış, atmış içine...

Bugün onun için kurulan her cümlemin kuyruğu sanki benim ayağıma dolanıyordu. Ayağa kalkıp onlara iyi geceler diledikten sonra kafamın içindeki gürültüyle birlikte odama gittim. Sanki dertleri üzerimden

sıyırmak istermiş gibi hızla kıyafetlerimin içinden sıyrılıp pijamalarımı giydim.

Oyalanmadan yatağa geçtiğimde baş ucumdaki komodine bıraktığım telefonuma baktım. Doruk'un sesini duymak istiyordum. Saat biraz geç olmuştu ama o beni daha önce gecenin bir yarısı sarhoşken aramıştı. Bence ben de onu saat fark etmeksizin arayabilirdim. Kendimi bu fikre ikna etmem çok sürmedi. Birkaç saniye sonra telefonu kulağıma götürmüştüm bile. Karşı taraftan bir "Alo," sesi geldiği an "Doruk," dedim hemen.

"Efendim sevgilim?"

Kaç kez duyarsam duyayım bana böyle hitap etmesine alışamayacaktım sanırım. Gülümsedim. "Uyumamıştım değil mi?"

"Yok, Bekir'le takılıyoruz."

"Nasıl takılıyorsunuz? Evde değil misin?"

Gülmeye başladı. "Evdeyim. Cips kola takılıyoruz. Sporcu neşesi."

"Haa..." Alnımı kaşıdım. "Ben bir şey danışacaktım sana ama müsait değilsen sonra da konuşabiliriz."

"Senin için her zaman müsaitim." Bekir onu dürtmüş ya da ona laf söylemiş olmalıydı çünkü güldü Doruk. "Şovcu olduğumu söylüyor," diye bana da açıkladı sonra. "Ne yapabilirim, kalbim sana susmuyorsa bu benim suçum mu?"

Onu ne sormak için aramıştım? Bir an gerçekten de kal geldi. Utandım. "Yaa..." dedim gülümseyerek. "Böyle şeyler söylemesene. Utanınca aklım karışıyor benim."

"Kızardı mı yanakların?" diye takıldı bana. "Görmeyi çok isterdim."

"Sarhoş falan mısın sen? Sarhoşken de bu şekilde konuşuyordun."

"Yemin ederim kola içiyorum. Aşk sarhoşuysam orasını bilemem tabii..."

"Başarıdandır belki," dedim gülmeye devam ederek. "Okan'ı sahaya gömmüş olmandandır."

"Ben neyden olduğunu biliyorum da Bekir'in yanında söylemeyeyim şimdi." Keyifle sırıttı ve onu görmesem de sırıtışı gözlerimin önünde belirdi. Beni utandıran gülümsemesi ezberimdeydi, diğer tüm mimikleri gibi. "Ee, kurudu mu forman?"

"Kurudu. Bu arada röportajında bizden bahsetmişsin. İnanamıyorum sana."

“Evet,” dedi bu o kadar da önemli bir mesele değilmiş gibi. “Özellikle kız arkadaşım Feza dedim ki hiçbir yanlış anlaşılma kalmamasın. Daha da anlamayacaklarsa alınma ismini dövme yaptırayım diyorum, nasıl fikir?”

Tam gülecektim ki aklıma gelen fotoğrafla birlikte somurttum. “Kızlar maçını izlemeye gelmişler.”

“Hangi kızlar?” Ağzına bir cips atmış olmalıydı, çatırtısını duydum. “Ben tek bir kız görebiliyordum.”

“Alara ve Beril’den bahsettiğimi anladığını düşünüyorum.”

“Tanımıyorum,” dedi. “Bildiğim tek bir kız var. İsmi Feza.”

“Sen gerçekten şovcusun,” dedim hayretle. “Bekiiir!” diye seslendim beni duyması için biraz bağırarak. “Gerçekten şov yapıyor, normalde böyle değil bu çocuk.”

“Biliyorum Fezacığım,” dedi Bekir de benim gibi bağırarak. “İşi gücü şov. Bütün gece yaptıkları yetmemiş, birazını da sana saklamış.”

“Senin o Fezacığım diyen dilini buzluğa sıkıştırırım, az öteye git şuradan.”

“Kudurma be kıskanç köpek. Yengeme asılacak kadar alçalmadım. Neyim ben, Behlül Haznedar mı?”

“Bir Lukas bir sen... Uğraşamam bak sizinle. Hadi git evimden, keselim muhabbeti.”

“Ne Lukas’ı?” dedim. “O da mı sizinle?”

“Hayır, seni *cute*⁸ buluyormuş. Öyle demişti.”

“Ne?” dedim gözlerimi sonuna kadar açarak. “Beni mi?”

“Feza,” dedi Doruk, bir anda soğuyan sesiyle. “Buna böyle tepki veremeyiz güzelim. Senin dünya tatlısı birisi olduğun konusunda hepimiz hemfikiriz ama bunu başkaları dile getirdiği zaman şakağımnda bir damar atmaya başlıyor benim. Atmasın, tamam mı? Bu gece güzel bir gece.”

“Git Lukas’a kız o zaman, bana ne çatıyorsun?”

“Bu kızın soyadı haklı mı amma koyayım?” diye sordu Bekir. Telefona ne kadar yakınsa sesi doğrudan bana ulaşıyordu.

“Hayır, Falez,” dedi Doruk ciddiyetle. “Dünyanın en soylu, en asil ailesinden geliyor. Az öteye git şimdi. Sevgilimle konuşuyorum burada.”

“İyi,” dedi Bekir. “Ben bir işeyip geleyim o zaman.”

“Lan siktir git! Niye bana durum bildiriyorsun, git ne yapıyorsan yap!”

Aralarındaki erkek muhabbetine tanık olmak ilginçtir ki beni rahatsız etmedi. Aralarındaki samimiyet telefonun bu ucundan bile hissediliyordu.

⁸ İng. Sevimli

Okan'dan kazık yediği bir günün gecesinde onu yalnız bırakmayan bir arkadaşına sahip olması içimi rahatlatıyordu. Bekir'i seviyordum.

"Heh sevgilim," dedi Doruk. "Döndüm sana. Kusura bakma. Bana ne danışacaktın?"

Ona tüm olayı anlatmadım çünkü bunu yüz yüze konuşmamızın daha iyi olacağını düşünüyordum. Yalnızca Fırat'ın okuldan artakalan zamanlarında hem fiziğini geliştirmek hem de kondisyonunu arttırmak için bir eğitmenle görüşmek istemesinden bahsettim ve bir tavsiyesi var mı diye sordum. Bir de ücret hakkında fikir sahibi olmak istedim ama ağzından tek bir rakam dahi alamadım.

"Numarasını atarsan doğrudan onunla konuşayım," dedi. Tek tek aile üyelerimin numaralarını topluyordu benden.

"Doruk, sorumu geçiştirme. Ne kadar gerekir böyle bir şey için? Aylık olarak mı ücret ödeniyor yoksa antrenman başına falan mı? Ben hiç bilmiyorum gerçekten."

"Benim hocam işinde çok iyidir," dedi. "Onunla konuşurum. Belki birkaç deneme yapmak ister Fırat bizimle. Sonrasına bakarız. Ona da uyarsa gerisini düşünme."

"Seni bunun için aramadım. Bana kendimi kötü hissettiriyorsun. Bir fiyat söyle."

"Ben de beni bunun için aradığını iddia etmedim zaten," dedi geri adım atmadan. "Ama bırak biz bunu kendi aramızda halledelim. Belki benden nefret etmeye çalışmaktan vazgeçer hem. Fena mı olur?"

"Doruk..."

"Fırat'ın numarası, bebeğim," dedi net bir şekilde. "Senlik bir şey yok. Gerisi bizim aramızda."

"Ama..."

"Yarın Visal'de hangi tatlı var? Elmalı kurabiye pişireceksen bana da ayırmaya ne dersin?"

"Lafı ağzıma tıkıyorsun."

"Bu hafta Kaunas'a uçacağız. Gitmeden önce seni ne kadar görebilsem o kadar kâr."

"Ne?"

"Litvanya," dedi. "Zalgiris maçı için."

Kendimi küçük, küçücük hissediyordum. İçimde büyüyen bir rahatsızlık hissi vardı. Bastırmayı denedim. Düşüncelerimi susturmayı denedim. "Daha önce hiç Litvanya'ya gitmiş miydin?"

“Evet, millî takımla. Güzel ülkedir, biraz gezmiştik. Yine gezme imkânı bulursam sana fotoğraf atarım. Magnet de alacağım, aklımda.”

Neden gözlerimin dolduğunu bilmiyordum. Kendime çok sinirlenmememe neden oldu bu durum. Sevgilimin yaşadığı hayatı kıskanmak, iğrenç bir duyguydu. Ben böyle bir kız değildim. Başkalarının sahip olduğu imkânlarla hep imrenirdim ama Doruk, başkaları değildi. Ona karşı böyle duygular beslememem gerekiyordu. Sanırım sadece yanlış bir zamanıma gelmişti birden gideceğini duymak. Hazırlıksız yakalanmışım buna. “Yaa...” dedim sesimi normal tonda tutmaya çalışarak. “Çok seviyorum. İyi yolculuklar şimdiden. Hangi gün gideceksiniz?”

“Çarşambaydı galiba, hatırlayamadım şu an. Cuma gecesi maç. Türkiye saatiyle 21.30’da. İzlemek istersen...”

Litvanya’ya uçacaktı ve gününü hatırlayamıyordu bile. Onun için normaldi çünkü. Rutin bir olaydı. Bense ömrümde hiç uçağa binmemiştim.

“Feza?” dediğinde konuşmayı unuttuğumun farkında değildim. “İzlemesen de olur. Çalışacaksan falan. Yani, öylesine dedim. Canın isterse diye.”

“İzlerim,” dedim. “Çok güzel. Zalgiris’in sahası çok büyük demişti babam, taraftarı da öyleymiş sanırım.”

“Atmosfer için çok heyecanlıyım,” dediğinde heyecanı sesinden de anlaşıyordu.

“Orada da MVP ol bakalım, Kaunas topçu görsün.”

“Bu gazla Litvanya’yı da fethedebilirim gibi. Bir de gitmeden öpsen Letonya, Belarus hepsi bizim. Sonra belki Rusya.”

“Anlamadım.”

“Gitmişken oraları da fethederim anlamında.” Bir saniye duraksadı. “Litvanya’ya komşu olan ülkeleri sayıyordum.”

“Rusya ve Litvanya komşu muymuş?”

“Kaliningrad Oblastı kısmıyla,” dediğinde gözlerimi kırptırdım. “1945’te Sovyetler Birliği’ne bırakılan toprak. Öncesinde Almanya’ya bağlıydı.”

Erkeklerin böyle gereksiz bilgileri neden akıllarında tuttuklarını bilmiyordum ama bu özellik Fırat’ta da vardı. O da durduk yere ortaya hiç işime yaramayacak bilgiler dökerdi bazen.

“Anlıyorum...” Kendimi çok cahil hissediyordum. “Hangi antlaşmayla bırakıldığını da biliyor musun? Belki KPSS’de falan sorarlar.”

“Potsdam Konferansı olması lazım yavrum,” dedi. “Memur mu olacaksın? KPSS nereden çıktı?”

“Bilmiyorum, aklıma o sınav geldi ilk.” Derin bir nefes aldım. “Neyse, ben çok tutmayayım seni. İyi geceler o zaman.”

“Feza?”

“Efendim.”

“Bir sorun var.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “İç geçirdin. İyiye işaret değil gibiydi. Sorun ne? Bir şeyi dert etmişsin gibi hissettim.”

“Hayır,” dedim. “Çok yoruldum. İzin verirsen sana yapılan editleri biraz daha izleyip uyuyacağım sonra da.”

“Bana neye takıldığını söylemezsen ben uyuyamayacağım ama.”

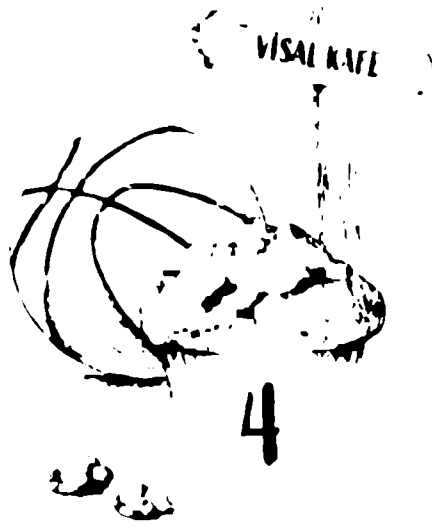
“Bir şeye takılmadım,” dedim hızlıca. O bu gece *MVP* olmuştu. İçimde biriktirip sakladığım dertleri ortaya dökmek için uygun bir zaman değildi. “Teşekkür ederim her şey için. Ben sana Fırat’ın numarasını atacacağım. Bir ara hep beraber bir kahve içmeye ne dersin?”

“Uyarım her türlü, her istediğine,” dedi. “Kapatıyorum o zaman? Bekir tuvaletin deliğine mi düştü bir kontrol etmem gerek. Öpüyorum seni.”

“Ben de öptüm.” Gülümsedim, bana ilk kez böyle mesaj attığı zaman gelmişti aklıma. “İyi geceler o zaman.”

“İyi geceler. Rüyanda beni gör...”

Uyuyana kadar sırttım. Muhtemelen o da öyle yapacaktı.

KORKU VE NEFRET

Feza

Bugün salıydı ve ben aşırı yorulmuştum.

Sabahtan beri Visal öyle yoğundu ki hiç oturmam desem yeri ydi. Naz, yalnızca öğlene dek bana yardım edebilmişti çünkü derse girmesi gerekmişti. Eren bugün ortalarda görünmüyordu. Aslında gelmesini beklemiştim çünkü bu aralar beni tek bırakmaktan o da çok hoşlanmıyor, ne kadar yorulduğumu biliyordu ama gün boyu yanıma uğramamıştı.

Saat 22'ye doğru sürüklenirken açık olan tabelayı kapalıya çevirdim ve temizlik malzemelerini çıkarmak için mutfağın olduğu tarafa doğru yürümeden önce televizyonu kapatıp fişini çektiğimden emin oldum. Aklıma doluşan anılar beni gülümsetti. Bu televizyon fişinin yeri bende ayrı bir özeldi.

Doruk, iş çıkışında yanıma uğrayacağına dair bir mesaj atmıştı. Çok fazla vakit geçiremeyeceğimizi söylediğimde ise derdinin yalnızca Litvanya'ya gitmeden önce beni görmek olduğunu, durağa birlikte yürümamızın bile ona yeteceğini söylemişti. Bu yüzden çok yorgun da olsam onu göreceğim için heyecanlıydım.

Yamuk olan sandalyeleri düzelttikten sonra tezgâhın üzerini de toparladım ve kasayı kontrol ettim. Ardından bir bez alıp televizyona yakın olan masadan silme işine başladım. Ağrıyan kollarıma aldırış etmemeye çalışarak masanın üzerindeki kahve lekesini çıkarmayı denediğim sırada kapı süslerinin sesini duydum. Kapalı olduğumuzu söylemek için arkamı dönünce ise gelenin Taner olduğunu gördüm.

Baygın baygın bakıyor, ayakta zor duruyordu.

Yine sarhoştı fakat bu kez kapının önüne yığılıp kalmamış, içeri girmişti.

Tüylerimin ürperdiğini hissettiğimde “Taner,” dedim gergin bir sesle. “İyi misin?”

Başını kaldırıp bana baktı fakat ne söylediğimi dinlemiş gibi durmuyordu. Gözlerinde öfkeye benzer bir ifadeyle bir süre kapının önünde durup beni süzmeye devam etti. Kafenin damalı zemininde yürümeye başladığında adımları sarsaktı ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. “İyi miyim?” diye sordu. “Sence iyi miyim?”

Elini yasladığı sandalyeyi çekip yere devirdiğinde çıkan ses irkilmeme neden oldu. Kalçamı az önce sildiğim masaya yasladım ve ellerimi arkamda birleştirdim. Korktuğum için hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım, bunu fark etmemesini umuyordum. “Sorun ne?” Sesim titreyince boğazımı temizledim. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu?” Gülmeye başladı. Gömleğinin düğmeleri üçüncüye dek açtı ve yakası sol omzuna doğru kaymıştı. Bir adım daha attığında bir de kahkaha attı. “Sen bana ne olduğuyla ilgilenir miydin?”

“Taner...”

“Şu lavuğun evine geçmiyor musun bu gece?”

“Ne?”

Bana daha fazla yaklaştığında masanın önünden ayrılıp tezgâh tarafına doğru gitmek istedim ama kolumdan tuttuğu gibi sırtımı duvara yasladı. Kolumu savurup onun dokunuşundan kurtulmayı denesem de canımı yakarak beni durdurdu ve kaçmama izin vermedi. “Senin için ilk olmalıydım,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. “Ben olmalıydım Feyza. Benim olacaktın. O hayatına girip her şeyi mahvetmeseydi tamamen bana ait olacaktın.”

Olduğum yerde buz kestim.

Kalbim korkuyla çarparken bacaklarım titremeye başladı. Göz ucuyla kapıya baktım. Oraya nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye çalışıyordum fakat duyduklarım kulaklarımı uğuldatıyor, içimdeki panik gözlerimi karartıyordu. Yaşadığım şok yüzünden donup kalırken kolumu daha fazla sıktı. “Ne o, bu gece siktirmiyor musun kendini? Yoksa o buraya gelecekti de eğlenenizi mi böldüm?”

Söylediği şey öyle iğrençti ki midem bulanmaya başladı. “İğrençsin!” Tır tır titrememe sebep oluyordu. Onu ittirdim fakat benden uzaklaşmasını sağlayamadım. “Defol git buradan, defol!” Avaz avaz bağırdım ve birilerinin duyması umuduna sarıldım. Onu daha da sinirlendirmemek

için yardım çılgılığı atmak yerine yalnızca bağınyordum. Kendimi bu durumdan kurtarabilirim sandım. Onun gücüne karşı koyabilirim sandım ama o benimle ilgili mide bulandırıcı düşüncelere sahip birisiydi ve bana biraz bile merhamet etmediği için ne elinin baskısından ne de canımın daha fazla acımasından kurtulamadım.

“Beni dinleyeceksin!” diye bağırdı yüzüme. Bir adım dahi hareket etmeme izin vermediği için daha fazla panikledim. “Büyü diye bekledim, büyüdün işte amına koyayım! Başkasına gitmene izin vereceğimi mi sandın? O herifin senden faydalandığını görmüyor musun? Aptal mısın? Onun seni sevebileceğini falan mı sanıyorsun?”

Bacağımı kaldırıp kasıklarına vurmaya deneyecektim fakat bunu sezip benden önce davranarak üzerime yaslandı. Nefesinin iğrenç kokusu yüzüme çarptığında “Dinle,” dedi. Yanağıma koymaya çalıştığı elinden başımı eğerek kaçtığımda ise o elini boğazıma sarmayı seçti. “Dinleyeceksin.”

Avazım çıktığı kadar çılgılık atarak yardım istedim. Birileri duysun diye ne kadar dua varsa hepsini içimden ediyor, bunun bir kâbus olmasını dilerken korkudan bayılmamaya çalışıyordum. Gözyaşlarım yanaklarıma yuvarlanmaya başladığında başımı iki yana sallıyor, kendine gelmesi için ona yalvarır gözlerle bakıyordum fakat hiçbir karşılık alamıyordum.

“Bırak beni,” demeye çalıştım. “Çek şu ellerini. Çok sarhoşsun, uzak dur benden.”

“Neyim eksikti lan benim?” diye bağırdı suratıma. “Neyim eksikti de iki gündür tanıdığın adamın kollarına atun kendini? Senin benim olman gerekiyordu, kafayı yiyeceğim artık anlıyor musun? Anlıyor musun beni?”

Onunla birlikte büyümüştüm.

Karşımdaki kişi, benim çocukluk arkadaşımdı.

Bu dehşet verici kâbusun derhâl sona ermesi gerekiyordu.

Fırsat bulup bir kez daha bağırdığımda tam elini ağzıma bastıracaktı ki kapı süslerinin çıkarttığı sesi duydum. Nefes alamadığım için gözlerimin önünde ışıklar yanıp sönerken bedenim alarm vermeye başlamıştı. Taner dönüp kapı tarafına doğru baktığında aynı taraftan kalın bir ses yükseldi.

“Seni öldüreceğim!” diye haykırdı Doruk. Ne zaman içeri girdiğini anlayamamıştım ama bir saniye sonra Taner çoktan benden uzaklaşmıştı. Çünkü Doruk gömleğinin arkasından tuttuğu gibi onu diğer tarafa doğru savurmuştu. Bir saniye bile beklemeden sıkıığı yumruğunu onun yüzüne geçirdi. Ayakta durmakta çok zorlanıyordum. Ellerimi boynuma

götürüp soluk almayı denerken başka bir yumrukla Taner arkasındaki masaya doğru savruldu. “Yemin ederim, seni burada bu gece geberteceğim.”

Gözlerim karardığı için titreyen elimle yakınımda olan sandalyeyi geriye doğru çektim ve bedenimi zar zor o sandalyeye bıraktım.

“Orospu çocuğu!” diye haykırdı. Bir anda ortalık karıştı, Taner’in yaslandığı masa gürültüyle devrilirken az önce boğazımı sıkan ellerin yerini bu kez Doruk’un pençe gibi kenetlenen avuçları aldı. “Ne oluyor burada amına koyayım? Ne yapıyorsun lan kıza sen? Ne geçiyordu aklından senin? Yemin ederim öldürürüm seni.”

Taner ellerini Doruk’un ellerine sardı. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyor, tırnaklarını onun elinin üzerine geçiriyordu ama ben nasıl ondan kurtulmayı başaramadıysam o da Doruk’tan kurtulmayı başaramıyordu. Her şey saliseler içinde olurken öne doğru eğilip öksürmeye başladım. “İyi misin?” Öksürüyordum... İğreniyordum... Midem bulanıyordu... “Feza!” diye bağırdı Doruk, kontrolden çıkmış bir sesle. Bir başka yumruk Taner’in yüzünde patladığında “Parmaklarını tek tek kıracağım,” dedi ona. “Kırıp sana yedireceğim. Amına koyduğumun piçi seni!”

“Sikmedik sevgilini,” dedi Taner’in bir daha asla duymak istemediğim sesi. Gülüyordu.

Doruk’tan bir saniyeliğine kurtulmuş, yakasını silkmeyi deniyordu ama aynı saniye Doruk bir sandalyeyi tekmeleyip önüne alan açtı ve onun ensesini kavrayıp yüzünü masaya gömdü. “Ne dedin sen?”

“Doruk...” dedim çaresizce. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu. Yaşadığım şok yüzünden hâlâ titriyor, hiçbir şeye tepki veremiyor, yalnızca onun adını söylüyordum. “Doruk!”

Beni duymuyordu.

“Ne dediğimi duydun...” O şerefsiz hâlâ konuşabiliyordu. Doruk’un bacağına bir tekme savurdu ve yüzünü masadan kaldırıp hırsıyla onunkine çevirdi. “Korkma, kız hâlâ senin.”

İma ettiği şeyler yüzünden kanım donmuştu. Doruk, daha önce benzerini hiç görmediğim bir ifadeyle Taner’e baktığında yumruğunu bir kere daha onun yüzüne geçirdi. Taner’in başı savruldu. Eğildiği yerde gülmüseddi ve Doruk’a doğru âdeta koşup onu tezgâha yapıştırmayı denedi.

Sorsan sarhoştı. Sorsan ayakta zor duruyordu. Buraya gelmiş, beni bir köşeye sıkıştırmıştı ve şimdi aldığı darbelere rağmen hâlâ ayaklarının üzerine basabiliyordu. Bu alkolün getirdiği bir bilinç kaybı falan değildi,

bu benim onun bunca sene içinde sakladığı iğrenç karakteriyle yüzleşme anımdı. Boğazım yanıyordu.

“Aldığın soluğu sikerim senin!” dedi Doruk, onu göğsünden sertçe itip birkaç adım gerilemesine sebep olarak. “Soyunu sopunu, yedi sülleni sikerim!” Gözümü kapatıp açtım, bir de baktım ki Taner yerdeydi. Sürünerek gerilerken Doruk karnının üzerine ayağıyla bastırarak onun kaçışını engelledi. “Puşt herif, seni kim kurtaracak lan şimdi benim elimden?”

Bir anlığına kafasını kaldırıp bana baktı. Belki de ilk kez bakıyordu. O da bir şoktaydı ve hiç de sıyrılmışa benzemiyordu. “Sana dokundu,” dedi dişlerini sıkarak. Çenesi kaskatı olmuştu ve göz bebekleri karanlığı yutuyordu. “Sana dokundu mu?” İnanamadı kendi söylediğine. Hâlbuki kendi gözleriyle de görmüştü. “Eceline mi susadın lan sen?” diyerek bir kez daha Taner’e döndü. “Kime dokunuyorsun lan sen? Cevap ver cevap! Ben dilini kökünden sökmeden önce konuş son kez. Ne yapıyordun sen az önce?”

“Doruk...” Bacaklarımı sabit tutamaz hâldeydim. Titreyip duruyorlardı. Nefret ediyordum. Boğazımda hâlâ bir elin varlığını hissediyor gibiydim. O kadar çok korkmuştum ki hâlâ bunun bir kâbus çıkmasını bekliyordum ümitsizce. Uyanmak istiyordum. Sıcak yatağında olmak, güvende olduğumu bilmek...

Ama değildim. Vardiyasının sonunda tek başına kapanışı yapan bir kızdım, işimin başındayken bunca sene tanıdığım biri tarafından az önce tacize uğramıştım.

“Bana bak bana!” Doruk, Taner’in kaldırmayı denediği kafasını tutup damalı zemine çarpı. “O gözlerin ona dönmeyecek, anladın mı beni? Ona bırak dokunmayı, göz ucuyla bile bakmayacaksın şu saatten sonra. Anladın mı lan beni?”

“Götür beni,” dedim bilincimi kaybedecek gibi hissettiğimde. Galiba fısıldamıştım. Kendi sesimi duyamıyordum. “Doruk, ne olur... Yalvarırım çıkar beni buradan!”

“Geberteceğim seni.” Yumruklarını arka arkaya onun yüzüne indiriyordu. Kemik ve çarpışma sesleri Visal’in içini dolduruyordu. Onun bedenini kafeslemişti. Taner hareket bile edemiyorken Doruk’un elleri kan içindeydi. Bu görüntünün aklıma kazınmasını engellemek istedim. Başımı ellerimin arasına alıp iki yana salladım. Bu anın hafızamdan silinmesini diledim. Hiç yaşanmamış olmasını diledim.

Ben başımı iki yana sallamaya devam ederken kapı süsleri yeniden ses çıkarttı. Birisi Doruk'u çekmeye çalışıyordu ve konuşana kadar onun Eren olduğunu fark etmemiştim. "Ne oluyor lan burada?" diye bağıırıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Doruk'u tüm çabasına rağmen Taner'in üzerinden çekmeyi başaramamıştı. "Kardeşin, Feza'yı taciz ediyordu!" dedi Doruk, kin dolu bir sesle. "Olan bu! Şimdi çek o elini üstümden çünkü onu öldüreceğim!"

"Ne?" Eren şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereyken bakışlarını bana çevirmiş olmalıydı. "Feyza..." dedi, *Taner* demek yerine. "Ne?"

Nefes alamıyordum. "Eren, ben... Ben dükkânı kapatacaktım. Ben... Hiçbir şey yapmadım ben. Özür dilerim. Hi-hiç..."

Konuşamıyordum. Konuşmama gerek kalmadı. "Kardeşimiz lan o bizim!" diye bağırdığında ayağımın altındaki zemin bile titremeye başladı sanki. Bana inanmıştı. Eren bana inanıyordu. "Belanı sikerim senin! Biz bu kızla beraber büyüdük lan! Ne yapıyorsun sen? Kafayı mı yedin sen? Kardeşimiz o bizim!"

"Senin," dedi Taner, nefes nefese hâlde. "Benim değil. Eskiden de değildi."

Olanları takip edemiyordum. Başımı çevirdim çünkü Doruk katil olmak üzereydi ve ben buna şahit olmak istemiyordum. Onun öfkesinin kontrolsüzlüğünü görmek istemiyordum. Nasıl da başka birisine dönuştüğünü, onu öldürmek istese bunun yalnızca beş saniyesini alacağını bilmek istemiyordum. Bunu bilmeme gerek yoktu.

Kendimi andan soyutlanırken buldum. Kapı süsünün sesleri aklımda yankılandı. Elimde bir bez vardı. Taner sarhoştı ve bana doğru yürüyordu. Ondan kaçamıyordum çünkü benden daha güçlüydü.

"Feza..." Omzumdaki dokunuşu hissettiğimde kendimi geriye çektim. Başım öne eğik olduğu için görüş açıma yalnızca bir çift ayakkabı giriyordu. Doruk kendimi geri çekmemle sesli bir nefes aldı. "Feza," dedi önümde dizlerinin üzerine çökerek. Eren arkada Taner'e bağıırıp duruyordu. Artık Taner'in sesini duyamıyordum, belki de bayılıp kalmıştı. "Bana bak."

"Hiçbir şey yapamadım." Gözyaşlarım durmuyordu. "Hiç..."

Üzerinde kan lekeleri olan ellerini pantolonuna sildikten sonra omuzlarımı kavradı. "Nefes al," dedi gözlerimin içine bakmayı deneyerek. "Feza, geçti. Bak, ben buradayım. Hadi güzelim..."

Başımı bir kez daha iki yana salladım. Uzaklaşmak istiyordum ama ayakta durabileceğimden emin değildim. Kapıya gitmem için onun

yanından geçmem gerekecekti. Bunu yapacak olmaktan korkuyordum. “Feyza,” dedi Eren. “Çıkın abim. Çık bir hava al. Elini yüzünü yıkayalım mı?” Ne diyeceğini o da bilmiyordu. Bu hâlde olmamın sebebi öz kardeşiydi. O da benim gibi dehşete düşmüştü.

“Dorukhan,” dedi sert bir sesle. “Bugün buraya gelmedin, duydun mu beni? Ben yaptım bunu. Ben gelip gördüm, tamam mı? Ben müdahale ettim olaya. Bu puştı biraz tanırırsam başını yakmayı dener senin. Soran olursa böyle diyeceğiz. Gidin şimdi. Sen buraya hiç gelmedin.”

Böyle bir anda benim düşüneceğim son şey bu olurdu ama Eren doğru söylüyordu. Taner bu durumdan bile kendine pay çıkarmayı sağlayacak bir şeyler bulurdu.

“Kayıtlar...” dediğimde “Sikerim kayıtları,” dedi Doruk. “Bu alçak puşt bana bir sikim yapamaz, düşünme sen şimdi bunu. Götüreyim mi seni buradan?”

Ellerimin tersiyle gözlerimi kurulamayı denediğimde Doruk’un yüzünde büyük bir acı belirdi. İki adım ötemizde yatan adamın yanına dönüp başladığı işi bitirmemek için iradesiyle büyük bir savaş veriyordu. “Hadi,” dediğinde elini belime yerleştirdi ve beni ayağa kaldırdı. Parmakları parmaklarımın arasından geçtiğinde elimi öyle sıkı tuttu ki yumruğunun üzerine açılmış yaraları hissettim parmak uçlarımda.

Taner’in ayaklarının olduğu kısımdan geçerken başım hâlâ öne eğikti. Kafamı kaldırıp yüzüne bakmak geçti içimden ama Doruk’un iri bedeni, kasıtlı yapılmış bir hamleyle görüş açımı kapattı. Visal’in kapısını benim için açtığında dışarıya adım atmamı bekledi. Ardından Eren’e döndü. “Gözünü açabilirse ona bunun bir başlangıç olduğunu söylersin.”

“Gözünü açabilirse onun gözüne ben kapatırım.” Kardeşinden benim kadar tiksiniyordu. “Özür dilerim abim,” dedi onun hiçbir suçu olmamasına rağmen. “Çok özür dilerim. Yanına geleceğim, tamam mı?”

Yapabildiğim tek şey boş boş bakmaktı. Doruk beni kafeden çıkarıp boş yolda yürütmeye başladı. Elim tutup peşinden sürüklemiyor olsaydı yığılıp kalırdım. Tek kelime etmiyordum. O da belki bir milyon sorusu olmasına rağmen ağzını açmıyordu. Kenarda kalan çocuk parkını görür görmez beni oraya soktu ve banklardan birine oturmamı sağladı. Yeniden önümde dizlerinin üzerine çöktü, ellerimi ellerinin arasına aldı. “Feza, hadi bak bana... Güvendesin, sorun yok.”

“Çok korktum.” Omuzlarımı düşürdüm ve toparlanmam gerektiğini kendime hatırlatmayı denedim ama ilk defa başıma böyle bir şey geliyordu. Onun yanında geçirdiğim bunca zaman geçti gözlerimin

önünden. Her seferinde bana bakıp böyle şeyler mi düşünmüştü? *Büyümeni bekledim* demişti. Şüphelerim doğruduydu. Gece beni bilerek tek yakalıyordu. Beni evime bırakırken aklından neler geçiyordu? “Midem bulanıyor.” Elimi ağzıma kapatmasaydım öğürmeye başlayacaktım.

Titreyen dizime bastırduğunda onun elinin de aynı şekilde titrediğini gördüm. Öne doğru eğildiğim için yüzüme gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru ittirip yüzümü açığa çıkardı. Gözyaşımı işaret parmağının tersiyle silip “Geçti,” dedi yumuşak bir tavırla. “Geçti bir tanem, korkma artık.”

“Sen gelmeseydin...”

“Geldim!” Aksini düşünmek bile istemiyorduk ikimiz de. “O da dua etsin, Eren geldi. Diri diri gömerdim onu oraya. Korkma sen, bir daha sana yüz metre bile yaklaşamaz o şerefsiz. Ne Eren ne de ben buna izin vermeyiz.”

“Doruk...”

“Ağlama,” dedi dayanamıyormuş gibi. “Ağlama ne olursun.” Bir başka gözyaşını daha silerken “Feza,” dedi ve sesinin sertleşmesine engel olmadı. “Titriyorsun.”

Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıp burnumu çektim. “Çok korktum...”

“Sarılayım mı sana?” Beni öylece tutup çekmek yerine benden bunun için izin alıyordu. Başımı salladığımda ona duyduğum güven, o an için kalbimi attıran tek şeydi. Doruk çöktüğü yerden kalkıp bedenini yanıma bıraktı ve beni kolunun altına çektiğinde başımı omzuna bastırdım. Gözyaşlarım kazağını ıslatırken elini sırtıma yerleştirdi, sonra geri çekti. Ne yapacağını o da bilemedi ama kollarının sıcaklığı bana iyi geldi. “Ne dedi sana?” dedi fısıldar gibi bir sesle. “Çok mu geç kaldım? Özür dilerim.”

“Gözlerimin içine beni boğabilecekmiş gibi baktı.” Sesim çok cılızdı. “O korkunç birisiymiş. Korkunç. Psikopatın tekiymiş.”

“Geçti,” dedi bir kez daha. “Bir daha asla böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana asla yaklaşamayacak, yemin ederim.”

“Her şey mahvoldu.” İçimdeki paniğin göğsümü daha hızlı sarsmaya başladığını fark ettim. “Her şeyi mahvetti. Ben nasıl oraya geri döneceğim? Ben bir daha Visal’in önünden nasıl geçeceğim?”

Bu gecenin nelere sebep olabileceğini düşünmem krizimi şiddetlendirdi. Orası onların. O çocuk, kafenin sahibi sayılırdı. Her zaman orada olabilirdi ve bunu kimse engelleyemezdi. Her an tehlikede olacağım anlamına geliyordu bu. Ben ne yapacaktım?

Doruk, boğuklaşan sesim yüzünden hâlâ ağladığımı anladı ve başımı omzundan ayırdı. Parmaklarının dışı doğrudan boynuma gittiğinde gözlerim korkuyla açıldı. Yavaşça boynumu okşarken orada Taner'in parmak izleri kalmış olsa gerek, kendine hâkim olamayıp "Pezevenk," dedi sertçe. "Onu doğduğuna pişman edeceğim."

Aniden sinirle ayağa kalktığında kolundan tutup onu durdurdum. "Gitme!" Neredeyse yalvaracaktım bunun için. "Lütfen gitme..."

"Kafayı yiyeceğim," dedi başını gökyüzüne kaldırarak. Yumruğunu sıkımişti. "Seni ne hâle getirdiğine bak. Gerçekten kafayı yiyeceğim."

Telefonumun zil sesi sessizlikte yankılanmaya başlayınca şaşkınlıkla üzerime baktım. Ses benden yükselmüyordu, onun arka cebinden geliyordu. "Tezgâhın üzerindeydi," diye açıkladı. "Çıkarken aldım." Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı, sonra yine bana baktı. "Baban arıyor..."

"Geç kaldım. Çok merak etmişlerdir." Geçen gün Fırat için aynı senaryo yaşandığında herkes deliye dönmüştü. Onları aynı durumun içine sokmuştum. O telefonu açmam gerekiyordu ama bunu yaparsam her şey daha da beter bir hâle gelirdi. Babam sesimi duyduğu an deli gibi ağladığımı anlardı ve sonra dünyanın ucunu tutuşturur, benim için yakmaya başlardı. Bir başka kaos şu an ihtiyacım olan son şeydi. "Konuşmam ki..." Telefon çalmaya devam ediyordu. "Ne diyeceğim?"

Doruk derin bir nefes alıp öfkesini yatıştırmayı denedikten sonra bekletmeden telefonu kulağına götürdü. "İyi geceler Feyyaz Bey."

Başımı bir kez daha öne eğdiğimde Doruk'un büyük avucunu başımın üzerinde hissettim. Bacakları dizlerimin önündeydi, ayakta dikiliyordu. Bir eliyle saçlarımı okşayıp beni yatıştırmayı denerken diğer elindeki telefonla babamla konuşuyordu. "Evet, yanındayım."

Başımı karnına yasladığımda parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya devam etti. "Kusura bakmayın. Yarın teslim etmesi gereken siparişleri yetiştiremediği için çok gergin şu an. Size haber vermeyi unutmuş olmalı. Evet, onu ben bırakacağım. Biraz geç kalacağız. Tabii, tabii. Ben ona söylerim. İyi geceler efendim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Eve gittiğimizde ona her şeyi anlatacağız," dedi kararlı bakışlarıyla. Reddetmemin mümkün olmadığını sesiyle de gözleriyle de anlatıyordu. "Her şeyi. Daha fazla saklayamazsın bunu. Babana yalan söylemeyeceğiz."

"Onu öldürür."

"İyi," dedi Doruk. "Ben de bir kürek bulur, mezarını kazmasına yardım ederim."

“Doruk...”

“Seni resmen taciz ettil!” dedi öfkeden köpürerek. “Onu ne bileyim gidip polise falan şikâyet etmen gerekirken babandan saklamaya devam mı edeceksin?” Haklı olduğunu bildiğim için verecek hiçbir cevabım yoktu. “Sen etsen bile ben etmeyeceğim. Güvendiğin herkes, senin burunun dibinde asla güvenilmeyecek bir herif olduğunu bilmek zorunda. Bir saniye bile yalnız kalmazsın böylece.”

“Anlamıyorsun. Babam ve Fırat bu olaya dahil olursa neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?”

“Ben yarın gideceğim Feza.” Yüz hatları yumuşadığında sesi de ona uyacak şekilde alçak perdedendi. “Yarın burada olmayacağım, senin yanında olmayacağım ve seni yanında olabilecek birilerine emanet etmek zorundayım, beni anlıyor musun? O herif bugün sarhoş, yarın ayılacak ve seninle konuşmak isteyecek belki de. Ben senin güvende olduğundan emin olmak zorundayım. Düşün, bunlar benim düşüncelerimse baban bu konu hakkında ne düşünecektir? Kızının peşinde dolaşan bir sapığın olduğunu senden değil de bir başkasından öğrenirse o zaman ne olur?”

“Ama...” Tüm bunları düşünmek istemiyordum. Ben zaten düşünemiyordum ki. “Tamam,” dedim. “Tamam, ben eve gideceğim. Sen de git, dinlen. Yarın yolculuk yapacaksın sonuçta. İyiyim ben. Evet, iyiyim. Bakma öyle. Gidebilirim eve.”

“Benimle dalga geçiyorsun herhâlde?” Gözlerimdeki yaşlar kurumaya başlamıştı. Bu yüzden onu artık daha net görebiliyordum. “Şokta olduğun için düzgün düşünemiyorsun. Tut elimi, bir taksi çevirelim şuradan.”

“Gitmeyecek misin?”

“Bana gitme demedin mi?”

Doğru, öyle demiştim. “Benimle gelip ne yapacaksın ki?”

“Babana durumu anlatacağım ve katil olmaması için onu tutmayı deneyeceğim, sırf sen istemiyorsun diye. Sen uyuduktan sonra neler olur bilemem ama. Belki birkaç mezar yeri bakarız.”

Beni güldürmeye çalışıyordu, çabası çok tatlıydı ama ben kendimi hâlâ çok kötü hissediyordum. Bunu fark ettiğinde iki eliyle yüzümü kavrayıp yanaklarımı kuruladı. Bir anda, “On beş sene sonra kendini nerede görüyorsun?” diye sorduğunda ona dünyanın en anlamsız bakışını attım. “Kendimi çok kötü hissettiğim zamanlarda ablamlarla oynadığımız bir oyundu,” diye açıkladı hızlıca. “Küçük bir çocuksan hayal gücün

sınırsızdır. Bu da benim küçüklüğüme air bir oyun olduğu için şimdi sen de sınırlar yokmuşçasına hayal kurmalısın. İlk aklına geleni söyle.”

Onu üzmemek istemedim ama dudaklarımdan dökülenler yüzünü düşürdü. “Bunun şu an hiç işe yaracağını sanmıyorum,” dedim. “Hem, verecek bir cevabım olduğunu hissetmiyorsam?”

“Mutlaka vardır,” diye üsteledi. “Hiç ışık olmadığını sandığın gecelerde bile yıldızlar bulutların arkasındadır. Evet, bunu da ablam söylerdi. Senin gibi birinin mutlaka hayalleri vardır, şimdiye kadar hiç dile getirmemiş olman onların içinde bir yerlerde yaşamadığı anlamına gelmez.”

“Peki,” dedim gözlerimi bir kez daha silerek. Odağımı dağıtmaya çalıştığı için ona bir şans vermek istedim. “Sen ne diliyordun o yaşlardayken?”

“Kopya çekemezsin benden.” Yine de gizli bir sırrı benimle paylaşacakmış gibi yüzüme doğru eğildi. “İlk dileğim fındıklı çikolata fabrikası sahibi olmak,” dediğinde gözyaşları içinde burnumu çeke çeke gülmeye başladım. “Gülme,” dedi kızar gibi yaparak. “Bu oyuna dair en eski anımda dört beş yaşındaydım. O zamanlar bunu istiyorum diye beni suçlayamazsın.”

“Ablanın sana hayaller kurdurmaya çalışması çok tatlıymış yine de.”

“Sana beni yaşattığını söylerken şaka yapmıyordum,” dedi minnetle. “Onur abi bana top sektirmeyi öğrettikten sonraki zamanlarda ablam neredeyse hep basketbolla ilgili cevaplar aldı benden. Bir gün artık bu oyuna inancımın kalmadığını ve hayal kurmak istemediğimi çünkü her seferinde hayal kırıklığına uğradığımı söyledim. Küçük bir çocuğa göre büyük cümlelerdi. Sonra ablam, on beş sene sonra onun kendini nerede gördüğünü sormamı istedi. Verdiği cevapsa hâlâ yan yana uzanıyor olup bu oyuna devam etmemizle ilgili bir şeylerdi ve ben, hayatım boyunca onu kırmaktan korkan bir çocuktum. Bu yüzden o günden sonra hiç bu oyunu bırakmak istemedim, onun hayalini gerçekleştirebilelim diye.”

“Bayıldım size.” İçim gitmişti. “Ben de mi oyuna dahil oldum şimdi kuralları öğrendiğime göre?”

“Evet,” dedi keyifle. “Şimdi söyle. On beş sene sonra neredesin? Çabuk çabuk. Düşünmeden, hızlı hızlı oynanır bu oyun.”

“Acemiyim ben, biraz anlayış lütfen...”

“On dokuz yaşındayım,” dedi. “Yirmi de sen ona. Otuz beşimde hâlâ basketbol oynuyorum. Genç oyuncular bana bakıp oha dedem yaşına geldi ama hâlâ efsane bir basketbolcu diyorlar. Evet, öyle diyorlar.

Kırkıma kadar oynayacak fiziğe sahip olmaya çalıştığım için de muhtemelen yine spor salonundayım. Söyle, sen neredesin?”

“Visal’de,” dedim. “Değilim!” Cevabım beni şaşırttı. “Yine de bir pas-ranedeyim ama. Yaptığım tatlıların adına artık kendim karar veriyorum ve satılacak mı korkusu yaşamıyorum çünkü hepsi satılıyor. Evet, satılıyor.”

“Otuz üçsün,” dedi. “Üf, nasıl güzelsindir.”

Omzuna vururken gülüyordum. O da ben güldüğüm için gülüyordu. “Sivilce izlerim geçmiş,” dedim hemen. “Güzel olmuşum. En azından yoldan geçen çocuklar bana bakıp benim şimdi başkalarına baktığımda içimden geçirdiğime benzeyen şeyler geçirsin içinden. Bunları da isteyebiliyor muyuz yoksa daha mı kariyer odaklı olmalıyım?”

“İste lan,” dedi birden yükselerek. “Hiçbirine gerek yok, sen her hâlinle çok güzelsin ama içinden bu geçiyorsa iste onu da. Ben de otuz üç yaşındaki sana bu konuşmayı hatırlatıp on sekizindeyken de gördüğüm en güzel şey sendin diyeyim.”

“Sen de varsın yani...” İçim tek bir cümlede eriyip gitmişti yine ona.

“Tabii varım.” Kafası karışmış göründü. Tek kaşını kaldırdığında “Ol-mayayım mı?” diye sordu şüpheyle.

“Bilmem, sen hâlâ basketbol oynuyormuşsun ve spor salonunday-mışsın falan ya. Ben yoktum sanki orada.”

Bunun tripvari bir cümle olduğunu artık ayırt edebiliyordu neyse ki. Öyle tatlı güldü ki her şeyi unutturdu bana. “Eh,” dedi. “On beş sene sonra kol saatim hâlâ sende kızım, istediğim zaman gelirim yanına.”

“Hadi ya, saklamış mıyım o kadar sene saatini? Tam benden bekle-necek bir enayilik.”

“Hı...” diye mırıldandı muzip bir tavırla. “Arka plandaki resmi de değiştirmişiz. Kişi sayısı çoğalmış, zor sığmışız kadrāja hatta.”

Anlamazdan gelip elimi göğsüme götürdüm ve “Ay babamlar mı?” diye sorduğumda Doruk garip bir sesin ardından gülmeye başladı kont-rolsüzce. “Altı kişiyiz biz, seninle yedi. Cidden zor sığarız ya.”

“O şişmiş gözlerinle, kıpkırmızı olmuş burnunla gülerken bile nasıl bu kadar tatlı gözükebilirsin?” diye sorduğunda utanıp dudaklarımı bir-birine bastırdım ve çenemi eğerek güldüm. Burnumu parmaklarının arasına sıkıştırdı. “Yüzündeki gülümsemeyi silen yeryüzünden silerim,” dediğinde gözleri, yemin eder gibiydi. “On beş sene sonra da aynı şeyi düşünüyor olacağım.”

Aramızda bir sessizlik boy gösterdiğinde elimi elinin üzerine koyup yavaşça yüzüne doğru yaklaştım. Dudaklarım dudaklarına tutundu ve ayrıldı. Yavaşça dudaklarımız bir kez daha birleşti ve tekrar ayrıldı. Üçüncü öpücükte Doruk, elini boynumun kenarına yerleştirerek başımı sabit tuttu ve dudaklarını öyle bastırdı benimkilere. Konuştuklarımızı mühürlediğimizi hissettim. Bu parkta, bu bankta kalacaktı hepsi. Bu kadar iğrenç geçen bir geceye bile onun sayesinde güzel bir anı bırakmayı başarabilmiş olacaktım böylece.

“Seni seviyorum.” Alnımı alnına yasladım. “Teşekkür ederim Doruk.”

Bu ona o kadar ağır gelmişti ki bir anda nefes almayı bıraktı. “Öyle söyleme,” dedi. “Bana teşekkür etme. Bu teşekkür edilecek bir şey değil.”

“İleri giderdi...” Korku yeniden kalbimin etrafına toplanmıştı. Gözlerim kapalı, alnım alnına yaslı hâlde öylece dururken bu gerçeği acı bir şekilde kabulleniyordum. “Yetişmeseydin ileri gidecekti. Ben de hiçbir şey yapamayacaktım.” Burnumu çektim. “Hiçbir şey.”

“Sen güçsüz biri değilsin, o iğrenç biri,” dedi omuzlarımı tutarak. “Olan hiçbir şey senin suçun değil. Yaşananların seninle hiçbir ilgisi yok, tamam mı? Sakın kendini suçlamaya kalkma, sakın Feza. Seni daha da geç olmadan eve götürüyüm. Biraz sakinleşmeyi dene, olur mu? Ben yanıdayım.”

“Canın acıyor mu?” diye sordum Taner’in onun ellerini mahvettiğini hatırladığımda. Yüzüne hiç darbe almamıştı en azından. Buna şükrediyordum.

“Bir şeyim yok benim,” dedi hızlıca. “Feza,” dediğinde geri çekilip çekingen bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Korkmuyorsun değil mi benden?”

Taner’i yumrukladığı ve bunu yapmaya sabaha kadar devam edebileceği an gözlerimin önüne geldi ama onu hemen geri gönderdim. Başımı olumsuz anlamda salladığımda sanki onun canını yakmışım gibi gözlerini yumup açtı.

“Kelimeler,” dedi. “Kelimelerine ihtiyacım var. Benden korktun mu? Olabilir. Bu olabilir. Beni daha önce hiç öyle görmediğin için kendini rahatsız hissetmiş olabilirsin. Bunu bana söyleyebilirsin. Ne düşündüğünü söyle bana.”

“Korkmadım,” dedim. “Bunu hak ediyordu.”

“Ama?”

“Ama... Alışkın olduğum bir şey değil. Ona vururken ki yüz ifaden... Tekrar hatırlamak isteyeceğim bir şey değil işte. Kontrolünü kaybetmiş gibiydin. Başka birisi gibiydin.”

“Özür dilerim,” dedi hiç gerek olmamasına rağmen. “Böyle bir şeyi görmek zorunda kalmanı istemezdim.”

“Dileme... Ona vurmanı yanlış bulmuyorum. Keşke ben de ona vura bilseydim. Kendimi savunamadığım için çok kötü hissediyorum.” Ayağa kalkarken elini omzuma yerleştirip beni kolunun altına çekti. Sokağın sonundaki taksi durağının oraya doğru yürümeye başladığımızda duraksadım. “Çantam Visal’de kaldı. Cüzdanım içindeydi.”

“Düşüneceğin son şey bu olsun.” Ellerini üzerimden hiç çekmiyordu. Bana sarılmasında, boynuma dolanan kolunda, bedenimi bedenine yakın tutmasında... Hepsinde güven vardı. Temasları sakinleştirici gibiydi. Yanında küçücük hissediyor olmak beni germek yerine rahatlatıyordu. Ona sırtımı yasladığımda hayal kırıklığına uğramayacağımı biliyordum. İhtiyacım olduğunda benim için orada olacaktı.

Gözlerini üzerime çevirdiğinde durağa epey yaklaşmıştık. “Çantayı almamı ister misin?” diye sordu. “Geri dönebilirim.”

“Hayır hayır!” Gitmesini istemiyordum. Hiçbir yere, hiçbir zaman. “Önemli değil. Ben sana yolun ücretini atarım sonra.”

“He Feza he!” Taksinin kapısını benim için açarken duraktaki abiye arabaya geçtiğimize dair bir işaret yaptı. Şoför kalkıp taksiye doğru gelirken Doruk da arka koltukta yanıma yerleşmişti.

Adresi söyledikten sonra sessiz kaldım. Doruk bu sırada arka cebinden telefonunu çıkarmıştı. Cam kenarına gitmek yerine bacaklarını açmak zorunda kalarak orta kısma oturmuştu. Bu yüzden omzu omzuma değiyordu. Telefonunun yanıp sönen bildirim ışığını gördüğümüzde gözlerimi ekranına çevirdim. Bakmamda bir sakınca var mı diye Doruk’la göz göze gelmeyi denedim ama sorun olsaydı ekranını gizlerdi diye düşündüm.

Ablasından, Onur abisinden, Bekir’den, Lukas’tan ve menajerinden gelen aramaların altında onlarca bildirim sıralanmıştı ama onları incelememize fırsat bulamadan telefon bir kez daha çalmaya başladı. Arayan yine Özge ablaydı.

Hızlıca kulağına götürdü telefonu. “Efendim?”

“Sana attığımı gördün mü?” diye sordu Özge ablanın inanılmaz te-laşlı sesi. “Sensin videodaki, değil mi Doruk? Kavgaya mı karıştın? İyi misin? Çabuk anlat bana.”

“Görmedim videoyu,” dedi Doruk sakın bir sesle. Elimi yüzüme vurduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı korkuyla. Ne videosundan bahsediyorlardı? Görüntüler internete mi düşmüştü? Ne ara böyle bir şey olmuş olabilirdi? “Ama benimdir abla. İyiyim, sorun yok. Merak etme tamam mı? Sonra konuşuruz. Müsait değilim şu an.”

“Neredesin?” diye sordu ablası. “Visal miydi orası? Feza’yla ilgili bir şey mi ablam?”

Doruk, burun kemerini sıkarken sesli bir nefes aldı. “Evet. Sonra anlatacağım. Kapatıyorum.”

“Feza iyi mi?”

Yeniden ağlamaya başlayabilirdim. “İyi,” dedi Doruk. “Yanımda. İyi geceler abla, ben arayacağım seni. Onur abiye de söylersin, o da aramış. Problem yok.”

Telefonumu çıkarıp hemen X’e girdim. Videonun önüme düşmesi için ana sayfamı biraz kaydırmak yeterli oldu. Visal iki sokağı birleştiren köşedeki bir dükkândı. Çekilen video ise karşı sokaktan, oldukça uzaktaydı. Tabela tam görünmüyordu. Başlayan kavgaya *zoom* yapıyor, Doruk’un Taner’i önce masaya ittiği ardından attığı yumrukla yere düşmesine sebep olduğu an sokaktan geçen biri tarafından kayıt altına alınıyordu.

12 saniyelik, aşırı düşük kaliteli bir videoydu. “*Anadolu Efes’in yeni çocuğu değil mi bu?*” başlığıyla paylaşmıştı biri.

Videoda Doruk’un yüzü çok net değildi. Çoğu zaman sırtı cama doğru dönüktü. Sadece son saniyede, yan profili kadrja giriyordu ama yine tam seçilmiyordu.

Ay tost makinesiyle mi çektiniz bunu?

Oğlum saçmalamayın yatın uyuyun. Alakası yok Dorukhan’la bu adamın.

Yeni yıldız diye pohpohlanan çocuğun her gün başka haberi düşünüyor si-teye. Efes bulmuş kendine göre topçuyu. Ahlaksızın teki belli ki...

“Allah’ın holiganı,” dedi Doruk, benimle birlikte hakkında atılan *twe-eterleri* okurken. “Efes’i kötülemek için uçan kuşu bile kullanabilir bunun gibiler.”

“Doruk...” Sesim ağılıyor gibi çıkmıştı ama henüz gözyaşlarım akmaya başlamamıştı. “Ne yapacağız?”

“Bir şey olmaz.” Hâlâ stres olmamıştı, hatta videoyu gördüğü anda ayrı bir rahatlama gelmişti sanki yüzüne. “Hiçbir şey çıkmaz buradan.”

“Sen olduğunu düşünen az buz kişi yok.” Telaşla *tweet*leri kaydırmaya devam ediyordum. Videoda hiç görünmediğim için çok mutluydum. Oturduğum köşe, kadrja sığmamıştı. Çeken kişi yalnızca kavgaya odaklanmıştı.

Oğlum ne mal adamsınız. Siz burada konuşurken çocuk evde NBA2K oynuyor amk. İftira atmaya bayılıyorsunuz yemin ederim.

Altına bir fotoğraf eklenmişti. Bir *Instagram* storysinin ekran görüntüsü alınmış hâliydi bu. Story atılan hesap Bekir’e aitti. Doruk’la onların salonunda çekildikleri bir fotoğrafı paylaşmıştı. Ellerinde joystickler, masanın üzerinde cipsler vardı. Ezdim bizimkini, yazmıştı sol köşeye de. On iki dakika önce atılmıştı.

“İnanırlar mı?” dedim panik içinde ona dönerek.

Bana cevap vermek yerine *WhatsApp*’ına girip en üstteki mesaja dokundu.

Bekir: *Sensin dimi lan o gri sweatshirtli çocuk?*

Bekir: *Kazağını dolapta görüp beğenmiştim ya oradan emin oldum*

Bekir: *Kime daldıysan eline sağlık brocum, hak etmiştir it*

Bekir: *Ama insanlar konuşuyor bir şey yapmak gerek*

Bekir: *Aklıma bir fikir geliyor ama yapsam mı ki?*

Bekir: *Meşgulsün galiba da bizim fotolardan birini paylaşıyorum aga, haberin olsun*

Bekir: *İşe yarar gibi*

Bekir: *Yumruğuna taş değmesin yiğidim, eline koluna bileğine yüreğine sağlık ama bir daha bensiz kavgaya girersen hakkımı helul etmem bak söyleyeyim*

Bekir: *Uygun olduğunda yaz bana*

Bekir: *Gerçi zaten senin evdeyim*😊

Doruk gülmeye başladı. Küçük kahkahasıyla beraber parmakları klavyeye yerleşti.

Doruk: *Adamsın Bekom*

Doruk: *Eyvallah*

Sonra da ekranı kilitleyip kapattı.

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken o arkasına yaslandı. “Halledilmeyecek bir şey değil,” dedi sırf beni sakinleştirmek için. Ona kalsa ağzını yormaz, konuyu kapatırdı.

“Kariyerini etkiler mi?” Sallanan dizime avucunu bastırarak dizimi durdurdu. “Bir açıklama yapmam gerekir mi?” dedim. “Eğer yap derssen yaparım. Öyle çok takipçim yok ama insanlar beni az çok tanıyorlar sayende. Gerekirse bir açıklama yazısı paylaşabilir, gerçeği anlatabilirim.”

Birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Birilerinin onu kurtarmaya çalışmasına pek alışkın olmasa gerek, az önce telefon ekranına attığı minnet dolu bakışları şimdi bana yolluyordu. Dudaklarını başımın tepesine bastırıp “Gerek yok hiçbirine,” dedi. “Halledeceğim ben. Sen dert etme...”

“Neyi halledeceksin Doruk? Nasıl halledeceksin? Ever, Bekir seni kurtarmayı denemiş ama insanlar konuşmaya devam edecekler. Koçun kulağına giderse ne olacak? Azar yer ya da cezalandırılırsan vicdan azabım yüzünden yataktan çıkamam.”

“Yavrum,” dedi tüm konuşmamı sabırla dinledikten sonra. “Düşünme bunları. Sen iyi ol, başka bir şeyin önemi yok. Silüetimden ben olduğum belli oluyor ama bundan sadece arkadaşlarım emin olabilir, başkaları çıkıp da ellerindeki 144p’lik görüntüyle o kişinin ben olduğumu kanıtlayamazlar. Hadi diyelim ki kesin emin oldu herkes, Dorukhan Falay bu dediler. Çıkıp söyleyecek iki çift sözüm olur benim de. Problem yok, tamam mı? Önemli değil.”

“Menajerinin de aramasına geri dönmen gerekmez mi?” dedim. “Lukas’ı da habersiz bırakma hem.”

“Cengiz abiye gece dönerim. Bekir de Lukas’ı haberdar eder. Dediğim gibi, sorun yok. Takılma sen.”

Dizime bastırıldığı elini ellerimin arasına aldım. Tırnak darbeleri elinin sırtını kaplamış, küçük yaralar açmıştı ve eklem yerleri mora dönecek gibi duruyordu. Parmaklarımı yaraların üzerinde gezdirirken yüzüm düştü. “Sen bir de karşı tarafı gör,” diye takıldı Doruk. O güldü ama ben gülecek dermanı bulamadım. Eve de yaklaşıyorduk. Şimdiye kadar zor anlar yaşadığımı sanıyorsam bu sadece bir yanılgıydı, asıl zor zamanlar o kapıdan içeri girdiğimde başlayacaktı.

Doruk, elimi tutup dudaklarına bastırdı ve bunu yaparken gözlerimin içine baktı. Her şeyin geçeceğini anlatmaya çalışıyordu. Taksi evimin önünde durduğunda istemsizce irkildim. O da elimi daha fazla sıktı. Ardından bırakıp şoföre ödemeyi yaptı ve üzerimden uzanıp kapıyı açtı. Önce ben çıktım, arkamdan o indi. Kapıyı kapattı ve taksinin tepesine iki kez eliyle vurdu. Şoför gaza basıp uzaklaşırken ben başımı kaldırıp evin yanan ışıklarına baktım. Salonun ışığı kapalıydı ama perdede farklı renkler oynasıyordu. Babam televizyon izliyor olmalıydı.

Parmakları parmaklarıma dolandı ve çenesiyle yürümemi işaret etti. “Yukarı mı geleceksin?” diye sorduğumda o çoktan elini kaldırmış, dördüncü katın ziline basmıştı.

“Seni yalnız bırakmayacağım,” dedi bana. Apartmanımızın kapısı açıldı. Birlikte merdivenleri tırmanırken bile elimi tutmaya devam ediyordu.

Annem “Feyza?” diye seslendiğinde sesi merdiven boşluğunda yankı yaptı. “Biziz,” diye karşılık verdim ben de. Doruk’la beraber bizim kata vardığımızda ona kalsa elimi tutmaya devam edecekti ama ben bizimkilerden laf yememesi için bıraktım. Kapıda bekleyen annem önce Doruk’u gördü ve bu durumu garipsemek yerine “Aa,” dedi. “Hoş geldin oğlum. Gel gel, geçin içeri.”

Doruk en üst basamağa çıkıp kapının önüne vardığında bir adım gerisindeydim. O adımı atınca annemin görüş açısına girmiş oldum ve aynı saniye annem “Feyza?” dedi yüksek bir nidayla. “Ne oldu annem? Kıpırmızısın. Ağladın mı sen?”

Uyanık olan kim varsa sesi hepsine ulaşmıştı. Babam kanepeden öyle bir hışımla kalktı ki yaylar gıcırdadı. Fırat’ın ranzadan atladığında

çıkarttığı sesi duydum. O ve hemen arkasında Ferda odalarından çıkarken babam da salondan kafasını uzatmış, bir Doruk'a bir bana bakıyordu.

“İyi geceler Feyyaz Bey,” dedi Doruk. “Bu saatte rahatsız ediyorum ama içeri girebilir miyim?”

“Abla?” dedi Fırat sertçe. “Bu hâlin ne böyle?”

Gözlerim o kadar kötü müydü? Hepsi birbirine benzeyen dehşet dolu ifadelerle bana bakıyordu.

Babamın kendisini sakın tutmayı denediğini, olaya anlam vermeye çabaladığını görebiliyordum. X'e düşen haberleri görmemişlerdi belli ki. Çünkü görselerdi Visal'in tabelası kadrajda görünmemiş olsa da Visal'i tanırlardı. Oradaki kişinin Doruk olduğunu da hemen anlarlardı.

Önce Doruk içeri girdi, sonra ben girdim. İçim üşüyordu. Kapıyı arkamdan kapatırken açıklama bekleyen aile üyelerime olayı anlatmaya nereden başlayacağımı düşündüm ama bunu kolay ifade etmenin hiçbir yolu yoktu. Kaçmak istedim. Koşarak odama gidemez miydim? Kimse bana bir şeyler sormasa olmaz mıydı?

Beyaz ışığın altında kalmamla birlikte annemin gözleri boynuma kaydı. “Bu ne?” Bana doğru bir adım atıp yakamı çekiştirerek boynuma doğru eğdi başını. Refleksle geri adım atmam kimsenin gözünden kaçmadı. “Feyza, bu ne?”

Tahminim doğruydu. Boynumda parmaklarının izi kalmıştı.

Babam ve kardeşlerim olayı anlamak için bana doğru yaklaşırlarken Doruk, “Yalan söylediğim için özür dilerim,” dedi. “Feza, yarınki siparişleri yetiştirmeye çalıştığı için geç kalmadı eve. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum.”

Fırat'ın gür sesi, salonun ortasına bomba gibi düştüğünde Ferda onun zamanında koluna yapışmasaydı Fırat, Doruk'un üzerine yürüyecekti. “Sen mi yaptın lan bunu?”

Doruk bu suçlamaya kendini hazırlamadığı için afalladı, sonra dudaklarını aralayıp küfrederek gibi “Taner,” dedi.

Babam anlık bir gafletle Doruk'u göğsünden itti. “Ne diyorsun lan sen?”

Beklemediği hamle yüzünden gerileyen Doruk'un sırtı duvara çarptı. Babam öfke saçan gözleriyle onun önünde durduğunda Doruk irkilerek avuç içini duvara yaslamış, başını diğer tarafa çevirmiş ve gözlerini kapatmıştı.

Verdiği refleks, gözlerimi doldurdu.

Babamın ona vurmasını bekliyordu.

Babam ona bakarken kamyon çarpmışa döndü. Bir yanda kızının boynundaki izler, diğer yanda Doruk'un bir tokat yemiş gibi diğer yana çevirdiği başı vardı. Dehşete düşmüş hâlde ona yaklaşıp "Doruk," dedi. "Vurmayacağım oğlum sana."

Doruk hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı.

Benim için burada olmak isterken başına bunun geleceğini hesap etmemişti.

"Taner," dedim ilgi ondan uzaklaşsın diye ama benim de sesim titreyince bir kez yutkundum. "Ben Visal'i kapatırken... Ben masaları siliyordum, kapı açıldı sonra. Baktım ki Taner." Cümlelerimi toparlamıyordum çünkü o anı yeniden yaşayıp duruyordum. Doruk gözlerini kırptırarak sırtını duvardan ayırdı ve hafızasını boşaltmak ister gibi kafasını sertçe salladı. Ardından kendini toparlamayı denedi.

"Sarhoştun," dedi sözü benden devralarak. "Ben içeriye girdiğimde onu Feza'yı sıkıştırırken gördüm."

Küfürler, bağırışlar, hakaretler... Tüm sesler birbirine girdi. Babam kapıya doğru bir hamle yapacakken annem gözlerini her yerimde endişeyle gezdiriyor, başka bir yara almış mıyım diye kolumu sağa sola büküyordu.

Doruk, babamı kolundan tutarak durdurup "Efendim," dedi kısık bir sesle. "Feza korkuyor. Ne kadar iğrenç bir durum olduğunun farkındayım ama sakın olmalısınız."

"Bana o şerefsizin kızıma elini sürdüğünü söylüyorsun ve sakın olmamı mı bekliyorsun?" Babam da annem de bunca zamandır Taner'i tanıyorlardı ve akıllarının ucundan bile böyle bir ihtimal geçirmediplerinden emindim. Buna rağmen durup sorgulamamışlar, Taner mi bunu yapan diye üzerinde durmamışlardı. Kimseye güvenmemem gerektiğini bir kez daha anlıyordum. Çünkü onlar, tehlikenin her yerden gelebileceğini biliyorlardı. Bense yeni öğreniyordum.

En başında hislerime güvenmem gerekirdi.

Rahatsızlık hissettiğim ilk anda, bunu birilerine söylemem gerekirdi.

Birisinin yanında kendinizi huzursuz hissediyorsanız bu iş asla o huzursuzlukla sınırlı kalmıyordu. Benim bunu bilmem gerekirdi.

Babamın tepkilerini durdurabilen Doruk'un gücü Fırat'ı durdurmaya yetmedi. "Belliydi!" diye bağırdı Fırat, *aptal kafam* der gibi kendi başına vurarak. "Seni her gece almaya gelmeliydim. Seni yalnız bırakmamam gerekirdi. O herifin ferî gitmiş gözünden, sana bakışından belliydi! Onu öldüreceğim. Nerede şimdi o pezevenk?"

Keşke ağlamaya başlamasaydım. Keşke daha sakin olabilseydim. Keşke o anları aklımdan atabilseydim ve keşke ellerini hâlâ üzerimde hissediyor olmasaydım.

Doruk, karmaşayı dindirmeye çalışırken annem kollarını boynuma sararak yanıma geldi ve başını boynuma gömdü. Beni öperken “Ah annem...” diyordu benden daha çok parçalanmış bir sesle. “Ah anne-ciğim... Kıyamam ben sana. İyisin değil mi şimdi? Hastaneye gidelim mi? Bir şeyler yapalım. Bir şeyler yapalım mı annem?”

Ferda, “Abla,” diyerek yanıma gelip elimi sımsıkı tuttu. “Dorukhan abi yetişti ama değil mi? Başka bir şey olmadı, değil mi abla?”

Fırat’ın da babamın da âdeta gözü döndü akıllarına gelen ihtimaller yüzünden. Doruk, “Lütfen,” dedi onlara bakarak. “Salona geçebilir miyiz? Feza biraz otursun. Siz de biraz oturun.”

“Çekil şuradan!” Fırat, Doruk’u kapının önünden ayırmak için onun kolunu kavramıştı. Doruk kolunu çekştirip gözlerinin içine öfkeyle bakan kardeşime hiçbir karşılık vermiyordu ama yerinden bir santim bile kıpırdamıyordu. Onu anladığımı düşündüm. Aynısı ablasının başına gelmiş olsaydı o da aynı Fırat gibi durduğu yerde duramazdı. Bu yüzden onun tüm öfkesine karşılık gözlerinde yalnızca anlayış vardı.

“Gittiğin yerde onu bulamazsın.” Konuşurken kardeşimin gözlerinin içine bakıyordu. “Hastanede falandır. Evden çıkıp gitmenin ablana hiçbir faydası olmayacak Fırat.”

“Onu dövdün mü?” diye sordu babam. O kadar sinirliydi ki sesi kulağa korkutucu geliyordu.

“Onu paramparça ettim,” dedi Doruk sert bir sesle. “Biz oradan çıktığımızda bayılmıştı. Bu sizin içinizi rahatlatıyorsa burnunu kırdığıma eminim. Kırılan bir burun neye benzer biliyorum.”

“Sen iyi misin?”

Annemin birden dönüp sorduğu soru, Doruk’u beklemediği yerden yakaladı. “Evet,” derken sesi daha da kalınlaşmıştı. “Evet Canan Hanım, ben iyiyim. Şimdi lütfen içeri geçebilir miyiz? Çünkü Feza gerçekten iyi değil.”

Gerçekten değildim.

Korku yalnızca o an içime dolup sonra beni terk eden bir duygu değildi. Korku dozunu giderek arttıran şiddetli bir dalga gibi içime vurup duruyordu. Şimdi de babamın yapabileceklerinden, Fırat’ın gidip başını yakacak bir şeyler yapmasından korkuyordum. Zaten Doruk çoktan

internete düşmüştü. Her şey benim yüzümden mahvoluyordu ve ben her şeyden daha çok mahvoluyordum.

Ferda beni salona yönlendiren hamleyi yaptığında “Hadi baba,” dedi arkasına dönüp. “Tam olarak ne olduğunu öğrenelim. Ona göre yaparız ne yapılacaksa.”

“Çok korktum,” diye fısıldadığımda annem elini nefes alabilmek için göğsüne bastırdı. “Kıyamam sana. Çok üzgünüm anneciğim. Gececek... Geçti bile. Her şey yoluna girecek. Bir daha böyle bir şey yaşanmayacak. Korkma sen.”

Doruk bir yolunu bulup herkesi yanımda durmaya ikna etmişti. Fırat koltuğun ucuna her an kalkabilecek gibi otursa da yumruğunu dizine bastırıyor, sessiz kalmak için çaba gösteriyordu. Babam boynuma bakmak için önüme gelip dizlerinin üzerine çökmüştü ve bunu yaptığı için ağlamam daha da şiddetlenmişti. Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Çok utanıyordum, çok korkuyordum, böyle bir durumda olduğum için de kendimi çok iğrenç hissediyordum.

Babam yüzümü kavrayıp bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. “Sakin ol,” dedi. “Baştan sona anlat ne olduğunu bana. Ben de gidip Doruk’un başlattığı işi bitireyim. Kırık bir burnun yanına birkaç kaburga da ben ekleyeyim.”

“Bunları duymanın onu sakinleştireceğini sanmıyorum,” dedi Ferda yaşından büyük davranarak. “Kavga dövüş isteğinizi çok iyi anlıyorum ama kızın hâlini görmüyor musunuz? Yalvarırım biraz durun.”

Öne doğru eğilip babamın boynuna kollarımı doladığımda görmesem de gözlerini kapattığını tahmin edebiliyordum. Titreyen bedenimi bir koluyla sararken başını saçlarımin arasına bastırdı. “Bir şey yok,” dedi çok şey olmasına rağmen. “Feza, böyle yapma. Elim ayağım boşalıyor. İçimi söküyorsun. Geçti göz bebeğim, geçti bir tanem. Sen ağladıkça beynim uyuşuyor, parmaklarım karıncalanıyor. Sen ağladıkça benim dünyayı yakasım geliyor.” Kocaman elini saçlarımin arasına yerleştirip başımı okşadığında “Nefes al,” dedi. “Bu seni ilk taciz edişi miydi?” Bu kelimeyi duymak tetiklenmeme sebep olunca dudaklarımin arasından bir hıçkırık kaçtı. “Öncesi de mi vardı?”

“Ablamı arabayla eve bıraktığı bir gece onunla konuşmuştum,” dedi Fırat. Kendinden ettiği nefret cümlelerine yansıyor. “Bana sanki bilerek beni tek başıma yakalamaya çalışıyormuş gibi geliyor artık demişti. Bir şeylerden şüpheleniyordu. Bu tek seferlik bir şey değil. O herif, ablamı bakışlarıyla rahatsız ediyordu önceden de.”

Ben bu hâlde olmasaydım babam dönüp Fırat'a bunu anlatmadığı için bağırmaya başlardı ama şu an ilgisini benden başka hiçbir şeye yönlendiremiyordu. Geri çekildiğimde gözlerinin dolduğunu gördüm. "İyisin," dedi. Durum tespiti değildi, iyi olduğum da yoktu ama o bu hâlime bile şükreliyordu. Çok daha beteri de olabilirdi çünkü. "İyisin babacığım."

"İyiyim." Gözlerimdeki yaşları silerken parmaklarım titremeyi sürdürüyordu. "Ama lütfen bağırmayın."

Başımı kaldırıp Doruk'un nerede olduğuna baktım. Kendine oturacak bir yer bulamamış gibi kapının pervazına yaslanmış, hızlı hızlı nefes alıp veriyor ve gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Buraya kadar geldiği için ona teşekkür edecektim. Yanımda olduğu için, babamlara neler olduğunu anlatmaya çalışırken beni yalnız bırakmadığı için... Hepsi için bir sürü teşekkürüm birikmişti. O olmasaydı babamın ve Fırat'ın durulmasını sağlayamazdım.

Nedense sadece bunlar için burada olmadığını da hissediyordu bir yanımda. Ters bir tepki alırsam diye de inat etmişti sanki yukarı gelmekte. Ailemden birinin raydan çıkmış öfkesi yön değiştirip de beni bulursa o kişinin bile karşısında dururdu. Böyle bir şey Falezlerde yaşanmazdı ama yaşansaydı, o beni kendi ailemden bile korumak için burada olacaktı.

"Hiçbir şey yapmanızı istemiyorum," dedim. "Onun adını tekrar duymak dahi istemiyorum. Doruk zaten... Kavga ettiler Doruk'la işte. Bir de baba, internete düşmüş görüntüleri. Bunun için bir şeyler yapabilir misin? O olduğu tam anlaşılmıyor. Bir sürü taraftar sana çok saygı duyuyor biliyorum. Belki onun böyle bir şey yapmayacağını söylersen sana inanırlar. Başı yanmasın bu olay yüzünden."

"Önemli olmadığını kaç kez söyledim sana," dedi Doruk bu konudaki net tavrını koruyarak.

Konuşmaya devam edecekti ama babam "Göster bana," diyerek onun sözünü kesti. Doruk gönülsüzdü, Ferda sessiz ve annem de gözünden akan yaş gizleme çabasıındaydı. Fırat, annemin elinin üzerine elini koyup onu sakinleştirmek için kendince bir adım attı. Bu gece şüphesiz bu evde geçirdiğimiz en zor gecelerden biriydi. Herkes aklını kaybetmiş, herkes delirmişti ama çaresiz hâlde birbirlerine destek olmaya çalışıyorlardı.

Doruk babamın sözünü ikiletmedi. Cebinden telefonunu çıkarıp ona doğru uzattığında 12 saniyelik video kaydı oynamaya başladı. Babam hâlâ bacaklarımın önünde, yerde oturuyordu. Gözlerini ekrana çevirdi. Kalan herkes de görebilmek için ona yanaşmıştı.

Ben yardım dilerirken sesimi kimse duymamıştı ama Doruk'un kavgaderken ki görüntüsü birileri tarafından kaydedilmişti. İş müdahale etmeye geldiğinde etrafınızda kimse olmuyordu. Eğer iş sadece durup izlemekse seyirciden bol şey yoktu.

"Açı kötü," dedi Ferda. "Çok şükür."

"Ay," dedi annem. "Görüntüyü yakınlaştırmak yerine Visal'e yaklaşmış kabak gibi görünürmüştün oğlum."

"Onu keşke öldürseydin," dedi Fırat.

"Eline sağlık," dedi babam. "Aferin sana. Yüz tane maçını izlesem şu anki kadar gurur duyamazdım seninle."

Doruk gülse mi ağlasa mı bilemedi. Telefonu ona geri uzatan babama yaklaşıırken babam oturduğu yerden ayağa kalktı ve onun karşısında dikildi. "Ne diyebileceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama teşekkür ederim."

"Daha erken orada olmadığım için ben özür dilerim," dedi Doruk. "Hiçbir şey yapmanıza gerek yok benim için. Bırakın konuşsunlar. Umurunda değil. Pişman da değilim."

"Visal'in kamera kayıtlarını şikâyet için kullanmamız senin başını yakar mı Doruk?" diye sordu babam büyük bir ciddiyetle. "Taner sana vurdu mu hiç? Bu karşılıklı bir kavga mıydı yoksa onu sadece sen mi yumrukladın?"

"Taner bana vuramadı ama problem değil." Telefonunu arka cebine atarken yüzünden rahatsız bir ifade geçti ve babam bunu yakalayarak onu konuşması için teşvik edecek bir baş hareketi yaptı. "Yarın akşamüzeri takımla birlikte Litvanya'ya uçacağım," dedi bunu söylemekten nefret ediyor gibi... "İfade için çağırılırsam Zalgiris maçına gidebileceğimi sanmıyorum. Kaçıyormuşum gibi görünür."

"Hem ifade için çağırılman koçun da gözünden düşürür seni." Babam işin içinden çıkamıyormuş gibi derin bir nefes alıp şakağını ovaladı. "Zaten insanlar senin bir yanlışını bulabilmek için pusuya yatmış durumdalar. Karakoldan görüntün falan sızarsa başlamadan bitirmeye çalışırlar kariyerini."

"Hatalı değilim Feyyaz Bey," dedi Doruk. "Takım arkadaşlarım muhtemelen bu kişinin ben olduğumu anlamışlardır zaten. Olayı yönetime de açıklamayı düşünüyorum. Yani siz de beni korumak için bir şeyleri gizlemek zorunda değilsiniz. Şikâyetçi olursanız ifade için gelirim, kimin arkamdan ne diyeceğini umursamıyorum. Bu olay benimle ilgili değil. Bu olay Feza'yla ilgili ve onun güvende olması için ne gerekiyorsa öyle yapalım."

“Ucu sana dokunacak hiçbir şey yapmayalım,” dedim oturduğum yerden. Göz göze geldiğimizde Doruk yine bunun sorun olmayacağını anlatmaya çalışıyordu ama ben bunun kocaman bir sorun yaratacağının farkındaydım. “Eren’in dediği gibi yapalım Doruk. Baba, Eren de gördü her şeyi. Doruk geldiğinde o da gelmişti.”

“Eren, Taner’in Feza’yı sıkıştırdığını görmedi,” dedi Doruk. “Ama kardeşini benden kurtarmaya çalışmak yerine bir yumruk da o attı. Sunduğu öneri, benim orada hiç bulunmamış olmam ve Taner’i dövenin kendisi olduğunu söylememiz yönündeydi. Dediğim gibi, yaptığım şeyin arkasında durmayacak değilim. Yalana dolana gerek yok.”

“Eren abi şimdi onun yanında mıdır?” diye sordu Fırat. “Ben onunla bir konuşayım.”

“Fırat,” dedi Doruk. “Bu işe bulaşma abim.” Fırat’ın bakışları kendisine saplandığında aynı kararlı ifadesiyle devam etti konuşmaya. “Abinin bana anlattığı kadarını biliyorum ama sen bir şeyler kovalıyorsun belli ki. Benim haddime değil belki bunu söylemek ama başını en ufak beladan bile uzak tutman gerekiyor senin şu aşamada.”

“Hani bu olay seninle benimle ilgili değildi de ablamla ilgiliydi?” diye sordu Fırat. “Hani kimin arkandan ne dediğini umursamayacaktın? Ben niye umursayayım o zaman?”

“Benim yerim belli,” dedi Doruk. “Senin henüz değil. Siciline işlenmiş bir kavgayla da zor bulursun o yeri. Kimse takımında patlamaya hazır bir bomba tutmak istemez. Nereden bildiğimi sorma ama ne olursun dinle beni, tamam mı? Kendi başına iş yapmaya kalkma.”

“Doğru söylüyor,” dedi Ferda da hızla. “İtin birinden yeterince zarar gördük, daha fazlasını yapmasına izin vermeyelim.”

Annem bana dönüp “Her şey yoluna girecek,” dedi yine. Onların kariyerlerini olumsuz etkileme ihtimalinin beni ne hâle getirdiğini görebiliyordu. “Bunlara takılıp kendini üzme. Sen iyi ol Feza. Kimse başka hiçbir şey istemiyor.”

“Aynen öyle,” dedi Fırat, kendine hâkim olarak. “Konu buralara geldiği için özür dilerim. Bir de bizim için korkma bunca şeyin arasında. Ben sadece seni böyle görünce aklımı yitirdim. Seni üzecek hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum tamam mı?”

“Bizim ilişkimizi biliyor,” dedim. “Bunu takıntı hâline getirdiğini bana gayet net bir şekilde belirtti. Onu biraz tanıyorsam Doruk’a zarar vermeyi deneyecektir. Benim için bir şey yapmak istiyorsanız buna izin vermeyin.”

“Ya bana zarar vermeyi ne olur denesin ya,” dedi Doruk anlık tepkilerini frenlemeyi başaramayarak. “O piç bir kez daha benim karşıma çıkmayı ne olur denesin ya.” Durdu, kocaman olmuş gözlerini benden çekerek annelere çevirdi. “Çok özür dilerim efendim.”

Babam sorun olmadığını söyler gibi onun omzunu sıkıttığında “Hadi oğlum,” dedi. “Cuma maçın var senin. Önümüzdeki günlerde ona odaklanmak zorundasın. Yarın yola çıkacakmışsın, git de dinlen biraz. Ben halledeceğim her şeyi.”

“İzin isteyebilirim. Verirler mi bilmiyorum ama şansımı deneyebilirim.”

“Bunu yaparsan Feza’yı daha çok üzersin.” Nokta atışı bir cümle kurmuştu babam. Bunu yaparsa gerçekten ağlamaktan komalık olurdu. Onunla basketbol arasına dolaylı yoldan bile girersem kendimi bir daha asla affetmezdim.

“Doğru,” dedim yerimden doğrularak. Ayaklarımın üzerine basabilmiştim, güzel bir gelişmeydi. Kapıya doğru yürürken daha fazla gözyaşım kalmamıştı. Artık ağlamıyordum ama yine de ıslak yanaklarımı sertçe sildim. “Bunu yapmanı istemiyorum. Litvanya’ya gitmen gerekiyor. Daha Potsdam Konferansı’yla Rusya’ya bırakılan Kaliningrad’ı fethedecek, Belarus’la Letonya’yı da cebine koyup öyle geleceksin.”

Tavrım Doruk’u güldürürken Falezler bana uzaylı görmüş gibi bakıyor olmalıydı.

“Geçir çocuğu,” dedi babam benim az önce oturduğum yere gidip otururken. Bize özel alan tanıyordu yine. Bunun için ona minnettardım. Başımı sallayıp salonun kapısını çıkarken arkamdan çektim. Doruk holün ortasında öylece durduğunda gitmek istiyor gibi görünmüyordu.

“Gerçekten her şey için çok teşekkür ederim,” dedim kapıyı onun için açarken. “Lütfen aklın bende kalmasın.”

“Aklımı da kalbimi de avucunun içinde tutuyorsun,” dediğinde olduğum yere mihlandım. “İyi olursan iyi olurum Feza.”

Kapının eşiğinden istemeye istemeye geçip ayakkabılarını giydikten sonra yüzünü yeniden bana çevirdiğinde “Beni bu olayların dışında tutamazsın,” dedi. “Seni tanıyorum. Odağım dağılmasın, aklım kalmasın diye sessiz kalacak, bana yazmayacaksın. Her şeyi bilmek istiyorum, tamam mı? Oturup yine ağlamaya başlarsan kaç gözyaşı döktüğünü bile bilmek istiyorum. Yalvarırım beni uzaklaştırma kendinden.”

Başımı salladığımda salondaki babamın varlığından çekinmeden yüzümü kavrayıp “Kelimeler,” dedi bir kez daha. “Kullan onları. Söz ver.

Sana sürekli yazacağım, sen de bana her şeyi anlatacaksın. Üç gün burada yokum ama ölene kadar senin yanıdayım ben. Kendini yalnız hissetmene izin vermeyeceğim. Beni uzaklaştırmayı sakın deneme olur mu? Çünkü delirmeme sebep olur bu.”

“Tamam,” dedim. “Konuşacağım seninle. Söz veriyorum.” Ela gözlerinde inancı gördüm. Dudaklarımdan dökülenlere koşulsuz şartsız inanıyordu her seferinde. “Zaten konuşmazsak ne yaparım bilmiyorum.” Yanağımı avucuna bastırdım. “Sana ihtiyacım var. Ama lütfen, sen de beni haberdar et. Birisi sana hesap sorarsa bunu bilmek istiyorum. Bu yüzden ceza alacaksan üzölmeyeyim diye bana söylememezlik yapma.”

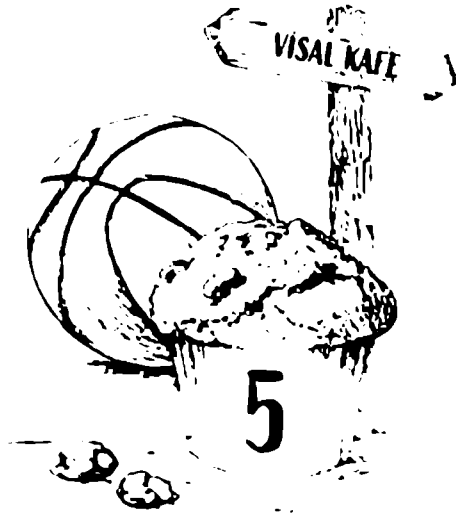
“Anlaştık.” İşaret parmağını burnuma değdirip burnumun ucuna doğru kaydıldı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de öyle,” dedim. “Sarılabilir miyiz yoksa babamın görme ihtimali yüzünden kalp krizi mi geçirirsin?”

“Sarılalım bebeğim.” Kollarını benim için açtı. Başımı gömdüğüm göğsü, beni huzurlu hissettiren bir kokuya ev sahipliği yapıyordu. Bu an hiç bozulmasın, o hiç gitmesin, biz hep böyle kalalım istedim. “Sana dokunmaya korkuyorum,” dedi. “Dokunmaya korktuğuma parmak ucuyla bile değmeye kalkanı mahvederim Feza. Hiçbir şeyden korkma, tamam mı? Ailen senin yanında. Ben senin yanıdayım.”

“Sen de benim ailemsin,” dediğimde kulağımı dayadığım kalp atışlarının hızlanmasına şahit oldum. Durmadım, aramıza binlerce kilometre girmeden önce konuşmaya devam ettim. “Kendini neden ayırıyorsun? Sen zaten benim ailemsin...”

Düzenleme
Ny.ozlem

ACI KAHVE

Naz

Kalemlerim çok güzeldi.

Dün okul çıkışı favori kırtasiyeme uğrayıp uzun zamandır gözüme kestirdiğim kalem setini almıştım ve Feyza'ya göstermek için sabırsızlanıyordum. Eğer işler sabah saatlerinde çok yoğun olmazsa geçip mutfağa kurulacak, o kurabiyelerini keyifle hazırlarken ben onun enerjisiyle kendimi ilhamlayıp biraz çizim yapacaktım. Gittiğimde onu hangi şarkıyı dinlerken bulacağımı merak ediyordum.

Visal köşesine sapan yola girdiğimde sokakta garip bir huzursuzluk hissettim. Topuklu botlarımın tıkırtısı dışında etrafta hiç gürültü yoktu. Sabah ayazı içimi titrettiği için çenemi büyük bordo atkımın içine daha fazla gömdüm. Bu atkıyı böbreğimi kasada bırakarak almış olsam da buna değdiğini düşünüyordum çünkü kocamandı ve beni sıcacık tutuyordu. Kabanımın ceplerine ellerimi sokup adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce Feyza'yla konuşmak istiyordum çünkü içimdeki tuhaf huzursuzluk başka türlü dinmeyecekti.

Feyza, sabah uyanır uyanmaz ona yurt yatağından attığını *oha saçlarım ne kadar turuncu, çabuk bak* mesajına hâlâ cevap vermemişti. Çoktan uyanmış, çoktan Visal'i açmış olması gerekirdi. Otobüste kurduğum senaryoda kendimi şarjının çok az olduğuna ve yanına şarj aletini almayı unuttuğuna inandırdım ama içimdeki sıkıntılı his onu görene kadar geçmeyecekti.

Birkaç adım sonra Visal görüş açıma girdi ve aynı anda kaşlarım çatıldı.

Bir terslik vardı.

Visal'in kapısının hemen yanındaki cam, paramparçaydı.

Büyük camlardan içeride devrik olan sandalyeleri ve masaları gördüğümde kanın beynime sıçradığını hissettim. Elimle çantamın sapını kavrayıp koşarak kapıya ilerlerken bar taburelerinde camlara sırtı dönük hâlde oturan birini gördüm. Bedeni Feyza'nınkine ait olamayacak kadar iriydi.

Kapıyı iterek açtığımda süsler ses çıkarttı. Feyza bu süslerin sesine bayılırdı ama ben aynı hisleri beslemezdim onlara karşı.

Kapının yanına saçılmış cam parçalarına basmamaya özen göstererek bar taburelerindeki adama doğru ilerledim. Birinin geldiğini duymuş olmasına rağmen arkasına bakma zahmetine bile girmemişti. İçerisi leş gibi sigara kokuyordu ve aynı zamanda buz gibiydi. Feyza olsaydı bunların hiçbirisi olmazdı. Bu yüzden onun ismini seslenmek yerine "Eren," dedim telaşla. "Ne oldu burada böyle? Feyza nerede?"

Bedenini hareket ettirmeden başını hafifçe bana doğru çevirdi ve kan çanağına dönmüş gözleri gözlerime tutundu. Koyu renk saçları darmadağınikti. Çoğu zaman işaret parmağına taktığı gümüş yüzüğü çıkarıp tezgâha koymuştu. Önünde dumanı tüten sert bir kahve, yanında da özensiz bir pet bardaktan ibaret olan küllüğü vardı.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" dedim gergin bir sesle. Onun yorgun bakışları yüzümde asılı kalırken kendimi gülmeye zorladım. "Kuponumuz tutmadığı için borçlarını ödeyemedin ve tefeciler dükkânımızı mı bastı? Feyza'yı rehin verdiysen öldürürüm seni."

Berbat hâldeydi.

Dün akşam uyuyup uyumadığını merak ettim. Kalbimde büyümeye başlayan korkuyu gizlemek için daha büyük bir gülümseme yerleştirmek istedim yüzüme ama Eren'in hiç değişmeyen yüz ifadesi ve boş bakışları bunu yapmama izin vermedi. "Ne oldu?" dedim çantamı yere fırlatıp yanındaki tabureyi çekerken. Ona yaklaşıncı ellerinin üzerindeki yaralar çarptı gözüme. "Eren, delirtme beni! Ne oldu?"

"Otur," dediğinde bedenim onunkinin arkasındaydı. Yüksek tabureye tırmanırken bir yandan da boynuma doladığım atkıyı çözmüştüm. Onu soğuk görmeye alışkındım ama ölümden dönmüş gibi görünmesine alışkın değildim. Neler olduğunu anlamak için çabalasam da beynim sanki onun gözlerini görür görmez işlevini yitirmişti. Sigarasını sol eline aldı ve sağ eliyle taburemi kendine doğru

çekti. Bedenim onunkine yaklaşıırken şaşkınlıktan dilim kilitlenmiş hâldeydi. “Burada otur,” dedi. “Yanımda... Lütfen!”

“Ne oldu?” Kafamın içinde kırmızı alarmlar çalıp dururken ellerimi göğsüne kaldırıp hazreti kim varsa yardım çağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sinirle uzanıp tiksindiğim bir şey olmasına rağmen sigarasını parmaklarının arasından aldım ve pet bardağın içine attım. Böylece ilgisi dumandan ayrılıp bana dönebildi. “Beni korkutuyorsun.”

“Naz,” dedi bana bakarak. Bu, bana sataşırken ya da benimle çalışırken ona eşlik eden bakışlarından değildi. Ukala değil, haylaz parıltılar dolu değil, bıkkın hiç değildi. O kadar üzgündü ki kalbimin kapının oradaki camdan bile daha fazla parçalandığını hissettim. “Sence ben kötü biri miyim?”

Sorusu karşısında yapabildiğim tek şey anlamsızca gözlerimi kırıştırmak oldu. “Bir şey mi içtin sen?” diye sordum kaşlarını çatarak. “Kahvende ne var be senin? Süt yerine viski mi koydun hayırdır?”

Biz böyle şeyler konuşmazdık. O bana garip isimli *Bundesliga* takımlarının maçı olduğunu söyler, bir sayı sallamamı isterdi en fazla. Kupon yaparken karşıma geçip 2.5 alt mı üst mü diye sorardı. Ben kötü biri miyim diye sormazdı. Sormamalıydı...

Arka cebine uzanıp bir sigara paketi çıkarttığında gözlerime inanmıyordum. Sigara kullanmazdı. Kullansa bunu bilirdim. Üstü kokardı bir kere. Ama bugün paket taşıyordu. “Bir tane daha yakacağım,” diye durum bildirdi sanki ben yakma desem yakmayacakmış gibi.

“Nereden çıktı bu?”

Dalı dudaklarının arasına koyduğunda çakmağı ateşleyip ucunu tutuşturdu. Öyle derin bir nefes çekti ki içine yanakları içeri göçerek sahneyi elmacık kemiklerine bıraktı. Sigarayı yeniden parmaklarının arasına alıp başını diğer tarafa doğru çevirdi ve dumanı yavaşça üflledi. “Babamı çok özledim.”

“Ne?”

“Duydun.” Yanında olmamı istemişti, yanındaydım ama bana bakmıyordu. Soracak bir sürü sorum varken hepsi boğazıma takılı duruyordu. “Babamı çok özledim. Bence on yaşındaki oğluna ölmeden önce annenle kardeşin sana emanet demek çok boktan bir şey ama yine de onu hâlâ özleyorum.”

Dün balığın yanında yediğim soğanlı salata yüzünden şimdi burada gözlerim dolmak üzereydi ve bu çok kötü bir şeydi. “Eren... Bugün onun ölüm yıl dönümü falan mı?”

“Dün Taner benim için öldü...” dedi sigarasından bir nefes daha almadan önce. “Bizim ihtiyara verdiğim sözü daha fazla tutamayacağım. Oğlunu adam edemedim. Benden bu kadar. Onunla daha fazla uğraşmayacağım.”

“Neler olduğunu anlamıyorum.” Aslında bir yanımda, neler olduğunu çok iyi anlıyordu. Kalbim hızını iyice arttırınca bacaklarım korkuyla titredi. “Ne oldu ki dün?” Bana yalan söylesin, korktuğum başıma gelmesin istedim. “Burası nasıl bu hâle geldi Eren?”

“Feyza’yı sıkıştırmış.” Bunu tükürür gibi söylediğinde bedenime büyük bir ürperti yayıldı. “Taner, kız kardeşimi çok korkutmuş,”

Gözümün önüne siyah bir perde çekildiğini hissettim. Ne ara kolunu kavrayıp sıkıttığını bilmiyordum ama baskım öyle güçlüydü ki taburede dizleri bana doğru dönmüştü. “Ne demek Feyza’yı sıkıştırmış?” diye bağırdım öfkeyle. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Nasıl yani?”

“Dorukhan gelmiş.” Kendini geri çekmiyor, temasımdan kurtulmayı denemiyordu. Bomboş gözlerle ruhu çekilmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Omuzları çökmüş, yüzüne acı dolu bir ifade yerleşmişti. “Ben geldiğimde o çocuk Taner’i ikiye bölmek üzereydi. Feyza da çok ağlıyordu ama çok... Naz, çok korkmuştu...”

Dünyanın tam şu an durması gerekiyordu. Hayır, dünyanın Taner, Feyza’ya elini sürmeden önce durması gerekirdi. “İyi mi?” diye sordum ayağa kalkarak. “İyi mi? Nerede? Bir şey yapmış mı ona? Ne kadar ileri gitmiş? Nerede senin o kardeşin olacak yavşak? Öldürürüm onu, duydun mu beni? Onu öldürürüm. Ne demek Feyza’ya dokunmak? Ne demek Eren! Neyden bahsettiğinin farkında mısın sen? Senin kardeşin Feyza’yı taciz mi etmiş? Doğru mu anlıyorum ben?”

“Otur,” dedi güçsüzce. “Bağırma, başım çatlıyor...”

“Başlatma başına ya! Ne başı? Feyza nerede? Bu kırık cam ne? Masaların hâli ne? Senin bu hâlin ne mesela? O sigarayı sana yedirmemi istemiyorsan doğru düzgün anlat bana bir şeyleri!”

Ellerini yüzüne kapattığında “Kayıtlar,” dedi. Sertçe saçlarını kavradı. Tüm bunlarla başa çıkamıyormuş gibi mutfağın kapısına doğru dönüp “Silinmiş,” dedi ve kahve bardağına vurarak onu diğer tarafa

doğru devirdi sinirle. Yerler kahve olmuştu. “O sikik puşt, ben onu insanlık yapıp hastaneye götürdüğümde yüzüne dikiş atılırken bir arkadaşına haber vermiş. Puştun arkadaşı da puştur! Ne kayıtlar var, ne kasada para. Çalıp çırpması sikimde değil Naz ama el birliğiyle kanıtları yok ettiler.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bak bakayım dalga mı geçiyorum?” diye bağırdı. “Sabahtan beri televizyon fişine bakıp kahroluyorum amına koyayım! Feyza bırakmaz fişi prizde. Mutfağın kapısı açıktı. Feyza hep kapatır çıkarken! Yedi yirmi dört gülümseyen kızın korkudan titreyerek ağladığını gördüm ben şu köşede. Aklımı yitireceğim anlıyor musun beni? Kardeşim o benim! Kardeşim lan!”

“Doruk ne zaman gelmiş?” diye sordum bir umut kırıntısına tutunmak isteyerek. “Zamanında yetişebilmiş mi? Eren, ne olur söyle... Ne olmuş tam olarak?”

“Bilmiyorum,” dedi. “O sikik kardeşim konuşmadı benimle. Konuşursa ağzını daha fazla yamultacağımdan korktu herhâlde. Ben geldiğimde o çocuk Taner’in üzerindeydi. O kadar gözü dönmüştü ki Feyza’yı duymuyordu bile. Ben yanına gittim de dedim koş şu kıza bak diye. Elleri kan içinde kalmıştı. Aldı Feyza’yı çıkarttı sonra. Buraya hiç gelmemiş olsun, biri sorarsa benim Taner’i dövdüğümü anlatalım dedim. Gencecik bir çocuk, geleceği çok da parlak Naz. Yanmasın başı istedim. Ama sabah Feyyaz amca kayıtları istemiş benden. Şikâyet etmeyi düşündüğünü söylemiş. Geldim almaya. Yok işte. Amına koyduğumun kayıtları yok!”

Her bir kelimesinin arasında acı çekiyor gibiydi. Sigarasını konuşmasına nokta koyar gibi dudaklarının arasına yerleştirdiğinde dudaklarına uzanıp sigarayı çektim ve bir kez daha tezgâha bastırarak söndürdüm. “İçip durma şunu,” dedim ortadaki en basit problemden başlayarak. “Mahvediyorsun kendini!”

“Mahvoldum zaten,” dedi. “O kız burayı herkesten daha çok seviyor. Biliyorsun. Biliyorsun Naz. Visal demek Feyza demek. Kafayı yiyeceğim ya. Başına gelene bakar mısın? Benim dangalak kardeşimin yediği halta bakar mısın? Gördüğüm en masum şey Feyza lan benim. Sana yemin ederim canımdan çok seviyorum o kıızı ben. Nasıl yüzüne bakacağım bir daha? Tutup o kıızı nasıl geri getireceğim buraya ben?”

“Sana kızmaz ki,” dedim içim cayır cayır yanarken. Bana ihtiyacı olmalıydı. Birazdan yaptığım şey Falezlerin kapısına dayanmak olacaktı ama bu hâldeki Eren’e de arkamı dönüp gidemezdim. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Dövmeli kollarını göğsünde bağlar, etrafa sert bakışlar atardı. Alışkın olduğum Eren buydu. Gözleri dolmak üzere olan hâli kesinlikle değildi. Ben diğer Eren’i de hiç sevmemişdim ama bu Eren’i hiç ama hiç sevmemiştim. “Ben onun seni ne kadar sevdiğini biliyorum,” dedim saçma bir çabayla. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi ona teselli vermem gereken bir durumda bulmak tuhaftı.

“Sevse ne yazar,” dedi. “İsmim geçince o puşt gelmeyecek mi aklına? Lan ben bundan sonra Taner’i gebertmeden nasıl duracağımı? İnsan kendi kanından iğrenir mi? Basıp gitsem keşke. Yüzünü görmesem bir daha.”

İşte bu, ilk kez duyduğum bir şey değildi. Eren’in içinde bir yerlerde daima basıp gitmeyi düşündüğünü bilirdim ama onu buraya bağlayan şeyi bugün öğrenmiştim. Evin büyük erkek çocuğu olduğu için tüm sorumluluk ona kaldı sanıyordum ben. Babasının bunu bir vasiyet olarak da onun omuzlarına bıraktığından haberim yoktu.

Bir anda omuzları titrediğinde dişlerini sıktı sertçe. Elimi refleksiyle alnına koydum. “Biraz ateşin çıkmış.” Çocuk sinirden havale geçirecekti. “Buz gibi içerisi,” dedim. Kocaman yün atkımı kucaklayıp ona doğru uzattım. “Üşüyorsun belli ki...” Suratıma boş boş baktı. Bir anda Fransızca konuşmaya başlamadıysam garip bir bakıştı bu. Atkımı açıp omzuna attırdım. “Al bakalım prenses. Görmeyeli bu işler de mi bize kaldı ya?”

“Ne yapıyorsun?”

“Titrediğinin farkında mısın?” diye sordum. Elimi eline değdirdiğimde “Buza dönmüştün,” dedim. “Önce eri, sonra beni Feyza’ma götüreceksin. Arabayla geldin değil mi?”

“Evet,” dedi hâlâ aynı şekilde düz düz bakarken.

“İyi, sana zahmet beni bir bırakıverirsin. Sen de Feyyaz amcayla konuşursun işte.”

Ben de yanında dururdum. Feyyaz amcaya birlikte açıklardık durumu. Eren, Feyyaz amcanın karşısında da böyle düz düz bakarsa işi yaştı çünkü. Ben en azından araya bir iki şirinlik katar, ortamı yumuşatırdım. Zaten Feyyaz amcanın benim yanımda sesini yükselteceğini

de sanmıyordum. Mevzu kız çocukları olduğunda onun için akan sular hep dururdu.

“Naz,” dedi tiksindir gibi bir sesle. Elleriyle omzuna kayan geniş atkımı boynuna doğru çekti. “Parfüm şişeni üzerine mi boşalttın bunun?”

“O parfüm için üç gün aç gezdim ben. Tek laf edersen dilini kopartırım.”

“İğrenç.” Yüzünü buruşturdu. “Diğeri daha iyiydi.”

Kaşlarım çatıldı. “Hangisi?”

“Vanilyalı bir şeyler olan. Hep sıkıyorsun ya.”

“He... Evet, en sevdiğim o benim de.”

“Biliyorum.”

“Seviyorsan alayım sana da?” Sırıtip göz kırptım. “Yeni aldığımı beğenmediysen sen kullanmazsın olur biter canım.”

Göz devirdi. “Çok komiksin.”

Göz devirdim. “Öyleyimdir. Leş gibi sigara kokuyorsun ve o atkıya ne kadar verdiğimden haberin var mı? Ama ben sesimi çıkartıyormuyum? Çıkartmıyorum. Sen de azıcık çeneni tutarsan dünya güzelleşir. Bir dene.”

“Sen salaksın valla bak.” Yine o yargılayıcı ses tonuna geçmişti. “Gidip atkı alıyorsun sonra bir hafta aç geziyorsun. İşe giriyorsun, kendi paranı kazanıyorsun, sonra gidip çantaya falan yatırıyorsun. Az yemek ye yemek. Kaldın üç gram amına koyayım.”

Ona öyle bir bakış attım ki gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. “Ben zayıf biri değilim, farkında mısın?”

“Yoo,” dedi sadece.

“Fazlam var benim.” Konuşmayı sevdiğim bir konu değildi ama onun bu tavrı beni hayrete düşürmüştü, o yüzden çenem de düşmüştü. “Diyet yapıyorum ara ara. Yani istikrarı tartışılır ama belki o yüzden sana öyle gelmiştir. Zayıflamadım bu arada. Tartı öyle demiyor.”

“Neden diyet yapıyorsun?” diye sorarken gözlerinde ciddi bir merak olduğunu görmek beni iyice şaşırttı.

Ona bariz olanı söyledim. “Kilo vermek için?”

“Niye, *Victoria Secret* meleği mi olacaksın başımıza?”

Elimi karnıma doğru götürüp kabanımın içinden göbek bölgemi kısırdım. “Aynen, bununla VS meleşti olacağım. Hemen yarın gel başla dediler. Kıramadım biliyor musun...”

“Birisi bir şey mi dedi?”

Arka arkaya sorduğu sorular beni gafil avlıyordu. Ama dün gecen berri tek bir noktaya saplanıp kalmış odağına yeni bir malzeme çıkarabildiğim için onu bozmuyor, bu garip diyalogu sürdürüyordum. “Kim ne desin bana?”

“Hadsizin biri sana kilonla ilgili bir şey mi söyledi?”

Bu meselenin fazla özelleşmeye başladığını düşünüyordum çünkü ona bir anda annemden ya da yüzlerini bayramdan bayrama gördüğüm akrabalarımın bahsetmeye başlarsam çok anlamsız olurdu. “Yok,” dedim. “İstediğim bedene düşmeyi deniyorum sadece. Halledemeyeceğim bir şey değil. Azıcık versem kurtarır.”

“Siktir et! İyisin böyle...”

Galiba ben bugün ölecektim çünkü son günüm değilse Eren’in bana iltifat etmesi çok anlamsızdı. Hoş bir çocuk olduğunu zorla Feyza’ya itiraf etmiş olabilirdim ama bana gıcık gıcık davranmaya devam ederse sevinirdim. Bu şekilde sınırlarımız belli olurdu en azından. Hayatımda kafa karışıklığı kaldıracak hâlde değildim. Zaten Eren de kafamı karıştırabilecek biri değildi.

“Teşekkür ederim,” dedim çünkü başka ne denir bilemedim. “Isındın mı bari biraz?”

“Üşüdüğümü bile hissetmiyorum ki.”

“Eren...”

“Kafamın dolu olduğu çok mu belli?” *Ne alakaydı canım? Hiç anlaşılmıyordu.* “Feyza’yı aradım sabah. Açmadı. Kızın kalkıp işe gelmesini beklemiyorum tabii ama benimle konuşmak istemiyor olabilir mi sence?”

“Uyuyordur,” dedim yüzde yüz emin bir sesle. Bana onu söylediğime inandırmam için umutla baktı. Üzülmesin diye demiyordum. Gerçekten uyuduğunu düşünüyordum. “Elli sene sonra sabahın köründe kalkıp Visal’i açmak zorunda olmadığı bir sabah. Ben olsam kesin uyurdum.” Sesim son cümlede giderek kısıldı. “Hem Feyza dertlerinden ya dizi izleyerek ya kendini uyumaya zorlayarak kaçır zaten.”

“Taner’i o kadar çok öldürmek istiyorum ki. Burnu kırılmış şeref yoksununun. Umurumda bile değil. Sırık çocuğu gördüğümde ona reşekkür edeceğim. O manzarayı ben görseydim sonum cinayet suçundan mahkemede biterdi çünkü.”

Başına böyle bir şeyin gelme ihtimalini düşününce kulağımı çekip elimi tahtaya vurdum. “Ay, Allah korusun. Çağırma öyle şeyleri.”

“Fena mı olur?” dedi alayla. “Kurtulursun benden.”

“Senden kurtulmam için mahkemelere düşmene gerek yok ya. Mesaide denk düşmesek yeter.”

“Eren bugün kupon yapmıyor muyuz demeyi biliyorsun ama.”

Kaşlarımı çattım. “Öğrenciyim be ben. Haftalığıma destek çıksın diye diyorum öyle. Ee sen de anlıyorsun bu işlerden biraz. Ondan yani. Yoksa çok da meraklı değilim sana.”

“Meraklı olmadığın herkese atkını verir misin sen böyle?”

Kalbimde anlamsız bir hızlanma olduğunda bunun sebebini sinirlendiğim için tansiyonumun bir anda fırlamış olabileceğine yordum. “Neyi ima ediyorsun sen? Şuna bak, iyilik de yaramıyor. Ver atkımı geri.”

“Yok,” dedi ciddiyetle. “Sigara kokmuştur şimdi. Sen bunu gidip yurtta yıkamakla uğraşırsan on sene laf yaparsın. Acil bir şey değilse ben yıkar getiririm.”

“Atkının ne gibi bir aciliyeti olabilir?”

“Yarınki kombinini geçen haftadan planladığından senin için bir çorap bile çok acil olabilir. Bilemem o kadarını.”

Doğru söylüyordu. “İyi,” dedim. “Ne yapıyorsan yap atkımı.”

“Feyyaz amca sence beni öldürür mü?” Sıkıntıyla iç çekti. Konuyu değiştirip durmasına şaşırmıyordum. Akli hep aynı yerdeydi. Benim de öyleydi ama çaktırmamak konusunda ondan daha başarılıyım. Burada daha fazla kalmak istemiyordum. Feyza’yı acilen görmem gerekiyordu.

“Gidip ne olacağını görelim,” dedim. “Arkama geçersin. Ben seni korurum.”

“Feyza’nın çantası da burada kalmış. Onu sen verirsin olur mu?”

“Onu görmeyecek misin?” dedim şaşkınlıkla.

“Bugün değil.” Sesi çok kötü çıkıyordu ve hayatımda ilk defa Eren’e sarılasım geliyordu. “Ama sen onun buraya dönmesi için her

şeyi söyle tamam mı? Eren sabahları seni evden alıp akşam bırakmış de. Hiç tek kalmama izin vermemiş de. Gerekirse eleman almış, arkadaşlarına haber vermiş, ne bileyim kapıya güvenlik dikermiş falan de. Yeter ki en sevdiği yerden vazgeçmesin. Her şeyi ayarlarız.”

Onu çaresizce her şeyi yapabileceğini sayıklarken görmek beni üzüyordu. Feyza ondan da nefret edecekmiş gibi davranıyordu ama benim kızım hak edene hak ettiğini verirken kurunun yanında yaşı yakmazdı. Evinin en büyük kızı olarak Eren'i kendisine bir abi gibi gördüğünü biliyordum. İhtiyacı olan o figür Eren'di. Kendisini onun öz kardeşi gibi hissedirdi Feyza. Bunu birkaç kez bizzat kendi ağzıyla bana da söylemişti ama ben bugün ne yaparsam yapayım Eren'i bunlara inandıramayacaktım. Feyza'yla yüz yüze konuşana dek Eren hep böyle kendi kendini yiyip bitirecekti.

“Şu döktüğün kahveyi kalk da temizle,” dedim onu buhranlı havasından çıkarabilmek için uyuz bir tavır takınarak. “Her yeri batırdın. Feyza burayı böyle görse kalp krizi geçirir.” Bu sırada ayağa kalktım ve Feyza'nın mutfaktaki çantasını alıp mutfağın kapısını kapattım. Eren hâlâ bıraktığım yerdeydi. “Camı nasıl yaptıracağız?” diye sordum. “Var mı tanıdığın biri?”

“Hallederiz,” dedi. “Tek derdimiz bu olsun, kolay iş.”

“Kasa peki?” Bu konuyla ilgili hiç konuşmaması bana delice bir şeyler yapacağını düşündürüyordu. “Ne kadar eksikimiz var?”

“Eksikimiz yok,” dedi sert bir sesle. “O şerefsizi elime geçirip silkelediğimde donuna kadar alıp tamamlayacağım çünkü. Bir hırsız kovalamadığım kalmıştı amina koyayım, onu da yapacağım canım kardeşim sayesinde.”

Yürüyüp duvara asılı olan televizyonun fişini çektim, Feyza'nın yapacağı gibi. “Kendini durduk yere belaya bulaştırma.”

“Taner iti yüzünden bulaşmadığım bela kaldı da sanki.”

“Hadi,” dedim orada oturup durması sinirimi bozmaya başladığında. “Kalk, gidelim.”

“Gidelim,” dedi sadece. Dükkânın girişindeki cam kırıklarını yana geçtiğimizde benim kolumda büyük kol çantam ve Feyza'nın el çantası, Eren'in boynundaysa benim büyük atkım duruyordu. “Bu renk açtı seni,” dedim gülerek. Oluşturduğumuz garip kombinasyon karşısında yorum yapmadan duramazdım. Yaşanan her şey bir yana,

şu anki hâlimiz basbayağı komikti. “Hiç bu renk gömleğin falan var mı?”

“Bordo mu?”

“Evet.”

“Yok galiba.”

“Bana kumaş alırsan dikerim sana.”

Gülmeye başladı. Ben de gülsün diye demiştim zaten. “İyi alıştın. Bir kerelik bir şeydi o. Daha fazla ağlayıp başımı ekşitme diye almıştım o kumaşı sana.”

“Bir tane daha alsan ne olur sanki?”

“Kızım yeni soyuldum ben, farkında mısın?”

“Ee ne olmuş?” Birlikte arka sokağa park ettiği arabasına doğru ilerlerken omzumla omzunu dürttüm. “Dükkân benim diye geziyordun. Üç kuruş para gidince elinden iflas mı ettin sen şimdi? Of Eren, sen de mi fakirsin artık?”

“Susmak planlarının arasında hiç var mı ya?” Bana kaş çatarak, yüzünü asarak baktı. “Ara ara denesene. Çenen de mi ağrımıyor senin?”

“Küstüm.”

Arabanın yolcu tarafındaki kapısını benim için açıp çenesiyle sert bir hareket yaptı. “İyi...”

Sessiz kalıp içeri oturdum. Kapımı kapattıktan sonra ön taraftan dolaştı ve şoför tarafına oturur oturmaz klimaları açtı. Üşüdüğü için ilk aklına gelen bu olmuştu galiba. Göz ucuyla bana baktığında çocuk gibi omuz silkip elimi kaldırdım ve dudaklarımın üzerine bir fermuar çekiyormuş gibi yaptım. Eren bana *iflah olmazsın sen* der gibi bir bakış atınca yeniden omuz silktim. Susmaya devam ediyordum. “Ben Feyyaz amcanın dükkânına uğrayacağım seni bıraktıktan sonra,” dediğinde başımı salladım. “Sonra seni Feyzalardan almaya geleyim mi? Yurda bırakırım istiyorsan.”

Sustum.

“Şşt,” dedi sinirli sinirli. “Bir şey soruyorum burada.”

“Küsüz biz.”

“Beş yaşındaki Furkan Falez senden daha olgun yemin ederim.”

“Ona da susmasını söylüyor musun?”

“Niye içerledin lan buna bu kadar? Bizim normalimiz bu zaten Naz.”

Niye içerlediğimi bilmiyordum. Ona yardımcı olmak için konuşup durmuştum aslında. Kafası dağılsın diyeydi ama bu taş kafalı bunu hak etmiyordu. “Yurda kendim dönerim,” dedim. “Sen de dönüp döktüğün kahveyi temizler, sonra da camı yaptırırsın. Feyza’yla konuştuktan sonra yazarım sana. Ona göre kızı arayıp konuşursun en azından. Kendi kendine triplere girme.”

“Özür dilerim.”

Duymayı beklemediğim cümleyle birlikte hayretle ona doğru döndüm. “Anlamadım, ne için?”

“Bazen seninle nasıl konuşmam gerektiğini kestiremiyorum.” Şaşkınlığım giderek büyürken o gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Kırıcı oluyorsam özür dilerim. Bugün gerçekten benim için bok gibi bir gün ve buna rağmen bana katlanmayı deniyorsun. Derdin kumaşa alırız. Para lazımsa atarım. Yurda gideceksen bırakırım. Konuşmak istiyorsan sabaha kadar konuş. Sana sus diyor olmam susmanı istediğim anlamına gelmiyor.”

O kadar uzun bir süre sessiz kaldım ki en sonunda yoldan gözlerini ayırıp bana doğru çevirdi. Aralık dudaklarımdan dökülecek kelimeleri bekledik ikimiz de ama tek bir ses bile çıkartamadım. Ona baktım, bana baktı. Göz devirmeler, didişmeler, laf atmalar ya da kaçmalar olmadan sadece birbirimize baktık. Arabanın içindeki havanın değişmeye başladığını hissettim ve bunun klimalarla hiç bir ilgisi yoktu. Eli direksiyonun üzerindeyken diğer elini kaldırdı. Tek bir anlığına bana dokunacağını sandım ama bunu yapmak yerine boynundaki atkımı gevşetti. Bileğindeki deri bileklilere, parmağındaki gümüş yüzüğe ve elini saran damarlara dikkat kesildiğimi fark edince hızla yeniden bakışlarımı gözlerine çıkarttım. “Tamam mı?” diye sordu başını hafifçe eğerek.

“Acı kahve,” dedim gözleri yüzünden. “Bir top acı kahve kumaşa barışırız.”

Feza

“Ablacığım,” dedi küçük bir el, yüzüme yavaşça dokunarak. “Ablacığım, hemen kalkman gerek. İşe geç kalmışsın!”

Yapışmış kirpiklerimi zorlukla birbirinden ayırıp ona baktığımda annemin “Furkan!” diye seslendiğini duydum. “Rahat bırak ablanı.”

“Ama anne!” diye bağırdı Furkan. “Ablam işe geç kalmış. Ben onu kaldırıyorum merak etme.”

Gözümü açar açmaz yeniden ağlamaya başlamazsam güzel olurdu. Yatağıma tırmanıp oturduğunda işaret parmağını yanağıma bastırıp kirpiklerime doğru götürdü. “Gözlerinin altı kocaman olmuş,” dediğinde dudaklarıma kırık bir gülümseme yerleşti. Dün gece çok zor uyuyabilmişim. Ağlayıp durmam da cabasıydı. En son Doruk saat dördü çeyrek geçerken bana mesaj atmıştı.

Doruk: *Uyumamışsın hâlâ*

Uyumadığımı onaylamıştım ve o da bir saniye sonra beni aramıştı. Hemen reddetmişim. Sesini duymak belki iyi gelirdi ama yine ağlamaya başlamama sebep olurdu ve ben daha fazlasını kaldıramayacaktım. Gözümü ne zaman kırpsam Visal’in kapı süslerinin sesini duyuyordum. Sonra Taner’in kurduğu o iğrenç cümleler zihnimi işgal ediyor, her şeyi baştan yaşamama sebep oluyordu.

Doruk açmayacağını anlayınca yeniden mesaj atmıştı.

Doruk: *Görüntülü arayayım mı?*

Doruk: *Birlikte uyuyalım*

Doruk: *Söz hiç konuşmayacağım*

Bu teklifi kabul ettim. Gerçekten de sadece sessizliğin içinde, öylece yan yana durmuş gibiydik. Bir kolu yastığının altındaydı, kafası yastığın üzerinde. Telefonu yatağının kenarına yerleştirdi, ben de aynısını yaptım. Dudaklarına yerleşen gülümseme, bana da bulaştı; kalbim onunkiyle aynı ritimde çarpıyordu. Sonra birbirimizin sessizliğinde uykuya daldık. Aramıza henüz ülkeler girmemişti ama yine de semtler vardı ve mevcut şartlar altında olabildiği kadar yanımda olmuştu. Yaralarım merhem olmuştu, onunla uykuya dalmasam geceyi sabaha katardım herhâlde...

“Bugün işe gitmeyeceğim,” dedim Furkan’ı bir kolumla sarıp battaniyenin altına çekerken. “Birazcık geç yattığım için öyle olmuştur gözlerim. Geç yatmak çok zararlı.”

“Abim sabah anneme gece seninle konuşup konuşmadığını soruyordu. Neden ki? İyi değil miydin?”

“İyiydim bebeğim. Boş ver sen. Babam işe gitti mi?”

“Gitti,” dedi Furkan. “Ama çok sinirliydi...”

Konuyu değiştirmek istedim. “İstersen sana bugün kurabiye yapabilirim.” Gülümsediğimde canım yandı. Çoktan kurabiyelerimi yapmış olmam gerekirdi. Veysel amca dükkâna uğramış mıydı? Visal bugün açılmış mıydı? Sürekli kütüphaneye giden kızın bugünkü tercihi Americano muydu yoksa sütlü filtre kahve mi istiyordu canı? Hiçbirini bilmiyordum.

“Gerçekten mi?” diye sevindi Furkan. “Çikolatalı olandan olur mu?”

“Çikolatalı kurabiye mi yapalım?”

“Çikolatalı kurabiye *yapalım!*”

Dilinin dönmeyişi çok şirindi. Ben de onun gibi karşılık verip “Yapalım bebeğim,” dedim. “Ama önce abla kahvaltı yapalsın, olur mu?”

“Tamam.” Başını kapıya doğru çevirip “Anne!” diye bağırdı. “Çay yaptın mı? Ablama çay koyar mısın?” Bir anda heyecanla yerinden fırladığında koridordaki adım seslerini duyuyordum. Pat pat yere vura vura koşuyordu. “Ablam kurabiye pişirecekmiş bana, biliyoo musun?”

Gülerek battaniyemi tekmeledim. Telefonuma uzandığımda Eren’den cevapsız arama olduğunu gördüm. Naz düzinelerce mesaj atmıştı. Doruk gözünü açar açmaz telefona sarılmıştı ve bir de Ferdi dün gece ona neden *reels* göndermediğimi sormuştu. Bende bir gariplik olduğunu insanlar çok kolay anlayabiliyorlardı. Sesim soluğum çıkmadığı zaman herkes felaket senaryoları kurmaya başlıyordu kafasında.

Bir anda zil çalmaya başlayınca irkildim. Sanki Taner her an her yerden fırlayabilecek gibiydi. Kapıma dayanmış olma ihtimali beni ürkütürken annem “Feyza!” diye seslendi. “Naz gelmiş anneciğim.”

Naz mı gelmişti? O kadar berbat durumdaydım ki ayağa kalkıp silkelenmek, en azından pijamalarımı değiştirmek yüzümü yıkayarak

karşısına geçmek istedim ama bunun yerine yatağa geri bıraktım kendimi. Battaniyeyi yeniden üzerime çekip sessizce bekledim. Kapı tıklatıldı, ardından yavaşça açıldı ve içeriye bir baş uzatıldı.

“Feyza’m?”

Ellerimi yüzüme kapatıp araladığım parmaklarımın arasından baktım ona. “Çok kötü durumdayım Naz. Yeni uyandım, gözlerim şiş.”

“Çek bakayım parmaklarını.” Ondan önce parfümünün kokusu doldu odama. Yeni aldığıydı galiba. Çantasını kapının arkasındaki askıya asarken ben de yavaşça parmaklarımı yüzümden çektim. “Oyy...” dedi yatağıma otururken. “Güneşim şimdi doğdu işte. Gözümün gördüğü en güzel varlıksın.” Bana bakarken bilerek yüzünü ekşitti ve elini dikenli bir şeymişim gibi korkuyla başıma yaklaştırdı. “Maşallah sana.”

“Çok kötüsün!” dedim gülmeye başlayarak.

“Eldiven var mı ya? Yanlış anlama seni eldivenle sevmek için değil, ellerim üşüdüğü için soruyorum.”

“Naz!”

“Balım...” İç çekercesine ettiği hitaptan sonra battaniyemi açıp yanıma geldi. “İyi misin?”

“Sadece sarılabilir miyiz?” diye sordum kendimi Furkan’dan bile küçük bir çocuk gibi hissederek. “Belli ki duymuşsun olanları ama hiç konuşmasak olur mu?”

“Gel yamacıma,” dediğinde kolunu kaldırıp altını işaret etti çenesiyle. Kedi gibi ona sokuldum. Onun kahve ve siyah tonlarını içeren kombinin yanında benim fıstık yeşili pijamalarım çok komik duruyordu ama yumuşak kazağına başımı yasladığım an hiçbir şeyin önemi kalmadı. Benden sadece iki yaş büyük olsa da bugün Naz benim ablammış gibi hissediyordum. Muhtemelen o da benimle aynı duyguları paylaşıyordu.

“Seni teselli etmeden önce sana bir şey söylemem lazım,” dediğinde sesinde korkuya benzer bir ton vardı. Vereceğim tepkiden mi korkuyordu? Başımı kaldırıp ona bakacaktım ama kafamı yeniden göğsüne yaslamamı sağladı ve parmaklarını saçlarımın arasına yerleştirdi. “Kayıtlar yokmuş,” dedi. “Silinmiş. Eren’le konuştuk, çok

kötüydü. Babana nasıl bir açıklamaya yapacağını düşünüyordu kara kara. Sen benden duy istedim.”

Bu beni rahatsız etmek yerine omuzlarımı gevşettiğinde Naz olayı fark edip “Sevindin mi sen?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Doruk,” dedim sadece. “Olayın içinde Doruk da vardı. Polise gitsek ne yapacaklardı sanki Naz? O da ifade vermek zorunda kalacaktı. İstediğim bir şey kesinlikle değildi ama babamla Doruk bana söz hakkı tanımadılar. Belki de böylesi daha hayırlı olmuştur herkes adına. Sevinmedim ama üzülmedim de.”

Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı demiştim ama o tabii ki de susamadı. Olanları o kadar merak ediyordu ki ne yapıp edip ağzımdan bir bir kopardı lafları. Aynı geceyi milyonuncu kez yaşamak zorunda kaldım ona anlatırken. Taner’in bana kurduğu iğrenç cümlelerin tamamını söyleyebildiğim ilk kişi Naz’dı. “Büyümemi beklemiş,” dedim tiksintiyle. Nefes bile almadan beni dinliyordu. “Düşünebiliyor musun? Böyle söyledi. Öncesinde de varmış demek ki benimle ilgili böyle fikirleri. Hayatımda hiç bu kadar korktuğum bir gece yaşamamıştım Naz. Doruk olmasaydı ne yapardım ben...”

“Çok şükür,” dedi gözlerini benden başka bir tarafa doğru çevirerek. Muhtemelen gözyaşlarını saklayabilmek için böyle yapıyordu, bir yandan da saçlarımı sevmeye devam ediyordu. “Çok şükür, yetişmiş, kıyamam sana. O it benim karşıma çıkmasın Feyza. Yemin ederim gebertirim onu ilk gördüğüm yerde.”

“Eren bir şey dedi mi?” diye sordum merakla. Onunla böyle battaniyenin altında olmak içimi ısıtıyordu. Bu yüzden Taner’in ne hâlde olduğunu sorabilecek cesareti bulabilmişim.

“Yüzüne dikiş falan atılmış, burnu kırılmış bir de. Nerede olduğunu bilmiyorum. Eren onu umursuyor gibi görünmüyordu hiç. Hastaneye götürmüş sadece. Ne bok yerse yesin yesin yine de kardeşi işte... Anlıyorum onu da.”

O kafamın içinde Eren’i aklamaya çalışırken ben Taner’in burnunun kırılmasına takıldım. Doruk, babama bunu çok emin bir şekilde söylemişti dün gece. *Kırılan bir burun neye benzer* bilirim demişti. Nereden bilebilirdi?

“Eren sen dön diye her şeyi yapacakmış,” diye mırıldandığında kafa karışıklığımı istesem de Naz’dan gizleyemeyeceğimi biliyordum.

“Onunla konuşmak istemezsin diye çekiniyor ama bana ne yap et, onu ikna et dedi. Kapiya güvenlik bile dikermiş.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Visal’den öylece vazgeçemem ama oraya nasıl dönerim bilmiyorum.”

“Acelesi yok, düşünürsün güzelce. Şu an esas mesele bu olmamalı.” Sanki o da geri dönmem konusunda emin olamıyordu. Kendini benim yerime koymayı deniyorsa gördüğü tablo onu aynı derecede korkutuyor olabilirdi ama bir de göremeyecekleri vardı. İşin en korkunç tarafları...

Benim yapacak başka hiçbir şeyim yoktu.

Bildiğim tek iş, Visal’in işlemlerini sağlamaktı.

Hayatımda yeri öyle büyüktü ki orasının, bir gün ellerimden kayıp gitme ihtimalini düşünmemiştim bile. Sonsuza kadar orada yaşarım sanıyordum. Hayatı kendi masalıma çevirme işini fazla abartmış, hayal dünyamda fazla yaşamıştım. Hâlbuki bana ait olmayan hiçbir şey kalıcı değildi yanımda. Ben belki Visal’e aittim ama Visal bana ait değildi. İşte bu yüzden bütün geleceğimi bir kafenin kapısına bağlamamam gerekirdi.

İleriye göremiyordum.

On beş sene sonra Doruk bana kendimi nerede gördüğümü sorduğunda yine bir kafede olacağımı ve yaptığım tatlıların satılacağını söylemiştim ama o kafenin içerisini hayal edememişim. Hayal edemediğim tek yer Visal’in damalı zemini, şirin mutfak, ahşap tezgâhının arkasıydı. Kendimi ne kadar kısıtladığımı o zaman fark etmişim. Etrafıma aşılması zor sınırlar çizen kişi bendim. Hiç daha fazlasını istememişim. Sorun saymadığım, bana yeter sandığım şeyler aslında en büyük sorunlarımdı.

“Bugün kafe açılmadı mı yani?” diye sorduğumda “Sensiz Visal döner mi?” dedi hazırcevaplığıyla.

Çok üzülmüştüm buna. Batı abi Visal’i kapalı gördüğünde kim bilir ne düşünecekti? Tatlısız kalan raflar ben oraya dönmedikçe tozlanmaya başlayacak, televizyon fişi ben onu çekmediğim sürece hep takılı kalacak, kahve makinesinin kenarındaki karton bardakların sayısı hiç azalmayacaktı.

“Seni buraya Eren mi getirdi?” Ondan biraz uzaklaşıp bağdaş kurdum ve gözlerimi yüzüne çevirdim. Naz bakışlarını kaçırarak gibi

oldu ama hemen gözlerime döndü. “Ne oldu?” dedim telaşlı bir sesle. “Eren iyi mi?”

“Berbat durumdaydı Feyza.” Bu duruma bayağı içerlemiş gibi görünüyordu. “Seni görene kadar gördüğüm en berbat durumda olan kişi Eren sanıyordum.”

Bana sataştığını anlayınca gülerek dizine vurdum. “Düzelirim bir iki güne,” dedim konuyu değiştirme çabasıyla. İçimde Eren’i aramaya dair duyduğum istek vardı. Bir de aklım Doruk’taydı. Uçağı acaba tam olarak kaçtaydı? Umarım bana yazmayı unutmazdı. “Şu bahsettiğin kalemeleri aldın mı?”

Naz bir anda hevesle ayağa kalkıp çantasına koşarak ilerledi. İçinden seti çıkardı ve kutu açılımını keyfim yerine gelsin diye bana yaptırdı. İlerleyen dakikalarda annem elinde bir tepsiyle odama girene dek biz yeni oyuncağına kavuşan çocuklar gibi Naz’ın kalemelerini incelemiştik. Annemin bizim için getirdiği tepsinin üzerinde tereyağlı bol kaşarlı tost ve üç fincan çay vardı. Naz anneme sevecen bakışlar attı. Ardından ikisi bir oldu ve beni yataktan çıkarıp mutfaka götürmeyi başardı.

Tostlarımızı bitirip çaylarımızı içerken Furkan mutfak halısının desenlerine dizdiği arabaları “Vuu,” sesi çıkararak sürüyordu. Biz de Visal dışında her şeyden muhabbet ediyorduk. Annem Naz’a hayatında birisi olup olmadığını sorduğunda Naz kafasını biraz fazla şiddetli iki yana sallamıştı. Sonra annem, kan bağımız için DNA testine gerek kalmamasını sağlayan o soruyu sordu. “Peki Eren’le sen ne iş?”

Naz resmen şok oldu. “Anlamadım Canan teyze?”

“Seni o bıraktı kapıya, tanıdım arabasını.” Annem çay bardağını dudaklarına götürürken kıkır kıkırdı. “Kız ne bu telaşın, insan bir şeyler saklayacaksa da az profesyonel olur.”

“Hiçbir şey saklamıyorum ki,” dedi Naz masum masum. “İşverenimle profesyonel çerçevede bir ilişkimiz var.”

Ağızımdaki tostı yutmaya çalışırken kahkaha krizine girdiğim için tuhaf bir ses çıkarttım. “O ne biçim cümle be? Mahkemede konuşuyormuşsun gibi.”

Naz, kolumu dürtüp bana *seni öldürürüm* temalı bakışlarından birini attı. Umurumda değildi. Doruk’u yeni tanımaya başladığım zamanlarda benimle az dalga geçmemişti.

“Boyu boyuna huyu huyuna,” dedi annem. “Neden olmasın kızım? Eren’e kefilim ben. Bal gibi bir çocuktur. Kibardır da hem. Ahlaksız, uğursuz, şerefsiz, haysiyet yoksunu kardeşine biraz bile benzemez. Hastanede karıştırmış onu herhâlde Firuzan Hanım.”

Naz konu Taner’e kayınca rahatsız hissetmeyeyim diye bana baktı ama benim keyfim yerindeydi. Annemin onu köşeye sıkıştırmasına bayılmıştım. Naz da çıkmaza girdiği için nasıl repki vereceğini bilemiyordu ve onun çırpınışlarını izlemek beni çok eğlendiriyordu.

“Hoş bir çocuk.” Papağan gibi kendini de tekrarlamaya başladığına göre olmuştu bu kız. Bana da bire bir aynı cümleyi kurmuştu. Eren hakkında daha fazlasını söylerse nasıl başa çıkacağını bilemiyor gibi davranıyordu. “Allah sahibine bağışlasın. Bir şey yok aramızda, gerçekten.”

“Tabii tabii,” dedi annem. “Feyza da Doruk’a âşık değil zaten.”

“Tabii canım,” dedim ben de. “Hiç...”

“Feyyaz amca’yı çok takdir ediyorum,” dedi Naz bir anda. “Falezlerle uğraşmak hiç kolay bir şey değil. Anneli kızlı saldırıyorlar insanın üstüne.”

“Ve bir kişi eksigiz, sen düşün,” dedi annem Ferda’yı kastederek. Güldüm çünkü haklıydı. Onun dili bizden de beterdi.

Kısa bir sessizlik oldu ve çalan telefon bunu böldü. Naz’ın telefonuydu, ekranda yazan ismin Eren olduğunu görünce annemle birbirimize bakıp sııttık. Naz, bize gözlerini devirdikten sonra hızla telefonu kapıp kulağına götürdü. Annemle gülüşlerimiz sesli bir hâl alınca Naz sandalyeden kalktı ve sesimizin gitmemesi umuduyla tezgâha doğru yürüyerek bizden uzaklaştı.

“Çok yakıştılar yalnız,” diye fısıldadı annem.

“Ben onları ne zamandır yakıştırıyorum bir bilsen...”

“Evet,” dedi Naz, bizi umursamadan Eren’le konuşmaya başlarken. Garip bir şekilde telaşlanmıştı. “Evet, çay içiyordum. İyi. Hıhı, tamam. Hemen mi geçeceksin? Aşağıdasın, tamam. Evet, iniyorum şimdi. Of konuşma, iniyorum. Kapat hadi Eren. İki dakikaya oradayım...”

Telefonu kapatıp gözlerini masaya çevirir çevirmez deli gibi sırtan iki Falez’le karşılaştı. “Ay aşağıdaymış da,” dedi utanarak. Utanç, onda sık rastladığım bir şey olmadığı için kahkahalar atabilirdim keyiften.

“Acilen bir yere geçecekmiş. Beni de yurda bırakacak. Kalmamı istiyorsan tüm gün seninle kalabilirim Feyza. Ne diyorsun, postalayayım mı onu?”

“İki dakikaya ineceğini söyledin?” Daha fazla güldüm. “Bekletme çocuğu.”

“Ben onu şeyden söyledim... Muhtemelen acil işi ne biliyorum. Yanında olursam bir delilik yapmasına engel olabilirim diye düşündüm ama bana ihtiyacın varsa sallarım Eren’i, hiç umurumda olmaz.”

“Belli belli,” dedi annem.

Naz’ın yanakları kırmızıya dönecek gibiydi.

Furkan elindeki arabayı halının üzerine bırakıp kafasını kaldırdığında “Naz abla,” dedi. “Siz evlendiniz mi Eren abiyle?”

“Ne?” diye çığlık attı Naz birden.

“Seni almaya gelmiş ya.” Kafasını yeniden halıdaki arabaya çevirdi. Onu umursamazca sürerken konuşmaya devam ediyordu. “Babam da annemi almaya gidiyor bazen. Onlar evliler.”

“Biz değiliz,” dedi Naz.

“O zaman bence evlenin,” dedi Furkan.

Naz, kapıdan nasıl çıkacağını bilemedi. Bizimle hızla vedalaşıp evden ayrıldıktan sonra annemle o kadar çok güldük ki sanki her kahkahamızda biraz daha hafifledim, kafam dağılmıştı. Onu görmek bana her zaman iyi geliyordu.

Annem beni gülerken gördüğü için çok mutlu duruyordu. Bunu bozmamak için onunla biraz daha vakit geçirmek istedim ve birlikte gündüz kuşağındaki favori programını izledik. Çünkü yapılacak başka bir şey yoktu. Alternatif bulamıyordum. Yine de çok fazla dayanamadım. Boş boş oturmak pek benlik bir şey değildi. Can sıkıntısından öleceğimi anlayınca Furkan’ı da alıp mutfağa girdim. İsteddiği kurabiyelerin hamurunu birlikte hazırlamaya başladık.

Telefonumu Doruk yazmış mı diye kontrol etmek için elime aldığımda gün boyu sıkılmış da olsam saatlerin bir şekilde geçtiğini fark ettim. Bir sürü bildirim gelmişti bana. Doruk ben kendimi oyalamaya çalışırken uçağa binip inmişti bile. Binerken havaalanından fotoğraf atmış, indiğinde Litvanya’dan fotoğraf atmıştı. Hatta bir tane de video vardı, beyazlara bürünmüş bir şehir videosuydu. Doruk karı

ne kadar sevdiğimi bildiğinden elindeki valizi sürüklerken benim için video çekmişti. Sonra otele vardığında odasını da çekip atmıştı.

Ayrı geçirdiğimiz anlarda bile birlikte olmak istiyor gibiydi. Eskiden mesaj atmaya çekinen, bunun kasıntı bir eylem olduğunu söyleyen o çocuk ben aktif olmasam bile arka arkaya mesajlar diziyo ve bana saniye saniye ne yaptığını anlatıyordu.

1,87'lik bıcır bıcır manita yapmıştım yanlılıkla.

Kendi kendime utanıp gülümsedim.

Doruk: *Hava buz gibi*

Bu mesaj silindi.

Doruk: *Görüm dondu yazmıştım ama ayıp olur gibi gelince sildim sonra silmem de ayıp oldu gibi hissedince açıklamak istedim*

Doruk: *Üşüyorum yani*

Doruk: *Yine Lukas'la oda arkadaşı olduk ve kendisi saniye başı seni sorduğu için kafasına vurdum. Küssüz şu an.*

Doruk: *Videodakinin ben olduğumu herkes anlamış*

Doruk: *Aslında herkes değil*

Doruk: *Shaw konuşulanları görmemiş. Lukas ona videoyu gösterdiğinde de Dorukhan olamaz bu, bizim kid' kavgaya karışmaz demiş. Çok da emin konuşmuş. Ben olduğumu anlayanların bile kafasını karıştırmayı başarmış.*

Doruk: *Uçakta tüm takım tarafından sıkıştırılınca olayı olduğu gibi anlattım herkese*

Doruk: *İlk önce Shaw yanıma gelip aferin dedi*

Doruk: *Adam olayın şokuyla Türkçeyi söktü sevgilim*

Doruk: *Yönetimle de konuştum. Müsait olduğunda ara anlatayım*

Doruk: *Sadece şunu söyleyeyim merak etme diye*

Doruk: *Problem yok, kadroda olacağım*

Son mesajı gördüğüm andan itibaren dünyanın en mutlu insanı bendim. Dün gecedен sonra en büyük korkularımdan biri onun kariyerine dolaylı yoldan da olsa zarar vermektі. Furkan kurabiye hamurunun başında nöbet tutarken ben Doruk'u görüntülü aradım. Aslında cevaplayacağını düşünmemiştim. Sadece şansımı deniyordum ama çok geçmeden ekrana yüzü geldi. Üzerinde koyu yeşil bir kapüşonlu vardı. Duş alıp saçlarını henüz kurutmamış olduğunu düşündüm çünkü ıslak tutamlar alnına dökülüyordu. Doruk tamamen kıvırcık biri sayılmazdı ama ıslak saçları Özge ablaninkileri biraz andırıyordu. "Bebeğim?" demesini beklemiyordum. Onu hemen uyararak büyük hata yapmıştım.

"Ablam bebek değil," dedi Furkan bilmiş bilmiş. Bugün kafaya koymuştu, herkesi utandırmadan durmayacaktı. "Ablaa, Doruka abi mi o?"

Dorukhan, onun için hâlâ Doruka'ydı.

"Evet." Bu sırada Doruk'a kaş göz yapıyordum. Doruk da bana gülüyordu. "El salla Doruka abine," diyerek kamerayı Furkan'a çevirdiğimde Furkan hamuru bırakıp yanıma koştu ve telefonu elimden alıp kamerayı âdeta ağzına soktu. "Doruka abi, nasılsın?"

"İyiyim abisi." Sesi neşe saçıyordu. "Sen nasılsın bakalım?"

"Çok iyiyim. Ablamla bana çikolatalı kurabiye yapıyoruz."

Sevgilim, kardeşime içten bir kahkaha attığında yüzünü görmek için telefon ekranına yaklaştım. "Çok güzel oluyordur eminim ki."

"Daha pişmedi ama istersen piştiğinde bize gelebilirsin."

Doruk ekranı ısırmamak için kendine zor hâkim oluyormuş gibi bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Davetin için çok teşekkür

ederim,” dedi büyük bir adamla konuşur gibi. “Ben şu an İstanbul’da değilim ama döndüğümde seni görmek için mutlaka geleceğim.”

“Keşke bugün gelseydin. Ablam da işe gitmemişti hem. Belki senin geleceğin gün yine gitmez. Şey, sen neredesin?”

“Litvanya,” dediğinde Furkan heyecanla “Aaa,” diye atladı. “Annemi görmeye mi gittin?”

Doruk’un gülen yüzü bir anda soldu ama kendini çabuk toparladı. “Hayır, annem Almanya’da.”

“Karıştırmışım,” dedi Furkan utanarak.

“Önemli değil. Burada maçım var, onun için geldim.”

“Çok güzel!”

“Bence de!” dedim telefonu onun elinden alıp yukarıdaki rafa koyarak. Mutfak tezgâhının oraya bir sandalye çektiğimde Furkan hemen oraya tırmandı. Böylece Doruk durduğu açıdan ikimizi de görebilecekti. “Ararsan anlatırım demişsin, o yüzden mesajlarını görür görmez aramak istedim.”

Gözleri fazla dikkatli bir şekilde yüzümü taradı. “İyi yaptın. İyi misin?”

Endişeli sorusunun sebebi şiş gözlerimdi. “Evet,” diye geçiştirdim. “Anlat hadi.”

Dudakları oyunbaz bir şekilde iki yana kıvrıldı. “Pijamalarına bakayım önce.”

Söz konusu onunla konuşmak olduğunda hiçbir şey düşünmüyordum. Rezil hâlimi Naz’ın görmesiyle Doruk’un görmesi aynı şey değildi. “Doruuuk!”

Gülümsemesi öyle güzeldi ki gözümü kırpmadan ekrana kilitlenmememe neden oldu. “Furkan,” dedi iç çektikten hemen sonra. “Senin bu ablan çok tatlı.”

Şu an inanılmaz utanıyordum. Furkan da ona katılınca kızarmamak işten bile değildi. Kaçmak için ellerimi yıkadım ve sonra kurabiye hamurundan bir parça koparıp avucumda yuvarlamaya başladım. “Konuşma da anlat hadi.”

Yaslandığı yerden kalkıp birkaç adım attı. Bavulunu açarken bir yandan da merakımı gidermeye başladı. “Hoca beni yanına çağırdı. Videoyu gösterip *sen misin bu* dedi ben de *benim* dedim.”

“Vay,” dedim. “Harikasın...”

“Kimseden saklayacak bir şeyim yok benim Feza. Durumu açıklamak için fırsat istedim, o da verdi sağ olsun. Anlattım işte olanı biteni. Ne diyebilir ki? İyi yaptığımı söyledi ama aramızda kalacağına söz verdim. O yüzden ben söylemedim, siz de duymadınız hocamın beni tebrik ettiğini.”

“Ben anlamadım.” Furkan şaşkın şaşkın ona baktı. “Ne yaptın ki?”

“Hiçbir şey abiciğim,” dedi Doruk tatlı tatlı gülümseyerek. Onun öfkeyle kararan bakışları aklıma geldiğinde karşımda gördüğüm yüzün dün geceki adama ait olduğuna inanamadım. Tamamen başka birisine dönüşmüştü. “Hak edene hak ettiğini verdim sadece. Kötü bir şey yapmadım.”

“Sen kötü bir şey yapmazsın,” dedi Furkan da hamura uzanıp ondan küçük bir parça koparıırken. Kendinden çok emin konuşmuştu. Doruk’u sanki yıllardır tanıyor gibiydi. Sadece beş yaşında olması ironikti.

“Biraz daha büyük alabilirsin,” dedim hamur dolu kabı işaret ederek. “Küçük küçük yaparsan abinin dişinin kovuğuna bile yetmez.”

“O zaman küçükleri Ferda’ya veririz.”

Bu çocuk Fırat’a fazla maruz kalıyor olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. “Ferda’ya da büyüklerden veririz. O az mı yesin?”

“Ağlar mı o zaman?” diye sordu Furkan. “Herkes az yesin, ben çok yiyeyim. Kimse de ağlamasın.”

“Çok mantıklı,” dedi Doruk. Bavulundan çıkarttığı tarağı ve parfüm şişesini almış, banyoya doğru yürüyordu.

“Dışarı mı çıkacaksın?” diye sordum ilgimi yeniden ona vererek.

“Biraz dolanacağız,” dediğinde kafasındaki kapüşonu aşağı doğru çekti ve ortaya çıkan saçlarının arasına tarağını daldırdı. Ben de bu sırada avucumda yuvarladığım bir başka kurabiyenin üzerine hafifçe bastırıp onu fırın tepsisine yerleştirdim. “Neyse, ne diyordum? Hoca çok kızmadı işte. Ama yine de ayarı çekmeyi ihmal etmedi. Bir kez daha skandalla gündeme düşersen seni mahvederim dedi bana açık.” Tarakla ıslak tutamlarını ortadan ayırıp bir kısmını sağa doğru taramaya başladı. “Ben de söz veremem dedim. O da bana kalem fırlattı. Çok iyi anlaşıyoruz yani, hiç sorun yok.”

“Sorun olmamasına sevindim.”

Furkan sessizce bizi dinliyor, duyduklarına kafasının içinde anlam vermeye çalışıyordu.

“Bu konuda yalnız olduğumu söyledi,” dedi Doruk, düz bir surat ifadesiyle. Telefonunu alt bir açıda kalacağım şekilde lavabonun kenarına koymuştu. Saçlarıyla işi bittiği için tarağı bırakıp kurutma makinesini eline aldı. Çok ses çıkarıyor mu diye önce denedi. Çıkarmadığına kanaat getirince makineyi çalıştırıp yüzünü bana çevirdi. “Kulüp bana sahip çıkmayacak. Tek başımayım. Hiçbir açıklama yapılmayacak Anadolu Efes tarafından. Sorumluluk kabul etmeyeceğini çok net bir şekilde belli etti. Büyü artık dedi, hoş değildi. Güldüğüme bakma. Birazcık canım sıkıldı ama kadroya alacak ya beni, bu bile yeterli.”

“Ellerin?” diye sordum. “Yaralarına ne olacak?”

“Parmaklarıma bant sararım.” Saç kurutma makinesinin rüzgârı saçlarının önünü komple dağıtırken diğer elini tutamların arasına atarak onları iyice dağınık bir hâle getirdi. Az önceki taramasının hiçbir önemi kalmamıştı. Hacim kazanan saçları şu an muazzam bir karışıklık içindeydi. Keşke dokunabilseydim. “Eklemlerimde hafif bir morluk var ama kapatırım bir şekilde. Takılma sen.”

“Furkan,” dedim kurabiyelerin büyük bir kısmı tepsiye dolduğunda. Onu ellerini yıkaması için yönlendirdim. “Daha bitmedi ki,” demesine aldırış etmeden onu annemin yanına salona postaladığımda Doruk da saçlarını kurutma işini bitirmişti. Yeniden tarıyordu onları. “Çocuğu neden gönderdin?” dedi. “Ciddi bir şey soracaksın gibi geldi.”

Öyle yapacaktım ama beni durdurdu. “Şu kafanı biraz kaldırsana Feza.”

“Ne?”

“Boynunu göster bana.”

İzlerin ne durumda olduğunu merak ediyordu. Bunu yapmak istemesem de itiraz etmeme izin vermedi. Çenemi yavaşça yukarı kaldırıp boğazımdaki küçük kızarıklığı ona gösterdim. Aynada bakmıştım, o kadar kötü değildi. Muhtemelen dün gece çok daha kötü hâldeydi.

“Acıyor mu?” diye sordu bakmaya bile dayanamıyormuşçasına.

Başımı iki yana salladım. “Önemli değil, silinip gitmesini istiyorum sadece.”

“Yarın Visal’e gidecek misin?”

Ona soru sormak için müsait bir an kovalayan kişi bendim ama beni soru bombardımanına tutan oydu. “Yarını daha düşünmedim.” dedim. “Bugünü nasıl bitireceğimi o kadar çok düşündüm ki yarına sıra gelmedi. Visalsiz günlerimin nasıl geçtiğini unutmşum.”

Telefonuna uzanıp onu eline aldı. “Bugünü nasıl bitireceğimi o kadar çok düşündüm ki yarına sıra gelmedi...” diye kelimesi kelimesine tekrarladı söylediklerimi. “Güzelmiş.”

“Hı?”

“Bazen öylesine kurduğun bir cümleyle bütün hayatımı özetliyorsun.”

Canımın acıdığını hissettim. Artık sormak için kıvrandığım konu göğsüme daha çok batıyordu. Telefonumu raftan alıp sandalyeye bıraktım kendimi. “Doruk,” dedim çekingen bir sesle. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Duyduğum şeyin hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum,” dedi. “Ama sor hadi.”

“Taner’in burnunu kırmışsın.”

Onun adını duymak bakışlarına anında öfkeyi kazırken gözlerinin içinde daha fazlasını yapmaya dair duyduğu istek belirdi. “Az bile yaptım ben o puşta.”

“Doruk,” dedim bir kez daha. İçime titrek bir nefes çektikten sonra dizlerimi bedenime yaklaştırıp ayaklarımı dibimdeki diğer sandalyeye yasladım. “Bunu yaptığını nereden biliyordun?”

İnatla uzak durduğu bazı konular vardı. Kendini rahat hissetmediği için bana açmaktan kaçınıyordu ama benim artık bir şeyleri bilmem gerekiyordu. Düşündüklerimden emin olmam, vardığım sonuçların doğru olup olmadığını net şekilde anlamam gerekiyordu. Bu sayede ona nasıl yaklaşmam gerektiğini daha iyi anlayabilir, onu daha yakından tanıyabilirdim.

“Onur abi,” dedi. “Bir keresinde babamın burnunu kırmıştı. Bunun tek yumrukla nasıl yapıldığını gördüm. Kırılan bir burnun neye benzediğini de o gün öğrendim.”

Göğüs kafesimde çırpınan kalbimin duymayı beklediği şey neydi bilmiyordum. Duysa kaldırabilir miydi, hiç sanmıyordum ama yine

de kendimi başka bir soru sorarken buldum. “Neden?” İçim ürperiyordu. “Onur abi neden babana vurmuştu?”

Çenesini sıkıp yutkunduğunda gözlerini üzerimden ayırdı. “Hak edene hak ettiğini veriyordu,” dedi onu korumak ister gibi bir tavırla. Konuşurken zorlandığını hissettim.

“Bu olayın gerçekleşmesinin seninle bir ilgisi var mıydı?”

Yoksa sebep Özge abla mıydı? Aldığım cevap neyi değiştirecekti? Nihayetinde ikisi de o adamın çocuklarıydı. Kâbuslarının sebebi babalarıydı. Bu nasıl olabilirdi?

“Vardı.” Birkaç saniyeliğine nefes almayı bıraktı. Gözleri yerdeki bir noktaya saplanıp kaldı ve kendine şaşırdı. Bunu dile getirebilmeyi beklemiyordu sanırım. Kesik bir nefes aldığı anda “Güzelim,” dedi silkelene bana bakarak. “Bunu konuşmayalım.”

“Sana ne yaptı?” Sesim kin ve nefret doluydu. Doruk sesimi ilk kez böyle bir şiddette duyuyordu. Kaşlarını kaldırırken daha sert bir sesle tekrarlardım sorumu. “O adam sana ne yaptı?”

Onu alıp herkesten saklamak istedim. Geçmişe dönmek, dünü silmek, onu o adamla aynı evde bir saniye bile yalnız bırakmamak istedim.

“Nereden baksan yanlış bir soru.” Dudakları acıyla iki yana kıvrıldı. “Ne zaman? Kaç sefer? Ne kadar? Kullandığın kalıbı zenginleştirmelisin ama bunu yaparsan canım yanar. O yüzden, bu konuyu kapatalım Feza.”

“Bu yüzden bu kadar öfkeleniyorsun,” dedim aklımın içinde birleştirdiğim parçaları onun önüne atarak. “Bu yüzden gözün dönüyor en ufak bir şeyde bile.”

“Sana,” dedi üzerine basa basa. “Kimsenin dokunmasına izin vermem. Hiç kimsenin.”

“Bu yüzden benimle yukarı bile geldin.” O kadar iğrenç bir ağrı toplanmıştı ki göğsüme sanki kalbim çürüyordu içten içe. “Çünkü senin evin bile senin için güvenli değildi, öyle değil mi?”

Doruk’un gülümseyişi, herhangi birinin gözyaşının yapabileceğinden çok daha fazla yaktı canımı. “Ben deplasmanları severim Feza.”

Deplasmanları seviyordu çünkü sadece o zamanlarda evden uzaklaşabiliyordu.

Onu havaalanından uğurladığım gün bana anlattığı şey buydu. Giderken arkama bakmam demişti. Bana kadar arkasına bakmıyordu çünkü gitmek, onun için kaçmak demekti.

“Çok üzgünüm.” Kendimi çok kötü hissediyordum. Susacaktım. Daha fazla kurcalamayacaktım. “Çok üzgünüm,” dedim tekrar. Çaresizdim de. Elimden hiçbir şey gelmezdi. Başına gelenleri değiştiremezdim. O evdeki anılarını ondan sökemezdim. Kalbim çok ağrıyordu. Belki de ne kadar denersek deneyelim birbirimizi tamamen iyileştiremeyecektik. Neden hayat bu kadar zordu?

“Üzülme. Bir gün sana istediğini sor, ben de anlatayım diyebilmeyi çok isterim ama henüz o aşamaya gelemedim. Lütfen bana kırılma. Deniyorum. Çocukluğumu mahvettiği evi kendi içimde yaktım ama küllerine dokunamıyorum. Kaçıyorsam bu yüzden. Senden kendimi saklamaya çalışmıyorum. Bugünkü hâlimden dünkü hâlimi saklamaya çalışıyorum. Çünkü bir tek bu şekilde ilerleyebilirmişim gibi geliyor.”

“Seni aramızda ülkeler yokken dinleyeceğim,” dedim. “Ne zaman hazır olursan. Ne zaman bana ihtiyacın olursa. Tek istediğim iyi olman, yemin ederim. Kendini hiçbir zaman yalnız hissetme. Güçsüz de hissetme lütfen. Dünkü hâlinin saklanacak bir tarafı yok, her şeye rağmen nereye geldiğine bir bak Doruk. Neleri başardığını sana göstermek için elimde bir aynayla dolaşacağım.”

Yüzüne yerleşen ifade orada daima kalsın diye saatlerce konuşmam gerekiyorsa bunu yapardım. O kendini benim onu görebildiğim şekilde göremiyordu. Keşke bir kez bunu yapabilseydi.

Bir kapı açılma sesi duyduğumda Doruk yatağına yeni oturmuştu. “Hey,” dediği an odasına giren kişinin Lukas olduğunu anladım. “*Are you talking to Feza?*”¹⁰

Onu gülümserken görünce dudaklarından dökülen ilk cümlenin benimle ilgili olması çok hoş bir şeydi. Ben “*Hi, Lukas,*”¹¹ derken Doruk, “*Her name is Feyza,*”¹² amına koyayım,” deyince Lukas’ın ve benim kahkahalarımız birbirine karıştı.

¹⁰ İng. “Feza’yla mı konuşuyorsun?”

¹¹ İng. “Selam, Lukas.”

¹² İng. “Onun ismi Feyza.”

“*Hi, Feza.*” Kesinlikle inadına yapıyordu. Onu anlayabiliyordum. Doruk’u böyle uyuz etmek eğlenceli olmalıydı. Bana nasıl olduğumu sordu ama bu sırada Doruk hiç kamerayı ona doğru çevirmedi. Yani Lukas’la ettiğim kısa sohbette ikimiz de birbirimizi hiç görmedik. Lukas bilerek telefonu Doruk’tan istediğinde Doruk ona bu defa İngilizce bir küfür savurup başından gitmesini istedi. İkisinin anlaşma şekline bayılıyordum.

Lukas Litvanya’ya erken geldikleri için mutlu olduğunu, belki takılacak birilerini bulabileceğini söylediğinde başka bir İngilizce küfür de benim ağızımdan kaçmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım ve yalnızca Doruk’a dik dik bakmakla yetindim. “Doruk seninle gelmeyecek,” dedim Lukas’a, onun anladığı dilde. “Ömer abi, Ivan abi ve Momo ile takılacakmış bugün.”

Evli olan isimleri arka arkaya sayışım Lukas’a dünyanın en keyif dolu kahkahasını attırdı. Sonra da “Merak etme,” dedi bana. “Seni seviyorum. Doruk’a bir kız asılmaya başlarsa gidip o kızı tavlardım.”

Aksanı, zengin sarısı saçları ve şımarık tavırlarıyla bunu gerçekten de yapabileceğini biliyordum ama bu beni güldürmek yerine rahatsız hissetmeme neden olunca konuyu değiştirme ihtiyacı hissettim. “Hep böyle maçtan bir iki gün önce mi gidiyorsunuz?” Soruyu Türkçe sorduğumu fark edince Lukas’a ayıp olmaması için hemen çevirisini yaptım ve alacağım cevabı bekledim.

“Aslında hayır,” dedi Doruk. Belki de arada onunla İngilizce konuşmalıydım. Aksanı hoşuma gidiyordu. Bunu belli etmemeye çalıştım. Arada hafif duraksamalar, küçük takılmalar yaşıyordu ve o boşluğu doldurmak için çıkardığı düşünce sesleri oluyordu ama genel olarak kendini ifade etmekte sıkıntı yaşadığını görmemiştim. Telaffuzu oldukça iyiydi. Onunla zorluk yaşadığı kısımların üzerinden birlikte geçtiğimiz bir senaryoyu düşünmek beni gülümsetti. Köşe koltuğunda birlikte otururduk. Muhtemelen benim için kombiyi fullemiş olurdu ve ben de kızarık yanaklarımla ona hiç durmadan İngilizce sorular sorardım. Vereceği büyük röportajların ön hazırlığını birlikte yapardık. Onun etrafındaki insanlarla iletişime geçtikçe içimdeki İngilizce sevgisi alevleniyordu.

Düşüncelerime kapılıp gittiğimi ve Doruk’un cümlelerini kaçırdığımı fark edince çok utanıp “Pardon,” dedim. “Galiba bağlantısal bir sorun oldu. Seni duyamadım.”

Doruk hiç garipsemeden yeniden açıklama yapmaya başladı. “Normalde gece yarısı uçağa binip günübirlik gittikleri bile olurdu ama bu aralar birkaç gün kalmalı şekilde gidiyoruz nedense. Sanırım takımın isteği. Birlikte zaman geçirmeyi seviyorlar. Herkes o kadar aile gibi ki Feza. Mesela Lukas’ın anlattığı gibi dışarı çıkıp tek başımıza gezemeyiz. Mutlaka takımdan buraları bilen biri bize tur rehberliği yapacaktır.”

“Ne kadar güzel böyle olması.”

“Bence de,” dedi. “Her yeri güzelce öğreneyim ki seninle birlikte geldiğimizde rota sorunumuz olmasın.”

O uçağa binip ülke değiştirdikçe benim içimde beliren kıskançlık duygusundan dolayı büyük bir mahcubiyet duydum. Bu zaten başlı başına kötü bir histi ve o böyle konuştukça daha da kötü hissettiriyordu. “Beni de mi götüreceksin?”

Lukas lafa atlayıp “İtalya’da bile hep böyle şeyler söyledi,” dedi. “Hatta buralara maç günü değil de daha erken geldiğimiz için mutsuz. Seni göremedikçe deliriyor. Geceleri adını sayıklayarak uyuyor Feza.”

Abarttığı belliydi ama yine de onun oda arkadaşından böyle şeyler duymak komikti.

“Babana biraz kendimi sevdirmeyi başarırsam bunu deneyeceğime dair şüphen olmasın,” dedi Doruk. “Lukas biraz abartıyor tabii ama gördüğüm her yeri sana da göstermek istediğim doğru.”

Bunu düşlemek öyle güzeldi ki deli gibi sırtımaya başladım. “Ben şimdi kapatayım da hazır vaktin varken gidip gez. Sonra hoca canımıza okudu çok yorgunum diye ağlıyorsun.”

“Bu duyduğum en doğru şey!” dedi Lukas. “Koçumuz tam bir sadist, adamım.”

“Bunu ona söyleyeceğim.” Doruk’un Lukas’tan alacağı bir intikam vardı belli ki. Aralarına hiç karışmayacaktım. “O zaman görüşürüz,” dedi yeniden bana dönerek. “Kapatıyorum sevgilim, dönünce sana yazarım.”

“Görüşürüz,” dedim Türkçe. “Öptüm.”

“*Does this mean kissing?*”¹³ diye bağırdı Lukas. Garip bir öğürme sesi çıkardı. “*I think I’m gonna throw up.*”¹⁴

¹³ İng. “Bu öpüşmek anlamına mı geliyor?”

¹⁴ İng. “Galiba kusacağım.”

Flörtleşmemiz onun midesini bulandırmıştı. Yani özetlemek gerekirse şu an bizi kıskanıyordu.

Doruk ona bir yastık fırlatmadan önce kameraya doğru öpücük attı. Ardından görüntülü aramamızı sonlandırdı. Ben de kardeşlerimin okul çıkış vakti gelene dek kurabiyeleri pişirdim, akşam yemeğini hazırlayan anneme yardım ettim ve sipariş yetiştirme telaşım olmadığı için sıkıntıdan delirmemeye çalıştım. Bugün doğal olarak kimsenin keyfi yerinde değildi. Bu yüzden uzun zamandır katılmadığım toplu akşam yemeğimiz de keyifli geçmedi. Zaten babam da eksikti. Hâlâ işten dönmemişti.

Yine de babamın bugün telefonda Kasımpaşa altyapısının antrenörüyle konuştuğunu öğrenmek günümü güzelleştirmeye yetti. Fırat hocasının ona çektiği mesajı okumuştı. Baban olumsuz bakmıyor bu işe, yazmıştı hocası. Fırat reşit olmadığı için hâliyle velisi olarak babamla da görüşmeleri gerekecekti ve babamın yaktığı sinyalin rengi yeşildi.

“Doruk’la konuştunuz mu peki hiç?” diye sorduğumda Fırat ilk defa onun adına yüksek tepkiler vermek yerine sorumu sakince cevapladı.

“Dün gece yarısı benim meselemin aklında olduğunu yazmış bana. Akli tamamen sendeyken bunu düşünüp yazmasına şaşırdım çünkü ekrana baktığımda neyden bahsettiğini anlamam bile uzun sürdü. O sırada sadece Taner’i öldürme planları yapabilecek kadar çalışıyordu benim beynim.”

Taner mevzusuna hiç bulaşmadan “Litvanya’dan döndüğünde konuşursunuz detayları,” dedim. “O da aynı senin gibi, diğerlerine yetişebilmek için çok çalışması gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden eminim hocası çok iyidir.”

Başını salladı. Bu konuyu konuşmanın sırası olduğunu düşünmüyordu sanırım. Herkes bana karşı aşırı dikkatliydi bugün. Kendimi boğulacak gibi hissediyordum. Babam o kadar geç döndü ki Furkan çoktan uyumuş, Ferda ve Fırat da odalarına çekilmişlerdi o içeri girdiğinde. Ben mutfakta kendime kahve yapıyordum. Odamda ne zaman bunalsam kendime bir bahane uydurup soluğu mutfakta alıyordum. Yine o dakikaların birindeyken duymuştum kapının sesini.

Başımı hole uzatıp onu montunu çıkarırken izledim. Yüzü soluk, bakışları donuk, yorgun ve keyifsizdi babam. Onu karşılamak için

gelen annemin başını öperken bile gülümsemedi. Zor bir gün geçirdiği belliydi. Yüzünü bana çevirdiğinde “Taner’i görmeye gittim,” dedi. “Ama göremedim. Eren tüm gün eve dönmediğini söyledi. Arıyorum ve açmıyor. Kendisi için en doğru şeyi yapıyor, kaçıyor. Eğer o piçi görürsem öldürürüm. Bunu anlaması için gerekli mesajları bıraktım Feza. Bir daha senin yanına yaklaşabileceğini sanmıyorum.”

“Ben de iyiyim babacığım,” dedim gülümsemeyi deneyerek. “Sen nasılsın?”

Babam iç çeker gibi derin bir nefes aldı ve buna hâli olmadığını net bir şekilde bana belli etti. Zaten yerlerde olan moralim onun bu hareketinden sonra iyice parçalanmıştı. Bu yüzden kahvemi alıp odama gitmeden önce “Yarın Visal’e döneceğim,” dedim herkesin duyabileceği bir sesle. “Onu yeterince korkuttunuz. Gelip beni rahatsız edecek cesareti bulamaz ve o kafenin işlemeye devam etmesi gerekiyor.”

On beş dakikalık bir nutuk dinlemek zorunda kaldığım için kahvem buz gibi olmuştu. Buna kesinlikle izin vermeyeceklerinden bahsettiler. Babama göre bir daha oranın kapısının önünden bile geçmemem gerekiyordu. Annem bunun çok yanlış olduğunu söyleyip duruyorken kimse bir kez olsun benim açımdan bakmayı denemiyordu.

Er ya da geç oraya dönmek zorundaydım.

Evde kalıp ne yapacaktım?

Taner’den korktuğum için sokağa çıkmayacak mıydım? Suçlu olan oydu. Ben neden cezalandırılmak zorundaydım?

Eren’i arar, akşam yanıma gelip gelemeyeceğini sorar ve kabul ederse giderdim. Ben de aptal değildim, bazı şeyleri düşünebiliyordum. Zaten sabahları Visal’de tek tük bile olsa mutlaka müşteri oluyordu. Yalnız kalmazdım. Benim mutfağıma geri dönmem lazımdı. Bazı şeyleri tamamen bende travma kalmadan aşmam gerekiyordu. Yarın sabah gelecek müşterilerim için erkenden uyanıp tatlılarımı hazır etmem gerekiyordu.

Onlar üzerime öğütler ve uyarılar yağdırırlarken ben salonun kapısını çarpıp odama doğru ilerledim.

Bunu Ferda yapardı ya da belki Fırat. Ben yapmazdım. Ben aneme ve babama hiç bu şekilde davranmazdım ama orada daha fazla oturmak istememiştım. Aklıma gelen tek şey buydu.

Kendimden uzaklaşıyordum.

Sanki gerçekten tek bir günde çürümeye başlamıştım.

Her şeyin normale dönmesi gerekiyordu. Bunun için de rutinimi sürdürmeli, Visal'e gitmeliydim.

Telefonuma sarılıp Doruk'a mesaj atarken içimdeki anlamsız öfkeyi yatıştırmaya çalışıyordum. Bu öfke tamamen kendimeydi. Az önceki tavrım yüzünden kendimi bir ergen gibi hissediyor ve geri adım atmamaya çalışırken de bacağıma sallayıp kafamın içinde anemlerle kavga ediyordum.

Sorunu bu şekilde çözebilir, yarın hiçbir şey yaşamamış gibi uyanabilir ve yine herkese gülümsemeler saçabilirdim.

Feza: *Yarın sabah Visal'e gideceğim için yatacağım birazdan. İyi geceler.*

Birkaç saniye sonra telefonuma mesajı düşmüştü.

Doruk: *Tamam bebeğim, iyi geceler ;)*

Çok kolay olmuştu.

En azından biraz konuşuruz ve ben de az önce yaşananları anlatırım sanmıştım.

O, oraya dönmemde bir sakınca görmüyor muydu?

Annem ve babamın yaptığını fazla müdahaleci bulurken onun bu cümlesini de fazla umursamaz bulmuştum.

Galiba ben ne istediğimi bilmiyor, yavaş yavaş aklımı kaybediyordum.

İğrenç geçirdiğim bir gece ve evde kaldığım koca bir gün bana bunu yapmıştı. Çalışmadan durmak bana göre değildi. Bunu bugün çok daha iyi bir şekilde anlıyordum.

Kendime iyice sinirlenip her şeyi unutmaya çalışarak uykuya sığındım. Ertesi sabah normalde uyandığımı saatten bile daha erken kalkıp hazırlanmaya başladım. Montumu ve çantamı alıp evden çıkarken hiç kimseyi uyandırmamak konusunda çok dikkatliydim. İşiteceğim azarı akşam işitirdim. Kimseye görünmeden kaçmak, en

kolayıydı. Merdivenleri hızlı hızlı indim. Kendimi sokağa attığımda montumun cebinde otobüs kartımı arıyordum.

Sonra evin tam karşısına park etmiş araba çarptı gözüme. Cam bir anda sonuna kadar açıldığında irkildim fakat içerideki kişi "Feza." diye seslendiğinde bu sesin Taner'e ait olmadığını anlayarak rahatladım. Başımı hafifçe eğip arabaya doğru yalnızca bir adım attım.

Bir çift kahverengi göz bana kilitlenmişti. Fazla uzun olmayan koyu renk saçlara sahip bir adam, sonuna kadar açtığı camdan elini çıkarıp arabanın kapısına vurdu eliyle. "Atla hadi."

"Sizi tanıyor muyum?" diye sorduğumda çok yanlış bir şey yapmış gibi yüzünü buruşturdu ve "Kusura bakma," dedi hemen. "Seni o kadar çok dinledim ki hiç tanışmadığımızı unutmuşum."

Kafam karışmıştı. "Anlamıyorum."

"Onur ben," dedi. "Onur Değirmenci. Özge'nin eşiyim, Doruk'un abisi hani? Hadi ama adımı mutlaka duymuş olman lazım. Ben seninkini en az elli kere duydum!"

Karşımdaki adama hayretler içerisinde baktım.

Beni umursamadığını düşündüğüm Doruk, hiçbir cümlesinin fikrimi değiştirmeyeceğini bildiği için ağzını açmak yerine sorunu kendi yöntemleriyle çözmüştü.

Kendisi benden binlerce kilometre uzaktaydı ama sabahın altı buçuğunda kapıma dünyada en çok güvendiği adamı göndermişti.

KÜRKÇÜ DÜKKÂNI

Feza

Onur abinin arabasında Visal'e doğru gidiyordum, saat daha yedi bile değildi ve her şey saçmalık derecesinde komikti.

Onur abi, dünyanın en tatlı adamı olmaya yemin etmiş gibi biriydi.

Ben sokağın ortasında dikilip ona bakmaya devam ederken "Bana inanmadın mı?" diye sormuştu. "Haklısın, akıllı kızsın sen. Özge de demişti zaten. Maşallahın var. Hemen seni Onur olduğuma ikna edeyim." Ve sonra taramalı tüfek gibi cümlelerini arka arkaya dizmeye başlamıştı. "Dorukhan Falay'a top tutmayı ben öğrettim. Beş yaşında ya vardı ya yoktu. Küçükken bayağı tatlıydı. Sonra Özge var, benim karım. Siyah, kıpkıvrık bir kadın. Tam bir afettir. İki evladımız var, Esin ve Alican. Esin prensesim, Alican da benim eşek sıpam. İkna olacak gibi misin Feza? Ol çünkü bugün sana gölgen gibi eşlik etmek zorundayım. Benim büyük oğlana söz vermiş bulunuyorum. İstiyorsan kimliğimi de gösterebilirim, yeter ki arabaya bin..."

Kendimi çok mahcup hissederek kapı koluna uzandığımda onu burada gördüğüme inanamıyordum. Bu şekilde bir tanışma hayal etmemiştim. "Feza ben de," demiştim sadece, adımı bilmesine rağmen kendimi tanıتما ihtiyacı hissederek. "Sabah sabah keşke zahmet etmeseydiniz buraya kadar. Doruk uyandığında ona çok kızacağım böyle bir şey yaptığı için."

"İstedğini de, fayda etmez." Onu çok iyi tanıdığı sesindeki eminden anlaşıyordu. "Her şeyin en kötüsünü düşünür o. İçi içini yerdi yalnız kalsan. Bırak rahat etsin, olur mu? Akşam maçı var zaten. Akli sende kalmaz en azından."

“Nasıl yani?” dedim hayretle. “Bütün gün benimle mi duracaksınız?”

“Visal’in müşterisi olacağım?” dedi alınmış bir şekilde. “Merak etme, en az kırk tane kahve içirim ben akşama kadar. Tek çay alıp masanı tüm gün işgal etmem yani.”

“Ben onu...” Asla bunu kastetmemiştim ama bana takıldığını fark edince sustum hemen. “Tanıştığımıza çok sevindim. Sadece bu şekilde olmasını beklemiyordum.”

“Seni o kadar merak ediyordum ki nasıl tanıştığımız umurumda bile değil,” dedi sıcak bir gülümsemeyle. Kafamda mı kuruyordum yoksa onun yüzü Özge ablaninkine mi benziyordu biraz? Seven sevdiğine benzer miydi gerçekten? Mimikleri bana Özge ablanın suratına bakıyormuşum hissi veriyordu. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim kapıyı çekip koltuğa oturduğumda. “Siz nasılsınız?”

“İyiyim ben de. Bugün uzaktan çalışacağım.” Gözleriyle arka koltukta duran büyük bilgisayar çantasını işaret etti. “Hadi gidelim, kemerini tak.”

“İnanamıyorum.” Hâlâ şok içindeydim. Önce montumun fermuarını açtım, sonra kemerimi taktım. “Böyle bir şey yapmasına hiç gerek yoktu. Emrivaki olmuş size de. Çok özür dilerim gerçekten.”

“Saçmalama,” dediğinde bu kez de karşımda Doruk’u görüyor gibi oldum. Onur abi, Falay kardeşlerin bir çeşit yansıması gibiydi. Onlarla o kadar çok zaman geçirmişti ki sonunda onlara dönüşmüştü sanki.

Belki de tam tersiydi. Doruk ve Özge abla, her şeyi Onur abiye bakarak öğrenmişlerdi.

“Ne emrivakisi? Bana yük oluyormuşsun gibi davranma. Bu benim hayatımın travması.”

Gülerek kurduğu cümleden sonra bana tamamen kal geldi. Falaylar, onun yanında uzun bir süre kendilerini yük gibi hissetmiş olmalıydı. “Siz,” dedim biraz çekinerek. “Ne zamandan beri onları tanıyorsunuz?”

“Özge benim ilkokul arkadaşım,” dedi bana her şeyi anlatmaya hazır bir tavırla hızlıca açıklama yapmaya başladığında. “Uzun süre aynı okullara gittik. Dorukhan da bu yüzden elimde büyüdü sayılır. Ben üniversiteye geçtiğimde biraz aramıza mesafe girer gibi oldu ama sonra yeniden bir araya geldik ve o günden beri benimleler.”

Bir yandan merakla dinliyor diğer yandan da büyük bir rahatsızlık hissediyordum her kelimesinde. Doruk’un bazı sınırları vardı ve onları onun izni olmadan geçmek istemiyordum.

“Merak etme,” dedi yüzümden hissettiklerimi okumuşçasına. “Dorukhan’ı avucumun içi gibi bilirim. Onun rahatsız hissedeceği konuları sana açacak değilim. Bazı şeyleri kendisi isterse kendisi anlatır.”

“Kesinlikle...” Başımı hızlı hızlı salladım. “Ben burnumu sokmak istememiştim. Sadece benimleler dediğiniz için şaşırdım. İşler tam olarak nasıl şimdiki aşamaya geldi bilmiyorum.”

“Özge’yle hemen evlendik,” dedi. “Yirmi yaşındaydık. Benimkilerin kesinlikle rızası yoktu. Onunkiler diye bir şey zaten yoktu. Neyse, ben birden sabahın köründe böyle olaylara bodoslama daldım ama tarzım bu, anlamışsındır bence. Bodoslama bir nikâhla başladı hayatım. Bir şeyleri yaparken de anlatırken de dolaylamayı sevmem.”

O neyi sevip neyi sevmiyor bilmiyordum ama ben onu şimdiden çok sevmiştim.

Doruk ona çok saygı duyuyordu. Bunu hep biliyordum. Bana açık açık her şeyi anlatmasa da onu ailesinden saydığını biliyordum.

“Doruk da sonra bizimle yaşamaya başladı. Öyle işte. Başımın üstündedir yerleri. Sen de onun değerlisisin. Yani senin de yerin aynı.”

Bir anda tüm taşlar yerine oturmaya başladı.

Onur abi, onları o evden kurtarmıştı.

Bu hikâyeyi çok merak etmekle birlikte onu dinleyeceğim kişinin Doruk olmasını istiyordum. Kendisini gelip bana açacağı anı sabırla beklerdim. Problem değildi, bekleyebilirdim.

Peki ben ona ne zaman kendimi açacaktım?

Her şeyi konuşup halledebileceğine inandığını söyleyen o kız, son zamanlarda hiçbir şeyi halledemiyordu ve halletmek için birileriyle konuşmaktan itinayla kaçınıyordu.

Başımı cama doğru çevirdiğimde bana doğru dönük olan aynaya çarptı gözlerim. Göz altlarım mosmor olmuştu. Kaşımın üzerinde çıkan sivilce de cabasıydı. Hissedilen stresin vücuda bu kadar çabuk şekilde etki etmesi korkunç bir şeydi. İçinde tuttuğunu sandıkların dışarı vurmak için kendine boşluk kovalıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim Onur abiye. “Visal’in konumunu biliyor musunuz? Hiç yolu sormadınız.”

“Gece attı Dorukhan.”

Aynı gece ben, onun beni umursamadığını sanarak uyumuştum. Durduk yere canım yanmış, kafamdan bin tane düşünce geçmişti. “Keşke bana da söyleseydi,” derken buldum kendimi. Onur abiyi kendime o an

yakın hissettiğim için dökülmüştüm sanırım. “Ben ona kafeye gideceğimi yazmıştım ama o sadece iyi geceler yazınca umurunda değilim sandım.”

Onur abinin kaşları çatıldı ve başını yavaşça iki yana salladı. Direksiyonu daha sıkı kavrayıp “Of,” dedi. “Of Doruk.”

Sinirlendiğini zannedip kendimi çok kötü hissettim ama o “Öğreniyor,” dedi sakince. Ses tonu çok yumuşaktı benimle konuşurken. “Öğrenecek. Sana onu aklayamam çünkü üzmüş seni. Sadece kendince çözmeyi denemiş. Bilmiyor ki... Bilmiyor işte.”

“Aslında bu çok kolay düşünülebilecek bir şey.” Ellerimi huzursuzlukla dizlerimin arasına sıkıştırdım. Onur abi o sırada benim otobüsümün gittiği yola değil de başka bir yola saptı. Kendisine doğru çevrili duran telefonunda navigasyonun açık olduğunu fark etmeseydim çok gerilirdim. “Annemle babam kafeye gitmemi hiç istemediler. Doruk da hiç sallamıyormuş gibi iyi geceler yazınca... Kusura bakmayın, başınızı şişiriyorum. Kim bilir beni erkenden alabilmek için kaçta kalktınız.”

“Bunları dert etme. Onunla ilgili takıldığın yerleri, seni üzen düşünceleri gerçekten bana anlatabilirsin. Belki soru işaretlerini silebilirim. Dediğim gibi, onu o kadar iyi tanıyorum ki sana Doruk’un kafasının içinden canlı yayın yapabilirim Feza. Çekinme. Birini çok seviyor olman onun her davranışını doğru bulmayı gerektirmez. Üzüldüysen üzölmüşsündür.”

“Öyle işte.” İlk karşıma çıkan aile üyesine Doruk’u şikâyet ettiğim için kendime çok kızıyordum.

Onur abinin gülümsediğini gördüğümde başımı ona doğru çevirdim sebebini anlayabilmek için. “Çocuksunuz daha,” dedi sevgi dolu bir sesle. “Kaç yaşındasın sen, on sekiz mi? Birlikte büyüyecek olmanız beni çok mutlu ediyor.”

Benden on yaş kadar büyüktü ama edindiği tecrübeler belki de beni yüze bine katlayacak kadardı. Özellikle Doruk’la ilgili konularda onun kadar tecrübeli olabilecek bir tek Özge abla vardı dünyada. Bense hiçbir şey bilmiyor, öğrenmek için çırpınıyor ama sonra geri çekiliyor, bir şeylerin zamanının gelmesini bekliyordum. Ara sıra da böyle kendi kendime kırılıp düzeliyordum. Her zaman, herkese karşı yaptığım bir şeydi.

“Sizi buraya göndermesi çok ince,” dedim tam olarak doğru anlaşılmıyormuşum gibi hissettiğim için. “Sadece böyle bir planı olduğunu duymak isterdim.”

“Sonra da buna çok kızardın.” Tavrı beni çok iyi tanıyormuş gibiydi. O an anladım ki Onur abi Doruk’un gözündeki beni gerçekten de iyi

tanıyordu. Benden onlara nasıl bahsettiğini merak ediyordum. “Bunu bildiği için seni hiç bulaştırmamış çünkü duysaydın ona kızardın, öyle değil mi Feza? Doruk sana danışmadan senin sorununu çözmüş. Alışman gereken özelliklerinden biri. Genelde her şeyi böyle yapar çünkü.”

Tavsiyesini aklımın bir köşesine yazdım. Bu belki de onunla konuşmam gereken meselelerden biriydi. Kulağa basit şeyler gibi geliyor olabilirdi ama bunu ilk kez yapmıyordu. Jess’e beni kız arkadaşı olarak tanıtan kadar bunu bana hiç söylememişti. Fırat’a geçen gece attığı mesajdan bana hiç bahsetmemişti. Şimdi de abisini yanıma gönderme meselesi vardı. Tüm olayların arkasında onun iyi niyeti yatıyordu ve beni böyle düşünüyor olması çok tatlıydı ama her şeyi önce kendi kafasının içinde hallediyordu ve sonra canı isterse bana haber veriyordu. Bu şimdilik büyük bir sorun teşkil etmemiş olsa da ileride bir gün sorun teşkil etmeyeceğinin garantisi yoktu.

“Sizinle saat kaç gibi konuştu?” diye sordum çünkü ben mesaj attıktan önce mi sonra mı olduğunu merak etmiştim.

“Saat 12’yi geçmişti galiba. Tam emin değilim, yalan olmasın şimdi. Bana başka şeylerden de bahsetti. Klasik abi kardeş dertleşmelerimizden biriydi.”

“İçerik yüzde kaç benimle ilgiliydi?”

Üstü kapalı sorum karşısında güldü. “Yetmiş belki,” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Seni çok seviyor.” Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. “Güvende olduğundan emin olmak zorundaydı. Ona haksız olduğunu söyleyebilir misin? Hiç kolay bir süreçten geçmiyorsun. O burada değil ve akli tamamen sende. Şimdi onu bir kenara bırakalım. Duyduklarımdan sonra benim de olmak istediğim yer burası. Bir kız babası olarak seni cam bir küreye kapatıp gözümün önünde tutmak istiyorum, tamam mı? Bunun için bize kızma.”

İçimden buz gibi bir ürperti geçti. Giderek Visal’e yaklaşıyorduk ve bu da yüzleşmeme her geçen saniye daha da az bir süre kaldığı anlamına geliyordu. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Hislerimle ilgilenmiyordum. Dünüm o kadar boş geçmişti ki bugünden tek beklentim oyalanacak bir şeyler bulmaktı. Aklıma Visal’dan başka bir yere gitmek gelmiyordu. Her şeyin bir an önce düzeliş eski hâline dönmesini umut ediyordum.

Tek yol Visal’di. Benim tek yolum her zaman orası olmuştu.

“Onu şimdiden özledim,” diye itiraf ettim sessizce. Onur abinin büyüklüğü bir tarafı vardı. Her şeyi onunla konuşabilirmişsin gibi bir enerji veriyordu yanındaki insana. Doruk bile ona güvenebiliyorsa bana laf

düşmezdi sanki. Onu koruyup kollayan, yanına alıp büyüten adama gözüm kapalı güvенеbileceğimi hissediyordum.

“Mesafeler zordur.” Cümleinin arkasında yatan derin bir anlam sezdim. Aklından geçenler Özge ablayla ilgiliymiş gibi geldi çünkü Onur abinin gözü dalmıştı. “Ama sonunda kavuşuyorsanız ayrılıklar bile güzeldir.”

Burada düşüncelerimiz ayrı yollara sapıyordu. Ona katıldığımdan emin değildim. Ayrılık kelimesi bile korkunçtu. Kavuşmak için ayrılık çekmek istemiyordum. Ayrılığı güzelleştirmeye gücüm yoktu. Ben sevdiğim insan hep yanımda olsun isterdim. Onun maçı için yurt dışına çıkması bizim için ayrılık demek değildi. Mesafelere rağmen bana yanımda olduğunu hissettirmeyi başarıyorsa ve ben de ona aynısını yapabiliyorsam biz ayrılmış olmuyorduk. Yalnızca kısa süreliğine iki farklı ülkede nefes alan âşıklar oluyorduk.

“Buradan sola mı dönmeliyim?” diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdığında “Hayır, bir sonraki aradan,” dedim. Olduğum koltuğa sinmeme sebep oldu sorusu. Gelmiştik. Bahsettiğim yere döndüğünde Visal’in tabelasını görecektim.

Buraya geliyor olmak ilk defa bana iyi hissettirmiyordu. Eskiden mutfağa girmek için her zaman hevesli olurdu; oysa şimdi, o kapıdan adım atmak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Tüm yol boyunca sorun olmadığını sanmıştım fakat içinde bulunduğumuz arabanın tekerleklerinin atığı her turda kalbim de göğsümün içinde bir takla atıyordu. Korkuyordum. Korkmamam gerekirdi. Geçen gece olup bitmişti. Bugün yalnız değildim, Onur abi benimleydi ama ben yine de korkuyordum.

Gözlerimi kafenin telefon kulübesi şeklinde dekore edilmiş dış cephesine çevirdiğimde derin bir nefes almaya çalıştım ama bunu yapamadım. “Burası.”

“Çok güzelmiş.”

Değildi. Bugün hiç değildi.

Araba durdu, arabadan indim. Kapıyı farkında olmadan sert kaparmıştım çünkü o anın içinde değildim. Salı gecesindeydim, hayatımın en kötü gecesinde... Elimde bir bez vardı, masayı siliyordum. Yaptığım buydu. Her akşam yaptığım şeydi. O akşam, felaketim olmuştu.

Midemde bir sancı hissettiğimde düzgün adımlar atmaya dikkat ettim. Onur abi arkamdan yürürken gördüklerimse yerimde donup kalmama neden oldu.

Kapının yanındaki cam kırılmıştı. İçerisi darmadağınktı. Yerde devrilmiş masalar ve sandalyeler vardı. Burası benim çıktığım gece nasılsa aynı o şekildeydi. Tek fark, girişteki cam parçalarıydı.

Onur abinin elini belimde hissettim. İçerideki dağınıklığı bir tehdit olarak algılayıp refleksle yaptığı bir hamleydi sanki. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak anahtarımı aradım cebimde ama sonra buna gerek olmadığını anladım. Kırık camdan elimi içeri soktum ve kapıyı açtım. Onur abi içerideki manzaranın şokunu yaşamıyordu muhtemelen elimi kesmemem için beni durdurmaya çalışırdı ama neyse ki kendimi yaralamamıştım.

Midem çok bulanıyordu.

Gözüm o duvardaydı. Taner'in sırtımı çarptığı, elini boğazıma sardığı o köşede.

Açtığım kapıyı ittirmemle birlikte kapının üzerindeki süsler ses çıkarttı.

Bu, bedenimdeki bir tuşa basılmışçasına midemdekilerin ağzıma gelmesine sebep oldu. Boncuklar birbirine vurmaya devam ederken gözlerimin önü karardı. Taner bir kez daha beni oraya sıkıştırdı ve bana o cümleleri kurdu. Olabilecekler geldi aklıma. O gecenin sonunun nereye varabileceğiyle ilgili korkunç senaryolar geçti gözümün önünden o tek saniye içinde.

Elimi ağzıma kapatarak tezgâhın arkasına doğru koştum. Mutfığa öğürerek girdim ve yönümü lavaboya çevirir çevirmez daha sesli bir şekilde öğürmeye başladım.

Bacaklarım titriyordu. Ellerim, omuzlarım... Mermeri sıkıca kavramıştım. Soğuğu avuçlarımda hissediyordum. Kahvaltı yapmış olsaydım o an hepsini çıkarırdım ama şimdi yalnızca acı dolu kramplarla karnımın yanları kasılıyordu. Dünden ve o günden kalan ne varsa içimde yükseliyordu sanki.

Sonra kusmaya başladım.

"Abim," dedi bugün tanıştığım o ses. Onu gönderecek kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordum. Koşar adım seslerinin ardından mutfığın içinde onun nefeslerini de duymaya başladım. Sanırım kapıda dikiliyordu. Ona bakamıyordum. Başka kramplar karnımın yanlarından beni sıkıştırdıncaya acıyla inledim ve bir kez daha lavaboya eğildim. Yemek borum asitle yakılıyormuşçasına canım yanıyordu. "Buradayım," dedi Onur abi, ben kusmaya devam ederken elini sırtıma koyarak. "Şşt, geçti abim. Bir şey yok, ben buradayım. Rahatla..."

“Gidin...” Sesim nefes nefese çıkıyordu ve gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. “Gidin lütfen.” Kafamı lavabonun içine tamamen eğmiştim. Bacaklarım artık daha fazla titriyordu. Bütün ışıklar sönmüş gibi hissediyordum. Resmen başım zonkluyordu ama bir el sırtımı sıvazlamayı bırakmıyordu.

“Sorun yok,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “İyi olacaksın.”

Sorun vardı. Sorun çoktu. Ben görmemiştim. Ben kördüm. Bu mutfakta defalarca kez Taner’le yalnız başıma kalmıştım. O bir sandalye çekip arkama oturmuşken ben her şeyden habersiz kek çırpıyordum. Şarkı söylemiş, dans etmişim. Biz birlikte çok fazla zaman geçirmiştik. Ben onunla birlikte büyümüştüm. Bunu kaldıramıyordum. Tüm bunları kaldıramıyordum.

Bir kez daha lavaboya eğildim ama bu defa kusamadım. Öylece bekledim. Tüm bunların bir rüya çıkmasını her şeyden çok istiyordum. Beni her sabah heyecanla uyandıran işimin bana mide bulantıları hediye etmesini ben hak etmiyordum.

“Onur abi...” dedim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ederken. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda bacaklarımdaki ağırlığı biraz olsun azaltabilmek için karnımı tezgâha yaslayıp bileklerimden destek alarak ayaklarımın üzerinde durmayı sürdürmeye çalıştım. “Çok özür dilerim. Ben çok özür dilerim.”

Sesim tükenmişti... Yorgundu... Kayıptı...

Feyza Feza Falez, tamamen kaybolmuş durumdaydı.

Bilinçsiz bir sayıklama gibi dökülen cümlelerimi garipsemedi Onur abi. Yanımdan ayrılmaya niyeti de yoktu. “Sorun yok,” diye beni sakinleştirmeyi deniyordu söylediklerimi duymamışçasına. Montumun üzerindeki avucu yukarı ve aşağı hareket etmeye devam ediyordu. “Çok normal. Hiç sorun yok. Oturalım mı biraz yoksa kusmaya devam edecek gibi misin?”

“Midem bomboş,” dedim. “İçimde hiçbir şey kalmadı.”

İçimde hiçbir şey kalmamıştı.

Bomboştum.

Musluğu açarken “Çok özür dilerim,” dedim bir kez daha. Titreyen ellerimi suya tuttum. “Çıkabilirsin dışarı. Lütfen buna daha fazla maruz kalma.” Ağladığım için sesim kesik kesik geliyordu. Kusmaktan oldum olası nefret ederdim. Beni rahatlatan bir şey olmamıştı hiçbir zaman. Aksine daha da hasta etmekten başka bir işe yaramazdı. Hemen tansiyonum düşer, gözlerim kararırdı. Kustuğum an psikolojik olarak kendimi ölmek

üzereymiş gibi hissetmeye başladım. Bir hafta boyunca salya sümük hasta olmayı bile bir kez kusmaya tercih ederdim. Etimle kemiğimle iğrenirdim çünkü bundan.

Benim için dünyanın en iğrenç olayı olan bu eylem Onur abinin yüzünü buruşturmasına bile sebep olmamış olabilirdi. Şüpheliydim çünkü yüzünü hâlâ görmemiştim ama o yüzde herhangi bir mimik değişimi olduğunu sanmıyordum.

Yüzümü yıkarken sakinleşmeyi denedim. Çok hızlı nefes alıp veriyordum. Durdurabildiğim bir şey değildi. Elimde değildi. Şu sıralar hiçbir şey benim elimde değildi. Hayatımın kontrolü bile ellerimin arasından kayıp gidiyordu sanki.

“Feza,” dedi Onur abi. Sesi şimdi tedirgin geliyordu. “Senin hakkında bilmem gereken herhangi bir şey var mı? Bir hastalık, rahatsızlık durumu gibi?”

“Hayır.” Musluktan akan suyun sesi aramıza giriyordu. “Sadece midem bulandı birden.”

“Anksiyeten var mı?”

“Tanısı olan bir şey değil,” dedim. “Özür dilerim. Gerçekten iyiyim. Sorun yok. Böyle olacağını düşünmemiştim. Çok mahcup hissediyorum kendimi. Beni dışarıda bekler misiniz? Hemen toparlanıp geleceğim.”

“Utanılacak bir şey yok.” Sırtımdaki elinin baskısı yok oldu. “İki çocuk büyüttüm ben. Alican’ın bebekken yüzüme işemişliği bile vardır. İğrenmem vücut sıvılarından. Sen iyi ol, yeter bana.”

Sesli bir şekilde gülmeye başladığımda yüzümü bir kez daha suyla buluşturup musluğu kapattım ve bedenimi lavabonun önüne geçireceğim şekilde ona doğru döndüm. Lavaboyu tam anlamıyla temizlemiş sayılmazdım. Bunu görmesini istemiyordum. Yeteri kadar rezil olmuşum.

“Titriyorsun,” dedi Onur abi beni güldürme çabasını bir kenara bırakarak.

“İçerisi soğuk.” Bunun havayla bir ilgisi olmadığını ikimiz de biliyorduk ama yine de dudaklarını aralayıp bir şey söylemedi. “Şimdi kendime geleceğim. Kusura bakmayın.”

“Sinirlendiriyorsun beni,” dediğinde yüzüme bir babanın şefkatiyle bakıyordu. “Korkuyor musun şu an?”

“Hayır,” dedim gereğinden fazla hızlı şekilde.

“Onun tekrar buraya geleceğini mi düşünüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. O da benim ne hissettiğimi çözmeye çalışmaya devam etti. “Kapı süslerini sökmeli miyim?”

Zeki bir adamdı. Bunu reddetmeyecektim. Müşteriler gelmeye başladığında her seferinde o sesi duymak zorunda kalmak benim için kâbus gibi bir şey olurdu. “Aslında çok iyi olur,” dedim kabuğumun çatlamaya başladığını hissederek. “Size zahmet olmayacaksa...”

Gözyaşlarım artık ak mıyordu ama o bana böyle bakarsa yeniden ağlamaya başlamayacağımın garantisi yoktu. “Güzelim,” dedi. “Hallederim hemen, ne zahmeti? Sen iyi misin onu bir söylesene bana.”

“Evet.” İyi değildim. Ben hiç iyi değildim. “Onur abi, bunu Doruk’a söylemesek olur mu? Lütfen.”

“Olmaz,” dedi ve arkasını dönüp mutfağın kapısına doğru ilerledi.

Peşinden hızla mutfaktan çıktım. Yere dökülmüş bir kahve birikintisinin kenarından geçerken tezgâhın üzerindeki kül dolu pet bardağı ve içeriye sinmiş sigara kokusunu fark ettim ama şu an bunlara takılmazdım. Cıvcıv gibi Onur abinin peşindeydim. “Neden olmaz? Lütfen olsun.”

Onur abi yere devrilmiş sandalyelerden birini alıp kapının önüne doğru çekti. “Üzerine basabilir miyim?” diye sorduğunda hızlıca onu onayladım. Kapının üzerindeki süsü zorlanmadan uzanıp tuttu, sabit olduğu yerden çıkarttı ve sandalyeden inip zemine bastı. “Bir bez ver de sileyim burayı.”

Temizlenmesi gereken son şey o sandalyedeki ayak iziydi belki de.

Gören bu kafede bir savaş çıktığını sanırdı.

“Toparlanması gereken çok şey var.”

Benim gibi.

Dönüp bana baktığında içimi görebilecek sandım. “Ben hallederim. Siz oturun ve lütfen bu mevzu aramızda kalsın.”

“Feza,” dediğinde süsleri az önce bastığı sandalyenin üzerine bıraktı. “Ona yalan söylemem. Ondan bir şey saklamam. Senin yardıma ihtiyacın var ve o yardımı sağlayacak kişi Dorukhan olmayacaksa ondan ayrıl gitsin.”

Bu adam ciddi ciddi konuşurken bile beni güldürmeye çalışıyordu. Başarılı olması garipti. “Endişelenir,” dediğimde “Niye?” dedi. “Hani iyiydin sen?”

Beni gafil avlıyordu. Kaçmanın yolunu bulamıyordum. “İyiyim zaten,” dedim yalanlarıma bir yalan daha ekleyerek. “Ama o inanmaz. Akşam maçı var. En azından bugünlük aramızda kalsa olmaz mı?”

“Olur.” Daha fazla ısrar etmeye hazırlıyordum kendimi, duyduğum cevap beni hazırlıksız yakaladı. “Maçtan sonra anlatırım.”

Şikâyet edilen küçük bir çocukmuşum gibi hissetmeme yol açıyordu bu durum ama kabul edecektim. En azından maça kadar haberi olmayacaktı. Böylece kafasını oyununa verebilecekti. “Ben lavaboyu temizleyeyim,” dedim birazcık özel alana ihtiyacım olduğunu hissederek. “Sonra tatlıları yapmaya başlarım. Size de az sonra kahvenizi hazırlayabilirim.”

Beni karşısına oturtmak ve durmaksızın konuşmak istiyor gibi baktı yüzüme ama sadece başını sallamakla yetindi. Lavaboyu ve tezgâhı temizledikten sonra kül dolu pet bardağı yok ettim ve içerisini havalandırmak için bütün camları pencereleri açtım. Bu sırada Onur abi de yere düşen masaları kaldırmış, sandalyeleri düzenlemişti. Cam kırıklarını toparlayabilmek için benden bir süpürge istediğinde bu adamdan kaçışımın olmadığına emin olmuşum. Bu yüzden itiraz etmedim. Ben de bu sırada yere dökülen kurumuş kahveyi temizledim. Ardından Onur abi en köşedeki masaya yerleşti ve ben bütün zemini paspasladım.

Hıncımı zeminden çıkarıyor gibiydim, silinmedik köşe bırakmazken. O geceden kalan lekelerin hepsini bu yolla temizleyebilecekmişçesine sopaya baskı uyguluyor, her yerin parıldamasına yol açıyordum. Midem daha fazla bulanacak diye korksam da kendimi içeri girdiğim andaki gibi hissetmiyordum. Daha iyiydim. Kendimi işe verdiğim zamanlarda bir şeyleri yok saymak çok daha kolay oluyordu.

“Bildığım bir camcı var,” dedi Onur abi. “Bizim mahalleden. Ona haber vereyim mi gelip halletsin iki dakikada kapı tarafını?”

“Yeterince mahcup oldum,” dedim. “Ben Eren’i ararım, bir yolunu buluruz.”

Kasayı açtığımda içinde sadece madeni paraların kaldığını görüp anlık bir şok yaşadım. Burasının dün işlemediğini ve Eren’in de Naz’ın da hırsızlık yapacak insanlar olmadığını düşünürsek kayıtları silmeye gelen kişi, kasayı da boşaltıp öyle gitmiş olmalıydı.

Onur abiye artık kurduğum cümleler sinek vızıltısı gibi geliyor olmalıydı çünkü bunu yapmasını istemediğim hâlde bahsettiği camcıyı aramıştı. Ben de yeniden mutfağa dönüp tatlıları hazırlama işine girişmeden önce Eren’in numarasını tuşlamıştım.

Telefonu öyle bir açıştı vardı ki gören bizi yıllardır hiç konuşmamışız sanırdı. “Eren,” dedim ona nazaran çok daha sakın bir sesle. “Selam. Ne yapıyorsun?”

“Telefonun başında çaresizce senden haber bekliyordum.” Söyledikleri beni güldürdü. “Sen ne yapıyorsun?”

“Visal’deyim.” Bu onu çok şaşırtmış olmalıydı çünkü uzun bir süre nefes sesini bile duymadım. “Bugün buraya uğrayacaksan kasa işini halledebilir misin? Müşterilere para üstü dönemeyecek durumdayız.”

“Benimle konuşmak istediğin tek şey bu mu?”

Ona kızıp kızmadığımı anlamaya çalışırcasına masumdu sesi. “Eren.” Derin bir nefes aldım. “Beni işten çıkarmayı düşünüyor musun?”

“Ne? Saçmalama. Visal’in tabelasını *Feyza’nın Yeri* diye bile değiştirmeyi düşündüm ama seni işten çıkarmayı bir kere bile düşünmedim.”

“İyi.” Bu kadardı. Öfkem ona değildi. Korktuğum kişi de o değildi. Eren benim için bir abiydi. Bu durum yüzünü görmek istemediğim kardeşinden tamamen bağımsız bir şeydi. Kardeşinin cezasını ona kesmeyecektim. “O zaman gerisini buraya geldiğinde konuşuruz olur mu?” Ona emrivaki yaptığımı fark edince hemen geri adım attım. “Yani, geleceksen eğer.” Başımı eğip ona ihtiyacım olduğunu kabullendim. “Gelsen olur mu?”

“Hemen!” dedi heyecanla. “Bir şey lazım mı?”

“Hayır.”

“Tek başına mısın?”

Bunu sormak onu zorluyor olmalıydı. Sesinden çok net bir şekilde anlaşılıyordu bu. Bana zarar veren kişi onun kardeşi olduğu için Eren çok utanıyordu. “Hayır. Doruk’un abisi benimle.”

“Sadece ablası olduğunu sanıyordum.”

“Ablasının eşi,” diye düzelttim. Onun kanından insanlar onu doğru düzgün sevmeyi başaramamışken bütün sevgisini ve desteğini ona gösteren Onur abiyi bir enişte olarak tanımlamak istememiştim. O, Doruk’un abisiydi benim gözümde.

“Yanında birinin olmasına sevindim. En kısa zamanda geliyorum ben de.”

“Eren,” dedim midem yeniden düğüm düğüm olurken. “Taner gelmez, değil mi?”

“Mümkün değil,” dedi sertçe. “Bir daha Visal’in olduğu semte bile girmesine izin vermem. Ona ulaşamıyorum, kaçıyor benden. Bu korkuyla insan içine çıkamaz o it. Kamera kayıtlarını silen orospu çocuğu arkadaşını da buldum. Benim korktuğum, kayıtları kendi lehlerine kullanıp Dorukhan’ı suçlu gibi göstermeleri idi ama öyle bir şey yapmamışlar. Akıl edememiş bu beyinsizler o kadarını. Zaten şu çocuk da ödleğin teki. Kısacası, kayıtları gerçekten silip bir de para çalmış üstüne işte. Söke söke

aldım parayı. Kayıtlar için bir şey yapabilir miyiz bilmiyorum. Benden yapmamı istediğin bir şey varsa söyle abim. Her türlü hallederim.”

“Sadece buraya gelmeni istiyorum,” dedim. Hiçbir şey umurumda değildi. Ben sadece kafamı dağıtmaya, nefes almaya çalışıyordum. O gelirse daha rahat nefes alabilirdim. “Cam işini biz hallediyoruz. Kasayı unutma.”

“Tamam abim,” dedi hevesli bir sesle. “Geleceğim hemen. Çözeriz her şeyi. Sıkıntı yapma.”

Onu gerçekten çok seviyordum ve buraya geldiğinde yapacağım ilk iş kollarımı ona sımsıkı sarmak olacaktı.

“Doruk mu?” diye seslendi Onur abi. Muhtemelen konuşmanın içeriğini anlayacak kadar sesim ona gitmemişti ama biriyle konuştuğumu anlayabileceği anlamsız mırıltılar duymuştu.

“Yok.” Telefonu kapattıktan sonra başımı mutfağın kapısından uzattım. “Eren’le konuşuyordum. Bizim en iyi baristamızdır. Ben şimdi tatlıları hazırlayacağım Onur abi, işin çok değilse istersen tek kalma. Buradaki masada oturabilirsin.”

“Geleyim mi?” diye sordu emin olamayarak. Bilgisayar çantasını köşedeki masanın üzerine yerleştirmiş ve üzerindeki kabanı da sandalyesine asmıştı.

Başımı sallamaya başlamamla ayağa kalkması bir oldu. Onun da boyunun uzun olduğunu yeni fark edebiliyordum. Doruk’tan ya bir iki santim uzun ya da bir iki santim kısa olmalıydı. Emin değildim. “Sen de mi basketbol oynuyordun?”

Sesimdeki merakı fark edince hızlıca “Evet,” dedi. Bunu hangi seviyede yaptığı hakkında pek fikrim yoktu. “Hep okul takımlarında yer aldım. Zorlasam belki bir şeyler olurdu ama Doruk’la kıyaslama tabii beni. O bambaşka bir seviye.”

“Ona bildiklerini öğreten senmişsin ama.”

“Eh,” dedi. “Boynuz, kulağı geçmesiyle ünlüdür.”

“Bence fazla alçakgönüllülük yapıyorsun, öyle hissettim.” Mutfaktaki sandalyeyi çekip oturduğunda ben de kurabiye hamuru için malzemeleri tezgâha çıkararak işe koyuldum. Yanına büyük bir kap daha koydum ki böylece ortak malzemeleri eş zamanlı olarak döküp zamandan tasarruf ederek keki de hızlıca hazırlayacaktım. Zaten işler yeterince aksamıştı. “Eminim zamanında parkelerin tozunu attırmışsındır sen de aynı Doruk gibi.”

“Özge’nin kalbini çalmam sayılır mı?” Keyifli gülüşü beni de keyiflendirdi. “İlkokuldan beri beni izliyormuş. Öğrendiğimde ben de çok şaşırmıştım çünkü bana ilgi duyduğunu anlamamıştım hiç. Aslında... Yalan yok, biraz şüphelendiğim olmuştu ama her şey tahmin ettiğimin çok daha ötesindeymiş. O kadarından çok geç haberim oldu.”

Bir yandan kulağım ondaydı bir yandan da toz şekeri göz kararı bir şekilde kabıma döküyordum. Yeni tarifler denemek her zaman heyecan vericiydi ama ezberimdeki tatlılarım benim güvenli alanımı oluştuyordu. Bugün ezbere gidecektim. “Nasıl yani?” diye sordum.

“Bir keresinde ertesi sabah kalkmak için hevesim sen oluyordun demişti bana.” Sesinden gülümsediğini anladığım için dönüp yüzüne baktım. “Okula devam etmesinin tek sebebiymişim. Bunu ilk duyduğum anda tam olarak anlayamamıştım ama bugün sor bana yarın sabah uyanmak için motivasyonun ne diye, Özge’nin gözleri derim. Canım karım benim.”

Aşk diye bir şey olmasaydı bile ben Onur abi Özge ablaya âşık derdim. Doruk’un en azından hayatının bir kısmını birbirini böyle seven bir çiftin yanında geçirdiğini bilmek güzeldi. Belki de birini incitmeden sevmeyi onlara bakarak öğrenmişti.

“Çok güzel bir şey bu,” dedim hayran hayran. Ona annemle babamın da burada tanıştığını anlatırken Doruk’un hep susup yüzüme baktığı anlardaki kadar hızlı konuştum. Aşk, içimde bir şeyleri toparlamaya yarayan güçtü. Üstelik bu aşkı benim hissetmeme gerek de yoktu. Birilerinin aşkını dinlemek bile içimdeki yaşama hevesinin fitilini yakmak için yeterliydi.

“Kader,” dediğinde ben kurabiye malzemelerinin tamamını karıştırarak hamuru kıvamına getirmeye çalışıyordum. “Sizin de burada tanışmış olmanız da kaderin cilvesi bence. Doruk siyah kediyi ve televizyon fişini bana anlatmıştı. Birbiriniz için yazılmış birer roman karakteri gibisiniz ikiniz.”

Doruk benden bahsederken detaylar konusunda oldukça bonkör davranıyordu sanırım.

Gülümsedim; sessizlik aramıza yerleşince ben de yaptığım işe yöneldim. Yumurtayla şekeri çırpıtım, mutfakta bir süre yalnızca bana ait tıktırılar duyuluyordu. Keki fırına vermiş, kurabiye hamurunu istediğim kıvama getirmiştım ki Onur abi seslendi:

“Feza... Hareketlerin o kadar akışkan ki... Nasıl denir, sanki mutfak için doğmuş gibisin. Hiç buradan ilerlemeyi düşünmedin mi?”

Birçok şeyi düşünmüştüm.

Kimseye anlatmadığım çok ama çok şey düşünmüştüm.

Günün sonunda adım atmaya cesaret bulamadığım için hepsinden vazgeçiyordum. Sonra kurduğum hayallerin ütopyikliğine acıyor, kendimi kandırmamam gerektiğini hatırlıyor, bir bölüm dizi açıp izliyor ve bulunduğu evrenden kaçıyor.

Bazı insanlar hayallerini kaldırabilecek kadar güçlü olmazdı. Zihin düşünürdü belki ama zihin başka şeyler de düşünürdü. Oralara layık olmamak gibi, kendi kapasiteni yetersiz bulmak gibi... Sonra kolayca kaçıp yıldızları uzaktan izlemeyi seçerdi. Çünkü bazı insanlar, yıldız olmak için doğmamıştı. Tıpkı benim gibi.

“Bilmem,” dedim ama biliyordum. “Belki...” Aralık kapı bırakarak konunun kapanmasına vesile olmak istedim. Konu kapanmayacaktı fakat Eren’in gelişi Onur abinin de odağının kaymasına yol açtı. Kapının sesini duyar duymaz sanki ben bir ceylanmışım da bir aslan içeri girmişçesine ayağa kalkmış, hızla mutfağın kapısına doğru yürümüş ve gelen kim diye bakmıştı o korumacı tavrıyla. Zaman geçirdiğimiz her an Doruk’la benzer özelliklerinin benim sandığımdan daha fazla olduğunu görüyordum. Güçlü adımları bile birbirlerini andırıyordu.

“Günaydın, ben her şeyi hazırladım,” dedim sesimi neşeli tutarak. “Ve bir daha burada sigara içmeye kalkarsan o saçlarını tek tek yolarım Eren.”

Eren kapının girişinde dikildiği yerden bana baktı. Baktı, baktı... Sonra tek kelime etmeden ve Onur abiye hiç iplemeden yanıma hızlıca yürüyüp bana sarıldı. “Özür dilerim,” dedi yüzünü omzuma gömerek. Bunu yapması için bana doğru eğilmesi gerekiyordu ve normal şartlarda iki büklüm oldum diye şikâyet edip dururdu ama bugün farklıydı. Bugün Eren de en az benim kadar garip hissediyordu. “Çok özür dilerim abim. İyisin değil mi?”

Onur abi bana baktı, ben ona baktım. Kustuğum anı bakışlarımızın arasına kilitledik. “İyiyim,” dedim. “Üzme kendini. Ben sana hiç kızgın değilim. Olanların seninle bir ilgisi yok.”

Günün kalanı, Visal’in dün neden kapalı olduğunu soran devamlı müşterilerimize yalanlar uydurmakla ya da daha doğrusu gerçekleri gizlemekle geçti. Hırsızlık vakasını dallanıp budaklandırdı Eren. Bir günlük molaya hepimizin ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de sadece bir gün görmediğim hâlde deli gibi özlediğim müşterilerime en iyi kahvelerimi sunmaya çalıştım. Onur abi sütlü filtre kahvemden bir saat içinde iki tane istemişti ve özellikle benim yapmamı rica ediyordu. Önündeki bardak

boşaldıkça yönünü diğer seçeneklere çevirmiş, en son damla çikolatalı kurabiye ve kekten de istemişti.

Bir çöp öğütücü gibi çalışıyordu midesi. Durmuyor, mola vermiyor. kıtlıktan çıkmışçasına aynı Doruk gibi yiyor ve içiyordu. Biraz daha ona bakarsam gerçekten aralarında kan bağı olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Doruk, Onur abisinin hık demiş burnundan düşmüştü.

Eren bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyor, bana gözlerinde sıcacık bir şefkatle bakıyor ve ne zaman bakışları boynuma doğru kayacak olsa kaşlarını çatıyordu. Oradaki kızarıklığı gördüğünden beri yüzüme bakmakta zorlanıyordu sanki. Kardeşinin bir diğer kardeşinde bıraktığı fiziksel hasarı bir türlü hazmedemiyordu.

Şu ilerideki masada Alara ve Beril tarafından rencide edilmeye çalışılmıştım. En son koluma tırnaklarını geçirmişti içlerinden biri. Sonra diğer taraftaki duvarda Taner tarafından sıkıştırılmıştım. Ne kadar denesem de eskisi gibi hissedemiyordum. Buraya karşı içimdeki sevgi bitmiş değildi ama konu kendimi güvende hissetmeye geldiğinde Visal kadar sınıfta kalan bir yer yoktu artık hayatımda.

Biriktirdiğim kötü anılarım, iyi anılarımı ezip geçecek diye korkmaya başlamıştım.

Sormadan duramıyordum. *Neden buradaydım? Ben burada ne yapıyordum?*

Kendimi düşüncelere kaptırmış hâlde tatlı rafını düzenlerken telefonumun çalmasıyla birlikte elim ayağıma karıştı. Onur abi bilgisayar ekranının üzerinden bana bakıp gizli gizli güldüğünü sansa da aslında apaçık gülmüştü. Çok utandığım için mutfağa kaçtım. Komik koşuşum, Eren'i de güldürdü.

“Selam!” dedim her şey çok fazla yolundaymış, bugün hayatımın en mutlu günüymüş gibi. “Ne yapıyorsun? Hâlâ kar yağıyor mu orada?”

“Selam güzelim,” dedi Doruk. Sesi benden çok daha yorgundu ve nefes nefese gibi geliyordu. “Otelden çıktığımda yağıyordu. Son hazırlıkları yapıyoruz. 21.30, unutmadın değil mi? Yani izleyeceksen eğer...”

“İzleyeceğim tabii ki. Hatta Onur abiyle birlikte izleyeceğiz ve sanırım ablan da çocuklarla buraya gelecekmiş. Yani cümbür cemaat seni izleyeceğiz Visal’de.”

“Vay be,” dediğinde gülüyordu. “Ailem, tam kadro!”

Ona ailemden olduğunu söylemiştim ve o an donup kalmış olsa da bu cümlelerin geri ödemesini yapıyordu şimdi bana.

Onur abiye sabahın köründe başıma diktiği için ne kadar kızdığımı daha fazla içimde tutamadım. Yine biraz fazla konuşmuştum. En sonunda cümlelerimi bölen açıklama yapmak için söze girmesi yerine keyifle “Ya ne kadar kızdın anlat ya,” demesi olmuştu. Aslında gerçekten konuşmak istediğim bir meseleydi ama aramızda bir tartışma yaşanmasını istediğim son anda bile değildik, o yüzden onun akışına kendimi kaptırmaya karar verdim. “Seni o kadar özledim ki. Ama bak, o kadar özledim ki... Nefret ediyorum uzak mesafelerden.”

“Hani sen severdin deplasmanları?”

“Senin yanında olmayı sevdiğim kadar değil.”

Güldüm. “Biraz üçkâğıtçı gibisin sanki bugün.”

“Bir karış bile aklım yok bugün,” dedi. “Hepsi sende. Kendimi çok eksik hissediyorum ve bu zamana kadar yaşadığım yalnızlıkla hiçbir ilgisi yok bunun. Bir parçam Türkiye’de kalmış gibi. Sensiz asla tam bir yapboz olamayacağım.”

Aklının benden kalmasını istemiyordum, odağını önündeki maça çevirme niyetindeydim. “Ama yine de çıkıp herkese kim olduğunu göstereceksin, değil mi?”

“Zalgris zor takım,” dedi aniden sesine ciddiyet bulaşırken. “Beni yirmiye katlayacak seviyede tecrübeli oyunculara sahipler. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ama koç muhtemelen bana diğer maçlarda verdiği süreyi tanımayacaktır. Ceza için değil, takım yapısını göz önüne alarak söylüyorum. O yüzden üzülüp kendini suçlamaya falan kalkma tamam mı? Gerçekten bu tarafta bir sorun yok.”

Beni görmediği hâlde başımı salladığımı fark ettim. Doruk kendini dinlettirmeyi başarıyordu. Onun oyun zekâsı hakkında kurulan cümleleri hatırladım. Altyapıdayken ikinci çeyreklerde hocasının onu oyuna almayı sevdiğinden bahsetmişti, demek ki onun oyunu okuma yeteneğine güveniyordu. Şimdi de maçtan önce bu tarz bir yorum yapabilecek kapasiteye sahip oluşu beni biraz büyülemişti galiba. Çok hevesliydi, çok istekliydi ve çok da yetenekliydi ama buna rağmen durumu kendi içinde sindiriyor ve alacağı sürenin muhakemesini kendi içinde verebiliyordu.

Gözümün önünde büyüymüş gibi hissediyordum. Kendini her açıdan, her anlamda geliştiriyordu. Her geçen gün düne göre daha da olgunlaşıyordu sanki. Takıma bir insanın elinden gelebilecek en hızlı şekilde adapte olmuştu. On dokuz yaşında ona yüklenen sorumlulukların altından kalkabiliyordu. Yeri geldiği zaman A takımı sırtlanıyor, oynadığı

oyuna karakterini koyuyordu. Onun özel olmasının sebebini ben buna bağlıyordum.

Bencil değildi. Sabırsız değildi. Hataları vardı, yok değildi ama kendini geliştirmek için harcadığı çaba kesinlikle takdir edilesiydi.

“Seni seviyorum,” dedim. “Asıl sen kendini hiçbir şey için üzme. Dikkatli ol, tamam mı?”

“Ben seni hak edecek ne yaptım acaba?” diye soruşuna hazırlıksız yakalandım. Dudaklarım hızla iki yana kıvrılırken kalbimin kanat çırp-maya başladığını hissederek elimi göğsüme bastırdım. Ses tonunda tarif edemediğim bir şeyler saklıydı. Duyduğu minneti sevgisine katıyor, sonra ikisinin muazzam karışımını sesine akıtıyordu.

“Öyle şeyler demesene,” dedim muhtemelen kıpkırmızı olmuşken. “Utandım birden.”

“Öyle konuşmasana,” diye karşılık verdi. “Dişlerim kamaşıyor.”

“Kapatmazsak domatese döneceğim.”

“Çoktan domatese dönmüşsündür bile, salla. Biraz daha duyayım sesini.”

“Aman,” dedim. “Benimle uğraşmasan ölürsün.”

“Muhtemelen.” Birlikte güldük. Gülüşmelerimizin ortasındaiken birden “Her şey düzelecek,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Söz veriyorum.”

“Doruk,” dedim gülümsemem solarken. “Gerçekten mi?” Beni inandırmasına ihtiyaç duyuyordum. Elimden tutmasına, belki biraz itelemesine, içime cesaret aşılmasına... Doruk’a duyduğum bu hayranlığın sadece hayranlıktan çıkıp biraz olsun ilhama dönüşmesine ihtiyacım vardı.

“Sana tek bir şey söyleyeceğim,” dediğinde hiç olmadığı kadar ciddi-ydi. “Haddim olduğunu düşünmedim, verdiğin kararı yargılamak ya da sorgulamak istemedim bu yüzden. Yine bunu söylemek bana düşer mi düşmez mi diye tereddütteyim ama Feza, ben senin doğru yolda olduğundan emin değilim.”

Üzerimde sert bir tokat etkisi yaratan kelimelerini sindirmem zaman aldı. “Neden?” dediğimde haklılığını kabul etmemek için öfkemin devreye girdiğini hissettim ve bu beni ciddi şekilde rahatsız etti. İyiliğimi düşünen biriyle sert bir sesle konuşmamam gerekirdi. Özellikle o kişi Doruk’sa bunu yapmamalıydım ama buna engel olamadım. “Sen yolunu buldun diye yetkili kişi mi oldun şimdi?”

Eleştirilmek hoşuma gitmiyordu. Sadece desteklenmek istiyordum. Bunu bana sunmuştu aslında. Yargılamak yerine kendince bir çözüm bularak yapmıştı. Şimdi kurduğu cümleyse önüme taş koyacakmış gibiydi.

Birilerinin bana bir şeyleri yapmamamı söyleme cüretini bulmasından nefret ediyordum galiba ben. Daha fazla yapasım geliyordu. Bana açık Visal'e gitmeni yanlış buluyorum derse gereksiz yere inada bindirip saat on ikiye kadar buraya kendimi zincirleyebilirdim.

Sanırım ergenlik böyle bir şeydi. Doğru ve yanlış ayırt etme yetisine sahiptiniz ama burnunuzun diki, en sevdiğiniz yol oluyordu.

Sabırlı bir şekilde "Güzelim," dediğinde herhangi bir yumuşama hissetmedim ona karşı. "Ben sana nasihat vermek niyetinde değilim. Sadece diyorum ki değişmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyorum ve bunları yüz yüze konuşalım istiyorum. Sorunların uzaktan halledilebileceğine inanmadığımı söylemiştim. Yüz yüze gelelim, birbirimizi daha iyi anlayacak şekilde olalım, sen benim sadece senin iyiliğini istediğimi bilecek durumda ol..."

"Sence şu an sende art niyet mi arıyorum?"

"Evet Feza, tam da bunu yapıyorsun." Doğrudan böyle demesi beni afallattı. "Senden evladını almak isteyen biriymişim gibi bana cephe alıyorsun."

"Duracağın yeri bilmelisin," dedim. "Ben sana maça çıkma demiyorsam sen de bana Visal'e gelmememi söyleyemezsin."

"Ağzımdan böyle bir şey çıkmadı." Eğer beni sakince cevaplamasaydı kesinlikle şu an ilk büyük kavgamızı ediyor olurduk. "Örnek verdiğin durumlar birbirine benzemiyor bile. Basketbol bana zarar veriyor olsaydı yine de oynamamı isteyecek miydin?"

"Visal bana zarar vermiyor."

Ve bir başka tokat daha yüzüme çarpmış oldu. Üstelik bu daha da can yakıcıydı çünkü bana ait sözcükler beni gafil avlamıştı.

Visal bana zarar veriyordu.

Sabahtan beri hissettiğim o huzursuzluk, bunu kabul etmeme isteğimden kaynaklanıyordu. Burada çalışmaya bugün devam ederdim, yarın devam ederdim ama sonsuza dek edemezdim.

"Feza," dedi Doruk. "Sonunda yüzleştin mi içini kemiren şeyle?"

Anlaması sinir bozucuydu. Kaçacak yerim kalmıyordu. Köşeye sıkışmıştım. Bu koca dünyada küçük, küçücük bir köşeye sıkışmıştım. Önümdeki dar pencereden bütün güzellikleri izliyor ama bana ait o tek metrekarelik yeri terk edip izlediğim manzaralara gidecek yolu aramayı denemiyordum.

"Kapatıyorum," dedim bedenimi bir titreme sardığında. "İyi maçlar sana."

“Kapatma,” dedi sitemle. “Bana kızdığının farkındayım ama sana bir şeyleri göstermeye çalışmak zorundayım. Yoksa 15 Ocak’ta beni bulup küllerimden doğmama yardım eden o kıza bakacak yüzüm olmaz. anlıyorsun değil mi?”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye bağırdım. İçimdeki kırılmış parçaların üzerine basıyordum ben o bahsettiği yanlış yolda. Geri dönemiyordum. İleri gidemiyordum. Sadece olduğum yerde sayıyordum. “Benim ne yapmamı istiyorsunuz?” Ağlamak istemiyordum. Ağlarsam çok kızardım. Her öfkelendiğimde gözlerimin dolması sinirimi bozuyordu.

“Başkalarının senden ne istediği umurumda değil,” dedi. “Ben kendini ziyan etmeni istemiyorum. Çıkmaza girdiğini hissediyorsan gelip senin için önündeki duvarı kırarım. Işık saçan gözlerin yaşlarla dolmaya başladıysa bana durmamı söyleyemezsin çünkü durmam Feza. Ben senin yanındayım. Olduğun yeri sevdiğini sanıyorsun ama hiç başka bir yerde olmayı denememişsin. Bırak da sana diğer seçenekleri göstermeyi deneyeyim. Beğenmezsen gitmezsin, ne olmuş? Hayat senin, karar senin. Karışamayacağın tek şey, benim yanındaki konumum. Yürümeyi tercih etmezsen o çıkmazda birlikte otururuz. İkimiz, zamanı gelince bir yolunu buluruz. Yemin ederim buluruz.”

Her şey çok fazlaydı. Karman çormandı, karışıktı. Hayatım belki de tepeklak durumdaydı ama onun yeri, benim yanımdı. Bana bunun garantisini veriyordu.

“Özür dilerim,” dedim elimi alnıma kapatarak. Gözyaşlarımı tutmak giderek zorlaşıyordu. “Sana çatmak istememiştin. Seni çok seviyorum. Çok...”

“Önemli değil,” dediğinde gerçek bir anlayış vardı sesinde. “Ben bu hislerin aşınasıyım Feza. Başarılı olduğun alanda zorluklar yaşamak, hayatım nereye sürükleniyor acaba diye düşünüp durmak... Ben de biliyorum bunları. Az çok okuyabiliyorum aklımdan geçenleri. Rahat ol, tamam mı? Benimle konuşamayacağın hiçbir konu yok. Bağırarak istiyorsan bağırırsın, döndüğümde sarılır barışırsız. Yargı yok, sorgu yok. Yaşadığım sürecin her anında benimleydin, ben de senin için bu kişi olmak istiyorum. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim iki yana kıvrılan dudaklarımla. Ona duyduğum sevgi içimden taşacak gibi hissediyordum. “Buraya döndüğünde belki biraz konuşuruz o zaman, olur mu?”

“Tabii ki... Ne zaman istersen.”

“Başarılar,” dedim. “Sakin unutma, kaç dakika süre aldığının ya da kaç sayı attığının önemi yok. Benim *MVP*’m her zaman sen olacaksın.”

Güldüğünü duydum. “Teşekkür ederim. Öptüm.”

Her seferinde ondan bu mesajı aldığım ilk andaki kadar heyecanlanıyor olmam komikti. “Ben de öptüm.”

Saat 21.00’i gösterdiğinde Özge abla içeriye girdi, peşinden de tüm atmosferi değiştirecek neşeyi getirdi. Üzerinde 15 numaralı beyaz Efes formaları bulunan iki bıcır bıcır çocuk, koşarak babalarına doğru ilerlediler. Onur abi onların gelişini camdan görür görmez ayağa kalkmıştı bile. İkisi için de kollarını açarken Esin özlemle onun bacağına yapıştı, Alican ise yumruklaşarak daha havalı bir selamlaşma yaptı babasıyla. Bu sırada Özge abla yanıma gelip bana sarılmış, hâlimi hatırlamı sormuş ama başıma gelen olayı bana hatırlatacak tek kelime bile etmemişti.

Tezgâhın arka kısmındaki işleri Eren’e paslayıp misafirlerimin masasına doğru ilerlediğimde dizlerimin üzerine çöküp Doruk’un yeğenlerine kendimi tanıttım. Esin bana fotoğraftaki kız olup olmadığını sorarken Alican doğrudan “Sen dayımın sevgilisi misin?” dedi. Ne cevap vermem gerektiğini bilemeyerek yüzümü Özge ablaya çevirdiğimde beni onayladı ve ben de başımı sallayarak onlarla bir muhabbet başlatmayı denedim.

Bugün okulda ne yaptıklarını sormamla birlikte bir süre sohbet ettik. Esin dört buçuk, Alican beş buçuk yaşındaydı. Önce kreşe gittiklerini öğrendim, sonra bana evlerine gelen bakıcı ablalarıyla oynadıkları oyunları anlattılar. Özge abla da çalışan bir anne olduğu için kimi zaman çocuklar oyun ablasıyla vakit geçirmek zorunda kalıyorlardı. Anladığım kadarıyla evlerine gelen kız da kendisine boş zamanlarında harçlık çıkmaya çalışan bir üniversite öğrencisiydi.

Onlarla bir fotoğraf çekilip Doruk’a yolladığımda maçtan önce görüp görmeyeceğinden emin değildim ama şansım yaver gitti. Sadece iki dakika içinde tikin rengi maviye döndü ve attığım fotoğrafın altı gözle-rinden kalpler çıkan emojiyle doldu.

Maç saati geldiğinde maç bitmeden eve gitmeyeceğimi annelere ilettim. Bana fazlasıyla kızgınlardı ve bu kızgınlıklarını gün içinde birkaç kez gerek arama gerek de mesaj yoluyla belirtmişlerdi ama Eren dayanamayıp devreye girdiğinde bütün gün yanımda olacağının ve gece de beni eve bırakacağının güvenini onlara vermişti. Bu bildirim akışımı biraz olsun dindiren şey olmuştu.

Yeniden içinde bulunduğum ana döndüm. Onur abi sabahtan beri çalıştığı bilgisayarıdan Doruk’un maçının yayınını açmak için harekete

geçtiğinde onu durdurdum ve televizyonu bunun için kullanabileceğimizi söyledim. Sonra kafe, daha önce hiç sahip olmadığımız bir atmosfere büründü. Maçın başlamasına sekiz dakika varken on yedi numaralı masada tek başına oturan çocuk kulaklıklarını çıkarıp göz ucuyla ekrana baktı. Ardından yüzünü bana doğru çevirdi. “Efes-Zalgiris maçı mı?”

“Evet.”

“Maçın sonuna kadar açık kalacak mı kanal yoksa öylesine mi açtınız?”

“Kalacak,” dedim konuya tam olarak anlam veremediğim için. “Bu sizin için sorun olur mu?”

“Hayır, o yüzden söylemedim,” dedi benim yaşlarımdaki sarışın çocuk. “Acaba masa ücreti alıyor musunuz?”

“Nasıl?”

“Arkadaşlarımı çağırırsam masa için ekstra bir ücret ödememiz gerekir mi? Yayınları veren çoğu mekân bu tarz bir ödeme alıyor da... Sizin böyle bir uygulamanız yok mu?”

“Hayır,” dedim. “Böyle bir müşteri kitlesine sahip değiliz. Ben takip ediyorum maçları. O yüzden açtım. Tabii ki arkadaşlarınızı çağırabilirsiniz. Verdiğiniz siparişler dışında ekstra bir ücret ödemenize gerek yok bunun için.”

“Öyle mi?” dedi şaşırarak. “Altı yedi arkadaşımı buraya toplayıp burayı koğuşa çevirmem sizi rahatsız etmez, değil mi?”

“Aksine,” dedim. “Çok sevinirim.”

Doruk’a izleyici kitlesi çıkıyordu.

“Yaa...” dedi çocuk, bir göz süzüştten sonra. “Maçları takip ediyor olmanıza şaşırdım. Basketboldan anlar mısınız?”

Bu konuşmanın gidişatıyla ilgili bir problem vardı. Sanırım çocuğa yanlış bir sinyal vermişim. “Anlar,” dedi Onur abi, arkamdan. “Basketbolcudan da anlar.”

“Anlayamadım,” dedi çocuk. “Sporcuları tipleri için takip eden o kız tayfasından mısınız?”

“İsteyen istediğini istediği sebeple takip edebilir,” dedim hafif bir eleştirel tavır sezdiğimde. “O tayfadan olup olmamam neyi değiştirecek?”

“Öylesine sordum,” dedi anında geri adım atarak. Fikrinin arkasında duramıyordu çünkü o fikir ona ait bile değildi. Muhtemelen sosyal medyada konuşulan içerikler çerçevesinde şekillenen bir zihne sahipti. Kadınlar beğendikleri bir sporcudan bahsederken erkeklerin toplanıp aynı

kişiyeye karşı nefret beslemesi de sürü psikolojisinden kaynaklanan bir durumdu.

“Dorukhan Falay,” dedi Onur abi. Kolunu yanında oturan Özge ablanın sandalyesine attı. “Bilir misin onu?”

“Evet,” dedi çocuk.

“İşte ben onun ablasıyım,” dedi Özge abla. “O da kız arkadaşı,” dediğinde beni işaret etmişti. “Bugün burada kardeşimin maçını izlemek için toplandık. Sen de arkadaşlarını çağırıcaksan çağır. Güzel olur, hep beraber izleriz.”

Tatlı gülümsemesine aldanmamak gerekiyordu. Vermek istediği tüm mesajları çocuğa net bir şekilde vermişti. Kelimelerini o yöne çekmeden hem Doruk hakkında kötü söz etmemesi gerektiğini hem de benden uzak durmasını istediğini ona tane tane anlatmıştı resmen. Apayrı bir başarıydı bu

Çocuk önce ona sonra bana gülümsemiş, Dorukhan’ı başarılı bulduğunu söylemiş, ardından arkadaş grubuna Visal’in konumunu atıp hepsini buraya davet etmişti.

Aramızda yaşanan garip diyaloga rağmen kabul etmem gerekiyordu ki o ve arkadaşları, maç ortamını muhteşem bir hâle getirmişlerdi.

Doruk benchte başladığı maça ilk çeyreğin son üç dakikası kala oyuna girdiğinde isminin Altay olduğunu öğrendiğim sarışın çocuk, o maça girerken tıpkı bir anonsör gibi onun adını oturdukları masada duyurmuş ve hemen ardından arkadaşlarına Doruk’un ailesinin burada olduğunu takdim etmişti. Esin, Altay’a hayran hayran bakarak dayısının adını ondan dinlerken annesine dönüp onların yanında oturabilir mi diye izin almıştı. Alican ise o erkek grubundan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Esin için aralarına bir sandalye çeken Altay, ona dayısı hakkında birkaç soru sorduğunda bir anda yaşı yirmilere yaklaşmış kişilerden oluşan arkadaş grubunun ilgi odağı Esin olmuştu. Onu eğlendirmek için Doruk’un aldığı nefesi bile övüyorlardı. Birisi Doruk’un formasının güzel olduğunu ama Esin’e daha çok yakıştığını söylediğinde Esin, ilgisini Altay’dan ayırıp esmer çocuğa çevirmişti. Kim Esin’i güldürmeye başlarsa Esin’in yeni favorisi o oluyordu.

Bu durum Eren’i ve beni çok eğlendirirken Onur abi ve Alican’ı hiç eğlendirmiyordu. Özge abla ise attığı kahkahalarla ortamı şenlendiriyordu.

Kafede bu saatte o gruptan ve bizden başka kimse yoktu. Eren arkadaş grubunun siparişlerini hazırlarken ben işi gücü bırakmış ve televizyonun

önüne bir sandalye çekmiş, ekrana Doruk'un geleceği anları iple çekiyordum.

Doruk ilk çeyrekte süre aldığı üç dakikada hiç şut denemesi yapmadı fakat biri Paul'a diğeri Oleg'e olmak üzere iki asist yaparak takımının öne geçmesine katkıda bulundu. Zalgiris'in yaş ortalaması Efes'inkinden çok daha yukarıdaydı. Doruk'un da dediği gibi, sahada tecrübelerini konuşturmaya başlamaları çok sürmedi. İkinci çeyrek, ilk çeyrekte geriye düşen Zalgiris'in oyunu tamamen değişti. Koçları, takımını kısalttı ve buldukları isabetli şutların ardından Efes'in koçunu mola almak zorunda bıraktı.

Onur abi konu Efes maçları olduğunda babamla kel abi civarında bir taraftarlık düzeyine sahipti. Onun gibi ağırbaşlı imajı çizen bir adamdan böyle yerinde duramayan tepkiler görmeyi beklemiyordum. Doruk'un kenarda durduğu süre boyunca her saniye onun oyuna girmesi gerektiğini söylüyordu. Bu nefes almak kadar bilinçsizce yaptığı bir eylemdi. Özge abla bana dönüp "Farkındaysan seviyor bizimkini," dediğinde gülmeye başladım. Bizimki ne güzel bir kelimeydi.

Lukas'ın isabet bulamayan şutundan sonra "Hay kaçıracağın şuta ya..." diye başlayan uzun saçlı çocuk tüm masadakiler tarafından "Şşt!" diye uyarılınca verdikleri reflekse bir kahkaha patlattım. Burada çocukların da olduğunun bilincindelerdi ve tavırları oldukça hoşuma gitmişti.

"Yenge," dedi içlerinden biri bana hitaben. "Seninkinin boyu kaç ya? Diğerlerinden kısa gibi sanki."

"1,87," dedim.

Özge abla da "Sensin kısa be," dedi.

Hepimiz gülmekten ölecektik.

İzlediğimiz maç, aramızda hızlı bir samimiyet kurulmasını sağlamıştı. Hepsi tatlı çocuklardı. En önemlisi de davranışları gerçekten saygı çerçevesindeydi. Aralarında goygoy döndürürken bile dozu ayarlıyorlardı. Bu kadar erkeğin bir araya gelip maç izlerken küfür etmemesi pek mümkün bir durum gibi görünmese de kendilerine hâkim olmayı başarıyorlardı.

Çemberin her köşesine çarpıp dışarı çıkan bir Dorukhan Falay şutundan sonra kafede Eren dahil herkesten uğultular yükseldi. Esin elini başına götürüp "Üf," dedi ince sesiyle. "Ama siz çok bağıırıyorsunuz."

Sanki önceden anlaşmış gibi hep bir ağızdan "Özür dileriz," dediklerinde Esin, onlara karşı pek de affedici olmadı.

"Feza abla," dedi yanıma gelerek. "Seninle izleyelim mi dayımı? Onlar çok düşük sesli değiller."

Yüksek sesle konuşuyorlar demiyordu da düşük sesli değiller diyordu. Bana iki saniye daha o gözlerle bakmaya devam etseydi dayanamayıp yanağını ısırırdım. “Gel bakalım,” dedim onu dizime oturttuğumda. “Biliyor musun, benim favori basketbolcum senin dayın.”

“Yaa...” dedi Esin. “Benim de öyle. Senin forman yok muydu? Keşke sen de giyseydin.”

“Benim formam evde kalmış,” dedim. “Burada çalışırken önlük giyiyorum üstüme.”

Doruk bir serbest atış kaçırdığında Onur abinin “Of be oğlum,” dediğini duydum ve babamın muhtemelen öfkeden köpürüyor olduğunu düşündüm.

Bacaksıza serbest atış çalışması gerektiğini bu sefer ilk fırsatta kendisi söyleyecekti.

“İlkini kaçırırsa bile ikincisini hep atar,” dedi Alican emin emin. Dayısını ezdiremezmiş gibi diğer çocuklara çevirdi yüzünü. “O çok iyi basketbolcudur ve *PlayStation*’ı da var.”

“Ohaaa!”

“Aaaa!”

“Vayyy!”

“Gururumuz!”

Çok fazla gülüyordum. Abartılı nidaları aynı anda birbirlerine karışınca Esin yine “Üf,” dedi. “Sesiniz çok kalın.”

Eren dayanamayıp “Alın lan kahvelerinizi,” dedi gençlere. “Getiremem tek tek masanıza. Benim çocuk sevmem lazım.”

Ve artık Esin’in favorisi Eren’di. Onun kucağına gittiğinde Onur abiye döndü Eren, izin ister gibi. Onur abi gülümsediğinde ise eğilip Esin’i kucakladı ama Esin ona sarılmak yerine şaşkınlıkla Eren’in gözlerine baktı. “Adın ne?”

“Eren,” dedi abim. “Sen de Esin’sin sanırım?”

“Eren,” dedi Esin, ciddiyetle. “Kalemlerimizi defterlerimizde kullanmalıyız.”

“Ne?”

“Kendimizi boyamamız doğru değil. Annemiz bize kızabilir.”

Özge ablanın gülmekten gözünden yaş gelirken Eren’in attığı kahkaha öyle güçlüydü ki uzun zamandır hiç böyle gülüp gülmediğini merak ettim. Dövmeli kollarına çevirdi bakışlarını. “Doğru ya,” dedi. “Çok haklısın. Peki sence kötü mü olmuş kendimi boyamam?”

“Siyah siyah,” dedi Esin, yüzünü buruşturarak. “Bence pembe olmalıydı. Ben pembe yapmıştım.”

“Ne yapmıştın?”

“Kalp,” dedi. “Seninkiler hiçbir şeye benzemiyor.”

Alican’ı oturduğu yerden kaldıran bu hamle olmuştu. “Ben de bakabilir miyim?”

İkisi Eren’in dövmelerini dikkatle incelerlerken “Olamaz,” dedi Onur abi. “Kızım dövmeli ve küpeli erkeklerden hoşlanıyor galiba.”

“Abi senin kız bizden de hoşlanmıştı,” dedi Altay keyifle.

Onur abi tam onlara bir cevap verecekti ki Alican sanki kocaman bir adammış gibi resmî bir ifadeyle “Nerede yaptılar?” diye sordu Eren’e. “Baba,” dedi sonra. “Ben de istiyorum.”

“Alican!” dedi Özge abla. “Erenciğim, Alican’a neden dövme yaptıramayacağını anlatıp onu ikna etmezsen başına geleceklerden korkmalısın ablacığım.”

“İnatçıdır,” dedi Onur abi. “Kolay gelsin Eren.”

“İstiyorum,” dedi Alican.

“İsteme,” dedi Eren panikleyerek. Kendisi Taner dışında bir küçük kardeşe sahip olmadığı için çocuklarla benim geçtiğim şekilde rahatlıkla iletişime geçemezdi. Ben Furkan’dan dolayı her gün idman yapıyordum ama o, sadece içindeki çocuk sevgisi sebebiyle onları etrafına çekmeye çalışan bir adamdı. İstemedi başına bela almıştı.

“Ona pembe ve bana da mavi,” dedi Alican. “Dayım mavi sever. Ben de mavi severim.”

Dayısı sahaya girmeyi de çok severdi ama bir kez pas hatası yapıp topu rakibe kaptırmış sonra bir kez de blok yemiş, bu yüzden kenara alınmış ve ikinci periyodun sonu gelene dek yeniden oyuna alınmamıştı.

İstediklerini yapamayışından dolayı oldukça sinirli olduğu beden dilinden anlaşıyordu. Çocuklar, Onur abi ve Özge ablaya yaranmak için övgü dolu cümleler kurmaya devam ediyorlardı ama Onur abi gerçeğin farkındaydı. “Merak etmeyin,” dedi. “Ritmini yakalayamadı ama ikinci yarıda dönüşü muhteşem olacaktır.”

Doruk, Zalgiris maçını 7 sayı, 4 asist ve 2 *ribaund*la tamamladı.

Yirmili sayılara alıştığımız için ilk bakışta performansı düşük gibi geliyordu göze ama aldığı on iki dakikalık süreye göre aslında oldukça iyi bir şekilde takımına katkı sağlamayı başarmıştı.

Toplam iki üçlük atmış, bir de serbest atıştan sayı bulmuştu. Yalnız ne zaman turnikeye gitse bloklanmıştı. Zalgiris'in pota altı canavarı, ona orada nefes aldırmamıştı.

Yetenek ve tecrübenin birbirinden ayrıldığı nokta sanırım burasıydı. Doruk, Zalgiris'in deneyimli on sekiz numaralı oyuncusunu da durdurmayı bir türlü başaramamıştı. Belki savunmada daha etkili olabilseydi daha fazla süre alırdı ama ortada bir gerçek vardı. Ona her baktığımda gözümü hayranlık bürüdüğü doğru olsa da kabul etmem gerekiyordu ki o, *Euroleague*'in çaylaklarındandı. Çok çabalıyor, yeteneğini her fırsatta göstermeye çalışıyordu fakat böyle maçları da olacaktı. Her biri kendisine tecrübe olarak geri dönecekti. Her birinden ders çıkaracaktı.

Muhtemelen eve döner dönmez kendisini Sinan Erdem'e kilitleyip sabah akşam serbest atış çalışacaktı ve hocası ona savunmasını daha fazla geliştirmesi gerektiğine dair uzun bir konuşma yapacaktı.

Maçı dokuz sayı farkla kaybeden Efes, özellikle son çeyrekte oyuna asılmayı tamamen bırakmış gibiydi. Arka arkaya bulunan üçlük sekansı takımın moralini bozmuş, Zalgiris'in muazzam taraftarı ise iyice coşmuş ve ibre tamamen rakip takıma dönmüştü. Binlerce taraftarını arkasına alan Zalgiris, kendi evinde mekânın sahibinin onlar olduğunu ortaya koymak istercesine bir oyun sergilemişlerdi.

Anadolu Efes koçu, yaptığı açıklamada taraftarın desteğine ve atmosfere de değindi. Sinan Erdem'in de önümüzdeki haftalarda böyle dolu olmasını istediğini söylerken *Play-off* sürecine yaklaştıkça her maçın daha da önemli olduğundan bahsetti. Oyuncularını bireysel olarak eleştirmede ama son çeyrekteki oyundan memnun olmadığını dile getirdi. Zalgiris'i tebrik edip kameraların önünden ayrıldığında bu akşam Doruk'u müthiş bir şekilde savunan oyuncuya çevrildi mikrofon.

İkisi arasında yaşananlar soruldu kendisine. Bir noktada Doruk, blok yedikten sonra gülerek ona dönmüştü. Bakışları *daha ne yapayım, sen çok iyisin*, der gibiydi. Bu sahnenin maç içinde tekrarı da verilmişti çünkü bu abisine hayranlık duyan küçük bir kardeş bakışı gibiydi. Tatlı bir andı.

"Dorukhan has a great energy," dedi o adam. "*I believe we will hear his name a lot in the Euroleague. I think he will be very successful, as long as I am not against him.*"¹⁵ Son cümleyi gülerek kurmuştu.

¹⁵ İng. "Dorukhan'ın harika bir enerjisi var. *Euroleague*'de adını çokça duyacağımıza inanıyorum. Bence o çok başarılı olacak, karşısında ben olmadığım sürece."

Doruk'un hayran olduğu adamlardan birisi, onun hakkında böyle güzel şeyler söylüyordu. Yine çok gurur duyuyordum, yine çok duygulanıyordum. Özge abla ve Onur abi de benimle aynı duyguları paylaşıyordu.

Alican da dövme yaptırmak istediği için ağlıyordu.

Esin yine "Üf," dedi. "Ben seni boyarım bu kadar istiyorsan."

"Olmaz," dedi Eren. Alican ağladıkça ne yapacağını bilemiyor, onu babasına geri vermeye çalışıyordu ama Onur abi oğlunu kabul etmiyor, ağlatuğun gibi susturacaksın diyordu. Eren de çaresizlikten ağlamak üzereydi.

Maç izlemeye diye gelen tayfa, Efes kaybetmesine rağmen önlerinde dönen kaotik ortamın seyircisi olmaktan gayet memnunlardı.

"Dövme yaptırırsan canın acır," dedim maç yayını sona erdiğinde Alican'a bakarak.

Alican sustu.

"Gerçekten mi?" dedi gözlerini kocaman açarak.

Eren onu korkutmamak için bu bilgiyi onunla paylaşmamış olmalıydı. "Çok acır," dedim. "Kalem gibi değil, iğneyle yapılıyor."

"Aağ?"

"Yaa..."

"Baba," dedi Alican. "Ben vazgeçtim."

Eren olduğu yerde donup kaldı.

Dakikalardır harcadığı çabaya üzülüyor ve sanırım benim evrenin en zeki insanı olduğumu falan düşünüyordu.

İki gün önce burada hayatımın en kötü gecesini geçirmiştım. Bugünse buraya yeniden dönmüş, en keyif aldığım gecelerden birine şahit olmuştım.

Üstelik yedi erkek müşteri de kazanmıştım. Bu çocuklar bu ortamı kolay kolay bırakmazlardı.

Acaba Efes'in maçlarını yayınlamaya başlamak Visal'e yepyeni bir sayfa açacak türden bir aktivite olabilir miydi?

Satışların hızla artışa geçeceğini düşündüm. Bildiğim kadarıyla civarımızda bunu yapan başka bir yer yoktu. Basketbol tayfayı buraya çekebilirdik. Belki sonra Fenerbahçe taraftarını da toplamaya başladık. Ferdi'nin bu konuda çok yardımı olurdu bana.

Her gün olmasa da bazı önemli maç günlerinde böyle bir organizasyon düzenleme fikri çok hoşuma gitmişti.

◆ AZRA IZGÖNER

Geriye Firuzan Hanım'la konuşmak kalıyordu. Umarım bu konuda Alican'ı dövme yapamayacağı konusunda ikna etmeye çalışan Eren'den daha başarılı olurdum.

DENEME KABİNİ

Feza

Eren, Visal'e yeni eleman almayı düşünüyordu ve bana da istediğim kadar tatil yapabileceğimi söylemişti.

Onun çabasını takdir ediyor ve elinden gelen her şekilde bana destek olmayı denemesi karşısında çok duygulanıyordum fakat bu senaryoda yanlış olan bir şey vardı.

Visal'in sahibi Firuzan Hanım'ın bana bunu önermesi gerekirdi. En azından olayları duyduysa ve biraz olsun insanlık varsa içinde, beni arayıp hâlimi hatırlamı sormalıydı. Ben hâlâ onun kafesinin kitlesini arttırmanın derdine düşebiliyorsam o da yanımda olmanın bir yolunu bulmalıydı.

Duymamış mıydı yoksa oğlunun tarafında mıydı?

Herhâlde böyle bir şey mümkün olamazdı.

Başımı iki yana sallayıp düşüncelerimden sıyrılmayı denedim. Yoksa konu insanların hayatlarında hiçbir yeri olmayan, vitrine koyulan ve sonra orada unutulmuş bir süs eşyası mıyım diye sorgulamaya başlamama kadar gidecekti.

Bugün Doruk'u görmeye dair bir istekle açmıştım gözümü. Onun henüz haberi yoktu fakat ben oturduğu siteye gelmişim bile. Gün içinde Visal'e uğramak planlarımın arasında olmadığından onunla zaman geçirebilirim diye düşünmüştüm.

Apartman ziline uzanacakken kapının aralık olduğunu gördüm. İçeri girip asansöre doğru ilerledim. Asansör zaten bulunduğum kata iniyor olmasına rağmen defalarca kez düğmeye bastım. Onu bir an

önce görmem gerekiyordu, fazla sabrım yoktu. Kısacık sürede bile içimde bu kadar özlem birikmesine şaşıryordum. Üstelik onu dün telefonda konuşurken istemeden kırmış olabilirdim, bunu bir an önce telafi etmek istiyordum.

Kapısına vardığımda heyecanım yüzünden parmak uçlarımda yükselip alçaldım. Zilini çalarken yerimde durmakta zorlanıyordum. Uyuyorsa ve onu uyandırırırsam çok üzülürdüm.

Vazgeçtim, hiç üzülmemiştim.

Çünkü Doruk kapıyı açtığında uykudan yeni kalktığı her hâliinden belliydi. Onun bu uyku sersemi hâli dünyanın en tatlı şeyiydi.

Son zamanlarda iyice uzayan saçları dalgalar hâlinde sağa sola dağılmıştı. Üstünde bir şey yoktu, yalnızca bir eşofman altı giyyordu. Bu sefer evini bastığım andaki gibi çok sinirli olmadığım için onu izlemeye biraz zaman ayırmış olabilirdim. Karnındaki kaslar günden güne daha fazla belirginleşiyor, sanki omuzları da giderek büyüyordu. Bana kalırsa Doruk'un boyu uzuyor bile olabilirdi. Kapıda dikilirken karşısında kendimi her zamanki gibi küçücük hissetmiştim.

Gözlerini ovuşturması sona erdiğinde "Feza?" dedi şaşkınlıkla.

Kollarımı açıp boynuna atladım. Ayakkabılarım evinin zeminine değmesin diye eşğin dışındaydım. Bu yüzden ona uzanmak için fazla bir çaba sarf etmiştim. Belimi sıkıca tutmasaydı içeriye doğru düşebilirdim.

"Günaydın," dedim saat 12.15'i gösteriyor olmasına rağmen. Onun uyku düzenini belirleyen maç takvimiydi. Uçaktan iner inmez kendini yatağa attığını düşünüyordum. "Seni çok özledim." Burnumu boynuna yaslayıp kokusunu içime çekerken o hâlâ ayılmış değildi. Avucumu karnına vurdum. "Ayrıca kapıyı böyle açmayı bırakmalısın. Çok uygunsuz. Ya bir anda komşu kızı gelip senden tuz isterse?"

"Hı?" diye sordu başını saçlarımin arasına yasladığında. Ona sarılmayı bırakmadan ayakkabılarımı çıkarmayı başardım. Daha sonra evin içine bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Kolları etrafıma daha sıkı dolandı. "Günaydın."

"Kaç saattir uyuyordun?"

"Dört galiba," dedi özlemlle. "Buz gibisin. Çok mu üşüdün?"

"Şimdi ısındım," dedim başımı göğsüne bir kedi gibi sürterek. Bilerek ona sırnaşıyordum çünkü dün ona karşı biraz kaba davranmıştım ve bu sabah pişmanlığım daha da ağır basmıştı.

“Gel,” dedi boğuk bir sesle. Elini belime yerleştirerek beni içeriye yönlendirirken kapıyı arkamdan kapattı. Beni gördüğü andan beri gülümsüyor olması onu mümkünmüş gibi daha çok sevmeme yol açıyordu. “İyice ısınalım.”

Aklıma gelenler yüzünden çok utanıp konuyu değiştirmek amacıyla “Cevap vermedin,” dedim. “Komşu kızı senden tuz isterse kapıyı böyle mi açacaksın?”

“Uyuyordum Feza,” dedi kendini açıklamak isteyerek. “Doğrudan daire kapısı çalınca giyinecek vaktim olmadı.”

“Komşu kızı da gelirse doğrudan daire kapısını çalacak? Aşağı inip dur ben bir Doruk’un ziline basıp apartmana öyle gireyim demeyecek. Düşün bunu.”

“Açarım kapıyı. Tuz veririm. Gider. Ne yapacağım başka?”

“Diyelim ki pardon yakışıklı, bekâr mısın dedi sana?”

“Yuh,” dedi Doruk. “Öyle dan dun bir kız mıymış gelen?”

“Fark eder mi? Yarı çıplaksın.”

“Bu tuz marketten, bu adam Feza’dan deyip kapıyı kapatırım. Tamam mıdır?”

Gülmeye başladım. “Tamamdır.” İlk anki gerginliğim azaldığı için ve ortamı da yumuşattığımı düşündüğüm için salona girdiğimizde doğrudan yanına oturdum. “Bana kızgın mısın?”

“Şirinlik yaparak o ihtimali ortadan kaldırdığını anlamadım sanki.”

“Eskiden olsa anlamazdın.”

“Heh, lafını da sok tabii. Hani mesele benim sana kızgın olup olmamamdı?”

Başımı omzuma doğru eğdim. “Kızmasana bana.”

“Tamam,” dediğinde bir süre öylece kaldı. Ben ona baktım, o bana baktı ve ardından omzumdan tutup beni kendine çekerek kollarını etrafıma sımsıkı sardı. Onun vücudundan yayılan sıcaklık dışarıda ne kadar üşüdüğümü anında unutturdu bana. “Seni ne kadar özlediğim hakkında hiç fikrin yok.”

“Anlatırsan olur,” dedim.

“Sana kızdım bu arada,” diye karşılık verdi bana sarılmaya devam ederken. “Beni yanlış anlamak konusunda çok ısrarcıydın. Altın almasaydım kavga edecektik, farkında mısın?”

Başımı aşağı yukarı sallarken işler bu hâle geldiği için çok üzgündüm. Hayatım son zamanlarda tepetaklaktı ve ben iyi giden tek şeyi az daha kendimden uzaklaştıracaktım. “İyi ki aldın o zaman,” dedim dudaklarımı aniden göğsüne bastırarak. Doruk, nefes almayı bıraktığında bu olayı da geride bırakacağımızdan emindim. “Yardım etmeye çalışıyordun, farkındaydım ama o an kendimi çok iyi hissetmiyordum, sana patladım.”

Kolunu omzumdan çekip çenemi kavradı. Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. “Dinledin mi diye sor bakalım,” dediğinde güldüm. Onu etkilemiştim. Aynı derecede ondan etkilendiğimi de inkâr etmeyecektim. On dokuz yaşında bu şekilde görünen biri beş altı sene sonra nasıl görünürdü acaba? “Öpücükten sonrası bende yok,” dedi. “Tekrarlamayı rica edeceğim.”

“Öpücüğü mü?”

“Fezaaa...”

Kıkırdayarak ondan biraz uzaklaştım. “Tamam, nefes alabilirsin.”

“İki günde ne olmuş böyle sana?” diye sordu gözlerine o karanlık ifade çökerken. “Sanki biraz özlemişsin beni.”

“Sana sesimi yükselttiğim için çok üzüldüm.” Dile getirirken bile gözüm dolacaktı az daha. İçime dert olmuştu. “Özür dilerim.”

“Sana söyledim,” dedi. “Önemli değil. Kolay zamanlardan geçmiyorsun. Bugün Visal’e gitmemiş olmanda biraz olsun payım var mı peki?”

“Orada kendimi eskisi gibi hissedemiyorum.” Bu büyük, çok büyük bir problemdi. “Ama dün akşam çok eğlendik seni izlerken. Yeniden kendimi oraya ait hissettiğim bir andı. Belki de böyle anlar çoğalacaktır. Her şey aynı akışta ilerledikçe zamanla düzelecektir. Olamaz mı?”

“Kendi söylediğine kendin inanmadan konuşuyorsun ama benden seni onaylamamı bekliyorsun öyle mi?” Başını iki yana salladığında birden aklına bir şey gelmiş gibi durdu. “Ben üstüme bir tişört geçireyim, sonra da kahvaltı yaparız. Sen yapmışsındır ama belki bana eşlik etmek istersin.”

Ayağa kalkacakken kolundan tutarak durdurdum onu. “Ne oldu?” dedim.

Aklına gelen şeyi öğrenmem gerekiyordu çünkü bir saniyeliğine yüzüne tereddüt ifadesi uğramıştı. Söyleyip söylememek arasında

kaldığı belli olan meseleyi açmasını istiyordum. “Altay kim?” diye sordu lafı hiç dolandırmadan. Yönünü bana çevirmiş, gözlerini gözlerime dikmişti.

Duymayı beklediğim şey bu olmadığı için bir afallama yaşadığımda kaşları hafifçe çatıldı. Doruk nasıl ki beni anlatırken hiçbir detayı atlamıyorsa Onur abi de aynı şekilde Visal'deki her şeyi ona anlatmış olmalıydı. “Dün senin maçını açtım kafede,” dedim. “O da arkadaşlarını çağırabilir mi diye sordu izlemek için. Bu arada Esin ve Alican’la da tanıştım. Esin, Eren’in dövmeleri için...”

Lafımı kesti. “Sana basketboldan anlar mısın diye sormuş.”

Kaş çatma sırası bana geçmişti. “Yani?”

“Onur abi söylememiş olsa benim için izlediğini söyleyecek miydin?”

“Ne?”

“Sevgilin olduğumu öğrenmesi için Onur abinin araya girmesi mi gerekiyordu?”

“Evet,” dedim gözlerimi devirerek. “Onur abi orada olmasa çocukla flörtleşecektim. Tüh ya, bunu anlamaman gerekirdi.”

“Abim onun senden hoşlanmış olabileceğini düşündüğünü söyledi.”

“Abin sana kustuğumu da söyledi mi?” Sesim yine yükselir gibi olunca hemen dizginledim kendimi. Dün pişman olduğum hatayı bugün tekrar yapmayacaktım ama sinirlendiriyordu beni. “Ortada böyle bir durum varken sorgulamak istediğin şey bu mu?”

Yüzü gerilirken “Feza,” dedi. “Sen benden ne istiyorsun?”

“Ne diyorsun Doruk ya?”

“Sana oraya gitmeni doğru bulmadığımı olabilecek en kibar dille ifade ettim ve bana demediğini bırakmadın. Şimdi kusma meselesini ben açsam kendi içine kapanıp yine beni kapı dışarı edeceksin. Endişeden delirmediğimi falan mı sanıyorsun? Zarar gördüğünü bildiğim bir yere sırf kararlarına saygı duymaya çalıştığımdan dolayı gitmene göz yumdum. Başka ne yapmamı istiyorsun benden? Söyle yapayım.”

Ellerimi yüzüme kapatıp başımı öne eğdim. Kafamın içinde bir fırtına esiyor, rüzgâr içimi üşütüyordu. “Çok sık tartışmaya başladık.” Söylediklerim, kalbimi kırdı. “Bu işte yeniyiz ama şimdiden böyleyiz. Buna bir çözüm bulmamız gerekiyor.”

Beni bırakacağından korkuyordum.

Kendimi fazlasıyla kaybolmuş hissettiğim su götürmez bir gerçektir ama Doruk benden sıkılırsa işte o zaman kuyunun en dibini görürmüşüm gibi hissediyordum.

“Sıkıyor muyum seni bu aralar?” diye sordum yüzüne kaçamak bir bakış atarak. “Ben son zamanlarda kendimden çok sıkıldım da çünkü.”

“Senden sıkılmıyorum,” dedi net bir şekilde. “Beni karmaşandan uzak tutmaya çalışıyorsun, bense o karmaşanın tam ortasında olmak istiyorum. Bana izin vermeyişinden sıkılıyorum ama sorun değil güzelim, konu sen olduğun sürece ben inatçı biri olacağım.”

“Doruk...” Aldığım derin nefes bir iç çekiş gibiydi. “Yarın ne yapacağını bilmiyor olmak çok zor bir şeymiş...”

Dudaklarımdan dökülen itiraf, derinlerinde bir yere dokundu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Benim için anlamı Visal’e gidip gitmeyeceğimi bilmemektir ama sanırım onun için bambaşka şeyler demektir.

“Neden biraz kendine değer vermeyi denemiyorsun?” diye sorduğunda kanımın çekildiğini hissettim. “Feza, dillendirmek beni öfkeden delirttiği için ve seni tetiklememek için bundan uzak durmaya çalışıyorum ama ikimize ağır gelecek olsa da söylemem gerekiyor. Tacize uğradın. Tacize uğradığın kafede çalışmaya devam etme kararı aldın. O sapığın işlettiği mekândan vazgeçemiyorsun. Sen hayatının belki de en büyük travmasını yaşadın ve en büyük derdin yarın Visal’e gidip gitmeyeceğin. Neden böyle yaptığını anlayamıyorum. Neden kendini bu kadar görmezden geliyorsun?”

“Sana bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum,” dedim düristçe. “Yerimde olmayan biri beni nasıl anlar bilmiyorum. Kendimi anlayabildiğimden de şüpheliyim ama bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Doruk, çok korktum ben. Gördün hâlimi... Ertesi gün Naz geldi bizim eve, kapı zili çalınca Taner geldi sandım bir anlığına. Bir gün daha odamda kalsaydım belki de bir daha oradan çıkmak istemeyecektim, ne dediğimi anlıyor musun? Evden uzaklaşabilmek bile büyük bir şeydi ve ben bunu başardım. Visal’e döndüm, kötü başlayan bir gün geçirdim ama o gece yeniden gülümsemeyi başarabildim. Delirirdim bunu yapmasam. Paranoyalarım başlardı, sokağa çıkmaktan korkardım, belki de dönüşü olmayan bir depresyona girerdim. Akla mantığa sığdıramayışını haksız bulmuyorum ben senin, annemlerin

de öyle ama durum bu işte. Evet, hayatımın en büyük travmasını yaşadım ama üzerine gitmeye çalıştım. O köşeyle yüzleştım, dağılan kafeyi yine ben topladım. Sandım ki kendimi de toparlamaya oradan başlayabilirdim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum ki...”

“Bak bana,” dediğinde sesi şefkatle beni sarmaladı. “Ben seninle gurur duyuyorum.” Bunu duymak iyi hissettirdi. Bunu duymak bana kendimi güvende hissettirdi. “Çok gurur duyuyorum ama oradan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Seni mutlu ettiğine hâlâ inanıyorsan ki bence inanmıyorsun ama inanıyorsan bildiğini oku. Sadece merak ediyorum, daha önce hiç bir şeyden vazgeçtin mi? İnsan bu aşamaya gelene kadar bağlandığı şey her neyse onsuz yapamayacağını sanıyor. Ben hep vazgeçilen olduğum için bir şeylerden vazgeçmeyi sana göre daha kolay öğrenmişimdir belki. Belki sen dokunduğun her şeye tüm kalbinle bağlanıyor olduğundan bu kadar zordur bunu yapmak senin için. Oysa omzundan kaç ton yük kalkacağını sana gösterebilseydim çok şaşırırdın. Senin bir uzvun saydığın, belki de sadece ayak bağıdır. Ondan ayrılmadan bilemezsin.”

Ondan demesi, kendisini bağdaştırdığı cümlelerin öznesinin bir kişi olduğunu düşündürdü bana. Benim için bir mekândı, onun için bir insandı. Yine de bizi ortak noktaya getirebilecek şekilde bunu açıklamıştı. Bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama Doruk son zamanlarda kendini ifade etmek konusunda çok daha açık ve net gibiydi. Belki de bunu benim ihtiyacım doğrultusunda yapıyordu.

“Öyle işte,” dediğimde tutunacak başka cümleler, karşılık verebileceğim başka düşünceler aradım içimde ama uzanıp da yakalayamadım onları. Buna rağmen anlaşıldığımı hissettim. Yavaşça yanımdan kalkıp üstünü giyinmeye gideceğini söylediğinde bana biraz zaman tanıyacağını anladım. Eğilip başımın üzerine dudaklarını bastırırken desteği etrafımı somut bir çember gibi sarıyordu.

Sonrasında başka şeylerden bahsederek kahvaltı yaptık. Oynadığı maç hakkında birkaç şey sordum. Onur abi ve Özge ablanın ilişkisi hakkındaki yorumlarımı ve Alican’la Esin’in bana komik gelen diyaloglarını da anlattım arkasından. Her kelimemi ilgiyle dinledi. Dağılmak üzereyken birbirimizi tutup sonra birlikte hızla toparlanma aşamasına geçmemizden hoşlandım. En azından birimiz saman aleviyken öbürümüz yangın tüpü olabiliyorduk. Aksi hâlde durumumuz vahim olurdu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi kahvaltımızı bitirdiğimizde. “Momo, Litvanya’dayken hepimizi önümüzdeki hafta yapacakları yıl dönümü kutlamasına davet etti. Maria yenge özellikle seni de çağırmasını istemiş.”

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken elimi kendime doğru çevirdim. “Beni mi?”

“Havaalanında tanıştığınız gün seni çok sevmiş, bir süre hep senden bahsetmiş. Momo’nun da aklı yediği Gün Batımı muffinde kalmış. Verecekleri davet için sipariş alıp almayacağını sordu bana gülerek. Ben de yapabileceğini düşündüğümü söyleyince sana danışıp ona dönüş yapmamı istedi.”

Arka arkaya öğrendiğim haberler bombardımanında hangi parçaya takılıp kalacağımı şaşırmış durumdaydım. “Yıl dönümleri mi?”

“Evet,” dedi Doruk. “Her sene kendi evlerinde davet veriyorlarmış. Ecnebi âdetleri falan filan işte.”

Attığım kahkaha onun da gülmeye başlamasına sebep oldu fakat sonra yaşadığım farkındalıkla duruldum. “Sipariş mi verdiler cidden?”

“Gece için olabilecek en güzel aperitif bence. Mateo abi iyi düşünmüş.”

Kalbim heyecanla gümbürdemeye başlamıştı ama bir yandan da Doruk bunu ben kendimi iyi hissedeyim diye mi uyduruyordu merak ediyordum. “Gerçekten böyle bir şey yaşandı mı?” diye sorgularken buldum kendimi. “O mu sana sordu yoksa sen mi laf arasında tatlı işini Feza halledebilir dedin? Bak doğruyu söyle.”

“Gerçekten o sordu bebeğim.” Yalan söylediğine dair bir belirti yoktu yüzünde. “İstersen numaranı ona iletirim, seni arayıp kendisi konuşur.”

“Kaç tane mesela? Ne zamana hazır olması gerekiyor? Bir ara Visal’e uğrayıp kutuları alsam iyi olur. Gerçi oranın mutfağında mı yaparım bilmiyorum. Belki malzemeleri alıp evde kafam rahatken derim. Çok miktarda yapacaksam ölçekleri ilk seferde tutturamayabilirim. Birkaç porsiyon şeklinde hazırlayıp tepsilerim belki. Fırında pişirmesi biraz sürer ama son gecedten yaparsam çok taze kalır. Zamanını ayarlamak lazım.”

Doruk’un gözleri yüzümün her köşesinde dolaştıktan sonra dudaklarımda durdu. Ardından sandalyesinde arkasına yaslanıp hiçbir şey söylemeden gamzeleri görünecek şekilde gülümseyerek bana

baktı. “Doğru,” dediğinde ne dediğini biliyor muydu emin olmadım. “Çok haklısın.”

“Değil mi?”

“Kesinlikle.” Masanın üzerindeki parmaklarım küçük bir ritimle örtüye vurmaya başlamıştı. Uzanıp elimi tuttuğunda kelimelerimi yutup ellerimize baktım. “Benimle gelir misin?” diye sordu, başparmağı elimin üstünde yavaşça dolaşırken. “Takımla da resmî olarak tanışmış olursun. Herkes seni deli gibi merak ediyor.”

“Gerçekten mi?”

“Her söylediğime böyle tatlı şaşıracaksan işimiz var yalnız.”

*Muffin*lerin harcı için ne kadar havuç, ne kadar portakal lazım olur diye düşünmekle meşgul olduğum için ne söylediğini tam anlayamadım. “Ne işimiz var?”

Dudaklarına tehlikeli denilebilecek türden bir sırıtma yerleşti. “Ne işimiz olsun istersin?”

Kaşlarımı çatıp sertçe ona baktım ama konuşurken sitemli sesim birkaç ton kadar incelmışti. “Ne işimiz olsun isteyeceğim Doruk ya?”

“Ben de sana soruyorum.”

“Konuşma.”

“Tamam.” Gerçekten sustuğunda içimde yükselen panik yüzünden huzursuz hissettim. Onun takım arkadaşlarını sahanın en önünden izlemişliğim vardı. Bir defasında da havaalanında hepsinin gözünün önünde sarılmıştık ama Lukas dışındakilerle bire bir bir tanışıklığım olmamıştı. Şimdi böyle bir davete katılıp onlarla aynı ortama girme fikri beni birden çok germişti. Bin tane düşüncenin arasından ilk tuttuğumu çekip çıkarttım. “Doruk ben ne giyeceğim?”

Gözleri parladığında teklifini kabul etmiş olmama sevindiğini anladım. Bu çocuğun hâlâ anlamamakta ısrar ettiği şeyler vardı. İmzasına çağırmıştı, gitmiştim. Maçlarına çağırıyordu, gidiyordum. Bir davete çağırmıştı, yine gidecektim. Zamanlar ve mekânlar değişebilirdi ama bu değişmeyecekti.

“Bugün için herhangi bir planın var mı?” diye sordu benim sorduğum sorudan son derece bağımsız olarak.

“Hayır,” dediğimde ise çok geçmeden ne düşündüğünü anladım.

“Artık var.”

“Hayır.”

“İkimize de bir şeyler bakarız,” dedi. “Zaten ne zamandır kendime birkaç gömlek almak istiyordum ama üşendiğim için denemeye gitmiyordum. Alışveriş merkezine geçip biraz dolaşırız olur mu? Uyar mı sana?”

Son zamanlardaki ekonomik durumum gözlerimin önümden bir film şeridi gibi geçti. “Ama...”

“İşlerimizi hallettikten sonra Fırat’ı aramaya ne dersin? Oturup bir kahve içeriz. Yüz yüze konuşmayı çok istiyorum. Bir gelişme oldu mu altyapıyla alakalı?”

“Doruk...”

“Ferda da gelsin, boş mudur?”

“Konuşmama izin vermiyorsun ki.”

“Ne diyeceğini çok iyi bildiğim için olabilir mi?” Elimi biraz daha sıkı tuttuğunda gözlerini tavana doğru çevirip sesini inceltti. “Ama Doruk, gerek yok böyle şeylere. Zahmet edeceksin. Ben giyecek bir şeyler bulurum. Yine de sana bakmak için gidebiliriz istersen. Gerçekten, masraf yapmana gerek yok. Bunu asla kabul edemem.”

Koluna sertçe vurduğumda tahmin ettiğimden daha ayarsız bir vuruş oldu bu. “Ben öyle mi konuşuyorum?”

Sanki canını çok acıtmışım gibi kendine çekti kolunu. Karşımdaki sandalyede katıla katıla gülüyordu. “Evet.”

“Çok kötüsün.”

“Çok güzelsin.”

Bunu ondan ilk defa duyuyormuşçasına donup kaldığımda “Hadi,” dedi gülümseyerek. “Ben burayı toparlayayım, sen de sizinkilere haber ver sonra çıkalım. Bu arada dönüşte gerekli malzemeleri halledersek dolaba atarım, muffinleri burada yapabiliriz. Yani, sen yaparsın ben de seni izlerim.”

“Sizinkilere haber ver derken Fırat’a mı yazayım? İşimiz bitince direkt ararım diye düşünmüştüm.”

“Babanlardan bahsediyorum,” dedi. “Bütün gün benimle olacağını onlara söyle. İstersen akşam da seni eve bırakırken Momo’nun vereceği küçük çaplı partiye katılabilmen için ben izin alırım ondan. Biraz geç bitebilir, sorun olur mu?”

Her şeyi boş verip onun bu durumuyla eğlendim. Bu kez benim taklidimi yapmıyordu ama konu Feyyaz Falez olduğunda Doruk tıpkı benim gibi içine sığmayan bir heyecan ve panikle konuşuyordu.

“Böyle yerlerde nasıl giyinilir bilmiyorum,” dedim benim için seçtiği birkaç elbise Doruk’un kolunun üzerinden sarkarken. İki elimle önünde durduğum reyondaki elbiselere tek tek bakıyor, birer salise arayla ellediğimi sağa doğru kaydırarak devam ediyordum. O da benden bir adım geride sessizce dikiliyordu. “Erkek olmak ne kolay. Giy bir pantolon, giy bir gömlek, tak bir kravat. Bitti gitti!”

“Kravat da mı takmam lazım?” diye sordu yüzünü buruşturarak. “Sadece evlendikleri günü kutluyorlar, yeni evlenmiyorlar sonuçta. Gerek yok bence.”

“Lafın gelişi.” Fazla parlak kırmızı bir elbiseyi nasıl görüldüğüne hiç bakmadan kenara doğru ittim ve diğerlerini incelemeye devam ettim. “Bu arada neden evlendikleri günü kutluyor olmalarını yargılar gibi söyledin? Sence yıl dönümleri önemsiz midir?”

Elbiseleri itip kakmayı bırakıp başımı ona doğru çevirmiştım, o da zaten dikkatle bana bakıyordu. “Hayır,” dedi. “Sadece yabancıların partilemek için bahane aradığını düşünüyorum. Yıl dönümlerinin kutlanması değil olay, bu kadar kalabalık kutlanması. Seninle ben birkaç sene önce evlendik diye niye Aras evimize gelip beleşe yesin içsin ki? Zıkkım içsin pezevenk.”

Bugün beni çok güldürüyordu. Bakış açısını genel olarak kavramıştım ama özellikle verdiği örnek çok komik gelmişti. Herkesin gelmesine tamamdı da bir tek Aras’ın beleşe yemek yiyecek olması problemdi sanki onun için. “Aranızda ne var sizin?” diye sordum severek çıkarttığım bir elbiseyi etiket fiyatı yüzünden geri askıya asarken.

Doruk, astığım elbiseyi alıp kolundaki yığına ekledi. “Spesifik bir mevzu değil. Birbirimizden hoşlanmayız.”

“Ama neden?”

“O benim onu kıskandığımı düşünüyor. Ben de onun yürüyen bir torpil olduğunu düşünüyorum. Şu mavi olanı bir çıkarsana, rengi çok güzelmiş.”

Bahsettiği elbiseyi tutup çıkarttığında birkaç parça kumaş askıda sallanıyordu. Boyundan bağlamalı bu elbisenin sağdan soldan, sırttan, karından, göğüsten, her yerden dekoltesi vardı. Birisinin üzerinde nasıl görüneceğini hayal edemedim kafamda, çok fazla kumaş eksikti.

“He,” dedi Doruk. “Bu bikiniymiş. Araya karışmış herhâlde. Koy geri.”

Komik olan, Doruk’un gerçekten elbiseyi bikini sanmasıydı. “ Bu kumaştan bikini mi olur deli?” diye sordum. “Fazla iddialı olsa da bir elbise bu.”

“Defolu o zaman,” dedi aynı ciddiyetle. “Dikmeyi unutmuşlar.”

“Mağara adamı gibi konuşma.” Öfkeli değildim, saflığı beni çok eğlendiriyordu. “Taşıyabilene çok yakışır ama evet, bence de koyayım yerine. Bana gelmez böylesi.”

“Deneyeceksen dene,” dediğinde bir muziplik vardı sesinde. “Tam aklımda canlandıramadım da görmüş olurdum.”

“Ya çok beğenip almak istersem?”

“Evimde Gün Batımı muffin hazırlarken elbiseyle dolaşmana gerek yok,” dedi. “Kendi evin gibi rahat takılabilirsin.”

Davete o şekilde gitmekten bahsettiğimi anlamamış gibi yapıyordu. “Tercih edeceğim bir elbise değil,” dedim. “Ama etseydim ve o şekilde gitmek isteseydim sen de ağzını açıp tek kelime etmezdin, değil mi Doruk?”

Annemden kaptığım yılların tonlaması, *sıkıyorsa soruma başka bir cevap ver* anlamına geliyordu. Mesajı alacağını umdum.

“Kıskanç biri olduğumu biliyorsun,” dediğinde hayal kırıklığıyla ona baktım. Yaptığı ters köşe ise çatık kaşlarımın anında düzelmesine yol açtı. “Ama bu kıskançlıklar sana kendini kısıtlanmış gibi hissettirirse duracağım yeri bilmem gerekir. Sana bir şeyi giyemeyeceğini söyleme yetkisine sahip kişi ben değilim. Neden biliyor musun? Ablam duyarsa kafamı kopartır. Ben onun tarafından kibar bir beyefendi olarak yetiştirildim. Ayaklı bir saygı timsaliyim. Evet, aynen öyleyim.”

Son kısmı o kadar inanmayarak söylemişti ki tek yapabildiğim kırdamaktı. “Pabucumun saygı timsali seni.”

“Aaa, teessüf ederim. Niye öyle dedin ki şimdi?”

Deneme kabinlerinin olduğu kısma doğru ilerlerken kabinlerin önünde kız arkadaşlarını bekleyen erkekleri görmek, kendi kendime gülümsememe yol açtı. Az sonra birisi beni de böyle bekleyecekti.

Heyecanla içeriye girip bana uzattığı askıları kucakladım. Kapıyı yüzüne kapattığımda Doruk, “Yardım lazım olursa söyle,” dedi. Sırtığını bilmem için yüzüne bakmama gerek yoktu. Aynadaki

yansıma baktığımdaysa mutlu birini gördüm. Gözlerinin içi gülen, atlattıklarına rağmen yoluna devam etmeye çalışan, tuttuğu el tarafından hayatı güzelleştirilen birini. İçim sıcacık olurken belime oturan fakat göğüs kupu bana hiç uymadığı için üst kısmı bol gelen elbise yüzünden anında moralim bozuldu. “Ben vazgeçtim,” diye seslendim elbiseyi üzerimden sıyrıp fırlatmak istercesine hızla çıkararak.

Doruk’un adımlarının kapıya yaklaştığını duydum. “Ne oldu?” diye sorduğunda “Olmadı,” dedim. “Bol oldu yeşil olan.”

“Bir küçüğünü getireyim mi?”

Elimdeki zaten en küçüğüydü. “Hayır.” Pantolonumu yukarı çekeleyip üstümü düzelttikten sonra kabinin kapısını açtım. “Olmayacak bunlar, ben evden ayarlarım. Hadi gidelim.”

Doruk hayretler içerisindeydi. “Sekizini on sekiz saniye içinde denedin mi yani?”

“Birini denedim ve olmadı,” dedim. Moral seviyem yerin dibine inmişti çünkü neye hevesle elimi uzatsam onu kendime yakıştıramamaktan bıkmıştım. “Diğerlerini denememe gerek yok o yüzden.”

Beni omuzlarımdan tutup kabinin içine geri soktuğunda şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Hayatımda daha saçma bir felsefe duymamıştım.”

“Hepsi çok güzel,” dedim rengârenk duran elbiselere bakarak. Bir tane bile siyah ya da koyu tonlarda olanı yoktu aralarında. Doruk’un seçtiği her renk benim gökkuşağımdandı. “Ama bana olacaklarını sanmıyorum.”

“Sadece birini denedin,” dedi yumuşak bir sesle. “Sonra da diğerlerini denemekten vazgeçtin öyle mi? Beni delirteceksin.”

Omuzlarım söylediklerinin haklılığı karşısında düşerken onun elleri hâlâ omuzlarımda duruyordu. Beni olduğum yerde azıcık güç uygulayarak sarıması, depremde sallanıyormuşum gibi dengemin bozulmasına yol açınca birbirimize bakıp kahkaha attık. “Hadi,” dedi. “Kendine geldin işte. Hepsini deneyeceksin ve ben görmeden çıkartmak da yok, anlaştık mı?”

Bir çocuk gibi başımı salladığımda kabinden dışarıya adımladı. Beraberinde kapıyı da çekti. Ben de sarı olan elbiseye uzandım. Bunun da üst kısmı uymuştu ama kalıbında sevemediğim bir şeyler vardı. Kendime çok yakıştırdığım söylenemezdi.

Kapıyı açtığımda Doruk beni hızla süzdü ve çok güzel göründüğümü söyledi ama ben hâlâ somurtuyordum. Bana kızıp kabinin içine geri yolladı. Sonraki denediğim üç elbisenin üçüne de yüzümü güldürecek yorumlar yapsa da hiçbiri benim içime sinmiyordu. Başka bir tanesi içlerinde bana en yakışmayanıydı. Bunu dile getirdiğimde “Allah belamı versin çok güzelsin,” diyerek yine yüzüme bir gülümseme yerleştirmeme sebep oldu.

Sabırla beni bekleyen Doruk, kabinden eşyalarını toparlamış hâlde çıkıp kapıyı arkasından çeken benimle karşılaştı. “Git,” dedim. Bana şaşkınlıkla baktığında elimi sırtına yerleştirip onu kabinlerin çıkışına doğru yönlendirdim. “Git git, seçtim içlerinden birini.”

“Yalan söyleme.”

“Çok güzel!” Parlayan gözlerim onu gerçekten de seçtiğime ikna etmeye yetmiş olmalıydı. “O kadar güzel ki. Seçtim birini işte. Sürpriz. Anladıysan bile anlamamış gibi yap. Sonuçta hepsini sen taşıdın, hepsini gördün ama o gün geldiği zaman giydiğimde çok şaşırtmam mı? Rengi çok güzel. Bayıldım. Çok şirin bir elbise. Sence çocuk gibi mi olurum onu giyersem?”

“Hangisini seçtiğini bilmiyorum ki.”

Rol mü yapıyordu yoksa gerçekten bilmiyor muydu umursamadım. “Kabinden alıp geleceğim. Ben onu paketletene kadar sakın bakma tamam mı?”

“Ödemeyi ben yapacağım,” dediğinde “Saçmalama,” dedim hemen. O da bir anda geri dönüp kabinime doğru yürümeye başladı. “O zaman bakıyorum hangisini seçtiğine?”

“Doruk!” diyerek koluna yapıştım. “Tamam, sen yap. Yeter ki git.” Gitti.

Kabine doğru koşarak ilerleyip elbiseleri toparladım ve almaya-caklarımı görevli olan kıza uzatıp ona “Kolay gelsin,” dedim. Kız hayatında ilk defa bu cümleyle karşılaşmış gibi kafasını kaldırıp bana baktığında başını omzuna doğru eğip kocaman gülümsedi. “Teşekkür ederimmm!”

“Ay rica ederim!” dedim heyecanla. “Sence bu elimdekini yıl dönümü kutlaması için verilecek bir davette giyebilir miyim? Yoksa daha ağır, daha şık bir şeyler mi bakmalıyım? Ev sahiplerinin biri eski bir model, diğeri ünlü bir basketbolcu. Ne diyorsun?”

“O kadar sen ki!” dedi kız, beni birkaç saniyedir tanıyor olmasına rağmen heyecanımı paylaşarak. “Cıvı cıvı hissettirdi. Bence herkes her yere böyle gidemez ama sen bu enerjinle her yere bu elbiseyle gidebilirsin.”

“Çok teşekkür ederim. Çok kolay gelsin. Renkli eyeliner sana çok yakışmış.”

“İlk kez sürdüm, olmuş değil mi?”

“Mükemmel görünüyorsun.”

“Sen daha çok balım!”

Doruk kafasını benim olduğum tarafa doğru uzatınca elbiseyi arkama sakladım. Birisiyle konuştuğumu duyduğu için kaşları çatılmıştı ama kız bana öpücük atınca yüzü gevşedi.

Oradan uzaklaşırken Doruk’un elbisemi görmemesi için büyük çaba harcadım. Kasiyer bir pakete koyup hediyemi poşetlediğinde ben çantama uzandım ama Doruk cebinden kartını çıkarıp temassız ödeme yaparak elini belime yerleştirdi. İşlem onayını aldığımızda “Hadi sevgilim,” dedi parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. “Hayırlı olsun, rica ederim. Sus şimdi.”

Sustum.

Utanmıştım.

Sonra “Zengin misin artık?” diye sordum. O yanımda gülüp dururken kendimi mutlu hissediyordum. “Havalara bak. Sanki artık *Euroleague* yıldızlarının hakkında röportaj verdiği birisisin. Sanki çıktığın her maç adın her yerde konuşuluyor. Sanki dünyadaki en iyi oyuncusun.”

“Biraz abartıyor olabilirsin gibi geldi.”

“Her maç adının her yerde konuşulduğu konusunda mı?”

“Dünyadaki en iyi oyuncu muyum?”

“Tabii ki öylesin! Basketbol, birkaç takımın kendi aralarında yarıştığı ama Dorukhan Falay’ı olanın kazandığı bir spor hatta.”

Güldü. “Biz geçen maçı kaybettik Feza.”

“Olsun,” dedim. “Yine kazanırsınız.”

“Yarım saat önce denediğin şeyi beğenmediğin için ağlayacaktın ve şimdi yine aşırı enerjiksın. İkizler miydin sen?”

“24 Mayıs,” dedim. “Anlar mısın burçlardan?”

“Unutma ki bu hayatta anladığım her şeyi bana ablam öğretti, basketbol hariç.”

Geçirdiğim korkunç günlerin korkunç olma sebebi onun yanımda olmamasıymış diye düşündüm yüzüne bakarken. El ele yürüyor olmamız kalbimin hızlı hızlı çarpmasına neden oluyordu. Elimdeki poşeti düz tutmak yerine sallayarak yürüdüğümü de o an fark ettim.

Yan yana yürüyen iki kızın bizi gösterip sonra bize doğru neredeyse koşarak geldiklerini gördüğümüzde ikimiz de durduk. Yakın arkadaş oldukları her hâllerinden belli olan sarışınlar “Aa,” dediler koro hâlinde. “Dorukhan Falay!”

Doruk’un utandığını hissetmek, dünyanın en tatlı şeylerinden biriydi. “Selam,” dedi elimi bırakmadan.

“Sen de bu adam Feza’danın Feza’sı mısın?” diye sordu sağdaki sarışın. Şok içinde kızlara bakakaldım. Doruk’u tanıyor olmalarına şaşırmamıştım da beni tanımaları sürpriz olmuştu. İkisinin de koyu taraftar olduğunu öğrendik. Bir tanesi Doruk’tan Shaw’a selam söylemesini isteyince hem Doruk’u hem de Shaw’ı kıskandım ve sonra aklıma gideceğim partide onunla tanışacağım gerçeği geldi. Hayranlıkla takip ettiğim o adamla bire bir temasım olacaktı. Heyecandan bayılma ihtimalim çok yüksekti.

Kızlar Doruk’un sağına ve soluna geçtiğinde onların kamerasından bir hatıra fotoğrafı çektim. Doruk, fotoğraf çekilme tekliflerini o kadar kibar bir dille kabul etmişti ki ona o sırada bir kez daha âşık olmuş olabilirdim. Aşırı mütevazı ve aşırı utangaç davranıyordu. Onu ilk kez hayranlarıyla bu tarz bir etkileşim içinde gördüğümünden biraz neye uğradığıma şaşırmış hâldeydim. Biliyordum ki ileride daha fazlası da olacaktı. Daha fazla insan onu tanıyacaktı, hâliyle beni de tanıyacaktı. Bu tarz bir hayata ne zaman alışacağımı merak ediyordum.

Sarışınlar bizimle tanıştıklarına çok memnun olduklarını ve çok yakıştığımızı söyleyip gittiklerinde başıma gelen bu ikinci güzel olayın, satış danışmanı kıza kolay gelsin deyişimden kaynaklanmasına yordum. Birine bir gülümseme hediye ettiğinizde size daha fazlasını hediye edecek olaylar silsilesinin gerçekleşmesi tesadüf olamazdı.

“Testte başarılı mıydım?” diye sordu Doruk, erkek giyim mağazalarının olduğu tarafa doğru el ele yürümeye devam ettiğimiz sırada.

“Ne testi sevgilim?”

“Ne güzel sevgilim dedin lan öyle.” Tuttuğu elimi kaldırıp üzerine dudaklarını bastırdı. Sonra sorumu cevapladı. “Komşu kızı teorikti, fanatik kızlar pratik sınavımdı. Öyle değil miydi?”

“Başarılıydın.” Güldüm. “Kızlar çok güzeldi ama senin tavırların onlardan bile daha güzeldi. Kızlara böyle mi durayım diye sorman çok komikti.”

“Biraz gerildiğimi fark ettin mi?” diye sordu merakla. Kendini rahatsız hissetmesine neden olan durumu çok geçmeden anladım. “Mesafe işi beni zorluyor. Biri kişisel alanıma fazla yaklaşıncı otomatik olarak tehdit gibi algılıyorum durumu hâlâ ara sıra.”

“Bunun için hiç profesyonel anlamda bir destek aldın mı?”

Göz teması kurmak yerine önüne bakarak “Aldım,” demesini beklemiyordum. “Faydası olmuştu.”

“Anladım.” Eşelenmesi gereken mevzular aramızda birikiyordu ama birbirimize güvenli bölgeler bırakarak yolumuza devam ediyorduk. Anlatırsa dinlerdim, anlatırsam dinlerdi. Bunun bilincinde olmamız bu ilişki için belki de en önemli şeydi. “Beyaz gömlek alalım mı sana da?”

“Bir tane de açık mavi istiyorum,” dediğinde önümüze çıkan ilk mağazaya soktu bizi. Doruk’un güncel maaşını ya da aldığı primleri onunla hiç oturup konuşmamıştım ama anladığım kadarıyla metro-büsten taksiye terfi etmesinden sonra bir şeylerin etiketine bakmadan onları sepetine ekleyecek duruma da gelmişti.

“Oldu mu?” Rollerı değişmişdik. Bu kez kabinin önünde dikilen bendim.

“Feza bu bana dar geldi ya,” dediğinde sesindeki şaşkınlık çok barizdi.

“Bakayım.” Parmağımın değmesiyle beraber kapı geriye doğru gitti. Doruk kabinin kapısını kilitlemediği için küçük temasım bile onu görmeme yetmişti.

Gömlek dardı. Bu da kaslarının kıvrımlarını aşırı derecede belli etmişti. Benim gözlerim göğsü ile karnı arasında gidip gelirken o “Genişlemişim,” dedi gülerek.

“Bu olmaz. Alamazsın bunu.” Sertçe yutkunduğumda dilim damağım kupkuru olmuştu. “Bana ablam sevgilinin kıyafetlerine karışamazsın demedi.”

“Çünkü senin bir ablan yok?”

“Olabilir. Konumuz bu mu?”

Aramızdaki havanın ağırlaşmaya başladığını hissettim. “Öyle bakmaya devam edersen,” dedi uyarıcı gibi. “Kendini içeride bulursun.”

Bu kabinler bomboştı. Etrafta bir satış görevlisi bile görünmüyordu. Yani, öyle bakmaya devam ettim. Dirseğimden yakaladığı gibi beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattığında kilitlemeyi ihmal etmedi. Dudaklarını dudaklarıma o kadar sert bastırdı ki sırtım kabinin duvarına sertçe yaslandı. Yüzünü parmak uçlarımla kavradığımda onun eli belime sarılmıştı. Parmaklarım yanaklarından çenesine doğru kaydı, Doruk başını sağa eğdi ve dudaklarımı sertçe çekiştirmeye devam etti. Zaten dar olan kabinin içinde çok fazla yer kaplıyordu ve bana çok az yer kalıyordu. Özel alanı konusunda çekinceli davranan bu adamın bütün sınırlarının içinde olduğumu hissettim.

Kendimi ona yaslamaya dair büyük bir istek duyuyordum ama bunu yapmadım ama ısrarcı öpücüklerinin ardından dudaklarımdan çıkan küçük iniltiye engel olamadım. “Şşh,” dediğinde dişlerimi alt dudağına geçirmem, tamamen yanlışlıkla olan bir şeydi. Hızlıca geri çekilip gözlerimi zorlukla açarak onun yüzüne baktım. Doruk’un kapalı gözleri uzun bir süre açılmadı. Burnundan alıp verdiği sert nefesler yüzüme çarptığı sırada karşılaşacağım tepkiden korkarak sessizce bekledim.

Gözlerini açarken göz kapakları titredi. “Feza,” diye fısıldadığında ölmek üzere gibiydim. Derin bir nefes aldı. Gözümün önündeki şişmiş dudakları dikkatimi dağıtıyordu. “Ne yapacağız böyle?”

“Neyi?”

Hâlâ nefes nefeseydim. Hâlâ nefes nefeseydi.

“Çık hadi,” dedi kendini sakinleştirmeyi dener gibi görünürken. Eli, başımın yanından kabinin duvarına yaslandı. “Fazla yakınsın. Çok fazla yakınsın. Aklıma yer kalmıyor böyle olunca.”

“O gömleğin içinde olman da bende aynı etkiyi yarattı.”

Bunu söyleyebilmiş olmama şaşırdım. Söyledikten sonra da çok utandım ama iş işten geçmiş, Doruk’un gözleri muzip parıltılarla ışıdamaya başlamıştı. “Kesinlikle bu gömleğin bir beden büyüğünü alıyoruz o zaman?”

“Getireyim de dene.”

“Bence sen kapının önünde başını eğip bekle,” diye karşılık verdi. “Yüzünün her köşesi ben az önce öpüldüm sinyali veriyor. Ben diğer gömleği deneyene kadar kızarıklığın geçer belki.”

Arkamızdaki aynaya dönüp kendime baktığımda ne demek istediğini çok iyi anladım. Yine de Doruk kendi yanaklarının da pembeleştiğini kabul etmek zorundaydı. Dudaklarının renginden bile daha ilgi çekici hâle gelmek üzereydi yanakları.

Gözlerim onun üzerinde gezinmeye devam ederken aşağıya doğru kaymak üzereydi ki Doruk bunu önceden sezip “Çık,” dedi neredeyse kabaca. Ses tonunun üzerimde yarattığı etki yüzünden donup kaldım.

Tam elimi kapıya uzatacakken bir anlığına durup başımı kaldırdım. “Kibarca iste,” diye fısıldadığımda Doruk’un gözleri dudaklarıma kaydı ve bir yutkunuş boğazını sarstı.

“Benim seninle çok işim var.” Geri adım atmak gibi bir düşüncem vardıysa da kayboldu bunu söylediğinde. Onu zorlamak hoşuma gidiyordu.

“Hım...” Ben dudaklarımı birbirine bastırırken onun gözleri her bir detayımı aklına kazımak istermişçesine yüzümde dolaşıyordu. “Şikâyetçi misin bu durumdan?”

“Feza...” Adımı inler gibi söylemesiyle birlikte karnımda bir sancı hissettim. “Bana biraz yardım et ne olursun,” dedi yalvarır gibi.

“Anlamadım.” Daracık kabinin içinde ona bir adım daha yaklaştım. “Ne için?”

“Sana gösterirdim,” dediğinde dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. “Yemin ederim,” dedi dişlerini sıkarak. “Hiçbir şey umurumda olmasaydı sana tam burada gösterirdim ama durmam için o kadar çok sebep var ki. Feza, öyle çok var ki...”

Gözlerinde yanan arzu yüzünden her saniye içerisinde daha sıcak olduğunu hissediyordum. Eğer bana dokunsaydı tenimde başlattığı yangının ne denli büyük olduğunu anlayabilirdi. “Beni küçük bir kız olarak mı görüyorsun?” diye sordum yavaşça. Böyle bir şey olmadığını biliyordum ama nedense bir yanımdan ondan sebebin bu olmadığını duymak istiyordu. Aslında tek yaptığım, onu biraz sinirlendirerek daha fazla konuşmasını sağlamaktı.

“Sana çok değer veriyorum,” dedi sinirli değil, net bir sesle. “Ve anlık bir zevk uğruna hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.”

“Bu neyi mahveder ki?” diye sordum gerçekten aklından ne geçirdiğini merak ettiğim için. “Çok az ileri gitsek sonrasında benden sıkılır mısın?”

“Kendine ait olmayan sorular soruyorsun,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Sana şimdi ileri, çok ileri gitmek istediğimi söylesem, sana seni deli gibi istediğimi söylesem, bana kafayı yedirttiğinden bahsetsem uzun uzun; sonrasında ne olacağını düşündün mü? Ne hissedeceksin, düşündün mü bunları yoksa sadece beni zorlamaktan hoşlandığın için mi üzerime geliyorsun?”

“Her şey için çok erken.” Ben de bir şeylerin onun kadar farkındaydım fakat alanına girdiğimde yaşadığım bu çekim, beni sağlıklı düşünmekten epey uzaklaştırıyordu. “Sadece fikirlerini öğrenmek istemiştım galiba. Yani öyle, genel...”

“Sürekli okları kendine çeviriyorsun,” dediğinde açıklamaya devam etmesi için bekledim. “Kendini yetersiz hissettiğin için senden etkilenmediğimi düşünmüştün, hâlimi görüyorsun. Şimdi de problemin yaşın olabileceğini düşündün. Feza, senden sadece birkaç ay büyüğüm. Neden sorunu hep kendinde arıyorsun? Ortada bir sorun olmadığında bile kendine niye bunu yapıyorsun?”

“Fazla yakışıklısın,” dedim doğrudan. “Ünlü birisin. Deli gibi kazanmaya başladın. Şöhret oluyorsun. Arka arkaya bir sürü şey sayabilirim. Karşımda da ben varım. Hakkımda sayabileceğim hiçbir şey yok. Neyi neden sorduğumu anlamak bu kadar zor olmasa gerek. Şartlar tam tersi olsaydı inan bana sen de benim gibi hissederdin.”

“Ben kameraların önünde olmadığım zamanlarda yıkık dökük, delik deşik biriyim ve sen bunu çok iyi biliyorsun.” Sözcüklerinin içimde açtığı yaralar tahmin edebileceğinden çok daha derindi. “İşimi sahip olduğum ünün bana bir şeyler getirmesini beklediğim için yapmıyorum, işimi gerçekten başarılı olmak istediğim için yapıyorum. Tek şansım bu olduğu için. Çünkü bu hep böyleydi. Bir basketbol vardı elimde Feza. Ama sen şimdi çıkıp bana hayatta hiçbir zaman tek bir şansın olmadığını düşündürüyorsun. Beni daha fazla çabalamaya itiyorsun. Sadece kendim için değil, bizim için. On bin kişi izlesin beni, görmek istediğim gözler sadece seninkilerse sence benim derdim şöhret olabilir mi?”

Her cümlesi öyle çok kalbime dokunuyordu ki parmak izlerini damarlarımda bulabilirlerdi. “Bir gün böyle hissetmeyeceksin

diye çok korkuyorum,” dedim alçak bir sesle. “Çünkü seni gerçekten çok seviyorum. Delirmiş gibi. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen sadece seni çok sevdiğim için ağlamak istiyorum. Çok garip. Bunu söylemem sana korkutucu gelen bir şey olabilir ama gerçek bu. Yaşadığımız bu şey bana büyülü geliyor ve ben bitmesini hiç istemiyorum.”

Ellerini yüzüme uzanmak için kaldırdığında yanağımı avucuna yaslayıp gözlerimi kapattım. “İlk defa bunu yaşıyorum,” dediğinde bir an için sesi titredi ve göz kapaklarım hızla aralandı. Bana dünyasındaki en önemli şeymişim gibi bakıyordu. “Benim için her şeyinle çok özelsin. Seni bırakabileceğime inanıyorsun. Sana zarar verdiğimi düşünmediğim sürece benden kurtuluşun olmadığını anlayamıyorsun. Seviliyorum Feza ben. Senin tarafından kimsenin doldurmadığı bir boşluğa avuç avuç sevgi ekiliyor. Kurak bir toprakla uğraşıyor olmayı umursamıyorsun. Zaten adam olmaz bu deyip benden vazgeçmiyorsun. Senin kendini nasıl gördüğünle ilgilenmiyorum, sen benim için bu dünyadaki en güzel şeysin.”

“Teşekkür ederim.” Daha fazlasını söylemek istedim. Defalarca kez, hiç durmadan teşekkür etmek istedim. “Ayrıca yıkık dökük, delik deşik biri değilsin. Hikâyenin yüzde birini biliyorum belki ama tanıdığım en güçlü kişi sensin. Ne kadar düşülürse düşülsün her seferinde ayağa kalkılabileceğini sana baka baka öğrenmeye çalışıyorum. Belki de biz, birlikte büyüyelim diye o gece karşılaşmışızdır. Belki de bizim birbirimize gerçekten çok ihtiyacımız vardır.”

“Belki mi?” diye sordu. “Ben senin hayatın için ekstra bir şeyim ama benim sana yüzde yüz ihtiyacım var, bu kesin.”

Rastgele bir kabinde yaptığımız rastgele bir konuşma öyle yerlere gitmişti ki dışarı çıktığımda kendimi çırılçıplak hissediyordum. Galiba hep böyle olacaktı. Onunla hayatın akışının içinde kendimize bir köşe ayıracak, beklenmedik anlarda beklenmedik şeyleri o köşede konuşacaktık. Fikir ayrılıkları yaşanacaktı. Ben kendimi yetersiz görecektim, o kendini bana muhtaç görecekti. Konuşup halledecek, aşıp devam edecektik.

Benden sonra iki dakika daha kabinde kalıp üzerini değiştirdi. Elinde askılarla kabinden çıktıktan sonra ona biri beyaz biri de açık mavi olmak üzere iki gömlek satın aldık ve mağazadan yine el ele çıktık. Kabindeki konuşmaya dair herhangi bir gönderme geçmedi

aramızda. Sanırım ikimiz de birbirimize karşı birden fazla şeffaf olduğumuzu düşünüyorduk ve bunu sindirmeyi deniyorduk.

Bir kahve dükkânına oturduğumuzda siparişlerimizi vermek için sıraya girdi. Ben de masanın üzerindeki poşetin köşeleriyle oynayarak onu bekledim. Geri döndüğünde bir kahve kırdığı dirseğiyle bedeninin arasına sıkışmış hâlde, diğeri ise elindeydi. Öbür elindeki telefonu kulağına tutuyordu. Buraya kadar bu şekilde yanmadan gelebilmesi büyük başarıydı.

“Evet,” dedi Doruk, her kimle konuşuyorsa. “Aynen. Aç mısınız? Bir şeyler aldık, şimdi oturuyoruz. Sonrasında yiyebiliriz isterseniz. Pizzaya ne deriz? Tamamdır, kaç dakikaya gelirsiniz? Anladım. Bekliyoruz.”

“Fırat mı?” dedim konuşmanın gidişatından çıkardığım sonuçla birlikte. Başını salladığında küçük dilimi yutmak üzereydim. Fırat’la bu rahatlıkta konuşacağı aşamaya gelmişler miydi? Fırat hiç mi ona sövmüyor, burnundan getirmiyordu?

“Ferda bir arkadaşının evindeymiş. Onu oradan alacak, sonra buraya birlikte gelecekler.”

“Fırat’la kondisyon işini mi konuşacaksınız?” diye sordum. “Ferda’nın neden gelmesi gerekiyor?”

“Kimsenin gelmesi gerekmiyor,” dedi. “Ama gelmesini isterim. Falezlerle vakit geçirmeyi seviyorum.”

Falezler de onu aynı derecede seviyordu. Fırat bile... Doruk, onun bile kalbini kazanmayı başarmıştı.

“Selam,” dedi Ferda oturduğumuz masaya geldiğinde. Benim dolabımdan aşırıldığı bir gömleği giydiğini görünce kaşlarımı çattım. “Arkadaşıma gittiğim için sen görmeden üzerimden çıkarır, dolabına asabilirim sanmıştım ama nasıl bir büyüye bu yine sana yakalandım yine sana yakalandım,” dedi üzerindeki gömleğimi elleriyle düzelterek. “Ama Dorukhan abi, sence de yeşilin bu tonu tam da benim rengim değil mi?”

“Sen ablamdan gömlek çalıyorsun sorun değil; ben senin abur cuburlarını yiyorum, ara sıra harçlığını alıyorum, en sevdiğin pelüş ayınla şut çekiyorum, onlar sorun öyle mi?”

“Sorun gibi Fırat ya,” dediğimde Fırat huysuz huysuz dilini damağına vurdu.

“Sanki adam öldürdük!”

“Hoş geldiniz,” dedi Doruk ikisinin didişmesini gülümseyerek izlerken. Onlar geldiğinde ayağa kalkmıştı. Önce Ferda’ya yaklaştı. Ferda ona sarılacağıнын sinyalinı verdiğinde Doruk elini hafifçe onun sırtına dokundurdu. İkisi sarıldılar. Ardından Fırat’a döndü yüzünü. Fırat yumruk yaptığı elini uzatınca Doruk yumruğunu onunkine vurdu. Sonrasında kardeşlerim birer sandalye çekip bize katıldılar. “Nasıl gidiyor?”

“Son zamanlarda çok iyi değil,” dedi Fırat. “O orospu çocuğunu dövmeden de iyi olacağımı sanmıyorum. Her gün Eren abiye soruyorum nerede olduğunu ama haberi olmadığını söylüyor. Eve dönmüyormuş. Bir gelişme oldu mu? Ablam anlatmaz, sen anlat.”

“Bildiğin kadarını biliyorum,” dedi Doruk, omuzları gerilirken. “Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum. Taner’in peşine düşmeyecektin.”

“Hiçbir şeyin hallolduğu yok,” dedi Fırat. “Sadece erteleniyor. Bir gün Visal’in altı üstüne gelecek. Getiren kişi de bu gidişle ben olacağım. Ablam bugün oraya gitmediğine göre yeni bir şeyler olmuştur diye düşündüm. Yoksa onu biliyorsun, kötü seçimlere balıklama atlama huyu vardır.”

“Ay ne kadar boş konuştun,” dedi Ferda. “Şimdi sorsam ablamın kötü bir seçim yaptığını gördüğün tek bir olay bile sayamazsın bana. Üstten üstten konuşma. Canın neye sikkınsa git o kişiye yüklen. Bize stres çarkı muamelesi yapıp duruyorsun bu aralar.”

Fırat dudaklarını birbirine bastırıp kırıldım mı diye yüz ifademi kontrol etti. Sorun olmadığını söylemek ister gibi başımı salladığımda Ferda konu değişsin diye masanın kenarındaki poşetlerde ne olduğunu sordu. Doruk da kardeşlerime beni götüreceği davet hakkında kısa bir bilgilendirme geçti. “Şimdi,” dedi en sonunda. “Senin iş ne zaman netleşiyor?”

“İmza mı?” diye sordu Fırat daha dik bir şekilde oturarak. “Takıma girişim garanti gibi bir şey. Hoca babamla da konuştu.”

“Ortadaki problem ne peki?”

“Antrenman eksikliği.” Fırat’ın yüzüne bariz bir sıkıntı çöktü. Derin bir nefes alıp huzursuzca masanın üzerinde duran boş kahve bardağımla oynamaya başladı. “Ben futbolda gerçekten iyiyimdir ama beş yaşından on yaşından beri altyapıda oynayanlarla nasıl bir olayım? Mahalle takımı geçmişi, okullar arası turnuvalarda birkaç kupa falan

var elimde sadece. Profesyonel anlamda elle tutulur şeyler değiller pek.”

“Mütevazı olmaya çalışıyor,” dedi Ferda, tüm dikkatini erkek kardeşime vermiş olan Doruk’a bakarak. “Fırat çok hızlıdır bir kere. Gözünü kapatıp aç, sahanın sonunda görürsün onu. Ne ara gittiğini anlamazsın. Futbol topu mıknatıs gibi yapışır ayağına. Daha önce gördüm, birinin kariyerini bitirecek düzeyde çalım atmaya bayılıyor. Hiç kimsenin ciddiye almadığı halı sahalarda bile her şeyini ortaya koyuyorsun. O takıma seni almazlarsa kimi alacaklar merak ediyorum.”

İkisinin devamlı didişerek anlaşırdı. Birbirlerini boğmasınlar diye bir ara Fırat’la odalarımızı değiştirecek olduğumuzu düşünürsem şimdi Ferda’nın Fırat’a karşı bu destekleyici tavrı gözlerimi yaşartacaktı.

“Bir spor salonuna kayıtlı mısın?” diye sordu Doruk, yönünü yeniden Fırat’a çevirerek.

“Yok.”

“Sizin lise tam ne tarafta kalıyordu?” Bu sefer gözlerini bana çevirmişti. “Benim eve çok ters mi?”

“Metrobüse bayağı yakın,” dedim. “Fazla ters sayılmaz.”

“Benim gittiğim yere yaptırılabilir mi kaydını?” diye sorduğunda Fırat’ın ne diyeceğini bilemediği bir ana tanık oldum. “Benim hocamla da tanışırsın. Saatlerimiz ne kadar denk gelir bilmiyorum ama buluruz bir orta yolunu. Ben zaten çoğu zaman bizim salonda çalışıyorum ama üyeliğim duruyor evin orada da. Boş vakit değerlendirmek için iyi bir yöntem. Ne diyorsun, halledelim mi bugün?”

“Ne kadarlık bir ücretten bahsediyoruz?”

Fırat’ın gerginliği her geçen saniye artıyordu. Doruk’un teklifine sıcak baktığı çok belliydi ama sadece sıcak bakması yeterli değildi. Bunun maddi açıdan altından kalkamayacağından korkuyordu.

“Bir ücretten bahsetmiyoruz?” dedi Doruk, soru sorar gibi.

“Olmaz öyle şey.”

“Müşteriyi ben getirdiğim için her şartta indirim yaparlar zaten. Senin düşüneceğin kısım burası değil, derslerine uyup uymayacağı.”

Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini birbirine kenetledi Fırat. “Abi, kabul etmem ben böyle bir şeyi.”

“Et,” dedi Doruk. “İleride çok ünlü olduğunda beni görürsün, hesaplaşırız. O zamana kadar borç harç muhabbeti duymak istemiyorum

ben bu masada.” Gözlerini diğer Falezlerde gezdirdikten sonra benim üzerimde durdurdu. Bu cümlelerin bana hitaben kurulduğunu hissetmiş oldum böylelikle.

“Mümkün değil,” dedi Fırat. “Bir şeyler başaracağımın garantisi yok. Belki boş bir hevesin peşinden koşturuyorum. Sonu belli olmayan bir yol için ablamın erkek arkadaşına karşı borçlanamam.”

“Ona borçlanmana gerek yok,” dedim. “Ben hâlâ çalışıyorum. Ödemenin bir yolunu bulurum. Artık işleri babam da biliyor. Her türlü destek olur sana.”

“Bunu yapmayı gerçekten istiyorum,” dedi Doruk, daha fazla konuşmama izin vermeden. “Ablanın erkek arkadaşı olarak değil, aynı yollardan büyük zorluklar yaşayarak geçmiş biri olarak. Boş heves dediğin şey her sabah senin o yataktan heyecanla kalkmanı sağlıyorsa inan bana peşinden koşmaya degecektir. Sana yardımcı olmama izin verirsen gerçekten çok sevinirim Fırat. İşleri biraz daha ileriye taşıyabilirsem eğer, günün birinde yetenekli sporculara burs sağlamayı çok istiyorum. Bu benim en büyük hayallerimden biri hatta. Sen bana bunu gerçekleştirebilme şansını veriyorsun. İlk adımı sayende atmış olurum belki ben de.”

“Bunu istemiyorum,” dedi Fırat. “İyi niyetini anlayabiliyorum ama bu şekilde bir yardımı kabul edemem. Ek bir iş bulmamı falan sağlayamaz mısın? Karşılığında senin için yapabileceğim bir şeyler var mı ya da? Bilmiyorum, pek becerikli biri değilimdir. Birkaç günlük market tecrübem var sadece ama öğrenebilirim.”

“Okulu, işi ve futbolu birlikte götüremediğini söylemiştin.” Sesim kızgın çıkıyordu. “Ne çalışmasından bahsediyorsun yine?”

“Sadece bu dönemi de bitirmem gerek. Babam sonrasında açığa geçmemi veya başka bir okula nakil olmamı sağlayabilir belki. Yoğunluğum azalır.”

“Neden asıl istediğin bu değilmiş gibi hissettim?” diye sordu Doruk şüpheyle.

“Arkadaşlarımı geride bırakmak ilk tercihlerimden değil,” dedi Fırat fakat bu külliyen yalandı.

“Hadi oradan,” dedi Ferda. “Açık artırmada elli kuruştan bile satarsın sen hepsini. Kimi kandırıyorsun?”

“Seni okula bağlayan şey belli ki diploma alma isteği değil,” dedi Doruk. “Ne o zaman?”

“Başka bir boş hevesin peşinden koşma isteği.” Fırat gözlerini masaya diktiğinde sesi alçalmıştı. “Olmayacak bir şeyin ya olursa ihtimali.”

Bu çocuk Cansu’ya körkütük âşık olmuştu. Yeni bir şey olduğunu da sanmıyordum. Hislerini çok uzun zamandır içinde saklıyordu.

Doruk, kırık bir gülümsemeyle “Hadi ya,” dediğinde sesindeki şefkat Fırat’ın bakışlarının ona dönmesine yol açtı. “Adı var mı bu ihtimalin?”

Fırat, Ferda’ya ve bana baktı sıra sıra. Ben bile öğrendiysem Ferda kesin biliyordur diye düşünüyordum. Sonuçta senelerdir aynı sınıfta olan onlardı. “Yok,” dedi Fırat, boğazını temizleyerek. “İşte o kadar imkânsız bir ihtimal.”

Bu konu burada kapandı ve önümüzdeki yarım saat, Doruk’un Fırat’ı ikna etmeye çalışmasıyla geçti. Fırat aklına takılan meseleleri Doruk’a sormaktan giderek daha az çekinmeye başlamıştı. Onun zamanında altyapı ve okulu nasıl idare edebildiğini uzun uzun dinledi. Doruk’un okulu onun işlerini büyük ölçüde kolaylaştırmıştı, bu yüzden çok fazla sorun yaşamamıştı. Anladığım kadarıyla altyapı dönemlerinde okuldan çok daha büyük sorunları vardı çünkü her konunun sonunu senin arkanda bir sürü kişi var diyerek bitiriyordu. Zamanında onun arkasında yalnızca ablası ve Onur abisi vardı.

Doruk, kahve dükkânından çıktığımızda bize pizza ısmarladı. Kendimi karne günü her istediği yapılan bir çocuk gibi hissediyordum. Hatta Ferda’yla sipariş sırasındayken gülüp *Milkshake* mi alsak demiştik ve sonra gerçekten canımız çektiği için oradan da çilekli *Milkshake* içmeye gitmiştik.

Doruk, kardeşlerim sanki onun kardeşleriymiş gibi bir muhabbet kurmuştu onlarla. Fırat beni her saniye daha da çok şaşırtıyordu çünkü her zaman nefret edeceğini düşündüğüm sevgilimin yanında giderek uysallaşıyordu. Onun kendisine bu kadar destek olmasından etkilendiğini anlayabiliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse ben şahit olduğum konuşmalardan o kadar etkilenmişim ki bir anda alışveriş merkezinin ortasında diz çöküp Doruk’a evlenme teklif etme fikri o kadar da absürt gelmemeye başlamıştı.

Alışveriş merkezinden çıktığımızda Doruk’un asıl planı bizi metrobüsle eve bırakmaktı fakat metrobüsteyken kendisine gelen telefonla birlikte işler değişti. “Bekir,” dedi kısa bir telefon konuşmasının

ardından bana bakarak. “Bugün maçları varmış da... Müsaitsen gel. şov yapacağım diyor.”

“Git sen git,” dedi Fırat. “Ben kızlara göz kulak olurum.” Ferda onun sağ omzunu dürterken onun ne yaptığını görmeden ben de sol omzunu dürtmüştüm. Fırat bizden aldığı darbelerle sağa sola savrulduğunda Doruk ona bakarak bir kahkaha patlattı.

“Kızlar,” dedi sonra bize dönerek. “Golcüm size emanet.”

“Bizde,” dedi Ferda elini göğsüne ilki kez çarparak. “Rahat ol abi.”

Doruk’un ineceği durak yaklaşırken “Abi,” dedi Fırat, hepimizi olduğumuz yere çivileyecek kadar sıcak bir sesle. “Müsait olursan maçlarıma gelir misin arada?”

Doruk kocaman gülümsediğinde kalbim yine küt küt atmaya başladı. “Sen önce bir benim maçıma gel de sonrasına bakarız.”

“Gelirim.”

“Ben de gelirim o zaman. Zaten benden kurtuluşunuz yok sizin.”

Söylediklerinin doğru olmasını çok istiyordum. Umarım ondan kurtuluşum hiç olmazdı.

“Ben de gelirim o zaman. Zaten benden kurtuluşunuz yok sizin.”
Söylediklerinin doğru olmasını çok istiyordum. Umarım ondan kurtuluşum hiç olmazdı.

DAHA YAKINDAN TANIMAK

Feza

Yüz yirmi adet *Gün Batımı* muffini annemle birlikte bizim evin mutfağında bir gecede hazırlamıştık. Kaç kez aynı Sezen Aksu şarkısını dinlediğimizi hatırlamıyordum ama o gece aldığım keyfi asla unutmayacaktım.

Mateo Mora yani takımdaki lakabıyla Momo ve eşi Maria Mora'nın yıl dönümü için verdiği siparişler hazırды. Bu benim Visal adının arkasında almadığım ilk siparişim sayılırdı. Üstelik orada satışını yapamadığım bir kekten, orada satışını yaptığım diğer tatlılara göre daha fazla sipariş almış olmam tuhaf bir öz güvenle dolmama sebep oluyordu.

Firuzan Hanım'a beğendiremediğim muffinlerimi özel olarak istiyorlardı. Momo, Doruk'a *Feza gece için tatlı yapabilir mi* diye sormamış, *o gün bize getirdiğin keklerden yapabilir mi* diye sormuştu. Bana ait bir reçetenin böyle ilgi görmesi beni çok mutlu ediyordu.

Kutu kutu siparişlerimi taksi kullanarak Doruk'un evine götürüyordum. Bunu yapma sebebim orada hazırlanacak olmamdı. Metrobüste ayrıldığımız gün poşetleri o taşıyordu, bu yüzden benim elbise poşetim de onda kalmıştı ve bunu tamamen unutmuştu. O yüzden onun evinden davete birlikte geçecektik.

Taksiye ücretini ödeyip Doruk'un oturduğu siteye giriş yaptım. Kucağımdaki kutular yüzünden önümü zar zor görüyordum. Zile bastım ve benim için giriş kapısını açtı. Asansöre dikkatle binip dokuz numarayı tuşladım. Nihayet onun katına vardım. Evin kapısını benim için açmış, orada öylece dikiliyordu. "Keyfini bozup da inemedin aşağıya, hâlime bak!" diye söylendim. Güldüğünü duyuyordum fakat yüzünü

göremiyordum. Birkaç saniye daha bu şekilde tutmaya devam edersem dengemin bozulacağından korktuğum için kollarımdakileri ona doğru uzattım. “Dikkat et,” diye emrettim bu sırada. “Sarsmadan al. Takside hepsine koala gibi yapıştım. Kremaları azıcık bile bozulursa senden bilirim. Yavaşça mutfak masasına kadar taşıyabilir misin? Yapamayacak gibisin, bekle ayakkabılarımı çıkarayım.”

“Selam Feza,” dedi aramızdaki kat kat kaplar yüzünden hâlâ birbirimizi göremezken. “Ben de iyiyim, sen nasılsın?”

“Heyecanlı, gergin, stresli?”

“Hiç belli olmuyor. Hislerini açıkça ifade ettiğin için teşekkür ederim.”

Eğer elinde çok kıymetli siparişlerimi tutuyor olmasaydı omzuna bir tane vururdum. Ucuz atlatmıştı. “Dalga geçme benimle. Düz tut şu kapları. Gerçekten anlamıyorum seni. Basketbol topunu işaret parmağında çevirmeyi becerebiliyorsun ama kolundaki poşeti düz tutamıyor musun?”

“Özür dilerim komutanım.” Dairesinin kapısını arkamdan sertçe kapattığımda Doruk gülerek mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Yalın ayaktı ama en azından bu kez komşu kızlarına hazırlık olarak üstüne bir tişört geçirmeyi akıl edebilmişti. “Sayıları tam mı yoksa benim ekstra yemem için de bir kap ayırdın mı?”

“Vallahi yaparken canımız çıktı.” Şapkamı başımdan çıkarıp montumun koluna sokuşturdum, ardından Doruk’un askılığına ulaşabilmek için parmak uçlarımda yükseldim ve montumu asmayı başarabildiğimde mutfığa yürüdüm. “Tam yüz yirmi tane. O yüzden kapları açmayı aklından bile geçirme.”

“Ünlü olunca beni unuttun demek...” Hüzünlü bir ifade yerleştirdi yüzüne. “Ben sana böyle yapmamıştım.”

Bu kez omzuna vurmakta bir sakınca görmedim. Poşetler güvenli bir şekilde masada duruyordu ne de olsa. “O kadar da ünlü olmadın,” dedim. “Benim hayatımın en ünlü insanısın ama gideceğimiz yerin en çaylağısın. Bu bana çok garip geliyor. Diğerlerine göre daha kısasın mesela. Nasıl yani? Benim için bütün sınırları sen belirliyorsun, o yüzden senden daha fazlasını hayal etmekte zorlanıyorum.”

“Hım...” dedi. “Yani bana âşık mısın?”

Şımarır gibi sorduğu soru yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Başımı hızlı hızlı sallarken kendimi utanmış hissettiğim için konuyu değiştirip “Elbisemin paketini açmadın değil mi?” diye sordum. “Yemin et açmadığına.”

“Yemin ederim,” dedi Doruk. “Sadece şey diyeceğim, hazırlanmaya başlamadan önce dolabımı kurcala ve bana ne giyeceğimi söyle. Renk uyumu cart curt işlerinden anlarsın sen. Ne giyeceğini bilmediğim için sınıfta kalmayayım yanında.”

“Geçen aldığımız beyaz gömleğini giy,” dedim. “Gömlek sana inanılmaz yakışıyor. Antrenmandan çıkıp kafeye gömlekle geldiğin günden beri bunu düşünüyorum. Dümdüz bir kumaş parçasıyla öyle nefes kesici olman biraz sinir bozucu ama absürt renkli bir gömlek bile giysen gözüme yakışıklı gelirsin sanırım.”

“Böyle arkandan atlı kovalıyormuş gibi hızlı hızlı konuşarak beni fosforlu sarı bir gömlek giymeye bile ikna edebilirsin,” dediğinde kıkırdamaya başladım. Hipnotize olmuş gibi bana bakması kalbimi yerinden oynatıyordu. “Ama beyaz diyorsan beyaz olsun tabii.”

“Biliyor musun?” diye sordum çok alakasız bir anda, çok alakasız başka bir konuya atlayarak. “Eren, Visal için yeni bir eleman bakıyordu. O çok zor beğenir. Birisini beğenecek gibi olmuş, bir deneyelim demiş. Mesai sonunda o kişiye bir daha Visal’in olduğu sokağa adım bile atmaması gerektiğini söylemiş. İnsanlarla çok güzel anlaşmıyor mu sence de?”

“Neden peki?” diye sordu ilgiyle. Mutfakta karşılıklı olarak dikilip dedikodu yapıyor olmamız bana çok keyif verdi ama vereceğim cevap bundan bile daha çok keyiflenmeme sebep oluyordu.

“Naz,” dedim. “Eren’in deneme sürecindeki elemanının daha önce baristalık deneyimi varmış ama buna rağmen hiçbir şey bilmiyormuş gibi sürekli Naz’a iş hakkında sorular sormuş. Olayı Naz’dan telefonla, Eren’den mesaj yoluyla dinledim. Naz diyor ki yanlış bir şey yapmaktan çok korktuğu için bana danışıyor gibiydi. Eren diyor ki kahve bardağının üzerine müşterinin ismini yazarken hangi kalem kullanması gerektiğini bile Naz’a sordu dangalak. Akli tutuklarla işim olmaz benim diyor.”

“İkisini yakıştırıyor muyuz?”

Sorma şekli bana çok sempatik geldi. Anında kendini benim fikirlerime katıp ikimizi biz yapmıştı. İkisini yakıştıracaksak da birlikte yakıştıracaktık. “Deli gibi,” dedim. “Nikâh şahitleri olma hayali kuracak kadar ama bunu onlara söylersek kafamızı kırarlar.”

“Ee...” dedi Doruk. “Naz, Eren’in onu kuskandığını anlamamış mı?”

“Şüphelenmiş,” dedim. “Özellikle Eren kupon yaparken çocuk Eren’e bence Arsenal maçına oynama deyince sinirleri zıplamış bizimkinin. Yaptığı bir işe müdahale edilmesine hiç tahammülü yoktur Eren’in ama çocuk sanırım futboldan anlayan birisiymiş. Birkaç tavsiye vermeye kalkınca,

bir de bunu ikisini ilgiyle izleyen Naz'a bakarak kendiyle övünür gibi yapınca Eren demiş ki piyasayı krala bırak, otur kaç kazandığımı seyret. Çok komik birisi. Naz anlatırken öyle çok güldü ki orada olmadığım için ağlayacaktım utanmasam.”

“Yani yeni eleman işi yatmış mı?”

“Evet,” dedim. “Yeni çocuk çıkmadan önce Naz’ın numarasını istemiş, Eren de ona yarın gelme sen buraya hadi iyi günler demiş. Naz bunu Eren’in, Taner mevzusu yüzünden bir hassasiyet geliştirmiş olmasına yoruyor. Salak! Eren, Naz’dan ciddi ciddi hoşlanıyor bence. Ona bir top acı kahve kumaş bile almış. Eren yere düşse burnunu bile almaz!”

“Ne yapacakmış ki Naz acı kahve kumaşı?”

“Bu jest karşılık olarak Eren’e gömlek dikebileceğimi söyledi. Keşke karşılıklı jest olarak bir anda evlenseler.”

Doruk’u çok eğlendirmiştim. Deli gibi gülüyordu. “Amin amin,” dedi. “Kaç gibi çıkalım dersin? Akşam yemeğini takımla birlikte yiyeceğiz,” diye devam etti.

“Hazırlanalım hadi,” dediğimde mutfaktan çıkıp koridora yönelmiştim bile. Çıkış kapısı sağda, salonsa tam önümde kalıyordu. Sola dönüp yürümeye başladım. Aynı koridor üzerinde bulunan iki odadan ilk önüme çıkanın kapısına uzandığımda o da arkamdan yürüyor olduğu için doğru yerdeyim sanmıştım ama “Odamda poşetin,” dedi Doruk.

Açtığım kapı, yatak odasına ait değildi. Hemen kapı kolunu kendime doğru çekecektim ki avucunu kapının yüzeyini bastırıp onu ileri itti. “Buraya da bakabilirsin, problem yok.”

Çok geniş olmayan bu odanın içinde birbiriyle kesişen iki duvarı tamamen raftan oluşan bir dolap kaplıyordu. Ayakkabı koleksiyonu, tahmin ettiğimden daha büyüktü. Renk renk ayakkabılar özenle dizilmişti her yere. Diğer tarafta ise iki tane ayaklı askılık vardı. Birisinde formalar arka arkaya dizilmişti. Diğerinde de spor ceketler ve sanırım antrenman tişörtleri asılıydı. Köşede basketbol topları vardı. Hepsinin bir anısı olduğundan emindim. O köşenin belki de tek eksiği Bursaspor maçında MVP olduğu formaydı, o da benim dolabımda duruyordu.

“Burası çok güzelmiş,” derken otuz iki diş sıırıyordum. Uçuk pembe spor ayakkabılar, kopkoyu mor ve parlak sarı olanların arasındaydı. Alt rafta siyah, gri, makine gibi havalı ayakkabılar dururken mavinin neredeyse her tonu daha üstteki bir rafa yan yana dizilmişti. “Ay bayıldım! Dünyanın en ilgi çekici odasındayım şu an. Hazine bulmuş gibiyim.”

“Sana ayakkabıları biraz sevdiğimden bahsetmiştim...”

Alaylı cümlesine gülerken modelini tam olarak anlayabilmek için taban kısımlarında ve yanlarında açık maviler bulunan önü beyaz bir spor ayakkabıya uzanacaktım ki son anda kendimi durdurdum. Doruk, ayakkabıları konusundaki hassasiyetini bana anlatmıştı. Dokunmamdan hoşlanmayabilirdi.

Uzanmak üzere olduğum ayakkabıyı raftan alıp bana uzattı. “Modelin adı *Jordan MVP*, turkuazı da vardı ama fazla giyemeden bana küçük gelmeye başlamıştı. Altyapıdan bir arkadaşımın totem ayakkabısı oldu kendisi şu an.”

“Çok güzelmiş.” Duygulanıyordum. Doruk, tüm kapılarını benim için sonuna kadar açmıştı. Elimde duran ayakkabı bunun resmi bir kanıtıydı. “Şu peki?”

“Lilayı çok severim,” demesi beni mutlu etti. Bugün giyeceğim elbiseyi de çok seveceğini umuyordum. “Bu *KD17. Kevin Durant Shoes* diye geçiyor yani. İlk yarısını çok kötü oynadığım bir maçın devre arasında ayakkabılarımı değiştirip bunları giymiştim çünkü ablamın en sevdiklerindendir. Sonra tek çeyrekte on dört sayı atmıştım.”

Ben nasıl ki tatlılarım hakkında sabaha kadar konuşabilirsem o da ayakkabılarından hiç sıkılmadan bahsedebilirdi. Hevesli anlatışı yüzünden devamlı sırtıyordum.

“Bak şu sarılar da *Curry* serisinden.”

“Sarı dediğinde sürekli aklıma sarı çoraplar geliyor.”

“Benim de. Şimdi bu mevzuyu konuştuğumuz için de bu ayakkabıya baktıkça aklıma sen geleceksin.”

Bundan hoşlanmıştım. Elimi omzuna koyup dramatik bir sesle konuştum. “Beni çok özlersen bunları giyersin o zaman.”

“Feza,” dedi. “Her maç bunları giymem gerekir o zaman. Ben seni hep çok özlüyorum.”

İçimi kıpır kıpır yapmakta üstüne yoktu. Formalarının olduğu tarafa doğru yürümek istediğimde Doruk, elini belime koyarak beni yönlendirdi. Sınırları birlikte aşıyormuşuz gibi hissettiren bu hareketinden sonra elimi attığım askıyı yerinden çıkarmamla birlikte onun gözlerine âdeta bir duvar çöktü.

Parmaklarımla kavradığım askıdaki forma, diğerlerine göre çok daha küçüktü. Bunu onu elimde tutana kadar fark etmemiştim. Tamamen rastgele uzandığım bu forma onun 4 numaralı zamanlarına aitti fakat esas mesele, üzerinde yırtukların olmasıydı. Sanki birisi onu iki eliyle

tutup ortadan ikiye ayırmak istercesine bir güç uygulamıştı. Dikiş yerinden sökülen ipler yere doğru hafifçe sarkıyordu.

“Bu formayla bir maça mı çıktın yoksa vahşi hayvanlarla doğada bir gün mü geçirdin?”

Rahatsız olduğunu değişen soluklarından anlayacak kadar tanıyordum onu. Dalgaya vuruşumu devam ettirirse konuyu kapatırdım. Belki de forma, hatırlamak istemediği bir maça aittir diye düşündüm ama o zaman onu koleksiyonuna koymasındaki amaç neydi bilmiyordum.

“Vazgeçmek istemiştin o gün,” dediğinde gözlerini elimde tuttuğum formaya dikti. Kendini onun içinde gördüğünü düşündüm. “Onu o hâle babam getirmişti. Ablam sırtıma favori kremimizi *yedirirken* canım çok yanıyordu. O formayı sıkıyordum hep. Her şey bitecek sanmıştım.”

Defalarca kez dinlemeye hazır olduğumu söylediğim şeylerin bir kısmını ondan duyunca ikimizi de kandırdığımı fark ettim. Hazır değildim. Onun zarar gördüğünü öğrenmeye ben hiçbir zaman hazır olamazdım. “Hiçbir şey bitmedi,” dedim sesim güçlü çıksın diye çaba sarf ederek.

“Bunu bana hatırlatsın diye orada,” dedi Doruk. “A takımında giydiğim ilk formadan bile daha değerli benim için. Buraya nereden geldiğimi unutmamamı sağlıyor ve bana neden devam etmem gerektiğini en çok o hatırlatıyor.”

Askıyı dikkatlice yerine astığımda yüzümü ona çevirdim ve hüznün çöken gözlerinin tam içine baktım. “Seninle hep çok gurur duyuyor olacağım. O zamanlarını yakmak yerine o zamanlarına bakmak için anılar saklıyor olman, gücüne hayran kalmama sebep oluyor.”

“O yılları hiç sevmem aslında.” Buruk bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi. “Ama kendime verdiğim sözleri sık sık hatırlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sırtındaki yaralar yüzünden şut atarken kollarını istediği gibi kaldıramayan bir çocuğun üçlük yüzdesini bugünkü hâlimle zirveye taşımazsam bize çok yazık etmiş olurum Feza.”

Koluna dokunduğumda irkilmedi. Yalnızca başını sağa eğip gözlemin içine baktı. Omzunun arkasını kavradım ve başımı omzuna yasladım. Önüme çizdiği senaryonun bana kendimi ne kadar üzgün hissettirdiğini söylemenin ona hiçbir faydası olmayacağını düşündüm. Keşkeler de işe yaramazdı. Söyleyecek bir şeyler arayıp durdum ama bulamadım. Bu yüzden ona dokundum, onun omzuna yaslandım ve beni anlamasını bekledim. Her zaman yanında olacağımı bilmesini istedim.

“Teşekkür ederim, bu benim için çok önemli.”

“Ne senin için çok önemli?” dedim alçak bir sesle.

“Bu,” dedi. “Bu oda. O forma, şu ayakkabılar. Sen... Anlaşılacak. Ben çok tuğla dizdim önüme ama sen acele etmeden kırıyorsun duvarları. İşte bu, çok önemli.”

“Bir şey öğrenmek istiyorum ama ileri gitmekten korkuyorum.”

“Sor,” dedi saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra.

“Sana hâlâ zarar verebilir mi? Hayatındaki yerini merak ediyorum.”

“Bana istediği zaman zarar verebilir,” dediğinde yıllar önce gözünden düşüp çenesine yuvarlanan yaşların izleri belirdi sanki gülümsemesinin kıyısında. “Hayatımdaki yeri her zaman bu oldu.”

Karnıma kızgın bir demir sokuluyormuş gibi canım yansa da onun sesini güçlü tutma çabası yüzünden ben de güçlü durmaya çalışıp “Anladım,” dedim. “Başka bir şey sormayacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi yine. “Çıkalım mı buradan?”

“İstediğim zaman tekrar girip ayakkabılarını inceleyebilecek miyim?”

“Tabii ki,” dediğinde çok doğal bir şekilde eli yeniden belimi bulmuş, beni bir adım önüne çekmişti. “Sana anlatabileceğim bir sürü maç anısı var, daha da birikir. Evimin en sevdiğim köşesini hayatımın en değerli köşesindeki kızla gezme işinden hoşlandım. İstediğin zaman buraya girebiliriz.”

Bana böyle şeyler söylediğinde kalbim dört nala koşmaya başlıyordu. Odasından çıktık, kapıyı arkamızdan çekti ama içeride bizden bir parçanın kaldığına emindim. Bir eşiği daha geçmiş, bir sınırı daha aşmıştık.

Diğer sınır, yatak odasının kapısının önünde durduğumuzda ortaya çıktı. Elimi doğrudan kapı koluna uzatmamıştım bu kez. O da kapıyı açmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Başımı yukarı kaldırdığımda göz göze geldik ve ikimiz de anlamsız bir gerilimle bir süre öylece durduk. “Gömleğim yatağın üzerinde duruyor,” dediğinde yavaşça başımı salladım. “Ben de yeni aldığımız beyaz olanı giyerim diye düşünüp ütülemiştim. Onu bana verebilir misin? Üzerimi salonda değiştireceğim. Senin poşetin komodinin üzerinde. Odamda giyinebilirsin. Kapı kilitleniyor.”

Kendimi rahat hissedebilmem için içeriye benimle girmeyi bile düşünmüyor, gömleğini ona vermemi rica ediyordu. Kapının kilitlendiğini söylemesi de yine aynı sebeptendi. Ona her konuda çok güveniyordum ve bunu tamamen sıfırdan, kendi kendine inşa etmişti. Beni bu evin sınırları içinde öpmesini istemediğimi söylediğimde kapının önünde çenemi öperek başlamıştı, ardından ilişkimiz biraz daha ilerlediğinde mutfakta beni öpmeden önce benden izin almıştı. Olması gereken tam olarak

buydu. Olması gereken, size sizin izniniz olmadan dokunmayacak ve özel alanlarınıza daima saygı duyacak birisini hayatınıza almanızdı.

Taner'de göremediğim her şeyi Doruk'ta görüyordum. Taner'den ne kadar korkuyorsam Doruk'a bir o kadar güveniyordum. Düşündüğümde, Taner'in inatla görmezden geldiğim flörtöz sinyalleri bana tatlı da gelebilirdi fakat o bunu hiçbir zaman Doruk gibi ilerletmemişti. Gece beni almaya geldiğinde bu beni düşündüğü için değildi. Evime bırakırken de niyeti kötüydü, yalnız zaman geçirmemiz için yapıyordu. Tüm bu olayları farklı şekilde yorumlamış olsaydım ve ona gerçek anlamda ümit vermiş olsaydım ya da ondan hoşlansaydım beni bekleyecek korkunç ilişkiyi ancak Doruk'un güzelliklerine bakarak idrak edebiliyordum.

Doruk bana öyle mükemmel geliyordu ki bir gün yollarımız ayrılırsa hayatıma nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. Gerçek aşk yalnızca bir kez yaşanan bir şeyse benim gerçek aşkım her şeyiyle Doruk'tu. Bir gün oturup kendime bir sevgili çizmeyi denesem bile onun gibi birini çizemez, onun bana yaklaştığı şekilde birisinin bana yaklaşabileceğini hayal bile edemezdim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda ses tonundaki sahici merak beni ana döndüren şey olmuştu.

Parmak uçlarımda yükselip çenesini tuttum ve yanağını bana doğru çevirmesini sağladım. Hareketlerime sağladığı uyum bir şiirin hissettirdiği ahenk gibiydi. Ben ona yaklaşmayı denediğimde hemen başını bana doğru eğiyordu. Burnum burnuna değmek üzereyken nefeslerimiz anında birbirine adapte oluyordu. Elim çenesine gittiğinde dudaklarına bir gülümseme kazınıyordu. Neredeyse birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmeye başlayacaktım.

Yanağına bıraktığım derin öpücükte bütün duygularım asılıydı. "Biliyor musun?" dedim içim dışıma taşacak gibiyken. "Sana çok âşığım."

"Nereden çıktı şimdi?" diye sorarken gözleri kapalıydı. Aldığı öpücüğü sindirmeye çalışırken hep böyle yapıyordu. Benden gelen hamlelere henüz alışmamıştı.

"Farkında bile değilsin," dedim gülümseyerek. "Ama mükemmel birisin sen..."

"Alakam yok."

"Kesinlikle öylesin." O, elini yanağına götürürken ben kapı koluna uzandım. "Beni mutlu ediyorsun," dedim ilk defa gördüğüm yatak odasını incelemek yerine doğrudan yarağın üzerindeki kıyafeti elime alarak Gömleğini ona doğru uzattığımda "Teşekkür ederim," dedim. "Hem

elbise hem de muffin mevzusu için. Annemle mutfağa girdiğimiz andan beri o kadar çok gülümsedim ki bu bir şeyleri unutmaya başlamamı sağladı. Unutmak doğru bir tabir mi tam emin olamadım ama sen anladın beni. O gün sana Gün Batımı muffinlerden bahsetmiştim ve sen onların belki de en kötüsünü yedin ama sonra kırk tane alıp takımına götürdün. Şimdi de buradayız. Üç katı kadarını seninle birlikte takıma götüreceğiz. Bu öyle çok şey ifade ediyor ki... Ne demek istediğimi anlıyor musun? Doruk, sen benim her hissimi üç katına çıkarıyorsun.”

“*Kendini* bütün hayatım yapmadan durmayacak mısın sen?” diye sorduğunda ciddiyeti ve şaşkınlığı birbirine girmişti. “Sınırı olur be sevmenin. İnsan biraz durulur, biraz dinlenir. Sen durduk yere böyle konuştukça ben sana yokuş aşağı yuvarlanıyorum Feza.”

Uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırdım ama bunu derinleştirmedim. Dudaklarının üzerine gülümseyip geri çekildiğimde Doruk’a kendi gülümsememi bulaştırmıştım. Birbirimize başka bir şey söylemeden göz temasımızı bir süre daha sürdürdük. Ardından ben onun odasına girdim, o başını salladı ve elinde tuttuğu gömleğiyle uzaklaştı.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra odasına göz gezdirmeye fırsatını bulabildim. İçerisi ne kalabalık ne de dağınıktı. Büyük yatağı odanın içinde çok fazla yer kaplıyordu. Sağ tarafına yerleşmiş gardırobun kapakları beyaz renkteydi. Birkaç adım atıp kapağın üzerine bantlanmış olan kareli defter sayfasına baktım. Beş tane çöp adam yan yana dizilmiş hâldelerdi. Alt köşeye çirkin bir el yazısıyla yazılan harflere göre küçük olanlar Esin ve Alican’dı, kahverengi saçlı birisinin elini tutuyorlardı ve hemen yanlarında da el ele duran iki kişi vardı. Onlar da Özge abla ve Onur abi olmalıydı.

Odasını kişiselleştiren tek şeyin ailesine ait çizim olması beni gülümsetti. Doruk tam da böyle biriydi.

Daha fazla zaman kaybetmeden lila ve beyazdan oluşan pötikareli elbisemi üzerime geçirip saçlarıma beyaz bir kurdele taktım. İp askılı ve kısa oluşu sebebiyle yazı hatırlatıyor olsa da bu elbiseyi rafta gördüğüm ilk an ona âşık olmuştum ve kabinde denediklerim arasında üzerime en çok yakıştırdığım da buydu. İçinde kendimi iyi hissettiğim için bunun doğru bir seçim olduğuna inanıyordum.

Makyaj malzemelerimi kapıp ebeveyn banyosuna doğru ilerledim ve aynada hızlıca yüzümü renklendirdim. Allığı bir tük abarttığımı düşünsem de kendimi uçacağına inandırdım. Favori dudak kombomu da uygulayıp yüzüme düşen perçemlerimi ellerimle düzelttim. Bir kez daha

kendime baktığımda yeniden cıvı cıvı hissedebildiğimi fark ettim. Bu hissin Doruk'un dudaklarından dökülenlerle de bağlantısı olabilirdi.

Muhtemelen ben içeri girmeden o işimin bitmediğini düşünüp salondan çıkmazdı. Bu sebeple küçük adımlarla salonun kapısına kadar ilerleyip pervaza yaslandım. Ellerimi arkamda bağlarken kalbim hızla çarpıyordu. Doruk bacaklarını açarak köşe koltuğa kurulmuş, elindeki telefonun ekranını kaydırıyordu. Varlığını fark edince gözlerini bana çevirdi ve beni baştan ayağa süzerken dudakları aralandı.

"Sevdin mi?" diye sordum. "Biliyorum, onları kabine sen taşıdın ama lütfen ilk kez görüyormuş gibi davran..."

Böyle davranmak için ekstra bir çaba harcamasına gerek yoktu. İrice açılan gözleri gereken etkiyi veriyordu zaten. "Yuh," dedi. "Vay amına koyayım..."

"Doruk!" dedim tepkisi beni deli gibi güldürürken.

Oturduğu yerden kalktığı anda üzerindeki beyaz gömleğinin vücudunu sarış biçimi yutkunmama sebep oldu. Dümdüz giyinince bile çok yakışıklı oluyordu. Yanıma yaklaştığında nefesimin kesildiğini hissettim. Doruk, iki avucunu belimin yanlarına yerleştirdiğinde "Bu ne?" dedi hayretle. "Sen bunu bel diye taşıyor musun?"

Elbisemin üzerime yapışan kumaşı fazla belirgin olmayan vücut hatlarımı bile olabildiğince göstermeyi başarmıştı. Karnımın üzerinde birbirine değen başparmaklarını kıpırdatarak hafifçe karnımı okşadı. Ardından büyük avucunu belime kaydırıp beni daha fazla kendine doğru çekti. "Çok güzelsin," dediğinde hemen "Gerçekten mi?" diye sordum gözlerine bakarak. "Olmuş muyum?"

"Olmuş musun mu?" Saçma sorusu beni daha fazla güldürdü. "Büyülediğim için konuşamıyorum fark ettiysen."

"Böyle gidilir mi sence beni götüreceğin yere?"

"Plan son anda iptal olmuş. Evlilik yıl dönümlerini yanlış hatırlıyorlarmış. Yani böyle gidemeyiz maalesef."

Yavaşça koluna vurdum. "Muffinleri de alıp çıkaralım artık. Geç kacağız diye korkuyorum."

"Oğlum çok güzelsin lan!" Kendi kendine konuşmaya başladığına göre sanırım gerçekten beni güzel buluyordu. "Ben seni böyle nasıl götüreceğim el âlemin içine?"

"O ne demek be?"

"*Barbie* bebek gibi kızsın," dedi. "Ne şanslı adamım lan ben!"

"Doruk..."

“Büzme dudaklarını öyle,” dedi sert bir sesle. Aniden etrafımızı saran gerilim, kalplerimizi birbirine çarptırıp kıvılcım çıkarmaya başlayacak türdendi. “Üşümeyecek misin?” diye sordu, daha yumuşak tutmaya çalıştığı sesiyle ama bakışlarının üzerimde yarattığı etkiyi durdurmayı istese de başaramazdı. “Hava soğuk.”

“Üzerine ceket al,” dedim. “Üşürsem verirsin. Romantik şeyler düşün biraz, klişe ol...”

“Üşürsen veririm. Aynen. Ceket alayım ben. Başka?”

“Ne başka?”

“Sevgilimin benden istediği başka bir şey var mı?”

Bir gün gerçekten hık diye kalpten gidecektim. “Yok,” dedim. “Senin benden istediğin bir şey var mı?”

“Elimi bırakmaman,” dedi yalnızca.

Söylediğini yaptım. Taksiden indiğimizde giyiminden dolayı bu gecede çalışacak görevlilerden biri olduğunu anladığım bir adam, muffin dolu kaplarımı benim “Lütfen sarsmamaya dikkat edin,” direktiflerimle evin içine doğru taşırken biz de Doruk’la el ele mekâna giriş yaptık.

Ev inanılmaz büyük, karşımızdaki bahçe ondan da büyüktü.

Açık alana kurulmuş uzun masa, reklamlardaki uzun aile sofralarını andırıyordu ama desenli yemek takımları işi biraz lüksleştiriyordu. Yıl dönümlerini kutlamak için verdikleri akşam yemeğine tüm takımı davet etmiş olmaları çok tadı bir hareketti. Koca koca adamların birbirleriyle böyle yakın olduklarını izlemek çok güzeldi.

Alex ve Giray, derin bir sohbe dalmış hâlde havuzun kenarındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Aras, Ömer abi ve onun eşiyle başka bir köşede Mateo Mora’nın etrafını sarmışlardı. Maria yenge ortalıklarda görünmüyordu. Başımı sağa çevirdiğimde bahçedeki sallanan koltukta ayaklarını ileri geri hareket ettiren iki adam gördüm. Avrupa’nın en iyileri olarak anons edilseler çok az kişinin itiraz edeceği Shaw Axel ve Oleg Milosevic ikilisi salıncaklarında çocuk gibi gülüşüyorlardı.

Başımı çevirdiğim her yerde milyonlar kazanan insanları görmek, çantamın içindeki cüzdanımın kendi cenaze namazını kılmak istemesine neden oluyordu ama ben başımı kaldırıp gülümsedim. Doruk’un elini daha sıkı kavradım ve görmemiş gibi görünmemek için karşımdaki muhteşem villaya dik dik bakmayı kesmeyi denedim.

“Hey!” dedi capcanlı bir ses. “Hello Feza!”

“Hey,” dedi Doruk, gözlerini devirerek. “Hi Lukas, Doruk kim ki zaten?”

Lukas gülüp bizi selamlamak için yanımıza geldi koşarak. Doruk'a sataşmak için bana Feza dediğinde hâlâ başarılı oluyordu. Ettiğimiz kısa sohbet sıcak ve samimiydi. Lukas, Doruk'un A takımdaki en yakın arkadaşıydı ve sanırım ben Lukas'ın Doruk'tan daha yakın bir arkadaşıydım. İkimiz bir kavgaya tutuşsak Lukas benim tarafımı tutacakmış gibi tavırlar sergiliyordu. Sürekli kendi aramızda birlik olup Doruk'u sinir ediyor ve bundan çok keyif alıyorduk.

Doruk, elime uzanıp Lukas'ı kışkıkladıktan sonra geldiğimizi haber vermek için Mateo Mora'ya doğru ilerleyecektik ama aniden önüme çıkan bedenle birlikte duraksadım.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm gözler çarpılmama sebep oldu. "Oh, sorry," dedi önümdeki iri beden. "Are you Feza?" Doruk'a bakıp gülmeye başladı. "Your Feza?"¹⁶

Shaw Axel ismimi biliyordu.

Shaw Axel beni tanıyordu.

Shaw Axel bana elini uzatıyordu.

İngilizceyi unuttum ve gözlerimi kocaman açıp ona baktım.

Onu havaalanında uzaktan görmüştüm, maçta da canlı izleme fırsatı bulmuştum ama burnumun dibinde nefes alan böyle bir varlığın bulunması bambaşka bir şeydi.

Donup kaldım. "Hi!" derken kekelemeyi başaran ilk insan olarak tarihe geçecektim. "Yes. Nice to meet you."¹⁷

El sıkışırken bedenimi bir titreme sarmıştı. Shaw, beni senelerdir tanıyormuşçasına rahattı. Ben ona onu ne kadar sevdiğimi, maçlarımı hayranlıkla izlediğimi hızlı hızlı anlatırken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. El hareketlerimi kullanışım, Doruk ellerimden birini yakalayıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirene kadardı. Bir elimi kullanamıyorken söyleyeceklerime odaklanamadım, bu yüzden daha fazla cümle kurmak yerine susup Shaw'a baktım.

Bana benimle tanışmayı hep çok istediğini söylediğinde bayılmamam mucizeydi. Takım arkadaşlarının tümü *çaylak damadın kız arkadaşını* merak ediyorlarmış, öyle demişti. Yanımıza gelen Alex ve Oleg Milosevic'e de beni böyle tanıtmıştı: *rookie groom's girlfriend*.¹⁸

O topluluktan ayrılınca Mateo abiye ve Maria ablaya selam verdik. Kızları Jess'i bir günlüğüne evden postalamışlardı. Bu davette çocukların

¹⁶ İng. "Üzgünüm. Sen Feza mısın? Senin Feza'n mı?"

¹⁷ İng. "Selam! Evet. Tanıştığıma memnun oldum."

¹⁸ İng. "Acemi damadın sevgilisi"

olmamasını normal karşılıyordum çünkü her yer alkol kaynıyordu. Maria abla bana bahçeyle evlerini birleştiren verandanın önündeki masaya kurulan açık büfeyi gösterdi. Kreması bozulmamış muffinlerim bir görevli tarafından tek tek oraya diziliyordu. Böyle bir organizasyon için kekleri benim pişirmiş olmam sürekli sırtımama sebep oluyordu.

Büyük yemek masasına geçtiğimizde hemen hemen tüm takımla tanışmış sayılırdım fakat burada yalnızca A takımdan insanlar yoktu. Teknik ekipten ve sağlık ekibinden birileri de vardı. Yemek başlamadan önce Mateo abi eşine bakarak gözlerimin dolacağı bir konuşma yapıp. Maria abla ise burada olduğumuz için teşekkür etme kısmını üstlendi.

Onlar, bu şekilde yemek verip ardından sevdikleri insanları eğlendirmenin hanelerini bereketlendireceğine dair bir inanca sahiptiler. Ettikleri kısa duada hepimiz adına buna da yer verdiler ve en son Ömer abinin onu dürtmesiyle birlikte Mateo, duasında takımın şampiyonluğunu da istedi. Yeniden konu evliliklerine çevrildikten sonra ise herkes kadehlerini aynı anda havaya kaldırdı.

Önümdeki şarap olduğunu tahmin ettiğim kadehi sapından kavrayıp ben de etrafa uyum sağlamak amacıyla havaya kaldırdım. Kadehler birbirine tokuşturulurken benimki önce sağımdaki Ivan abininkine, sonra karşımdaki Aras'inkine ve en son Doruk'un kadehine çarptı. Doruk bana gülümseyip kadehten bir yudum alırken tüm kalabalık da senkronize bir şekilde kadehlerini dudaklarına götürmüştü. Buna uyum sağlamak istedim. Önce bir iki kez kokladım, ardından kokusundan hoşlandığım sıvının boğazımdan kaymasını sağladım.

Tadını beğenmeyi beklediğimi söyleyemezdim ama yanılıyordum.

Acaba kırmızı şarapla ıslak kek yapılır mıydı?

En kısa zamanda denemeyi aklımın bir köşesine yazmıştım. Doruk, kulağıma doğru yaklaşırken yemeğime henüz dokunmamıştım ama kavradığım kadehten yudum yudum içerken şarapla yapılabilecek çeşitli sosları düşünüyor, her bir yudumda daha da ilham buluyordum.

Parmaklarını bileğime sarıp dudaklarını nefesi kulağıma çarpacak kadar yaklaştırdı bana. "Daha önce hiç alkol almadığını sanıyordum."

Başımı salladığımda dudakları hafifçe kulağıma sürttü ve bu durumdan hoşlandım. "Evet ama buradakiler bunu bilmiyor."

"Ben biliyorum," dedi. "Keşke sana alkolsüz bir şeyler söylemek aklıma gelseydi. Mutlaka vardır. Ne diyorsun, isteyeyim mi?"

Sağımı solumu kontrol edip ilginin bende değil esas çiftte olduğunu fark edince Doruk'un hâlâ dolu olan kadehiyle benim boşalmak üzere olan kadehimi yer değiştirdim. "Hayır," dedim. "Problem yok."

Doruk bir bana bir masaya baktı ve "Emin misin?" diye sordu. Başımı salladığımda avucunu dizime bastırması beklenmedikti. Uzun parmakları bacağıma hafifçe sıkarken benden destek alarak biraz masaya doğru eğildi ve onun önüne koyduğum kadehi eline aldı. Hafifçe elinde çevirdiğinde ne yaptığını anlayamadım ama sonra kadehin üzerinde duran ruj izine değdi gözlerim.

Doruk, dilini hafifçe izin üzerine değdirirken gözleri gözlerimdeydi. Çok geçmeden az önce dudaklarımın yaslı olduğu yere kendi dudaklarını yasladı ve kalan şarabı başına dikti. Hareket eden âdemelmasına bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Karnımın bu kadar feci şekilde kasılıyor olması normal değildi.

Edilen sohbete kulak vermeye çalıştım. Son maçtaki yenilgileri hakkında konuşulmaya başlandığında yaşça bize göre büyük olan Ivan Reyes'in eşi çatalını tabağının kenarına birkaç kez vurup "Hadi ama," demişti. "Şu basketbol dramasını bir günlüğüne bu masadan uzak turalım."

Yöntemi kısa süreliğine etkili oldu fakat bu sefer de Brianna Reyes hedef tahtası hâline geldi. Takımın yengeleri belli ki birbirleriyle iyi arkadaşlardı. Maria, Brianna'ya uzun evliliğin sırrını sorduğunda Brianna eşiyle hikâyesini anlatmaya başladı. Onlar kolej zamanlarındayken bir ilişkiye başlamışlardı ve şimdi dört çocukları vardı. Hayatıyla ilgili tek şikâyeti ne zaman nereye taşınacağını bilmemesiydi. Yine de itiraz etmemiş, Ivan abi nereye giderse tasını tarağını toplayıp onun peşinden gitmiş ve gittiği ülkelerde kendine sürekli olarak sıfırdan düzen kurmuştu.

İşin bu boyutu, daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Ivan abinin NBA geçmişini de düşünürsek transfer olduğu dönemlerde yalnızca şehir değiştirmemişlerdi. Hem bir ülkeden bir başkasına gitmişler hem de oranın kültürüne adapte olmak için çaba harcamışlardı. Yanında güvenebileceğin biri olmadığı takdirde bunun nasıl zor olabileceğini düşünmeden edemedim.

Topluluk içinde konuşmak konusunda çekinceli olsam da "Peki nasıl alıştınız?" diye sordum İngilizce. "Bu kadar sık değişiklikler... Sürekli sıfırdan başlayışlar... Alışmanız ne kadar sürdü?"

Brianna ve Maria birbirine bakıp gülümsedi. Ömer abinin eşinin bu konu hakkında pek bir fikri yoktu çünkü kaptan Ömer abi Efes'in en

köklü oyuncularındandı. Diğerleri kadar çeşitli transferler yaşamış birisi değildi.

Maria abla, arkasındaki evi gösterdi bana gülümseyerek bakarken. “Ev bu değil,” dedi sesindeki Fransız aksanıyla beraber. Elini eşinin elinin üzerine koydu. “Ev bu. İşte o zaman, her şey kolaylaşıyor. Ülkeler gezmek, şehirler değiştirmek zor ama onun olduğu yerde mutlu olmamak mümkün değil. Evini bir insan yaparsan sürekli evinde gibi hissedebiliyorsun.”

Kurduğu cümlelerin güzelliği karşısında ben gülümserken Brianna, Ivan abinin elini tuttu ve gülümsedi. Doruk bana onun talihsiz bir sakatlık yaşadığından bahsetmişti. O süreçleri bile birlikte atlatmışlardı. Aşk ikisinin göz bebekleri arasında asılı bir duyguyken masanın bekârlarından olan Lukas, daha önce bize de kurduğu o cümleyi kurdu. “Galiba kusacağım.”

İnsanlar onun tavırlarına alışkın olmalıydı çünkü bunu kimse bir saygısızlık olarak algılamadı, aksine kahkaha sesleri bahçeye yayıldı. Mateo abi ona bir kız bulma sözü verirken Ömer abi onu kim alır şakaları yapmaya başlamıştı. Takım içi iletişimleri her geçen saniye beni daha da etkiliyordu. Senelerdir bir arada bulunan arkadaşlar gibiydiler. Doruk’un neden yoğun antrenman temposundan şikâyet etmediğini anlayabiliyordum. Onların yanındayken gerçekten de kendini iyi hissetmeme ihtimali yoktu.

“Et için teşekkürler,” dedi Aras, Maria ve Mateo çiftine bakarak. “Sebze yiyeceğiz diye çok korkmuştum.”

Takım arkadaşlarından Aras’ı onaylayan mırıltılar yükselirken Doruk ona dik dik baktı. Sonra Aras da bu bakışlara karşılık verdi. İkisi durduk yere birbirlerine kuruldular ve anlam veremediğim bu bakışma Shaw’ın bana muffinlerim için teşekkür etmesiyle birden kesildi.

“Doruk takıma getirdiğinde sadece iki tane yiyebilmişim,” dedi Shaw Axel, gülümseyerek. Rüya da olabilir miydim? Böyle bir masada doğrudan bana bakarak konuşuyordu. “Yemeğe geçmeden önce dört tane üst üste yedim. Cennette gibi hissediyorum. Elin çok lezzetli.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim büyük bir heyecanla. Thomas Zahovic muffinlerimi nereden yiyebileceğini sordu. Oleg, Shaw’a kendisini yönlendirmediği için kızarken Korkut Dönmez ayağa kalkmış, açık büfenin olduğu kısma doğru koşmaya başlamıştı. Bu yarışa Emir Varajic de katılınca takımın gençlerini yargılar biçimde başını iki yana salladı Nikola Boris. Gülüşünü bastırmaya çalışıyordu.

Öyle güzellerdi ki buna inanmakta zorlanıyordum. Babamın bu adamları sadece televizyona bakarak nasıl bu kadar sevdiğini anlayamazdım, şimdiyse benim bu adamları izlemek yerine nasıl dizi açıp köşeme çekildiğimi sorguluyordum. Her biri çok özel insanlardı. Sahada hepsi birer canavar kesilirken forma üstlerinden çıktığında hepsi dünyanın en tatlı insanına dönüşüyordu. Takımın duvarı olan Ivan abi önüne geleni bloklarken burada bir aile babası edasıyla oturuyor, çoğunlukla hakeme itiraz etmeleriyle meşhur olan Alex ise kameralar kapandığında yumuşak huylu birine dönüşüyordu.

Muffinlerime artan taleple birlikte Maria abla çareyi insanlar kalkıp açık büfeye gitmesin diye açık büfeyi buraya getirmekle buldu. Yemekler bittikten sonra çay ve tatlı servisi yapıldı. Bu adamların yüzlerindeki hoşnut ifadeleri ölsem unutmuyacaktım. Visal'in raflarına bile layık görülmeyen Gün Batımları, *Euroleague* efsanesi takımın favorisi olmuştu.

“Şu gülümsemene bir bak,” dedi Doruk, parmaklarını benimkilere sardığında. “Gözlerimi senden alamıyorum.”

“Beni kandırmıyormuşsun,” dedim ona dönerek. İçimdeki heyecanı nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum ama buraya ilk adım attığım andaki anksiyetemin bir buçuk kadeh şarap içtiğimden beri azaldığını da inkâr edemezdım. Üzerime değişik bir rahatlama hissi çöküyordu. “Gerçekten sevmişler muffinlerimi.”

“Ve seni,” dedi. “Anlattığım herkes hayran sana. Kendi topuğuma sıkılmışım, şuna bak...”

“Shaw Axel’le tokalaştım ben bugün,” dedim. “Elimi bir daha yıkamayı düşünmüyorum.”

“Keşke onu seviyor olmasan,” dediğinde gülmeye başladım. “Şu hayranlığını sadece benimle sınırlayamaz mısın?”

“Bilmem,” dedim yüzümü onunkine yaklaştıırken. “Sınırlayabilir miyim?”

“Feza...”

“Doruk...”

Nikola Boris oturduğu yerden “Maasallah,” dediğinde ikimiz de aynı anda dönüp ona baktık. Muzip bir tavırla birleştirdiği parmaklarını çok lezzetli bir şey yedikten sonra yapılacak şekilde sallıyordu. “Çok güüsel, maasallah.”

“Muffini mi diyor?” diye fısıldadım Doruk’a.

Doruk utangaç bir gülümsemeyle elimi tutup dudaklarına götürdü. “Sana diyor güzelim.”

Nikola ona “Bu kızı sakın kaçıрма,” dedi İngilizce. Takımın beni kırk yıllık gelinleriymişim gibi bağrına basması da apayrı bir konuydu. Doruk’un onlara neyi nasıl anlattığını merak ettim. Shaw, Doruk’un ellerindeki yaraların sebebini öğrendiğinde ona aferin demişti. Bu da bana tüm takımın başıma gelen olaydan haberdar olabileceğini düşündürdü. Üzerime titreme sebepleri bu olabilirdi.

Yemek sona erdiğinde bahçedeki ve evin içindeki hoparlörlerden kısık bir şarkı sesi yükselmeye başlamış, içerisi daha da kalabalıklaşmıştı. Takım yemeğinin ardından hiç görmediğim insan sayısı giderek çoğalmıştı. Pasta kesilmiş, Mateo ve Maria birbirlerini öpmüş ve ben de ellerim koparcasına onları alkışlamıştım. Birlikte devirdikleri yılları sevdikleriyle kutlamalarını Doruk’un aksine ben garip bulmuyordum. Aşk-larını hissetmek bana hayaller kurdurup duruyordu.

“Başın mı dönmeye başladı senin?” diye sordu Doruk, yükselen müzik sesi yüzünden kulağıma iyice yaklaşarak. Arkamdaki bedenine sırtımı tamamen yaslamış durumdaydım. O da kollarını omuzlarımin üzerinden geçirmiş, bana o şekilde sarılıyordu. Dikkat çekmeyen bir köşede kendi kendimize hafifçe sallanıyorduk. Beni biraz daha sıkı sardığında başım kol kaslarının arasına sıkıştı ve güldüm. Gülüşüm biraz tuhaf geldi kulağıma. Sanki fazla serbestti.

“İyiyim,” dedim. İp askılı elbiseme rağmen üşümüyordum. Hatta sı-caklamış hissediyordum. “Sen nasılsın?”

“Sıkılmış?”

“Çok ayıp!”

“Seninle baş başa geçireceğim on beş dakikayı burada geçireceğimiz üç saate tercih ederim ve bunun için üzgün değilim.”

“Bizi davet etmiş olmaları çok tatlı ve şikâyet edip durmayı kesmezsen seni abilerinden birine şikâyet ederim.”

“Abilerimden birine mi?”

“Hepsi çok uzun,” dedim kıkırdamaya başlayarak. “Ve hepsi yaşça sende büyük. Artık gözüme küçük geliyorsun Doruk.”

Saçlarımı çekiyormuş gibi yapıp beni daha fazla güldürdüğünde on-ları tek bir omzumun üzerinde topladı ve enseme öptü. “Demek öyle.”

“Evet,” dedim. “Sen Efes’in şımartılan küçük çocuğusun.”

“O küçük çocuğun kollarında olmaktan mutlu görünüyorsun.”

Başımı yukarı doğru kaldırdım. “Mutluyum,” dediğimde eğilip bur-numa bir öpücük bıraktı. “Ama bu senin kısa olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

Avucunu karnıma indirip beni gıdıkladığında yerimde kıpırdandım ama boynumun çevresindeki kolu fazla hareket etmemi engelliyordu. Elinden kurtulamadıkça ona daha fazla yaslandım. Bundan oldukça memnundu. Omzuma bir öpücük bırakıp beni mutfağa doğru yönlendirdi. “Lavaboya gidip geleceğim,” dedi. Dışarıdaki gürültüye kıyasla daha sakin olan mutfağa girdiğimizde “Kuş kadar mideni dolduramadın yemekte heyecanlanmaktan,” diye devam etti. “Ben dönene kadar bir şeyler atıştır istersen.”

Tuzlu kurabiyeleri çok sevmiştim ve ada mutfağın önünde onlardan bir sürü vardı. Bu yüzden bu teklife balıklama atladım. O dışarı çıkarken ben yüksek bar taburesine tırmanıp kollarımı ada tezgâha yaslayarak içki şişelerinin yanındaki kurabiyeleri ağzıma atmaya başladım. Mutfak çok büyük ve çok güzeldi. Umarım bir gün benim de buna benzer bir mutfağım olurdu.

Yalnızca birkaç saniye geçmişti ki önüme iki bardak bırakılmasıyla irkildim. Yanımdaki sandalye çekildi ve Aras, “Oturabilir miyim?” diye sordu bana.

“Tabii,” dedim dolu ağzımın önüne elimi götürerek. Mutfaktan kurabiye aşırırken yakalandığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Aras da beni suçüstü yakalamış gibi imalı imalı gülüyordu. “Senin keklerin daha güzeldi.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve ardından hiç de mütevazı olmadan ekledim:

“Bence de.”

Bu Aras’a kahkaha attırdı. “Kuru kuru boğazın acı mıyor mu?” Şişelerden birini eline alıp önümüze bıraktığı iki bardağı doldurmaya başladı. Sonra bir kurabiyeyi ağzına atıp bardaktaki açık renkli sıvıdan büyük bir yudum aldı ve yutkundu. “Bu işin adabı budur.”

Benim için doldurduğu bardağı önüme çektim fakat ondan bir yudum almak yerine parmaklarımı kadehin ağız kısmında dolaştırmaya başladım. “Aras’tı, değil mi?” diye sordum adını biliyor olmama rağmen.

Elini uzattı. “Aras Dinçsoy.”

“Feyza Feza Falez.” Elini sıktım. Adım onu güldürünce herkese yaptığım açıklamayı ona da yaptım. Beni tanıyan neredeyse herkes, annemle babamın isimim konusunda anlaşılmadıkları için bana iki isim koyduklarını bilirdi. “Bu arada Aras,” diye devam ettim sonra. “Doruk yanımdan ayrılır ayrılmaz buraya gelmenin bir amacı var mı yoksa bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünmeliyim?”

“Vay...” dedi onaylar bir tavırla. “Böyle açık sözlü olmanı beklemiyordum.”

“Ama ben bir cevap bekliyorum.”

Aras’ın yüzüne pis bir sırıtma yerleşti. “Dorukhan sana beni sevmediğini söylemiş,” dedi keyifle. “Bana karşı ön yargılı olmanın sebebi bu mu?”

“Doruk bana birbirinizi sevmediğinizi söyledi.”

Bu gayet normalmiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. “Doğru.”

“Neden peki?” diye sordum olayı karşı taraftan da dinlemek isteyerek.

“Uraz Dinçsoy’u tanıyor musun?” Zihnimde bir ışık yandı. Onu küçükken izlediğimiz millî maçlardan hatırlıyordum. Türk basketbolu için efsane isimler arasında sayılıyordu. Basketbol oynamayı bırakmıştı ama hâlâ yorumculuk yaptığını biliyordum.

Büyük bir aydınlanma yaşadığım için sesim tizleşerek yükseldi. “Sen onun oğlu musun?”

“Evet,” dedi. “Bulunduğum yere torpille geldiğimi düşünen ilk kişi Dorukhan değil, son kişi de o olmayacaktır.”

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Tüm yaralarını babasından alan bir çocuk, Aras’ın babasının ayak izlerine basarak yükselen biri olduğunu düşünüyorsa ona karşı beslediği hisleri anlayabilirdim. Doruk onun yürüyen bir torpil olduğunu düşündüğünü zaten ifade etmişti. Aras içinse onu kıskandığımı düşünüyor demişti. Ortada bu şekilde bir kıskançlık varsa eğer, bu bana her şeyden normal gelirdi.

“Öyle mi?” diye sordum daha fazlasını dinlemeye duyduğum istekle.

“Bir yere kadar,” dedi Aras, dürüstçe. Sapsarı saçları ve insanı uyuz eden bir gülümsemesi vardı. “Baban Uraz Dinçsoy gibi bir adam olunca tüm kapıların sana açılıyor olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Ama insanların gözünde sonsuza kadar Uraz’ın oğlu olarak kalmamam gereken maçlar da oynadım. Görüşler değişmedi. Onlara göre ben Aras değil, Uraz’ın oğluyum sadece. Babasının gölgesinde yaşayan torpilli basketbolcu.”

Bu duruma ne kadar içerlediği belliydi ve eğer bunu ondan bizzat dinlememiş olsaydım onun böyle derterinin olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. Belki Doruk da ona aynısını yapıyordu. Oturup konuşmadıkları için birbirlerine düşman olabilirler miydi?

“Çok para bile mutlu etmiyor insanı, değil mi?”

İlimli sesim gardım düşürmesine yol açınca Aras bana buruk bir gülümseme yolladı. “Baba parası mevzusu ile çok suçlandım. Allah var, babamın parasını çatır çutur yediğim zamanlarım oldu ama bütün emeklerimin bir soyadı yüzünden hiçe sayılmasını hâlâ kaldıramıyorum.”

“Sürekli kıyas mı yapılıyor? Bilmediğimden soruyorum.”

“O, çıtayı öyle bir yere koydu ki zamanında; değil ben kimse gelip de kolay kolay alamaz onu o yerden,” dediğinde babasıyla gurur duyduğunu anladım. “Kötü bir maç çıkardıysam Uraz Dinçsoy’un başını önüne eğdiğimi, iyi bir maç çıkardıysam Uraz Dinçsoy’un oğlundan da bunun beklendiğini söylüyorlar. Hiç denk gelmemiş olmana şaşırdım.”

Parçaları birleştirmek konusunda geç kalmış olsam da babamın bana bundan daha önce bahsetmiş olduğunu hatırlıyor gibiydim. O sırada yüzümü telefonuma gömüp hangi diziyi izliyorsam söyledikleri bir kulağımdan girdiği gibi diğer kulağımdan çıkmış olmalıydı.

“Doruk’la tanışana kadar çok fazla basketbola ilgim olduğunu söyleyemeyeceğim,” dedim. “Peki basketbolcu olmayı sen mi istemiştin yoksa bu babanın sana zorunlu kıldığı bir şey miydi?”

Aras’ın bakışları değişti. Kaşlarını havaya kaldırdı ve gözleri yüzüme saplanıp kaldı. “Şanslı piç,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Bu Doruk için kurduğu bir tamlamaydı ve konuşmaya devam etmeseydi öfkelenmeme yol açacaktı. “Biliyor musun, ben de senin gibi birine sahiptim.” Omuzlarını düşürdü. “Az önceki sorunu ilk kez ondan duymuştum. Bana onu hatırlatıyorsun.”

“Bahsettiğin kişi nerede şimdi?”

“Hayatım siktim, gitti.” Önündeki bardağı tek seferde kafasına diktiğinde kendisinden nefret ettiğini gözlerinde çok net bir şekilde görebildim. Bir insanın duygularını böyle açıkça okuyabilmek her zaman hoş bir şey değildi. Kalbimin sıkıştığını hissederek kendi kadehimi sıkıca kavradım. Bana anlatacaktı, biliyordum. Aras’ın bu gece o kızdaki bahsetmeye ihtiyacı olduğu ortadaydı.

“Çok olmadı,” diye başladı. “Her zaman yanımda duranı yüzüme bakmayacak hâle getirdim. Biz erkekler böyle seven kızların masum duygularının içinden geçmeden duramıyoruz galiba. Her şeyi berbat etmekte üstümüze yok.”

Sadece bir şeyler yapabilmek için kadehle oynamaya devam ederken tadına olan merakımı gidermenin zamanının geldiğini düşündüm. Küçükçük bir yudum almayı hedeflemiştim ama küçükükten biraz daha fazlasını içtim. Bu gece birçok şeyi ilk kez deneyimliyordum. Boğazımda

kalan garip tat yüzünden yüzümü buruşturduğumda Aras “*Volim*,” dedi. “Kafayı resetlemeye bire birdir.”

“Alkolle pek aram yoktur.” Doğrusu, hiç aramın olmamasıydı. Konuyu bana çevirmesine izin vermeden ona baktım. Devamını beklediğimi anlayıp boğazını temizledi.

“Babamla tanıştığında ona böyle bir oğlunuz olduğu için çok şanslısınız diyecek türden bir kızdı o.” Gözlerini bardağına çevirdi. “Herkesin aksine, babamın benim en büyük şansım olduğunu söylemek yerine ona benimle gurur duyması gerektiğini söylemişti. Ne bileyim, farklıydı işte. Kendimde göremediğim şeyleri o görüyordu. İlgisi çok hoşuma giderdi.”

“Ne oldu da ayrıldınız?”

Derin bir nefes aldı. “Buna bağımlı hâle geldim.”

“Kıza mı?”

“İlgiye,” dedi. “Farklı ortamlar tarafından el üstünde tutulur oldum. Adım konuşulmaya başlandıkça etrafımdakiler arttı. Kalabalıkların gözde çocuğu olmayı fazla sevmeye başladım. İşin özü Feza, basit varlıklarız biz. Para için yüzüne gülen insanları, kalbini bütünüyle sana vermiş insandan ayıramıyorsun bazen. Dışarıdan bakınca çok alçakça geldiğinin farkındayım ama doğamız gereği hep daha fazlasını istiyoruz. Kendini benden kurtarması onun yararınaydı. Bulamayacağımı bile bile girdiğim arayışlar yüzünden bu şekilde terk edilmeyi hak ettim ben.”

“Geveliyorsun,” dedim. “Daha fazlası derken kastettiğin neydi?”

“Birkaç şöhret basamağı tırmandığında bazı kadınlar kendini senin önüne atmaya başlıyor.” Duyduklarım üşümeme yol açtı. Isınmak ve aklıma doluşmak üzere olanları dağıtmak niyetiyle kadehi bir kez daha dudaklarıma götürdüm. Bu garip tat, ilk seferki kadar yakmadı boğazımı. Alışıyor gibiydim. “Duymayı bile kaldıramıyorsun, değil mi?” diye sordu anlayışla gülümseyerek. “O da öyleydi. Bu sikik herifin kendine hayrına var mı ki bana tavsiye vermeye kalkıyor diye düşünecek olabilirsin ama sana tavsiyem, aklın varsa arkana bakmadan gitmen olacak. İsimlerimiz fark etmiyor, biz aynı bokun lacivertiyiz. Siz âşık oluyorsunuz, biz ilgi seviyoruz.”

“Derdini anlatıyorsan anlat, yoksa gideceğim,” dedim ama ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Biraz başım dönmeye başlamıştı. “Doruk hakkında ileri geri konuşmanı dinlemek için burada oturmaya devam etmeyeceğim. Aranızdaki mevzu sizi ilgilendirir, beni değil.”

“O kadar Devin’sin ki,” dedi yüzüme bakarak. “O kadar Devin enayiliği ki bu. O da kendisini uyaranları dinlemeyip peşimden koşmuştu

böyle. Sana diyorum, sen dinle. Sonsuza kadar süreceğini sandığın ilişkinin ömrü bir gecelik. Her şeyin mahvolması tek bir sarışına bakar Feza. Günün sonunda sarışının biri gelir, Dorukhan adını bile hatırlamaz senin.”

“Devin’i aldattın mı?” Sesimdeki tiksindir ton, ona karşı kurduğum empatiyi de silip süpürmüştü beraberinde. “O senin yüzüne tükürdü mü yoksa bunu şu an benim mi yapmam gerekiyor?”

“Onu aldatmadım.” Sözüne hiç güvenmiyor olsam da yüz ifadesi söylediklerinde samimiymiş gibi hissettiriyordu. Aras, çok acı çekiyordu. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. “Ama onu yüzüstü bıraktım. Olay da bu. () kadar çok arkamda durdu ki sonunda onu görmezden gelmeye başladım. sadece önüme baktım.”

Canım yanmaması gerektiği kadar yanıyordu. Buna yapabileceğim mantıklı bir açıklama yoktu ama sanki kalbim, kıyametiyle tanışıyordu.

“Geçenlerde bir bok yedim,” diye itiraf etti bu konuşma onun günah çıkarmasıymış gibi. “Kendini önüme atanlardan birini evime götürdüm.”

“Detayları öğrenmek istediğimden emin değilim.” Berbat derecede kötü hissediyordum ve insanların neden böyle zamanlarda alkole sığınıyor olduğunu anlamaya başlamıştım. “Devin için çok üzüldüm Aras.”

“Devin’le ayrılmıştık,” dedi bu her şeyi açıklayabilecekmiş gibi. “Yoluma bakmaya çalışıyordum. Yapamadığım ortadaydı. Ne o sarışına ne de başka birine karşı bir şey hissettim. Kimseyle aramda hiçbir şey geçmedi. Devin’in parmağı parmağıma değse daha fazla şey hissederdim çünkü,” dedi. “Arzular dürtülerden ibaret şeyler. Başka kadınlarda Devin’i aramanın hiçbir mantığı olmadığını anladığımda bu saçmalığa bir son verdim. Anlıyor musun? Onu aldatmadım. Onu delik deşik ettim ama yemin ederim onu aldatmadım.”

“Bunu sadece fiziksel bir eylem mi sanıyorsun?” Kıstığım bakışlarımı yüzüne saplandı. “Yanında o varken de başkalarına bakıyormuşsun. Arkana değil, önüne. Öyle demedin mi?”

“Ben sana şöhretin sarhoş edici etkisini nasıl anlatayım?” diye sordu. “Sen daha Volim’in tadını yeni öğreniyorsun.”

“Ay edebiyatını da al siktir git açıkçası,” dediğimde Aras, şok içinde donup kaldı. “Bana Devin’in resmini göster. Paramparça ettiğin kızı görmek istiyorum. Senin de görmeni istiyorum. Canın yanıyor görüyorum ama hak edilmiş bir yangın bu, Aras. Sen de farkındasın.”

“Hak edilmiş bir yangın...” diye tekrarladı telefonunu cebinden çıkarırken. Diğer eliyle içki şişesini kavramış, bardağını tekrar doldurmuştu.

Kızın *Instagram* hesabına girmesini beklerken o galerisine girdi. Önüme bir fotoğraf koyduğunda ikisinin birlikte ne kadar da mutlu göründüklerini düşündüm. Bir taraf her şeyi mahvetmeden önce her şeyleriyle birbirlerine aittirlerdi.

“Dorukhan’ın sana koştuğu Real Madrid maçı,” dedi yavaşça. “Köpek gibi kıskanmıştım. Başımı kaldırıp tribüne baktığımda kimsenin gözleri benim üzerimde değildi. O olsaydı maçın adamı olmasam da bana bakıyor olurdu.”

“Hâlâ âşıksın,” dediğimde acı bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi. “Devin’i istesen de aşamayacaksın.”

“Sağ ol,” dedi ben masmavi gözleriyle kameraya bakan kıza dikkat kesilmişken. Kahverengi saçlarının bir kısmı Aras’ın kabanına doğru elektriklenmişti. Aras dudaklarını onun şakağına yaslamışken Devin gözlerini kırıştıran bir mutlulukla gülümsüyordu.

Galerimizi dolduran fotoğrafları hatırladım. Doruk’la yan yana çektiğimiz tüm o resimleri...

“Artık hayatım mahvolduğunda anlatacak kimsem yok,” dedi.

Hayatımın mahvolmaya başladığını hatırladım. İlk domino taşını Taner devirmişti ve gerisi çorap söküğü gibi geliyordu.

“Her geçen gün, bir öncekinden zor bir gün olacak ve bunu biliyorum,” diye devam etti Aras.

Her geçen günüm, bir gün öncesinden daha zor oluyordu. Söylediği her kelimenin son zamanlarımdan fragmanına dönüşmesi beni korkuturken başka bir hata daha yapıp kadehimi başıma diktim. Boğazım sızladı. Gözlerim yandı. Devin’e ve Aras’a bir kez daha baktım.

“Bunu sana kimse söylemeyecek,” dedi Aras. “Ama bu iş, iyi bitmeyecek. Seni kıracak. Seni paramparça edecek. Kötü birisi değil Dorukhan ama iş işten geçtiğinde avucuna dökülen kalp kırıklarına bakarken onun iyi biri olup olmamasını önemsemeyeceksin. O kapıyı bir kez çarpacak, sen bin kez kapıda kalacaksın. Yaşadıklarımın öğrendiğim şey bu benini. Yol yakinken dön geri, bak hayatına. Devin’le tanışsan sana ilk söyleyeceği şey bu olurdu. Sporcu erkeğin kahır çekilmez derdi sana. O çekti de ne oldu?”

Kendimi daha fazla kötü hissedemem sandığım anda sözleri birer bıçak gibi kalbime saplandı. “Ahkâm keseceğine gidip onun kapısında yat,” dedim. “Yarım kalmışlığının acısı sarmış her yerini. Sürünüyor musun, ayaklarına mı kapanıyorsun bilmiyorum ama ne yap et, bu kızı geri kazan Aras. En azından, ondan gerçek bir özür dile. Kimsenin

kimseye böyle bir şey yapma hakkı yok. Hatalı olduğunu kabul ediyorsan bizim ayrılığımız için çabalayacağına onun kalbini yeniden kazanmak için ver tüm çabanı. Yanında böyle gülümseyen birisi, tek kalemde silemez seni. Ne halt yemiş olursan ol kalbinde biraz kalmışsındır. Tamamen yok olmadan önce son bir şansın var gibi görünüyor, kullan bunu. Gerçi, onu hak ettiğinden hiç emin değilim.”

Söylediklerim ona küçük bir ümit verdiğinde oturduğu taburede doğruldu. “Sen olsan,” dedi yavaşça. “Affeder miydin beni?”

“Ellerimle filizlendirdiğim çiçek başkalarına açıyorsa bin kez kapımda sabahlarsa ben affetmezdim o çiçeği. Dışarıda bahar var. Sizi ilgiyle büyütüyor olmamız, çoktan büyümüş bir başka çiçeği sevmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Dünyanın en ünlüsü olabilirsin, en zengini olabilirsin ama vazgeçilmez değilsin. Başta bunu kabul etmen gerekiyor. Sen önüne bakarken arkanda Devin’i unuttuysan Devin’in sana sırtını dönüp yolunu değiştirebileceğini göze almışsın demektir. Bundan sonrası tamamen onun insafına kalmış. Onun yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum ama senin yerinde olsam onu geri kazanabilmek için her şeyi yapardım, işte bunu biliyorum.”

“Çabalamam onu rahatsız eder mi?” diye sordu. “Beni bir kez daha görmek istemediğini söyleyen birisinin karşısına çıkmalı mıyım?”

“Nefret söylemi miydi, korku dolu muydu sesi? Seni çok sevdiği için kalbi mi kırılmıştı yoksa senin ona zarar vereceğinden mi korkuyordu? Onun cümlelerini senin sesinden anlayamam. Hem baksana, sen onu ona bakarken bile anlayamamışsın. Ben nasıl akıl vereyim şimdi sana?”

“Kalbimi kırıyorsun.”

“Oh olsun,” dedim. “Devin’in dertleşecek birine ihtiyacı varsa ona numaramı atabilirsin. Ben bu olayda tamamen kız tarafıyım.”

Aras gülmeye başladı. “Konuşurken ağzını yaymaya başladın.”

“Konuya odaklan.”

“Sana odaklanıyorum,” demesini bir anlığına yanlış anladım. “Dakikalaradır mutfağın kapısından görünen şu duvara yaslanan herifin seni kestiğinin farkında bile değilsin. Gidip onunla konuşamıyorum da. Takımdan değil çünkü. Sanırım davetteki görevlilerden biri. Buradan kalksam yanına gelme cesareti bulacak. O yüzden Dorukhan köpeği dönene kadar kendimi buraya zincirlemeyi kendime görev edindim.”

Başımı bahsettiği yöne çevirecekken Aras kolumu tutarak bunu yapmama engel oldu. “Şşt,” dedi. “Çaktırmadan bakmak diye bir şey duymadın mı sen hiç?”

“Duymadım,” dedim. “Sanırım görmemeye de başladım. Kaçak içki mi içirdin bana? Doruk’tan intikam almak için beni öldürmeyi falan denemiyorsundur umarım.”

“Çok mu dizi izliyorsun sen?” diye sordu gülerek.

“Evet,” dedikten sonra ellerimi birbirine çarptım. “En sevdiğim dizi *Supernatural*. Onu biliyor musun? İn cin top oynuyor ve iki kardeş de onları avlamaya çalışıyor. On beş sezon. Biraz uzun ama ben bitirmek üzereyim. Hiç bitmesini istemiyorum.”

“Oo...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen kaymaya başlamışsın.”

“Kaymıyorum,” dedim. “Dümdüz oturuyorum. Hadi Devin’e kadeh kaldıralım. Volüm müydü bunun adı? İşte her ne haltsa.”

“Bunu ilk kez deniyor olmana inanamıyorum,” dedi. “Kaç yaşındasın sen, üç mü?”

“On sekiz,” dedim ciddiyetle. “On dokuz olacağım. Doğum günüm 24 Mayıs’ta. İkizler burcuyum. Sen kesin yengeçsin. Allah yengeçleri bildiği gibi yapsın ya...”

“Lan ne oluyor?” Benimle eğleniyor olduğunu hissettim bakışları yüzünden. Kaşlarını çatarak ona kızmayı denedim ve azıcık daha Volim içtim. Bardağı elimden zorla aldı. “İyi değilsin he sen.”

“Sen de mi öğrendin?” diye sordum. Ellerimi masanın üzerine koydum ve başımı ellerimin üzerine yaslayıp Aras’a doğru baktım. “Birlikte büyüdüğüm çocuk yüzünden. Adı Taner.”

“Kimmiş bu Taner?”

“Kafedeydim. Visal’i çok severdim bu arada. Neyse, oraya geldi. Benimle ilgili iğrenç düşünceleri varmış. O kadar iğrençti hâlâ midem bulanıyor. Çok kötüydü Aras.”

Aras’ın bakışları karardı. “Bu, Dorukan’ın Allah’ına kavuşturduğu lavuk mu?”

“O,” dedim. “Çok fena yumrukladı onu. Benim yüzümden az daha başı yanacaktı.”

“Elinde bir adres varsa bana ulaştırmanı çok isterim,” dedi sertçe. “Bir de ben bakayım ağzıyla burnu yerinde mi diye. Benim babam Uraz Dinçsoy, başım yanmaz yani.”

Deli gibi gülmeye başladığımda o kadar da komik bir şey yoktu ortada ama nedense çok eğlenmişim. Sonra kapı tarafından gelen sesle birlikte başımı o yöne çevirdim. Doruk birisine “Önüne bak,” diyordu. Kim olduğunu göremedim. İçeri girdiğinde beni ve Aras’ı yan yana görmesiyle

birlikte zaten çatık olan kaşları daha da çatıldı. “Ne işin var lan senin burada?”

“Sevgilinle dedikodunu yapıyoruz,” dedi Aras. “Lütfen gider misin?”

“Seni bir götürürüm bir daha geri gelemezsin.” Doruk’un racon keser tavrı Aras’a kahkaha atırdığında Doruk ona dik dik bakmaya devam ediyordu. “Kalksana lan, ne bakıyorsun yüzüme?”

“Ona bağırma,” dedim. “O çok üzgün ve aşk acısı çekiyor. Biraz anlayışlı ol lütfen...”

“Ne?”

“Ağzında da bakla ıslanmıyor,” dedi Aras, gözlerini devirerek. “Üç saniye tutsaydın bari sırrımı.”

“O benim sevgilim.” İşaret parmağımla Doruk’u gösterdim. “Ve bana sır verdiğini söylemedin. Söyleseydin ona söylemezdim ama söylemediğin için söyledim...”

“Siktir,” dedi Doruk, burnumun dibinde biterek. “Sakin sarhoş oldum deme.”

“Olmadım.”

“Kesinlikle oldu,” dedi Aras. “Sana kolay gelsin, ben kaçıyorum.”

“Ne içtin?” Doruk yüzümü tutup gözlerime baktı. Her geçen saniye vücudumun daha da gevşediğini hissediyordum. Ne içtiysem biraz daha içsem huzurlu bir uyku çekebilirmişim gibi geliyordu. Kafam dağılıyordu, en önemlisi buydu. Damarıma eğlence karışıyor gibiydi. Gülmeyi hak ettiğimi düşünüyordum ama Doruk, neden güldüğüme anlam veremiyor olmalıydı. Bana biraz garip bakıyordu. “Feza,” dedi. “Lavaboya girdim çıktım, kafayı bulmuş Lukas’la uğraştım. Onu evine bırakması için kaptana postalayıp yanına döndüm...”

“Uuu...” dedim.

“Sadece on dakika yoktum ve sen on dakika boyunca nefret ettiğimi söylediğim kişiyle muhabbet mi ediyordun?”

Bana öfkeli bakıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. “Ama...”

“Seni sarhoş mu etti?” diyerek böldü lafımı.

“Sadece merak ettiğim için biraz içtim.” Elimi yanağına koydum. “Özür dilerim, kızmasana.”

“Sarhoş oldun!” diye bağırdı. “Ve ben şu an delirmek üzereyim.”

“Şarap içtiğimde sesini çıkarmamıştın.”

“Bir kadehten bir şey olmaz diye düşünmüştüm!”

“Bağımlı gibi konuştun.”

“Ben ne diyorum sen ne diyorsun ya?”

“Bağırma,” dedim kavradığım yüzünü yakınımaya çekerek. “Öpüşürsek susar mısın?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Paniklemiş gibi görünüyordu. “Allah’ım, bir kâbus olsun bu?”

“Niye bu kadar kuruldun ki?” dedim kızgın kızgın. “Sen de sarhoş olmuştun ve gayet tatlıydın. Ben tatlı değil miyim?”

“Babanın seni tatlı bulmayacağına yüzde yüz eminim,” dedi. Bir şeyler anca o an kafama dank etti. Bu gelişin bir de dönüşü olacaktı. Tamamen aklımdan çıkmış bir şeydi. “Ve benim de bacaklarımı kıracak. Benimkinin buna kalkışmasına alışkınım ama seninkiyle böyle bir ilişkim olmasaydı güzel olurdu!”

“Beni arkada bırakma.” Doruk’a dikkatle bakarken dudaklarım titremeye başladı. “Lütfen,” dedim. “Devin gibi olmak istemiyorum.”

Çenemi sıkıca kavradığında yaşananlara anlam verebiliyor gibi görünmüyordu. “Sana benimle ilgili bir şey mi söyledi?” diye sordu. “İlk fırsatta öldüreceğim ben o çocuğu, sen ağlama sakın. Ne olduğunu bir anlasam.”

“Of bayağı yakışıklısın,” diyerek ellerimi yüzüme kapattığımda Doruk zorla parmaklarımı yüzümden çekti.

“Kafayı buluyorsun iyice,” dedi. “Öyle böyle sıçmadık Feza.”

“O zaman eğlenelim. Dans edelim mi? Beni bir dansa bile kaldırmadın. Benden utandığın için miydi?”

“Ne?”

“Etrafta güzel kızlar vardı. Kısmetini mi kapatırdım?”

“Ne diyorsun lan?”

“Beni aldatacak mısın?”

“Kızım, tövbe estağfurullah. Aras! Aklın varsa karşıma çıkmazsın kolumun yarım akıllısı seni.”

“Ona kızma,” dedim yeniden yanağına dokunarak. Yüzünü kapıdan bana doğru çevirmesini sağladım. “O çok üzgün.”

“İnan ki şu an en çok ben üzgünüm,” dedi büyük bir çaresizlikle. “Sevgilim, ben babana ne diyeceğim? Demez mi sana güvenip kızımızı emanet ettik diye... Nasıl açıklayacağım ben şimdi bunu sizinkilere?”

“Öf, suç işlemişim gibi davranmasana.” Güldüm. “Alt tarafı içtim. Herkes içiyor. Ferdi de. Naz da. Eren... Ohoo Eren. Fırat bile denemiş olabilir, zıpırın teki. Ve sen de. Sen de içtin, niye sarhoş olmadın?”

“Senin bünyenle benimki bir mi?” diye sordu. “Bir iki damla şarap beni çarpar mı sence? Feza, ilk kez kafayı bulmak için başka gün mu bulamadın Allah aşkına ya?”

“Çok yakışıklı olduğun için ne söylediğine odaklanamıyorum.”

Burun kemerini sıktı sinirle. Derin bir nefes aldı ve yeniden bana baktı. “Ne yapacağız?”

“Dans edelim!”

“Yok,” dedi Doruk. “Seni bu hâlde eve götüremem ben.”

“Dans mı edeceğiz?”

“Ne olur sus,” dediğinde dudaklarımı büzdüm. Doruk, işaret parmağıyla büzdüğüm dudaklarıma vurup yüz ifademi düzeltmemi sağlarken “Pişt,” dedi. “Seni üzmeye çalışmıyorum ama yaşadığım strese biraz anlayış göstermen gerekiyor. Bizi zor bir durumda bıraktın.”

“Özür dilerim,” dedim. “Etrafına ayak uydurmaya çalışıyordum. İyiyim, eve dönebiliriz. Yatağıma girip uyurum ve sen de benimle uğraşmak zorunda kalmazsın. Bir daha da beni böyle yerlere getirmezsın olur biter. Rezil etmem seni tekrar.”

Doruk, oturduğum bar taburesinin iki yanından arkamdaki ada tezgâha ellerini yaslayarak beni bir kafese aldığı anda başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmamıştı. “Saçma sapan konuşma,” dedi. “Ne beni rezil ettin ne de senden utandığım var benim. Niye böyle şeyler düşünüp duruyorsun anlamıyorum.”

“Benimle dans etmediğin için. Lavaboda kalmak için uzun bir vakitti. Belki gidip senin ağzının içine düşecek gibi sana bakan kızlardan birini tavlamışsındır. Hatta belki kız sarışındır.”

“Tamam!” dedi. “Buraya kadar. Gidiyoruz!”

“Ne?” dememe kalmadan Doruk beni bir un çuvalıymışım gibi tek koluyla kavrayıp omzuna attı. O kalçalarıma doğru sıyrılan elbisemi çektiştirirken ben baş aşağı bir şekilde onun kalçasına bakıyordum. “Ne yapıyorsun?” diye sordum ama kızgın çıkması gereken sesim kıkırtılar hâlinde yayıldı mutfağın içine. Çok eğlenmişim.

“Durum daha da kötüleşmeye başlamadan önce seni götürüyorum,” dedi. “Belli ki daha da dağıtacaksın sen.”

“Nereyi dağıtacağım?”

Kolunu bacaklarıma daha sıkı sardığında yerimde kıpırdandım. “Korkma, düşürmem seni.” Bizi mutfaktan çıkartırken takım arkadaşlarını ortalıkta göremedim. Sanırım onlar bahçedelerdi. Doruk, girdiğimiz kapıya doğru değil de daha az insanın olduğu kapıya doğru ilerlerken bir

sürü kızın arasından geçiyorduk. “Kız arkadaşım,” dedi birilerine. “Sorun yok, o iyi. Sadece yürüyemeyecek kadar sarhoş oldu.”

Maria yenge kapıya yakın bir yerde karşımıza çıktığında şaşkınlıkla ağzı kocaman açılmıştı. Ona baş aşağı şekilde el salladım. “Görüşürüz yenge, teşekkürler her şey için...”

Maria yenge, Doruk’a bakarak bana ne olduğunu sordu. Benim ne dediğimi anlamamıştı çünkü o Türk değildi. Keşke herkes Türk olsaydı.

Doruk, sarhoş olduğumun açıklamasını ona da yaptı ve ardından bizi kapıdan çıkardı. Taksi, kapının önünde hazırды. Bu zenginlerin hayatlarını bazen çok kıskanıyordum. Doruk ikimizi araca bindirdiğinde çantamı ne zaman ve nereden almıştı bilmiyordum ama onu kucağıma bıraktı. Ardından ceketini hızlıca çıkarıp omzuma attı.

Taksiciye oturduğu siteyi tarif ettikten sonra yüzünü bana yaklaştırdı. “Bana gidiyoruz, tamam mı?” dedi. “Babana nasıl hesap vereceğimi hâlâ bilmiyorum ama meydan dayacı da yiyecek olsam bu hâldeyken seni gözümün önünden ayıramam. Bu gece birlikte kalıyoruz.”

ADIM ADIM

Dorukhan

Feza omzumdan aşağı sarkıyordu.

Taksiden inmiştik. Nabzım üç buçuk atıyordu. Aklıma hiçbir çözüm yolu gelmiyordu. Ben bütün yol boyunca kimi arayıp ne diyebileceğimi düşünürken Feza taksiciye bizim nasıl tanıştığımızı, bana yaptığı ilk kahvenin ılık olmasına rağmen hepsini içtiğimi, benim için yaptığı pastanın bir çeyreği olmamasına rağmen onu çok beğenerek yediğimi anlatmıştı.

Durduk yere adama “Biliyor musunuz, benim sevgilim MVP,” diyerek başlattığı bu sohbetin sonunda taksici abi onu o kadar benimsemişti ki evimin bulunduğu sitede durduğumuzda bana dönüp “Kızı nereye getirdik?” diye sormuştu. Ona onun benim evimde kalacağını söylediğimde bana attığı bakış ölümcüldü. Mecburen ben de Feza kadar konuşarak bir açıklama yapmış, taksiciyi endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmek zorunda kalmıştım.

Taksici, Feza’ya bağlı olduğu durağın kartını verip “Alo dediğin an polis yığarız buraya,” demişti.

Feza gülmüş, “Polisin ne işi olur Dorukların evde? En fazla Beriller gelir buraya,” diye cevap vermişti.

Taksici, Beril’in kim olduğunu sorgulamaya başlamadan önce Feza’yı omzuma atmış, hızla araçtan uzaklaşmaya başlamıştım. Feza gülerken taksiciye el sallamıştı saçları belimin hizasından aşağı dökülürken.

“Beni taşıyabilir misin?” diye sordu apartmanın kapısını açmak için sağ elimdeki anahtarı kilide taktığım sırada. “Beni tek omzunda taşıyor olman güzel bir güç gösterisi ama eğer canın yanıyorsa yürüyebilirim.”

“Yürüyemezsin.” Ayakta zor duruyordu. Apartmanın kapısından geçtik ve asansöre ilerledik. “Ve evet, seni taşıyabilirim.”

“Benden iki tane olsa peki?”

“Problem olmaz,” dedim asansörün zemin kata inmesini beklerken.

“Ama benden bir tane var,” dedi Feza. “Benden üç tane olsaydı üçünü tek omzunda taşıyabilir miydin yoksa ikisini bir yerde birini bir yerde mi?”

Sesi o kadar ciddiydi ki ben de aynı ciddiyetle cevap vermeliymişim gibi hissettim. “İkisini bir yerde birini bir yerde. Dengeyi daha kolay sağlamak için. Yoksa yine fark etmezdi. Kuş kadarsın.”

“Omuzların bayağı iyi,” dedi kolumun arkasına avucunu sararak. Parmakları dirseğime dolandı ve oradan yukarı doğru tırmandı. Omzumu kavradığında “Bayağı iyi,” diye tekrarladı.

Sarhoş Feza’yı sevmiş miydim ondan korkmalı mıydım bilmiyordum. Bildiğim tek şey onun bu hâliyle eğlenmeye başlayamayacak kadar stres dolu olduğumdu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Şu an nerede olduğumuzu biliyorsun değil mi?”

“Bu bir asansör!”

“Aferin.” Kabine girdik. “Kimin evi peki burası?”

“Senin.” Dokuzuncu kata bastığımda aynaya arkamı döndüm. Bacaklarına kolumu sardığım Feza, aynada baş aşağı bir şekilde kendisine baktı. Ardından sırtımı dürtüp “Bak,” dedi. “Biz...”

“Evet.”

“Güzeliz aslında.” Omzumun üzerinden aynaya attığım bakışla onun da gözlerini yansımamızda gezdirdiğini gördüm. “İnsanlar bizi niye yakıştırmıyor anlamıyorum.”

Gülümsemesi yerli yerindeyken sesinden akan hüznün içimi saniyesinde parçalara ayırdı. “Sana kaç kez insanların ne dediğini umursamanı söylemem gerekecek yavrum?” diye sordum. “Beynine doğrudan kan giderken belki daha kolay aklına girer. Sen çok güzelsin ve bu tartışmaya açık bir konu değil.”

“Yani,” dedi. “Bu elbise bana yakıştı bence de...”

Güzelliğinin üzerindeki elbiseyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu kız, saçtığı ışığı bir türlü göremiyordu. “Bacakların üşümüş,” dedim soğuk bacağına hafifçe sıkarak. Kapılar açıldığında doğrudan daireme ilerledim. “Kombiyi fulleyelim hızlıca.”

Ayakkabılarımı ellerimi kullanmadan çıkarmakta bir tık zorlansam da bunu başardım. Ardından bu kez dairemin kapısını açıp bizi içeri soktum. Feza bulunduğu konumdan memnun olsa gerek sesini çıkartmıyordu. Hatta yanlış anlamadıysam şu an sessizce kıkırdıyordu. “Hep öyle yapıyorsun,” dedi güldüğünü saklamaktan vazgeçerek. “Ben gelince hep kombiyi fullüyorsun. Bu evin faturalarının baş düşmanı benim.”

Hiçbir şeyin umurunda olmadığı zamanlarda gülüş sesinin değiştiğini fark ettim. Daha savruk, daha serbest, sanki daha özgürdü. Salona girip onu yavaşça kanepeye bırakabilmek için bedenini omzumdan kollarımın arasına çektim. Bulunduğu kabın şeklini alabilen kediler gibi vücudunu serbest bırakması beni güldürürken Feza elini uzatıp çeneme dokundu ve bana teşekkür etti. Nedenini anlayamamıştım, onun da bildiğini sanmıyordum.

Onu koltuğa bıraktım. Sırtı minderle buluşur buluşmaz iki eliyle omuzlarıma tutunup geri çekilmemi engelledi. Üzerine doğru sendelemek için avuç içlerimi koltuğun yaslanma kısmına bastırarak ona tepesinden bir bakış attım. Gözlerimin içine boş bir ifadeyle baktığında bir şeyleri algılamakta zorlandığını düşünerek “Evimdesin,” diye tekrarladım. “Sarhoş olduğun için seni buraya getirdim. Şimdi sizinkilere haber vereceğim, sen de bu kanepede aynı şekilde oturmaya devam edeceksin tamam mı?” Aynı boş bakışlarla yüzümü incelemeye devam etti. “Tamam mı?” diye sordum yeniden. “Tamamsa başını sallla.”

Yeni bir element keşfetmişçesine bakışlarını yüzümden ayırmazken yavaşça başını salladığında girişte fırlattığımız çantasını almak için salondan ayrıldım. Telefonunu aldım, kombiyi açtım ve koşar adımlarla salona geri döndüm. Yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı. Beni gördüğünde heyecanla gülümsedi. “Dinledim sözünü...”

“Tebrik ederim seni.” Çok tatlıydı ama saçlarım stresten dökülmeye başlamak üzereydi. Bir an önce onun burada olduğunu birilerine haber vermem gerekiyordu, ancak böyle rahatlardı içim. Rehber girip isimlere bir göz attım. Saat giderek geç oluyordu, çocukları rahatsız etmek istemiyordum ama o an için bunu kökten çözmenin yolunun Ferda’dan geçebileceğini düşündüm.

Ben Ferda’nın numarasına basıp telefonumu kulağıma koymuşken Feza, televizyonun kumandasını iki eliyle kavramış, parmaklarını tuşlarda gezdiriyordu. Onun etrafını keşfetmeye çalışan bir bebekmiş gibi her bulduğunu dikkatle incelemesine az sonra gülecektim, son bir işim kalmıştı.

“Abla?” dedi Ferda’nın fısıldayan ama endişesi anlaşılan sesi. “Hayırdır bu saatte?”

“Benim,” dediğimde “Do...” dedi ve sanırım elini ağzına bastırdı. Onun Fırat’la aynı odada kaldığı bilgisini hatırladım. Bu hamleyi beni korumak için yapmış olabilirdi.

“Ferda,” dedim hızlıca. “Acil durum. Abla gittiğimiz yerde biraz alkol aldığı için onu eve getiremiyorum. Ne yapacağım konusunda beni biraz yönlendirebilir misin? Sizinakilere haber vermeden önce kimin nasıl bir tepkiyle karşılayabileceğini sana danışmak istedim.”

“Annem,” dedi Ferda, fısıltıyla. “Anneme söyleyebilirsin.”

“Ablana çok kızar mı?”

“Bir şey diyemem,” dedi, yaşından büyük bir bilmişlikle. “Annem bilir. Mutlaka birine söylemen gerekiyor. Babamdansa anneme söyle. Sen yapmazsan tam şu an ben yaparım.”

Bana cephe alışı, bir duvara çarptığımı hissettirdi. Beni biraz da olsa sevdiğine inanıyordum ama konu ablası ve böyle bir durum olduğunda sesi katılaşmıştı. Bu da Canan Hanım’ın vereceği tepkiden ekstra korkmama yol açmıştı. “Yakınlarında mı?” dedim. “En azından onu tek başına olduğu bir yere çekebilir misin?”

“Bunu yapabilirim.” Sesi tereddütlüydü. Yeniden dudaklarını araladığında sebebini anladım. “Ablam iyi mi? Sesini duymak istiyorum.”

“Ferda...”

“Abi, sana duyduğumuz güveni bu kadar erken sarsmasaydın olmaz mıydı?”

Feza bizi duymasın diye ondan uzaklaştım ve küçük balkonun kapısına yaslandım. Soğuk hava yüzüme çarparken gözümü hâlâ kanepede aynı pozisyonda oturan Feza’nın üzerinden ayırmıyordum. Gerçi bu açıdan sadece başının üst kısmını görebiliyordum ama sorun yoktu. Zaten kıpırdamıyordu.

“Sana sonra açıklarım,” dedim. “Ama inan bana, asla öyle bir şey yapmam. Asla. Lütfen telefonu annene götürür müsün?”

“Tamam.” Trip içeren sesi aramızdaki konuşmanın bitmediğini, yalnızca onu ertelediğimizi anlatıyordu bana. Neyse ki söylediğini yaptı. Saniyeler sonra hattın diğer ucunda Canan Hanım’ın telaşlı sesi vardı.

“İyi geceler öncelikle,” dediğimde “Ne oldu?” diye sordu. Her an kalp krizi geçirmeye başlayacakmış gibiydi.

“Canan Hanım,” dedim derin bir nefesin ardından. “Gittiğimiz davette birkaç dakikalığına Feza’nın yanından ayrılmam gerekmişti. Kendisi

fark etmeden biraz sarhoş olmuş. Tepkinizi öngöremediğim için onu bu hâlde size getirmek istemedim. Şu an bendeyiz. Bana yol göstermenize ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Sarhoş mu olmuş?” Şoka girmişti. “Feyza alkol mü almış? İçmez ki o.” Sorularını cevabını beklediğinden değil şaşırdığından soruyordu, bu yüzden sessiz kalıp idrak etmesini bekledim. “Onu sarhoş hâlde kapıya getirseydin evimizin kapısını son görüşün olurdu ama onu eve getirmedğin için bir daha gün yüzü bile göremeyeceksin Doruk. İki ucu pis bir değnek bu oğlum.”

“Çok özür dilerim,” dedim tüm samimiyetimle. “Feyyaz Bey’le ya da sizinle aramın açılmasını istemiyorum ama durum bu, koşullar bu. Yemin ederim ki böyle olsun istememiştım Canan Hanım. Onun sarhoşluğunun sonsuza kadar aramızda kalma gibi bir ihtimali var mı? Kızınıza ne kadar güvendiğinizi biliyorum ve Feyyaz Bey’in ona duyduğu güvende çatlaklar oluşması Feza için çok yaralayıcı olur. Özellikle böyle bir dönemdeyken...”

“Cidden oturup bunları mı düşündün?” diye sordu Canan Hanım az öncekinden daha büyük bir şokla.

“Onu eve zamanında getireceğime söz verdiğimi biliyorum ama söylediğim gibi, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilemem.” Sesimin iradem dışında sertleştiğini fark ettim.

“Sen kimi kimden koruduğunu sanıyorsun?” Canan Hanım’ın söylediklerinin canımı bu kadar acıtmasını beklemiyordum. Kızını her daim kanatlarının altına saklamaya hazır olan bu kadın, anne kavramının altını sonuna kadar hakkını vererek dolduruyordu.

“Hiç yara almasını istemediğim birini, en çok yara aldığım figürlerden korumaya çalışıyorum sanırım,” dedim. Bu ikimizin de birkaç sanyeliğine sessizliğe gömülmesine yol açtı. “Özür dilerim.” Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm. “Çok özür dilerim. Feyyaz Bey’in anlık öfkesiyle beni ittirdiğine siz de şahit olmuştunuz. Bunun benzerini Feza’ya yapmasındansa olanları öğrendiğinde bana kafa göz dalmasını tercih ederim.” Başımı iki yana salladım. Neden böyle şeyler düşünüyordum? Feyyaz Falez, kızına el kaldıracak bir adam değildi. Bunu biliyordum fakat bunu bilmek, onu koruma isteğimi azaltmıyordu. “Tabii ki yapmaz,” dedim sonra. “Feza onun göz bebeği, biriciği. Niye böyle şeyler düşündüğümü bilmiyorum. Onu getirmemi isterseniz hemen şimdi getiririm ama herhangi bir azarlamaya maruz kalmayacağının garantisini bana vermeniz gerekiyor.”

“Kızımı evine getirmen için sana hiçbir şeyin garantisini vermem gerekmiyor Dorukhan.”

Konuştukça daha da batıyordum.

Ayrıca Feza’nın annesi ismimi sinirlendiğinde aynı Feza gibi vurguluyordu ama konumuz bu değildi.

“Bende kalabilir.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

“Lütfen?” dedim çaresizlik içinde. “Endişelerinizi tahmin bile edemem ama aynı durumda olduğumu anladığınızı düşünüyorum Canan Hanım. Sizi temin ederim ki hiçbir kötü niyetim yok. Öyle olsa ilk fırsatta sizi aramazdım, değil mi? Ben sizin sofranıza oturdum, önüme bir tabak koydunuz. Beni tanıyorsunuz Canan Hanım, değil mi?”

“Sana kızımı emanet ettim, değil mi?” diye sordu karşılık olarak. “Ve sen bana onun seninle çıktığı ilk gecede sarhoş olduğunu söylüyorsun, değil mi Dorukhan?”

Bu kadardı. İnşa etmeyi denediğim tüm köprüler yangına kurban gidecekti. Bir daha yüzüme bile bakmayacaklardı. “Onu sarhoş eden ben değildim,” dedim. “Kızınız kendi isteğiyle alkol aldı. Yine de çok üzgünüm böyle bir konuşma yaşadığımız için.”

“Allah kahretsin ki çok belli,” dedi sitemli sesi. Bu yere eğdiğim başımı kaldırmama sebep oldu. “Hâl böyleyken sana karşı güvenin g’sini bile duymamam gerekiyor.”

“Ama güveniyor musunuz?”

“O uyanık mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Ver onu telefona.”

“Size saçma şeyler söyleyebilir ama vereyim.”

Bekledi. Ben de telefonu Feza’ya götürüp ona kısa bir açıklama yaptım. Feza telefonu elimden alırken kafası biraz karışmış gibi görünse de ciddiyetle “Anne, Doruk bana çok iyi bakıyor,” dedi. Sinirden gülmeye başladım. “Arkadaşlarıyla tanıştım, ailesi sayılır yani... Ay anne, istemeye de gelir bu beni.”

Kollarımı göğsümde bağlayıp başında dikilirken daha fazla güldüm. Feza ben onu duymuyormuşum gibi bir ciddiyetle annesine beni anlatmaya devam ediyordu. “Biliyor musun, saçları çok güzel kokuyor.” Konu nasıl buraya gelmişti bilmiyordum. Bunları söylediğini hatırladığında çok utanacaktı. “Tabii ki. Yok, evet. Evindeyim şimdi. Üşümemem için kombiyi bile açtı. İyi kazanıyor sanırım, yıldız olacak iyice. Gittiğimiz ev

o kadar büyüktü ki... Belki bir gün onun da öyle bir evi olur. Bakalım. İnşallah. İyiyim ben. İçmem bir daha tamam. Aras çok üzgündü diye... Aras mı kim? Anlatırım eve gelince. Kapatayım. Tamam, kapatmayayım. Veriyorum Doruk'a. Öptüm çok."

Telefonu bana uzattığında Canan Hanım'ı birkaç dakika boyunca dinleme sırası bendeydi. Bana onun bu geceyi bende geçirmesine izin verdiğini söyledi fakat araya öyle tehditler sıkıştırdı ki onların evinde bir kere daha yemek yiyebilme şansını bulursam bu sefer tabağıma fare zehri koyacağına emin gibiydim. Feyyaz Bey eğer durumu anlarsa onu idare edecek bir bahane bulacaktı, bana da gelişmeleri yarın aktaracaktı. İkimizin de derdi Feza'nın azarsız kurtulması olduğu için ortak paydada buluşabiliştik.

O bana söylenmeye devam ederken kızının evimde kalmasına izin verişinin ne kadar çok şey ifade ettiğini düşünmekle meşguldüm. Ben onun yerinde olsaydım böyle bir şeye asla izin vermezdim. Bu yüzden ondan uzak durmazsam kafamı kıracağını söylemesinde sorun yoktu. Elimdekiyle yetinmeyi biliyor, sabırla onu dinliyordum.

Taramalı tüfek şeklinde üzerime yağdırdığı cümlelerin ardından ona iyi geceler dilemem, Canan Hanım'ı çileden çıkarmış olmalıydı ama ben sakince gülümseyip telefonu kapattım ve Feza'ya her şey yolundaymış izlenimi vermeyi denedim. Çok rahat görünüyordu. Tüm bu meselelerin dışında kalmasını istedim. Yarın ayık kafayla nelerle baş etmesi gerektiğini düşünürdü. Bu gece ona problemler yüklemek istememiştim.

Sessizce bir süre baktıktan sonra "İyi misin?" diye sordum. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Burada kahveleri ben yaparım," derken başını geriye atmış, tavanı izliyordu. Yaptığı hareketin boynunu ortaya çıkarma şekline takılmamayı denedim. Aynı şekilde omzundan koluna doğru kayan elbise askısına da takılmıyordum. "Sarışınları sever misin Dorukhan?"

Kaşlarım hızla çatıldı. "Anlamadım?"

"Sarışın kızlar mı yoksa kumrallar mı?"

"Sen."

Gözlerini bana doğru çevirirken vücudunu bir pelte gibi koltuğa iyice bırakmış durumdaydı. "Ciddi bir soru soruyorum."

"Ben de ciddi bir cevap veriyorum." Oturduğu yerin yanına kayıp aramızdaki mesafeyi biraz azalttım. "Aras'ın sana neler söylediğini bana anlatacak mısın?"

“Bir ilişkiden beklentilerin farklılaşacak mı?” Ne sorduğumla değil, yalnızca ne soracağıyla ilgileniyordu. “Sahip olacağın ün, önüne her şeyin daha fazlasını getirecek. Sana asla yetmeyeceğim.”

“Bu mevzu canımı sıkmaya başladı Feza,” dediğimde eğer ayık olsaydı onu kıracağım kadar soğuk bir sesle konuştuğumu fark ettim. Sarhoş Feza’nın sınırları biraz daha esnekti sanırım. Yüzüme doğrudan yönelttiklerine bakarak bu çıkarımı yapmıştım. “Bu tür varsayımlar üzerinden konuşmanı bir yere kadar alttan alabilirim ama yarın öbür gün durduk yere gözümün dışarıda olduğunu ima etmeye başlarsan külahları değişiriz, haberin olsun. Gözüm senden başka hiçbir şeyi görmüyor çünkü benim.”

“Seni saklamak istiyorum,” dedi ciddi bir sesle. “Bu kadar göz önündeki birinin bana özel olmasını istemek zor bir şey.”

Yemin ederim onu anlamayı deniyordum. Bana söylediği en ufak şeyin üzerine bile kafa yoruyor, dönüp kendime bakıyor ve yanlış bir şey yapıyor muyum diye, yapmıyor olduğumu bile bile kendimi sorguluyordum. Güvenine layık olmamak için hiçbir sebebim yoktu. Bunu kendime hatırlatmak, içimi rahatlatıyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum konuyu değiştirebilme düşüncesiyle. “Miden bulanıyor mu?”

“Evet aslında...” dedi. “Kusarsam iğrenir misin?”

“Bir şey olmaz.” Bundan bile çekiniyor gibiydi sesi. “Kusacaksan kus, lavaboya gidelim mi?”

“Yok, başım dönüyor.”

“Taşırım seni.”

“İyi alıştın.”

Güldüm. Ben alışmış olabilirdim ama o da bundan keyif aldığını inkâr edemezdi. “Aras’la ne konuştunuz?” Bu soruyu yeniden sormamı beklemiyor olsa gerek, şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. Ona biraz daha yaklaştığımda artık yan yana oturuyorduk. “Belki de asıl soru, Aras’la neden konuştuğun olmalıydı. Sana yalnızca bir kişiden hoşlanmadığımı söyledim, sen de arkamı döndüğüm an onun yanında mı bittin bebeğim? Ben bunun açıklamasını duymayı çok istiyorum.”

“Aras yanıma geldi,” dediğinde kanın beynime aniden sıçrayışı yüzünden kaşlarım sonuna kadar çatıldı. Niye Feza’nın yanına gitmişti? “O Uraz Dinçsoy’un oğluymuş.”

“Yani?”

“Lafladık.”

Bu rahat tavrı bana inanılmaz derecede batıyordu ama sakinliğimi sürdürmeyi denedim. Bu çok kısa bir süre geçerli oldu. “Önüne alkölü o mu koydu?” diye sorarken gözümün önünde korkunç senaryolar belirliyordu. Bunların hepsinin sonunda yumruğum Aras’ın yüzünde patlıyordu. “Bu konuyu açıklığa kavuşturman gerekiyor çünkü orada yoktum. Nasıl bir niyetle yaklaştı sana? Her şeyi öğrenmem gerekiyor.”

“Bana Devin’i anlattı sadece,” dedi masum bir sesle. Onun masumiyeti, beni herkese karşı şeytanlaştıracak türden bir etki yaratıyordu üstümde. Onun iyi niyeti yüzünden adının yanına bir hakaret bile iliş-tirmediği, kendisinden korktuğunu kimseye söylemediği piçin biri bu kıza dokunmayı kendine hak görmüştü. Onu her şeyden, herkesten korumam gerekiyordu. Aras, böyle bir şey yapmayacağına güvendiğim bir takım arkadaşım olabilirdi ama Feza’nın dudaklarının arasından çıkacak tek kelimeye ona güvendiğimden çok daha fazla güvenirdim.

“Bana doğru mu söylüyorsun?” diye sordum. “Sana asıldı mı? Rahatsız olacağın bir şey söyledi mi?”

“Hayır dedim Doruk.” Bakışlarını kaçırmadan doğrudan yüzüme baktı. “Sana dümdüz muhabbet ettik diyorum.”

“Bana bir şeyleri söylemediğinden yüzde yüz eminim.” Ve bu beni sınırlandırmaya başlıyordu. “Aras’la dümdüz muhabbet etmek diye bir şey yoktur. Aras konuyu alır, istediği yere çeker, insanın canını sıkar sonra da susar. Genel olarak böyle birisidir. Ayrıca sana beni kötülememe ihtimali yüzde sıfır. Geçen antrenmanda arka arkaya attığım on serbest atışın sadece beşi isabet buldu diye basketbol topu tekmelediğimi anlatarak bile beni sana gömmüş olabilir ama mutlaka gömmüştür Feza.”

“Ne kadar iyi tanıyorsun,” dedi gülümseyerek. “Bence o ve sen iyi arkadaşlar olabilirsiniz.”

“Siksen olamayız.”

“Babası yüzünden mi?”

Sorusu bir anlığına fazla acımasız gelse de başımı iki yana salladım. “Sadece o yüzden değil. Bir herifi sevmiyorsam sevmiyordumdur. Doğal olarak senin de o heriften uzak durman gerektiğini akıl edebilmen gerekiyordur.”

“Emredersiniz paşam.”

Böyle bir şey yapmıyordum. “Hoşlanmadığın insanlarla arkadaşlığımı bitirdim, sevgilim. Sen de biraz benim hoşlanmadıklarına dikkat edersen sevineceğim.”

“İki olayın birbiriyle hiç alakası yok bu arada.” Kollarını göğsünde bağladı. “Ayrıca bir zahmet Doruk ya! Okan’ın sana sahadaki davranışları yüzünden ona cephe aldın. Bunun benimle ilgisi yok. Mevzu Alara ve Beril’e gelince de... O kızlardan biri benim kolumu yoldu, diğeri ilişkimizi en başından beri baltalamaya çalışıyordu. Sen bunlara bile tepkini beş sene sonra verdin. Beynin çok geç basıyor bazen senin. Şimdi bunun muhabbetini açarak sana olan öfkemi körükledin mesela. Hem geç basıyor hem de az basıyor. Bazen biraz akılsız olabiliyorsun, hiç kusuruma bakma.”

Arka arkaya ortaya döktüklerini ne zamandır içinde tuttuğunu merak etmeme sebep oldu cümleleri. Sesindeki sitem canımı yakarken Feza’nın böyle içine atıp bana söylemediği benimle ilgili kaç sorunu olabileceğini düşündüm. “Kırgınsın bana,” dedim yavaşça. “Bu geceyle mi ilgili, yoksa başka bir şeyler yüzünden mi?”

“Lavaboya diye gidip ortadan kayboldun,” dedi ama bu bana kırılmasına sebep olmamalıydı çünkü uğraştığım kişi sarhoş Lukas’tı. Onu bırakmış olsaydım kesin bir rezillik çıkaracaktı. Güvenli bir şekilde eve ulaşacağından emin olmam gerekmişti. “Etrafında birileri varken beni hep unutacak mısın Doruk?”

“Seni unutmadım.” Konuya öyle yanlış bir yerden girmişti ki elimi yüzüne uzatıp yanağını kavramam gerekmişti. Ürkek bakışlarını benimkilere çevirdiğinde dilim kilitlendi. Feza’nın gözleri dolmak üzereydi ve ben bunun sebebi olmaktan nefret etmiştim. “Yemin ederim öyle değil,” dedim. “Bu gece benim için senden daha önemli hiçbir şey yoktu. Hiçbir gece benim için senden daha önemli bir şey olamaz. Seni ilk andan beri hayatımın her yerine dahil etmeye çalıştığımın farkında değil misin Feza? Öncesinde yakın çevremi tanı istemiştin, şimdi takımımınla tanışmanı istedim.”

“İkisi de pek iyi gitmedi sanki, hımm?” diye sordu. “Beni eşantiyonun olarak götürdüğüne pişman oldun mu?”

“Bunu yapma,” dedim yüzü ellerimin arasındayken. “Kendini değersiz bir şeymişsin gibi, tek vasfın yanımda dolaşmakmış gibi hissetme. Tek bir muffinini yediler diye seni dilinden düşürmedi bu adamlar. Gördün işte, herkesin ilgisi senin üzerindeydi. Feza, ben kapıdaki güvenliğe bile seni anlatıyorum. Şu kafa yapısından artık çıkar mısın? Senin yanımda olman benim için lütuf. Ötesi yok bunun.”

“Avuçlarının içi biraz sert.” Kaşlarım çatılırken konunun buraya nasıl geldiğini çözememişim. Yine de yüzünü kavrayan ellerimin üzerine

ellerini koyduğunda yanaklarını sıkıştırmamıza sebep olduğu için ona bakıp güldüm. “Top sürmekten mi? Doruk, işaret parmağında basketbol topunu kaç saniye döndürebiliyorsun?”

“Sana kaç lazım?”

“Çok havalısın!” Ne dediğimi zerre umursamaması sinirimi bozsa da neşesi her şeye bedel olduğu için takılmamayı seçtim. “Ve top sürüşün... Bazen senin kayıtlarını izliyorum. Sonra sana yapılan editleri... Altyapıda bulabildiğim videolarını... Seninle ilgili her şeyi izlemek istiyorum. Top sürme şeklin hoşuma gidiyor. Diğerlerinden farklı bir şey yapmıyorsun ama sende daha iyi duruyor. Hani şu bacak hareketi var ya...”

Birden ayağa kalkınca ellerim boşluğa düştü. Eliyle top sektirir gibi yaptı, ardından bacaklarını araladı. O elbiseyle bunu yapmış olması elbisenin biraz yukarı doğru sıyrılmasına sebep oldu. Gözlerimi hemen gözlerine çıkardım. Feza bu sırada araladığı bacaklarının arasından sektirdiği topu geriye doğru yolluyormuş gibi yaptı. “Hani şu,” dedi. Bana anlatmaya çalışmaya devam ediyordu. “Şu hareket.”

Yapabilirdim. Sarhoş Feza’nın kafasını ısırmadan durabilirdim.

“Ee,” dedim. “Ne olmuş o harekete?”

“Çok iyi.” Topu bacaklarımın arasından geçirerek sürmemin günün birinde kız arkadaşımı etkileyeceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Havalı bir smacın onu etkilemesini anlayabilirdim ama dümdüz *dribbling*imin onda hayranlık uyandırıyor olması komikti. Feza’nın standartları çok düşüktü. Zaten öyle olmasaydı benim gibi biriyle birlikte olmazdı.

“Öyle mi?” diye sordum kanepede keyifle arkama yaslanarak.

“Evet.” Ellerini çırpı. “Bana da öğretir misin?”

Hayali bir sahne gözlerimin önüne çizildiğinde o sahneye tutundum ve gülümsedim. “Tabii ki öğretirim, seve seve.”

“Gerçekten mi? Yapabilir miyim? Çabuk öğrenirim. Ne söylersen yaparım.”

“Yapabileceğine eminim.” Derin bir nefes almam gerekti. Bu kız, o gözlerle bana baktığında bunu yapmak çok zor oluyordu.

“Zor mu?” diye sordu bana doğru yaklaşarak. Dizleri dizlerime çarpınca durdu. Başımı geriye yatırdığım kanepede gözlerim onun gözlelerinden kopamıyorken Feza, “Söz ver öğreteceğine,” dedi değişik bir sesle.

“Söz,” diyecekken bir dizini bacağımın yanından koltuğa yasladı ve sağ eliyle omzuma dokundu. Gömleğimin kumaşının üzerinde kıvrılan parmakları, omzumu sıkıca kavradığında başımı daha fazla yukarı

kaldırarak ona baktım. Diğer elini de sol omzuma sardı ve sonra gözlerimin içine baka baka kucağıma çıktı. “Söz ver,” dedi yeniden.

Konuyu unutmuştum.

Elim benden bağımsız bir şekilde belini tutmak için harekete geçti. Geriye doğru düşmesini engellemek için refleksle yaptığım bu hareketi umursamadan Feza kanepenin ucunda duran dizlerini biraz daha ortaya doğru sürükledi ve yeniden kucağıma yerleşti.

Nefesim kesildiği için “Feza,” derken bile zorlandım. İki hecelik adını söyleyebilmem için ecel terleri dökmem gerekmişti. Elimi ateşe değmiş gibi belinden çektim ve kollarım boşluğa düştü. Puslu duran ela gözlerine bakarak yutkundum. “Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Bilmiyorum. Ne yapıyorsun?”

“Seni rahatsız ettim mi?” Yüzünü kasıtlı olarak yüzüme yaklaştırmak masum pozları keserek gözlerini kırıştırdı. “Kucağına çıkmış olmam, senin için bir sorun mu?”

Sorundu. Aklım durmuştu...

“Hım?”

Gülmeye başladı. O gülerken benim beynim resmen uyuşuyordu. Ona temas etme isteğiyle tutuşan parmaklarımı yumruk yaptım. Gözlerimi gözlerinde tutmaya devam edebilmek için verdiğim çabayı bir ben biliyordum.

“Bunu o gün yapmak istemiştım.” Neyden bahsettiğini anlamakta zorlandım. “Senin yapmasan mı şimdi dediğin gün işte. Bu sefer bir şey demene fırsat vermek istemedim.”

“Feza...” Bir kez daha sertçe yutkunmam gerekti. Feza hareket edecek gibi olunca iki elim de onu durdurmak için bacaklarının üzerine kapandı. Avucum, üst bacağını neredeyse tamamen kaplıyordu. Parmaklarım tenine batınca Feza’nın dudaklarının arasından sıyrılan nefes yüzüme çarptı. Dudakları aralık kaldı, ardından omzumdaki parmaklarını boynumun kenarına doğru hareketlendirdi ve parmak uçlarıyla çenemi okşadı.

Sınırlarımı çok fena zorluyordu.

“Çok güzelsin,” dediğinde tüm bedenim kaskatı kesilmiş hâldeydi. “Senin bana ait olman imkânsız. Sen öyle güzelsin.”

“Dur...” Gözleri, sözlerimi aksattı. “Senin sus...” dedim ve yine kaldım. *Siktir.* Konuşamıyordum. “Durman gerekiyor,” diyene kadar canım çıktı. Sahanın çevresini elli tur koşsam bile bir şekilde nefesimi

toparlayabilirdim ama şu an bunu yapamıyordum. Ellerim uyarıcısına bacaklarını sıkıtuğunda teninin sıcaklığı tenime işledi. “Durmalısın.” dedim. “Hareket etmemelisin. Asla bunu yapmamalısın. Ve susmalısın. Feza, konuşmamalısın.”

“Ne yapacağımı söylemen ne hoş,” dedi dalga geçer gibi. “Fikirlerin için sağ ol ama canım isterse canımın istediğini yaparım ve canım istiyor.”

“Sarhoşsun.” Aklımın tek bir kırıntısı kalmıştı ve onun da üzerinde bu yazıyordu. “Sarhoşsun.” Aynı kelimeyi papağan gibi tekrarlayıp tırnaklarımla aklıma kazımayı denedim ama onun tırnakları, çenemden yanağıma doğru yavaşça yüzümde gezerken diğer eli ise enseme doğru hareketlenmişti. Oksijen yoktu. Salonumda bir gram oksijen kalmamıştı.

“Evet,” dedi. “İlk kez. Bu mu beni cesur yapan?”

“Bu cesaret değil,” dedim çenem kasılırken. “Bu bildiğin irade sınavı ve geçmek için inanılmaz bir uğraş vermem gerekiyor.”

Gözlerimin içine birkaç cevap arar gibi baktığında az önce bomboş olan zihnim, koca bir düşünce denizinin altında kaldı. Yavaş yavaş olayı kavramaya başlıyordum. “Duydukların yüzünden mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Sesimin tonu Feza’yı ürpertti. “Önce sarışınlar kumrallar, sonra ilişkideki beklentilerimi sorman, şimdi de bu. Hepsi Aras’ın kafana soktuğu şeyler, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi. “Sadece sana çekiliyorum. Fena şekilde. Beni korkutacak kadar çok hem de.”

Tırnaklarını ensemdaki saçların arasında hissedince istemsizce bacağını daha sıkı kavradım, böyle olunca da Feza oturduğu yerde kıpırdandı ve bu hiç iyi olmadı.

Hiç ama hiç iyi olmadı...

“Feza...” dedim sitemle. İsyan ediyordum. Onu kucağımdan itip kolruğa oturtabilirdim ama düşüncelerim eylemlerimle uyuşmuyordu. Bu anı bölecek tek bir şey bile yapamıyordum.

Göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını gördüm. Yeniden omzuna düşecek gibi olan askısına parmağını takıp onu düzeltti ve bana acilen dokunması gerekiyormuş gibi elini hemen göğsüme yasladı. Ellerini üzerimden çekmek istemiyordu. Bunun karşılıklı olduğunu söyleyebilirdim. Parmak izlerim bacaklarına kazınmaya başlamış olabilirdi.

“Doruk,” dedi sesini zar zor bularak. “Sabit durmakta zorlanıyorum.” Nedenini merak eder gibi dile getirmişti. Göğsümün üzerinde duran eli, deli gibi atan kalbimle karşılaştığında gözleri yavaşça açıldı. “Neden böyle?”

“Sürtünmek mi istiyorsun?”

Boğuk çıkan sesim dudaklarını ıslatmasına yol açtı. Başını yavaşça salladığında “Siktir,” diye inledim. Gerilen yüzümü dikkatle inceliyordu. “Sakın!” dedim. “Sakın yapma, tamam mı?”

“Sertsin.”

“Sikeyim.” Oksijen seviyesi sıfırın altına düşebilen bir şey miydi? Göğüs kafesimdeki kemikler, vakumlu bir poşetin içinde kalmışçasına sıkışmıştı. Akciğerlerim mahvoluyordu. Boynumda ve şakağımda atan damarı hissedebiliyordum. “Sikeyim. Sarhoş. O yüzden böy...”

Dudakları kelimelerimin devamını engelledi. Kendimi hızla geri çektiğimde Feza öpücüğüne karşılık vermediğim için afallamıştı. “Lütfen,” dedim. Herhangi biri sesimi duysa çaresizliğim yüzünden hayatım boyunca benimle dalga geçerdi. “Bunu şu an istemiyorum.”

Çünkü çok zor durumdaydım.

“Öpecektim,” dedi. “Hareket etmiyorum işte. Öpecektim sadece.”

İçin için yanan gözlerinde bundan daha fazlasına ihtiyaç duyduğunun sinyalleri olduğunu görebiliyordum. Feza’nın sınırlarını merak ettim. Tabularını dinlemek, kurallarını duymak istedim. Ardından ben de ona kendi sınırlarımdan bahsederdim fakat bu, ikimiz de yüzde yüz ayıkken yapmamız gereken bir konuşmaydı.

Feza bana güvendiği için yanımda sarhoş olabilmişti. Annesi bana güvendiği için sarhoş kızının bende kalmasına izin vermişti. Ortada böyle bir denklem varken düşünülecek başka hiçbir şey yoktu. Biraz bile ileri gitmeyecektim. Elimde kalan kontrole iki elle sarılacak, geçilmemesi gereken hiçbir çizgiyi geçmeyecektim.

“Beni öpmek istiyorsun.” O bana tepeden bakarken benim bakışlarım boynundaki bene kilitlendi. Ardından çilek lekesine baktım. Gözlerimi ondan kaçırma çabam, yeniden çeneme sardığı eline kadardı. Beni ona bakmaya zorladı. “İstiyorsun,” diye yineledi. “O zaman neden öpünüyorsun?”

Derin bir nefes almaya çalışsam da bunu yapamadım. “Duracağız.” Hayal kırıklığı ile çevrelenen bakışları dilimi yakıyordu ama konuşmaya devam ettim. “Aklımız başımızdayken ciddi bir konuşma yapacağız. O an gelene kadar da duracağız, tamam mı?”

“Ne konuşması yapacağız?” diye sordu merakla.

“Sadece beni zorlamaktan mı hoşlanıyorsun yoksa ilerisini gerçekten istiyor musun, önce bunu konuşacağız,” dedim. “Benim tabularımdan birinin yaşımız olmasını konuşacağız. Bu tür bir çekimi sen de ben de

ilk kez yaşadığımız için bununla nasıl baş edeceğimizi ya da bunu nasıl yöneteceğimizi konuşacağız. Biz bu ilişkide seninle her şeyi konuşacağız. Feza. Utanmadan, çekinmeden, ne istiyorsak, aklımıza ne gelirse... Anlıyor musun beni?"

Gülümsedi. "Utanmadan kısmına katılmıyor gibiyim."

Gülümsedim. "Ben de utanmayacağımın garantisini veremem," dedim. "Ama bu bir kez olur, iki kez olur. Üçüncüsünde aslında ne kadar utanmaz olabileceğimi görüyor olursun."

Omzuma vurdu ama rahatsız olmadı. Rahatsız olduğunu hissetsem ondan çok ben rahatsız olurdum. Olmadığını biliyordum. "Bunun için de söz verebilir misin?" diye sordu çekinerek. Anlayamadığım için düz bir şekilde baktım ve "İkimiz de," dedi. "İkimiz de hazır olana kadar ne kadar zaman geçerse geçsin araya başka kimsenin girmeyeceğine dair. Yani, ben..."

"Benim için ilk olmak istiyorsun." Göğsüm şiddetle kasılırken gömleğimin yakalarına koydu ellerini. Utandığı için yakalarımınla oynamaya başladı. "Ve," dedim. "Senin için ilk olayım istiyorsun."

Bir cevap vermek için kelimelerini kullanmadı. Parmaklarının tersi yakamın açık bıraktığı kadarıyla boynuma sürterken Feza gözlerini benden kaçırıp başını sallayarak beni onayladı. "Bunun için acele etmemize gerek yok," diyerek onu rahatlatmak istedim. "Seni beklerim, ne kadar sürerse sürsün. Senin için de tek olmak istiyorum, ne kadar sürerse sürsün."

"Ciddi misin?" diye sordu şüpheyile. "Birisi çıksa karşına, her şeye hazır olsa mesela..."

Nereye varacağını anlayınca sözünü keserek "Olaylar benim için düşündüğün gibi değil," dedim. "Erkekleri kafanda oturttuğun mekanizmadan beni sıyrır. Ben hem seni sana asla öyle bir ihanette bulunmayacak kadar çok seviyorum hem de..."

"Hem de ne?"

"Güven," dedim. Anlayamadı. "Birisinin bana dokunmasına izin vermem için o kişiye güven beslemem gerekiyor. Kendimi rahat hissetmediğim birinin yanında üzerimi bile değiştiremem."

"Ama ben seni beklerken kabininin kapısını kilidememiştin," dediğinde yüzü aydınlandı. Kendisinin bu kategoriye girmediğini anlamıştı onu böyle gülümseten. Tüm sınırlarım için istisna olabileceğini bilmiyorsa bunu ona öğretmem gerekiyordu.

"Sence," dedim işaret parmağımla ikimizi göstererek. "Senin yanında özel alan diye bir şeye sahipmişim gibi mi görünüyor?"

“Eğer bunu ihlal ediyorsam beni uyarabilirsin.”

Onun özel alanını kendimden ibaret kılmak istiyordum. Her yerde o olsun, her adımında kokusu burnuma dolsun, her seferinde bu kadar yakın olalım istiyordum. Hatta bu kadarı da ideal değildi. Onunla sıfır mesafeyi seve seve kabul ederdim. “Etmiyorsun,” dedim cevap beklediğini fark ettiğimde. “Burası benim alanım değil, bizim alanımız. Benim olan her şey bizim, Feza. Bu konuyu netleştirelim.”

Durgun bakışları yavaşça yüzümde gezindi. Parmakları çeneme değerek yeniden boynuma indi ve iki elini omzuma yerleştirip bana üstten üstten bakmaya başladı. Açıktaki boynuna yaslansam orada rahatlıkla üç gün geçirebileceğimi hissediyordum. Keşke bunu yapabilseydim.

“Bana top sektirmeyi öğret,” dedi başladığımız konuya geri dönerek. Ardından kaseti daha da geriye sardı. “Ve beni bırakma. Devin gibi olmak istemiyorum.”

Devin’in Aras’ın eski sevgilisi olduğu biliyordum. Bu mevzunun ne-reye dayandığını, Feza’nın aynı çemberin etrafında neden dönüp durduğunu ondan öğrenemediğime göre bulduğum ilk fırsatta Aras’tan öğrenecektim. Aramızda hoş bir konuşmanın geçeceğini sanmıyordum. İpler gerilecek gibiydi.

“Bu gece konuştuklarımızın hiçbirini hatırlamayacakmışsın gibi geliyor.” Parmaklarımı dizine doğru sürükledim, ardından ellerimi üzerinden ayırdım. “Bu arada miden bulanmıyor mu? Kusarsın sanmıştım.”

“Biraz.” Gözlerimin içine tereddütle baktı. “Burada mı kalacağım?”

“Evet,” dedim. “Seni bu hâlde hiçbir yere bırakmam ama istiyorsan buraya birilerini çağırabilirim, mesela ablam gibi. Onun gelmesi senin daha rahat hissetmeni sağlar mı?”

“Benim rahat hissetmemi senden daha çok sağlayabilecek kimse yok Doruk,” dedi ciddi bir sesle. Kurduğu cümle gülümsememe sebep oldu. “Kimseyi istemiyorum, sen yetersin.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Gözlerini bir saniyeliğine benden ayırıp duvara çevirdi. İşaret parmağıyla şakağını kaşıdı. “Unutma ki sarhoş bir yürek, ayık bir zihinle konuşur.”

Benim daha önce ona kurduğum cümleyi kurmayı denediğini fark ettim. “Sarhoş bir zihin, ayık bir yürekle konuşur,” diye düzelttim onu.

“Olabilir,” dedi. “Benimki de doğrudu.”

“Hımhım...”

“Duş alabilir miyim? Her yerim ağrıyor gibi oldu. Sıcak su çözer her şeyi.”

“Tabii ki.” Yüzüne baktım. Onun gözleri ellerimdeydi. Üzerinden çekmemden hoşlanmamıştı, anlayabiliyordum. “Seni banyoya götüreyim, yolu bulabileceğinden emin değilim.”

“Bulamayabilirim.” Kollarını boynuma sardı. “Böyle taşıyabilir misin? Yine omzuna atarsan kusarım çünkü.”

Onu taşımamı istiyordu. *Ayağa kalkayım* yoktu. *Ben kendim giderim* yoktu. Kucağımda kalmak istiyordu ve bu beni deli ediyordu. Ellerimi beline yerleştirdim ve koltuktan kalktım. Onu sarsmamak için küçük adımlarla hareket etmeye başladım. Kollarını boynuma sarmış, yüzümü izliyordu. Ben banyoya doğru ilerlerken Feza uzanıp çeneme dudaklarını bastırdı. Sabrımı öyle böyle sınamıyordu.

“Banyo dolabının altında temiz havlular var,” dedim kapının önüne geldiğimizde. “Şampuanlar kabinin içinde. Görürsün zaten. Bir şey olursa seslen, seni duyarım.”

Bacaklarını belime sarmıştı ve onları indirmek gibi bir niyeti yoktu. “Uykum da var,” dedi tereddütle.

“Duş al, mayışırırsın iyice. Uyursun sonra.”

“Tamam.” Benden zar zor ayrıldığında hissettiğim boşluk dayanılmazdı ama ben de zor da olsa birkaç adım geriye gitmeyi başardım. Feza banyonun kapısını açıp içeriye girdi. Bayık bakışlarla kapıyı yüzüme kapattı. Birkaç saniye geçti geçmedi, su sesi duymayı beklerken onun sesini duydum. “Bu kabine nasıl gireceğim?”

“Kapıları açarak.”

Banyonun kapısını açtı. “Burada başka kapı yok.”

Sabırla içeriye yürüdüm. Kabinin cam kapılarını iki elimle iterek açtığımda Feza büyülenmiş gibi yaptıklarımı izledi. Ardından başını içeri uzattı ve tepedeki duş başlığını görüp geri çekti. “Fermuar,” dedi. Onunla bir banyonun içinde olduğumuz için kapalı olan algılarım yüzünden kıza yine düz düz baktım. “Fermuarım.” Sırtını döndüğünde ne yapmamı istediğini anca anlamıştım.

Önümde durmuş bekliyordu. Elbisesinin açıkta bıraktığı omzuna dudaklarımı bastırmadan duramadım. Başını öptüğüm omzuna doğru eğdiğinde fermuarını aşağıya çekti. “Suyu ayarlayıp öyle çıkayım,” dedim. “Sıcak mı diye bakarsın hem.”

Askılarını indireceğini anlayınca önce bir elini, sonra diğerini tuttum. “Bekle biraz.”

“Neden?”

“Ben içerideyim.”

“Ve?”

“Benim de mi duş a ihtiyacım olsun istiyorsun?”

“Herkesin duş a ihtiyacı vardır,” dedi Feza. “Duş alamadığımızı düşünsene... Pis pis gezerdik o zaman.”

Mantıklı olduğunu düşündüğü argümanını öz güvenle söylemişti. “Vay be,” dedim. “Çok haklısın.” Suyu ayarlayıp geri çekildim. Elini uzatıp kontrol etmesini bekledim ama bu sefer de doğrudan kıyafetleriyle içeri adımladı. Beline sarılıp onu kabinin dışına çektim.

“Sen benim duş almamı istemiyor musun?” diye sordu başını omzunun üzerinden bana doğru çevirip kızgın bir bakış eşliğinde.

“Şimdi çıkacağım. Sen de kıyafetlerini çıkarıp duş a gir, tamam mı? Üzerindekiler ıslanmasın. Onları kenara bırak. Çıktığında giymen için bir şeyler ayarlayacağım, yatağın üzerine koyarım. Havlular da bu dolapta.”

“Çocuk gibi konuşma benimle. Esin mi sandın beni?”

Deli gibi gülerdim kendimi tutmasam ama kızacaktı, biliyordum. “Gidiyorum,” dedim. “Miden bulanırsa kusmaktan sakın çekinme. Bir şey olursa bana seslen.”

“Tamam Dorukhan.”

“Doruk,” dedim.

“Sensin,” dedi. İşaret parmağını göğsüme bastırıp güldü. “Senin adın Doruk.”

“Evet.”

“Güzel bir ismin var. Kim koymuş?”

“Annem.”

“Özlüyor musun anneni?”

“Onu özlemeyi çok uzun zaman önce bıraktım.” Cevap vermekten kaçmadım. Hatırlar mıydı unuttur muydu bilmiyordum ama artık Feza açılmasını istemediğim bir konudan bana sorular soruyor olsa bile onu cevapsız bırakmak istemiyordum. “Artık özlemiyorum.”

“Anladım.” Başını salladı. “Ablan peki?”

“Ablam annemden nefret eder,” dedim. Benim ona karşı ablam kadar güçlü hislerim yoktu ama ablam belki de babama duyduğu nefretin dengi bir nefreti anneme de besliyordu.

Zaman içindeki hisler körelir, öfke diner sanırdım. İnsanlar genelde böyle anlatırlardı, ben de buna inanmaya çalışırdım ama ablam anne olduktan sonra annemden daha fazla nefret etmeye başlamıştı.

“Ablan çok iyi bir kadın.”

Karanlıktan çıktığımı, kalbimin ısındığını hissettim. “Bence de öyle.”

“Sen de çok iyi birisin.”

“Böyle düşündüğün için teşekkür ederim. Hadi, gir duşa.”

“Çıkmadın.”

“Çıkıyorum.”

“Çok uzağa gitme. Bayılırsam düşme sesimi salondan duyamazsın.”

Ona doğru bir adım yaklaşip kolunu tuttum hızlıca. “Kendini bayılabak gibi mi hissediyorsun?”

“Yoo...”

“Başın?”

“Kıyak.”

“Feza.” Sinir bozukluğum yüzünden kahkaha attım ve o da beni güldürdüğü için gülmeye başladı. “Tamam,” dedim. “Kapının önünde bekleyeceğim.”

“Tamam,” dedi o da. “Git.”

Gittim. Kapıyı arkamdan çektim ama onun için sahiden endişeliydim. Fena dağıtmıştı. Duşa kabinin içinde ayaklarının üzerinde durabileceği konusunda şüphelerim vardı. Hızlı hareket edip odama geçtim ve dolabımı açtım. Sorun şuydu ki ona uygun herhangi bir kıyafetimin olduğunu sanmıyordum. Ablamın bir şeylerini bulabilir miyim diye dolabın altını üstüne getirdim ama hiçbir şey bulamadım. En sonunda bir tane boxeri, beli ipli bir şortu ve ince bir tişörtü yatağımın üzerine çıkardım. Üşür mü emin olamayınca hırkalarımın birini de giymek isterse diye yatağa bıraktım.

“Doruk?” diye seslendiği sırada banyo kapısının önünde nöbet tutuyordum.

“Efendim?”

“Duş aldım, havlu da buldum. Odanda giyinebilir miyim? Bir de sen salona geçsen olur mu?”

“Tabii ki,” dedim hemen. “Rahatına bak.”

Salona geçip Ferda’nın attığı tehdit mesajlarını okudum. On beş yaşındaki bu bücürden azar yediğime göre günümün artık sona ermesi gerekiyordu. Yaşanılacak her şeyi yaşamıştım.

Derken en son sarhoş şekilde kaptana emanet ettiğim Lukas'ın attığı bir ayna selfiesi düştü önüme.

Millet içip eski sevgilisine falan mesaj atardı, bu çocuk beni kafasında yanlış bir yere koymuş olabilir miydi? Ses kaydını açıp “Yakıyorsun,” dedim. Ona bu kelimeyi Bekir öğretmişti, Türkçe de söylesem anlardı o yüzden.

Lukas mesajımın altına öpücük emojişi bıraktığında telefonu kanepeye fırlattım. Kendi kendime güldüğüm sırada salonun kapısında Feza belirdi.

Üzerine formalarımın birini geçirmişti.

Islak saçlarını sağ omzunda toplamış, formanın mavi kumaşının renginin koyulaşmasına sebep olmuştu. Yüzünden akan makyajı tam olarak temizlenmiş değildi, göz altlarında siyah izler kalmıştı. Işık gözlerini rahatsız ediyor olsa gerek gözlerini kısıp bana baktı. “Ben bunu giydim ama... Bunu giymek istedim çünkü rahat ve uzun ve kumaşı hoşuma gidiyor ama istemezsen çıkarabilirim.”

“Yok.”

“Hım?”

“Dursun.”

“Tamam mıdır?”

“Hassiktir!”

Başımı geriye yasladım. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım ve çabucak kendimi toparladım. Ayağa kalktığımda ona ayıldın mı diye sormama gerek yoktu, ayılmış gibi durmuyordu. “Niye öyle dedin?” diye sordu.

“Bir şey demedim.”

“Duydum, dedin.”

“Demedim.” Elimi kaldırıp omzuna koydum ve hafif bir destekle salondan çıkmasını sağladım. “Gel, saçlarını kurutalım. Böyle yatarsan boynun tutulur.”

“Başımı tutamıyorum. Yatsam olmaz mı?”

Omzuna doğru eğdiği başını, avucumu omzuyla kafasının arasına sokarak geri kaldırdım. İkimiz de güldük. “Hızlıca hallederiz, ben tutarım başını.”

“Tamam.”

Mutfaktan bir sandalye alıp banyoya götürdüm. Feza'yı oturtuktan sonra tarak almak için banyo dolabını açtım. Bugün taktığı beyaz

kurdeleli tokasını çıkarıp benim tıraş setimin olduğu rafa koyduğunu o zaman gördüm. Eşyalarımızın yan yana duruşu beni gülümsetti.

Feza kafasını düz tuttuğunda aynada kendisiyle göz göze geldi. Gözlerinin altına akan maskarasını da o an fark etti. "Hiç söylemiyorsun!" diye kızdı bana. Ellerinin tersiyle gözlerini ovuştururken her şeyi daha da berbat ediyordu ama ona müdahale etmedim. Bütün ilgim saçlarındaydı. Tarak kahverengi tutamların arasında kolayca ilerlerken benim de gözüm aynaya takıldı ve yansımamızı görmek, bir anda çok fazla şey hissetmeme sebep oldu.

Bu durum beni korkuttu.

Feza'nın hayatımdaki yerini düşünmek, saçlarında kaydırduğım tarağı duraksattı. O da haklı olarak başını kaldırıp bana baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum. Her şey yolundaydı. Hayatımda hiçbir zaman benim için her şey yolunda olmamıştı. Ben bu hissin yabancı-sıydım. Belki de bu yüzden içimi büyük bir huzursuzluk kaplamıştı.

Başımı eğip onunla göz göze geldim. Saçları soyadımın üzerine doğru dökülüyor, 15 numaranın kenarlarına su lekeleri bırakıyordu. O masadan kalktığımızda on beşle yoluma devam edeceğimi biliyordum. Şüphe duymamıştım. Bu kızla yeniden karşılaşacağımı da onun benim için herhangi biri olmayacağını da biliyordum. Şimdi buradaydı. Yalnızlığımı sığdırdığım evimde, benimle birlikteydi. Tokası tıraş setimin yanında, saçları parmaklarımın arasındaydı.

Ona alışmıştım. Ona sarılmış, onu maçlarıma çağırmış, beklemekten vazgeçtiğim birçok şeyi ondan beklemeye başlamıştım çünkü beni bunlara alıştırmıştı. Önemseniyordum, birisi tarafından zarar görmeden seviliyordum, daima düşünülüyor, daima bir zihninin içinde varlığını sürdürüyordum. O zihin sarhoşken bile dudaklarından adım dökülüyordu ve bir kişi bana her zerresiyle güveniyordu.

Kendimi hiç bu kadar serbest bırakacağımı düşünmemiştim çünkü bunu yapamıyordum. Aklıma ne zaman güvenimi yok etmiş annem ya da onu hiç hak etmemiş babam gelse ben hep en başa dönüyordum. İnsanlardan uzaklaşıyor, izole oluyordum.

Kendimi bulduğumu sandığım zamanlarım olmuştu fakat hepsinin sonunda daha çok kaybolmuştum.

Yeniden o anların birinin kıyısında olduğumu hissediyordum.

Uzanıp önümdeki sandalyede oturan Feza'nın alnına bir öpücük bıraktım ve bu hissin kaybolmasını diledim. Yeniden ilgimi saçlarına

yönlendirince ağzını açmadı. Arkasına yaslandı ve sessizce oturmaya devam etti. Gözleri aynadaki yansımamdaydı, farkındaydım. Saçlarını kuruttuğum sırada beni izledi. Belki bir şeyler düşündü, belki hiçbir şey düşünmedi ama bu geceye dair her şeyi unutsa bile saçlarını kuruttuğumu iyice aklına kazımak istermiş gibiydi.

Onu kaldırıp odama yönlendirdim. Yatağın üzerinde duran giymediği kıyafetlerimi dolabın içine yerleştirdim ve battaniyeyi içine girmesi için açtım. Yatmak yerine yatak başlığına sırtını yaslayıp ayaklarını ileri uzattı. Ardından başını geriye yasladı. Hâlâ sessizdi. Sürekli konuşan bu kızın sessizliği endişe vericiydi. Bir nefes aldı, daha derin bir nefes aldı ve gözlerini tavana dikti.

Yatağın kenarına oturup yüzümü onunkine çevirdim. “Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?”

Feza ağlamaya başladı.

Keşke bunu yapmak yerine içimi söküp alsaydı.

Konuşabilirdik, onu dinlerdim ama gözyaşları arka arkaya dökülürken ona bakmaya devam etmek zordu. Gülümsesin istedim. Gülmeye mecali yoktu. “Neye ağladığını söyle bana.” Tek bir şeye miydi, her şeye miydi anlamalıydım. Onun için çözmeye çalışırdım. “Feza, konuş benimle.”

“Ben bu değilim,” dedi. İçine titrek bir nefes çekti. “Kendime çok yabancı hissediyorum. Bu normal mi?”

“Konunun geceyi evimde geçiriyor olmanla bir ilgisi var mı?” diye sordum. “Bak, eğer korkuyorsan...”

“Korkuyorum ama senden değil. Senden başka her şeyden. Ne yapacağımı hiçbir zaman bulamamaktan, yolumu yanlış kalemle çiziyor olmaktan, istediğim yerlere asla varamamaktan, ne istediğimi de bilmiyor olmaktan... Doruk, sadece savruluyorum. Bıktım bu durumdan.”

“Sana yemin ediyorum ki geçecek bu.” Onu ikna etmek için tek bir kanıtım bile yoktu ama çaresizce bana inansın diye bekledim. “Biraz zaman ver kendine. Bu hayatta her zaman koşturmak zorunda değiliz, biraz oturup dinlenmen gereken bir dönemden geçiyorsundur belki de.”

“Ama sen hep koşturuyorsun.” Gözünden bir yaş daha yuvarlandığında parmaklarını yüzüne götürdü. “Senin hayatın bu kadar iyiye giderken benimkinin bu kadar mahvoluyor olmasını kaldıramıyorum. Sen tepeye tırmanıyorsun, ben aşağı yuvarlanıyorum. Ben de yukarı çıkmak istiyorum. Niye bunu yapamıyorum?”

Bu kıskançlık değildi. Kıskançlığın neye benzediğini çevremden görüp öğrenmiştim. Feza’nın duygularının altında art niyetler yoktu.

Yalnızca yetersiz hissediyordu. Kendini olduğu gibi değil de olduğundan daha az görmenin bir yolunu hep buluyordu. Ben onun adını zirve kabul ederken o kendini yerin dibinde sayıyordu.

“Sana elimi uzatmak istiyorum,” dedim dürüst olmaya karar vererek. “Ama elimi tutmuyorsun, Feza. Özür dilerim, seni kırmak için bunları söylemiyorum ve beni yanlış anlamandan korkuyorum ama bir kez olsun dönüp etrafına bakar mısın? Her şeye sahipsin. Bu maddiyatla ilgili ya da gelecekle ilgili bir cümle değil. Seni el üstünde tutan bir ailen, yoluna serilecek bir erkek arkadaşın var. Senin arkanda Feyyaz Falez var, Feza. Canın ne istiyorsa onu yapabilecekken neden kendini bu şekilde sınırlayıp duruyorsun? Denemekten zarar gelmeyeceğini bile öğrenememişsin hiç denemediğin için.”

“Sence de hak etmediğim şeyler yaşamadım mı?”

“Sen,” dedim canım yanarak. “Çok ağır bir şey yaşadın. Yine ayağa kalktın, yine gülümsedin, tekrar düşmek istersen bu önemli değil. Ben hislerini saklamayı gerektirecek, yanında mutlu rolü yapmak zorunda olduğun biri değilim. Bu konuda anlatmak istediğin, içinde kalan bir şey varsa sabaha kadar konuşurum seninle. Diğer tüm konular için de geçerli bu. Ya, Allah aşkına... İnsan böyle omuzları sarsıla sarsıla, içli içli ağlar mı? Dayanamıyorum lan. Kıpırmızı oldu yüzün. Kıyamam sana.”

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. “Ağlama,” derken göğsümdeki bu baskıyı yok etmenin bir yolunu bulmayı deniyordum. “Ağlama şöyle, canım yanıyor. Bir şey yapamaz mıyım senin için?”

“Ne yapacaksın ki benim için?”

“Bilmiyorum, ne istersen.”

“Battaniyeyi üzerime örtebilir misin?”

Dediğini yapmam göz açıp kapama süresinden daha kısa bir zaman aralığında gerçekleşmişti. Feza yastığını başının altına çekti, elini yastığının altına koydu ve kocaman yatakta küçücük bir yer kaplayacak şekilde kıvrıldı. Yatağın diğer tarafına çöküp gözlerini üzerinde tutmaya devam ettim. Yorgun bakışlarım yüzüme çevirmek için çenesini kaldırması gerekti. “Aslında benim çok hayalim var,” dedi. Sesi giderek kısılıyordu. “Sadece anlatmıyorum.”

Battaniyenin üzerine kıvrılıp dirseğimi yatağa bastırdım, ardından elime çenemi yasladım. “Hadi anlat bana.”

“Ben sürekli şefleri takip ederim, kurslara bakanım, sonra bir sürü tarif bulurum. Dizi izlemediğim ya da Visal’de çalışmadığım zamanlarda

yani. Tabii bir de senin videolarını izlemiyorsam...” Güldü. “Senin en büyük fanın benim.”

Bunu duymak hoşuma gitti. “Hep öyle kal.”

“O tarifleri denemiyorum,” dedi bakışları benden koptuğunda. Ne konuştuğunun farkında olduğunu düşünmüyordum. Uyku moduna geçmek üzereydi. “O kurslara da gitmiyorum ama bir tanesi aklımdan çıkmıyor.”

Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmiyordum ama ondan bir isim beklerken kalbim heyecanla hızını arttırmıştı. “Hangisi?”

Cevap vermeliydi.

Uyumamalıydı.

Cevap almam gerekiyordu.

Elimi panikle saçına attım, sonra saçlarını taramış olmama rağmen parmaklarım saçlarına dolanmış gibi yapıp saçını hafifçe çektim. Feza’nın kapanmaya yüz tutan göz kapakları duyduğu acı yüzünden açılırken elini elime götürdü. “Acıdı.”

“Özür dilerim.” Bir saniye bile kaybetmeden hızlıca konuştum. “Hangisi olduğunu söyle. Merak ettim.”

“Profesyonel pastacılık eğitimi veriyor,” dedi. “Bir yıl gibi bir sürede CTH diplomasıyla bitiriyorsun. Bu akredite bir diploma, yani uluslararası da geçerli. Biliyor musun? Bilmiyoursundur. Rusya’ya komşu ülkeleri say desem bilirsin ama.”

“Bir staj programı içeriyor mu?”

Bu önemli bir detay gibi gelmişti. O uyumadan onu ne kadar konuşturabilirsem o kadar iyi olacaktı.

“İmkânları öyle fazla ki...” İç çekti. Böyle iç çekişler, yalnızca imkânsız saydığınız hayallere dalmışken belirirdi. Kendimden biliyordum. “İleri seviyede olmasa bile İngilizce bilme şartı var. Şakır şakır biliyorum ben. Bunu biliyor muydun? Çok iyi konuşurum. Yine de geliştirmemi isteselerdi bunu da yapabilirdim. İngilizce çalışmayı çok severim.”

“Bu bahsettiğin yer, senin için bir hayal mi?”

“Neden peşinden koşmadığımı mı soracaksın?” Bana sarhoş bir gülümseme yolladı. “Çünkü böbreklerimi seviyorum.” Bir anlığına anlayamadım. Anlayamadığımı fark etti. “Satamam,” dedi. “Böbreklerimi... Böbreklerimiz önemlidir.”

Bu kadar mıydı?

İstediği yere girmesi için önündeki tek engel para mıydı?

“Yanımda kalmanı istiyorum,” dedi birden. Elimi sıkıca tuttu. “Ve benden başkasını sevmemeni. Özellikle bir sarışını Dorukhan.”

“Doruk.”

“Sevgilim.”

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Öyleyim.”

Uyumadan önce ondan bahsettiği akademinin adını almayı başara-bildim.

Önümüzdeki bir saatim, Feza yanımda düzenli nefesler alıp verirken benim bu akademiyle ilgili her şeyi öğrenmeye çalışmamla geçti. Verdiği eğitimleri okudum. Ders içeriklerine göz attım. Bu akademiye diğer kurslarla kıyaslayacak bilgi birikimine sahip olmayı denedim ama farkları anlayamıyordum. Burayı diğerlerinden ayıran neydi ya da buradan daha iyi bir yer bulunabilir miydi fikirsizdim.

Sonra boş zamanlarını bu şekilde geçiren Feza’nın zaten en iyisini bileceğini düşündüm. Burasıysa burasıydı. Kayıtları açıktı. On sekiz yaşını doldurmuş herkesi kabul ediyorlardı. Herhangi bir deneyim beklemiyorlardı. Teorik eğitimlerle başlıyorlar, sonra öğrencileri uzun bir pratik eğitimle baş başa bırakıyorlardı. Stajı zamanı geldiğinde kendileri ayarlıyordu fakat bunun için belli bir başarı göstermiş olman gerekiyordu.

Feza’nın o kurstaki en başarılı öğrenci olacağından adım kadar emindim.

Neden buradan imkânsız bir hayal olarak bahsettiğini ücret sekmesine geldiğimde mantıklı bir zemine oturabildim. Haklıydı, onun için fazla tuzluydu.

Benim için?

Bunu karşılayabilirdim.

Menajerim Cüneyt abi, bana ayakkabı sponsorluğu teklifiyle gelen büyük bir markayla müzakere hâlindeydi. Yakın zamanda anlaşmaya varacağız gibi duruyordu. Bu beni heyecanlandırıyordu fakat birkaç pürüz çıktığı için henüz kimseye bahsetmemiştim. İmzayı atacağımız günü bekliyordum.

Ayrıca, bu iş olmasa da önemli değildi. Elimi hiçbir güvencem olmasa da onun için her taşın altına sokardım.

Feza’nın kimliğini ele geçirebileceğim tek anın bu gece olacağını düşünerek ayağa kalktım ve cüzdanını karıştırmak beni rahatsız etse de onu oradan aldım.

Yatağa döndüğümde yanımda her şeyin en iyisini hak ettiğini bildiğim, kalbime bütünüyle sahip o kız gözleri ağlamaktan şişmiş bir

şekilde mışıl mışıl uyuyordu. Bir elimde kimliği, diğer elimde hayalleri duruyordu.

Taksitlendirme seçeneklerini değerlendirirken içimde tek bir kuşku bile yoktu.

Önce onun bilgilerini, ardından kendi kart bilgilerimi girdim.

Biriktirdiğim paranın tek bir tuşla birkaç hane eksilmesine izin verdim.

Araba alma işini biraz daha erteleyebilirdim.

Sonuçta aylık abonmana ve benimle her yolu yürüyerek de gelebilecek olan bir kız arkadaşına sahiptim.

SAHİP OLMADIKLARIMIZ

Feza

Kamyon çarpmış gibiydim.

Daha önce hiçbir sabah gözümü açmamak için bu kadar direndiğimi hatırlamıyordum. Karşılaştığım manzara her zamanki gibi odamdaki avize olacak sandım ama ben bir ele sarılmış durumdaydım.

Doruk battaniyenin üzerinde, başı yatak başlığına yaslanmış hâlde uzanıyordu. Ben battaniyenin altında cenin pozisyonunda, onun kolunun ön kısmına iki elimle birden tutunmuştum.

Üşümemiş miydi?

Bacaklarım çarşafa sürttü ve soğuk bir ürperti tüm vücudumdan geçip gitti. Ben üşümüştüm. Üzerimde formasının olduğunu görünce dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Başıma saplanan ağrıyı şakağımı sertçe ovalayarak gidermeye çalıştım ama çabam boşaydı. Sonra birden gözümün önü karardı.

Annemler!

Annemle konuştuğumu hatırlıyordum. Gece burada kaldığımı biliyor olmalıydı.

Anılar yavaş yavaş hafızamda belirmeye başladı. Eksik parçaları yerlerine dizmeyi denerken karnım guruldayınca elimi karnıma bastırdım. Diğer elim hâlâ Doruk'un koluna temas ediyordu. Bu teması kesme gibi bir niyetim de yoktu. Hatta ona biraz daha sokulmakta bir sakınca da görmüyordum.

Bütün gece benimle ilgilenmişti.

Beni utandıran birkaç sahne gözümün önüne gelince yutkunup gözlerimi kırptırdım. Başımı yasladığım yerde gözlerimi yukarı doğru

çevirdim ve yüzünü seyretmeye başladım. İlk birkaç saniye pek bir şey hatırlamamıştım ama buna rağmen hiç korkmamıştım. Bunu fark etmek hoşuma gitti. Yanımdaysa güvendedim. Bu his çok güzeldi.

Yüzüne dokunarak onu uyandırmak istedim fakat bir anlığına bunu yapmak doğru olmayabilir gibi geldi. Uykusundayken savunmasızdı. Koluna koala gibi yapışmış olarak uyansam da başka bir temasının huzurunu kaçırmayacağının garantisi yoktu. “Doruk...” Sesim çatallı çıkınca bir ton yükseltebilmek için boğazımı temizledim. “Doruk, saat kaç?”

Takside onun evine gelirken sarılıp uyuyacağımız ilk gecenin bu olacağını düşünmüştüm. Bırakın sarılmayı, çocuğun parmağı parmağıma değmiyordu. Yalnızca benim aracılığımla kurulan bir temas vardı aramızda.

Boştaki elini kaldırıp gözlerini ovaladı. Onu ne zaman evine gelip uyandırmış olsam üstsüz yakalamıştım, bu yüzden normalde yatağa o şekilde girdiğini düşünüyordum ama dün gece bunu yapmamıştı. Gömleğini çıkarmış, yerine lacivert bir tişört giymişti. “Günaydın,” dedi boğuk bir sesle. Kendine gelmeye çalışır gibi omuzlarını gerdi. Ardından kenarda duran telefonuna uzanıp ekranı aydınlattı. “Dokuz buçukmuş.”

Gözlerini yeniden kapatırken avucunu başımın üzerine koydu. Komikti, eli kafamı bir şapka gibi kaplayabiliyordu. Onu dürtüp “Uyan!” dedim. “Uyuma tekrar!”

“Bir şey mi var?”

Gece onda kalmıştım. Başka bir şey olmasına gerek var mıydı?

“Yok,” dedim. “Ama uyanman gerek. Beni niye buraya getirdin?”

“İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.” Gözlerini yavaşça açtı. Eli saçlarımın arasındayken sesi ciddileşti. “O hâle gelmenin sorumlusu bendim. Sarhoşluğunu çekecek kişi de ben olmalıydım demek oluyor bu.”

“Çekecek mi? Sana çektirdim mi? O kadar mı kötüydü?”

Çok hızlı bir “Hayır,” cevabı aldığımda kaşlarım havaya kalktı. “Zor muydum?”

“Zor oluşunu seviyorum.”

“Yani zordum?”

“İrademin üzerinde halay çektin Feza, beni konuşturma şimdi.”

Gülecek gibi olup yeniden ciddileştim. “Eve gitmek istemiyorum.” İçimde bu konuyla ilgili bir huzursuzluk vardı. “Asıl halayı benimkiler üzerimde çekecek. İşte o zaman göreceğim günümü. Hayır, hangi akla hizmet içip durdum ben acaba? Neyime güvendim yani? Başım da

çatlıyor zaten. İğrenç bir şeymiş alkol. Nesini sevdiğinizi anlamadım. Midem hâlâ bulanıyor. Karnım da aç bu arada.”

“Yeriz şimdi bir şeyler.” Elini ensesinin arkasına attığında kol kası şişip gerildiği için odağım dağıldı. Ne yazık ki bunu fark edecek kadar adı biriydi. “İyi mi manzaran?”

“Evet,” dedim. “Seninki?”

Gözleri battaniyenin altında kalan bedenime şöyle bir baktı. “Üzerinde benim formam var ve yatağımdasın. Cennetteyim yani...”

Benimle alay ettiği için gülerek koluna vurdum ve yavaşça doğruldum. Saçlarım birbirine girmiş olmalıydı. Dağınık saçlarımda parmaklarının izi vardı. Beni bir sandalyeye oturtup her bir tutama aynı ilgiyi vererek saçlarımı kurutuşunu hiçbir güç bana unutturamazdı.

“Sormak istediğin bir şey var mı?” dediğinde gözümün dalışını yanlış yorumladığını anladım. “Hatırlıyor musun geceyi?”

Başımı sallayıp sallamamak arasında kaldım. Beni utandıran detayları hatırlamasam da olurdu. Yanında ağladığım kısmı ise yeryüzünden silip yok etmeliydik. “Biraz,” dedim kaçamak bir cevaba sığınarak. “Annemle konuştunuz, değil mi?”

“Sana kızacaklar.” Bunu zaten biliyordum ama o kendimi hazırlayabileyim diye yine de söylemek istemişti. “Ve sana kızdım,” dedi. “Bunu bir daha yapma. Hiçbir zaman içinde bulunduğun ortama ayak uydurmak gibi bir çaba yüzünden kendinden uzaklaşma.”

Benden on yaş büyük birinden öğüt aldığımı hissettirmesini sevmemişim. Doğru söylediğini ve bunu kulağıma küpe yapmam gerektiğini biliyordum ama bunları ondan duymak istemiyordum. “Konuyu kapatabilir miyiz? Rezil olduğumun farkındayım.”

“Hiç kimseye rezil olmadın,” dedi gittiğimiz yıl dönümü kutlamasındaki insanları kastederek. Bakışlarımdan değişmediğini gördüğünde hayretle “Bana mı?” diye sordu. “Bana rezil olduğunu mu sanıyorsun? Saçmalama Feza. Ortada böyle bir durum yok.”

“İyi,” dedim. “Kalkalım mı artık?”

Doruk bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra durdu. Yavaşça nefes alıp verdi ve ardından başını salladı. Yataktan kalkıp ayağa dikildiğinde ben hâlâ yatar pozisyonda olduğum için gözüme daha bir heybetli geldi. Üzerine oturan tişörtü ve birbirine girmiş dağınık tutamlarıyla yakışıklı görünüyordu. Kalkmak için herhangi bir harekette bulunmadan “Keşke sarılıp uyusaydık,” dedim. Bunun için önümüze başka bir fırsat

çıkamayabilirdi. Kafama göre geceyi başka yerde geçirme iznine sahip birisi değildim. Dün gece, belki de bunu yapabileceğimiz tek geceydi.

“Salonda yatarım diye düşünmüştüm ama yanında kalmamı istedin.” Bu hatırlamadığım bir detaydı. “Sana sarılarak uyumak yüksek ihtimalle yüz derdimin doksan dokuzunu çözer ama senin körkütük sarhoş olup ertesi gün sana ne olduğunu hatırlamama ihtimalinin bulunduğu bir gecede değil sevgilim.”

Her konuda öyle ince düşünüyordu ki elimden büyülenmekten başka bir şey gelmiyordu. Yataktan ayaklarımı sarkıtıp yeri izledim. Üzerimde yalnızca forması vardı. Bunu kendi hür irademle giymiş, altına da yine kendi hür irademle benim için bıraktığı şortu giymemiştım. Korkunçtu. Karşımdaki kişi Dorukhan Falay olmasaydı dün gecedten beri yaptıklarımın tümü benim için korkunç bir facia olurdu. Birkaç aydır tanıdığım bir erkeğin yanında hayatımda ilk kez sarhoş olmam ve tüm geceyi sarhoş bir hâlde onun yanında geçirmem kulağa bir felaket senaryosu gibi geliyordu.

Doruk doğruydu ama ben son zamanlarda çok yanıltım...

Ailemi düşürdüğüm durumu düşünmek kendimden nefret etmeme yol açtı. Yataktan kalkmadan önce “Annemle konuşmalıyım,” dedim. Az önceki hâlimden eser kalmamıştı. Sesim fazla ciddi, fazla soğuk çıkmıştı.

“Benden arayabilirsin,” dedi neye uğradığına şaşırılmış hâlde. “Ne oldu? Bir şey oldu. Ben mi yanlış bir şey söyledim?”

“Annemle konuşmak istiyorum,” diye yineledim. “Onları hayal kırıklığına uğrattım. Yüksek ihtimalle hiç uyuyamamıştır. Burada kalmama nasıl izin verdiğini bile bilmiyorum. Gece seni almaya polisler gelebilirdi. Sakin görüldüğüne bakma, normalde ortalığı yangın yerine çevirebilecek bir kadındır.”

“Tamamen anlaşılabilir.” Annemle empati yapabiliyordu ve bu durumu normal karşılıyordu. Telefonunu bana uzattı. “Rahat rahat konuş, mutfakta olacağım. Eğer seni hemen görmek isterse hızlıca eve geçeriz ve birlikte hesap verimiz. Benim için problem yok, tamam mı?”

“Teşekkür ederim.”

Buna gerek olmadığını söyler gibi başını sallayıp beni odada yalnız bıraktı. Kapı kapandığı an bana ağır gelen bir suçluluk duygusuyla baş başa kaldım. Ben dünyadaki en kötü evlattım. Annemi merakta bırakmış, yüksek ihtimalle babama yalan söylemesine yol açmıştım. Bu bir daha asla yaşanmayacaktı.

Annemin bütün güvenini kırmış olmalıydım.

Ağlamaya başlarsam onunla konuşamazdım. Her şey yeterince kötüyken hiçbir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemeliydim. Bu yüzden kendimi toparladım ve aklım başıma gelmiş bir şekilde annemi aradım.

Sesinin tonunu duyduğum an içindeki karmaşayı en derinimde hissettim. Ona çok hızlıca neler olduğunu anlattım ve içini rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Defalarca kez özür dilerken sesim titremeye başlamıştı. Bu konuyu yüz yüze de konuşacaktık ve gerekirse ben ona hissettirdiklerim yüzünden dizlerine kapanıp af dileyecektim ama kırdığımı güveni yeniden kazanmanın bir yolunu bulacaktım.

Her şeye rağmen ılımlıydı. Sesimin titrediğini duyunca ağlamamamı söylemişti. Belki de ben ona bu tavırla yaklaştığım için kalkanlarını indirmişti, bilmiyordum. Hata yapmıştım, pişmandım ve bu her kelimemden belli oluyordu. “Akşam gelirsin,” demişti annem çünkü babam erken uyuyakaldığı için benim dün gece eve gelmediğimi bilmiyordu. Sabah da her zamanki saatimde çıkıp Visal’e gittiğimi sanıyordu. Annem akışı bozmak için yalan söylemek yerine gerçekleri gizlemeyi seçmişti fakat kardeşlerimin bunu bildiğini düşünüyordum. Baba Falez bazen işten dönüp uyuyakalsa da Fırat ve Ferda gece kuşlarıydılar. Dün dönmediğimi fark etmeme ihtimalleri yoktu.

Telefonu kapattıktan sonra yerdeki halıyı izlerken buldum kendimi. Hiçbir şeyi değiştiremez, geri alamazdım. Pişmanlıklarımın bir önemi yoktu. Hatamın sorumluluğunu üstlenecektim. Bir daha ne Doruk’u ne de annemleri böyle bir olayın içine düşürecektim.

Ayağa kalktığımda formanın etekleri dizlerime doğru salındı. Utanarak Doruk’un dolabını açtım ve dün gece benim için yatağın üzerine bıraktığı şortu alıp bacaklarıma geçirdim. Bellerimizin arasında neredeyse iki katlık bir fark olduğundan şortun iplerini sonuna dek çekmem gerekti. Beli düdük gibi kalan şort bacaklarımda bombeleşerek ortaya komik bir görüntü çıkardı. Formanın eteklerini tutup şortun içine karladım. Ardından yatağı topladım ve odasından çıktım. Mutfağa girmek yerine kapıda dikilip Doruk’un bakışlarının bana dönmesini bekledim. Gözleri beni bulur bulmaz gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ortasından sıkılmış bir diş macununa benziyorum,” dediğimde garip bir ses çıkarıp kahkaha atmaya başladı.

“Belin yok belin,” dedi gülüşlerinin arasında. “Şuna bak... İpleri o kadar sıkılmışsın ki yaptığın kurdele, kurdeleeeee olmuş. Kocaman. Benim için bırakılmış bir hediye paketi gibisin.”

“Dalga geçme!”

“Sen başlattın!”

“Olabilir.” Gülerek masanın kenarındaki sandalyeyi geriye çektim ve tezgâhın önünde dikilen Doruk’u izledim. Beril’in attığı story gözümün önünde canlandığında yaşadığım travmayı hatırlayıp kaşlarımı çattım. Bunun zihnimi terk etmesini bekledim ve başarılı olamayınca “Telefonum yanımda olsa seni çekerdim,” dedim. “Zamanında burada oturmuş bir arkadaş seni izlerken fotoğraflarını çekiyormuş ya alışkınsındır sen.”

Doruk sertçe yüzüme baktığında, “Bir daha başka birini ima etmeyeceksin,” dedi katı bir kuralı aramıza işlemek istercesine. “Senden üçüncü kişilerle ilgili herhangi bir söylem duymak istemiyorum, anlaştık mı?”

“Şakaydı. Ciddi değildim.”

“Ben ciddiylim. Bu beni rahatsız etmeye başladı. Tekrarlamamı istemiyorum.”

Uzatmayacak, bunu bir tartışmaya dönüştürmeyecektim. Onun için kurduğum cümlelere biraz daha dikkat etmeyi deneyebilirdim. “Yumurta?” diye sordu. “Ekmek kızartma makinem de var. İstersen ekmeğin üzerine bir şeyler sürebilirsin. Ben yumurta yiyeceğim. Diyetime biraz dikkat etsem iyi olur, özellikle şu sıralar.”

“Yumurta yiyebiliriz.” Doruk önüme büyük bir bardak su koyduktan sonra bizim için domates salatalıklı bir kahvaltı hazırlarken orada oturmaya devam ettim. Suyumu içtim ve Doruk’un sırtını izledim. Kendi işine odaklanmıştı. Nedense benimle konuşmaktan kaçıyor gibi geldi gözüme. Onu rahatsız ettiğim için sessizleştiğini düşündüm fakat bu sessizlik garip bir hâl aldı.

Çatalları çıkarıp masaya bıraktı. Ekmekleri dilimledi, salatayı tuzladı. Pekmezi, balı ve diğer tüm şeyleri dolaptan çıkarıp onları da getirdi. Önümüzde mükemmel denebilecek bir sofraya uzanırken sonunda işlerinin bittiğine kanaat getirip karşıma oturdu ama kahvaltıya başlamak yerine bana biraz uzunca baktı.

“Feza,” dedi sonunda ağzındaki baklayı çıkarmaya karar verip. “Bir şey söyleyeceğim sana.”

Bu sesle kurulan herhangi bir cümleden hayır gelme ihtimali yüzde kaçtı? “Söyle,” dedim ama içimden söylememesini diliyordum. Duyacağım her neyse ondan korkmuştum.

“Ben bir şey yaptım dün gece.”

Neden söylemekte zorlanıyordu? Neden taksit taksit konuşuyordu da bir çırpıda anlatıp kurtulmuyordu? En fazla ne yapmış olabilirdi?

Stresim kalbimin atışlarına yansıdı. "Seni dinliyorum."

"Bunu başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bayağı düşündüm ama bulamadım. Masa falan hazırladım işte bizim için. Uygun ortamı yaratmaya çalışıyordum."

Gerildiğim için şakaya vurmak isteyerek elimi göğsüme götürdüm. "Bana evlilik teklifi mi edeceksin?"

"K&S'ye kaydını yaptırdım."

Kitchen and Sweets.

Ara sıra rüyalarımın giren, kendime hayalini kurma iznini hiçbir zaman vermediğim o akademi.

Gülmeye başladım. "Bu iyi bir şaka." Onun yüzünde herhangi bir mimik değişimi olmadı. "Doruk?" dedim onun da gülmesi gerektiği için. "Hem sen oranın adını nereden duymuş olabilirsin ki? Sana hiç bahsetmemiştim."

Bana hâlâ aynı şekilde bakıyor ve ciddi olduğunu anlamamı bekliyordu.

Ciddi olamazdı.

"Saçmalıyorsun."

"Dersler mayısta başlıyor," dedi. "Kısa bir teorik eğitim, ardından pratikler. Sen benden daha iyi biliyorsun zaten."

Ona dün gece K&S'den bahsetmiş olmalıydım. Bunu hatırlamıyordum.

Doğruları söylüyor olamazdı.

"Sen ne yaptım dedin?"

"Seni oraya kayıt ettirdim."

"Ne?"

"Seni oraya..." Duraksadı. "He, şaşırdığın için yeniden soruyorsun."

"Ne yaptın ne yaptın?" Gözlerimin daha fazla açılması mümkün müydü bilmiyordum. Hayatımda daha fazla beni şaşırtabilecek bir cümle duymamın imkânı yoktu, işte bunu biliyordum. "Yapmadın," diye itiraz ettim. "Dalga geçiyorsun şu an benimle."

"Yüksek ihtimalle telefonuna mesaj gitmiştir," dedi. "Annemi benim telefonumdan aradın çünkü sana ne yaptığımı söylemeden önce bunu bir mesajla öğrenmeni istemedim. Kendi telefonunu almış olsaydın açıklamaya fırsatım olmayacaktı."

Ne anlatıyordu? "Nasıl yani?" Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

"Anlamayacak bir şey yok."

“Neden bunu yaptın?” Şakağıma korkunç bir ağrı saplandı. Bu öyle aniydi ki kör olacağımı sandım. Başımdan aşağı bir kova kaynar suyun dökülme hissini en net yaşadığım andaydık. Algılarım kapanıyor olmalıydı. “Neden böyle bir şey yaptın? Gerçekten yaptın mı?”

Başını salladı.

Nasıl başını sallardı?

Ben K&S’ye kaydı yapılmış biri miydim? Dün gece içip sarhoş olmuşum ve şu anda da hâlâ alkolün etkisinde olmalıydım. Halüsinasyon görmeye falan mı başlamıştım? Yok yok, kesin bir rüyanın içindeydim. Bu bir rüyaydı. Bu benim rüyamdı.

Doruk, kendime bile itiraf etmekten kaçındığım hayallerime giden yolun kapısını benim için açtığından bahsediyordu.

Kendimi iyi mi hissetmem gerekiyordu? Çünkü kötü hissediyordum.

“Sana yemin ederim, beni zorlayacak bir şey değil.” Kendini açıklama isteğiyle hafifçe masaya eğilip elime dokunmak istedi ama elimi geri çektim. “İşin o tarafını düşünme.”

“Hangi tarafını düşüneyim?” Yükselen sesim, irkilmesine yol açtı. “Ben işin hangi tarafını düşüneyim, söyler misin? Bana sormadan sen nasıl böyle bir şey yapmaya kalkışabiliyorsun? Doruk, sen bana sürpriz yumurta alsan bile ben rahatsız oluyorum. Manyak mısın, kafayı mı yedin? Böyle bir şeyi nasıl kabul edebilirim?”

“Seninle konuşsam bunu bir seçenek olarak bile görmeyecektin.”

“Tabii ki görmeyecektim!”

“İyi ki konuşmayı beklememişim o zaman.”

Ellerimi masaya bastırıp ayağa kalktığımda “Delirdin mi sen ya?” diye bağırdım. “Çok para, Doruk. Çok! Bana yüz lira borç vermiyorsun, beni bir akademiye kaydettirmekten söz ediyorsun! Sarhoşken ağzımdan kaçırduğım bir şeyi bana karşı kullanmışsın resmen. Ben sana bu yüzden mi anlattım bunu? Böyle bir şey mi istedim ben senden?”

Cevap almak istediğimi anlasın diye ona doğru bir adım attığımda oturduğu sandalyede omuzlarını düşürerek biraz küçüldü Doruk.

Ona vuracağımı sanmıştı.

Birinin sesini yükseltişi ona beraberinde şiddetin de geleceğini çağrıştırıyordu.

“Çok sinirlendin,” dedi. “Ama bunu çözebiliriz.”

Bu, *bana elini kaldırma* demekti. O noktadan dönüşümüz olmayacağı için Doruk, büyük bir çaresizlikle bir şeyleri çözmek istediğini dile getirmişti.

“Beni nasıl bir durumun içine düşürdüğünün farkında mısın?”

“İşliydirdin,” diye karşılık verdi anında. “Seni gülümserken gözlerinin içi gülerken görmüşlüğüm çok ama oradan bahsederken bir başkaydın. Senin için ne yapabilirim diye sormuştum. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak istedim. Ne dersen de, orada mutlu olacağını biliyorum ve gerisi önemli değil.”

“Yanlış biliyorsun. Mutlu falan değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Mutfığa girdiğinde geçer,” dedi. “Tanışmaya can attığın şefler senin el lezzetine övgüler yağdırmaya başladığında geçer.”

Dilimin ucunu ısırdım. Kendimi durdurmalıydım. Onun baktığı yerden bakabilmem gerekiyordu. Bunu kötü bir amaçla yapmış olmazdı ama aklıma gelen düşüncelerin olduğu yer çok korkunçtu. Buna engel olamıyordum. Sahip olduğu maddi imkânlar için onun yanında değildim ben. Ona verdiğim sevginin karşılığında herhangi bir ödeme almak istemiyordum. Benim için bunu yapmasına gerek yoktu.

Sakinleşmeli, kafamı toparlamalı, düzgün düşünebilmeliydim. Olayları onun penceresinden de görebilmeli, köprüleri tamamen yakmadan önce kendime gelebilmeliydim. Kötü bir şey söylememek için arkamı döndüm. Zamana ihtiyacım vardı. Burada daha fazla durup içimdeki öfke tazeyken bir tartışma çıkarmak istemiyordum. Mutfığın kapısına doğru yürümeye başladım. Banyodaki elbisemi alacak, üzerimi değiştirecektim. Bunu derhâl yapacaktım.

“Nereye?” diye sordu panik içinde. Arkamı dönmedim ama ayağa kalktığını duydum. “Nereye? Otur şuraya.”

“Gideceğim,” dediğimde kolumu yakalayabilecek kadar bana yaklaşmış olduğunun farkında değildim.

“Gitmeyeceksin, bu şekilde değil!”

“Gitmek istiyorum.”

“Hayır!” dedi. Korktuğunu hissediyordum. Kolumu kavrayışı sıkı değildi ama beni bırakmak istemediğini gayet net anlatıyordu. “Çekip gitme... Saçmalama!”

“Gideceğim!” diye direttim.

Bu kez gözleri şaşkınlıkla açılan taraf oydu. “Terk etmek gibi mi?” diye sordu. “Nasıl gitmek? Feza, bunu hak edecek bir şey yapmadım. Bizi bitirecek bir hata değildi bu. Hata bile değil. Konuşalım. Gitme.”

Her bir hareketimle bir başka travması ortaya saçılıyordu. Ben sınırlıydım, o hassaslaşmıştı. Bu şekilde asla anlaşılamayacaktık. “Kalbini kırmak istemiyorum.”

Konuşmaya devam edecektim fakat sözleri beni böldü. “Alışkınım. Hevesimin kursağında kalmasına da alışkınım. Senin için çok heyecanlıyım. Bu an için de çok heyecanlıydım. İyi karşılamayacağını tahmin ediyordum ama... Bu kadarını da beklemiyordum.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle ya?” Kendimi temasından kurtarıp öfkeli gözlerimi onunkilere çevirdim. “Ne bekliyordun? Başımı eğip tıpış tıpış oraya mı gidecektim? Cebinden ne kadar çıktığını bile bile! Sen... Benim bunu karşılayamayacağımı biliyorsun. Bu minik bir jest değil Dorukhan. Çok fazla şey demek. Her şey demek!”

“Lütfen.” Uzlaşmacı tavrıyla bana bir adım yaklaştı. “Çok başarılı olacağını biliyorum. Bir yol istiyordun, çiziyorum Feza. Ağzımdan çıkan sözleri öylesine söylemem ben. Çıkmaz sokaktaydın, duvarı kırdım. Bitti gitti. Bu şekilde bak yaptığımıza. Olayın maddi kısmı düşüneceğin en son şey olsun. Yukarı çıkmak istiyorum dedin bana. Fırsat bu fırsat. Bir bak, bir kez dene. Öylece silip atma. Kır şu kabuğunu da herkese kim olduğunu göster artık ya!”

“Sana piyango mu vurdu hayırdır ya?” Onu göğsünden ittirdim. “Evlendik mi biz? Kocam mısın sen benim? Nasıl bu kadarını gözünü kırpmadan gözden çıkarabiliyorsun benim için? Elbisemi aldığın için bile yerin dibine girdiğimi bildiğin hâlde... Yok. Tek bir tane mantıklı açıklaması yok böyle bir şey yapmış olmanın.”

“Var,” dedi. “Hayalindi. Gerçekleştiriyorum. İmkânsız sanıyordun. Olmadığını kanıtlıyorum. Zamanında benim için yaptığını şimdi ben sana yapıyorum.”

“Ben sana kahve yaptım, kahve! Birkaç yüz bin çıkarmadım cebimden. Bana duyduğun sevginin karşılığını paramla vermeye çalışmadım!”

“Ne?” Kaşları çatıldığında yüzüne hızla öfke yerleşti. “Hiç hoş şeyler ima etmiyorsun!”

“Yaptığın bu değil mi?”

“Yaptığım ne biliyor musun?” Bir adım yakınımaya girdiğinde yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım. “Beş kuruş parası olmadığı için idmanlarda açlıktan bayılan bir çocuk olarak insanların hayallerine giden yoldaki zorlukları kaldırmaya çalışmak.” Bir adım daha attığında göğsü şiddetle inip kalkıyordu. “Benim derdim seni küçük düşürmek değil,

seni göğe çıkarmak. Bunu anlamıyor musun? Benim derdim. potansiye-
lini maddiyat yüzünden yok etmemeni sağlamak.”

“Bu...”

“Kardeşin için de bunu yapmaya çalışıyorum.” Onun da ses tonu gi-
derek yükseliyordu. “Ben siktiğimin para babası değilim Feza. Zengin
züppesi de değilim. Sana kız arkadaşım olduğun için ödeme yapmı-
yorum. Sen benim kız arkadaşımın kazandığım para bize ait demektir
zaten. Hesap kitap yapılacak bir durum yok!”

“Bu bir emrivaki, Doruk.”

“Emrivaki olmasa, dünya ikiye ayrılrsa kabul etmeyeceğin bir şey aynı
zamanda.” Haklıydı. Asla etmezdim. Çok yanılttı. “Bir şeylerin değişme-
sini istediğini sayıklayıp duruyorsun ama bir şeyler değişsin diye parma-
ğını bile oynatmıyorsun. O zaman bırak da senin için bir akış yaratayım.
Senin için harcamayacaksam ben bu parayı neye harcayacağım? Daha
değerli neyim var ki benim?”

Onu öpme isteğim, çekip gitme isteğime baskın geldiğinde yakasını
sertçe kavradım ve dudaklarını benimkilere bastırmasını sağladım.

Çok sinirliydim.

Yemin ederim, öfkeden köpürmek üzereydim.

Ama onu seviyordum.

Niyetini anlamıştım. İyi bir şey yaptığını sanıyordu. Ona yaptığım
itiraftan sonra uyuyakaldığımda bir saniye bile düşünmediğine emindim.
Bir şeyler yapmamak onun için bir seçenek olamazdı çünkü o böyle bi-
riydi. Her şeyi kendince çözmeye çalışıyordu ama benim için birikimini
harcaması?

Bilmiyordum, bu çok fazlaydı.

Dudaklarımı karşılamaya çalışırken henüz bir öpüşme başlattığımı
idrak edebilmiş değildi. Kavga etmeye odaklanmıştı kendini. Sonra yine
kavga ederdik. Şimdi sadece onu öpmeliydim.

Yakasım bırakıp elimi ensesine kaydurdum başını biraz daha eğmesi
için. Doruk ilk şoku atlatabildiğinde belimi kavradı fakat beni kendine
çekmek gibi bir hamlede bulunmadı. Bu yüzden bunu ben yaptım. Onu
üzerime çektim.

Kabul edebileceğim bir şey sunmuyordu. Arkamdan iş çevirmişti ve
tüm bunlar onu boğmam için yeterli sebeplerdi. Diğer yandan, benim
için böyle bir şey yapmak istemesi çok kıymetliydi. Kendimi karmaka-
rışık hissediyordum.

“Feza,” diyerek geri çekilecekken “Sus!” dedim. “Yoksa seninle kavgadeceğim.”

Şimdi düşünmek istemiyordum. Aslında, kafamın içinden ona tutunarak kaçmaya çalışıyordum.

Bu kez dudaklarını benimkilere yaslayan oydu. Onu öyle yoğun duygularla öpüyordum ki her an ağlamaya başlayabilirdim. Dişlerimi alt dudağına geçirerek bu yaptığını hiç de onaylamadığımı, şu anki öpüşmemizin onun için bir ödül olmadığını anlatmaya çalıştım. Üzerime doğru attığı bir adımla sırtım koridorun duvarına yaslandığında dilini kullanarak dudaklarımı aralamamı sağladı ve aklımı bulandırmaya başladı. Düşüncelerimi söküp almak istercesine beni öpmeyi sürdürüyordu. Ben de tırnaklarımı ensesine bastırarak ona karşılık veriyordum.

Bir saniye sonra, eli belimden kayıp kalçamın altına ulaştı. Tek bir hamlesiyle beni kucağına çıkmam için yönlendirdi. Ellerim boynunda kenetlenmişken onunkiler bacaklarımın altından beni kavradı. Bacaklarımı beline doladığımda sırtımı duvara bastırdı ve ilk kez kendini geri çekmek gibi bir çabaya girmeden benimle öpüşmeye başladı.

Kesik bir nefesin ardından inlediğimde Doruk dudaklarımdan ayrılıp öpücüklerini çeneme kaydırды. İstemsizce boynumu yukarı kaldırarak ona alan açmış oldum. Bu alanı saniyesinde değerlendirdi. Dudakları çenemin altına, oradan da boynuma indi. Ilık nefesleri tenime çarptıkça delirmenin eşiğine geldiğimi hissediyordum.

Boynumda nefeslenirken “Sikeyim,” dedi sert bir sesle. “Ben ergenin tekiyim!”

Siniri, çaresizlikle çevrelenmişti. Bacaklarımı belinden çözmemi sağladığında ayaklarımın üzerine zar zor basabildim. Kendini benden uzaklaştıracığı yerdeydik. Geri çekilecekken gözlerimin içine baktı ve her ne gördüyse tek bir adım bile atamadı. Duvarla onun arasında kapana kısılmıştım.

“Sana çok sinirliyim,” dedim nefes nefese. Çocuğu iki saniye önce büyük bir açlıkla öpmüyor olsaydım belki bana daha fazla inanırdı. “Çok...”

“Her sinirlendiğinde böyle olarsa işimiz yaş.” Yüzüne yerleşen o serseri gülümsemeye hayretle baktım. Amacım korkutucu olmaya çalışmaktı, benimle dalga geçmesi değildi.

“Ciddiye al beni!”

“Önce titremeyi bırak.” Dudaklarının kıvrımındaki keyif, kaşlarımı daha fazla çatmama sebep oldu. “Yerimde sabır taşı olsa çatlardı amına

koyayım,” dedi beni bırakıp kendisiyle dalga geçmeye başlayarak. “() gözlerle bakıyorsun bana bir de...”

Ellerimi destek alabilme amacıyla duvara yaslayıp gözlerimi ona çevirdim. Şişmiş dudakları ve dağınık saçlarıyla beni izliyordu. “Benim için böyle bir şey yapmanı kabul etmeyeceğim.”

“Senin için yaptığım her şeyi kabul edeceksin.” Sırıttı. “Zamanı geldiğinde.”

Yer yarılmalıydı ve ben de içine girmeliydim. Utandığımı başka türlü saklayamazdım. “Büyük sözler,” dedim gözlerimi devirir gibi yaparak.

“Sen daha hiçbir şey görmedin.”

Sertçe yutkundum. “Aklımı dağıtmaya çalışıyorsun.”

“Olabilir.” Beni manipüle ettiğini kabullenmesini beklemiyordum. Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Gitmemen için daha fazlasını yapmam gerekecekse şansımı deneyebilirim.”

“Gidecek olmam seni neden bu kadar korkuttu?”

“Dönmeyeceksin sandım,” dedi tek nefeste. “Gittiğinde dönmeyecek birisine benziyorsun sen. Kapıyı çarpıp çıkarsan yeniden yalnız kalırdım, tamamen.”

“Çok sinirlendiğimde ağzımdan çıkanı kulağım duymayabiliyor,” diye açıklamaya giriştim. “Ve sana çok sinirliydim, hâlâ öyleyim. Hak etmediklerini söylememek için gitmek istedim. Benim için yaptığın şey çok uç, Doruk. Çizdiğim sınırı göz göre göre parçaladın. Üstelik bana söz hakkı bile tanımadın.”

“Bağırıp çağırman sorun değil,” dedi gözlerimin içine dikkatle bakarak. “Susma ama. Sen sustuğunda kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Ben de kendimi aynı şekilde hissediyorum, senin yüzünden.”

“Bu paranın beni zorlamayacağını söyledim. Ortada kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Yer değiştirmiş olsaydık benim için aynısını yapar mıydın yapmaz mıydın?”

Yapardım. Hiç düşünmezdim hem de. Kenarda hazır bir birikimim olmasına da gerek yoktu üstelik. Ona bir çift ayakkabı hediye etmek istediğim için fiyat araştırmalarına bile başlamıştım. Cevap vermemiş olsam da cevabımı anladı. “O zaman?” diye sordu durumu normalleştirmeyi deneyerek.

“Aynı şey değil.”

“Aynı şey.”

“Anlaşamayacağız çünkü benim tarafımdan bakmayı denemiyorsun.”

“Sen de benim tarafımdan bakmayı denemiyorsun,” dedi. “Ablam, Onur abi, yeğenlerim ve sen Feza... Hayatım bu kadar benim. Elime geçen her kuruşu size harcarım, kimse de bana karışamaz. Benim sizden başka hiçbir şeyim yok. Tek başıma yaşıyorum, maçlara çıkıyorum, eve dönüyorum. Bu kadarım. Ekstra bir alışkanlığım, pahalı bir hobim yok. Bu yüzden...”

“Beni bursa mı bağladın?” Alayla güldüm. “Beni kedi yavrun olarak sahiplenmeye mi karar verdin? Bu yüzden ne?”

“Lütfen,” dedi içtenlikle. “Olaya bu şekilde bakmayı bırakmalısın.”

“Fırat’a yeterince yardım ediyordun ve içim bu konuda bile rahat değildi benim.” Gözlerimi sıkıca yumup açarken sakinleşmeye çalıştım. “Erteleyelim,” dedim. “Bu konuşmayı erteleyelim yoksa tartışacağız.”

“Buna açığım,” dedi. “Tartışabiliriz, yüz yüze olduğumuz sürece.”

“Kahvaltı yapalım.” Kestirip atmak istemiyordum. Sadece durup düşünmek için fırsatım olsun istiyordum. Doruk bana bu fırsatı bırakmıyordu. Onun fikirleriyle düşünmeye başlarsam kendi aklımın içinden uzaklaşacaktım. Nasıl bir yol izlemem gerektiğine kendim karar vermiydim. Kredi çekmekle böbreğimi satmak arasında gidip geliyordum, yani henüz elimde makul olabilecek herhangi bir seçeneğim yoktu.

Başını sallayıp bana ayak uydurdu. Kahvaltımızı huzursuz bir sessizliğe gömülerek yaptık. Yumurta soğumuş, domatesler suyunu salmıştı. Çaylar da aynı şekilde soğuktu ama ikimizin de umurunda değildi. Bakışlarının yüzüme değdiğini hissediyor olsam da ben masa örtüsünün desenleriyle ilgileniyordum. En sonunda çatalını bırakıp “Lütfen,” dedi. “Böyle olmayalım.”

“Nasıl olacağımızı bilmiyorum.”

Kendimi hem yok sayılmışım hem de dünyada bir tek ben varmışım gibi hissediyordum. İkisinin aynı anda olabileceğini ben de yeni öğreniyordum.

“Hiç sevinmedin mi peki? Birazcık bile mi?”

Gerçek gibi gelmiyordu ki. “Ben gideyim Doruk, gerçekten.” Ayağa kalktığımda gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Hevesini kırmak istemiyordum. “Söz veriyorum konuşacağız. Çok teşekkür ederim, çok incesin. Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama kafamı toparlamam gerekiyor. Visal’e uğrayıp eve geçerim. Yazacağım ben sana, tamam mı? Üstümü değiştireyim şimdi.”

Hiçbir şey söylemedi. Orada yenilgiye uğramış gibi oturmaya devam etti. Kırılmasını istemiyordum ama kırıgın tarafımı da saklayamıyordum.

Bu yüzden uzatmadım. Çıkmadan önce yanağına bir öpücük bıraktım. Ardından Visal'e geçtim. Visal, artık asla bana eskisi gibi hissettirmiyordu. Sadece başka bir sığınak bilmediğimden dönüp dolaşıp kendimi burada buluyordum ve bunun beni zehirlemeye başladığının farkındaydım. Tek yaptığım burada uzatmaları oynamaktı.

Akşam olana kadar mutfakta biraz zaman geçirdim. Eren bende bir şeyler olduğunun farkında olsa da ricam üzerine beni konuşmaya zorlamadı. Naz dükkâna bugün uğramayacaktı, o yüzden düşünmeye zaman ayırabildim.

Raflara dizilecek kurabiyeleri hazırlarken bu işi profesyonel anlamda yapmayı ne kadar istediğimi düşündüm.

Sadece bir kez dile getirebilmişim ve sonucu bu olmuştu. Sonucu sevgilimin olaya müdahalesiyle adımın o kayıtlarda yer almasıydı. Bu kulağa bana ait bir başarıymış gibi gelmiyordu. Sanki onu kullanıyormuşum gibi geliyordu.

İşin içinden çıkamayacağımı anlayınca işten erken çıktım. Gittiğim yer ev değildi, babamın dükkânıydı. İnsan bütün yolları unutsa bile ayakları onu günün sonunda en güvendiği insana götürürdü. Buna çok inanıyordum.

Beni dün gece görmemişti, sabahsa evden erken çıktığımı sanıyordu. Bir gün ayrı kalmamızın ardından onu görmeye dükkânına gelmiş olmamı çok tatlı karşıladı. Çırağını bize çay getirmesi için gönderdiğinde ikimiz tam da istediğim gibi yalnız kaldık.

Ona bazı detayları değiştirerek olanları anlatmaya başladığımda her bir kelimemde içimdeki yükün hafıflediğini hissediyordum. Ebeveynlerimden sır saklamak, onlara yalan söylemekmiş gibi hissettiriyordu ve ben bu histen nefret ediyordum. Sarhoş olduğumu ve geceyi Doruk'ta geçirdiğimi öğrenmese de Doruk'un benim için ödediği kursun ücretini öğrendi. Sandalyemde zar zor otururken gözlerimi yere indirip vereceği tepkiyi beklemeye başladım.

"Neden bana söylemiyorsunuz?" Çok üzülmüştü. Sesini yükseltir, Doruk'a ya da bana kızar sandım ama o bir anda mahvolmuş gibi ellerini dizlerine bastırdı. "Babacığım, siz neden gelip bana ne istediğinizi anlatmıyorsunuz? Her şeyi en son neden ben duyuyorum?"

Özür diledim. Arka arkaya, defalarca. Onun sesindeki en ufak titreme benim gözlerime yaşlar dizerdi. Bu hep böyleydi. Çocuklarının yeterince yanında olmadığıyla ilgili kendini suçlamaya başladığında kendimi

dünyadaki en korkunç insan gibi hissediyordum. Suçluluk duygusu her yanıma sarıyordu.

Ne düşündüğünü benimle paylaşmadan önce “Çağır onu,” dedi babam. “Konuşalım.”

“Eve mi çağırayım?”

“Hayır, eve değil.”

Soğuk sınırlar çiziliyordu. Doruk’a ona yazacağımı söylemiştim fakat o bile yüksek ihtimalle bugün benden mesaj beklemiyordu. Oysa ben çoktan lavaboya diye kaçıp onun numarasını tuşlamıştım. Ardından vakit kaybetmeden “Babama bahsettim,” dedim *alo* demek yerine. “Konuşmak istiyor seninle.”

“Geleyim,” dedi hemen. Çekinmiyordu. Geri adım atmayacağı da ortadaydı. Gösteriş olsun diye yapmamıştı. Sevindiğimi söylememiş olmam, *o zaman ne hâlin varsa gör* demesine sebep olabilirdi. Belki başka birisi bu kadar anlayışlı olmazdı bana karşı. Belki onun emrivakisine maruz kalan biri de benim kadar anlayışlı olmazdı ona karşı ama günün sonunda, o ve bendik. Biz bundan ibarettik. “Bir şey lazım mı? Gelirken alayım.”

Eve geleceğini sanmıştı. Ben de öyle olur sanmıştım. “Dışarıda görüşeceğiz,” dedim. “Üçümüz.”

Dudaklarından acı dolu bir ses döküldü. “Benim yedinci sandalye yalan oldu desene.”

O böyle söyleyince canım çok yandı. Karşılığında elimde bir teselli cümlesi bulunmuyordu. Babamın ne tepki vereceğini asla kestiremiyordum, bana renk vermemişti. O masaya oturduğumuzda ne konuşacaktık fikrim yoktu. Kendimi rahat hissettiğim de söylenemezdi.

“Peki biliyor mu?” diye sordu. “Geceyi.”

Kulağa gece aramızda bir şeyler yaşanmış gibi gelen sorusu yüzünden bir anlığına donup kaldım. Hiçbir şey yaşanmamış sayılmazdı. Doruk durmamız konusunda bu kadar net olmasaydı beni kolayca ileri gitmeye ikna edebilirdi. Ben, Dorukhan Falay’a çok kolaydım. Uzansa dokunabilir, rahatlıkla aklıma sızabilirdi.

“Bebeğim,” dedi. “Orada mısınız?”

“Evet.” Bir nefes alıp “Hayır,” diye düzelttim. “Evet, buradayım. Hayır, gece eve döndüğümü sanıyor.”

“Ne yapalım istersin bu konuda?”

“Nasıl yani?”

“Onun yüzüne her baktığında için içini kemirecekse babana gerçeği anlatabilirim.” Ciddi miydi? Yiyeceği azarı düşünmek yerine daha fazla azar yemenin yollarını aradığının farkında değil miydi? “Gizlememiz gereken bir şey yapmadık,” dedi. “Saklayacağımız, üzerini kapatacağımız bir şey de yaşanmadı. Babana söylemeyecek bile olsak kendini bu konuda huzursuz hissetme.”

“Onun benim babam olduğunun ve sarhoş bir hâlde geceyi evinde geçirdiğimi öğrendiğinde durumu hiç de medeni karşılamayabileceğinin farkındasın değil mi?”

“Bana istediği gibi tepki gösterebilir,” dedi. “Sana göstermediği sürece problem yok.”

Doruk’un bana âşık olduğunu iliklerime kadar hissettiğim bir anın içindeydik. Üstelik yakınımda bile değildi, telefonun öbür ucundaydı. Onu görmüyor, yalnızca sesini duyuyordum ama kelimeleri her şeyden öte bir şekilde aklımda yer ediniyordu.

“Seninle görüşmeme izin vermeyebilirler,” dedim burnumun kemerini sıkarak. Göğsüm sıkışıyordu. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. O yüzden nasıl karşılayacaklarını gerçekten bilmiyorum.”

“İzin mi?” Duraksadı. “Seninle görüşmek için babandan izni bir kere aldım, orada kapandı o mevzu. Üç yaşında değilsin, beni sana yasaklayacak hâlleri yok.”

“On dokuz yaşına girecek olabilirim,” dedim. “Ama onlar benim annem ve babam.”

“Ve?”

“Yani bu kısıtlama getirebilecekleri anlamına geliyor.”

“Ben senin ekran süren miyim bana kısıtlama getiriliyor amına koyayım?” diye sordu Doruk. “Saçma sapan konuşup beni sinirlendiriyorsun. Baban sana onunla görüşme dese beni silip atabileceğin bir yerdeyse boş yere yormayayım seni Feza.”

“Böyle mi söyledim?” dedim hayretle.

“Söylediklerin aynı kapıya çıkıyor.”

“Bana bak,” diye cümleye girdiğimde karşımda olsa işaret parmağımı onun göğsüne bastıracağımı biliyordum. “Ben seni arkamda bırakmaya meraklı değilim. Bana bu şekilde davranma. Kafanda beni her kimle kıyaslıyorsan bunu yapmaktan vazgeç çünkü ben senden vazgeçmiyorum, duydu mu beni?”

“Vazgeçmesen iyi olur,” dedi. “Çünkü kurallara uyan bir çocuk gibi görünebilirim ama yasakları çiğneme konusunda üstüme yoktur Feza. Sana yasak hâle gelirsem sizinkilerin benimle tekrar tanışması gerekir.”

Bunun beni güldürmesinin doğru olup olmadığını umursamadım. “Kaldır kıcını da sana atacağım yere gel,” dedim. Güldüğümü anlayınca gülümsediğini hissettim. “Kaçarak evlenmek için biraz gencim. Babamla orta yolu bulmayı denememiz gerekiyor.”

“Evleneceğimizi bilmen güzel,” dediğinde dalga geçtiği sesinden anlaşıyordu fakat bu şaka kalbimi hızlandırdı.

“Kapatıyorum.”

“Kapatırsın tabii.” Keyifle güldü. “Utanınca kaç hemen.”

“Görüşürüz.”

“Görüreceğiz. Babana tam bir saate orada olacağımı söyle.”

Gerçekten de tam bir saat sonra adresini attığım kafeye geldi. Biz babamla köşedeki bir masaya geçip kahvelerimizi söylemiş, gergin bir şekilde yan yana oturuyorduk. Doruk kapıdan içeri girdiğinde içerideki tek tük insanın gözü ona çevrildi. Köşede yalnız başına kitap okuyup kahve içen kızın gözlük çerçevelerinin üzerinden ona biraz fazla dikkatli baktığını fark edince omuzlarımı dikleştirip Doruk’a sanki beni görmüyormuş gibi el salladım. Gülümsedi ve hızlı adımlarla masamıza geldi. Babamın elini sıkmak için biraz eğilmesi gerekmişti çünkü babam onu karşılamak için yerinden kalkmamıştı.

Sandalyeye yerleşirken “Nasılsınız?” diye sordu Doruk. Benim kadar gergin görünmüyordu. Aslında, biraz fazla rahat görünüyordu.

“Mutlu değilim, Dorukhan,” dedi babam. “Biraz sinirim bozuk, Dorukhan. Tepem atmış durumda, Dorukhan. Sen nasılsın evladım?”

“İyiydim,” dedi. “Ama sanırım iyi olmamalıyım, efendim.”

“Evet Dorukhan.”

“Evet efendim.” O ellerini birbirine kenetlerken ben biraz nefes almamı sağlar belki diye kahvemden bir yudum aldım. “Doruk deseniz olmaz mı?”

“Başka şeyler dememek için kendimi zorluyorum, Dorukhan.”

Doruk güldü. “Kızınız aynı size benziyor Feyyaz Bey.”

“Lan sen delirtecek misin beni?” diye sordu babam, daha fazla medeni kalamayarak. “Evlatlarımı evlat edinmeye mi karar verdin? Derdin ne oğlum senin?” Doruk, bu tepki karşısında şaşırırken babam onu olduğu yere kilitleyecek bir başka cümle kurdu. “Hiç bilmiyorsun, değil mi?”

“Anlayamadım, neyi?”

“Bu işleri.” Babam geriye doğru yaslandı. “Ne doğru ne yanlış, ne nasıl yapılır, neyin adabı nedir... Hiç kimse göstermedi sana, değil mi? Hayatın boyunca fevri kararlar aldın. Tek başına.”

Üst üste duyduğu respitler onu derinden etkilerken benim kalbimin kırılan parçaları etrafa saçılmaya başlamıştı. Olaya bu açıdan yaklaşmamış, babamın gözüyle onu görmemiştim.

“Doğru,” dedi Doruk başını eğmeden. Çenesi kasılmış, omuzları gerilmişti. Rahat tavrından hiç eser kalmamıştı. Önüne duvarlarını çekmeye hazır şekilde gardını kuşanmıştı.

“Sonunu düşünmeden hareket ettin, gününü kurtarmaya baktın çoğu zaman. Birileri seni fazla yok saydığı için sen elindeki her şeyi etrafındaki herkese veriyorsun. Biz de buna dahiliz, değil mi oğlum?”

“Bu şekilde bir konuşma beklemiyordum,” dedi Doruk, rahatsız bir şekilde. “Kızacaksanız kızabilirsiniz. Bana böyle yaklaşmanıza gerek yok.”

“Aranız iyi mi?” diye sordu babam, yüzünü bana çevirerek. Başımı sallamakta gecikmedim. Sorunlarımız yok değildi, vardı ama bunlar çözebileceğimiz şeylerdi. Benden onayı aldığı anda yeniden ona döndü. “Şimdi beni iyi dinle. Çok iyi, tamam mı?”

Doruk bir çocuk gibi kafasını salladı.

“Biz zaten buradayız,” dedi babam. “Bizi yanında tutman için parana ihtiyacımız yok.”

Doruk’un yüzünde beliren ifade, bu gece ağlama sebebim olacaktı. Babam onun yüzüne bir tokat geçirse böyle bir etki yaratabileceğini sanmıyordum. Yanlış anlaşılmış olmanın paniğini taşıyarak “Ben...” diye söze girecekken babam “Dinle dedim sana,” diyerek onun sözünü kesti.

Doruk sustu.

Bana bakmadı, babama bakmadı. Yüzünü masaya eğdi. Derin bir nefes aldı ve yeniden çenesini kaldırıp hazır olduğunu belirtti.

“Seni az buçuk tanımıyor olsaydım tamamen kontrolden çıkar ve kızımın gözünü boyamaya çalıştığını düşünürdüm,” dedi babam. Ses tonuna sakın demek yeterli değildi. Sesi, rahatsız edici seviyede dingindi. “Niyetinin iyi olduğuna eminim,” dedi. “Bunu birazdan konuşacağız. Ama bu şekilde olmaz. Tamam mı?”

“Ne olmaz?”

“Daha fazla sevilme isteğin yüzünden paranı kullanırsan bunu fark eden birileri çıkıp seni hayata küstürür.” Babamın her bir sözü, Doruk’un içinde birkaç kemiği kırıyor gibiydi. “İyi niyetin, sonun olur Doruk.

Hayal kırıklığına uğrayıp durursun. Sen benim soframa ünlü bir basketbolcu olarak oturmadın, kızımın erkek arkadaşı olarak oturdun.”

“Ve şimdi oraya layık değilim,” dedi Doruk. “Anlıyorum efendim, bana bir açıklama fırsatı verirseniz kendimi ifade edebilirim ama beni yerin dibine gömmeye istediğiniz henüz dinmediyse sessiz kalmaya devam edeceğim.”

“Sana doğruları söylüyorum,” dedi babam. “Kimse söylemeyeceği için.”

“Söyledikleriniz ucundan Feza’ya dokunuyor ve bunu açık açık ifade ettiğiniz an tavrımın değişeceğinden emin olabilirsiniz.”

“Ne açıdan?” diye sordu babam ılımlı bir sesle. Onunla tartışmak değildi amacı. Öyle olsa sesini yükseltmekten çekinmezdi. Babam buraya bizi uzlaşma sağlayabilelim diye getirmişti.

“Sizce kızınız para için mi yanımda duruyor?” diye sordu Doruk, baskın bir sesle. “Ben onu parayla mı yanımda tutuyorum? Çünkü cümleleriniz buraya kolayca çekilebilir. Etrafımdaki bir avuç insan, kazandıklarım için yanımda çünkü ben beş para etmez biriyim, öyle mi? Kibar olmanıza gerek yok, içinizden geçeni yüzüme söyleyebilirsiniz. Eminim daha önce de duyduğum şeylerdir.”

“Seni bu hâle getiren kişiyle karşılaşsaydım yemin ederim ki onu bertirdim.”

Babamın dudaklarından dökülenler Doruk’un tüm kalkanlarını yere düşürmesine sebep oldu.

“Benim içimden seninle ilgili kötü şeyler geçmiyor Doruk. Öfkeliyim, değilim demedim. Seni buraya konuşmaya çağırdım çünkü şunu çok iyi anlamamı istiyordum. Biz, senin için buradayız oğlum. Anadolu Efes’in yıldız oyuncusu olman, kızımın erkek arkadaşı olmandan daha çok umurumda değil.”

Bu ilk bakışta doğru bir cümle gibi gelmiyordu ama babamın her bir harfi samimiyetle söylediğini biliyordum. Şimdiye dek bu konuyu konuşmamış olmamız, babamın kızının erkek arkadaşını her an konuşabilecek kadar rahat olmamasından kaynaklanıyordu. İlişkimizi desteklediğini dile getirmesine gerek yoktu. Onu sevdiğini biliyordum.

Ama bu kadar sevdiğini bilmiyordum.

“Bakın Feyyaz Bey,” dedi Doruk, tüm şeffaflığıyla babamın gözlerinin içine bakarak. “Kendimi acındırmak için söylemiyorum ama ben gerçekten çok zor şartlar altında büyüdüm. Sizin çocuklarınızı kesinlikle kendimle aynı kefeye koymuyorum, beni yanlış anlamayın. Sadece elimi

her taşın altına koymak istiyorum çünkü benim için Feza gerçekten çok kıymetli. Bunun herhangi bir maddi karşılığı asla olamaz. Tesadüf eseri bana ağzından bir hayalini kaçırdı. Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Bu konuda onu cesaretlendirmesi gereken bir kişiye ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Benim ablam vardı. Her şeyini benim için vermeye hazırdı. Ben böyle gördüm, böyle büyüdüm efendim. Fevri kararlar aldığım doğrudur fakat herhangi bir pişmanlık duymuyorum. Sizi küçük düşürmek gibi bir niyetim yok, olamaz da zaten. Yalnızca, siz bunu desteklemeyecek olsanız da ben Feza'nın arkasında sonuna kadar duracağım. Bu maddi olur, manevi olur, orası bana kalsın. Tek dileğim buna mâni olmamanız. Kendimi anlatabiliyor muyum?"

"Teşekkür ederim," dedim. Babamın gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Araya girmemi beklemiyordu. Sessiz kalmayacaktım. Ben bu masada Doruk'un yalnız hissetmesine sebep olmayacaktım. Ona ailem dediysem, onu kendimden saydıysam bunu yapamazdım. "Baba, içim rahat olmasa da onun bunu içinden geldiği için yaptığından eminim. Şimdi her şeyi bir kenara bırakıp bu durumu nasıl çözeceğimizden bahsedebilir miyiz? Kaydı belki çok geç olmadan iptal edebiliriz."

"Etmek istemiyorsun," dedi Doruk, sertleşen sesiyle. Kararlı bir şekilde arkamda duracağını söylemişti, şimdiyse bunu nasıl yapacağını bana gösteriyordu. "Oraya gideceksin Feza."

"Diyelim ki gitti," dedi babam. Onun da ses tonu şimdi daha bas-kındı. "Ve diyelim ki işler aranızda istediğiniz gibi gitmedi. Yarın ayrıl-dınız diyelim Doruk. O zaman ne olacak?"

"Kartımı kullandığınızı iddia ederek evinize haciz memuru yollaya-cağım." O kadar gergindim ki bu bana büyük bir kahkaha attırdı. Kol-larım gevşerken tuttuğum nefesi de sonunda bıraktım. Elimi ağzıma kapatıp kendimi durdurmaya çalışsam da bir türlü olmuyordu. Doruk önce bana, ardından babama baktı. "Feza gülmeye devam ederken ben sizi mahkemelerde süründüreğim Feyyaz Bey. Her kuruşunu ödemek zorundasınız."

"Dalga geçme benimle, koca dana seni."

Babamın da gülümsediğini görünce Doruk önce bir tebessüm etti, ardından arkasına yaslandı. "Ne dememi bekliyorsunuz ki? Ona da söy-ledim, size de söylüyorum. Benim kazandığım bizimdir. Harcadığım hiçbir kuruştan pişmanlık duymam. Bu arada benden kurtulmak istedi-ğinizi bilsem de yarın ayrılmıyoruz Feza'yla, haberiniz olsun. Feza, senin de haberin olsun."

Ayağımla masanın altından onu dürttüğümde ne var dercesine omuzlarını silkti. Babam, “Şovunu sahada yap,” dedi. “Benim yanımda, benim kızıma karşı değil.”

Doruk sıırttı. Babam da sıırttı. İkisinin birbirlerine böyle gülmelerini izlerken dünyanın en şanslı kızı olduğumu düşündüm.

“Şimdi,” dedi babam bana bakarak. “Oraya gitmek istiyorsun, değil mi?”

“İçim rahat etmez,” dedim. “Gitmek istiyorum ama bu şekilde değil.”

“Bunu bir şekilde karşılayacağız Doruk.” Doruk’un yüzündeki kan tek bir saniyede çekilirken hızlıca başını iki yana salladı. “Karşılayacağız,” dedi babam. “Ne yazık ki bunu hemen yapabilecek kadar gücüm yok. Kenarda biraz birikmişimiz olsa da dört çocuklu bir evi geçindirmeye çalışıyorum ben. Her birini düşünmek zorundayım.”

“Asla, hayır! Bunları söylemediniz, ben de duymadım. Kesinlikle böyle bir şeyi teklif etmeyin.”

“Bu parayı bize borç verdin.”

“Ölümü görün!” dedi Doruk birden.

“Tövbe estağfurullah, tövbe tövbe... Öyle şey denmez.”

“Ölümü görün!” dedi Doruk, korkarak. “Kabul etmem böyle bir şeyi. Ne borcu Feyyaz Bey? Yapmayın etmeyin. Az çok ne kazandığımı biliyorsunuzdur. Yerine koymanıza hiç ihtiyacım yok. Dualarınızla MVP olacağım birkaç maça bakar karşılaması. Bir babanın duasını alamaz mıyım sadece?”

“Sen benim duamı alırsın almasına da paramı da alacaksın.”

“Mümkünatı yok.”

“Alacaksın!”

“Bakın ölürüm?”

Kenarda bir süs bebeği gibi otururken elimden gülmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Çok ciddi bir konu konuşuyorduk ama muhabbetleri hiç ciddi değildi. Doruk, babam birkaç kere daha ısrar ederse son koz olarak ağlamayı deneyecek gibiydi.

“Ben seni anlayabilmek için çok çabalıyorum,” dedi babam. “Sen de beni anlayabilmek için biraz çabalar mısın? Bir anda piyangodan çıkar gibi ortaya çıkıp kızımın her giderini karşılamayı istemiyorum Doruk. Madem yarın ayrılmayacaksınız, madem ileriye bakmayı deniyorsun, o zaman bunu baştan oturtman gerekiyor. Beni her zaman karşında bu kadar medeni bulamazsın. Seni ve hayat koşullarını göz önünde

bulundurarak bu yaptığını sineye çekmeyi deniyorum ama tekrarı durumunda külahları değişiriz.”

“Özür dilerim,” dedi Doruk. “Ama size böyle bir söz vermeyeceğim. Tutamam çünkü. Benim için para, yalnızca bu şekilde kıymet kazanıyor. Ablama ya da abime de sorabilirsiniz. Bu göz boyama ya da size yaranma isteği değil, bu benim karakterimin bir parçası.”

“İnsanlara hayatında oldukları için hediyeler almak zorunda değilsin,” dedi babam.

Doruk o an nefesini tuttu ve bunu fark ettim.

Rahatsız olmuştu çünkü babam elinde ona onu yansıtan bir ayna tutuyordu.

“Bir çiçeğe de aynı şekilde mutlu olur benim kızım,” dedi, sevgisi sesine bulaşmışken. “Ona aldığı çiçeğin bir tanesini jelatinledi ve defterinin arasına koydu. Gördüğümü bilmiyor ama gördüm. Mutfak masasında bunu yapacak kadar alıktı mutluluktan.”

“Bunu Doruk bilmesine de olurdu sanki baba,” dedim utançtan yanaklarımın kızardığını hissederek.

“Anlatmaya çalıştığımı anlasın,” dedi babam. “İnce düşüncelisin, ben anladım seni. Cimrilikle uzaktan yakından alakan yok. Bırak cimriliği, git bana kredi çek desem hangi bankadan diye soracak bir tıpsın sen. Çözmesi sandığın kadar zor biri değilsin Doruk. İçine kapanık olman, karakterini saklamaya yetmiyor. Senin iyiliğin yüzüne bile yansıyor.”

Çok utanmıştı ve bu onu çok tatlı yapmıştı. “Böyle düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

“Senin için yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa kapımız her zaman açık olacak,” dedi babam. “Ortada yaptığın bir hata olduğu için seni şımartmak da istemiyorum ama yine de söyleyeceğim. Teşekkür ederim, oğlum. Feza benim ilk göz ağrım. Onu ne kadar önemseddiğini görüyorum. Bunu ifade ediş şeklini tasvip etmemiş olsam da yine de düşüncenin çok kıymetli olduğunu kabul etmeliyim.”

Doruk’un gözleri benimkilere değdi. Bana gülümsediğinde gözlerinin içine saklanmış tüm ışıklar aynı anda yandı. “Benimle dışarıda görüşmek istediğiniz için artık sizin evinizde bana açılacak bir kapı olmadığını düşünmüştüm,” dedi dürüstçe. “Ve bu beni gerçekten çok üzmüştü. Ben teşekkür ederim Feyyaz Bey.”

“Bu sana kendini yer yer kötü hissettirecek bir konuşmaydı,” dedi babam. “Farkındayım. Buna ailemin şahit olmasına gerek yok. Aslında bu mevzu, senin ve benim aramda da gayet halledilebilirdi ama Feza’yı

yok sayarak ona saygısızlık etmek istemedim. Çünkü önemli olan onun istekleri ve düşünceleriydi. Bana gelip durumu anlatırken kendini çok rahatsız hissettiği her hâlimden belliydi. O yüzden seninle hızlıca yüz yüze gelmek istedim. Umarım herhangi bir planını bozmamışımdır.”

Bana böyle değer verişî gözlerimi nemlendirmişti. Böyle bir adamın kızı olmak, içimi tarifsiz bir gururla dolduruyordu. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevmiyordum. Onun bendeki yeri her zaman bambaşkaydı.

“Feyyaz Bey,” dedi Doruk, kırık bir gülümsemenin eşliğinde. “Sizin gibilerin var olduğunu bilmiyordum. Karşımda kanlı canlı oturuyor olmanıza rağmen gerçekliğinizi sorgulatiyorsunuz bana. Feza’nın en büyük şansı sizsiniz.”

“Sizsiniz,” dedim. Kastettiğim Doruk ve babamdı ama babamın koluna girerek sanki ona duyduğum saygıyı gösteriyormuşum gibi “Sizsiniz, babacığım,” diye şımarımdı. “Çok kıymetlisiniz. İyi ki varsınız, beybabacığım.”

Babam avucunu kafama bastırarak beni ittirmeyi denerken sesli bir şekilde gülmeye başladı. “Git şuradan, yalaka seni. Bu zengin çocuk bize gelmez kızım. Gel biz kendi ligimize dönelim, görücü falan bulalım sana mahalleden.”

Beni kışkandığı için asla böyle cümleler kuracak bir adam değildi ama şimdi Doruk’u sinirlendirmek için böyle yapıyordu. Doruk’un çatık kaşlarına bakılacak olursa bunu çoktan başarmıştı. “Bu şansımı arttıracaksa sizin mahalleden ev bakmaya başlayayım,” dedi ciddi bir şekilde.

“Evet,” dedi babam. “Basketbolu da bırak ve çırağım olarak işe gir bizim dükkânda. Sonra da Yeşilçam filmi çekeriz benim avanak oğlum.”

“İsteklerinize saygım sonsuz,” dedi Doruk. “Ama basketbolu bırakmakla kendimi öldürmek benim için aynı şey.”

İçim böyle bir cümle kurduğu için buz keserken babam burukça gülmüsedti. “Farkındayım... Seni herkesten ayıran da bu zaten.”

“Sizi gururlandırmaya devam etmem için basketbol oynamam gerekiyor.”

“Böyle bir şey gerekmiyor,” dedi babam. “Seninle gurur duymam için ekstra hiçbir şey yapman gerekmiyor, Doruk.” Doruk daha fazlasını duyabilme isteğiyle babamın gözlerinin içine bir köpek yavrusu gibi bakıyordu. “Ergen bir erkek çocukla uğraşmanın zorlukları konusunda tecrübeliyim,” diye devam etti babam, onun kendisini dikkatle dinlediğini fark ettiğinde. “İçe kapanmalara, öfkeyle hareket edişlere, zararlı yere oturuşlara, fevri davranışlara şahit olmuşluğum çok benim. Yalnız

birakılmış biriyle uğraşmam ilk sadece. Hayatına ne kadar dahil olmam gerektiği konusunda emin olamıyorum. Sadece şunu bil, yolunu kaybettiğini hissettiğinde kapısı sana daima açık olacak bir ev var. İzin verirsen biz de senin için bir şeyler yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum.”

“Bazen canımın ne kadar yakıldığını biliyormuş gibi konuşuyorsunuz,” dedi Doruk. “Kendinizden öyle eminsiniz ki beni iliklerime kadar tanıyormuşsunuz gibi hissediyorum.”

“Elimdeki parçalara bakıyorum, sonra sana bakıyorum. Hepsi kendiliğinden birleşiyor,” dedi babam. “Ve ortaya çıkan manzara hiç hoşuma gitmiyor. Düzeltebilmenin bir yolu varsa, ne gerekiyorsa Doruk... Ne gerekiyorsa.”

“Özür dilerim.” Doruk, başını önüne eğdiğinde yutkundu. “Feza için düşünmeden yaptığım şey birazcık bile sizi kırdıysa buna sebep olduğum için çok özür dilerim. Feyyaz Bey, siz her şeyin en iyisine layıksınız. Bana kapıyı da gösterebilirdiniz ama bunun yerine bana sahip çıkıyorsunuz. Bu öyle değerli ki.”

“Daha önce bir yerden kovuldun mu yoksa kapıyı çarpıp mı çıktın?” Babamın sorusu, masanın tam ortasına bırakılan saatli bir bomba gibiydi. O bomba patlamadı ama üçümüz de parçalara ayrıldık. “Cevap vermek zorunda değilsin,” dedi hızlıca. “Ama bir cevap almak seni daha iyi görebilmemi sağlardı.”

Gözlerine donuk bir bakış otururken Doruk’u daha önce belki de hiç görmediğim kadar hissiz gördüm. “Kapıyı çarpan ablamdı.” Göğsünü derin bir nefesle doldurdu ve o nefesi yavaşça bıraktı. “Çıkmadım, çıkarıldım. Çünkü ayaklarımın üzerinde duramayacak durumdaydım.”

Birisi avucunu kalbime sokup parmaklarını damarlarıma dolamış gibi olduğum yerde kasıldım. Söylediği şeyi hayal ettiğimde gözlerimin önüne simsiyah bir perde çöktü. Dizlerimi o kadar sert birbirine basturdum ki kemiklerime kadar canım yandı.

“Umarım mecaz kullanıyorsundur,” dedi babam. “Umarım sen...”

“Yürüyemiyordum,” dedi Doruk, tek nefeste. Bakışlarında hâlâ o aynı donuk ifade vardı. “Ve ablam, beni taşıyabilmek için Allah’a yalvarıyordu. Ben o evden böyle çıktım, efendim. Keşke kovulsaydım ya da keşke kapıyı çarpsaydım. Hiçbiri değildi. Ablam beni oradan sürükleyerek çıkarttı.”

Babamın gözlerinin dolması, sık rastladığım bir durum değildi. Benimse daha önce benzerini hiç hissetmediğim bir öfke zihnimi ele geçirmiş durumdaydı. Yürüyemediğini söylüyordu. O adam onu yürüyemeyecek

hâle getirmişti. Karşımdaki çocuk, o adamın yarattığı bir enkazın altında nefes almaya çalışıyordu. O evden çıkmak, o enkazı geride bıraktığı anlamına gelmiyordu. O, sırtında bir enkazla yaşıyordu.

“Yanlış anlamazsanız eve geçmem gerek.” Az önce ortaya döktüğü ne varsa o an hiç yaşanmamışçasına kendini toplamış, sesine bir sertlik bulaşmıştı. “Sorunu çözdüysek problem yok. Çözemediysek başka bir akşam yeniden konuşuruz. Yarın maçım var, biraz dinlensem iyi olur.”

Babam, duyduklarını tamamen yok sayarak içten bir şekilde gülümsemiştiğinde Doruk’un gözlerine şaşkınlık yerleşti. Bunu ona daha önce ben de yapmıştım. Yarasına fazla bastığımı fark ettiğim an konuyu değiştirmiş, hiç yaşanmamış saymıştım. Sanırım babamla benzerliklerimizi fark etmek onu şaşırtıyordu. “Başarılar,” dedi babam. “Televizyondan takip edeceğim ve dualarım seninle olacak, söz.”

Doruk ne kadar afalladığını asla saklayamıyordu. Çenesini sıkıktan kaskatı kesilmişti. Duyduğu minnet gözlerinden okunacak kadar yoğundu. “Çok teşekkür ederim,” dedi sandalyenin kollarından destek alarak ayağa kalkarken. “İkinize de. Her şey için...”

“İyi geceler.” Sesim titredi. Gözleri bana döndü. Babam yanımdaydı, söylememem gerekirdi ama o an için içimdeki utanç tamamen geri çekilmişti. “Seni seviyorum,” dedim. Onu sevdiğimi ona bakarak babamın yanında dile getirdim. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz Feza,” dedi. Sesi duygusallığının getirmiş olduğu o boşluğa sahipti. “İyi geceler, Feyyaz Bey.”

“İyi geceler oğlum.”

Doruk bir kez başını salladı, ardından arkasını döndü.

Onu zor bir gecenin beklediğini biliyordum. Kapıdan çıkana dek bakışlarım sırtından ayrılmadı. Normalde arkasını dönüp bakardı, bu sefer bakmadı. Hızlı adımlarla gözden kayboldu.

“Ağlayacaksın,” dedi babam, yan yana oturmaya devam ederken gözlerini bana çevirmeden. Doruk’tan artakalan boşluğa bakıyordu. “Ağlayabilirsin, Feza.”

“Onu çok seviyorum,” diye bir cümle döküldü dudaklarımdan. Bu zaten bariz bir şeydi ama babama çaresizlik içinde söyleyince hislerim içimde daha da büyüdü. Son bir günde yaşadığımız her şey gözlerimin önünden geçerken hoşuma gitmemiş olsa bile yaptıklarının altındaki nedenleri daha net bir şekilde gördüm. Gözümden bir damla yaş aktığında tüm bu hislerin yoğunluğu altında eziliyordum. “Onu çok seviyorum, baba.”

“Seninki sevgi,” dedi babam, gözlerini yavaşça yüzüme çevirerek “Onunki bağımlılık,” diye devam etti. “Buna adanmışlık denir. Ben ne dersem diyeyim, konu sen olduğunda o durmayacak. Sen ne kadar kızsan kız, senin için aklına gelen her şeyi yapmaya devam edecek. Bu çocuk, kendini tehlikeli bir şekilde sana adanmış Feza. Onunla ne yapacağız, inan bilmiyorum.”

“Onu iyileştirelim,” dedim. Dudaklarımın arasından çıkan kelime kısık bir fısıltıydı. İçimdeki düğümü bıraksaydım gözyaşlarım avuçlarıma birer birer düşecek, sonunda parmaklarımın arasından tıracaktı.

Onun o gece bacakları tutmamıştı, benim bu gece bacaklarımı tutuyordu. “Onu iyileştireceğim. Onu güvende tutacağım. Benim için ne yapıyorsa ben onun için daha fazlasını yapacağım.”

“Seni üzmesin,” dedi babam. “Seni üzmediği sürece, bu çocuğun yeri benim başımın üzerinde.”

Beni üzebilirdi. Beni üzebileceğimi biliyordum. Ama umurumda değildi. Beni üzecek de olsa bu çocuğun yeri kalbimin en derinindeydi.

Düzenleme
Ny.özlem

GÖRÜLME İHTİYACI

Feza

Günler Mayıs'a doğru sürükleniyor, geçen zaman içimi kıpır kıpır yapıyordu. Hâlâ Doruk'un K&S'ye kaydımı yaptırmış olmasını kabullenebilmiş değildim, hâlâ bu bana çok fazla geliyordu, hâlâ içim rahat değildi ama bir yanımda, oraya başlamak için gün sayıyordum ve buna engel olamıyordum.

Mutlaka ödeyecektim. Aksi hiçbir şekilde mümkün değildi. Bunu defalarca kez Doruk'a da söylemiştim. Sürekli beni geçiştirecek bir şeyler yazıyor ve konuyu evirip çeviriyor, bir şekilde kapatıyordu.

Geçen gecelerin birinde spor salonundan çıktığında beni arayacağını söylemişti. Ben de yatağında bir o yana bir bu yana dönüp ondan gelecek aramayı beklerken yabancı bir numaradan arka arkaya mesajlar almaya başlamıştım.

054***:** *Selam*

054***:** *Umarım rahatsız etmiyorumdur ama bir şey sormam lazım yoksa içim içimi yiyecek*

054***:** *Bana numaranı Aras attı ve seninle dertleşebilirmiş dedi. Sanırım sen ona numaramı Devin'e atabilirsin demişsin.*

054***:** *Kısacası yazmak isteyen bir şekilde yazıyor, seni bahane olarak kullandı sadece*

054***:** Yanlış anlamazsan şeyi merak ettim

054***:** Senin kim olduğunu?

054***:** Bana Dorukhan'ın kız arkadaşı olduğunu söyledi, ben de tamam dedim konuyu boş boş uzatmasın diye. Doğru mu söylüyordu? Seni şu Feza mısın?

054***:** Eğer Aras'la başka türlü bir ilişkin varsa ve bana yalan söylüyorsa lütfen benimle gerçeği paylaşır mısın? Niyetim gerçekten huzursuzluk çıkarmak değil. Eğer birlikteyseniz mutluluklar dilerim. Sadece olayı anlamaya çalışıyorum.

054***:** Rahatsızlık için özür dilerim, merakımı giderirsen çok sevinirim ♥

İşte o mesajlardan beri, sanal bir arkadaşına sahiptim.

Devin çok hızlı samimi olabilen bir kızdı. Sanırım bu, derdini bana anlatabileceğini anladığı an gerçekleşmişti çünkü Aras'la ilgili hislerini gururuna yediremediği için kimseyle paylaşamamıştı. Ona nasıl bir güven verdiysem kız bana patır patır dökülmüştü. İlişkinin en başında sıfırdan tanışılıp sabaha kadar konuşulan o aşamayı resmen Devin'le yaşamıştık.

Öyle dolmuştum ki ertesi gün Doruk'u arayıp Aras'tan nefret etmeye başladığımı söylemiştim, Doruk da bir şey oldu sanıp çocuğa iyice kurulmuştu. Bu yüzden Devin'le mesajlaşmaya başladığımızı ona itiraf etmem gerekmişti.

Sonrasında Aras'ın soyunma odasında Doruk'un telefonunu karıştırıp numaramı aldığı gerçeği ortaya çıkmıştı. Doruk'un buna kızmasını beklemiştim ama o hiç ummadığım bir tepkiyle karşılık vermişti:

"Sana ulaşmam için bir bahaneye ihtiyacım olsaydı ben de aynısını yapardım galiba."

Bunun ne kadar yanlış olduğunun o da farkındaydı. Sonuçta kişisel eşyalarının kurcalanması söz konusuydu. Üstelik Aras numaramı Devin'e iletirken bana da fikrimi sormamıştı. Evet, o gece bunu yapabileceğini söylemiştim ama gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.

Bu sıralar zerre fikrim alınmadan sürekli insanlar benimle ilgili bir şeyler yapıyorlardı. Yalnızca derin bir nefes alıyor, neyse diyor ve önüme bakmaya çalışıyordum. Bir şeyleri geçiştirip durmaktan nefes

alamayacağım noktaya gelmiş de olsam ufacık bir olumlu nokta bulup ona tutunuyordum. Yine kendi kendime *pollyannacılık* oynayıp duruyordum.

Tüm bu olayları kabullenme sebebim de bana Devin gibi harika bir sanal arkadaş kazandırmış olmasıydı.

Dedikodu yapmayı seven yanımda, onun ve Aras'ın kaoslarını büyük bir istekle dinliyordum. Bunu inkâr edemeyecektim. Diğer yanımda hep huzursuz, hep diken üzerindeydi. Yine aynı yanımda korkuyordum, bunu biliyordum. Doruk'la bir şeyler yolunda gitmezse ne hâlde geleceğimin fragmanını izliyormuşum gibi hissediyordum. Sonra bu hisleri başımdan savmayı deniyordum.

Devin için üzüldüğüm bana yetiyordu. Bir de var olmayan senaryolar için üzülmeliydim.

Ne zaman kendimi dert çukuruna düşecek gibi bulsam sevgilimin son dönemde yükselen formunu düşünüyor ve çıkarttığı harika maçlara yapılan editleri izleyip toparlanmayı deniyordum.

Son zamanlarda yine çok fazla midem bulanmaya başlamıştı. Visal'e gitsem bir dert, gitmesem başka bir dertti. Evde kendimi oyalayacak bir şey bulmak konusunda çok zorlandığımdan bu sabah oraya bir şans daha vermek istemiştım. Önce Eren'i aramış, tüm gün benimle duracağının garantisini almıştım. Zaten yokluğumda tüm iş ona ve Naz'a kalıyordu ama Naz'ın yoğunlaşan okul dönemi yüzünden Eren hepimizden daha çok orada vakit geçirmeye başlamıştı.

O da kafasını dağıtmaya çalışıyordu, biliyordum.

Bugün bunu birlikte deneyebilirdik. Sabah açılışı yapabileceğini ve öğlen saatlerinde gelmemi söylediği için güzel bir uyku çekmiş, sonra kahvaltımı da evde yapmıştım.

Fırat, iki kez Doruk'la ve onun hocasıyla birlikte spor salonuna gitmişti. Eve geldiğinde parmağını kaldırmaya hâli kalmamış oluyordu. Ferda ile bir olup onunla dalga geçmek en sevdiğimiz şeylerin başında geliyordu. Babam dün akşam bunu yine yaptığımız bir vakitte bize "*Rahat bırakın oğlumu,*" demiş, Fırat'a yere oturmasını söylemişti. Sonra kanepeye doğrulup Fırat'ın omuzlarını ovmaya başlamıştı. Fırat gözleri dolmasın diye kendini sıkarken göz göze gelmiştik ve bana kalbime asacağım türden sıcak bir gülümseme yollamıştı. Onu o kadar çok seviyordum ki başarılarını izleyeceğim zamanları dört gözle bekliyordum.

Fırat, o geceye kadar bana çok kızgındı. Eve dönmediğim için kurulmuş, hatta Doruk'la bir daha konuşmayacağını ve ondan gelecek

hiçbir şeyi de kabul etmeyeceğini bana söylemişti. İlk öfkesi geçtiğinde ise yüz yüze konuşmak istediği için ilk kez spor salonuna gidip onunla buluşmuştu.

Doruk ona nasıl bir konuşma yaptıysa Fırat bir daha bu konu hakkında tek kelime etmemişti. Öfkeli miydi, benden nefret mi ediyordu, endişeli miydi anlayamıyordum. Neyse ki dün geceki gülümsemesi aramızın normale döneceğinin bir işaretiydi. Biz kardeşlik, her zaman normale dönerdik.

Otobüsten inip Visal'e giden yolu arşınlarken bu yolu eski hevesimle yürümüyor olduğumu düşünmemeye çalıştım. Mutfığa girdiğimde her şey düzelecekti. Kendimi buna odakladım. Üstelik Eren'e sarılmak istiyordu canım. Bir an önce bunu yapacaktım.

İçerisi beklediğimden daha doluydu. Sipariş sırasına girmiş dört kişi vardı ve Eren aynı anda hem oraya yetişmeye çalışıyor hem de gözleriyle diğer masaları tarıyordu. Hızlıca tezgâhın arkasına doğru yürümeye başladığımda "Feyza," dedi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlamam."

"Deli," dedim. "Madem bana ihtiyacın vardı neden daha erken gelmemi söylemedin? Naz'ın dersi mi varmış yine?"

"Aynen, bitince gelecek sanırım." Önlüğümü hızlıca üzerime geçirip iplerini arkamda bir kurdele hâline getirirken Eren beni büyüleyen el çabukluğuyla aldığı siparişleri hazırlıyordu. "Sen de iki *Ice Mocha* yapabilir misin abim?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. Ona sarılma isteğimi azıcık daha erteleyebilirdim. Müşterilerimiz önceliğimizdi. Önüme bardakları ittiğinde siparişleri hazırlamaya koyuldum. Tezgâhın arkasındaki hareketlerimiz ikimiz için de artık refleks gibiydi. Ezberlenilmiş davranışların rahatlatıcı yanını kimse hafife almamalıydı. Bisiklet sürmek ya da yürüyüş yapmak insanı nasıl ki rahatlatabilen bir şeye kahve hazırlamak için de aynı şeyi söyleyebilirdim. Bunu özlemiştim.

Firuzan Hanım bir kez olsun beni aramamış, hâlimi hatırlamamışken oğlunun yaptığı iğrenç şeyden sonra benimle en ufak bir konuşma dahi yapmamışken onun kafesine böyle ihtiyaç duyuyor olmak zoruma gidiyordu.

Artık onu da sevmiyordum.

Hatta, neredeyse ondan da nefret edecektim. Nefret benim için çok güçlü bir kelimeydi ve herkese kolay kolay bu duyguyu besleyemezdim ama ona olan kırgınlığım, nefrete dönüşmeye başlamıştı ve bunu engelleyemiyordum.

Sadece Eren... O aileden sadece Eren'i sevmeye devam ediyordum.

İş yükümüzü hafiflettiğimizde gözlerimi kapatıp kendimi onun göğsüne âdeta fırlattım. Bana sarılmak için kollarını açmak zorunda kaldı. Hiç şikâyet etmeden bunu kabullenip başımın arkasını tutarak beni göğsüne yasladığında kıkırdadım. "Seni özledim."

"Eğer istersen daha sık gelebilirsin," dedi. "Eğer buradaki varlığım sana yetecekse seni her şeyden korumak için her zaman burada olurum. Ne dediğimi anlıyor musun? Bir şeylere tutunmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. O şey senin için hâlâ Visal'se bunu kolaylaştırabilmem için ne gerekiyorsa bana söyle."

Duymayı beklemediğim bu cümlelerden sonra başımı ona doğru kaldırdığımda Eren'le göz göze geldik. Bana benimle dünyanın arasına geçmeye hazırmış gibi bakıyordu. "Masaları kaldıralım atalım, iç dizaynı sil baştan yapalım, tezgâhı söküp yenisini yaptıralım... Sen ne istersen Feyza. Görmekten rahatsız olduğun bir şey olursa bunu bana söylemeni istiyorum. Senin için yapabileceğim herhangi bir şeyi bana söylemeni istiyorum."

"Bir akademiye kaydoldum," dedim bir anda söylediklerinden alakasızca. Onunla da paylaşmak istemiştım. İçim içime sığmıyordu. Bu yüzden bile kendimi kötü hissediyordum. Sanki bu, asla hakkım değilmiş gibi geliyordu ama Doruk ne yapmış etmiş ve bu seçeneği önüme koymuştu. "Daha doğrusu, Dorukhan beni kaydettirmiş. K&S..."

"Yuh," dedi Eren. "Orası çok şey değil mi? Şey..."

"Pahalı?"

"Vay anasının gözü diyecektim," dedi. "Ama pahalı diyeyim tabii."

Acıyla gülümsedim. "Öyle. Bana sormamış. Sorsa kabul etmeyeceğimi biliyordu. Hâlâ ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Oraya gitmemeliyim, değil mi? Bu onun parasını yemek gibi olur. Korkunç bir konuma koyar beni."

Kaşları çatılırken "Ne konumu?" diye sordu. "Tabii ki oraya gitmelisin. Bu işin sonunda önüne nasıl imkânlar çıkar, hayal edebiliyor musun? Ödüllü, yıldızlı restoranlara şefler bile çıkarıyor orası."

"Kendi başıma gücüm yetmezdi," dedim içimdeki sıkıntıyla birlikte. "Ve ondan böyle bir yardım alma fikri beni bayağı utandırıyor Eren. Bilemiyorum..."

Daha fazla konuşmama izin vermedi. "O senin erkek arkadaşın," dediğinde bu bana yeterince anlam ifade etmedi. "Tabii ki senin için

böyle bir şey yapabilir. Sen de kabul edebilirsin. Çok da güzel düşünmüş. Aferin lan! Gözüme girdi.”

“Eren! Yanlış taraftasın, haberin olsun. Destekleyip arkasında duracağın kişi ben olmalıyım.”

“Gereksiz gurur yapma.” Ona kızmaya başladığımı hissettim. Beni dinlemek yerine kendi fikirlerini söyleyip duruyordu. “Feyza, ciddiylim,” dedi iki parmağının arasına burnumu sıkıştırarak. “Paramı kız arkadaşımına harcamak istiyorsam harcarım. Bana minnet duymasını ya da borçlu hissetmesini bekleyerek yapmam bunu. Onu mutlu etmek istediğim için yaparım. Şu hayatta seni daha çok mutlu edecek bir şey bulabilir mi o çocuk? Mutfakta zaten harikalar yaratıyordun, şimdi bambaşka bir seviyeye çıkacaksın. Ben bile heyecanlandım.”

“Kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Kaydımı yapmış dedin. Tüh, nasıl üzüldüm. İptal de edilmez şimdi. Koskoca K&S sonuçta bu. Yok ben vazgeçtim diyebileceğin bir yer değil ki.”

Her geçen gün, erkeklerin fazla düz mantık olduğunu düşünüyordum.

Hayatı kesinlikle aynı pencereden görmüyorduk.

Neden oraya gitmem gerektiğiyle ilgili bana bilmem kaç maddelik bir sunum yapmaya başladığında onunla konuşmanın bana fayda etmeyeceğini anladım. Doruk’la aynı şeyleri düşünüyor, neredeyse aynı cümlelerle bunu ifade ediyordu. Uzadıkça uzayan bu konuşmanın sonunu yeniden artan yoğunluğumuz getirdi. Tam herkesin siparişlerini bitirdik sanırken içeriye giren yeni müşteriye çevrildi gözlerim.

Hafif kambur duruşu boyunu olduğundan biraz daha kısa gösteriyordu. Aralarına grilerin karıştığı kahve saçları uzun süredir tıraş olmadığını belli eden bir şekle sahipti. Sakalları da bu manzarayı tamamlıyordu. Evsizden hâllice bir tarza sahip bu adamın bakışlarıysa rahatsız edici keskinlikteydi. Ela gözlerini koyu kahve kirpikler örtüyordu.

Eren, gözlerini ona çevirdiğinde bakışlarına çöken huzursuzluğu fark ettim. Bu adamdan o da benim gibi anlık bir rahatsızlık duymuş olmalıydı. Kurduğu cümleyle birlikte bunun anlık bir rahatsızlık olmadığını anladım. “Yeni düzenli müşterimiz,” diye fısıldadı kulağıma. “Sert bir kahve alıp köşedeki masaya kuruluyor. Tek yaptığı bu. Dadandı birkaç gündür.”

Siparişini almak için harekete geçtim. İnsanları giyim tarzına ya da dış görünüşüne göre yargılamak hiç benlik değildi fakat bu adamın öyle

rahatsız edici bir yüz ifadesi vardı ki kendimi sebepsiz yere huzursuz hissetmeme neden olmuştu.

“Filtre kahve,” dedi gözlerini tam olarak gözlerimin içine dikerek. “Az sütlü. Orta boy.”

“Tabii,” dedim. “Ödemenizi kartla mı yapacaksınız yoksa nakit mi? Bir de adınızı öğrenebilir miyim?”

“Nakit.” Cebinden kahverengi deri bir cüzdan çıkardı. Parayı aldığı gibi yeniden bakışları bana kilitlendi. “Adım Burhan.”

Para üstünü çevirip fişi kestim. Herkese yaptığım gibi onu da beklemesi için yönlendirdim fakat kasanın önünden bir adım bile hareket etmedi. Hâlâ bana bakıyordu.

Sezgilerim bana onun iyi biri olmadığını söylüyordu. Bunu nasıl tanımlayabileceğim hakkında bir fikrim yoktu ama onun yüzüne baktığımda içimi resmen kasvet sarıyordu. Saçtığı kötü enerji bulaşıcı olacak kadar yoğundu.

“Buyurun,” dedi Eren, iki dakika sonra. Adam hiçbir şey demedi, kahvesini aldı ve köşedeki masaya kuruldu. Dakikalar geçti, müşteriler geldi gitti, bulaşıklar yıkandı bitti, masaların üzerleri silindi. O adam köşede, aynı şekilde oturmaya devam etti. Ara sıra başını telefonuna eğdi, bunun dışında pozisyonunu değiştirmede.

Eren’in bedeni bir dağ gibi arkama gerildiğinde eli korumacı bir tavırla belimi bulmuştu. “Paranoya mı yapıyorum bilmiyorum ama ondan hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de hoşlanmadım,” dedim hemen.

Normalde müşterilerin nasıl arkasında durduğumu bilirdi fakat benden aldığı tepki de onunkine benzer olunca dökülmeye karar verdi. “Onu birkaç kez sana bakarken yakaladım Feyza.” Ben de bunu yaşamıştım. Normalden fazla göz göze gelmiştik. “Ve bu hiç hoşuma gitmedi. Sınırdayım. Tekrarı durumunda onu buradan göndermekten gocunmam.”

Sırf sevmedik diye kimseye zararı olmayan, kendi hâlinde kahve içen bir adamı Visal’den kovacak hâlimiz yoktu. Neyse ki kendisi de yirmi dakikanın ardından bize iyi günler dileyip gitmişti.

Naz’ın içeri girmesiyle birlikte dikkatim dağıldı. Her zaman büyük çantalarla dolaşırdı ama bugünkü devasa acı kahve kol çantası bir başkaydı. Ona içinde hazine taşıyormuşçasına sarılmıştı.

Tezgâhın arkasına yönelirken “Selamlar!” diye âdeta cıvıladı. “Nasılsınız? Bu suratsızın yanında seni görmeyi özlemişim. Sensiz hiç çekilmiyor burası bebek kızım.”

Eren gözlerini devirirken ben gülümsedim. Kollarımı Naz’a sarmak için küçük ama hızlı adımlarla onun yanına vardım. Yürüyüş şeklim ona kahkaha attırdı. Naz’a sarılırken kocaman çantasına biraz yaslanmış oldum, bunu yaptığımda ise çantanın içinde bir şeyler hışırdadı.

“Yüz yüze konuşacağımız çok şey birikti,” dedi. “K&S’ye ne zaman başlıyorsun? O zamana kadar seni darlamak için vaktim var, sonra çok meşgul bir kız olursun.”

“Mayısta,” dedim. “Hiçbir şey kesin değil, öyle konuşma şimdiden.”

“Valla kendin gitmezsen ben seni zorla içeri fırlatıp bu kıızı sakın dışarı salmayın diye onlara maaşımı teklif ederim. Gerçi bu ay çok fazla çalışmadım burada. Maaş değil de maaşçık diyelim. Onlara maaşçık teklif ederim.”

“Sıkışık mısın?” diye sordum yüksek bir sesle. Gerekli yere mesajın iletilip iletilmediğini görmek için Eren’e doğru baktım ve ilgisinin bize dönmesini keyifle izledim. “Yardım edebilirim,” dedim. “Hemen gidip Doruk’tan borç alırım. Nasıl olsa para basıyor bu aralar. Salak çocuk... Bak yine sinirlendim.”

“Yok be, iyiyim ben,” dedi Naz. “Geçen gün yaptığımız kupon tuttu yine. Bu Eren’in hayatta becerebildiği iki şey var aşkım. Biri kahve yapmak, biri kupon yapmak. Hakkını yiyemeyeceğim.”

“Ne?” dedi Eren.

“Kupon ve kahve,” dedi Naz.

“Aşkım mı?”

“Feyza’ya dedim.” Eren’in havaya kalkan kaşları bununla birlikte gözlerinin üstündeki yerine geri döndü. Kırısan alını düzeldi. Naz çantasının kolunu kavrayıp mutfığa doğru girerken “Sana bir şey getirdim,” dedi. Peşinden içeriye adımladığımda “Eren,” diye seslendi hâlâ tezgâhta dikilen Eren’e. “Son cümle sanaydi.”

“Ne?”

“Bu çocuk niye tekte anlamıyor?” diye sordu Naz.

“Erkek,” diye cevap verdim duraksamadan.

Başını salladı. “Doğru.” Çantasını mutfaktaki masanın üzerine bıraktı ve “Buraya gel,” dedi. Bu düz komutu Eren’in de mutfığa girmesini sağlamıştı. Üzerindeki siyah önlükle birlikte pervaza yaslanan Eren bizimle harcayacak vakti yokmuş gibi orada bıkkın bakışlarla dikilmeye başladı.

Bana güldüğü kadar Naz'a gülmüyordu. Naz bu konuda haklıydı. Eren ben yokken çekilmiyor olabilirdi. Naz içeri girdiğinde nedense o daha soğuk birine dönüşüyordu. "Söyle, ne var?"

Naz'ın yalnızca kırıldığı zamanlarda olduğu gibi dudağının kenarı bü-küldü. Sonra durup buruk bir gülümsemeyle Eren'e baktı. "Boş ver, bir şey yok."

"Bana bir şey getirdiğini söylemedin mi?" diye sordu Eren, içeri doğru bir adım atarak. Mutfak kapısını arkasından kapattığında Visal'le ilgile-necek kimse kalmamıştı ama o bunu yaptığına göre demek ki ilgilenil-mesi gereken birileri de yoktu. "Ne getirdin?" Bu kez sesinde merak vardı ve bunu gizleyememişti.

Kafası karışan Naz, ne diyeceğini bir saniyeliğine bilemedi. Sonra çantasına uzandı ve içinden karton bir poşet çıkarttı. O, Eren'e dönerken ben sandalyeyi çekip oturdum ve ikisinin yüzündeki her bir mimiği dik-katle incelemeye başladım. "Senin bu," dedi. Eren anlam vermeye ça-lışarak gözlerini poşete diktiğinde şaşkınlıktan dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Benim mi? Ne alaka?"

Naz neyse ki onun şaşırdığı için böyle bir tepki verdiğini biliyordu. "Bordo demiştim ama sonra kahve daha iyi olur diye düşündüm."

Eren'in hâlâ hiçbir fikri yoktu. Karton poşeti alıp elini içine soktu. Ardından avuçladığı şeyi dışarı çıkardığında acı kahve bir kumaş parçası aşağı doğru salındı. "Salak," dedi Naz. "Ütüledim ben onu, öyle tutulur mu?"

Altı aylık bir bebek, ilk kez gördüğü bir oyuncığa daha anlamlı ba-kışlar atardı. Eren'in sanki tüm algıları kapanmıştı. Naz utandığı için bir adım geriledi, sonra ağırlığını diğer ayağına verdi. Ellerini arkasında birleştirdiğinde sırtıtmamaya çalışıyordum. Heyecanlanmıştı. Yüzünden belki anlaşılmıyordu ama Naz şu an aşırı heyecanlıydı.

"Gömlek bu." Eren'in kelimeleri yeni keşfediyor gibi bir hâli vardı. "Bana gömlek mi aldın?"

Poşeti mutfak tezgâhına bırakıp gömleğin iki omzundan tutarak kumaşın rengiyle bire bir uyuşan kahverengi düğmelere sahip gömleği elinde incelemeye devam etti.

"Almadım," dedi Naz. "Ben diktim." Başını yere eğdi. Sonra yeniden kafasını kaldırdı. "Bana bir top kumaş almıştın ya geçen, barışalım diye." Duraksadı. "Yani, ben sana bir top kumaşa barışırsız demiştim. Sen de

ciddiye almıştın. Neyse, o kumaş işte. Değerlendiriyorum onu. Bu da değerlendirilmiş bir parçası.”

“Sen diktin?”

“Evet.”

“Siktir oradan,” dedi Eren, yüzündeki büyük hayretle birlikte. “Sen bana oturup gömlek diyecek değilsin, anlamadığım bir şaka yapıyorsunuz bana ikiniz.”

“Benim de şu an haberim oluyor,” diyerek işin içinden sıyrıldım.

Naz, “Sevmedin,” dedi. Sesine hüznün bulaşmıştı. “Aslında sen sev diye dümdüz yapmıştım. Yani biliyorsun, ben moda tasarım okuyorum ve bir kumaşa dokunduğumda aklıma en az kırk kırk beş fikir geliyor ama bunu senin için yaptığımdan dümdüz çalıştım. Cep bile yapmadım, sigara falan koymaya kalkarsın diye. Geçen içiyordun ya, umarım içmeye devam etmiyorsundur. Yani, öyle. Neyse...”

Naz’ı ilk defa böyle görebiliyor olabilirdim. Öz güveni, kışkırdığım özelliklerinden biriydi ama şu an bu mutfağın içinde sıfır öz güvenle, yalnızca onaylanma isteğiyle dikiliyordu.

“Bir saniye tut,” dedi Eren, gömleği Naz’a doğru uzatarak. Naz bir anda ağlayacak sandım. Çok fazla kırılmıştı. Bunu saklamaya çalışıyordu. Beklediği tepki bu değildi.

Benim beklediğim şey de Eren’in ellerini bir anda önlüğünün belindeki iplerine götürmesi değildi. Hızlıca ipi çözdü. Parmakları boynuna gitti ve önlüğü başından çıkardı. Onu ikiye karlayıp sandalyeye doğru fırlattı. Ardından üstten başlayarak üzerindeki siyah gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Naz’ın nefesindeki dalgalanma, duyabileceğim netlikteydi. Elindeki kahverengi gömlekle öylece dikilip “Ne yapıyorsun be?” diye sordu. Eren ona aldırış etmeden düğmeleri çözmeye devam etti.

Üzerindeki gömleği kollarından sıyrıp onu da sandalyeye fırlattı. Yarı çıplak kaldığında esmer tenini süsleyen dövmelelerin tümü ortaya serilmişti. Yalnızca kollarını sarıyordu o karaltılar. Göğsü boştu.

Bir keresinde bana göğsüne ailesiyle ilgili bir dövme yaptırmak için orayı boş bıraktığını söylemişti. Ben de “*Firuzan Hanım ve Taner’le ilgili ne gibi bir dövme yaptıracağını ki?*” diye sormuştum. Başını iki yana sallamış, “*Öyle değil, kendi ailemle. Yani, böyle hissettiren birileri olursa. Belki ileride çocukla karıştırsam falan... Öyle işte.*” demişti.

“Ver,” dedi Eren. Naz, gözlerini onun vücuduna dikmiş durumdaydı. İlk kez Eren’i bu şekilde görmüştü. Sanırım aklına kazınsın diye uğraşıyordu. Karşımda yaşanan sahne, kalbimi güm güm attırırken içime

romantik komedi filmleri izlerken hissettiğim türden bir mutluluk doldu. Onların birbirlerini ne olarak gördüğü umurumda değildi. Benim onlara baktığımda görebildiğim tek şey aşkı.

“Gömleği ver, Naz!” Naz’ın dalıp gitmesi normaldi. Eren’in bakılmaya değer olduğu kesindi. Benimki abimin yakışıklılığına hayran olmaktı, Naz’ın ona tam anlamıyla dibi düşmüştü.

“Al,” dedi Naz, ona bir adım yaklaşıp gömleği uzatarak. Eren’in parmakları Naz’ın kollarına değdi, gömleği onun ellerinin arasından aldı ve düğmelerini hızlıca açtı. Üzerine geçirirken Naz bir saniyeliğine bana dönmüş, bir cevap arar gibi gözlerimin içine bakmıştı. Soru neydi bilmiyordum. O da istediği cevabı benden alamamıştı. Sanki sadece destek aramıştı. Burada oturuyor olmam, ona gereken desteği sağlamış olmalıydı.

Eren gömleğin düğmelerini hızlı hızlı ilikledi. Ardından ellerini bir model edasıyla ceplerine sokup iki üç adım yürüdü. Sonra geri döndü. Bu bana babamı ve Fırat’ı koltuğa oturtup Ferda’yla aldıklarımızı göstermek için kendi çapımızda onlara yaptığımız defilelerimizi hatırlattı. Eren de bizim için bir defile yapmıştı. “Oldu mu?” diye sordu. “Düşündüğün gibi durdu mu üzerimde? El emeğinin hakkını verebilecek bir model miyim, Naz?”

Naz’ın ağzını açamayacağını anladığım için ona zaman kazandırmak isteyerek “Yuh,” dedim ve güldüm. “Üzerine dikilmiş gibi resmen!”

Şakam Eren’i güldürdü. Naz’ın gözlerinin içinin gülmesine yol açtı. “Oldu,” dedi Naz. “Düşündüğümünden daha çok yakıştı sana.” Tereddütle baktı Eren’e. “Sevdin mi peki?”

“Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Sana gömlek dikeceğimi söylemiştim. Böyle şeyleri öylesine söylemem.”

Eren’in gözleri Naz’ın kollarıyla buluştuğunda ortamdaki kıvılcımı hissedemeyen tek kişi ben olamazdım. Onları yalnız bırakmaya dair müthiş bir istekle doldum ama ikisini de tanıyordum. Ben bir anda buradan gidersem işler garipleşirdi. Aralarındaki bu büyüyü bozacak hiçbir şey yapmadım.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Eren. “Kendimi mahcup hissettim. Çok güzel olmuş. Söylemeseydin senin diktiğini asla anlamazdım. Söylediğinde bile anlamadım zaten. İdrak edemedim yani. Bayağı iyi, Naz. Çok beğendim.”

“Gerçekten mi? Pot da durmadı hiç. Ben ortaya güzel bir şey çıktığını düşünüyorum ama sen böyle düşünmüyorsan söyleyebilirsin. Beğenmediysen giymek zorunda değilsin.”

“An itibariyle dolabımdaki en sevdiğim gömlek,” dedi Eren, beni şaşırtarak. Naz onun odun tarafına aşınaydı ama Eren, kendisi için harcanan emeğin karşısında frenlere asılmaktan vazgeçmiş olmalıydı. “Naz Aslan imzalı bir parça taşıyor olduğum için onur duydum.”

“Çok ünlü olduğumda açık artırmada para edebilir.” Naz, alaya vurmaya çalışıyordu. “Sakla bence de. Geleceğe yatırım yapmış olursun.”

“Birilerinin bunu benden almak için herhangi bir fiyat biçebileceğini sanmıyorum,” dedi Eren, sert bir sesle. “Deneyemezler bile.”

Gömleğini sahiplenmişti.

Naz’ın diktiği gömleği böyle sahiplenene, kim bilir Naz’ı nasıl sahiplenirdi?

Naz utanıp gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. “İyi model olurmuş bu arada senden,” dedi. “İleride ek bir iş lazım olursa kuponlarının hatırına beni arayabilirsin. Ne yapabileceğimize bir bakarız.”

“Benimle ne yapabilirsin, Naz?” diye sordu Eren. Kafamda kuruyor olamazdım. Boğuk sesinde resmen benim boyumu bir hayli aşacak kadar ima vardı. Belki o imalar sarhoş Feza’nın boyunu aşmazdı, orasını bilemiyordum.

Adını bu şekilde duymak, Naz’a da bir şeyler hissettirmişti. O da bu serseri imayı seziyordu ama anlamıyor gibi yaptı. “Defileimde yürüyecek ikinci kişi olabilirsin,” dedi. “Feyza’dan sonra...”

“Hımm.”

“Bu seni tatmin etmedi mi? Seninle başka ne yapayım istersin, Eren?”

Gözlerim yerinden çıkarcasına öne fırladı. Bu ikisinin arasında lisede görmediğim kadar çok kimya vardı. Etkileşimleri bir laboratuvar ortamında bile yaratılamazdı.

“Buna çok kolay alışırım,” dedi Eren. “Benim için başka bir şey dikmek istersen asla hayır demem.”

“Sponsorum olduğun sürece adil sayılabilecek bir anlaşma bu.”

“Bir sponsorun mu var?”

“Anlamadım?”

Neyini anlamadın Naz, demek istedim. Tek olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor. Çocuk sana evinin modeli, gömleklerinin babası olayım mı diyor.

“Benden başka bir sponsorun var mı?”

“Ne yazık ki. Senin gibi maç sonucu tutturabileni her yerde bulamıyorum maalesef.”

“İyi,” dedi Eren. “Ben yeterim zaten.”

“Öyle mi beyefendi?” diye sordu Naz. “Şu çocuğu postalamasaydın belki birisini daha bulmuş olurdum. Futboldan anlayan birine benziyordu ama onu eğitime bile sokmadan göndermeye karar verdin.”

“Alaaddin’i mi diyorsun?” Bu geçenlerde görüştükleri adaydı. Naz’ın telefon numarasını almak istemesi onun en büyük hatası olmuştu. Keşke burada olsaydım ve Eren’in Naz’ı nasıl kışkandığını izleyebilseydim. “Sokturtmasın sihirli lambasına,” dedi Eren. “Herif yazı yazmayı bile doğru düzgün öğrenememiş. Müşterilerin adını çok çirkin yazıyordu.”

“Ona bir şans vermedin, çocuk heyecanlıydı.”

“Çocuk mu?” dedi Eren. “Küçülsün de cebime girsin. Koskoca adamdı. Çivi yazısıyla hayatta kalana dükkân emanet edemem, kusura bakmasın.”

“İnsan yazısı çirkin diye kovulur mu ya?”

“Her boku sorarak yapıyordu.”

“Hata yapmak istemiyordu. Deneme günündeydi, çok normal değil mi?”

“Siyah kalemi mi alayım mavi kalemi mi diye sordu sana ve bir süre sonra sen de rahatsız oldun bu saçma sapan sorulardan. Sırf bana inat yapacaksın diye onu savunmaya çalışıp durma. O burada vakit geçirmek isteyeceğin biri değildi. Eğer bir çalışan daha alırsam her zaman burada olmama gerek kalmaz, bu da o kişinin sizinle iyi anlaşabilecek olmasını gerektirir. Ben sadece işini yapıp gidecek birini aramıyorum. Aynı zamanda kızlarımın rahatını da göz önünde bulundurmak zorundayım adaylara bakarken.”

Naz her geçen saniye ondan daha fazla etkileniyordu. Bu yüzden yapmaması gereken bir şeyi yaparak her şeyi mahvetti. “Bunu yapmaya kardeşinden başlasaydın keşke.”

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Az önce ikisi yalnız kalsın diye buradan gitmek istiyordum, şimdiyse kendim için buradan çıkıp gitmek istedim. Ben üzerine bastırmayı denerken birileri çıkıp yaramı kurcalıyordu. Kabuk bağlamayan yaramdan oluk oluk kan sızıyordu ve böyle anlar, nefes almama engel oluyordu.

“Sakın bunu yapma,” dedi Eren, çelik gibi bir sesle. “Sakın onun yaptıklarıyla beni vurmaya çalışma. O şeref yoksunundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Onu asla affetmeyeceğimi de hiçbir suçum

olmamasına rağmen sırf onun yüzünden kendimi affetmenin bir yolunu bulamadığımı da biliyorsun. Sana bunları paramparça bir hâlde gelip ben söyledim Naz. Beni, benim anlattıklarımla vurma.”

Bu konuyu yanımda konuşmaları beni rahatsız etti. Ben onların yerinde olsaydım anında gözlerim oturduğum sandalyeye döner, olayı yaşayan kişinin önünde söylediklerim yüzünden pişman olurdum ama kendi dramlarına öyle odaklanmışlardı ki varlığını unutmuş olmalılardı.

Elim boğazıma gittiğinde içimde yükselen asidi hissettim. Bu kez kusmamalıydım. Başımı tavana doğru çevirip buna engel olmayı denedim. Mide bulantımı bastırmanın bir yolu olmalıydı.

Yüzü gözlerimin önüne geldiğinde çığlık atma isteğiyle doldum. Gözlerimi kapattım. Kalbim korkuyla atmaya başladı. Birbirlerine bir şeyler daha söylediler ama onlarla ilgilenmedim. Kendimi burada bir figüran gibi hissettim. Sahnede yerim yoktu, silinmeliydim. Gitmeliydim.

Bunu sık sık yapmaya başlamıştım. Doruk’la da geçen gün tartışmamak için gitmek istemiştım. Hâlbuki ben kalırdım. Örneğin, Visal’de kalmaya devam ediyordum. O gün her şeye rağmen Doruk’la kalmaya da devam etmişim. Hemen çekip gidememişim.

Gitmem gerektiğinde gidemiyor, kalmamam gerektiğinde kalıyordum.

Benimle ilgili bir şeyler çok yanılttı ve bunları nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum.

Sürüp giden konuşmalarında onun adının geçtiğini duyduğumda ayağa kalkıp “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Kendimi hüsrana uğramış hissediyordum. “Gidip başka bir yerde istediğiniz kadar birbirinizi yiyebilirsiniz. Burada değil. Bu mutfakta o ismin geçmesini istemiyorum. Elimde çok az şey var. Bari mutfagım temiz kalsın.”

İkisi de dehşet içinde bana döndüklerinde gözlerimde ne gördülerse bakışları pişmanlıkla çevrelendi. İki özür aldım aynı anda. Bu hissettiklerimi değiştirmede. Sonraki iki dakika onların pişmanlıklarını ifade etmeleriyle geçti. Bunu bilerek yapmadıklarının farkındaydım ama bazen insanları çok fazla alttan aldığım için beni kolayca yok sayabildiklerini düşünmeye başlamıştım.

Devamlı olarak ses çıkaran biri olsaydım bir köşede sessizce dursam bile ağırlığımı hissederlerdi. Hâlbuki ben birinin görüş alanından çıktığım an tamamen görünmez oluyordum.

Kötü hissetmekten artık çok sıkılmıştım.

Mesai bitimine kalmadan Visal'den ayrıldım. Bunu sorun etmediler. Sadece çıkarken Naz, bana sımsıkı sarılmayı ihmal etmemişti. İkisine de kızgın değildim. Belki de ben abartıyordum. Belki verdiğim tepkiyle onları üzmüştüm. Bilmiyordum. Son zamanlarda gerçekten hiç iyi hissetmiyordum.

Durağa kadar yürüdüm ve bu sırada kalbimden geçen numarayı tuşladım. Karşı taraf telefonu açtığına "Ferdi," dedim otobüs durağında dikilmeye başlayarak. "Biraz görüşebilir miyiz müsaitsen? Seni çok özledim."

Dünyanın en güzel hislerinden biri, birisinin sizin için ne zaman ihtiyacınız olursa olsun vakit ayıracağını bilmektir. Ferdi bana daima bu güveni verirdi. Biz bir sene boyunca da konuşmasak aramızdaki mesafe her zaman bir *alo* kadardı.

Mahallemizdeki parkta buluştuğumuzda hava hafif rüzgârlıydı. Sokak lambaları yanmıştı. Park bomboştı, lise çıkışı ara sıra gelip oturduğumuz banksa bugün yine bize ev sahipliği yapıyordu. Ona sıkıca sarılıp "Nasılsın?" diye sordum nasıl olduğumu anlatmaya başlamadan önce.

"Özlemiş," dedi gülümseyerek. Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Sen nasılsın? İyi gözükmüyorsun."

"Bu sıralar hayatımla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim dürüstçe. Gözlerimi ondan çekip salıncağa diktim. "Hiçbir şeye ayak uyduramıyorum gibi hissediyorum Ferdi. O kadar bunalıyorum ki. Birkaç ay önce sanki her şey benim için daha kolaydı."

Bodoslama bir şekilde "Dorukhan'dan önce mi demek istiyorsun?" diye sorduğunda hızla başımı iki yana salladım.

"Tabii ki böyle demek istemiyorum. Ben Doruk'u çok seviyorum."

"Sana onu sevip sevmediğini sormadım," dedi. "Sana ondan önce hayatının daha kolay mı olduğunu düşünüyorsun diye sordum."

"Hayır. Onunla tanışmak, benim dönüm noktamdı. Bundan eminim."

Doruk hiç olmasaydı ben hep eksik kalırdım. Varlığını bilmediğim bir boşluğu kendisiyle öyle bir doldurmuştu ki her geçen gün onunla tamamlandığımı hissediyordum.

"O zaman..." dedi içimi huzursuz edenin ne olduğunu bildiği için. "Buradan şu kursa da gitmeye karar verdiğin sonucunu mu çıkarmalıyım? Aranızda bir sorun yok yani, değil mi? Beni buraya çağırdığında ilk aklıma gelen sana ayrılık tesellisi verecek olmamdı."

Ona bir mesajla biraz bahsettiğim akademi konusunu öyle doğru yerde açmıştı ki bunu detaylıca konuşmamız için yüz yüze gelmemizi beklediğini anlamıştım.

“Onunla ayrılmadık,” dedim. Ferdi farklıydı. Onun yanında içimden geçenleri söylerken tekrar tekrar düşünmem gerekmiyordu. Kendimi filtrelemeden konuşma şansını bana sunuyordu ve bakış açısını duymaya çok ihtiyacım vardı. “Ama bu benim için gerçekten büyük bir sınırdı. Ferdi. Doruk’u bu şekilde kullanıyormuşum gibi olmuyor mu sence de? O her ne kadar olaya böyle yaklaşırsa da bunu yapan sen olsaydın senin de benim için böyle bir şey yapmanı kabul edemezdim. Bence bu, onun gördüğünden çok daha hassas bir mevzu. İçime sinmiyor olması normal değil mi?”

Lütfen beni anla, demek istedim. Bari sen anla. Lütfen Ferdi.

“Sana bir şey diyeyim mi,” dedi Ferdi. “Ama beni yanlış anlamayı gerçekten istemiyorum.”

“Söyle.”

“Birisi için böyle bir şeyi yapardım ama birisinin benim için böyle bir şey yapmasını ben de asla istemezdim. Öğrendiğin ilk anı düşünüyorum da... Bilmiyorum, yerinde olsaydım konuyu ayrılığa bile getirebilirdim sanırım ben. Bana sorulmadan bu kadar büyük bir karar verilmesini hiç hoş karşılamazdım. Sen ona göre hareket etmek için çabalıyorsun, bunu biliyorum. O da seni tanımak için çaba sarf etmişse buna tepki göstereceğini önceden biliyor olmalıydı.”

“Biliyordu zaten.”

“Yine de yaptı?”

“Yine de yaptı...” Başımı yavaşça salladım. “Ve o kadar arkasında ki yaptığının... Biraz bile pişman değil. Cümleleri beni çok etkiliyor, Ferdi. Onun açısından yaklaştığımda onu gerçekten anlayabiliyorum.”

“Ama bu senin hayatın,” dedi Ferdi. “Dünya hassas kalpliler için cehennemdir sözünün capcanlı örneğisin. Herkesi anlamaya çalışıyor, seni ilgilendiren bir olayı senden başka herkesin gözüyle değerlendiriyorsun. Bunu yaparken kendi duygularını yok saydığını ya hiç fark etmiyorsun ya da fark ettiğinde her şey için çok geç oluyor.”

Gözlerim doldu. “Öyle yapıyorum değil mi?”

“Öyle yapıyorsun...” dediğinde omzuna yaslandım gözlerimin dolduğunu görmemesi için. “Bir şey soracağım,” dedi. “Dürüst ol. Annem babam ne der, el âlem ne düşünür, bunu kabul etmem beni insanların

gözünde hangi konuma koyar... Bunları kenara bırakıp cevapla. Oraya gitmek istiyor musun?”

“Ne istediğimi bilmiyorum.”

“Hep biliyordun, Feyza,” dedi aksini kabul etmeyecek kadar net bir sesle. “Sadece kabul etmen, yaklaşık bir seneni aldı.”

“Ben dilciydim,” dedim. “Pastacı değil. Geçen sene aklımda böyle bir düşünce yoktu.”

“Yoktu çünkü dilciydin,” dedi. “Yoktu çünkü önündeki seçenekler mütercim tercümanlık, İngilizce öğretmenliği gibi şeylerdi ve hayatına bu şekilde devam etmek istemediğini biliyordun. Kararının da sonuna kadar arkasında durmuştun, kimse seni döndürememişti üniversite okumamama fikrinden. Feyza, içten içe bir gün yolunun buraya düşeceğini biliyordun bence sen. Maddiyat yüzünden uzak duruyordun sadece.”

Doğruları duymak için bazen sizi yakından tanıyan birine ihtiyaç duyuyordunuz. İnsan kendisine arkadaşlarının ona söyleyebileceği her şeyi söyleyemiyordu. Bazen bir başkası tarafından bir tokada ihtiyacınız oluyordu ve o tokada kendiniz gidip başınızı uzatıyordunuz. Benim bu gece Ferdi’yi aramam tam da bu yüzdendi.

“Sen evin en büyük kızıydın,” dediğinde kalbim sıkışır gibi oldu. “Babandan böyle bir parayı isteyemeyecek ve bunu ona söyleyemeyecek kadar gururlusun. Çünkü evin durumunu herkesten daha iyi biliyorsun. Orta hâlli bir ailenin böyle bir parayı öylece çıkarıp ortaya koyamayacağını farkındaydın. Bu yüzden kendini aslında bunu istemediğine inandırdın.”

“Asla isteyemezdim.” İçimdeki duygular giderek yoğunlaşıyordu. “Asla.”

“Dorukhan senin için bunu karşılamaya gönüllü ama,” dedi. “Belki de hayat, sadece bu yüzden bile sizi bir araya getirmiş olabilir. Uçuk kaçık biri olduğumu düşünebilirsin ama ben böyle şeylere inanırım Feyza. Belki de bu yol, istemediğin bir şekilde önüne sunulmuş olsa da senin kaderindir. Belki yürüyüp yürümemeyi bu kadar düşünmek yerine sadece bir adım atman gereklidir.”

“Ödeyeceğim,” dedim. “Ancak ben ödersem kabul edebilirim.”

Aynı şeyi tekrarlayıp durma sebebimi Ferdi çok iyi anlamıştı. Gururuma yediremiyordum. O benim erkek arkadaşımdı. İlişkimizde yersiz gurur yapmalara gerek yoktu ama bu yersiz bir gurur değildi. Bunlar sadece benim hislerimdi.

“Ödersin...” dedi. “Zamanla. Hem Feyza, ileriye bir baksana. Bir kez olsun kur şu hayali. Bilmem kaç yıldızlı restoranda şef olarak çalıştığını

düşün. Bu ilişki ikiniz için de gelip geçici bir heves değil belli ki. İleride senin bunu kolaylıkla karşılayacağın bir sürü an sizi bekliyor olabilir. Ne bileyim, düğün masraflarını da sen üstlenirsin mesela ya da günün birinde onun için çok istediği bir şeyi gerçekleştirirsin. Sen de önünüzde uzun yıllar olduğunu düşünmüyor musun?”

Bu sorusu bana on beş yıl oyunumuzu hatırlattı. On beş sene sonra da Doruk yanında benim olacağımdan bahsetmişti. Bir kere kol saati bendeydi. Her türlü görüşmemiz gerekecekti. Bizi birbirimize bağlayan bir bahanemiz vardı.

“Biliyor musun?” dedim. “Hiç bunu karşılayacak kadar para kazanaçağım zamanları düşünmemiştim.”

“Çünkü öz güvenin sıfırın altında,” dediğinde kaşlarım hızla çatıldı. Bu net cümle canımı yaktı. Ferdi de ifade ediş şeklinin doğru olmadığını anladı ve hızlıca “Özür dilerim,” dedi. “Seni kırmak istemediğimi biliyorsun.”

“Ama kırıldım,” dedim.

“Evet,” dedi o da. “Bunlar yaşanır. Her türlü ilişkide, isteyerek ya da istemeyerek bir taraf diğer tarafı kırabilir. Her zaman doğru sözcükler ağzımızdan doğru sıralamayla çıkacak diye bir şey yok. Özür dilersem geçer mi?”

“İki lafa çok kolay tav olurum Ferdi.”

“Peki Doruk özür dileyseydi geçer miydi?”

Donup kaldım.

Galiba geçerci. Bu farkındalık kalbimin daha fazla sıkışmasına neden oldu. O hiç hata yapmamış gibi davranmış, kararının sürekli arkasında durmuştu. Onun yerinde ben olsaydım geçtiğim sınır için özür dileyerek bile konuşmaya başlayabilirdim.

İnsanları böyle suçlamamın nedeni, benim gibi düşünmemeleri miydi?

Ama o ve ben çok zıttık, çok farklıydık. Farklı koşullarda büyümüş, farklı şeyler öğrenmiştik. Bunun farkındaydım. Anlayışlı olmaya da çalışıyordum.

Kapana kısılmıştım.

Hiçbir yere varamıyordum.

Belki de bir yerlere varmak için bir kez olsun düşünmeden adım atmam gerekliydi.

O adımı atacaktım.

“Onunla sakın kafayla da konuşmalısın,” dedi Ferdi, düşünceler denizimden beni çekip çıkararak. “Bu iki tarafın da kızdığı bir konuşma olabilir, birbirinizi yiyebilirsiniz ama bence o çocuk, bir şansı hak ediyor.”

“Ama o konuştuğu zaman beni hemen ikna ediyor.”

Bunun nesinin sorun olduğunu anlayamadı. “Ee ne güzel işte?”

“Güzel mi?”

“Kartlarını sana açık oynuyor mu?” diye sordu. “Yani Feyza, demeyim diyorum ama böyle şeyleri bir noktada kabul etmen gerekebilir.”

“Nasıl yani?”

“Kızım, çocuk Efes’te oynuyor. Boru değil yani. *Euroleague* maçlarına çıkıyor. Yeri geliyor bizim ligde takımını sırtlanıyor. Bir basketbolcuyla sevgilisiz. Bunun yüzünden bazı sınırlarını esnetmeyi düşünebilirsin. İleride ikiniz için de kolaylık sağlar bu. Kendinden taviz ver demiyorum, çocuğun parasını ye de demiyorum. Ben yemin ederim seni çok iyi anlıyorum. Sadece diyorum ki bir dahaki sefere ona fikrini almasını söyle. Ama bir dahaki sefere, kendinin de onun ettiği teklifi etrafıca düşüneceğinden emin ol.”

Bu konuşma, yüreğimin ferahlaması için çok gerekliydi. Birilerine danışmaktan gocunmayışımı seviyordum. Konuştukça rahatlıyordum, bunu inkâr edemezdim. Benim terapim konuşmaktan geçiyordu. Bir tek bu şekilde aklımı toparlayabilecek gibi hissediyordum. İçime attığım meseleler sonumsa konuştuklarımız sonlananlarımdı.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordum. “Seninle aynı sırada bir kez daha oturabilmek için birçok şeyden vazgeçerdim Ferdi.”

“Biliyor musun, ben de...” dedi başını başımın üzerine yaslayarak. İkimiz de gözlerimizi gökyüzüne çevirdik. “Hayat lisedeyken çok zor sanıyordum, sadece bir sene geçti Feyza ama hayat bugünlerde çok daha zor. İlk mevzuya dönecek olursak büyüdükçe işlerin zorlaştığı konusuna ben de katılıyorum sanırım.”

“Birlikte çözeriz yine de değil mi?” diye sordum. “Dün ergenlik sorunlarımız vardı, yarın yetişkinlik sorunlarımız olur ama yine de birlikte hallederiz değil mi?”

“Sen benim kız kardeşimsin,” dedi Ferdi içimi ısıtan sıcacık sesiyle. “Sana her şeyimi anlatabileceğimi bilirsin, bana her şeyini anlatabileceğini bilirim. Aynı kıytırık sırayı paylaşmak, bazen iki insanı sonsuza dek dost kılar.”

Dudaklarımı büzüp yüzüne ağlayacak gibi baktığımda somurtup yüzünü buruşturdu. Sonra birlikte gülmeye başladık.

Artık kötü hissetmiyordum.

Artık her şey toparlanabilecekmiş gibi bir his vardı içimde.

ÇATLAKLAR VE KIRIKLAR

Feza

Bugün 2 Mayıs'tı. Doruk'un ilk kez *Euroleague*'de *play-off* maçına çıkma ihtimali vardı ve benim de K&S'deki ilk günümdü.

Heyecandan delirecek gibiydim. Zamanın nasıl geçeceğini bilmiyordum ama akademiden çıkar çıkmaz eve koşacak, televizyonun başına geçecek ve İspanya'daki maç için geri sayıma başlayacaktım.

Play-off, Euroleague'deki sekiz takımının eşleştiği, üç maç kazanan takımlarınsa final four adı verilen dörtlü finale yükseldiği bir sistemdi. Normal sezonu ilk altı sırada bitiren takımlar doğrudan play-offlara kalırlarken yedinci ile onuncu sıra arasındaki takımlar kendi aralarında play-in adı verilen maçlar yapıyor; bu maçların sonunda galip gelen iki takım, play-offa adını yazdırıyordu. O sekiz takım, bu şekilde belli oluyordu.

Ligi altıncı sırada bitiren Efes, üçüncü sıradaki Barcelona ile eşleşmişti ve 29 Nisan günü oynadıkları ilk maçı İspanya'da kaybetmişlerdi.

O maç Doruk hiç süre almamıştı. Shaw ağırlıklı oynanan oyun, Efes'in normalden daha kötü bir üçlük yüzdesine sahip olması yüzünden kaybedilmişti. Boş şutlar bulmalarına rağmen şans onlardan yana olmamıştı. Oyuna üçüncü çeyrekte giren Aras ve Lukas takımı hareketlendirseler de ne yazık ki bu, galibiyet için yeterli gelmemişti.

Doruk'un süre almayışi yüzünden hayal kırıklığına uğramadığını öğrenmiştim o gece. Onu hemen aramış, teselli cümlelerimi çoktan hazırlamıştım ama Doruk takımına o kadar odaklıydı ki benimle sanki hâlâ o benchte oturuyormuş gibi oyuna odaklı bir konsantrasyonla konuşmuştu. "Benim de zamanım gelecek," demişti. "Tecrübesizim, biliyorum ama önemli değil Feza. İşin bireysellikten çıkması gereken kısım tam da

burası. Alınmaca gücenmece yok. Oyna derlerse oynarım, otur derlerse otururum. Yeter ki sonu final four olsun."

Bu sabah K&S'ye giderken otobüste ona fotoğraf atmıştım. Hâlâ içim rahat olmadığı için şakayla karışık bir de mesaj bırakmıştım altına.

Feza: *Bunu nasıl yaparsın diye sevgilisinin başının etini yedikten sonra kurstaki ilk günlerine koşa koşa gidip yolda da "Zaferlerim" dinleyerek aşktan ölürlen kızlar*

Doruk anında mesajımı görmüş, sonra anında yanıt vermişti.

Doruk: *Ölürüm sana*

Doruk: *Arayayım mı? Yolun var mı daha?*

Zaten olması gereken saatten erken varacaktım oraya. Heyecanım yüzünden evden aceleyle çıkmıştım. Hem yolum hem de vaktim vardı.

Feza: *Ara, araa. Otobüsten indim şimdi, yürüyorum.*

Ekranada adını gördüğümde adını farklı bir şekilde kaydetme zamanının çoktan gelmiş de geçiyor olduğunu fark ettim. Buna şimdiye dek hiç takılmamıştım ama Doruk hâlâ *Doruk* diye kayıtlıydı telefonumda. Bir ara değiştirsem iyi olurdu.

Ben *alo* bile diyemeden Doruk "İlk beş!" diye bağırdı. "Arama de-seydin ses kaydı atacaktım. Sevgilin *play-off* ikinci maçına ilk beşte başlıyor!"

Başka bir adım atmadım. Kaldırımın ortasında öylece durup "Ne?" diye bağırdım. "Gerçekten mi? Nasıl yani? İlk beşte misin?"

"İlk maç yüzüme bakmayan canım hocam ikinci maça beni ilk beşte çıkarmaya karar vermiş!" O kadar heyecanlıydı ki benim de heyecanım üç katına çıkmıştı. "Kral nasıl bir strateji izliyor inan bilmiyorum ama sor bakalım sikimde mi?" Duraksadı. "Çok özür dilerim sevgilim. Ne yapmaya çalıştığı umurumda değil demek istemişim."

"Akademiye varamadan bayılıp kalacağım şimdi!" dedim heyecanla. "O kadar sevindim ki aşkım."

"Bir daha söyle," dediğinde gözlerim yerinden fırlayacaktı. Bir anda çok utandım, sonra aynı hızla utancım beni terk etti.

“Çok sevindim aşkım,” dedim. “Gururdan ağlayacak gibiyim. Resmen hayal ettiğin yerlere çıkışını izliyorum. Dilerim o kupayı elinde de görürüm senin. Favori basketbolcum benim!”

“Kızım salak salak güldürmesene beni, Lukas kusmaya gidecek yine.”

Kahkaha attığımda hâlâ kaldırımda öylece dikiliyor olduğumu fark ettim. Önünde durduğum dükkânın esnafı içeriden dik dik yüzüme bakıyordu. Başımı yere eğip hızlıca yürümeye başladım. “Selam söylersin Lukas’a.”

“Aleykümselam. Peki ne bu, bizim diriliş günümüz mü?”

“Kutlayalım mı her sene?” diye bir teklif attım ortaya öylesine.

Ciddiye almasını beklemiyordum ama “Unutursam ne olayım,” dedi. “Söz veriyorum kutlayacağız her sene.” Gülümsedi, ben de gülümsedim. İki farklı ülkedeki iki kalbin birbiri için attığını hissettiğim bir andı. Gülümsemem kulaklarıma kadar ulaştı. “Heyecanlı mısınız?” diye sordu. “K&S için?”

“İlk dersime son kırk dakika,” dedim. “Dün gece uyuyamadım.”

“Ben de çok heyecanlıyım senin için. Eğer orada olsaydım aklımda çıkışta seni almaya gelmek vardı ama nasip değilmiş.”

“Doruk,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Feza,” dedi. “Özür dilerim.”

Birbirimizi daha iyi anladığımız bir yerdeydik.

Birbirimize yeterli alanı tanımış, yeterli zaman boyunca düzgün düşünebilmiştik. Kendi penceremize bağlı kalmak yerine empati yapabilmeyi denemiş, bunun doğrularını ve yanlışlarını yeniden ele almıştık.

Ben ona ondan vazgeçmeyeceğimi ama bir daha buna benzer bir şey yapmaya kalkarsa öncesinde mutlaka haberimin olması gerektiğini söylemiştim. Kabul etmeliydim, Ferdi sayesinde olmuştu bu biraz da. Parkta yaptığımız konuşma bende derin izler bırakmıştı. Doruk da benden çok öfkeli de olsam ağzımdan çıkanlara biraz daha dikkat etmemi rica etmişti. Olayları farklı yerlere çekmeden önce ona konuşabilme şansını tanımamı istiyordu.

Sanırım biz sınanmıştık.

Buna bu gözle bakmaya karar vermiştik. Yaşadığımız tartışma bir eşikti, biz o eşiği aşmıştık.

“Benim için dua et olur mu?” diye sorduğunda ses tonu beni gülümsetti.

“Tabii ki ederim. Babam da hatim indirmiştir çoktan. Bu arada Doruk, şu an K&S yazısını görmüş durumdayım. Doruk, çok güzel!”

“Günün çok güzel geçsin,” dedi. “Ben de geceni güzelleştirmeye çalışacağım. İyi dersler, öpüyorum.”

“Ben de seni, ben de seni! Çok çok...” Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyacaktı. “Başarılar. Her attığın basket olsun, âmin.”

Güldüğünü duydum. “Görüşürüz güzelim.”

“Görüşürüz.”

Telefonumu çantama atmadan önce ön kameramı açarak saçlarımdaki kırmızı bandananın düzgün olup olmadığını kontrol ettim. Saçlarımda çok şükür fazla dağılmamıştı. Üzerimde kırmızı bir tişört, altında da kor şortum vardı. Bir binanın önünden geçerken aynalı kapıdan görüntümü son kez kontrol ettim ve plazanın döner kapısından içeri girerken kalp krizi geçirmeyeyim diye dua ettim.

“Merhabalar,” diye karşıladı beni kumral bir adam. Yirmi beş yaşlarında görünüyordu. Mavi gözleri delici bir keskinlikteydi ama gülümsemesi, yüz ifadesini yumuşatıyordu. “Hoş geldiniz. Yeni kayıt mı?”

Etrafı incelemek yerine ona odaklanmaya çalıştım. Her yeri koyu renk camlarla kaplı giriş katı süsleyen avizelere doğru başımı kaldırmamak için zor duruyordum. “Evet,” dedim elimi uzatarak. “Feyza ben.”

“Bir dakika bekleteceğim,” dedi ve elindeki ajandaya benzer defteri açıp şöyle bir göz gezdirdi. “Feyza Feza Falez, doğru mu?”

“Evet.” Kalbim küt küt atıyordu.

“K&S’ye hoş geldin Feyza.” Defterini kapattıktan sonra elini bana uzattı. “Ben Volkan. Buranın eski mezunlarındayım, şimdi danışman olarak çalışıyorum. Senin mentörün ben olacağım. Her türlü konuda her zaman kapıma gelebilirsin. Etrafı gezerek başlayalım ister misin?”

“Tabii,” dedim tokalaştığımız sırada. “Çok memnun oldum Volkan Bey.”

Gözleri kolumda sallanan gümüş bilekliklerime, oradan da diğer bileğimdeki Doruk’un siyah kol saatine kaydı. Ardından bana yeniden gülümsedi ve lobiye yavaş adımlarla aşmaya başladı. Onun peşine yavru civciv gibi takıldığımda duvarlarda asılı olan çerçeveleri inceliyordum. Eski mezunlara ait olduğunu tahmin ettiğim fotoğraflar her yeri süslüyordu.

Burada benim de fotoğrafım olur muydu?

Öğrencilerin mutfakta ya da bahçede çekilmiş fotoğrafları, katıldıkları yarışmalara ait anılar ve aldıkları ödüller... Lobi, benim rüyalarımından birinin içinden fırlamış gibiydi. Herhangi bir karenin içine hapsolüp mutlu bir hayat sürebilirdim.

Fotoğrafların birine işaret parmağını bastırıp “Bu benim,” dedi. O olduğu çok belliydi. Hem hiç değişmemişti hem de gözleri onun ayırt edici özelliği idi. Doğrudan dikkati üzerine çekiyordu. Bana bakıp gülümsedi. “Ben de senin gibi on dokuzumda kaydolmuştum. Sanırım bu fotoğrafta yirmi yaşındaydım.”

Benimle kişisel bilgilerini paylaştığı için ardı arkası gelmeyen sorularımı sıralayacak yüzü buldum.

“Hiç yurt dışına çıktınız mı?”

“Pastacılık mı yaptınız yoksa aşçılık mı?”

“Siz de yarışmalara katılmış mıydınız?”

“Stajınızı gerçekten İtalya’da mı yaptınız?”

Mentörüm o olacağı için çok şanslıydım. Genç yaşına rağmen girişimciliği sayesinde bir sürü farklı yerde deneyim sahibi olmuş biriydi ve stajını gerçekten İtalya’da yapmıştı. Üstelik kazandığı bir yarışma sonucu bu teklifi yapan kişi İtalyan bir pasta şefinin ta kendisiydi. Şans, onun ayağına gelmişti.

Gerçi buna şans denmezdi. Bu bir başarı öyküsüydü.

Öğrencilerin kullandıkları ortak alanları ve dinlenip sohbet ettikleri yerleri gezerek başladığımız bu yolda sonraki hedefimiz dersliklerin olduğu kattı. Çok fazla kontenjanı olmamasına rağmen tüm sınıflar öyle büyük ve ferahtı ki attığım her adımda burasının neden bu kadar pahalı olduğunu daha iyi anlıyor gibiydim. “Naçizane bir görüş,” dedi lafın ortasında. “Buradayken her zaman anın tadını çıkarmaya bak fakat kuraçağın arkadaşlıklar konusunda seçici davran. Bazen rekabet, can sıkıcı seviyelere ulaşabiliyor. Mutfak hakkında öğrenmen gereken ilk kural bu.”

Aklımın bir köşesine yazdım. Kimseyle konuşmasam kimseyle arkadaş olmasam da olurdu. Mutfakları gezmeye başladığımız an, dünyanın geri kalanıyla tüm bağımlı koparmaya da hayır demezdim. Ağzım beş karış açılmasın diye dişlerimi sıkıyordum. O kadar heyecanlıydım ki gözlerim dolmuştu.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim.

Beni burada bırakabilirlerdi. Önüme malzemeleri atıp beni mutfaklardan birine kilitleyebilirlerdi. Yemek istemezdim, su istemezdim. Sadece pişirirdim. Hep pişirirdim. Her çeşit şeyi pişirirdim. Burada ölebilir, buraya gömülebilirdim.

Büyülü bir dünyada geziniyor gibiydim.

Gözlerime inanamıyordum, gördüklerim gerçek olamayacak kadar güzeldi. Öyle ki mutfak aletleriyle dolu sıradan bir dolap bile ağzımı açık bırakmaya yetiyordu.

“İlk günleri tanışmaya ayırırız,” dedi. “Kafe kısmına geçelim, sınıf arkadaşların da gelirler yavaştan.”

On yedi kişiyle tek tek tanıştım o gün. Kırk beş yaşında iki çocuk annesi bir abla da vardı aralarında, hâlâ lise öğrencisi olan ama mezun yetten sonra yolunu buradan çizmeye kararlı benden küçük bir kız da. Eren’den daha çok dövmesi olan küpeli bir çocuk, parlak kırmızı saçlı ve piercingli bir kızın elini tutuyordu. Onlar da bizim sınıftanlardı, birlikte kayıt olmuşlardı. Bire bir konuşsam da ortak bir diyalog kurulduğu sırada şahit olmuştum buna.

Hepimiz birer kahve alıp geniş bir masanın etrafında toplandığımızla bana yöneltilen sorular hariç birileriyle tanışmak konusunda çekingendim. Karşımdaki platin sarısı saçlı dünya güzeli kızın yaptığı kombini kaç kez süzmüştüm bilmiyordum. Kolundaki çantayı satın alabilmem için bir aylık maaşımın tamamını ona yatırmam gerekiyordu. Etrafimdaki insanlarla aramda büyük bir sınıf farkı vardı. Acaba onlar da bunun farkında mıydı?

Kendimi tahmin ettiğim kadar kötü hissetmiyordum.

Kimse yüzüme aşağılar gibi bakmamıştı. İlgilendikleri şey kot şorumun aslında bacakları kesilmiş bir pantolon olması değildi, ilgilendikleri şey benim kim olduğumdu. Kaç yaşındaydım, burayı nereden biliyordum, hayallerim nelerdi... Merak ettikleri bunlardı.

Adı Minay olan aşırı güzel kız bana “Peki erkek arkadaşın var mı?” diye sorduğunda etraftaki kimsenin dikkati üzerimizde değildi. “Seni bir yerden gözüm ısırtıyor ama asla çıkaramadım Feyza.”

“Daha önce kameralara yakalanmışlığım var, oradan mı acaba?” diye sordum. Doruk’la sarıldığımız an sosyal medyada çok fazla etkileşim almıştı. Hâlâ her hafta başka bir sayfa tarafından paylaşılıyorduk. Sadece Türkçe değil, farklı dillerde başlıklarla da bizden bahsediyorlardı. Sosyal medyada sonsuza kadar dönüp dolaşıp karşıma çıkan o *hayal edilen aşk* temalı meşhur videolardan biri de biz olmuştuk.

“Ay ünlü müsün?” diye sordu Minay, gözlerini kısıp beni tanımaya çalışarak.

“Erkek arkadaşım Anadolu Efes’te oynuyor.” Onunla gurur duyduğum için adını söylerken göğsüm kabardı. “Dorukhan Falay, belki oradan biliyorsundur.”

“Aa!” Dilini yutacakmış gibi abartılı bir tepki verdiğinde birkaç kişi bizim bulunduğumuz tarafa baktı ama sonra kendi gruplarıyla muhabbetlerine geri döndüler. “Seni sahadaki bir videoda görmüştüm. Şimdi hatırladım.”

“Olabilir,” dedim. “Oldu öyle bir durum.” Güldüm. Bunu böyle rahat ifade etmeye başlamış olmak hoşuma gitmişti çünkü o gece eve dönerken yaşadığım korku dün gibi aklımdaydı. Neyse ki hepsi geçmişti.

Zor da olsa bir şekilde geçmişti.

Tıpkı bugünkü zaman gibi.

Eve döndüğümde saat yediye gelmek üzereydi. Üzerime formamı giyerek kendimce bir totem yapmıştım. Maç, Türkiye saatiyle 21.30’da başlayacaktı. Yatağıma oturup geri sayımına devam ederken çekildiğim bir selfie’yi Doruk’a gönderdim. Birkaç gündür görüşemediğim için onu çok özlemiştim. Bir an önce onu arayıp ilk günümün nasıl geçtiğini anlatmak istiyordum ama önce önünde atlatması gereken çok önemli bir maç vardı.

Akşam yemeğine formalı katılım, babamın da formasıyla katılmasıyla birlikte diğer aile üyelerimiz tarafından büyük bir alay konusuna dönüştü.

“Baban mı onu daha çok seviyor yoksa sen mi, günden güne daha çok sorguluyorum,” dedi annem. Beni karşısına alıp yaptığı ciddi konuşmadan beri aramız her geçen gün iyiye gidiyordu. Ona sarhoş olup Doruk’un evinde kaldığım gece tüm suçun bana ait olduğunu defalarca kez söylemiş, fırçamı yemiş ve yerime oturmıştım. Tek isteğim, Doruk’a olan tavırlarının değişmemesiydi. Tam bunu sağlayacağımı düşünürken K&S mevzusu patlak verince yeniden avukatlığa soyunmam gerekmişti. Sabah akşam evde Doruk’u savunuyor, ona tek bir laf bile söyletmiyordum.

Babam, çatalını köfteye batırdı fakat onu ağzına götürmeden önce anneme baktı. “Hepimizin 15 Numaralı forması olmaması büyük eksiklik,” dedi. “En kısa zamanda çözeyim bu sorunu.” Gülümsedim, annem de keyifle güldü. Tam bir şey söyleyecektim ki babam yeniden lafa girdi. “Fırat, sen kaç giyeceksin? 10 numaraya devam mı?”

“Sağım solum belli olmaz,” dedi Fırat, aklında başka bir sayı varmış gibi bir ifadeyle. Konunun kendisine dönmesi onu sevindirmişti. Babam tarafından gördüğü en ufak destek karşısında Furkan’dan daha küçük bir çocuk gibi mutlu oluyordu. “Önümüzdeki sezon her yerde adımı

duyacaksınız, bak görürsünüz. Yazı öyle bir değerlendireceğimi ki baba... Beni şu saatten sonra tutabilene aşk olsun.”

“Okul mevzusunu yeniden gündeme getireceğim,” dedi babam. “Al karneni, sözüm söz.”

“Bir şekilde halledeceğim,” dedi Fırat. “Müsait olduğun bir zaman müdürle konuşalım. Kolaylık sağlayacaklarsa bir şekilde bitirmeye çalışırım liseyi. Zorluk çıkarırlarsa hiç uğraşmam baba. Ya nakil deneriz ya açığa geçerim.”

Fırat, okulu bırakma fikrine eskisi kadar sıcak bakmıyordu. Bu Cansu’yla ilgili olmalıydı. Gülmemek için zor tuttum kendimi.

“Halledeceğiz,” dedi babam. “Nasıl istersen öyle yapacağız. Siz de bundan sonra konu ne olursa olsun ilk önce bana geleceksiniz. Ferda, bu size sen de dahilsin kızım.”

“Bir şey olsa keşke de gelsem babam benim,” dedi Ferda. “Benim bu ailenin üniversite okuyan ilk çocuğu olmaktan başka çarem yok gibi. Mahalle takımımın hocası beni seneler sonra Kasımpaşa altyapısına davet etmiyor ya da erkek arkadaşım pastacılık kursumun ücretini ödemiyor. Ben ablama ve abime göre çok sıradan bir Falez'im ne yazık ki.”

“Deli,” dedi babam. “Siz benden isteyin, yapmazsam benim ayıbım olsun. Gerisini boş verin. Üniversiteyse üniversite, altyapıysa altyapı. Kurssa... Kurs. Bunda payım yok gerçi. Bizim dananın halt yemesi.”

“Bizim dana kim baba?” diye sordu Furkan, patates kızartmasını ağzına attuktan sonra. “Abim mi?”

“Doruka,” dedi babam gülerek. “Doruka abin.”

“Doruka abin akşam ilk beşte başlayacakmış,” dedim heyecanımı daha fazla içimde tutamayınca.

“İlk *play-off* maçı,” dedi Fırat. Onun bunu söylemiş olması içimi ısıtmaya yetmişti. Sesinde gurur vardı. Sanırım bu gece evimizin salonunda o da Doruk’u izleyenler kervanına katılacaktı.

“Onunla konuştum bugün, söyledi mi sana?”

Şaşkınlıkla, “Ne zaman?” diye sordum babama.

“Birkaç saat oldu.” Biz konuştuktan sonra olmalıydı. Yoksa Doruk mutlaka babamın onu aradığından bahsederdi. “Başarılar diledim ve dua ettiğimi söyledim. Nasıl heyecanlıyım var ya... Anladı sesimden, gülüştük biraz.”

“Öyle mi?” Ondan herkesin önünde bahsetmek hâlâ beni biraz utan-dırıyordu. “Biz de konuştuk bugün. Kursu gidiyordum. İyi geliyordu sesi,

enerjikti. Zaman geçmek bilmiyor sanki. Bir an önce maç saati gelsin diye bekliyorum.”

“İlk günün nasıldı?” sorusuyla birlikte önümüzdeki yirmi dakika gördüğüm herkesi ve her şeyi anlatmamla geçti. Bulaşıkları makineye dizirken anneme bugün gördüğüm mutfak tezgâhlarının renklerine kadar her detayı veriyordum. Babam mutfak masasında çay içerken bizi dinliyordu. Furkan yerde boyama yapıyor, Fırat ve Ferda’ysa annemin bu sabah yapıp borcama döktüğü muhallebiyi kaşıklıyorlardı.

Heyecanım hepsini güldürüyordu. Hepimiz benim böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu bugün daha iyi anlıyorduk. Kendimi buluyormuş gibi bir his vardı içimde. Bunda sevgilimin payı yadsınamayacak kadar çoktu.

Onu ne kadar özlediğim belli oluyor muydu?

Maç saatine çok az kaldığında hep birlikte mutfağı terk edip salona geçtik. Ekran başına dikilen Falezler, kendi ailelerinden bir üyeyi desteklercesine nefeslerini tutmuş durumdalar. Beni en çok şaşırtan, Fırat’ın tavırlarındaki değişimdi. İlk zamanlar Doruk’u sevmezdi ve bunu her seferinde açık açık belli ederdi. *Kolsuz olduğunu düşündüğünü* dile getirmişliği vardı, *abartılıyor bence* demişliği vardı, Doruk’a sövmüşlüğü bile vardı... Şimdi sessiz bir şekilde kenarda oturuyor ve ona, o her şeyi hak ediyormuş gibi bakıyordu.

Takımdaki isimler tek tek anons edildi, ardından sıra ev sahibi Barcelona’nın kadrosuna geldi. Babam her çıkan oyuncuyu *bu çok tehlikeli, buna dikkat etmeliyiz, buna üçlük fırsatı vermemeliyiz* şeklindeki dipnotlarla bize tanıtıyordu. İlk beşler yan yana sahaya dizildiğinde *Euroleague* marşı çalındı. Kameranın Doruk’a *zoom* yaptığı bir anda “Asıl ona dikkat etsinler,” dedi Fırat, gülerek. “Göründüğünden en az üç beş kat daha güçlü ve dayanıklı.” Erkek kardeşimin sesinde erkek arkadaşına duyduğu hayranlık vardı. “Kendi gözümle izlemesem ben de inanmazdım. Üç set *bench press* yapıp teri kurumadan sınav çekmeye başlıyor. Kafayı yemiş birisi.”

Dudaklarımı birbirine basturdım. Kaslarına yakından bakma fırsatım olmuştu. O vücudu sıkı bir çalışmaya borçlu olduğu belli oluyordu. Daha ne kadar geliştirecekti, niyeti beni ne kadar delirtmekti bilmiyordum ama bu durumdan şikâyetçi olduğumu söyleyemeyecektim. Özellikle omuzlarına bayılıyordum.

“Doruka abi yine televizyonda,” dedi Furkan. “O çok ünlü, değil mi abla?”

“Daha bu ne ki?” dedim yüzümdeki geniş gülümsemeyle birlikte. “Bir gün her yerde onu göreceğin kadar ünlü olacak.”

“Zengin enişte,” dedi Ferda dilini tutamadan. Dönüp tepki verecek mi diye babama baktım, babam sadece gülüyordu. “Herkes nasip olmaz işte. Kıymet bil Furki, hediye falan iste geldiğinde.”

“Buradaki maçtan önce eğer müsait olursa onu yemeğe çağıralım.” dedi annem. Doğal bir şekilde dudaklarından dökülmüştü kelimeler. “Karnıyarık yapabilirim yine. Ya da o ne isterse...”

“Davet edebiliriz ama emin olamadım,” dedi babam. “Çok konsantre şu sıralar. Ekstra bir iş çıkarmayalım çocuğun başına. Eli boş gelmesin diye kara kara ne alacağını düşünür bu şimdi, germeyelim çocuğu *play-off* dönemi. Yine de Feza, bir yoklayabilirsin kızım.”

Yoklardım. Önemli değildi. Şu an bu maçtan daha önemli hiçbir şey yoktu...

Hava atışı yapıldı ve ilk hücumu Barcelona yaptı. Hızlı bir turnike bırakarak başladıkları iki sayılık oyunlarının ardından Efes de Ivan abinin smacıyla iki sayı bulmuş oldu. Doruk’un ciddi yüzü, maça ne kadar konsantre olduğunun bir göstergesiydi. Kafasını devamlı sağa sola çeviriyor, tüm ikili eşleşmeleri izliyor, savunduğu adamın dibine kadar giriyor ve ona bırakın topu nefes bile aldırmiyordu.

Anadolu Efes serinin ilk maçında yenilgiye uğramış gibi değil, bu onların ilk maçlarıymış gibi bir psikolojiyle oyuna başlamıştı. Alan savunmasını başarılı bir şekilde yapıp oyunun ilk çeyreğinde Barcelonalı basketbolcuları zor şutlar atmaya zorluyorlardı. Savunmada gösterdikleri eforun üzerine Oleg’in ve Alex’in şutları da isabet bulmaya başlayınca yedinci dakikada Barcelona’nın koçu mola aldı. Bu sırada Doruk çoktan iki asist yapmıştı.

Heyecandan yerimde duramıyor, reklamın bitmesi için saniyeleri sayıyordum.

Doruk ilk sayılarını ilk çeyreğin son dakikasında ona yapılan *faul*den sonra çizgiye gelerek buldu. İkide iki yaparak çizgiden ayrıldı. Ardından Emir Varajic’in son saniye üçlüğe giden bir oyuncuyu bloklamasıyla beraber ilk çeyrek 16’ya 12’lik Anadolu Efes üstünlüğüyle sonlanmış oldu.

İkinci çeyreğin ilk üç dakikasında Doruk benchte oturuyordu. Bir anlığına hiç oyuna dönmeyecek sanıp korktum. O korkuyor gibi görünmüyordu. Her hücumda ayağa fırlayıp takımına destek oluyor, Barcelona hücumlarını ise gözlerini kısıp derin düşüncelere dalmış gibi görünerek izliyordu. Tüm odağım onda olduğu için maçın kalanını kaçıırıyordum.

Babam “Yeter,” dedi. “Çeyizine mi saklıyorsun? Oynat çocuğumu. Dinlenmiştir işte.”

“Dinlenmeye ihtiyacı bile yok,” dedi Fırat. “Döner şimdi, merak etmeyin.”

“Hepimizin favorisi o, değil mi?” dedi annem gülerek. “Shaw’mış Oleg’miş, Avrupa’nın en iyileriymiş falan filan... İlk beşte beş tane Doruk olsa buna bile sesimiz çıkmaz. Falezler olarak çok objektif birer basketbol yorumcusu olduk.”

“Çok objektifim, o benim favorim.” Kenarda oyuna dönmek için ayağa kalktığını gördüğümde amaçsızca formamın eteklerini kavradım. “En iyi kim, göstermeye geliyor.”

Onunla birlikte oyuna Aras da girdi. Babam göğsünü kabartıp “İki gencecik Türk oyuncu,” dedi. “Başkalarından hiçbir eksikimiz yok yemin ederim. Parıl parıl çocuklar. Nasıl seviniyorum nasıl... Shaw’a da Oleg’e de hayranım ama bu çocukların hepsi kendi evladım sanki.”

“Babamın Türklük damarı kabardı,” dedi Ferda. “Birazdan cama çıkıp ulumaya başlayabilir.”

“Kazanırsak yapayım,” dedi babam ciddiyetle. “Totemim olsun.”

Aras, Nicola Boris’e bir asist yaptı. Ardından Barcelona hücumu başladı ve onların oyun kurucusu pivotlarına doğru hızlı bir pas çıkarttı. Doruk bu pası önceden sezmiş, tüm vücuduyla topa atlamıştı. Yere düştü, düştüğü yerde topu yakaladı. Topu ondan kapmak için iki metrelik pivot onun üzerine çullanırken Doruk, Aras’a topu fırlatmayı başarabildi. Aras bomboş sahayı koşup sert bir smaç bastı, ardından potaya asılıp gülerek sallandı.

Doruk yerden kalkmışken başını iki yana sallayıp onun bu artist tavrına güldü. Aras da gülerek geri geri koştu ve kolunu sola doğru açtı. Doruk, onun eline bir beşlik çakıp yeniden oyuna odaklandı.

“Bunlar kanlı bıçaklı,” dedim. Bir yandan da Devin’in de maçı izleyip izlemediğini düşünüyordum çünkü eğer izliyorsa şu an dibi düşmüş olmalıydı. “Ama sahaya yansıtmıyorlar. Profesyonellikleri hoşuma gidiyor.”

“Neden?” diye sordu babam. “Ne alıp veremedikleri varmış?”

“Anlaşamıyorlarmış.” Detaylı özetim bu kadardı. Babam başka zaman olsa daha fazlasını öğrenmeye çalışırdı ama Doruk kaşla göz arasına kendi sine boş bir üçlük pozisyonu yaratınca hepimiz ekrana kilitlenip kaldık. Attığı şut isabet bulduğundaysa oturduğum yerde sıçrayacak kadar kendimi oyuna kaptırmış durumdaydım.

“Bizim çocuğun bu seviyedeki ilk maçı olduğuna beni kimse inandıramaz,” dedi annem. “Otuz yaşındaymış gibi bir tecrübeyle oynuyor.”

“Benim hanım ne söylüyorsa doğrudur.” Babam, anneme gülümsedi. “Gerçekten ne gerekiyorsa onu yapıyor. Öne çıkayım, kendimi gösterim egosu yok bu çocukta. Kendine güveniyor, orası bir gerçek ama önceliği hep takım oyunu. Doğrudan kendi şutuna gitmek yerine başta asist ağırlıklı oynamaya çalışması da bu yüzdendi.”

“Bakarsınız bir gün kaptan olur,” dedi Fırat. Ferda, onun Doruk’a karşı değişen tavrından en az benim kadar memnun görünüyordu. Fırat sanki ben olmasam bile bundan sonra tüm hayatı boyunca Doruk’un arkasından yürüyen ilk kişi olacak gibiydi. “Açıkçası, onu tanıdıkça çok başarılı olacağına daha fazla emin oluyorum.”

Gözlerim yine gururdan dolmak üzereyken ikinci yarı sona erdi ve on beş dakikalık devre arasına gidildi. Doruk, soyunma odasına ilerlerken ciddi bir yüzle Aras ve Thomas Zahovic’le bir şeyler konuşuyordu. Jestlerinden anladığım kadarıyla maç içindeki bir pozisyonun hararetli tartışmasını yapıyorlardı.

Üçüncü çeyrek, Doruk’un yine kenarda oturmasıyla başladı. Lukas ve Shaw ikilisinin arka arkaya bulduğu isabetli şutlar sayesinde Efes ilk beş dakikayı önde götürmeye devam etse de kaybedilen toplar sonrası bir anda Barcelona aradaki sayı farkını kapatmıştı. Üzerine arka arkaya iki de üçlük bulduklarında Efes’in koçu mola aldı. Takımın oyunu düzenden çıkmış, oyuncular panik yapmaya başlamışlardı.

Son bir dakika kala Doruk oyuna girdi. “Onu soğuttu,” dedim. “Keşke eli sıcakken bu kadar kenarda oturmasaydı.”

Babam, yorumuma hak verdiğinde kendimi dünyadaki en iyi basketbol yorumcusu gibi hissetmiştim. Bu güzel his, kısa bir süre bana eşlik etti.

İşler Anadolu Efes adına iyi gitmiyordu.

Son çeyrek, başa baş bir rekabetle akıp geçerken artık hücumları takip edemiyorduk. Bir oturup bir kalkıyor, bir sövüp bir seviniyorduk. Lukas, hücum sırasında saha kenarındaki çizgiye basıp basit bir top kaybına sebep olduğunda çok kritik bir hücumdan boş dönmüş olduk. Her saniye öyle kıymetliydi ki basit hatalara yer yoktu ama basketbolda böyle anlara topun el yaktığı anlar denilirdi ve en olmayacak işler bile bu anlarda gerçekleşirdi.

Barcelona'nın smacından sonra Shaw hızlı bir hücumla çıkmak niyetiyle topu Ivan Reyes'e vermek istemişti fakat pasın şiddetini ayarlayamadığı için Ivan abi topu yakalayamamıştı.

Dördüncü çeyrekte kaybedilen topolar can sıkıyordu. Önde olabilecekken geriye düşmüştük.

Son saniyelere geldiğimizde kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Doruk bu çeyrekte kullandığı üç serbest atışın ikisini isabet ettirmişti, bunun dışında akan oyun sırasında sayı bulamamıştı.

Fakat son top, ona kaldı.

Skor 81-79'ken Doruk sağ köşede idi. Shaw pası Lukas'a vermiş, Lukas son üç saniye kala atışı kullanmak yerine Doruk'a pas vermişti. Doruk'un topu tutup potaya fırlatmaktan başka şansı yoktu, düşünecek kadar vakte bile sahip olamamıştı.

Top elinden çıktığında ellerimi başıma götürdüm.

Barcelona'nın dokuz numaralı pivotu bu şutu savunmak için zıpladığında ise gözlerimi sımsıkı kapattım.

Gözlerimi açmasam da salondaki çılgınlardan ne olduğunu anlamıştım: O adam, maç topunu bloklamıştı.

Tüm Barcelonalı oyuncular dokuz numaraya doğru koşarken köşede Doruk'un gözlerini bariz bir acıyla kapatmasını izledim. Real Madrid maçındaki son saniyede zaferin altına imzasını atan kişi oyken bu maç mağlubiyetin gölgesi onun üzerine çullanmıştı. Maç topu onun elinde patlamıştı ve bunun canını ne denli yaktığını kilometrelerce öteden bile hissedebiliyordum.

Onu tanıyordum, her şeyini vererek oynamış olsa da suçu kendine yıkacaktı.

"Çok kötü oldu bu," dedi babam, kahrolmuş bir yüz ifadesiyle. "Durumu iki sıfır yapmış oldular. Buradan üç iki yapmak pek mümkün gibi görünmüyor."

Kameranın Barcelonalı oyunculara çevrilmesine sevindim çünkü Doruk'un yanına gidip omzuna vurarak ona destek olmaya çalışan Shaw'ı da Doruk'un o hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini de daha fazla seyretebilirdim.

"Ama seri İstanbul'a gelecek," dedim. "Sıradaki maç burada oynanacak. Bence bu takımdan ümidi kesmek için çok erken. Kendi taraftarının önünde oynamadılar daha."

"Ablam çok üzüldü baba," dedi Furkan, üzgün üzgün. Sonra kalkıp yanıma geldi. "Üzülme abla, biz de kazanırız."

“Doruka abin üzüldüğü için üzüldüm,” dedim. “O beni aradığında ben mutlu olacağım. Asıl sen buna üzülme, tamam mı?”

“Peki.”

“Yiyeceğim bu çocuğun kafasını o olacak.” Fırat, dizlerimin dibindeki Furkan’ı tutup omzuna attı. “Doruka abiye fotoğrafını atarız, o mutlu olur. Hadi şimdi yatağa. Saat çok geç oldu senin için.”

“Tamam. Sen atar mısın? Çek beni.”

“Çekerim abim, gel benimle. Üzerini de değiştiririz.”

Annem, onun Furkan’la ilgilenmesi kendi yükünü hafifleteceği için derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. “İstanbul’daki maça gidebilirsek güzel olur aslında hayatım.”

Ortaya attığı teklif, babam tarafından anlayışlı bir gülümsemeyle karşılandı. “Gideriz tabii Canan, takip ederim ben bileterli.”

“Ben odama geçiyorum o zaman,” diye haber verdim ayağa kalkarken. Yorganımın altında ağlamak güzel bir seçenektir ama önce Doruk’un bildirimlerini onu ne kadar sevdiğimi anlatan mesajlarımla doldurmalıydım.

Kutlayalım dediğimiz 2 Mayıs, keşke böyle bitmemiş olsaydı. Yine de ben bugünü güzel hatırlamamızı istiyordum. Bu şekilde bitmesine izin vermemeliydim.

Biraz zaman geçmesini bekledim. Zor da olsa bir saat daha bekledim. Daha fazla dayanamadığımda Doruk’un numarasını tuşladım. Otele mi geçmişti yoksa doğrudan dönecekler miydi bilmiyordum. Sadece uçağa binmiş olsa binmeden önce yazar diye düşünmüştüm. O yüzden bir umut açmasını umuyordum.

“Feza,” dediğinde heyecanlanıp yattığım yerden doğruldum. Sesi hiç heyecan verici değildi fakat yine de onun sesiydi. Bu benim için yeterliydi.

“Selam,” dedim nasıl başlayacağımı bilemediğim için.

“Selam,” diye karşılık verdi. Moralinin ne kadar bozuk olduğu tek bir kelimeden bile anlaşılıyordu. “Feza,” dedi tekrar. “Ben seni sonra arayacağım tamam mı?”

“Ama...”

“Sonra,” dedi net bir şekilde. Bu önüme koyduğu bir sınırdı ve geçmememi söylüyordu. “Teşekkür ederim. Merak etme. Sonra konuşalım.”

“Tamam...” dedim kötü hissederek. Ona iyi gelebilmek isterdim fakat o bunu istemediği takdirde elimden kabullenmekten başka hiçbir şey gelmezdi. Kapılarını kapatıp kendi köşesine çekilmişti. Çabalamaya

devam etsem de bu boşa olacaktı, çünkü bana durmam gereken yeri göstermişti. Benden ne beklediğini dile getirmiş, önüme bir duvar çizmişti. “Öpüyorum o zaman?” dedim en azından bir teselli alabilme ihtiyacıyla.

“Ben de,” diyerek beni her şeye rağmen gülümsetti. “İyi geceler.”

“İyi geceler...”

Yemeğe davet ettiğim Doruk, gelemeyeceğini tek bir mesajla bana bildirmişti.

Kaçırdığı son saniye şutundan sonra benimle çok az iletişime geçmişti. Uzun mesajlarıma kısa cevaplar veriyor, günümü anlatmak için onu aradığımda telefonunu açmıyordu. Sonrasında *uyuyordum, antrenmandaydım* gibi tek kelimelik mesajlar atıyordu. Bu durum inanılmaz derecede canımı sıkıyor olsa da *sonra* dediğini tekrar tekrar kendime hatırlatıyordum. Ona saygı göstermeyi deniyor, ona yine alan tanıyordum. Üzerine gitmek yerine onun bana geleceği anı bekliyordum.

Ama gelmiyordu.

Yarın *play-off* üçüncü maç oynanacaktı. Kendisini çoktan toparlamış, çoktan önlerindeki maça odaklanmış olmalıydı. Benim tanıdığım Doruk her düştüğünde daha hırslı kalkacak türden bir insandı. Eğer konsantre olmak için beni kendinden uzaklaştırıyorsa buna da hak verebilirdim ama beş dakika bile görüşemeyeceğimiz kadar yoğun muydu?

Neler oluyordu?

Son maçın ardından üç gün geçmişti. Artık sorunun o şutla ilgili değil benimle ilgili olduğunu düşünmeye başlamak üzereydim. Konuşmak istiyordum, o istemediği için de hiçbir ilerleme kaydedemiyordum.

İçimdeki sıkıntı dışıma taşacak gibi oluyordu. Kurstayken not almak için önüme açtığım deftere boş boş karalamalar yapmıştım. Teorik dersi ne kadar dinlediğim tartışılırdı. K&S'ye koşarak gelmem gerekirken sürüne sürüne gelmiş, içimi kıpır kıpır eden bu binada sıfır istekle bana eziyet gibi gelen bir gün geçirmiştım. Öğrendiğim bilgilerin tadına varamıyordum. O yokken hiçbir şeyden tat alabileceğimi de sanmıyordum.

Yarınki maçtan önce görüşmek zorundaydık. Bunun içinse önümüzde fazla zaman yoktu. Ona bir saat kadar önce *evde misin* diye sormuş olsam da hâlâ hiçbir cevap alabilmiş değildim. Belki de antrenmandaydı, bilmiyordum. Son zamanlarda hiçbir şey bildiğim söylenemezdi.

K&S'den çıkıp otobüs durağında beklerken *Instagram*'a girdim. Karşıma çıkan haberse arkamdaki banka öylece çökmeme yol açtı.

Anadolu Efes, bir sakatlık raporu gönderisi paylaşmıştı. Yaptıkları açıklama, başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu.

Antrenman sırasında sakatlanan Dorukhan Falay, sağ dizindeki ağrı sebebiyle yarın oynanacak Barcelona maçının kadrosunda yer almayacak.

Doğru gördüğümden emin olmak için bir kez daha okumak istedim ama gözlerim dolduğu için ekran bulanıklaşmıştı. Sanki bir panik atak krizi geçiriyormuşum gibi aniden kesilen nefesim yüzünden elimi göğsüme götürdüm. Sakatlık diyordu. Nasıl bir sakatlıktı bu? Ne olmuştu?

Hızla Doruk'u arayıp telefonu kulağıma götürürken elim devamlı titrediği için onu sabit tutmakta zorlanıyordum. Aklımdan bin türlü düşünce geçiyordu. Tek isteğim ciddi bir sakatlığının olmamasıydı. Sesini duymam gerekiyordu. Tam şu an, onunla konuşabilmem gerekiyordu.

Doruk telefonunu açmıyordu.

Kalbim korkuyla atıyorken hastanede olup olmadığını düşündüm. Ne zaman sakatlanmıştı? Post az önce atıldığına göre bu olay yeni mi yaşanmıştı yoksa o birkaç gündür bu yüzden mi benimle konuşmaktan kaçıyordu?

Durakta bu sefer benim değil, onun evine giden otobüsü beklemeye başladım.

Ne yapacağımı düşünürken aklıma Aras'a ulaşabileceğim geldi. Neler olduğunu ondan dinleyebilirdim. Bu yüzden Devin'den onun numarasını istedim fakat Devin de mesajımı görmüyordu. Bir anda evrendeki her şey benim aleyhime işlemeye başlamıştı. Dünyam tersine dönmüş gibi hissediyordum. Doruk'u görmeden hiçbir şey düzelmeyecekti.

O durakların tümünü kalbim ağzımda gittim. Yolu nasıl bitirdiğimi bilmiyordum. Sadece birkaç duraklık mesafeydi ama hayatımın en uzun yolculuğu bu olsa gerekti. Otobüsten indiğimde hava kararmış, sokak lambaları yeni yanmaya başlamıştı.

Hiç durmadan koştum.

Çantamı sıkı sıkı tuttum ve evine kadar koştum. Orada mıydı bilmiyordum. Yalnızca orada olmasını diliyordum. Aklımı kaçırarak gibiydim. Bildiğim tüm duaları ederken kendimi sakinleştirebilmek için onun iyi olduğuna inanmayı deniyordum. İyiydi, basit bir ağrıydı, yalnızca bir

maçı kaçıracaktı. Sonrasında yeniden dönecek, yakaladığı müthiş formunu sürdürecekti.

Bu sezonu kapatmasını gerektirecek ya da canını çok fazla yakacak bir sakatlık değildi. Yalnızca dizi ağrıyor olmalıydı. Dinlenecekti ve geçecekti. Tedavisi Efes doktorları tarafından en iyi şekilde yapılacaktı. Bir güne bile ayağa kalkardı. Onu tanıyordum bir kere, çok güçlü birisiydi. Hemen toparlar ve sahalara geri dönerdi.

Nefes nefese şekilde kapısına vardığımda zile basmayı aklımdan bile geçirmeden anahtarına uzandım. Beni şimdiye dek görmek isteseydi zaten görürdü. Bu da evde olsa bile kapıyı bana açmayabileceği anlamına geliyordu. Kapı açılacak mı yoksa açılmayacak mı diye bekleyemezdim. Kaybedecek zamanım yoktu. İçeri girip asansöre bindiğimde korkudan kıpkırmızı kesilmiş suratımı gördüm karşımdaki yansımda. Gözlerimi aynadan ayırıp telefonuma çevirdim ve ondan bir yanıt gelmiştir diye bir umut bildirimlerimi kontrol ettim ama bildirim panelim bomboştu.

Asansörün kapıları aralandığında hızlı adımlarla dairesinin kapısına ilerledim. Endişeden buz kesen parmaklarıma rağmen anahtarı kilide takıp çevirmeyi başarabildim ve içeriye girdim. “Doruk?” diye seslenirken sesim ağılıyormuşum gibi çıkmıştı. “Doruk, evde misin? Lütfen burada ol.”

Attığım adımla birlikte girişteki dolabın üzerine bırakılmış Barcelona yazılı magneti gördüm. Onu elime alıp bakarken gözlerim daha fazla nemlenmiş, ona ulaşma isteğim baş edilemez bir seviyeye gelmişti.

Yeniden “Doruk?” diye seslendiğimde koridorun sonundaki odanın kapısı açıldı.

Gözlerimiz kesiştiğinde kalbimin durduğunu sandım.

Onu böyle görmek yerine keşke ölmüş olsaydım.

Elimdeki magnet yere düşüp tok bir ses çıkartarak çatladığında ben de dizlerimin üzerine düşmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kaşının kenarında bir bant duruyordu. Elmacık kemiğinde morluklar vardı. Boynunda ince, kırmızı birkaç çizgi aşağı doğru iniyordu. Sanki biri onu tırmalamıştı. Yüzü gözü tamamen dağılmış hâldeydi.

Üstelik topallayarak yürüyordu.

Yüz ifadesi beni görünce acıyla buruştu. Asla bakmamam gereken bir şeye bakıyormuşum gibi hissettiren bakışları, büyük bir mahcubiyetle çevrelendi. Bu şekilde karşımda olduğu için utandığını hissettim. Kalbimdeki sızı, göğsüme bir kanser hücresi gibi hızla yayılıp her yerimi sarmaya başladı.

“Antrenmanda sakatlanmadın...” Sesim can çekişiyorken gözümünden bir damla yaş aktı. Doruk yüzünü buruşturdu. Burada olmamdan nefret etmişti ama hiçbir şey söylemedi. Durdu. Anladığımı anladı. Bekledi. Derin bir nefes almayı denedi. Tıpkı benim gibi, o da bunu yapamadı. “Doruk,” dedim ve gözlerimden arka arkaya yaşlar akmaya başladı. “Sana ne oldu böyle?”

Elini sertçe duvara yasladığında alnını da elinin üzerine yasladı. Başını sağa ve sola çevirdi. Burada olduğuma inanmak istemedi. Sinirle iç geçirip bacağını ovaladıktan sonra yeniden bana baktı. Gözlerinde ona ait olamayacak kadar soğuk, ruhsuz bir bakış belirdi. “Git buradan,” dedi öfkeyle. “Ulaşmanı isteseydim ulaşırdın. Git Feza.”

Beni istediği kadar kovabilirdi, hiçbir yere gitmiyordum.

Ona doğru bir adım attım. Geriye doğru giderek mesafesini korudu. Gözlerimin içine beni uyarır gibi baktı. Yaklaşmamı istemiyordu. Bazen bir nefeslik mesafe bile bize çok gelirdi ama şu an aramızda ikimizden birinin düşmesi için küçücük bir rüzgârın yetebileceği koca bir uçurum vardı. Düşecek olmayı umursamadan “Ne oldu?” diye tekrarlardım.

Hâlbuki ne olduğunu artık biliyordum.

Acının ve yalnızlığının kokusu evinin duvarlarına kadar sinmişti. Yarıları yeni görünmüyordu. En az bir gün geçmiş olmalıydı üzerinden. Burada, tek başına kalıp iyileşmeyi beklemişti. Ya da her şeyin son bulmasını. Daha çok öyle bir hâli vardı. Bırakmak ister gibi...

Pes etmiş, vazgeçmiş, çoktan yenildiğini kabullenmiş gibi.

Ruhumun içimden çekildiğini, kanımın donduğunu ilk kez böylesine hissediyordum. Beni uzaklaştırma sebebi benimle ilgili değildi. Doruk, kendini bu evde bir çeşit ölüme terk etmişti.

“Git,” dedi güçsüzce. Az önceki direncinin yerinde yeller esiyordu. Hiçbir *git* bu kadar *kal* gibi hissettiremezdi. “Konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmayız o zaman.” Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna sardım. Yanaklarımdan kayan gözyaşları omuzlarına dökülüyordu. Onun elleri belimi bulmamıştı. Bana temas etmiyordu. Yalnızca ağırlığını sol ayağına vererek ayakta dikiliyordu.

İçimi çekerek boynuna yaslandığımda omuzlarındaki titremeyi hissettim. Dudaklarımı boynuna bastırıp “Hiçbir yere gitmiyorum,” diye fısıldadım. Ona daha sıkı sarıldım. “Kıyamam sana. Hiç kıyamam. Canın çok yanıyor mu?”

Sakatlık haberini görünce dünyanın sonunun geldiğini sanmıştım. Çekeceği ağrının az olmasını umarak gelmişim buraya ben. Hâlbuki şimdi, onun böyle bir şeyi yaşaması yerine antrenmanda sakatlanmayı tercih edeceğini biliyordum.

“Lütfen...” Sesindeki titreme göğsüme bir yıldırım düşürdü. Onunla ilgili anılarımı sakladığım sandık çatladı. İyi olanlar yere dökülürken kötüler o sandığın içinde kaldı. Geçmişiyile ilgili nadiren konuştuğu anların tümü, sandığın en dibine yuva yapmıştı. Bir şeyler tepetaklak olduğunda zemindekiler yukarıya ilk ulaşanlar olurdu.

Bastırdıkları, gün yüzüne çıkmanın bir yolunu bulmuştu.

“Seni yalnız bırakmayacağım,” dedim. Çaresizce güven vermenin derdindeydim. Kaç geceyi bu hâlde geçirdiğini, kendi içinde kaç savaş verdiğini düşündükçe ağlamam şiddetleniyordu. “Ne dersen de bunu asla yapmayacağım.”

Eli, yavaşça belime yerleştiğinde teslimiyetini iliklerime dek hissedebiliyordum. Omuzlarında taşıdığı tonlarca yüke ve aksayan bacağına rağmen olabildiğince dik durmaya çalışıyordu, gitmeyeceğime ikna olduğunda ise bu çabası kayboldu. Çenesini eğerek küçüldüğünde yüzüne bakmak için geri çekilecektim. Bu kez o alnını omzuma bastırdı. İç çekişinin arkasından bir gözyaşının geleceğini hissettim. Beni tuttu, bana sarıldı ve Doruk, omzumda ağlamaya başladı.

“Yine her şeyi mahvetti,” dedi. Kaskatı olan bedeni titredi. Sanırım biraz da içmişti. Bu koku her zamanki kokusundan daha farklı, daha keskindi. “Hiçbir şey yapamadım.”

Sessiz kaldım. Saçlarını avuçladım ve onları okşarken Doruk’un nefesinin kesilişini içim çürüye çürüye dinledim. “Hiçbir şey yapamadım!” Çaresiz bir haykırıştı bu, hiç kimse kısık bir sesle böylesine haykıramazdı. “Seneler sonra o eve senin için girdim. Çok şey değişti sanıyordum. Hiçbir şey değişmemiş. Hâlâ o adama hak ettiği karşılığı veremiyorum. Ben hâlâ...”

“Şşt...” Konuşmaya devam edebilecek gibi değildi. Bu olayın benimle ilgisinin ne olduğunu düşünürken birden bütün parçalar öyle bir yerine oturdu ki bakışlarım bulanıklaştı. Zihnimin gerisinde çakan şimşek, bana kendimi huzursuz hissettiren ela gözleri gözümün önüne getirdi. Zamanlama, acımasız bir şekilde karşımdaki resme uyuyordu. “Burhan...” Adı dudaklarımdan nefretle döküldü. “Yoksa o...”

“Evet,” dedi geri çekilip kıpkırmızı gözlerini yüzüme dikerek. Günlendir uyumamış olduğunu düşündüm. Yorgunluğu, dağılmış yüzüne atılan son bir imzaydı. “O adam, benim babam.”

ALIŞILAGELMİŞ YARALAR

Dorukhan

Hayatım boyunca dünyadaki en kötü babanın benimki olduğunu düşünmüştüm.

Feza evime gelmeden önce, aynadaki yansımama bakıyordum ve o adamın bıraktığı bütün izlerle yüzleşiyordum.

Yarılmış bir kaş, patlamış bir dudak, yanaktaki morluklar... Bunlar yalnızca görünürde olanlardı. Bir zamanlar, tüm bu izlere ev sahipliği yapmaya oldukça alışkındım. Şimdi aynılarını yeniden yaşıyordum.

On dokuz yaşındaki Doruk, dokuz yaşındaki Doruk'a benziyordu.

Benzememesi gerekiyordu. Bunun olmaması için çok uğraşmıştım.

Gözlerimi kapattım ve zihnim devamlı yaptığı gibi anıları ısıtıp ısıtıp önüme getirdi. O gün günlerden 3 Mayıs'tı. Telefonumun ekranına düşen mesaj, yumruklarımı sıkmama sebep olmuştu. Feza'nın Visal'in tezgâhının arkasında çalışırken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Yanında Eren vardı. Ona bakıyor, gülümsüyor, her zamanki gibi ışık saçıyordu. Çünkü içi kapkaranlık bir adamın onu pürdikkat izlediğinden haberi yoktu.

Burhan Falay: *Senin kız da pek güzelmiş Dorukhan*

Tek bir cümleyle kan beynime sıçramıştı.

Bir süredir bana yazıyordu. Yalnızca para istemek için ortaya çıktığını bildiğimden onu umursamıyordum. Artık ona benim cebimden tek bir kuruş bile çıkmazdı. O adam, benden uzak olduğu sürece ne

yaptığı beni hiç ilgilendirmiyordu. İsterse gırtlığına kadar borca batabilir, isterse bir köşede açlıktan ölebilirdi. Yeter ki kirli elleri yeniden benim hayatıma değmesindi.

Fakat o Visal'e gidip sinsice kendine bir köşe seçmiş, orada oturup *hayatımı* izlemişti.

Üstelik bunu bir kez de yapmamıştı. Günlerce oraya gidip kız arkadaşımın geleceği anı beklemişti. Bunu biliyordum çünkü Feza'nın fotoğrafını attıktan sonra diğer günler orada otururken içtiği kahvelerin de fotoğrafını atmıştı.

Burhan Falay: *Kaç gündür gelmiyordu işe, nihayet tanışabildim kendisiyle*

Burhan Falay: *Şimdi, sen mi bana ulaşırsın yoksa senin kızla kişisel bir görüşme mi yapmalıyım?*

Beynim zonklamıştı. Durmamış, düşünmemiştim. Bir türlü üzerimden atamadığım gölgesi beni yeterince lekelemişti. Feza'nın ışığını söndürmesi, imkân dahilinde değildi. Ona gözünün bir kez daha değmesine bile izin veremezdim.

Mesajlar çoğalıp her seferinde daha iğrenç bir hâl almıştı. Küfürler, tehditler ve hakaretler başlamıştı. Beni kışkırtmaya çalışıyordu ve başarması çok uzun sürmemişti. Yıllar önce ablam tarafından çıkarıldığım o eve yıllar sonra kendi başıma gidiyordum. Yalnızca öfkemin peşinden sürükleniyor ve babamı öldürmek istiyordum.

Fevri davranılarak alınmış boktan bir karardı.

Bana seneler sonra yine elini kaldırmıştı ve bunu gururuma yediremiyordum. İki gecedir nefes alamıyor, beni yeniden bu hâle getirmesine izin verdiğim için bir bardak suyu bile kendime layık göremiyordum.

Baş ağrım o evden çıktığım andan beri bana eşlik ediyordu. Üzerimde bıraktığı yaralar artık sızlamıyordu çünkü geçmişten kalma alışkanlığım sayesinde onlara karşı bağışıklık kazanmıştım fakat başımdaki ağrı, tüm bedenime yayılıyor ve parmak uçlarıma kadar canımı yakıyordu.

Kan görmekle ilgili bir sorunum olmasa da karakoldan evime döndüğüm gece içimde tek bir şey bile kalmayana kadar kusmuştum.

Karşıma çocukluğum geçse onu koruyamadığım için yüzüme tükürürdü. Verdiği sözlerin en önemlisi, bir daha babamın ona el kaldırmasına müsaade etmeyecek olmaıdı. Gerekirse kaçıp saklanacaktı, yine de ondan tek bir darbe daha almayacaktı.

Ama ben o eve kendi isteğimle gitmişim. Daha güçlüydüm, daha iriydim, onu durdurabilirdim. Oysa hiçbir şey yapamamış, kilitlenip kalmışım, donmuşum...

İş dayak yememle de bitmemişti. Bir de bunu kulübe açıklamanın bir yolunu bulmak vardı. Birilerine başıma geleni haber vermek zorundaydım. Formasını giydiğim takımımmla o maça çıkmayı her şeyden çok istiyordum ve bunun gerçekleşmesi için kaç dua etmişim bilmiyordum ama hepsi boşunaydı. Takım doktoru hâlimi gördüğünde kesin bir dille reddetmişti bu ihtimali.

Ben iyileşene kadar kurallar belliydi. Evimden dışarı çıkmayacak, kimseye görünmeyecektim. Üst mercilerden gelen direktifler bu şekildeydi.

Yani, bir nevi ev hapsindeydim.

Duvarların üzerime gelip beni boğduğı, içtiğim şişe şişe alkolün hiçbir şeyi unutturamadığı, nefesimin kesildiğı, doğru düzgün ayağımın üzerine bile basamadığım bir ev hapsiydi bu.

Keşke bir mezarın içine girmiş olsaydım. Böylece kimse bana ulaşmayı denemezdi.

Feyyaz Bey bana sürekli mesajlar atmıştı. Benimle iletişim kurmayı denemesinin asıl sebebi maçın en önemli anında kaçırdığım üçlükten sonra dağılan moralimi toparlamak istemesiydi ama sanki yaralarımı da hissetmeye başlamış gibiydi. Bu benim içimdeki en derin kesiğı kanatıyordu.

Babam yara açmayı bilirdi. Feza'nın babası ise yara sarmak konusunda işin ehliydi.

Dünya adaletsiz bir yerdi. Bunu kabul ediyordum. Büyümeye başladığınızda bunun birçok örneğıyle karşılaşıyordunuz fakat en azından çocuklar için işlerin böyle ilerlememesini dilerdim. Keşke her çocuk, kendisini koşulsuz şartsız seven bir ailenin içine doğabilseydi.

Yanımda birilerinin olmasına alıştırlmamışım. O yüzden başıma ne gelirse gelsin kullandığım savunma mekanizması kendimi yalnızlaştırmak olurdu. Böylece hiç kimse bana zarar veremezdi.

Birilerini yanımda istemememin ilk sebebi buydu. İkincisi ise kimsenin karşısına bu yüzle çıkamayacak oluşumdu.

Takım menajerine olayı bütün şeffaflığıyla açıklayıp elimdeki raporu gösterirken yeterince yerin dibine girmiştım. Bana nasıl baktığını unutamıyordum. Adam oyuncularla ilgili bir sürü farklı olay görmüş geçirmişti ama babası tarafından fena hâlde benzetilmiş genç bir basketbolcuyla o da ilk defa karşılaşılıyordu. Doğal olarak şaşırmış ve... Hâlime acımıştı.

15 Ocak günü nefesim kesildiği için önüme çıkan kaldırıma oturup ağlayabilmişim ama o gün görüşmem sona erdikten sonra tek bir damla yaş bile akmamıştı gözümde.

Hiçbir şey hissedemiyordum. Acı, sanki damarlarımı bağlamış ve kalbime giden tüm yolları tıkamıştı. Göğsümdeki ağırlığın sebebi buydu. Ben de acıyı örnek alıyor, insanların bana ulaşmasının önündeki yolları tek tek tıkıyordum. Tek dileğim görünmez olmaktır. Düştüğüm dibe yuva yapmışım ve kimseyi oraya çağırmak istemiyordum.

Ama buradan nasıl ayağa kalkacağımı da bilmiyor, hiçbir çıkış göremiyordum.

Tırnaklarımla kazıya kazıya elde ettiğim ne varsa benden almaya ant içmiş bir adamın kanını taşıyordum. Bunu nasıl yok sayabilirdim ki? Başarı, benim DNA'mda yoktu ve insanın kendi DNA'sını değiştirebilmesi mümkün olmuyordu.

Hevesler, gelip geçici şeylerdi. Babanızın bacağına atacağı bir tekmenin yanında son maçınızda kaç sayı attığınızın hiçbir önemi yoktu. Bir sonraki maça çıkamayacak, böyle kritik bir dönemde takımımın yanında olamayacaktım. Hiçbir zaman yükselemeyecek, hep aynı sularda yüzecek ve yine aynı sularda boğulacaktım. Çünkü canavarım ölmüyordu ve benim de canavarımı yenmeye yetecek kadar gücüm yoktu.

Savaş ya da kaç. İnsanoğlunun verdiği en doğal refleks. İşte bende bu da yoktu. Bende durmak vardı. Hiçbir şey yapamadan öylece dikilmek vardı. Dirseklerimle başımı korumak bile çok geç gelmişti aklıma çünkü yıllar sonra o köşeyi görmüştüm. 2016'nın bir gece yarısında ben o köşede öleceğimi düşünmüştüm.

Geçmişten kendimi zorlukla sıyırıp bulunduğum ana dönmeyi denedim. Yatak odamda amaçsızca uzanırken kapı kilidine sokulan

anahtarın sesini işitmiştim. Eğer evimde böyle acı dolu bir sessizlik olmasaydı bunu duymam mümkün değildi fakat kapının itildiğini de duyabildim. Yatakla bütünleşmek ister gibi kendini salmış olan kaslarımı doğrulmak için hareket ettirdiğimde bütün hücrelerim titredi. Benden bir hayat belirtisi gördüklerinde birleşip yardım çağlığı atmaya başlamışlardı sanki.

“Doruk?” diye seslendi, Feza’nın tedirgin sesi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Burada kalıp ölü taklidi yapamazdım. Kız kalkıp evime kadar gelmişti beni görmek için.

Kapıyı istemeden de olsa açtım. Kaçamazdım, saklanamazdım. Beni eliyle koymuş gibi bulurdu. Tanıştığımız ilk andan beri böyleydi bu.

Ya babam ona bir şey yapmış olsaydı?

Kendimi asla affetmezdim bu yaşansaydı.

Korkuyla evin içini tarayan gözleri, odamın kapısına doğru çevrildi. Kapının önünde dikilirken başımı öne eğmemek için kendimi zorluyordum. Bu hâlde olmak beni çok utandırıyor. Bakışları yüzüme değdiği an gözlerini kocaman açtı. Bir insanın gözleri nasıl bir saniyeden bile daha az sürede dolardı? Yüzüne yerleşen irkilmiş ifade, yerini merhamete bıraktı.

Bana ne olduğunu sorduğunda ona gitmesini söyledim.

Sinirlenmişim ama sinirim ona değildi. Onu görmeyi beklemiyordum ama görmüştüm ve şimdi bana acımaya başlarsa mahvolurdum.

Onu evimden kovuyordum. O ise gördüğüm en kararlı bakışlarla burada duracağını söylüyordu. Ağlamaya başlamıştı ama yüksek ihtimalle benden daha güçlü görünüyordu.

Yere düşürdüğü magnete kaydı gözlerim. Onun için Barcelona’dan almıştım. Diğer her şey gibi o da kırılmıştı.

Yeniden ona baktığımda ne yaparsam yapayım gitmeyeceğini anladım.

Göğsümde yükselen teslimiyet hissi, boğazımı yakarak orada bir yumru yaptı. Bana bir adım yaklaştığında yutkundum. Yaklaşmaya devam etti. Bir patlama yaşayacağımı hissettim. Bu yüzden son bir gayretle konuşmak istemediğimi söyledim. “Konuşmayız o zaman,” dedi ve bana sımsıkı sarıldı. Yüzüne karşı *git* dediğim bir insan, nasıl olurdu da beni bırakmazdı?

Feza, benim için *her şey* demekti.
Kendimi daha fazla tutamadım.
Her şeyimin yanında her şeye ağlamaya başladım.

EVE DÖNÜŞ

Feza

Çoğu zaman hayatımdaki en büyük şansın babam olduğunu düşündüm.

Doğduğum andan beri beni kollarının arasında saklayan, adım atmayı yeni öğrendiğimde düşersen canım yanmasın diye yerlere minderler atan, masaların köşesine çarpıp da canımı yakmayayım diye o köşelere pamuklar kaplayan bir adamdı benim babam. Ben onun ilk kızıydim. İlk göz ağrısı, canının ilk parçasıydim. Üzerime titreyişini yılların geçmesi değiştirmemişti. Babam hâlâ bana birkaç aylıkmışım gibi bir hassasiyetle yaklaşır, bana daima onun minik kızı olduğumu hissettirirdi.

O eller yalnızca beni kucaklamak için havaya kalkardı. Kaşları yalnızca kendi canımı yakma ihtimalim bulunan bir durumda çatılır, sesi bana sadece iyiliğimi düşündüğü için yükselirdi.

Bir babayı böyle bilirdim ben. Bizi korumak için etrafımızda olduklarını sanır, bir babayı merhamet dolu gözlerinden tanırdım.

O adamın bana bakış şekli aklıma geldi. *Burhan...* Adı buydu. Siparişini verdikten sonra gözlerini benden bir saniye bile ayırmadan önümde dikilmeye devam etmişti. İç karartan bakışları, canımı sıkmaya yetmişti. Bana hiçbir şey yapmamıştı ama varlığı huzursuzluk hissine denkti.

Gözlerim Doruk'un savunmasız yüzünde dolaşırken içimdeki nefret öyle büyüktü ki ona ulaşabilmenin bir yolunu bulabilirsem onu ezip geçebileceğime inanıyordum. Ne kadar iri olduğu, gücü ya da bana da el kaldırabilme ihtimali umurumda değildi. Eğer karşımda olsaydı onu mahvedebileceğimi hissediyordum.

“Bana ulaşmayı deniyordu,” dedi Doruk, onun yatağında yan yana oturduğumuz sırada. Ben gelmeden önce biraz içtiği için ayılmasına yardımcı olabilmek adına kahve yapmayı teklif etmiştim. Ayılmak istemediğini söyleyerek bunu reddetmişti. Yaralarına bakmak, onları temizlemek istemiştim. Pansumanını yeni yaptırdığını söyleyip buna da izin vermemişti.

“Film izleyelim,” demiştim. *“Senin için tatlı yapayım, ayakkabılarının hikâyelerini dinleyeyim, sen ne istersen onu konuşalım.”*

Tekliflerimin ardı arkası kesilmemişti. Onu zorlamak, işleri onun için daha da zorlaştırmak istemiyordum. Benim tek derdim yalnız kalmamıştıydı.

Doruk durmuş, bir süre bana bakmıştı. Onun yüzüne bakarken yüzümü buruşturmamaya çalışmak çok zordu. Gözlerim yaralarına kayıp duruyordu. *“Feza,”* demişti en sonunda. *“O kadar ihtiyacım var ki sana.”*

Ve şimdi buradaydık. Yatak başlığına sırtımı yaslamıştım. Dağınık pikesi yatağın sol tarafında toplanmıştı. Ben içeri girmeden önce burada yok olmayı dileyerek uzanıyor olmalıydı. “Sana ulaşmayı denedi,” diye tekrarladım onu cesaretlendirebilmek için. “Sonra?”

“Bunu hep yapar.” Bir anda yatar pozisyona geçip başını kucağıma yasladığında donup kaldım. Nefes alamıyordum, gözlerim yanıyordu. Onu böyle görmek içimi paramparça yapıyordu. Parmaklarım saçlarının arasına daldı. “Parası bittiğinde bana ulaşmayı dener. Ben bu zamana kadar dudak uçuklatacak kadar borcun altından kalkmaya çalıştım Feza. Çünkü o herif, ablamın üzerinden de yapmış bunu zamanında. Onur abiyle aniden evlendikleri dönemde bir gün kapılarına tefeciler dayanmıştı. İşler o raddeye kadar gitmişti yani.”

Duyduklarım beni şoka sokarken nasıl bir babanın evlatlarını böyle zora sokabileceğini anlamaya çalışıyordum.

“Onur abiyle ben bir şekilde halletmeyi başardık. Ablamın üzerine hiçbir borcun kalmadığından emin olduk. İşler çok korkunç yerlere gidiyor olmasaydı ikimizin de cebinden o adamın sikik borcu için tek kuruş bile çıkmazdı ama dediğim gibi, mevzunun ucu ablama dokunuyordu. Ablam, ikimiz için de kırmızı çizgidir. Buna mecburduk.”

Sesindeki suçluluk, şu an ne hâlde olduğunu ablasından saklıyor olduğundan kaynaklanıyordu sanırım. Onu geçiştirmek için kim bilir iki gündür ne yalanlar söylüyordu, tıpkı bana söylediği gibi.

“Babam A takıma yükseldiğimi duyduğundan beri ara ara bana ulaşmayı deniyordu. Aramalarına dönmüyor, mesajlarına bakmıyordum.

Çünkü biliyorum, mevzu para değilse o herifin işi olmaz benimle. Hayatımdan o kadar uzak ki nerede oturduğumu bile bilmiyor. Çıkıp kapıma gelemmez. Bu da beni bir şekilde ayağına çağırması gerektiği anlamına geliyordu. Hiçbir güç beni o eve yeniden döndüremez sanırdım ama sonra telefonuma bir mesaj geldi. Visal’de çekilmiş, sana ait bir fotoğraftı. Hesabımdan seni bulmuş, senin hesabından da senin nerede çalıştığını.”

Saçlarını okşayan parmaklarımı durdurup “Onu gördüm,” dedim. “Eren onun son zamanlarda devamlı müşterimiz olduğunu söyledi. Beni bulmak için birkaç kez Visal’e gelmiş olmalı.” Doruk, kesik bir nefes alınca “Hiçbir şey olmadı,” dedim. “Doğru düzgün konuşmadık bile. O adamın Visal’i bulmuş olması senin suçun değil. Lütfen bunun için kendinden nefret ediyormuşsun gibi bakma yüzüme.”

“Onun mesajını alır almaz sana değen gözlerini oymak için ayağa kalktım,” dedi Doruk, şahit olmadığım türden karanlık bir öfkeyle. “Yemin ederim, gözümü kan bürümüştü. Oraya onu öldürmek için gidiyordum. Kafayı yemiş gibiydim. Kimse seni bana karşı bir tehdit unsuru olarak kullanamaz. Hayatım boyunca korkarak yaşadığım babam bile bunu yapamaz. Kendimden öyle emindim ki onun sonunu getirebileceğimi hissediyordum. Sana zarar verebilme ihtimali, beni resmen katil edecekti. Abartıyormuşum gibi mi geliyor kulağına? Ben onun ne kadar acımasız olabileceğini çok iyi bilirim. Kafamda kurduğum senaryoları tahmin bile edemezsin. İstedliğini yapmasaydım seni rahat bırakmazdı.”

Ağır bir suçluluk duygusu göğüs kafesimde patlak verdiğinde bu olayın ucunun bir şekilde bana dokunuyor olmasının Doruk’a yaşattığı korkunç dejavuyu düşündüm. Zamanında ablası için o adamın borcunu ödemişti. Şimdiyse benim için onun karşısına dikilmişti. “Yaptın mı?” diye sordum işaret parmağımı saç bitiminin çizgisinde usul usul hareket ettirirken. Terlemeye başlamıştı. “Yine para verdin mi ona?”

“Hayır,” dedi Doruk. “Ama seneler sonra o eve gittim. Kapıya gelene dek, onu öldürebileceğimden adım kadar emindim. Kapıdan içeri girdiğimdeyse... Çok geç olana kadar hiçbir şey yapamadım.”

Titrediğinde bacaklarını kendine doğru çekti. Derin nefes sesleri odayı doldururken dudaklarımı aralamaya korkuyordum. Sessizliğe izin verdim. Doruk, bir şey söylememi bekleyerek bana baktı. Güven verme isteğiyle küçük bir tebessüm ettim. Her şey normalmiş, duyduklarım sıradan şeylermiş gibi gülümseyişimle afalladı.

“Korkak olduğumu düşünmüyor musun?” diye sordu hayrete benzer bir ifadeyle. “Yaşı yirmisine dayanmışken hâlâ babasından dayak yiyen

eziğin tekine bakıyormuşsun gibi bakmıyorsun bana. Hâlîme acıdığın için mi?”

“Kendini böyle mi tanımlıyorsun?” Kaşlarım havaya kalktı. “Bir ezik olarak mı?”

“En kibar hâliyle. Küfürleri ve diğer hakaretleri çıkararak dile getirdim seninle konuştuğum için.”

“Hiçbir zaman seni bu şekilde görmedim,” dedim. “Ona karşılık verememiş olman, seni daha az erkek yapmıyor Doruk. Burada konu güç değil. Ağlaman, yara alman, gardını yanımda düşürme isteğin, dizime uzanman... Bunlar, seni eksiltmiyor. Kendini böyle hissetme.”

“Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim,” dedi Doruk. “Kendimi onun karşısına geçebilecek kadar iyileştirdiğimi düşünüyordum. Artık küçük bir çocuk değilim Feza. Onu yerle bir edecek güce sahibim. Bunu kullanamıyorsam bunca zaman boşuna mı yaşadım diye düşünüyor insan. Bir gün çıkıp yine beni böyle kolay mahvedebilecekse ben bu kadar şeyi neden tek başıma atlatmayı denedim? Neyi başardım ben? Babamdan korkmamayı bile başaramamışım daha.”

“O ev,” dedim. “Oraya dönmek, seni tetiklemiş olmalı.”

“O evden mental olarak çıkabilmek için profesyonel destek almıştım.” Ses tonu o kadar yitikti ki kalbimdeki sancılar daha da şiddetlendi. “Pek işe yaramamış belli ki.”

Gözlerim dolup duruyordu ama daha fazla ağlayıp ona acıdığımı düşünmesine sebep olmak istemiyordum. “Ne zaman oldu bu?” diye sordum. “Ne zaman gittin oraya sevgilim?”

“İspanya’dan döndükten sonraki gün.” Çenesi kasıldı. “Bunu hesaplamış,” dedi. “O iğrenç herifin en sevdiği şey işler yolunda gidecekken her şeyi mahvetmektir. Başarılarım, zoruna gider onun. Ona benzemediğim için, kendimi kurtarmayı denediğim için, yetenekli olduğum için sevmez beni. Senin fotoğrafını çekmiş ama çektiği gün kullanmamış, zamanın gelmesini beklemiş. Ben buraya döndüğümde beni özellikle kışkırtmak istemiş. Anlık öfkem yüzünden kalkıp ayağına kadar gideceğimi biliyor çünkü. Türkiye’ye döneceğim gün için resmen pusuya yatmış.”

Bu adam, benim hayal edebileceğimden çok daha kötü biriydi. Kanım donuyor, Doruk anlatmaya devam ettikçe kalbim sıkışyordu.

“Normalde...” Nefesi bir kez daha kesildiğinde yüzüne bakabilmek için biraz doğruldum. Sol gözünden süzülüp yatağa akan yaşı da o zaman fark ettim. Doruk, ağladığını görmemi istemediği için kucağımda yatmaya devam ederken yüzünü diğer tarafa çevirmişti. “Normalde pek

yüzüme vurmazdı aslında.” Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. “Küçükken de sürekli antrenmanlara gittiğim için formamın açıkta bıraktığı bölgelerden uzak dururdu. Sırtım, favorisiydi mesela. Göğsüm, karnım, bacaklarımın üst kısmı... Soyunma odasına herkesten önce giderdim kimse görmeden üzerimi değiştirebilmek için. Ben acıya dayanıklıyım Feza. Belki fark etmişindir, basit darbeler yıkmaz beni. Maç sırasında dizimi çok sert çarpsam da kenara gelmek istemem, dirsek yesem de on saniyeye toparlanırım. Alışkınım çünkü. Canımın yanmasına engel olamayınca o yangının ortasında nasıl basketbol oynayacağımı kavramak zorunda kaldım. Saha içinde verilen fiziksel mücadele öyle kolay yormaz beni. Ben nefesimi kontrol etmeyi babam beni nefessiz bırakana kadar döverken öğrendim.”

Yanaklarım ıslanırken o bunu fark etmesin diye burnumu çekmeye çalıştım. Sessizce ağlıyordum, saçlarına tutundum. Doruk gözlerini kapattığında paylaştığımız bu anın şimdiye kadarki hiçbir anımıza benzemediği aşikârdı. İkimiz de havanın ağırlığı yüzünden doğru düzgün nefes alamıyor, ikimiz de onun yaşadıklarını sindirmeyi başaramıyorduk. Yanındaydım fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu. Buradaydı fakat aslında burada değildi, yeniden o evin içindeydi.

“Darp raporu aldım,” dediğinde sesi sertleşti. “Bunu ilk kez yaptım. Bacağıma geçirdiği tekmeden sonra gözlerimin önü karardı. O an, üçüncü maça çıkamayacağımı anlamıştım. Her şey gözümün önünden geçti. Bu yaşma kadarki tüm tokatlar, tekmeler, sandalyenin kırık bacağı, göğsümde söndürdüğü sigaralar... Hepsi film şeridi gibiydi Feza. Dizime 3 Mayıs’ta o elektrik dalgası yayıldığında kan bir anda beynime sıçradı. Düştüğüm yerden kalktım.” Elini havaya kaldırıp yaralı eklemlerini bana gösterdi. “Bu, benim eserim,” dedi. “Bu onun kırılan burnu, yarılan kaşı. Sadece iki yumruk... Yine de, bu da bir şeydir. Çok geç olana dek hiçbir şey yapamamış da olsam iki yumruk iki yumruktur. İlk yumruğumla başı savrulduğunda doğrulacaktı, bir kez daha vurup onu yere düşürdüm ve çıktım. Arkama bakmadan çıktım. Canım çok acıyordu. Topallıyordum. Her yerim kanıyordu. Eve gelip ağlamadım. Kaçıp saklanmadım. Karakola gittim, şikâyetçi oldum ve polisler beni dinleyip ifademi aldılar. Neden biliyor musun? Çünkü ben artık Dorukhan Falay’ım. Anadolu Efes’in ses getiren genç basketbolcusu. Yükselen yeni yıldız. Ne söylediğine koşulsuz inanılacak, bir fotoğraf bir imza için bile tüm işlemlerin hızlandırılacağı o kişi. Aile içinde olur böyle şeyler denilip görmezden gelinmiyorum artık. Ben yardım çağlığı atarken gözlerini kapatan insanlar,

şimdi benim adımı bağıyorlar. Hiçbirinin zerre değeri yok gözümde. Bu ünün, şöhretin... Hiçbir şeyin. Kendim için buradayım ben. Sadece kendim için..."

Uzanıp alnını öptüğümde gözyaşım bu kez yanağına düştü. İki büklüm olma pahasına yüzünü kavrayıp burnunun ucuna bastırdım dudaklarımı. Sonra kapalı göz kapaklarına... "Çok üzgünüm," demeye çalışırken sesim çatallı çıktı. "Çok üzgünüm sevgilim. Böyle bir hayat geçirdiğin için, o evde yaşadıkların için, o adamın oğlu olarak doğduğun için... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Seni hep çok seveceğim."

Sımsıkı kapattığı gözlerini açmadı. Acıyla alnı kırıışmıştı. Kaşındaki bandın hafifçe açılan kenarını parmak ucumla bastırarak geri yapıştırdım. Oradan kaşına dokundum, elmacık kemiğine ve boynundaki turnak izlerine.

"Yalvarırım bana acıma," dedi çaresizce. O kadar içli ağlıyordu ki hayatımda hiçbir erkeği böyle ağlarken görmemiştim. Utandığı için gözlerini açmıyordu. Hislerini tahmin ettiğinden daha fazla açık ettiği için şimdi susmak istiyordu. "Ne olur Feza, bana acıyarak bakıyor olma. Sinirlerim çok bozuk olduğu için ağlıyorum." Yumruk yaptığı ellerini gözlerine götürdü. Gözlerini sertçe ovalarken "Bunu durduramıyorum," dedi. "Normalde böyle değilimdir. Çok özür dilerim. Biraz alkol de aldım ya, o yüzden herhâlde. Bu kadar dökülmemem gerekiyordu."

"Doruk..." Çenesini okşayan başparmağımla alt dudağına bastırmasaydım susmayacaktı. "Sorun değil," dedim. "Canımın içi, hiç sorun değil. Yemin ederim unutturum bugünü ben. İstedığın kadar ağla, istediğin kadar dökül. Sana acımıyorum ki. Sadece canın acıdığı için benimki de acıyor, o kadar."

Başını bir kez kaldırıp dizime vurdu. Gözyaşlarını durdurmak ister gibi bunu bir kez daha yaptığında hiçbir sonuç alamayışı onu kızdırdı. "Sikeyim," dedi. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Sorun yok."

"Sorun var!" diye bağırırken gözlerini açtı. Kıpırmızı damarlar daha da belirginleşmiş, mor göz altları gözüne daha mor gelmişti. "Çıkamayacağım o maça," dedi az önceki sertlikten fazlasıyla uzak, güçsüz bir sesle. "Sonraki gün hocalarla görüşmeye gidip bir kavgaya karıştığımı söyledim. Antrenmana katılmak yerine takım doktoruyla görüştürüldüm. Oynamak istiyordum. Maske takabilirdim. Ne bileyim, antrenmanda darbe aldığım için burnumda çatak falan olduğunu söyledik. Ama bacağım..."

Ne kadar dil dökersem dökeyim izin vermedi doktor. Röntgen çekildi, kırık yokmuş. Yine de kesinlikle zorlamamam gerekiyormuş. Oynamam için izin çıkmadı. Bana ihtiyacı olan takımımı yarı yolda bıraktım. Diğerlerine ne söylendiğini bilmiyorum. Sen nereden duydun, onu da bilmiyorum. Gerçeği sadece birkaç kişiye bildirdim. Elimde darp raporu olduğu için bir umut affedilebilmeyi diledim sanırım. Böyle kritik bir dönemde, böyle bir olayla karşılarına çıkmanın ne kadar küçük düşürücü olduğunu tahmin edebiliyor musun? Edebildiğini sanıyorsan onu yüzle çarp. Hissettiklerimi ancak böyle anlayabilirsin. Ben bittim, Feza. Yerin dibine girdim. Kimse bana aynı şekilde bakmayacak. Artık birilerinin yüzüme bakacağından bile emin değilim.”

“Dizindeki ağrı yüzünden kadrodan çıkarıldığın yazıyordu.” Söylediklerinde saatlerce ağlayabileceğim bir sürü şey vardı ama ben önce onun soru işaretini gidermek istemiştim. “Bu şekilde gördüm ben de. Sakatlandığını sandığım için koşarak buraya geldim. Sana daha erken ulaşmadığım için özür dilerim. Aslında her yolu denedim ama... Ama kalkıp buraya gelebilirdim. İki geceyi tek başına geçirmemeni sağlayabilirdim. Bir şekilde yanında olabilirdim.”

“Senin bir suçun yok,” dedi gözlerini dakikalar sonra ilk kez yüzüme çevirerek. Bakışları zulüm gibiydi. Ben hiç bir çift göze bakıp öleceğimi hissetmemiştim. “Eğer yapabilseydim seni bu evden çıkarırdım. Beni böyle görmeyen, isteyeceğim son şeydi Feza.”

“Beni uzaklaştırma. Lütfen Doruk, bunu yapma.”

“Yanımda olmak için bu kadar uğraşma,” dedi sertçe. “Beni bir daha asla böyle görmeyeceksin. Sana yemin ederim, kimse beni tekrar bu hâlde görmeyecek çünkü bir daha asla bu duruma düşmeyeceğim.”

“Yanımda olmak için gerekirse kendimi sana zincirlerim.” Tehdit eder gibi çıkan sesime esprili bir ton katmayı denemiştim ama yapamamıştım. Yeniden “Lütfen,” dedim. “Bana ihtiyacın olsun, Doruk. Beni hiçbir yere gönderme.”

“Beni buna alıştırtarak bana en beter kötülüğü sen yapıyorsun.” Bakışları yeniden karşımızdaki duvarı bulduğunda omuzları gerildi. “Yapma,” diye devam etti. “Önünde sonunda bırakıp gideceksin. Annem bile gitti Feza. Ben seviyecek biri değilim, bıkılacak biriyim. Tek başına bırakılacak, kendi kendine yaşaması beklenenecek biriyim. Şükür ki bunu öğrenebildim. O yüzden beni böyle şeylere inandırma. Sen konuşurken hayallere inanmamak çok zorlaşıyor.”

“Gerçekleştiklerinde inanırsın o zaman, acelemiz yok.” Gülümsedim. “Ben annen değilim. Hiçbir yere gittiğim yok. Kovulduğum yerde kalmak isteyecek kadar inatçıyım gördüğün üzere. Tek başına kalmak istiyorsan git dediğinde gidecek bir kız bulman gerekiyor. Ben o kız da değilim. Konu sen olduğunda sonuna kadar inat ederim.”

“Sana bir şey olabilirdi,” derken sesi buz kesmişti. “Oraya kadar gelmişken sana bir şey söyleyebilir, bir şey yapabilirdi. Düşündükçe kafayı yiyorum! Karakola giderken attığım her adımda gözümün önünde senin yüzün vardı. Sonuç ne olacak bilmiyorum ama bu kez ceza almasını sağlamak için her şeyi yapacağım. Çıktığında beni öldürecekse bu bile umurumda değil. Benim yüzümden senin kılına zarar geleceğine ben zaten öleyim.”

Aramızdaki his yumağı tuhaf bir hâl aldı. Birkaç saniyeliğine ikimiz de hiçbir şey söylemedik çünkü biz kısa zaman öncesine kadar böyle dramalara sahip olan bir çift değildik. Deniz kenarında bir banka oturup süslü muffinlerimi yedik. Attığı herhangi bir üçlükten sonra bana baktı, birlikte sevinirdik. Ben onun için yemek yapardım, o benim için magnet alırdı. Kaybedilen bir maça üzülürdük en fazla. Ya da ben bir dizi sahnesine oturup ağlardım.

İşler değişmişti. Bir dönüm noktası gelmiş, ikimizi de yere devirmişti. Birini yok saymanız onu hayatınızdan çıkarmaya yetmiyordu. Doruk *babam bana istediği zaman zarar verebilir* dediğinde bile ikimiz de bu kadarını düşünmemiştik.

“Lütfen...” Dirseğini yatağa bastırarak doğruldu ve yüzünü yüzümün karşısına getirdi. “En azından süreç sonuçlanana kadar uzak dur Visal’den. Senin benim için ne anlama geldiğini anladı o adam. Canımı yakmak isterse benden önce sana gelmeyi deneyecek. Cezası kesinleşene kadar yalvarırım oraya gitme.”

Gözlerindeki telaş içime işledi. Yanaklarında yaşlar parlamaya devam ediyordu ama ağlamayı bırakmıştı. Başımı hafifçe sallayıp “Tamam,” dedim. “Sen kendini düşün, beni değil. İyi olmaya bak. Doktor başka bir şey söyledi mi? Hastaneye gitmemize gerek olmadığına emin misin?”

Avucunu yatağa bastırıp gözlerini yüzümde, ardından az önce yattığı dizimde gezdirdi. “Gel böyle,” dedim elimi dizime vurarak. “Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum.”

Saat umurumda değildi. Kaç kez tekrarlamam gerekeceğini de umursamıyordum. Bana inanana kadar yüz kez söylemem gerekiyorsa

söylordim. Bu gece yalnız uyumayacaktı. Birkaç gecedir yeterince uykusuz kalmıştı. Onu uyutana kadar pozisyonumu korumaya devam edecektim.

Tereddüt içinde bir bakış attıktan sonra kendi kendine kabullenip yeniden başını kucığıma yatırdı. Bu kez yanağı karnıma yaslıydı. Hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. “Buradan nasıl toparlayacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti sonra. “Sorun dizim değil. Üç güne geçer ağrısı. Sorun... Geriye kalan her şey. Öyle bir düştüm ki önümü biraz bile göremiyorum. Kendi evimde *play-off* maçına çıkamayacağım. Kaybedersek her şey bitecekti, benim için her şey maçıdan önce bitti. Yenilgilere alışkınım ama Feza, en azından keşke savaşılabiliyor olsaydım.”

“Hayat, maçlardan ibaret değil,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Takımını da yüzüstü bıraktığın yok. O maça çıkamayacak olman, hayatını bitirmeyecek. Kafada kaybetmişsin gibi davranıyorsun ama babandan şikâyetçi olmuşsun Doruk. Bu senin çocukluğunun zaferi.”

Dudakları aralandı, sonra geri kapandı. Gözlerinin önünde yeniden oynamaya başlayan film şeridini gördüm. Bu kez karelerden birine dahil olmak isteyerek başımı uzattım ve saçlarının üzerini öptüm. “Bir takım oyuncusu olmak, onlarla birlikte savaşma isteğini getiriyor. Bunu anlıyorum. Ama bir çocuk için, hatta iki çocuk için savaşıyor olduğunu görmüyor musun? Seninki yenilgi değil. Elinde olmayan sebepler yüzünden bir kereliğine onları yalnız bıraktığın için kendine kızma.”

“Elimde olmayan sebepleri sikeyim.” Dalgalanan ruh hâli, yeniden öfkeyle sarmalanmıştı. Söylediklerim ona dokunmayı başarıyordu, bunu görebiliyordum fakat içindeki kin ve nefret hâlâ diri ydi. “Ben buraya gelebilmek için kaç dikene bastım, kimse bilmiyor. İnsanlar elimdeki gülün rengiyle ilgileniyor, yoldaki kanla değil.”

“Bugünü de bir diken say,” dedim. “Yürümeye devam et. Madem alışkınsın, bırak yara biraz daha kanasın Doruk. Bir gün yolun sonu öyle güzel olacak ki sen bile arkadaki kanı görmeyi bırakacaksın. Sadece bizim biraz daha dişimizi sıkmamız gerekiyor. Benim senin elini tutmam, senin bana biraz sarılman gerekiyor. Geçip gidecek. Bacağın iyileşecek, yüzündeki izler silinecek. Sonra istersen gidip o evi yakarız. Şaka yapmıyorum. Ben azıcık toza hapsirabilen biriyimdir ama sen iste, o evin tuğlalarını tek tek ellerimle sökerim. Seni yıkan bir şeyi ben de tuzla buz ederim.”

Belli belirsiz gülümsedi önce. Sonra yeniden gözü dalar gibi oldu. “O ev, yıkımın ta kendisi zaten.” İç çekmesiyle birlikte fotoğrafını

dahi görmediğim annesinin o evin kapısındaki görüntüsünün hayalini kurdum istemsizce. Doruk o evden ablası tarafından sürüklenerek çıkarılmıştı ama annesi, kapıyı kendisi çarpmıştı. “Geride bırakılmak, her zaman canımı yakacak çünkü yıkım en çok da bu demektir. Açıkçası annemi de çok sevmezdim ama bu annesiz kalmayı hak ettiğim anlamına gelmezdi.”

“Nasıl gitti?” diye sordum konuyu kendisi açtığı için. “Bunu anlatmanı istemem seni rahatsız eder mi?”

“Etmez ama anlatacaklarım seni rahatsız edecektir,” dedi. “Annemin Almanya’da olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?” Başımı yavaşça salladığımda gözleri benimkilere çevrildi. “Amcamla yaşıyor.” Kaşlarım çatıldı. “Doğru anladın,” diyerek düşüncelerimi okudu ve korkutucu bir şekilde gülmeye başladı. “Erkek tercihleri konusunda berbat birisidir.”

“Nasıl yani?”

“Babam o kadar kötü bir adamdı ki annem amcamı kahraman sandı.” Acısı somut bir şekilde dudaklarının kıvrımındaydı. Görebiliyordum. Yanağındaki o çizgiden kalbindeki sancıyı seçebiliyordum. “Sık sık bize gelirdi. Derdi, çoğunlukla annemin güzelliği idi. Bazen de bizim gözümüzü boyamaya çalışırdı. Küçükken çok fazla anlamıyordum ama o herifte beni rahatsız eden bir şeyler hep vardı. Hiç unutmuyorum, bir kere üzerimi değiştirirken odamın kırık camından göz göze gelmiştik. Sekiz yaşındaydım, Feza. Bunu bana babam bile yapmazdı.”

Gözlerim sonuna dek açılırken “Sen ne...” dedim ama cümlemin devamını getiremedim. Nasıl bir cehennemin içinden çıkıp bugüne gelmişti? Doruk, bunu nasıl yapabilmmişti? Mideme inen yumruk yüzünden kusacağımı sanarak sertçe yutkundum. Dehşete düşmüştüm. “Sana bir şey yaptı mı?”

“Hayır,” dedi. “Geriye dönüp baktığımda annemin o adamla kaçması, o adamın hayatımdan çıkması demek olduğu için buna seviniyorum ama o zaman tek düşünebildiğim ahlakiyla beraber babamın eline bırakıldığı-mızdı. İnsan kendi doğurduğunu nasıl olur da bir canavara teslim edip arkasına bakmadan kaçır, bunu hiçbir zaman anlayamadım ama aynı zamanda onu o evden kaçırdığı için de suçlayamadım.”

“Yeniden ağlamaya başlarsam bana kızar mısınız?” diye sordum burunumu çekerek. “O kadar canım yanıyor ki başım dönmeye başladı.”

“Bebeğim, özür dilerim,” dedi elini yüzüme uzatarak. Yanağıma dokunduğunda bu temasa olan ihtiyacıma hayret ettim. Dakikalardır devamlı ona dokunarak rahatlamasını sağlamaya çalışıyordum. Kendimi

buzlukta unutulup buzla kaplandıktan sonra ne olduğu anlaşılsın diye erimesi için güneşe bırakılmış bir paket gibi hissediyordum. Dokunuşu, buzlarımı çözebilecek o güneşe eşti. “Senden daha fazla kaçmamı hak etmiyordun ama anlattığımda da parçalanıp duruyorsun.”

“Kaç yaşındaydın?”

Sesimin titreyişiyle yüzü buruşsa da “Dokuz,” dedi. “Annem gittiğinde dokuz yaşındaydım. İki sene babamla o evde kalmaya devam ettik. On birken çıktım oradan. Senelerdir de dönmemiştim.”

“Ablan...”

“Ablam,” dedi. “Benim canım, biricik ablam. Her şeyim. Sabahları uyanmaya devam etme sebebim. Bir keresinde babam canımı o kadar yakmıştı ki ellerimi açıp ölmek için dua etmiştim. Sonra ablam geldi aklıma, sabaha kadar gözümü kırpmadan tövbe ettim kendi duama. Ben böyle bir hayatın içinden çıkıp geldim Feza.”

Oraya asla geri dönmemeliydi.

O eve gitmesi kendi kararıydı, bunu biliyordum ama yine de olayın ucu bana dokunduğu için kendimi suçlu hissediyordum.

“Mahvettim seni. Susmam gerekiyor artık.”

“Dinlemek zor,” diye itiraf ettim. “Canının nasıl yakıldığını buna müdahale edemeyeceğimi bilerek oturup dinlemek çok zor, Doruk. Elimden hiçbir şey gelmeyişine çok öfkeleniyorum. Keşke bir şeyler yapabilsem senin için.”

Yapabileceğim bir şey varmış gibi bir kez daha bana baktı fakat her ne söyleyecekse onu kafasında tarttı ve söylememeye karar verdi. Bunu yüzünde beliren anlık tereddütten anlamıştım. “Söyle,” dediğimde anlamış olmama şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Ardından utandığını hissettim. “Sevgilim,” dedim. “Söyle aklından geçeni.”

“Kalamaz mısın?”

Böyle bir şeyi istemeye hakkı yokmuş gibiydi. Burada kalmaya çoktan karar vermiştim ama onun biraz bile umudu yoktu. Onu zorlamamış olsaydım bunu benden isteyemeyecekti.

“Aptalca bir istekti,” diyerek hızlıca kendini toparlamayı denedi. “Tabii ki eve gitmelisin. Problem yok. Gerçekten... Sadece öylesine bir fikirdi.”

Bana ihtiyacının olması benim için bir yük değildi. Her şeyi yanlış ele alıyor, yanlış yorumluyordu. “Doruk...” dediğimde “Sorun değil,” diyerek sözümü kesti. “İyiyim. Bugün bu kadar düştüğüme bakma sen

benim, biraz zamana ihtiyacım var. Halledemeyeceğim bir şey değil. Daha beterlerini atlattım.”

“Hiç uyumadın mı?” diye sordum usulca.

Dilini damağına vurdu. Sanki bunlar ona son dokunuşlarıymış da birazdan gidecekmişim gibi bu anın tadını çıkartmak isteyerek başını elime doğru itip kafasını kucağıma iyice yerleştirdi. “İki gündür toplasan üç dört saat ya vardır ya yoktur. Karakoldan döndüğüm gece çok fazla içtim. Sabaha karşı sızmışım biraz. Onun dışında dün gözümde hiç uyku girmedi. Bunu nasıl çözebileceğimizi düşünüp duruyordum. Bugün de sakatlık demişler işte, sağ olsunlar. Babam tarafından dövüldüğüm kısmı aramızda kalmış en azından.”

“Bir avukat tanıyorum.” Visal’in bana verdiği hediyeler arasında en sevdiğim isimlerden olan Batı abiyi uzun zamandır görmediğim için özlediğimi fark ettim. “Eğer ihtiyacın olursa bizi yönlendirebilir ya da doğrudan senin avukatlığını yapabilir diye düşünüyorum.”

Bu sefer yüzüme dönen bakışlarının altında yatan anlam öyle netti ki derimin altında başlayan yangını hissettim. Konu o olduğunda avukatları, mahkemeleri düşünüyordum. Bana bu ihtimalin de var olduğunu anlatır gibi bakmıştı. Sanki *gör* diyordu. *Onu şikâyet ettim ve sen beni destekliyorsun.*

Sert bir yutkunuşla boğazımdaki düğümü çözmeyi denedim. Sonra profesyonel destek aldığını söylediği an geldi gözlerimin önüne. Kaç yarısı olduğu önemli değildi. Doruk’un savaşları, benimkilerden çok daha cesurdu. Günün sonunda benim patlayan bir kaşım, aksayan bir bacağıym yoktu ama onun travma sebebi hakkında soruşturma başlatılmışken benimki sokaklarda dolaşmaya devam ediyordu.

Sözcükler aramıza asılı kaldı. “Ne yapabilirim?” diyerek sessizliği bozan ben oldum. “Bana söyle, senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Beni uyutabilir misin?” diye sorduğunda dudaklarım istemsizce aşağı doğru büküldü. Masum sorusu yeniden ağlamaya başlamama sebep olacaktı. “En azından uyuyana kadar yanımda kalmaz mısın?”

“Birlikte uyuyabiliriz.”

Bakışlarında anlık olarak parlayan ışık, aynı hızla geri söndü. “Ama...”

“Kalabilirim,” dedim. “Bizimkileri arayıp konuşayım, olur mu? Sonra kaldığımız yerden devam ederiz. Beş dakika ver bana sadece.”

Başını isteksizce de olsa bacağımdan kaldırıp yastığın üzerine koydu. Kafasını kaldırmaya bile mecali yoktu. Benden birkaç santim uzaklaşmış olmasına rağmen tamamen kendini soyutlamış gibi görünüyordu. Hayal

kırıklığına uğramamak için burada kalacak olmam konusunda heveslenmemeye çalıştığını düşündüm. Telefonla konuşmak için odadan çıkmayı planlamıştım. Bu yüzden ayaklarımı yataktan sarkıttım ve sonra yavaşça kalktım. Arkamda bıraktığım boşluk, benim az önce orada kapladığım alandan çok daha büyükmüş gibi hissediyordum.

“Feza,” dedi Doruk, ben kapıya yönelmişken. “Burada konuşabilirsin.”

Neyi nasıl açıklayacağımı henüz kafamda toparlayamamışken onun bu teklifi yüzünden donup kaldım. Doğrudan babamı aramaktı hedefim. Onu ikna etmek için çok fazla dil dökmeme gerek olmayacağını umuyordum çünkü bana ne derse desin, eve dönmemeye kararlıydım. Bunu ona hissettirirsem böyle olması gerektiğini anlayıp bana izin verebilirdi. Çünkü ben, konu benim için gerçekten çok önemli değilse hiçbir zaman aileme karşı böyle dediğim dedik davranmazdım.

“Babam çok telaşlı olabilir,” dedim. “Sakatlık haberini görmüşse yüksek ihtimalle sana ulaşmak için her yolu denemiştir.”

“Telefonum komodinin üzerinde.” Yatmaya devam ederken parmağının ucuyla yatağın diğer tarafındaki komodini işaret etti. “Bildirimlerimi kontrol edebilirsin. Ablam da çıldırmıştır. Bir şeyler yazabilirsen güzel olurdu.”

“Ben mi?” Başını salladı. “Mesajları sana okumamı mı istiyorsun?”

“Kimseyle iletişime geçmek istemiyorum.” Ne yazık ki bunu acı bir şekilde öğrenmiştim. “Yalandan da olsa bir iyiyim mesajı atabilirsin, insanları bir süre daha oyalar.”

“Ablana yalan söylemek istemiyorum.” Kapıya sırtımı dönüp yatağa doğru ilerlemeye başladım. Kendi telefonumu bir kenara bıraktım ve Doruk’unkini elime alıp yatak başlığına yaslandım. “Çok fazla bildirimin var,” dedim ekranı açar açmaz sıralananlar karşısında.

“Gerçekten mi? Sadece ablamla Onur abiden değil mi?”

“Babam seni dört kez aramış,” dedim. “Ve üç mesaj bırakmış. Fırat beş kez aramış.” Dudaklarıma bir gülümseme kazındı. “Yandın. Seni sevmeye yeni başlamıştı. Bir daha asla sevmeyecek.”

Bizimkilerin isimlerini gördükçe buruk gülümsemem genişlemeye devam etti. Ben bazen Furkan’ı bile Fırat’tan kıskanırdım ama aile üyelerimin hepsini seve seve Doruk’la paylaşırdım. “Annem,” dedim. “Mesaj atıp seni azarlamış. O aramamış çünkü zaten babamın yanındaymış, açmadığın için delirmiş durumdarmış. Ferda da yüksek ihtimalle onlarla birlikte salondadır ama o bile bir kez denemiş şansını.”

Doruk, sessizce beni dinlemeye devam ederken kim bilir kafasının içinden kaç düşünce geçiyordu.

“Bekir,” dedim. “Bekir de delirmiş. Lukas aynı şekilde. Bir sürü takımdan isim görüyorum. Shaw gözüme çarptı, *What’s going on* yazmış.” Shaw Axel bile Doruk antrenmanı kaçırdığı için endişe duyup ona mesaj atıyordu. Böyle büyük oyunculardan devasa egolar beklerdiniz fakat Doruk, kendini herkese nasıl sevdirmeyi başardıysa neredeyse takımdaki herkes ona bir yerlerden ulaşmaya çalışmıştı.

“Başka arama var mı?” diye sordu, düz bir sesle. Hiç kimse umurunda değildi. Yüksek ihtimalle ben burada olmasaydım döneceği tek kişi ablası olurdu. Onu da bir şekilde geçiştirmek için birkaç yalan uydururdu.

“Aras aramış,” dedim.

“Ne?”

Duymadığını sanıp “Aras,” diye tekrarladım fakat duymuştu. Yalnızca duyduğuna şaşırılmıştı. Kaşları çatıldı.

“Ciddi bir şey olabilir. Takımdan mı kovuldum acaba?”

“Saçma sapan şeyler söyleme,” dedim. “Merak etmiştir. Kim kime ne kadarını anlattı bilmiyorum ama haberleri yoksa ve sakatlandığını *Instagram* postuyla öğrendilerse antrenmana gitmediğini ve bu yüzden sakatlanamayacağını bildikleri için arkasında başka bir hikâye olduğunu anlamış olmalılar.”

“Keşke bir süreliğine varlığımı unutsalar,” dedi içtenlikle. “Kimseye açıklama yapmak istemiyorum. Mesajlara dönme, sonra bakarım ben.”

“Doruk..”

“Tekrarlatma,” dedi. “İstemiyorum. Üzerine tıkladıysan da problem yok, görüldü kalsın. Şu an hiçbir şeyle uğraşacak durumda değilim.”

Kendisini yalnızlaştırması, bana çok yanlış geliyordu. Buraya gelmemiş olsaydım benim de onun ne hâlde olduğundan haberim olmayacaktı. Doruk’un kendisine kestiği ceza çok ağırdı. Gerçi bu, onun güvenli alanı da olabilirdi. Herkesi kapı dışarı edip dört duvarın arasında kalarak bir şeyleri atlatmaya alışkınsa yine aynı yöntemle sığınmış olması normaldi.

Onun alışkanlıklarının her biri canımı yakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden kendi telefonuma uzanıp babamı aradım. O “Alo, kızım?” dediğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Sesi sıcacıktı. Doruk’un bunu duymuş olma ihtimali bile beni rahatsız ediyordu. Nispet yaparmış gibi yanında oturup babamla sohbet etmek istemiyordum ama gitmememi o söylemişti. Bu yüzden başka bir odaya gitmiyordum.

“Doruk’tan haberin var mı?” diye sordu babam. “Bir türlü ulaşamadım. Diz ağrısı yazmışlar sadece. Kırık çıkık olsa onu da açık açık yazarlardı. Hep yazıyorlar. Önemli bir şey var mı acaba? Kaç kere aradım tenekeyi, hiç açmadı.”

“Yanımdayım.” Ne kadarını babama söylemem gerektiğini bilemediğim için gözlerim Doruk’a döndü. Onun gözleri tavandaydı. Doğrudan elmacık kemiğine vuran ışık, morlukları olduğundan daha parlak gösteriyordu ve yanağındaki renk paleti içimi eziyordu. “Baba, bugün eve dönmeyeceğim.”

“Hımm?”

“Baba,” dedim derin bir nefes alarak. Bu bir soru değildi. Bir cevap da beklemeyecektim. Bu yüzden kendimden emin şekilde konuşmaya devam ettim. “Doruk’un yanında kalacağım.”

Ayağa kalktığını koltuğun gıcırdayan yaylarından anladım. “Niye?” dediğinde sesi korku doluydu. “Hastanede mi? Refakatçi mı lazımmış? Konum at Feza. Çıkıyorum iki dakikaya.”

Doruk, konuşulanların hepsini duyuyordu. Dudakları gerildiğinde yüzünde ona hiç yakışmayan o acı dolu ifade vardı. “Hayır,” dedim. “Hastanede değil. Evde. Ama baba, benim burada kalmam gerekiyor.”

“Yarın maça çıkamayacağı için mi üzgün?” diye sordu babam. “Boş versin, ondan önemli değil. İyileşmeye baksın. Uyuyor mu? Versene telefona bir.”

Takıldığı, burada kalacak olmam değildi. Büyük bir panikle onun iyi olup olmadığını öğrenmeye çalıştığı için başka şeylere ayıracak vakti yoktu. “Söyle,” dedi Doruk, gözlerini tavandan ayırmadan. “Sorun babası, de.”

Kimseye açıklama yapmak istemiyordu ama konu babam olduğunda kendi çizgilerini kendi elleriyle siliyordu.

“Ailevi bir mevzu yüzünden yarın takımla olmayacakmış,” dediğimde Doruk, kaşlarını kaldırdı. “Sonra anlatırım. Şimdi kapatıyorum. Lütfen beni merak etme baba.”

“Kapatma,” dedi babam sertçe. “Ne olduğunu anlat. Doruk yanıdaysa ver şu telefona. Bütün ev ahalisi delirmiş durumda Feza. Beni arayıp hiçbir cevap vermeden onun evinde kalmanı onaylamamı bekleyemezsin. Ailevi bir mevzu varsa aile olarak çözeriz. Söyle şimdi bana. Problem neymiş?”

“Her şeyden vazgeçerdim,” dedi Doruk, kısık bir sesle. “Onun gibi bir babam olsaydı elimde basketbol olmasa bile olurdu. Ne kadar şanslı

olduğunu gör, Feza. Ondan bir şey saklamak ya da bu gece benimle kalmak zorunda değilsin. Dön evine, benim için de babana sarıl.”

Hiçbir güç, beni bu evden çıkaramazdı.

“Babasıymış,” dedim babama. “Doruk’un pisliğinin teki bir babası varmış. Kötü bir gün geçirmiş ve yalnız kalmasını istemiyorum. Bu yüzden burada kalacağım. Bana güven baba, oğlun bana emanet.”

Babamın soracak bir ton sorusu vardı ama bir süre sessiz kaldı. Söylediklerim, kafasına sert bir darbe almış gibi olduğu yerde kalmasına yol açmıştı. “Tamam,” dedi en sonunda. “Yaz bana.”

“Yazarım, iyi geceler.”

“Feza,” dedi tam kapatacakken. “Babası, vurmuş mu ona?”

Bu soruyu Doruk’un duymamış olması için her şeyimi verirdim. Babamın donakalışı, sesinin sertliğinin önüne geçememişti. “Evet,” dedim ciğerlerime dikenler batıyormuş gibi hissederek.

“Nerede yaşadığını biliyor musun?” diye sordu babam, korkutucu bir sakinlikle. “Elinde bir adres var mı?”

“Şikâyetçi olmuş.” Bu, babama verdiğim son bilgiydi. Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapatmak zorunda kaldım çünkü zil çalmaya başlamıştı. Birisi kapıya vurduğunda apartmanın ziline değil, daire kapısının önündeki zile basıldığını anladım.

Doruk, sesi ilk duyduğunda yerinden sıçrayarak doğrulmuştu.

“Ben bakarım,” dedim elimle onu yatağa geri yatması için yönlendirirken. Alacaklı gibi çalınan kapı, sanırım yumruklanıyordu. Kapıda-kinin kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama hiçbir korku belirtisi göstermeden sert adımlarda Doruk’un odasından çıkmak için harekete geçmiştim.

Doruk, benden daha hızlı davranıp önüme geçti. Omuzları kasılmış, çenesi gerilmişti. Yürürken canının acıdığı belli oluyordu ama kapıyı açtığı anda karşısına babası çıksa bile yumruğunu onun yüzüne geçirebilecek gibiydi. Eli, kapı koluna uzandığında “Dorukhan,” diye bir ses geldi dışarıdan. Bir kadın ağlıyordu. “Aç oğlum,” sesini duyduğumda Doruk’un kapı kolunu kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

Kapıdakiler Özge abla ve Onur abiydi.

“Açacak mısın?” diye fısıldadım.

Bunu hiç istemiyor olsa da başka bir yolunun olmadığını kabullenerek kapıyı açtı.

Özge ablanın titreyen sesi onu gördüğü an kesildi. Onur abinin gözleri, Doruk’un yüzüne tırmandı ve endişesi saniyesinde yerini öfkeye

bıraktı. “Korktuğum başıma gelmiş,” dedi sinirle. Kapıyı itip içeri girdiğinde Doruk’un kolunu kavramış, ona ailesinin karşısında destek olmaya çalışıyordum. “Orospu çocuğu!” diye bağırdı Onur abi, avuç içini sertçe duvara geçirerek. Doruk, donuk bakışlarla onun öfkesini izliyorken Özge abla, yığılıp kalmamak için elini pervaza yasladı.

Onu içeri davet edip kapıyı kapattım çünkü Onur abinin ayarsız sesinin tüm apartmanı inletmesini istememiştim. Doruk görünmez olmayı diledikçe kendini daha da göz önünde buluyordu. Bu onun sinirini yeterince bozuyor olmalıydı. Başka bir kaosla daha uğraşamazdı.

“Nerede o?” dedi Onur abi.

“İyi misin bebeğim?” dedi korkuyla, Özge abla.

“Siktiğimin şerefsizi!”

“Ne yaptı sana?”

Yine aynı anda konuşmuşlardı.

Doruk hâlâ tek kelime etmemişti ama öyle bir bakıyordu ki onlarca kitap yazmış olsa hiçbir şeyi böyle net anlatamazdı.

Onur abi, Doruk’un ensesini kavrayıp alnını onunkine bastırdı. Gözlerini sinirle yummuş, Doruk’a resmen tutunmuştu. “Onu öldüreceğim,” dedi yemin eder gibi. “Bu sefer onu gerçekten öldüreceğim. Abim, ellerini kıracağım ben o herifin. Kırıp sana getireceğim.”

“Sakin ol,” dedi Doruk, uyuşmuş hisleriyle. “Feza’yı korkutacaksın.”

“Ablacığım,” dedi Özge abla. “Bizim ne kadar korktuğumuzdan haberin var mı? Ben dedim ama. Sakatlık olsa bilirdim dedim. Doruk bana söylerdi dedim. Dedim Onur, kesin o adam bir şey yaptı dedim.”

“Görür görmez sana ulaşmaya çalıştık,” dedi Onur abi.

Doruk, “Teşekkürler,” dedi sadece.

Bu soğukluk, içimi üşütüyordu. İçinde bulunduğu durumdan ettiği nefret kalbini buza çevirmiş gibiydi. Kelimelerine hisleri yaklaştırmıyordu. Yüzünde mimikler belirmiyordu. Ruhu resmen kaybolmuştu.

“Ağlama,” dedim Özge ablaya. “Az önce aynı durumdaydım. Her şeyi ona baştan yaşatmayalım.”

“Nasıl ağlamayayım?” diye sordu. Bu, kendimi onun yerine koymama sebep oldu. Fırat’ı bu hâlde bulduğumu hayal ettim. Sonra birinin Furkan’a elini kaldırdığını düşündüm. “Ben ağlamayayım da kim ağlasın?” Ona hak veriyordum ama yine de durmasını istiyordum.

Benim tek derdim Doruk’tu.

“Oğlum, yapma şunu,” dedi Onur abi. Huyunu çok iyi bildiği için ensesini sıkıp onu kendine bakmaya zorladı. “Ne zaman oldu bu? Ne kadar zamandır bu hâldesin sen?”

“Oldu biraz.”

Her bir kelimesi içime batıyordu. Onu alıp kendi ailesinden bile saklamak istiyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Neden?” dedi Özge abla, sesini yükselterek. “Bu sefer derdi neymiş?”

Doruk, bana baktı.

Hakkımda ondan her ne duyduysa gözlerinde şimşekler çaktı. Yeniden onun sesi kafasının içinde yankılanmış olmalıydı. Gözlerini kapatıp açtı ve “Ayağına gittim,” dedi. “O da ayağına kadar gelen fırsatı değerlendirdi diyelim. Bilirsin, sever böyle şeyleri.”

“Ne?” Onur abinin kaşları çatıldı. “Ne demek ayağına gittin?”

“Eve mi?”

Ablasını ağır ağır onayladı. “Eve.”

“O eve mi?” diye sordu Onur abi, daha büyük bir şokla. “Seni oraya gitmene sebep olacak kadar delirtecek ne yaptı?”

“Visal’e gitti.” Bu iki kelime, ortama sessizliğin çökmesini sağladı. Özge abla dönüp baştan ayağa beni incelemeye başladı. Ufacık bir yara görseydi sanırım o an dünyayı yakardı. Hayatlarını zindan eden adamın gölgesine üzerimde rastlamaya dahi tahammülleri yoktu ikisinin de. Doruk, “Birden çok kez,” diye ekledi. “Feza’yı görene dek, defalarca kez.”

“Sana bir şey yaptı mı?” diye sordu Özge abla, bana yaklaşarak. “O herif, sana elini kaldırdı mı? Tehdit etti mi seni?”

“Hayır.”

“Takıntılı piç,” dedi Doruk. “Gitmiş hayatımdaki kızın çalıştığı yeri bulmuş. Olay çıkarmak için de bilerek Türkiye’ye dönmemi beklemiş. Olan bu.”

“Hâlâ evde midir?”

“Ondan şikâyetçi oldum.”

“Ne?”

“Dorukhan Falay,” dedi Doruk, kendinden üçüncü bir şahıstan bahseder gibi. “Anadolu Efes’in genç basketbolcusu. Memnun oldum. Adın her yerde duyuluyorsa fısıldasan bile herkes yetişir sana. Ama eğer köhne bir sokakta adın bile yoksa çığlık atsan boş abla. Hayat buymuş. Anladım...”

“Sana yardım ettiler mi?” diye sordu Onur abi. Bu, dünyadaki en imkânsız şeymiş gibi söylemişti. Onun yardım istemiş olması mıydı

imkânsız olan yoksa birilerinin onunla ilgilenmesini mi ilginç bulmuştu bilmiyordum.

“Darp raporu.” Bacağı yalnızca zedelenmişti, asıl kırıklar sesindeydi. “İki kelimemle herifin boğazına çöktüler gecenin bir yarısı. Nezarethane’ye yollandı. İt gibi de sarhoştur yine.”

“Hâlâ orada mıdır? Karakola geçmeliyim,” dedi Onur abi. Aniden telaşlanmıştı. “Süreci takip etmemiz gerek. Eğer çoktan serbest bırakılmışsa o... O doğrudan senin peşine düşer. Ben birileriyle iletişime geçirim şimdi, kapıya birini dikelim. Visal’i bulan burayı da bulur.”

Doruk’un eli onun koluna sarıldığında Onur abinin cümleleri bıçak gibi kesildi. “Hiçbir şeye gerek yok.” Ela gözleri, kuru bir ağacın gövdesini andırıyordu. “Al ablamı, eve geçin abi. Esin’le Alican’ı kime bırakabilirsiniz bu saatte?”

“Hiç söylemeyecek miydin lan?” diye sordu Onur abi, onun sorularına aldırış etmeden. “Sakatlık haberini duyup yüreğimiz ağzımızda buraya koşturmamış olsak ne zaman öğrenecektik başına böyle bir şeyin geldiğini?”

“Hiçbir zaman,” dedi Doruk. “Ama muhtemelen bugün olmasa bile yarınki maça çıkmadığımda beni yoklamak için bir uğrardınız yanıma.”

Tavrı sinir bozucuydu. Bunu isteyerek yapmıyordu ama önüne çıkan herkesin yüzüne bir kapı çarparak ilerliyordu. Yalnız kalmak istediği için kabuğuna yaklaşan herkesi sanki kırmaya çalışıyordu.

Bana da ilk yaklaşımı bu olmuştu ama çözülmesi, birkaç saniyesini almıştı. Omzuma başını yasladığında hıçkırığını bile gizlememişti benden. Kendini tutmayı bırakmıştı. Şimdi o hâlimden de uzaktaydı.

“Bana utandığını söyleme.”

Onur abinin sözleriyle Doruk’un çenesi kasıldı. Çünkü parmak, doğru noktaya basılmıştı. Çünkü Onur abi, onu yetiştiren adamdı.

Doruk kendini karanlığa da gömse Onur abi onun silüetini seçebilecek bir kişiydi.

“Oğlum, bak şu yüzüme lan!”

“Sen benim hâlime bak, abi.” Kafasını kaldırmak yerine onun dokunuşundan omzunu silkeleyerek kurtuldu. “Yarın hayatımın maçını oynayacaktım ben. Şimdi kenarda otursam kameralar bana döner diye rakımımı kendi evimde desteklemeye bile gidemeyeceğim.”

“Geçelim mi içeri?” diye sordu Özge abla, yumuşacık bir sesle. “Biraz konuşalım mı Doruk? Böyle yapma.”

Ne tepki vereceğini görmek için ona baktım. Bir kez başını salladı. Salona doğru yürümek yerine diğerlerinin önden geçmesini bekledi. Sonra gözleriyle benim de geçmemi işaret etti. Kendisinin en arkadan gelme sebebi hafif aksamasını diğerlerinin görmesini istememesiydi.

“Nasıl olduğunu anlatacak mısın?” Onur abi köşe koltuğun en ucuna her an ayağa kalkabilecekmiş gibi oturmuştu. “Hiçbir detayı atlamazsan çok iyi olur çünkü seni dinleyeceğim ve sonra ona bin beterini yapacağım.”

“Bu sefer hiçbir ceza almadan bu işin biteceğini sanmıyorum.” Bu cümleyi kurmayı kim bilir ne kadar beklemişti. “Ve detayları da anlatmayacağım çünkü anlatmak istemiyorum.”

Doruk kendini koltuğa, onlardan uzak tarafa bıraktığında nereye oturacağımı bilemediğim için ben ayakta kaldım. Bileğime uzanıp beni yanına çekti. Artık bacaklarımız birbirine değecek kadar yakınındaydım. “Böyle iyi,” dedi kısık bir sesle. Başımı salladım ve yüzümü perişan hâldeki Özge ablaya çevirdim. Gözlerinin kenarında kalan yaşları kuruluyordu.

Sonunda çenesini kaldırdı ve erkek kardeşiyle göz göze geldi. Sorabileceği bir sürü soru vardı ama öyle bir tanesini seçti ki gözlerim buğulandı. “Nasıl girebildin o eve?” Burnunu çekti. “Zor oldu mu?”

“Yürüyerek girdim ve yürüyerek çıktım,” dedi Doruk. Gülümsediğinde acı, dudağının kenarına yuva yapmıştı. “Bir şey değişmiş mi diye soracak olursan orası hâlâ aynı çöplük. Sen değişmiş misin dersen... Ben de değişmemişim, baksana. Yedim dayacağımı, oturuyorum.”

“Doruk,” dedi Onur abi, lafı Özge ablaya bırakmadan ciddi bir şekilde. “Sana yalvarırım, bunu yapma. Bu şekilde yapma. Düşmenin yeri değil. Düşebileceğin bir zamanda değiliz. Ne olursa olsun, şu ruh hâlini üzerinden bir an önce sıyırmamız gerekiyor. Gözlerime komadan uyanmışsın gibi bakıyorsun. Bir kâbustaydın, bu doğru ama bitti oğlum o günler. Şimdi ne sen o çocuksun ne de onun eline muhtaçsınız. Basketbolu, onu bunu bir kenara bırak. İlla bir yere odaklanmak istiyorsan ondan temelli kurtulmak üzere olduğuna odaklan.”

“Ondan kurtulmak diye bir şey yok,” dedi Özge abla. “Bunu anlıyorum. Böyle hissetmeni anlayabiliyorum. Ablacığım, seni benden daha iyi kim anlayabilir? Madem yürüyerek çıktın, ayakların niye seni bana getirmede? Bu yeni değil Doruk. Bu yaralar, en az iki günlük. Tanırım ben.”

“Dün değil, bir önceki gece,” dedi Doruk. “Döndüğümün ertesi günü oluyor işte.”

“Sorumun cevabı bu değil!”

“Bana sorular sorma.”

“Ama...”

“Sorma dedim abla.”

Ben burada olmasaydım bu konuları konuşmak onun için aynı derecede problem olur muydu? Onları biraz yalnız bırakmak isteyerek ayaklanmaya karar verdim. “Ben bir su alayım.”

Elini dizimin üzerine bastırıp kalkmama izin vermedi. “Seninle bir ilgisi yok,” dedi aklımı okumuş gibi. Başını yeniden kaldırdı ve ablasına baktı. “Hatta, ona anlatabilirsin.”

“Neyi?” Özge abla neyden bahsettiğini anlamıştı. Sadece emin olmak istiyordu.

“Oradan geri dönmemek üzere çıktığımız günü. Gerçi ben geri döndüm ama zaten bunu bir tek onun için yapardım.”

“Doruk...” dediğim an “Kendini kötü hissetmen için söylemiyorum,” diyerek karşılık verdi. “Bu, önünde sonunda yüzleşmem gereken bir mevzuydu. Kenarda bekliyordu. Ansızın patlak verdi ama pişman değilim Feza. Bu sefer peşine düşmek için sebepim var çünkü ucunda sen varsın. Bir de... Elim dolu.”

Ben anlayamadım ama Onur abi, “Kasten yaralama,” dedi. “Maça çıkmaman için bilerek yaptı. Sen de rapor alıp kanıt oluşturdun. Bu tamam. Peki tehdit? Kanıtlanabilir mi?”

Doruk kendisine zarar verilmesiyle tehdit edilmemişti. Bahsettikleri tehdidin başrolü bendim.

“Mesajlar var,” dedi Doruk.

“Umutlanmak istiyorum ama konu o olduğunda içimdeki her hissin ölüsüyle yüzleşiyorum,” dedi Özge abla. “Peşine ne kadar düşersen düş, para cezasıyla sıyrabilir.”

Onur abi, eşine ortama hiç uymayan sıcacık bir gülümseme yolladı. “Olay ceza değil,” dedi. “Asıl olay, onun şikâyet etmiş olması. O herif hapis yatsın ya da yatmasın, önemli olan Doruk’un kendi ev hapsinden çıkması hayatım. Artık o çocuk, o köşede yatmıyor.”

“Sana hiç bahsetti mi?” diye sordu Özge abla. Kanı suratından çekildiği için bembeyazdı teni.

“Bir şeyler biliyorum,” dedim. “Ama detayları bilmiyorum.”

“Yarın *play-off* üçüncü maçı kaçıracağım,” dedi Doruk. “Belki de kaybedeceğiz ve bu sezondaki son maçımız olacak ama bir maçı babam yüzünden ilk kez kaçırmıyorum. O gün, ben ilk millî davetimi almıştım

Feza. Ve aynı günün gecesi, bir daha hiç maça çıkamamaktan korkarak bir hastane koridorunda bekliyordum.”

Doruk, Özge ablaya bakarak son noktayı koydu ve söz artık ondaydı.

Özge-Değirmenci
Özge Falay
2016, Mayıs

Anahtarımı kilide sokup derin bir nefes aldım. İşten dönüyordum, yorgunluktan ölüyordum ama bütün olumsuzlukları bir kenara bırakmak zorundaydım. Çünkü Dorukhan'ın en sevdiği an eve döndüğüm andı. Koşarak kapıya gelecek, bugün hiçbir şey canını sıkmamış gibi gülümseyip boynuma atlayacaktı.

Her gün bunu yapardık çünkü yapmasaydık ertesi gün eve dönecek gücü bulamazdım. Yalnızca benim ona iyi geldiğimi sanıyor, küçücük bir çocuk olmasına rağmen kendini bana karşı borçlu hissediyordu. Yaşama sebebim olduğunu henüz algılayamıyordu.

Kilidi çevirdim ve adım sesleri duymayı bekledim. Koşar adımlarla kapıya yaklaşan Doruk, bunu yaparken de “Abla!” diye bağıracaktı. Bağırması gerekiyordu. Bağırmamıştı.

İçimi koca bir huzursuzluk kapladı. Kalbim hızını arttırırken kapıyı iterek açtım. Telaşım yüzünden öyle hızlı itmiştim ki demir kapı duvara çarpmış, titreyerek durmuştu. “Dorukhan!” diye seslendim. Sakin olmayı deniyordum. “Evde misin ablacığım?”

O adam, onu da beni de çalıştırmayı severdi. Aniden onu bir yerlere gönderdiyse buna şaşırırmazdım ama bu saate kadar dönmüş olması gerekirdi. Saat on bir buçuğa geliyordu, on bir yaşındaki bir çocuk kesinlikle bu saatte eve dönmüş olmalıydı.

Ayrıca bugün, onun için çok önemli bir gündü. Sabah çok heyecanlıydı. Hocası kamp seçmeleriyle ilgili bir şey açıklayacağını söylemiş olduğundan birkaç gündür uyku bile uyumuyordu.

“Dorukhan!” diye bir kez daha seslendiğimde kapıyı ardımdan kapattım.

“Abla...” dedi titrek bir ses. Neredeyse fısıltı şeklindeydi. Koşarak salona girdim ve beynimden vurulmuş gibi olduğum yere çakıldım.

Her yer kan içindeydi.

"Abla..." Dorukhan duvarın dibinde, yerde uzanıyordu. Parçalanmış dizlerini kendine çekmişti. Sindiği köşede üç bacaklı kırık bir sandalyenin arkasına saklanmıştı. Sandalyenin başka bir kenara fırlamış dördüncü bacağı da kan içindeydi. Şişip moraran gözü yüzünden beni göremiyordu. Dudağı patlamıştı. Dişleri kanla kaplıydı. Küçük ellerini bacaklarına sarmış, sessiz sessiz hıçkırıyordu. Ağlamaya bile hâli kalmamıştı, sanki orada öylece acıdan ölmeyi bekliyordu. "Geri gelecek," demeyi denedi. Öksürdüğünde kan dolu tükürüğü zemine fırladı. Gözlerini bana çevirdi ve son bir gayretle "Sigara," dedi cılız sesiyle. "Sigara almaya gitti. Gelecek..."

Onun kaybettiği her damla kan, sanki benim beynime sıçramıştı.

Öfkeden gözümlün önü karardı. Ters dönmüş masaya baktım. Cam parçaları yere saçılmıştı. Üzerlerine basıldığı belliydi. Doruk'un üzerindeki yırtık kıyafetlerden, o cam parçalarının üzerine düştüğü de belliydi. Yara bere içinde olmayan tek bir noktası bile yoktu. Kıvranıyordu. On bir yaşındaki erkek kardeşim düştüğü zeminde acıyla kıvranıyordu.

"Abla," demeye çalıştı ama konuşmak canını yakıyordu. "Git. Ne olursun. Beni öldürecek. Sana dokunmasın. Abla, lütfen git!"

Gözyaşları yeniden yanaklarından akmaya başladığında onun yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm. Titreyen ellerimi yüzünü kavramak için uzattım fakat Doruk kendini geri çekmeye çalıştı. "Git!" dedi. "Kurtar kendini. Dönme benim için. Abla, ne olursun git..."

"Doruk..." Ağlıyordum. Ağlamak gibi de değildi. Gözlerimden öylece yaşlar boşanmaya başlamıştı. Gözyaşları bu kadar sıcak olmasaydı farkına varmazdım bile. Ona dokunduğumda sanki ben gelene dek kendini sıkışmış da şimdi güvende hissetmeye başlamış gibi kendini koyuverdi. Bedeni şiddetli bir titremeye sarsıldı, gözleri geriye doğru kayd. "Git..." dedi sadece.

"Doruk!"

Moraran dudaklarına bir gülümseme kazındı. "Biliyor musun?" dedi gözlerini kapatmadan önce. "Ben seçilmişim o kampa."

Başını ellerimle destekleyip gözlerini açması için onu sarstım. "Yalvarırım bak bana." Hayatımda hiçbir zaman bu kadar korkmamıştım. O adam beni öldüresiye döverken bile bu kadar korkmamıştım. "Doruk! Yalvarırım. Bana bak, gideceğiz buradan. Aç şu gözünü. Hadi ablacığım. Hadi, bak bana."

Televizyon ünitesinin kenarında kalan yarısı içilmiş bir bardak suya uzanıp avucumu içine daldırdım. Kardeşimin suratını ıslatırken parmaklarım da su da kırmızıya boyandı. "Bak bana," diye yalvarmaya devam ettim. "Ablacığım." Bedenini kucağıma çektim. "Benimle kal. Doruk, ne

olursun. Senden başka hiçbir şeyim yok benim. Bir tanem, duyuyor musun beni?"

Gözlerini aralayamadı ama başını sallamayı denedi. Bu sırada kapı bir kez daha büyük bir gürültü çıkararak açıldı. "Hoş geldin," dedi babam, salonda belirlediğinde. "Sıra sende, merak etme."

"Öldürürüm seni! Ne yaptın ona?"

Doruk, elimi sımsıkı tuttu. Ölmek üzereyken bile ondan korkuyordu.

"Top oynamayı bırakmasını söylemiştim size." İçeriye yürüyüp kırık sandalye bacağına eline aldığı anda onu diğer avuç içine bir ritim tutturarak vurmaya başladı. "O yalanının bedelini ödedi, şimdi sen ödeyeceksin."

Doruk'u dikkatlice zemine bırakıp öyle bir hışımla ayağa kalktım ki bir adım geriledi. İlk defa karşısında böyle dikiliyor olmama alayla güldü. Sopa niyetine kullandığı tahta parçasını bana doğru salladı. Alacağım darbeden korkmadan ona doğru yürürken "Seni öldürürüm!" demeye devam ediyordum, çıldırmış gibiydim. Bana bir tokat attı ama canım yanmadı. Bu kez, o acıyı hissetmedim bile.

"Çekil önümden," dedi. "Bu gece biri ölecekse o küçük piç olacak. Ben de bir boğazdan kurtulmuş olacağım."

"Onu götüreceğim!" diye bağırdım. "Bu gece bir değil, iki boğazdan kurtulacaksın. Asla bu eve dönmeyeceğiz. Asla! Duydun mu beni!"

"Nereye gideceksin lan sen?" Başka bir tokat, bu kez diğer yanağıma inmişti. O sopayı hâlâ kullanmadığı için şanslıydım. "Nereye gidebileceksin?"

"Abla..."

Nereye olduğunu bilmiyordum ama gidecektik, bu kesindi. Sokakta da kalsak, bu evdekinden daha güvende olurduk. Bizim için dünya üzerindeki herhangi bir yer, evimizden daha güvenliydi.

"Gideceğiz," dedim. Bana da vurmaya başlarsa karşı koyamazdım. Gücüm ona yetmiyordu. Bu gerçeğe defalarca kez yüzleşmiştim. Bu yüzden görülecek bir hesabım yoktu. Sadece bizi çıkarmam gerekiyordu. "Çekil önümden. Yemin ederim gideceğiz."

Çaresizliğim, her zaman onu güldüren bir durum olmuştu. Üzerimizdeki hâkimiyeti karşısında boyun eğmemiz beklentisini karşılıyordu. Kendisini babamız olarak değil, sahibimiz olarak görüyordu. Karısının başına bıraktığı bu iki çocuğun ruhunu çürütmek, onun en keyif aldığı şeydi.

Annem, amcamla birlikte Almanya'ya gitmişti ve zaten cehennem olan evimiz son iki senedir cehennemin yedi kat dibinden de beterdi.

Burada nefes alamıyordum.

Doruk nefes alabiliyor muydu?

Başımı ona çevirdim ve göğsünü şişirmeye çalışırken bana bakmak için kaldırmaya çalıştığı başının düştüğünü gördüm. Gözleri yeniden kapanınca "Doruk!" dedim. Hiçbir şeyi önemsemeden dizlerimin üzerine çöküp ona ilerledim. Başını kucığıma koydum ve gözlerimi babam olacak iğrenç herife çevirdim. "Gideceğiz!" dedim. Durum bildirmiyordum, yalvarıyordum. "Bir gün seni öldürmek için geri geleceğim ama bu gece, o ve ben bu evden gideceğiz. Ne yapıyorsan yap. Çürü burada. Yok ol. Bul belanı. İç, sıç, iste-diğin gibi yaşa. Yeter ki şekil kapıdan. Onu götüreceğim. Seni bizden kurtaracağım."

Siyah poşeti yere bıraktığında içindeki içki şişeleri birbirine çarparak şıngırdadı. Eğildi, bir şişeyi aldı. Yavaşça kapağını açtı ve bu sırada bana bakmaya devam etti. Doruk'un hâli umurunda değildi. Onun son bir çabayla bana tutunmaya çalışmasıyla ilgilenmiyordu.

"Siktirin gidin..." dedi uzun uzun bana baktıktan sonra, nefretle. "Sen annen değilsin. Ben olmadan üç gün bile geçiremezsin. Dayanıksızın tekisin. Nereye gidiyorsanız gidin de geberin."

Ben annem değildim. Uzaktan yakından alakam yoktu. Kıyamet bile kopsa asla Dorukhan'ı arkamda bırakmazdım çünkü.

Babam arkasını döndü.

Odasına doğru yürüdü. Kapıdan uzaklaştığı için onu göremiyordum ama hangi yöne gittiğini parkelerin gıcirtısından ayırt edebiliyordum. Kulagımı zemine dayayıp adım seslerini dinleyerek nerede olduğunu anlamaya çalışmakla geçmişti ömrüm. Her zaman tek dileğim, bizim kapımızdan uzak olmasıydı. Geçen gece, bunu son kez yaptığımı bilmiyordum. Bu evde bir gece daha geçirmeyecektik.

Onu kaldırmaya çalıştım. Adıyla seslendim, uyansın diye yüzüne küçük küçük tokatlar indirdim. Ne bir parça kıyafet almaya vakit ayırdım ne de odamızda bana ulaşabilmesi için ona bıraktığım telefonumu almaya gittim. Can havliyle hareket ettiğim için çıkarıp nereye fırlattığımı bilmediğim çantamı almakla bile uğraşmadım. Sadece Doruk'u tuttum ve dış kapıya doğru ilerletmeye çalıştım.

Ayaklarının üzerine tam basamıyordu. Her saniye başı düşüyor, sanki bir ayılıp bir bayılıyordu. Yanaklarını sıkıca kavrayıp gözlerini açması için biraz canını yaktım. Daha ne kadar canı yanabilirdi bilmiyordum. Onun bir damla gözyaşına bin kere ölürdüm. Doruk, o salonun köşesinde küçük bir sel oluşturacak kadar çok ağlamıştı ama ben o an yanında yoktum.

Acıyla inlediğinde bir elimle koltuk altından kavramış, diğer elimle kapıyı açmıştım. Bacaklarına uzanıp onu kucaklamayı deneyecektim ama bunu yapamayacağımı anlamam uzun sürmedi.

“Çok ağırsın,” dedim gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalışarak. “Kocaman bir adam oldun. Seni kucağıma alamıyorum Doruk.” Sürükleyerek de olsa onu dışarı çıkarmıştım. Başımı gökyüzüne doğru çevirdim. Bulutlar, yıldızları saklıyordu. “Allah’ım,” dedim. “Bana biraz güç ver, yalvarırım.”

“Bir daha asla yürüyemeyeceğim,” dedi başını göğsüme bastırarak. Kurduğu cümle, hayatımda duyduğum en ağır cümleydi ama hâlâ konuşacak kadar bilincinin yerinde olması o an beni mutlu etti. “Her şey bitti.”

“Ayaklarının üzerine basmak canını çok yakacak biliyorum ama kolunu omzuma atarsan seni taşıyabilirim belki. Deneyelim mi ablacığım?”

“Nereye gideceğiz ki?” diye sordu yorgunlukla. Havada sıcak bir lodos vardı ve az önce ellerimle ıslattığım yüzüne çarpan esinti onu ayakta tutuyordu.

“Bulacağız bir yol.”

“Sen git,” dedi yine. “Öldürsün beni, bir şey olmaz ki. Basketbol oynamam zaten artık.”

“Sen ölürsen ben nasıl yaşayayım?”

“Abla...”

“Hadi bebeğim. Azıcık dayan. Köşedeki bakkala kadar yürüyeceğiz sadece, tamam mı?”

Bir telefon etmem gerekiyordu.

Arayabileceğim tek bir numara vardı ezberimde. Açmazsa ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

Neyse ki yirmi yaşında, terk derdi kardeşini yaşatmak olan perişan hâldeki kızlar için de yazılmış bir kader vardı.

Gece yarısı açık olan Tekel bayiisine zorlukla vardık ve oranın sahibi Temel abi, hâlimizi görünce bize acıdı.

Babamın nasıl biri olduğunu herkes bilirdi ama kimse bir şey yapmazdı. Çünkü babam en çok belalı olmasıyla bilinirdi. Ona karşı gelmeye yalnızca bizim değil, kimsenin gücü yetmezdi.

Doruk, Temel abinin ona ağlamasın diye ambalajını açıp verdiği çikolatalı gofrete iğrenerek bakıyordu. Elinin üzerinde babamın ayakkabısından kaynaklandığını düşündüğüm siyah izler vardı. Elindeki renkli ambalaj, karşımdaki manzarayı daha da korkunçlaştırıyordu. Onun bir taburede zar

zor oturur hâldeyken elindeki gofrete ve sonra Temel abiye attığı bakış ak-
lımdan asla çıkmayacaktı.

Başımı yere eğdim. Telefon çaldı, çaldı ve çaldı...

"Efendim," dedi aşına olduğum, senelerdir âşık olduğum o ses. Kendimi
bildim bileli onu izlerdim, onu ezberlerdim. Diğer her şeyi gibi telefon nu-
marası da hafızama kazınmıştı. "Kiminle görüşüyorum?"

"Onur..." dediğimde sesim çatladı.

"Özge?"

Beni tanımıştı. Tek bir saniyede. "Çok özür dilerim," dedim ağlamaya
başlayarak. Doruk'a uzandım, elini avucuma aldım ve sıktım. "Ben çok
özür dilerim bu saatte rahatsız ettiğim için. Ne yapacağımı bilemedim."

"Ne oldu?" dedi panikle. Bir şeyler devrildi, belki bir kapı çarptı. Emin
olamadım. Yalnızca ağlıyordum ve onun sesi korku doluydu. "Söyle bana ne
olduğunu."

"Dorukhan..." dedim. Kardeşime basketbol oynamayı o öğretmişti. Onur,
Doruk'u öyle çok severdi ki saçma sapan bahaneler bulup ikimizi hep parka
çağırırdı. Onu kucağından indirmez, bana kâğıt helva alırdı. Hayatımdaki
iyi anıların tamamını o parkta onları top sektirirken gördüğüm anlar oluş-
turuyor sayılırdı. "Onu hasta... Hastaneye götürmem gerekiyor. Onur, o eve
geri dönemeyiz. Lütfen... Lütfen ona yardım edebilir misin?"

"Neredesin?" diye bağırdı. "Sakin ol. Sakin ol, geliyorum. Hemen geli-
yorum. Ambulans aradın mı? Ne oldu ona?"

"Babam..." Devamını getiremedim bile. "Yalvarırım..."

Ağlamaktan konuşamıyordum.

"Şşt," dediğinde bir hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından. "Her şey dü-
zelecek." Saçma çabası, hâlim olsaydı beni güldürürdü ama bu adam bir
gün bana söylediği hiçbir şeyin boşuna olmadığını kanıtlayacaktı. "Her şeyi
yoluna koyacağız," diye devam etti. "Özge, beni duyuyor musun? Derin bir
nefes al güzelim. Bana adresi söyle. Onu hastaneye götüreceğiz tamam mı?"

Üniversiteye başladığından beri çok az iletişime geçmiştik ama senelerce
görüşmesek bile ihtiyacım olduğunda bana yardım için uzanacak tek elin
onunki olacağını biliyordum.

"Yürüyemiyor." Artık ne dediğimi de bilmiyordum. Doruk nasıl ki bana
sığınıyorsa ben de ona sığınıyordum. Adresi tarif ettim ve burnumu çektim.
"Onur, o yürüyemiyor. Arabayla gelebilir misin?"

"Tabii." Afallamıştı. Hızlıca, beni sakinleştirmek için bir cevap verdi.
Ben hıçkırığımdaysa artık sesi neye uğradığını şaşırmış gibi değil, oldukça

kararlıydı. “Tabii ki,” dedi. “Sen merak etme. Ben onu gerekirse sırtıma bağlar, yine taşıyım. Korkmayın, tamam mı? Ben yoldayım.”

“Geliyor musun?”

Kalbimin attığını o an fark ettim. Eve girdiğimde ve kardeşimi o sandalyenin ardında gördüğümde durduğunu sanmıştım. Şimdi zifri karanlığın çöktüğü bir gecede tek umut ışığım, direksiyonun başındaydı.

“Geliyorum,” dedi soğukkanlılıkla. Telaşı yerini sakinliğine bırakmıştı. “Benimle konuşabilecek durumda mı? Sesini duyayım.”

“O...”

“Ver,” dedi Dorukhan.

Onun yerinde herhangi biri olsaydı şimdiye kadar tamamen bayılmış olurdu. Ben olsaydım ben de başımı dik tutamazdım ama o, kendini toparlamak için büyük çaba sarf ediyordu. Çektiği acıya engel olamasa da en azından benim acım azalsın diye, kendine dik durma komutunu vermeye çalışıyordu.

Kardeşıme sımsıkı sarıldım. O da ağırlığını üzerime verdi. Başı yeniden göğsüme yaslandı ve telefonu kulağına tuttum.

“En sevdiğim basketbolcum benim.” Telaştan kafayı yemek üzere olduğunu onu çok iyi tanımıyor olmasaydım anlamazdım. “Ses ver bakalım abine. Özlemişsindir beni.”

“Abi...” dedi Doruk, bitkin bitkin.

“Doruk,” dedi Onur, ciddiyetle. “Sana yemin ederim, her şey düzelecek oğlum. Birlikte düzeltereğiz.”

“Kampa seçildim.” Hıçkırıkları, boğazımı düğümlüyordu. “Abi, Federasyon’un Gelişim Kampı için Ankara’ya davet aldım ben bugün.”

Bu haberi ona hoplaya zıplaya vermesi gerekiyordu. Ama soyadımız Falay olduğu için bir taburenin üzerinde kan revan hâldeyken verebiliyordu.

“Tebrik ederim,” dedi Onur. Telefon Doruk’un kulağına yaslı da olsa ahizeden yükselen sesi duyabiliyordum. “Tebrik edeceğim nice başarıların olacak Dorukhan. Hepsinde ablan da ben de yanı başında olacağız. Canının acıdığını biliyorum ama çok güçlü bir çocuksun sen. Bu gece azıcık daha dayan, anlaştık mı abim?”

Feza Günümüz

Bu gece azıcık daha dayan.

Bu geceye daha fazla dayanamayacaktım.

Bana anlatması için ona zaman tanıdığım hikâyesinin en derin kesiği olan gecenin bile sonu gelmişti ama bu gecenin sonu hiç gelmeyecek gibiydi.

Özge ablayı dakikalar boyunca tek kelime etmeden dinlemiştim. Doruk bana bunlardan üstü kapalı bir şekilde bahsettiğinde neler olduğunu öğrendiğim an mahvolacağımı biliyordum ama kafamda kurduğum senaryoların hiçbirinde bu hikâyeyi onun en değerlisinden dinleyeceğimi düşünmemiştim.

O ve Onur abi gideli yarım saat olmuştu. Doruk, kendisine yöneltilen sorulara yine donuk cevaplar verdikten sonra onları gitmesi için benim zaten burada kalacağımı söyleyerek ikna edebilmeyi başarmıştı.

Nasıl yaptığını bilmiyordum çünkü dinlememişim.

O evde yankılanan çığlıklar dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Sandalyenin kırık bacağı, on bir yaşındaki çocuk için bir cinayet silahı sayılırdı.

Babası cinayetle de yargılanmalıydı çünkü onun hayallerini öldürmüştü.

Doruk'un babama millî takımların bir sebepten onun için özel olduğunu söylediğini hatırladım.

Özeldi, çünkü o gün ilk kez böyle büyük bir organizasyona davet edilmenin heyecanını yaşıyordu. Eğer Ankara'daki kampa gidebilseydi bu onun ilerideki millî takım kariyeri için ilk adımı olacaktı. O adımı atamamıştı.

İçim çekilmiş, ruhum gitmişti. Dünyadaki tüm renkler soluktu. Öğrendiklerimi sindirmek diye bir şey yoktu. Bunu yapmam hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Doruk, ablası bana o günü anlatırken de yüzüme bakmıştı ama bir şeyler anlayabildiğinden şüpheliydim. Donan kanım, mimiklerimi işlevsiz kılmişti.

Onu bulduğumda o neyse, şimdi ben de oydum.

Canımın çok fazla yanmış olmasının getirdiği bir durgunluk vardı üzerimde.

"Onları kovar gibi yolladığım için rahatsız olduysan olma. Böyle zamanlarda nasıl olduğumu iyi bilirler. Gönüllerini alırım sonra."

Silkelenip kendime getiren sesiyle birlikte bakışlarım yüzüne dondu. Kaşındaki bant hafif açılmıştı. Doruk, banda baktığımı fark edince elini kaşına götürdü. Yeniden yapıştırmak yerine onu çekti ve ondan kurtuldu. Yarayı gördüm.

Artık bütün yaralar gözlerimin önündeydi.

“Uyumayı deneyelim mi?”

Kaşları çatıldı. Bir tepki bekleyerek gözlerimin içine bakıyordu. Ortaya konuşayım diye bir konu atmıştı, yine benden bir karşılık alamamıştı. Ben hiç susmazdım. Sessizliğim, onu endişelendiriyordu.

“Sıkma kendini,” dedi. “Ağlayabilirsin. Sorun yok.”

Ayağa kalktım. Gülümsemedim, ona bakmadım. Özge ablanın eve daha geç geldiği bir senaryoda Doruk’un sonunun ne olacağını düşündüm. Onur abi onu hastaneye götürüp ikisiyle ilgilenmeseydi hangi kardeşin daha erken öleceğini düşündüm. O adamdan ettiğim nefretin boyutunu düşündüm.

“Dolabından üzerime bir şeyler alacağım,” dedim. “Odanda giyinirim. Sonra yatarız.”

“Feza...”

Arkamı döndüm.

O da sustu.

Hızlı hızlı yürüdüm. Odasına girdim. Kapıyı arkasından kapattım ve ağlamaya başladım.

Kriz ani ve şiddetliydi. Birden gelip birden geçti. Gözlerimi sildim. Dolabın kapağını açtım ve üzerimi değiştirdim.

Giderek delirdiğimi hissediyordum. O, aklının içinde bunca anıyla bu evde tek başına nasıl yaşıyordu? Gözüm biraz bile boşluğa dalsa kendi yaşadığım kötü olayları hatırlamayayım diye hemen bir bölüm dizi açar, gider kardeşlerimi darlar, kalkar tatlı yapardım. O basketbol oynamadığı zamanlarda nasıl hayatta kalabiliyordu?

Çıkarttığım kıyafetlerimi düzgünce katlayıp dolaba kaldırdıktan sonra, “Doruk,” diye seslendim içeriye. Gülümsemeyi denedim. “Ortadan sıkılmış dış macunu oldum yine. Gelip benimle dalga geçebilirsin.”

Adım sesleri duydum. Sert ve hızlı adımlar değillerdi. Yavaş ve temkinli adımlardı bunlar.

Odasının kapısını açtı. Yatağın hemen ucundaydım. Çenemi kaldırıp ona baktım. Kızaran göz altlarım gerekli ipuçlarını almasını sağladı. Doruk, ağladığımı anladı. Zaten bu gece ağlamaktan bir hâl olmuştum.

Kendi kıyafetlerinin içindeki bedenimi yavaşça inceledi. Gözleri, yeniden yüzümdeki kızarıklığa tırmandı ve hiçbir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı.

Üzerime geldiğinde gidecek başka alanım olmadığı için bacaklarım yatağa çarptı. Doruk bir kez boş odaya baktı ve sonra bana döndü. Gözleri, dudaklarımda takılı kaldı. “Daha fazla üzülme. Bu, yarın maça çıkmayacak olmaktan bile daha çok canımı yakıyor.”

Belki duymaya ihtiyacı vardır diye “Seni gerçekten çok seviyorum,” dedim.

Çenemi tutup başımı kaldırdı ve beni sertçe öptü. Ben karşılık vermeden geri çekildiğinde “Hiç mi bir şey değişmedi?” diye sordu.

Elimi kaldırıp şakağına dokundum. Sonra çenesine doğru kaydı parmaklarım. “Geçen sefer seni Onur abi kurtarmış,” dedim yavaşça. “Bana izin verirsen bu sefer de birlikte atlatırız.”

“Feza...” Devamını getirmedi. Büyük bir muhtaçlıkla tekrar dudaklarıma yapıştı. Avucunu sırtıma yasladı. Ben de onun göğsüne dokundum. Beni hafifçe ittiğinde gidecek yerim olmadığı için yatağa oturmak zorunda kaldım. Bedeni bacaklarımdan arasındayken önümde diz çöktü. Onu öpmeye devam edebilmem için hafifçe eğilmem gerekti. Ayrıldığı-mızda gözleri nemliydi.

“Kimse ne yaşadığımı bilmiyor,” dedi. “Ama herkes hakkımda konuşacak.”

“Seni bir gün NBA’de gördüklerinde hepsini sustururuz,” diye karşılık verdim.

Gözlerinde bir ışık yandı. Bir umut arayışıyla söylediğime inanıp inanmadığımı anlamaya çalıştı. Ona tüm kalbimle, sonuna kadar inanıyordum. “Gececeğini duymaya ihtiyacım var.”

İnce pikeyi açıp gözlerimle yatağı işaret ettim. Çöktüğü yerden kalkarak sessizce yatağa geçti. Ben de yanına uzandım ve pikeyi üzerimize çektim. Bana hayatında duyacağı ilk kelimeleri ona ben söyleyecekmişim gibi bir dikkatle bakıyordu. “Seninle gurur duyuyorum,” dedim.

Çenesini sıkı. Elim saçıların arasından geçirip tutamları yavaşça geriye doğru taradım. Hayatımda hiç kimseye karşı böyle bir sevgi besle-memiştim. Bedenim yanında küçücük kalıyordu fakat bu saatten sonra ben onu her şeyden korurdum. Bunu biliyordum.

“Gel göğsüme,” diyerek çenemi onun saçlarına yasladım. “Burada her zaman yerin olacak, yemin ederim.”

Doruk bana sarılmak için kolunu belime atıp başını boynumun girintisine yasladı. “Biliyor musun?” diye sordu. “Sen ev gibi kokuyorsun. Yıllar sonra senin yanında nihayet evimi bulmuşum gibi hissediyorum.”

TEK KİBRİTE ÇOK DİLEK

Feza

Geçtiğimiz hafta, geçirdiğim en kötü haftalardan biriydi.

Anadolu Efes çıktığı üçüncü maçı da kaybederek *Euroleague* macerasını bu sezon için noktalamıştı. Babam depresyona girmiş, Doruk maçın oynandığı gece hiçbir mesajıma dönmemişti ama haftamın kötü geçmesinin sebebi bunların hiçbiri değildi.

Onur abi dayanamamış ve gidip Burhan Falay'ın ağzını burnunu kırdığı için karakolluk olmuştu. Doruk, olaylar yatıştıktan günler sonra yaşananları öğrenmişti ve önce ablasına ona haber vermediği için bağırıp çağırmıştı. Sonra da Onur abiye *sen niye karışyorsun* diye öfkesini kusmuştu. Bunları onunla yaptığım bir telefon görüşmesi sırasında öğrenmiştim.

Telefonumu açmasına sevinecek hâldeydim çünkü birlikte uyuduğumuz günün ardından aramızda bir şeyler daha açık konuşulmaya başlar sansam da Doruk hâlâ aynı şekilde iletişime kapalıydı.

Babam da sürekli ona ulaşmayı denemişti. Onu yemeğe davet etmişti. Doruk bize gelmeyi reddedince pes etmemiş, dışarıda görüşmek için başka bir gün yine çağırmıştı. Hiçbir davetinden olumlu dönüş alamayınca benden Doruk'un ev adresini isteyecek aşamaya gelmişti ama ona adresi vermemiştim.

Kimseyle görüşmek istemediğini açıkça belirten birinin işine burnumu sokarsam her şeyin daha da mahvolacağından korktuğum için onun mesafelerini kabul etmek zorunda kalmıştım.

Fakat bu şekilde hiçbir yere varamıyorduk.

Buraya ilk geldiğim gün hayatımın en güzel günlerini K&S’de geçireceğimi sanmıştım. Akademide geçirdiğim her bir saniye benim için çok kıymetliydi ama çoğu zaman yeni şeyler öğrenmenin hevesini yaşamaktan ziyade dış dünyayla bağlantımı koparmanın bir yolu olarak görüyordum burayı. Teorik eğitimlerimin yanında pratik eğitimlerim de başlamıştı. Mutfığa giriyor, her şeyi unutuyordum. Sanırım hayatımda her şey değişse bile bu hiç değişmeyecekti. Mutfakta olmak, benim bir şeylerle baş edebilme şeklimdi.

Bugün çeşitli *brownie* tarifleri deniyorduk. Benim yaptığım portakallı *browni*leri herkes çok beğenmişti. Kendi aramızda bir oylama yapmıştık. Benim oyum, Minay’ın frambuazlı *brownies*ine gitmişti fakat oy çoğunluğu benim *browni*lerimdeydi.

Az daha sevinçten havaya uçacaktım. Tüm iltifatları heyecanla kabul ederken uzun zaman sonra yeniden kocaman gülümsemeye başladığımı fark ettim. Yaptığım bir şeyin beğenilmesi, beni tarifi olmayan bir şekilde tatmin ediyordu.

Ders bitmeden önce şefimizi yakalayıp ona uzun zamandır aklımda dolanan fikri sordum. “Kırmızı şarapla bir tarif denemek istiyorum. Sizden tavsiye alabilir miyim?”

Şefimiz sanki senelerdir bu soruyu bekliyordu. Bana püf noktaları anlatmaya başladığında telaşla beyaz önlüğümün cebinde taşıdığım tarif defterime uzandım ve kalemimi çıkarttım. Adam, kırmızı şaraplar üzerine doktora yapmış gibi bir bilgelikle bana şarap markalarına göre aromaların arasındaki tat farklarından bahsederken bunları bir tatlının içine nasıl katabileceğime dair de özetler geçiyordu. Alkolü uçurup aromaya odaklanmalı, bunu da ya konsantre ederek ya da şarabı pişirerek yapmalıydım.

Sabaha kadar onu dinleyebilirdim.

“*Pinot Noir* mi kullanacaksın?” diye sordu.

Şaraplar hakkında pek bir şey bilmediğimi, soruya cevap vermek zorunda kaldığım o anda anımsadım. Bir cevap verememek beni utandırdı. Şef, fikrim olmadığını anlayınca gülümseyip “Feyza,” dedi. “Bahsettiğin tarifi önümüzdeki ders, denemiş bir şekilde buraya gelmeni istiyorum. Birlikte değerlendirmesini yaparız. Şaraplar hakkında bir ev ödevin olduğunu benim söylememe gerek yok herhâlde?”

“Bir sonraki ders karşınızda bir gurme göreceksiniz,” dedim ben de gülümseyerek. “Hepsini öğreneceğim ve tarifi deneyeceğim. Elime yüzüme bulaştırmazsam ortaya güzel bir şey çıkacağını düşünüyorum.”

“Ben eminim,” dedi. “Şimdi portakallı *browni*enden bir dilimi benim için gizlice ayırmanı istiyorum. Odama götüreceğim.”

Benden bunu istemesiyle bana bayılmamı söylemesi hemen hemen aynı şeydi. Bir şef tarafından onaylandığım zamanlarda Visal’in vitrine layık görülmediği için vazgeçtiğim tariflerimi daha sık düşünüyordum. Bir haftadır bir kez bile Visal’e uğramamıştım. Arada Eren’le ya da Naz’la konuşuyordum ama onları bir süredir görme fırsatım olmamıştı.

Burada zaman geçirdikçe aslında oraya çok da ihtiyacım olmadığını fark ettim. Belki de ben en başından beri Visal’e değil, mutfağın kendisine aittim. Orayı hâlâ çok seviyordum, bunun değişeceğini de sanmıyordum ama hayatı daha geniş bir açıdan görebilmeye başlamıştım. Bir de Firuzan Hanım’ın yüzünü bile görmek istemeyecek kadar ondan nefret ediyordum artık. Senelerce orada çalışmıştım ve ona fikirler sunmuştum fakat bir kere bile yeniliğe açık olmamıştı. Hakkımın ne kadar yendiğini içerideyken göremiyordum. Buradan baktığımda ise orada harcadığım emeğe yazık edildiğini çok net bir şekilde fark edebiliyordum.

*Browni*enden bir dilimi tabağa alıp şefin odasına bıraktıktan sonra kalanını da götürmek için paketledim. Herkes çok sevmiş olduğu için yalnızca üç dilimim kalmıştı. K&S’den dışarı adımımı attığımda elimdeki poşete bir kere daha baktım ve onları Doruk’a götürmek istediğimi fark ettim.

Doğrudan evine geçmeyi aklımdan geçirsem de önce onu aramaya karar verdim. Telefonu üçüncü çalışında “Acil mi?” diyerek açtı. “Yönetimle bir toplantım var da. Ona girecektim tam.”

Ne kadar süreceğini sormak istedim. Sonra da onu evinde bekleyebileceğimi söyledim fakat hiçbir sevgi sözcüğü kullanmadan bana yalnızca durum bildirdiğini fark edince “Önemli değil,” dedim. “Sonra konuşuruz.”

“Tamamdır.”

Hevesim kırılmış bir şekilde eve giderken toplantı yüzünden stresli olabileceğini söylüyordum kendime. Sesi o yüzden soğuktu. Çıktıktan sonra beni arardı ve ne olduğunu konuşurduk. İçerik hakkında keşke fikrim olsaydı ama birkaç saniye süren telefon konuşmamızda anlatmaya vakti olmamıştı.

Eve geçtim ve akşam yemeğimizden sonra saklama kabını tezgâha çıkarıp içindeki her bir dilimi ikiye böldüm. Aileme yaptığım bu

radımlık servisin karşısında Fırat ilk yorumu yaparak beni güldürdü. “Tabağın sekizde birini boş bırakacak şekilde sunumlar yapmaya başladığına göre sen tam bir şef olmuştun.”

“Abla bu çok güzel,” dedi diğer bir yorumcum olan Furkan. “Daha fazlasını yapabilemez miyiz?”

“Yapabiliriz,” diye karşılık verdim gülümseyerek.

“Bayıldım,” dedi Ferda. “Bence de kesin yapalım.”

“Aşıyorsun kendini,” dedi annem.

“Çok büyük aşçı olacak benim kızım,” dedi babam gururla.

İki üç çatal yemişlerdi fakat beni cesaretlendirebilmek için abartarak övgülerde bulunuyorlardı. Odama gidene kadar gülümsemem de kapıyı kapattığım an silindi gülümsemem yüzümden.

Acaba Doruk da beğenir miydi?

Sesini duymak isteyerek bir kez daha onu aradım. Toplantı çoktan bitmiş olmalıydı. Konuşmamızın üzerinden dört saat geçmişti.

Telefonu yine açmadı.

Merak etmeye başlıyordum. Yanlış bir şey yapmamayı umarak Özge ablanın numarasını tuşladım. Sadece bilmediğim bir şeyleri biliyor mu diye bir yoklayacaktım.

“Efendim canım?” diye açtı anında.

“Bugün Doruk’un bir toplantısı vardı ama sonra ona ulaşamadım,” dedim. “Acaba size geçmiş olabilir mi diye düşündüm.”

Öyle düşünmemiştim. Doruk son zamanlarda kendi isteğiyle markete bile gitmiyordu. Yönetim tarafından çağırılmasaydı evden uzun bir süre daha çıkmazdı, bunu biliyordum.

“Toplantısı mı vardı?” Sesindeki sıcaklık yerini endişeye bırakmıştı. “Haberim yok. Neyle ilgili olduğunu biliyor musun?”

Onu telaşlandırmamak için “Önemli bir şey değildir herhâlde,” dedim. “Olsa söylerdi.” Emin olamıyordum. Aslında kapatacaktım ama sonra içimde sakladığım hüznün aniden ortaya çıktı. “Özge abla, Doruk beni kendinden uzaklaştırıyor gibi şu sıralar. Sana hiç benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

Gözyaşlarının izlerini göğsümde taşıyordum. O gece uyuyabilsin diye saçlarını aralıksız bir şekilde dakikalarca okşamaya devam etmişim. Saç tellerine parmak izlerimin kazındığını, ona bundan daha fazla yakın olamayacağımı sanıyordum ama ona yakınlaşmışım gibi hissetmiyordum. Beni de o geceden sonra herkese yaptığı gibi duvarlarının arkasına itmişti sanki.

“Sakın kişisel algılama bunu Feza,” dedi Özge abla, kendini açıklama çabası yüzünden hızlıca konuşarak. “Bize de aynısını yapıyor. Babam, Doruk’un karabasanı gibidir. Ne zaman yeniden ortaya çıkmaya karar verse Doruk kendini izole eder, kabuğuna çekilir. Seninle hiçbir ilgisi yok olayın. Onur’la bile konuşmuyor bu aralar.”

“Tartıştıklarını duydum.” Tek bildiğim buydu. Detaylara hâkim değildim.

“Tartışmadılar. Doruk, hıncını abisinden çıkarmayı seçti sadece. Bin tane laf söyledi, gitti sonra. Onur o adamı hastanelik ettiği için olaylar biraz karıştı. Bu aralar ailem karakoldan çıkamıyor.” Gülüyordu ama keyiften çok uzak bir gülüştü bu. “Düzelir onlar, sen takılma. Dorukhan’a da takılma. Kendini en dibe çekmeye çalışıyor. Daha hızlı tırmanmaya başlamadan önce bunu hep yapar.”

“Anladım...” Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum ama bu durum beni rahatsız ediyordu. Kendini dibe çekmeye çalışan birini göz göre göre oturup izleyemezdim. “Teşekkür ederim. Rahatsız ettim akşam akşam, kusura bakma.”

“Esağfurullah, ne zaman istersen ara. Ben de bir şeyler öğrenirsem hemen seni haberdar ederim olur mu?”

“Yanına gidecek misin?” diye sordum kapatmadan önce. “Yalnız kalmaması gerektiğini hissediyorum.”

“Ters teper Feza,” dedi net bir şekilde. “Bırak kafasını toparlasın. Üzerine gitmenin kimseye hiçbir faydası olmaz.”

Öyleyse yapacak başka bir şey yoktu. Onu tekrar aramadım, yatağa uzanıp uyumayı denedim. Sağa ve sola döndüm. Yarın tarifimi denemeyi planlıyordum. Tadının nasıl olacağını çok merak ediyordum ve yeni bir şeyler deneme fikri beni heyecanlandırıyordu. Sabah ilk işim, şaraplar hakkında araştırma yapmak olacaktı. Yatakta dönüp durmalarımın sonu gelmeyince uyumayı denemekten vazgeçtim ve araştırma işine bilgisayarımı kapıp hemen başladım.

Ama bir türlü aklımı veremiyordum.

Huzursuzluğumun sebebi heyecanım değildi. Ona ulaşamıyor ol-maktı.

Daha fazla dayanamayıp mesaj attım.

Feza: *Selam, ne yapıyorsun?*

Feza: *Toplantın nasıl geçti?*

Feza: *Merak ettim sevgilim, konuşuruz demiştin*

Bir saat beklesem de mesajlarıma dönmedi. Ben de en sonunda canımı acıtan bu sessizliğin içinde uyuyakaldım.

Anadolu Efes, Süper Lig'in çeyrek final karşılaşmalarını Bahçeşehir Koleji'ne karşı oynadı. Yarı finale yükselebilmeleri için iki maç kazanmaları gerekiyordu. Seriyi hiç zorlanmadan 2-0 almayı başardılar. *Euroleague* için hedefleri bitmiş olsa da Süper Lig'de hedefleri hâlâ şampiyonluktu.

Doruk bu iki maçta da forma giymedi.

İkinci maçın oynandığı gün, K&S'den çıkıp bu sefer hiçbir arama yapmadan kapısına dayandım çünkü artık onu görmek zorundaydım.

Kaşındaki yara tamamen iyileşmek üzereydi. Aksamadan yürüyebiliyordu. Kişisel antrenmanlarına döndüğünü o akşam evine benden sonra geldiğinde fark ettim.

Anahtarının sesini duyduğumda geldiğini anladım ve kapıyı onun için açtım. "Oo..." dedim esprili bir tavırla. "Nereden böyle?"

"Sen nereden çıktın?" diye sordu şaşkınlıkla. Gülümsemesini, bana sarılmasını bekledim. İlk refleksi, uzayan saçlarını karıştırıp şakağında kaybolmaya başlayan yarayı kapatmak oldu. Karşısında benim olmam önemli değildi onun için. Kimi görse istemsizce böyle yapıyor olmalıydı.

"Akşamki maçı birlikte izleriz diye düşündüm." Hâlâ sarılmamızı bekliyordum. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Üzerindeki ince tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu. Spor salonundan çıktığı gibi eve gelmiş olmalıydı.

"Bir duş alayım, sonra izleyelim olur mu?" Gülümsedi. "Bu sırada yiyecek bir şeyler çıkarmaya ne dersin? Buzdolabına bak istersen."

"Buzdolabı bomboş," dedim. "Bir de masanın üzerinde bıraktığın cips paketini çöpe atarken çöpte içki şişeleri gördüm ve bu durum hiç hoşuma gitmedi."

"Tamam," dedi. Suratına dik dik baktım. "Beni daha sonra azarla, şu an yapış yapış hissediyorum. Bir duş alayım da kendime geleyim olur mu?"

Önümden geçip gidecekken beklemediğim kadar ciddi çıkan sesim adımlarının bıçak gibi kesilmesine sebep oldu. “Dorukhan, benimle yaklaşık iki haftadır sadece birkaç dakika konuştuğunun farkında mısın?”

Derin bir nefes aldı. “Bu akşam istediğin kadar konuşuruz. Şu siktiğimin düşünüyünce bir alayım, sonra konuşalım. Tamam mı Feza?”

Sert sesi kalbimi kırarken geri adım atmadım. Bir şeyler yolunda gitmiyor olmalıydı ama ben bu şekilde davranılmayı hak etmiyordum. “Toplantıda ne oldu?”

Bakışları donuklaşırken yutkunuşu adam elmasını sarstı. “Önemli değil,” dedi. “Bu akşam yarı finale çıkarız. Yüksek ihtimalle de Bursa ile eşleşiriz. O maçla beraber sahalara dönüyorum gibi duruyor. Onu netleştirdik.”

“Neden bana yalan söylüyorsun?”

“Sana yalan söylediğimi nereden çıkardın?” Üste çıkmaya çabalar gibi baskındı tavrı. “Kendimi toparlamaya çalışıyordum. Fiziksel olarak bir sorunum kalmadı. İyi hissediyorum. Ağrım da yok. Önümüzdeki maça hazırım.”

Yanımdayken *evinde olduğunu* hissedenden biri gibi değildi. Evindeki varlığımdan rahatsız olan biri gibiydi.

“Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordum doğrudan. Söylediklerine odaklanmayışım onu şaşırttı. Sanırım kadroda olacağını öğrenince boynuna atlamamı beklemişti. Anlamıyordu, o iyi olmadığı sürece sahada aldığı süre benim umurumda değildi.

“Hayır...”

“Gideyim mi?” diye yinelerken sesim titredi. Bundan nefret ettim. Yine de kendimi açıklamayı denedim. “K&S’den çıkar çıkmaz buraya geldim. Seninle zaman geçirmek istiyorum çünkü. Arıyorum, açmıyorsun. Mesajlarıma geç dönüyorsun. Yüz yüze her şeyi çözebileceğimizi söylemiştin. Ben de yüz yüze konuşalım istedim. Ortada çözülmesi gereken bir sorun var Doruk. Çözmen için sana şans yaratıyorum ama gitmemi söylersen giderim.”

Gözlerini sıkıca yumup açtıktan sonra yönünü tamamen bana çevirdi. İki adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini yanıma yasladı. Başparmağı şakağına okşarken gözlerinde sadece acıyı gördüm. “Özür dilerim,” dedi. “Çözebiliriz. Her şey üstüme üstüme geldi son zamanlarda... Seni kırmaya çalışmıyordum.”

“Ama kırıyorsun,” dedim. “Biz birlikte uyuduk Doruk. Arkanı dönüp uzaklaşabileceğin bir yabancı değilim ben. Seni hiç tanı-mıyorken bile iyiliğin için endişelenmişim. Şimdi bu hâldesin ve benden uzak durmamı mı bekliyorsun? Çok beklersin!”

“Haklısın...” Başka cümleler kurup kendini yormak istememiş gibi çıktı bu kelime dudaklarının arasından. “Özür dilerim.”

Hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü içinden gelerek söylediğini hissetmiyordum. “Git duş al,” dedim elini yüzümden yavaşça iterek. “Sonra konuşuruz...”

Son zamanlarda favorisi olan bir cümleydi bu.

Başını salladı ve hiç oyalanmadan duşa girdi. Ben de salona geçip maçın oynanacağı kanalı açtım. Bir spor spikeri, Bahçeşehir’in ko-çuyla röportaj yapıyordu. Ekranı baktım ama kendi düşüncelerimden başka hiçbir şeye odağımı veremedim.

“Dudak mı okuyorsun?” diye sordu Doruk on dakika kadar sonra salona girdiğinde. “Sesini açsana televizyonun.”

Maçın başlamasına çok az kalmıştı. Röportajların ne ara bittiğinin farkında değildim. “Bu aralar böyle seviyorum,” dedim gülerek. “Kar-şımda birileri sessiz sinema oynarken ben kendi kendime bir şeyleri anlamaya çalışıyorum.”

“Oh,” dedi. “Hâlâ laf sokuyorsun. Bir anlığına senin benim Feza’m olmadığını sanmıştım.”

“Bursaspor maçına bana bilet ayarla.” Söylediğine takılmamıştım. Ayrıca ilk kez ondan rica etmiyordum, ona bir emir veriyordum. “En arka tribünden de olsa önemli değil. Sana son zamanlardakinden daha yakın olurum her türlü.”

“Laf sokmaya devam ediyorsun... Süper!” Islak saçlarını sağa dola dağıtırken bana da bilerek su sıçrattı. Gülmem için beklentiyle yü-züme bakıyordu. Gülmedim. “Feza,” dedi ciddileşerek. “Özür di-lerim, gerçekten. Onur abi işe burnunu sokunca ortalığı toparlamaya çalıştım. Diğer yandan da formumu korumaya çabalıyordum. Ye-niden muayene falan oldum. Bir sürü saçma sapan, gereksiz şeyler işte... Kafam ıvır zıvırla doluydu.”

“Sana portakallı *browni*elerimden getirecektim, çok güzel ol-muştu.” Konuları takip etmekte zorlanır gibi bir ifade yerleşti gözle-rine. Alakayı anlayamamıştı. Omuz silkip devam ettim. “Şarapla ıslak kek yaptım. Hatta şaraplar üzerine master bile yaptım sayılır. Gerekli gereksiz her şeyi biliyorum. Şefler fikrime bayıldılar. Birkaç noktayı

geliştirerek ortaya daha iyi bir şey koymaya çalışıyorum. Şu sıralar deneme yanılmalar yapıyorum. Neredeyse sürekli mutfaktayım çünkü seninle kaç saattir konuşmadığımızı gün içinde hesaplamadığım tek yer orası.”

Telefonunu çıkarıp notlarını açtı. Ardından telefonu bana uzattı ve “Malzemeleri yaz,” dedi. “Portakallı *brownie* ve diğer tarifin için ne gerekiyorsa. Hemen alıp geleceğim. Birlikte mutfağa girelim ve bana ikisinden de yap.”

Gözlerim yeni başlayan maça kaydı ve Aras’ın bıraktığı turnikeyle birlikte iki sayı bulmasını izledim. “Ama...”

Kumandayı eline alıp televizyonu kapattı. “Önemli değil.”

“Doruk...”

“Bursaspor maçında on beş sayı atabilmem için tatlılarından yemem lazımmış. Başka türlü asla olmazmış. Kalk hadi, markete gidiyoruz.”

İçten çabası ve benim için takımının maçını dahi bırakmış olmasına çok çabuk kandım. Bu kadardı işte. İki güzel söze, iki tatlı gülümsemeye gönlümü alabilirdi o. Yine de keşke bunun için benim buraya gelmeme gerek kalmasaydı... O kendini affettirsin diye yine ben çabalamıştım.

El ele tutuşup Doruk’un dairesinden çıktık ve alt sokaktaki büyük markete gittik. İhtiyacım olan malzemeleri alırken elim hep gramajı en az olan ürünlere gidiyordu. Bir paket vanilin yeterdi ama ben onu sepete attığımda Doruk çıkarıp onlu paketle yer değiştiriyordu. “Kalsın evde,” dedi. “Kafana estikçe yaparsın.”

“Bu aralar Visal’e hiç uğramıyorum,” dedim. “Bizim mutfakla K&S arasında mekik dokuyorum. Senin mutfağına da bulaşırsam bırakmam, haberin olsun.”

“İstedğin zaman,” diye karşılık verdi. Beni uzun bir süredir buluşmaya davet etmiyor olsa da bunu benim için aralık kapı bırakması olarak yorumladım ve bununla yetinmeye çalıştım.

Ödemeyi yaptıktan sonra poşetleri o taşıdı. Evin kapısını da arkasından anahtarı alıp ben açtım. Birlikte mutfağa geçtiğimizde malzemeleri dolaba yerleştirdik. Ellerimiz her birbirine değdiğinde saf âşıklar gibi gülümsüyorduk. Uygun bir kap bulup malzemeleri karıştırmaya başladığımda tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Gözlerini benden hiç ayırmıyor, her hareketimi dikkatle takip ediyordu.

“Neler yaptın ben yokken?” diye sordum. “Bir daha hiç bu kadar az konuştuğumuz bir zaman olmasın tamam mı? Seni çok özleyorum.”

Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı fakat geri çekilirken heyecan yerine garip bir his belirdi karnımın içinde. Bana söylemediği bir şey olduğunu hissettim. “Olur,” dedi. “Ben de seni çok özlemişim.”

“Kendini bu kadar kapatman hiç hoş değil,” dedim kaşlarımı çatarak. Gözlerim, çırttığı kek karışımındaydı. “Ve kesinlikle çok yanlış.”

“Hım...” Dudaklarını büzdü. “Öyle mi?”

İlgim hâlâ kek karışımındayken “Dalga geçme,” dedim. “Bir kez peşinden koşarım, iki kez koşarım. Üçüncüsünde koşmazsam tek bir laf söylemeye bile hakkın kalmaz çünkü ben çabalamaktan vazgeçtiysem gerçekten geri dönüşü olmaz. O yüzden beni ciddiye almanı istiyorum. Tekrarı yaşanmasın.”

Arkama geçip kollarını belime sardığında atkuyruğumu kenara çekip enseme dudaklarını bastırdı. İstemsizce başımı geriye doğru yatırdım. Dudakları, alan açılınca boynuma ilerledi. “Bir daha olmayacak,” dedi. “Söz veriyorum. Daha fazla üzülme sebep olarak seni yormayacağım.”

Başımı yana doğru çevirdiğimde yanağı yanağıma sürtündü. Ona inandım. Bu kadar nazik dokunuşlarla bu kadar içime işleyebilen birinin bana yalan söylemeyeceğini umdum.

Öpmek için uzandı. Dudaklarıyla dudaklarıma dokundu. Kafasının içindeki gürültüyü duyar gibi hissettim kendimi. Bunu gidermek isteyerek tezgâha sırtımı çevirip parmak uçlarımda yükseldim. Tişörtünü kavradım, sonra elim kurutmadığı saçlarına kaydı. Parmaklarım ıslanırken Doruk alt dudağıma dişleriyle çekip bıraktı. Ardından bunu tekrar yaptı. “Yemin ederim,” dedi nefes nefese geri çekildiğinde. “Çok seviyorum seni. Hiçbir zaman içine bunun şüphesi düşmesin. Çünkü sorun asla sen değilsin Feza.”

“Sorun sensin.” Gülümsedim. “Ve sen sorunlarım arasında en sevdiğimsin, bunu sakın unutma.”

Yarı final serisi yarın başlıyordu. Teknik olarak yarına iki dakika kaldığı için bugün başlayacağını da söyleyebilirdik.

Saat 23.58'i gösteriyordu. Sahaya yakın olan tribünlerin birinden beş biletimiz vardı. Falezler, hep birlikte maçta olacaklardı. Yarın için sabırsızlanıyordum fakat daha çok sabırsızlandığım bir şey varsa o da evin içindeki adım seslerini duymaktı.

23.59 oldu ve koşuşturmalar başladı. Sessizliğin içinde bir kapı gıcirtısı ve sonra kapının kapanma sesini duydum. Mutfaktan bir tabak sesi geldi.

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp yüzümdeki sırtıtışı silmeye çalıştım ama faydasızdı. Beklentiyle kalbim çarpıyordu.

“Üç,” diye fısıldadım kendi kendime. “İki, bir...”

Odamın kapısı açıldı ve Fırat çat diye lambayı açtı.

Ferda, küçük adımlarla koştura koştura içeri girerken geniş bir tatlı tabağının içinde annemin yaptığı meyveli pastayı tutuyordu. Furkan, annemin ayağının dibinde heyecanla ellerini sallarken babam mumlar sönmesin diye büyük ellerini açmış, Ferda'nın elindeki tabağın çevresindeki rüzgârı engelliyordu.

“İyi ki doğdun Feyyyzaaa!”

“İyi ki doğdun Feezaaa!”

“İyi ki doğduun, iyi ki doğduun!”

“Mutlu yıllar saaanaaa!”

“Mutlu yıllaaar ablaa!”

Herkesin doğum gününü kendi aramızda küçük bir kutlamayla saat tam 00.00'ı gösterirken kutlardık. Her zaman elimizde pasta da olmazdı. Bazen küçük bir kek dilimine mum dikerdik, bazen bir dilim karpuz, bazen de helvanın üzerine. Bu, şatafatlı kutlamaların hepsinden daha fazla sevdiğim bir şeydi. En sevdiğim aile geleneğimizdi.

“Teşekkür ederim!” dedim. “İyi ki doğmuşum ama değil mi?”

“İyi ki bir tanem!” dedi annem. Fırat, elindeki telefon kamerasıyla yüzüme *zoom* yaparken “Çok şımartmayın,” dedi. “Ama yine de biraz iyi ki olabilir.”

“Kes,” dedi Ferda. “Senin en büyük olmanı hiç çekemezdim. İyi ki ablam var.”

Pastayı bana doğru yaklaştırdığında ellerimi çenemin altında birleştirdim. Beyaz kremalı zeminin üzerine siyah kremayla 19 yazılmıştı. Sayının hemen altındaki çizim, 18 yazan bir başka çizime tekme atar şekildeydi.

“Sanki daha dün doğmuştun,” dedi babam. “İnanamıyorum. ne ara 19 oldun?”

“Yaşlandın abla!” dedi Furkan. Bu saate kadar uyumamakta ısrar etmiş olmalıydı yoksa çoktan üçüncü rüyasını görüyor olurdu.

“Dilek dile hemen!” dedi Ferda. “Bol para kazanmakla ilgili bir şeyler olabilir, sadece öneri.”

“Ya da benim futbolcu olmamla,” dedi Fırat. “Bol parayla aynı kapıya çıkar, sadece bir öneri.”

Babam, ikisine de yavaşça vurdu. “Susun da kafasını karıştırmayın kızın. Her sene upuzun liste yapıyor, biliyorsunuz.”

Bu sene upuzun bir listem yoktu.

Yalnızca Dorukhan Falay’ı diledim. Birlikte ve çok mutlu olmayı...

Gerisi bir şekilde hallolurdu.

Mumları üfledim.

Başta Furkan olmak üzere herkes alkışlamaya başladığında Fırat sırtta sırtta kamerayı herkesin yüzünde dolaştırdı. En son pastayı elime aldım, bizimkiler yatağa dizildi ve toplu bir fotoğraf çekindik. Her zaman yeni yaşımızın ilk fotoğrafını hep birlikte çekerdik.

Bu, annemle babamın henüz yeni sevgili oldukları dönemde başlattıkları bir akımdı. Annem, babama bir doğum günü pastası yapmıştı. Babam, ilk kez kendisi için hazırlanan bir pasta yemişti ve o gün Visal’de çekildikleri eskimiş bir fotoğraf karesi, yatak odalarındaki komodinin üzerinde bir çerçevede duruyordu.

Diğer tüm doğum günü fotoğraflarımız içinse annemin hazırladığı bir albümümüz vardı.

Telefonum çalmaya başladığında bir anlığına herkesin gözü komodinin üzerine kaydı.

Bilin bakalım kim aylardır *Doruk* diye kayıtlı olan numarayı geçen gün *Sevgilim* diye değiştirmişti?

Elimi alnıma vurmamak için zor durdum. Annem ve Ferda birbirine bakıp sırtıtmaya başladı. Babam, sanki hiç görmemiş gibi yapmak için kafasını biraz fazla hızlı bir şekilde başka yöne çevirmişti. Fırat’sa doğrudan “Of,” demişti. “Tek işsiz biz değilmişiz, o da bu saati beklemiş. Biz gün içinde on kez ararız dönmez. Ablamızın doğum günü olunca bir dakika geçirmeden bitiyor kapısında.”

“Bir zahmet,” dedi Ferda. “Doğum gününe dünyanın en önemli günü gibi davranmayan biriyle asla sevgili olmazdım.”

“Abartıyorsun.” Fırat yine her zamanki gibiydi. “O kadar da önemli şeyler değiller.”

“Âşık olduğunda göreceğim ben seni,” dedi annem. “Büyük konuştuğun ne varsa başına gelir, bu sözümü unutma.”

“Kızın birinin doğum günü için hiç atraksiyonlara giremem. Bir siz... O da ailemsiniz diye. Mecburiyetten.”

“Çok konuştun,” dedi Furkan. “Telefonu açın yoksa kapanır. Kim ki?”

“Doruka abin,” dedi babam. “Biz pasta dilimleyelim. Hadi bakalım çocuklar, düşün önüne. Mutfığa gidiyoruz.”

Onunla konuşabilmem için herkesi dışarı çıkarttığında parmakla rımla ona bir öpücük attım. Birazdan da gidip kocaman sarılacaktım.

Doruk’un aramasına yetişemedim. Tam geri arayacaktım ki tekrar telefonum çalmaya başladı. Bu sefer hemen açıp kulağıma koydum.

“Mumlar söndü,” dedi Doruk. “Sadece iki tane kibritim vardı. Biri yanmadı bile. Çakmak alıp aşağı inebilir misin?”

“Ne?”

“Kapıdayım,” dedi Doruk. “Uyuyorlarsa babanlara gözükme.”

Telefondan kapı otomatığının sesini duydum.

Babam basmış olmalıydı.

Sanırım Doruk donup kalmıştı. Ben kahkaha atana kadar ondan hiç ses gelmedi. “Gel yukarı aşkım,” dedim. “Uyanığız hepimiz.”

“Kızım saat 12!” diye bağırdı. Sesi apartmanda yankılanmasın diye kısık kısık bağıırıyordu. Deli gibi gülüyordum. Yanlış bir şey yaparken yakalanmışçasına telaş olmuştu. “Çiğ çiğ yer baban beni.”

“Gel,” dedim. “Pasta yeriz.”

“Hepimize yetecek kadar büyük yapmamıştım.” Kalbim, duyduğum şeyden sonra yerinden oynadı. “Açık bir yer var mıdır civarda bu saatte? Gidip büyük bir şey alayım hemen.”

“Annemin yaptığı pastayı kastetmiştim. Bana pasta mı yaptın?”

“Kaçak kat çıktığım için biraz yamuldu.”

“Ne?” Şimdi ağlamaya başlayacaktım. “Yukarı gel hadi bebeğim, bekliyoruz seni.”

“Hepiniz mi?”

“Evet, Furkan bile...”

Derin bir nefes alıp “Kapat,” dedi. “Çorabım *Bugs Bunny*li. Ayakkabılarımı çıkaracağımı hiç düşünmemiştim. Allah kahretmesin seni, kapat.”

O kadar çok gülüyordum ki sesim odamdan taşıyor olmalıydı. Telefonu kapatıp odamdan koşarak çıktım. Üzerimde rozpembe askılı ve şortlu bir pijama takımı vardı. Beklenmeyen misafirimi karşılamak için hiç uygun bir kombin değildi ama bununla idare edecekti. “Doruk geliyor,” diye seslendim mutfığa. Babam homurdanırken Fırat mutfaktan çıkan ilk kişi oldu. Olaylar olduktan sonra hiçbiri onu görmemişti, bu yüzden hepsi sanki bir kere görseler her şey yoluna girecekmiş gibi arka arkaya hole çıktı.

“Merhabalar efendim,” dedi Doruk. Bu kez ilk günkü gibi gergin değildi, sadece kendiyile dalga geçiyordu. “Hoş bulduk.”

“Bu saatte hiç hoş bulmadın abi valla ya,” dedi Fırat. “Evin mevin yok mu senin?”

“Var,” dedi Doruk. “Ablan.”

O kadar utandım ki ağzım açık kaldı. Hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Doruk, ayakkabılarını çıkarırken elinde taşıdığı şeyi düşürmemeye dikkat ediyordu.

“Hoş geldin kalp hırsız oğlum,” dedi annem.

“Çakmağınız var mı acaba?” diye sordu Doruk, elindeki pastamı şeye bakıp utana sıkıla.

İki kişilik olabilecek büyüklükte, silindir bir pastanın etrafı kremayla kaplanmaya çalışılmıştı ama yüzeyi pürüzlüydü. Kaçak kat diye bahsettiği kısımda ise sürpriz yumurtalar vardı. Sürpriz yumurtanın içindeki yumurtayı çıkarmak için çikolatayı ikiye bölmüş, sonra o iki parçayı kremadan yama yaparak birbirine yapıştırmıştı. Etrafına da rulokatlar dikmişti. Ortada 1 ve 9 yazan sarı mumlar duruyordu.

Gördüğüm en güzel pastaydı. Daha güzelini annem de ben de yapamazdık.

“Bizde çakmak yok,” dedi babam. “Fırat’ın kafasını taşa sürtüp ateş yakıyoruz. Seninle de deneyelim mi, ne dersin?”

“Olur efendim,” dedi Doruk, gözleri benim üzerimdeyken. Pastaya dikkatle baktığımı görünce “Sevmedin mi?” diye sordu. “Normalde daha güzeldi. Biraz yamulmuş taşırken.”

Furkan, “Var bizde çakmak. Ben getireceğim sana, bekle sen,” dedi ve koşa koşa mutfığa girdi.

Ferda gülüyordu. “Çorapların çok güzelmiş Doruk abi. İkon birisin.”

Doruk, ayaklarına baktı. “Teşekkürler.” Utangaç bir gülümsemeyle anneme ve babama, en son ise bana döndü. “Doğum günün kutlu olsun,” dedi. “Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim.”

Furkan koşarak çakmağı getirip sağına soluna bakındı. Sonra nedense onu bana uzattı. Ben de Doruk’a yaklaştım ve otuz iki diş sırttırırken mumları yaktım. Pastasını yükselterek dudaklarıma doğru yaklaştırdı. “Üfle,” dedi. “Çok utandım, çabuk ol!”

Babam ve annem birbirlerine bakıp gülmeye başladıklarında benim de yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı.

Az önce dilediğim dileğin bu kadar çabuk karşımda belirmesini beklemiyordum. Bu yüzden, bu seferkini daha çok inanarak diledim. Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Dudaklarımdaki gülümseme iyice genişledi ve içimden tek bir şey geçirdim. *O ve ben, bütün hayallerimizi birlikte gerçekleştirelim.*

Mumları üfledim. Furkan yine alkışlamaya başladı. Annem, Doruk’un elinden pastayı almak için uzandı ve beni dürtüp “Çocuğa tek kelime etmedin hâlâ,” diye fısıldadı.

Farkında bile değildim.

Ailemin önünde parmak uçlarımda yükselip ona sımsıkı sarılırken aklım ne kadar yerindeydi, tartışılırdı gerçi.

“Çok teşekkür ederim.” Başım, omzuna yaslandığında temkinli bir şekilde havada kalan ellerini belime yerleştirdi. Sonra o da bana sıkıca sarıldı.

“Ay ağlayacağım,” dedi Ferda. “Ne dileyeceğimi buldum, benim de hemen doğum günüm gelsin.”

“Sus,” dedi Fırat. “Sen daha küçüksün.”

İkisi dalaşırken onları umursamadan derin bir nefes aldım. “İyi ki varsın...”

“Bunu benim söylemem gerek,” dedi Doruk, geri çekildiğinde. “Feyyaz Bey, kusura bakmayın. Böyle habersiz geldim ama uyuyor olabileceğinizi düşündüm.”

“Kutlama yapıyorduk,” dedi babam.

“Bir fotoğraf daha çekmemiz gerek.” Annem, pastayı bana uzattı. “Hemen geç şöyle, sakın bozma. Çocuklar, dizilin. Çabuk çabuk!”

“Ne fotoğrafı bu?” dedi Doruk, şaşırarak.

“Aile,” dedi babam. “Sus ve gülümse şimdi.”

Doruk’un yan tarafına annemle birlikte geçtiklerinde Ferda, Furkan’la beraber önümüze çöktü. Ben sırtımı sevgilimin göğsüne

yasladım ve pastamı yukarı kaldırdım. Fırat bunu yapmayı istemiyor gibi homurdansa da selfie çekerken en az Furkan kadar sınıyordu

Pastamı mutfığa bırakması için Ferda'ya verdim. Nasıl onun el emeğine kıyıp da bu pastaya çatal değdirecektim bilmiyordum. Önce on farklı açıdan fotoğrafını çekmem ve içlerinden birini duvar kağıdı olarak seçmem gerekiyordu.

“Gel biz salona geçelim,” dedi Fırat, Furkan'a tutması için elini uzatarak. “Uykun geldi iyice, mayıştın. Doruka abin gelmişken hemen uyumak istemezsin şimdi sen. Dizimde biraz yatarsın salonda.”

“Biliyor musun abi,” diye sordu Furkan, Fırat'ın elini sımsıkı kavarken. “En çok seni seviyorum.”

Doruk, ikisine içi gider gibi baktı. Artık bunun sebebini biliyordum. Küçük bir çocukken Onur abinin elini tuttuğunda o da böyle anlar yaşamış olmalıydı.

“Bugün benim doğum günüm,” dedim yüzümü buruşturarak. “En çok beni sevmen gerek Furki.”

“Doğruuu... O zaman yarın en çok seni severim abi.” Fırat gülerek onu salona soktu.

Annem de Ferda'nın peşi sıra mutfığa girdiğinde sadece babam, ben ve Doruk kaldık. “İyi misin?”

Aylar önce benden duyduğu soru, bu kez babamın dudaklarından dökülmüştü. O geceye sürüklendiğini hissettim. Gözlerinde ışıklar yandı ve söndü. Çenesini kaldırarak babama baktığında gülümsedi. “Yarın kadrodayım.”

Cevabının ne kadar saçma olduğunun farkında bile değildi.

İyi misin sorusuna karşılık kafasında kodladığı cevap buydu.

“Salla kadroyu,” dedi babam. “Sen iyi misin?”

Doruk kendisine yöneltilen bu basit soruyu yeni idrak etmişti. Başını sallarken afallayışını saklayamadı. “Evet, iyiyim. Ama kendimi size karşı biraz mahcup hissediyorum. Bana ulaşmayı çok denediniz çünkü.”

“Evet.”

“Davetlerinizi de geri çevirdim sürekli.”

“Evet, onu da yaptın.”

“Saygısızlık olarak algılamanızı istemem,” dedi Doruk. “Benim yapım böyledir.”

“Değiştiririz,” dedi babam, gülümseyerek.

Doruk, hiç inanmayarak baktı babama. Bu onu gülümsetir sanmıştım ama yüzünde mimik değişimi olmamıştı. “Değişmez,” dedi. “Ama çabanız için teşekkür ederim.”

“Öyle bir değişir ki,” diye karşılık verdi babam. “Geç salona oğlum, çay içer misin?”

“Yok, ben almayayım. Çok durmam zaten.”

“Yarın maçın var,” dedim. “Yani aslında bugün... Yoksa ısrar ederdim ama uykun varsa gerçekten gidebilirsin, hiç alınmayız.”

“Biraz kalabilirim,” dedi. Bunu istediğini o an fark ettim. Aslında ona kaçıışı için bir imkân sunmuştum. Kendimi yerine koyuyordum. Babam tarafından şiddet görmüş olsaydım babasıyla ilişkileri iyi olan birini izlemek istemeyebilirdim. Bu, benimle ilgili bir durum değildi. Bu öyle normal, öyle insaniydi ki... Gitmek isteseydi onu anlardım.

İçeri geçtiğinde hızlı adımlarla koltuğa doğru ilerledi. Bu kez kapıda durup içerideki yerini sorgulamamıştı. Evimizin içinde eskisine göre çok daha rahat hareket ediyordu.

Birkaç dakika sonra hepimiz pastanın etrafında buluştuk. Herkes annemin pastasını yerken benim önümde Doruk’un benim için hazırladığı pasta vardı. Annem, doğum günlerimizden oluşan albümü çıkarmıştı. Doruk’un kucığında tüm hayatımın en sevdiğim anları duruyordu. Sayfaları çevirirken yüzünde oluşan gülümseme giderek büyüyordu. Ben de onunla birlikte fotoğraflara bakabilmek için onun hemen yanına oturmuştum. Pastamdan bir çatal aldığım sırada işaret parmağını bir fotoğrafın üzerine bastırdı. “Yüzün hiç değişmemiş,” dedi sesindeki bariz hayranlıkla. Fotoğrafta üç yaşındaydım, elbette ki yüzüm çok değişmişti.

“Sıkıcı yerlere bakıyoosun Doruka abi,” dedi Furkan yattığı yerden. “Ben yokum ki orada.”

Başka bir sayfaya geçtiğinde Furkan’ın ilk doğum gününe ait fotoğrafa daldı gözleri. Ailemizin yeni üyesinin yanında hepimiz çok büyük kalıyorduk ama aslında orada on üç yaşındaydım. Doruk, Ferda’ya baktı. “Küçükken daha çok ablana benziyormuşsun.”

“Bence sen gözün ablamdan başkasını görmediği için herkesi Feyza’ya benzetme potansiyeline sahipsin,” dedi Fırat. “Çünkü alakaları yoktu. Ablam sessiz sakın bir çocuktı ve o fotoğrafta yüzümdeki tırnak izleri de Ferda’nın eseri idi. O tam bir cadalozdu.”

Ferda, Fırat’a dil çıkardı.

Doruk başka bir fotoğrafa bakmaya başladı. Bunu babamın doğum gününde çekmiştik, çok eskiydi. Ferda annemin kucagında daydı. Babam ise bir koluyla Fırat'ı diğer koluyla beni kavramıştı.

Sevgilim yutkundu, ardından sıcacık gülümsedi.

Albümü elinden çekmek istiyordum ama bırakmayı ister gibi bir hâli yoktu. Canı yanmıyordu. Sanki bu şekilde, içinde bir şeyler ıy-
leşiyordu. "Maça hepiniz geleceksiniz değil mi?" diye sordu birden.

"Evet," dedi babam, hepimiz adına.

"Ablamlar da gelecek," dedi Doruk. Bunu şu an öğreniyordum. Kocaman gülümsedi. "İlk kez bu kadar çok kişiyi misafir edeceğim için heyecanlıyım biraz."

"Sen oyununa bak," dedi Fırat. "Gerileceksen gelmeyelim hiç. Nasıl rahat edeceksen öyle."

"Hayır, tabii gelin," dedi Doruk, telaşla. "Zaten bunlar son maçlarım."

"Bursa'ya kaybedeceğinizi sanmıyorum," dedi babam. "3-0 geçersiniz. Fenerbahçe'yle finalde eşleşirsiniz ama o seri uzar gibi. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu sezon kupa kaldırmak zorunda olduğumu."

"Deli," dedi annem, onun şaka yaptığını sanarak. Nasıl bir hırsla söylediğini yalnızca ben mi fark etmiştim? Tehlikeli bir şeydi bu.

"Beklerim," dedi Doruk. "İddiaya girmek isteyen varsa girelim. Kalan maçları en az 18 sayı ortalamasıyla bitireceğim."

"Bu sezon ligdeki ortalaman o kadar yok sanki," dedi Fırat. Bu tarz bir sürtüşmenin onu gaza getireceğini düşünmüş olmalıydı. Sporcu mantığıydı, ben anlamazdım.

"Kalan maçlar, her şey demek," dedi Doruk. "Ve ben, hepsinde MVP olacağım."

"Bencil bir oyun mu sergileyeceksin yani?" diye sordu babam, alayla. Hırsını benim gibi sezmişti ve kendince yumuşatarak cevap almaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Doruk. "Sadece onlara kim olduğumu göstereceğim."

Onlar kimdi?

Falezler, formalarıyla birlikte tribündelerdi.

Ön sıramızda ise Özge abla, Onur abi, Alican ve Esin vardı.

Esin dönüp dönüp Furkan'a bakıyordu. Furkan'sa Doruk'un onu sarı kaydıraktan kaydırıldığı anı Alican'a anlatmakla meşguldü. Alican onu başını sallayarak dinledi ve en son tek bir cümle kurdu:

"O beni de kaydıraktan kaydırır ve *PlayStation*'ı da var."

Fırat ikisinin muhabbetlerine gülmemeye çalışırken kıpkırmızı kesilmişti. Ferda ise onu gülmesin diye uyarırken gözleriyle de Esin'i işaret ediyordu. Esin, ilgisini Furkan'dan tamamen ayırmıştı. Artık hedefinde yalnızca Fırat vardı.

Fırat ona yanına gelmek ister mi diye sorduğunda Esin, Fırat onu alabilsin diye hemen kollarını havaya kaldırınca Onur abi yüzünü buruşturdu. "Acı çekiyorum," dedi. "Kızımı kimseye vermek istemedikçe o herkese kucak açıyor."

"Sen bir de onu on sekiz yaşına gelince gör," dedi babam. Bir üst sırada olduğumuz için Onur abi elini Özge ablanın omzuna atıp hafifçe bize doğru döndü ve başını kaldırarak babama baktı. "Kızını kimseye vermeyeceğini sanıyorsun, sonra bir bakıyorsun kızın bir akşam elin oğlanıyla televizyona çıkıyor. İnan bana, çok çabuk büyüyorlar."

"Elin oğlanı değil, benim oğlum," dedi Onur abi. "Alnı ak, geleceği parlak damat çıkmış karşına. Daha ne istiyorsun Feyyaz abi?"

Doruk'un birçok hareketini Onur abiye benzetiyordum ama iletişim becerilerini kıyaslamam gerekirse Onur abinin Doruk'tan çok daha farklı bir yerde olduğunu söyleyebilirdim. O sanki üst seviye bir insandı. İnsanlarla çok kolay samimi olabiliyordu, bu onun kanında vardı. Tanıştıktan sonra kendini bizimkilere sevdirmesi yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Üstelik bunu daha muhabbet bile açmadan sadece kendini tanıtırken yapmıştı.

"Bir gün Esin alnı ak, geleceği parlak çocuğun biriyle karşına geçtiğinde görüşürüz Onurcuğum," dedi babam. "İsterse peri padişahı olsun gelen, kız çocuğu başkadır."

"Bizim çocuk peri padişahına falan bin basar bu arada," dedi Onur abi. "Karşıma Dorukhan gibi biri gelecekse mirasıma damadımın adını da eklerim, hiç sorun değil."

"Galiba biraz seviyorsun onu," dedi annem, gülerek. "Ne zamandır tanışıyorsunuz? Kaç senedir evlisiniz?"

Özge ablaya dönerek sorduğu soruların karşısında Özge abla gülümseyip "Biz Onur'la ilkokul arkadaşız," dedi.

Fırat o an ne düşündü bilmiyordum fakat araya girip "Ben de Cansu'yla ilkokuldan beri arkadaşım," dedi.

Ortam bir saniyeliğine buz kesti.

Babam ve annem, havaya kalkan kaşlarıyla ona dönerlerken Ferda başını iki yana salak dercesine sallıyordu.

"Cansu kim?" diye sordu Esin ve Onur abi aynı anda merakla

"İlkokuldan arkadaşım dedim ya." Durumu toparlayamayacağını anladığı için sesi gergin çıkmıştı.

"Anladım." Onur abi sırtıyordu. "Bir de sporcuydun değil mi sen?"

"Futbol oynuyorum." Fırat kaşlarını çatı. "Ne alaka olduğunu anlayamadım."

"Basketbol oynuyordum ben de gençken."

"Hâlâ ne alaka olduğunu anlayamadım."

"Hiiiç..." dedi Onur abi, Özge ablanın omzunu daha sıkı kavrayarak. Bir Esin'e bir Alican'a baktı. İlkokul arkadaşıyla evliydi, gençken sporcuydu ve şimdi iki çocuğu vardı. "Öylesine..."

Babam, Onur abinin Özge ablanın omzunda duran eline fazla dikkatli bakıyordu. Eklemlerindeki yara izlerini benim gibi o da fark etmişti. Onur abi izlendiğini fark edince bakışlarını eline çevirdi. Sonra yumruğunu sıkarak elini Özge ablanın omzundan indirdi. Gerildiğini hissettim.

"Hallettin mi?" diye sordu babam. Çocukların yanında üstü kapalı bir şekilde sormak için bu kelimeyi seçmişti.

Onur abi hazırlıksız yakalandı. "Evet. Ama içim soğumadı."

Nasıl olduğunu sormak istiyordum.

Kaç yumruk attığını, o adamın canının ne kadar yandığını, kanının ne kadar aktığını...

İçimde var olduğunu bilmediğim bir taraf, ilk defa birinin kötülüğünü böylesine istiyordu. Şiddetten nefret ederdim ama o adamın Onur abi tarafından dövüldüğünü görmeyi çok isterdim.

"Ağzından yanlışlıkla bir adres kaçırırsın belki."

Fırat'ın bileğindeki ip bileklikler Esin'in ilgisini çekmişti. O da hâlâ gülümseyerek Esin'e bakıyordu, bu yüzden konuşurken sesinde sert bir ton yoktu. "Belki ağzından kaçırдыңın adrese yanlışlıkla yolumuz düşer," diye devam etti. Aynı babama benziyordu. "Belki senin için de biraz soğur o zaman."

“Seni sevdim, Fırat,” dedi Onur abi. “Ama bu işe yaramaz. Herifin burnunu ikinciye kırıyorum, geçmiyor öfkem. Buzullara at beni, yine soğumaz. İçim cehennem gibi.”

“Çocuklar var!” Özge abla, onu dirseğiyle dürttü. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

“İşte o derece bir öfke bu. Ne dediğimi duymuyorum bile. Allah’tan Alican’la Furkan kanka oldu, Esin de zaten Fırat’a âşık oldu. Dinlemiyorlar bizi.”

“Onun burnunu mu kırdın?” diye sordu Ferda, fısıldayarak. Hayranlığı buna rağmen belli olmuştu. “Başka ne yaptığını da öğrenebilir miyiz?”

Özge abla “Dorukhan’la arasını bozdu,” deyip kendi kendine güldü. “Kaş yapacakken göz çıkarttı.”

“Gerçek anlamda mı?” diye sordu babam neredeyse hevesle.

Onur abi gülmeye başladı. “Gözünü çıkartmadım ne yazık ki. Düşünmediğim şey değil ama... Kendime iki çocuk babası olduğumu ve evde beni bekleyen bir karım olduğunu hatırlatmam gerekiyor sürekli. Yoksa inanın ben çoktan katil olurdum.”

“Sen onun koruyucu meleği gibi bir şey miydin?” diye sordu annem, kafasındaki parçaları birleştirmeye çalışırken. “İlkokulda tanıştığınıza göre eline doğmuş sayılır Doruk.”

“Öyle,” dedi Onur abi. “Ama ortada bir melek varsa o da Özge’dir, ben değil.”

Doruk, ısınmak için diğer arkadaşlarının en arkasında sahaya adım attığında gözlerinin ilk değdiği kişi o melekti. Sonra gözleri beni buldu. Ardından, bizi geniş bir perspektifle incelemeye başladı. 15 numaralı forma giyen on kişi, onun için buradaydı.

Bu sahip olduğu en büyük kalabalıktı.

O kalabalığın önünde tam 21 sayı attı.

Sol kolunda siyah bir kolluk ve iki bacağına da siyah dizlikleri vardı. Bugün beyaz formayla sahadaydılar. Bursaspor oyuncuları ilk hücumda belki de sakatlıktan döndüğünü ve formsuz olduğunu düşündükleri için onun şutunu riske atmışlardı.

Henüz kimse çözememiş miydi?

Doruk, sol köşeleri severdi.

Attığı üçlük, maçın ilk sayılarıydı. Aynı çeyrekte bir turnike buldu ve iki de serbest atış attı.

Kaçırdığı maçların ardından döndüğü ilk çeyreği 7 sayı ile tamamlamış olmuştur böylelikle.

Ama garip bir şeyler vardı.

Çok abartılı sevinçler yapan birisi zaten değildi fakat bugün yuztu. her zamankinden daha ciddiydi. Tribünü ayağa kaldıran zor bir üçlük soktukten sonra durup biraz bile gülümsememişti.

Sahada birbirleriyle konuşan, planlarını birbirine işaret eden. iletişime açık dörtlünün yanında o put gibi kalıyordu. Söylenenleri dinliyor, oynanacak seti eliyle işaret ediyordu fakat yüzündeki donuk ifade hiç silinmiyordu.

Bunu çekici bulduğum için utandım.

Gülümsemesine âşıktım fakat tam konsantre hâli, apayrı bir mevzu. zuydu.

Onur abi ve babamın bir *faule* itiraz etmek için aynı anda ayağa kalktıklarını gördüm. Doruk'a yapılan bir *faul* değildi. Aras'a yapılmıştı. Ve Doruk, yere düşen Aras'a kalkması için elini uzatan ilk kişiydi.

Aras kalktıktan sonra teşekkür amacıyla Doruk'un omzuna iki kez vurdu. Doruk, omzunu sertçe silkti. Bilerek yapmamıştı, yalnızca refleksti ama Aras'ın şaşkınlığa uğradığını görebilecek kadar sahaya yakındım. Bu aralarında bir gerginliğe sebep olabilir sandım. Doruk beni yanılttı. Elini kaldırıp avuç içini göstererek ona *sorun yok, hata benim* der gibi bir hareket yaptı. Aralarındaki mevzuyu bilmeyenler bu kompozisyonu benim gibi okuyamazdı. Zaten kamerada da yüksek ihtimalle *faul* görüntüsü tekrarlanıyordu ama ben her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Araları gerilmedi. Aras, oyuna Doruk'u asistlerle besleyerek devam etti. Boş bir üçlük atma fırsatı bulmasına rağmen şut kullanmayıp içeri devrilme yapan Doruk'a yukarıdan bir pas çıkarttı. Doruk, oldukça yükseğe sıçrayıp o pası havada yakaladı ve sertçe smaçladı.

Alley-oop denen şeye bayılıyordum. Çok estetik duruyordu.

Doruk'a bayılıyordum. Bu oyuna en çok o yakışıyordu.

Tribünde bir oturup bir kalkarak, bağıra çağıra izlediğimiz maçın sonuna geldiğimizde etrafımızdaki herkes bizim Doruk'un ailesi olduğumuzu anlamış durumda olmalıydı. Çoğu zaman ısıklamayabile Onur abi başlatmıştı ve babamla Fırat, ona anında katılmıştı.

Son çeyreğin bitimine altı dakika kala oyunun kazanılacağı garantilenince koç Doruk'u kenara aldı. Aralarında herhangi bir el

çakışma, tebrikleşme geçmedi. Doruk, diğer takım arkadaşlarıyla el çakışıp benchteki yerine oturdu. O da yeniden oyuna dönmeyeceğini biliyordu. Elini bacağına üzerine koydu. Dizini ovaladığını gördüm. Sonra aniden başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Maç başladığından beri ilk kez gülümsedi.

Son düdük çaldığında ona doğru hızlı adımlarla ilerleyen adamı gördüm. Bu Bursaspor'un koçuydu. Anadolu Efes başantrenörünün elini sıkar sıkmaz neredeyse koşarak Doruk'u tebrik etmeye gitmişti. Doruk şaşırılmış görünüyordu ama adama gülümsedi ve aralarında kısa bir konuşma geçti.

Daha önce Doruk'un *I am better* sloganının çıkmasını sağlayan 7 numaralı oyuncu da kadrodaydı fakat bugün süre almamıştı. Diğerleri kendi aralarında el sıkışırken o da centilmence Anadolu Efes oyuncularıyla tokalaşıyordu. Sıra Doruk'a gelince onu görmezden geldi.

Doruk sıırttı. Hızlı adımlarla soyunma odasına gitmeden önce bize baktı, elini kalbine yasladı ve başını hafifçe öne eğdi. Ardından gözden kayboldu.

Röportajların canlı bir şekilde televizyonda yayınlanacağını bildiğim ve asla kaçırmak istemediğim için hemen telefonumu çıkarıp maçı açtım. Herkes telaşıma gülerken hâlimden hiç utanmadım. Umurumda değildi. Doruk MVP olmuş olmalıydı ve röportaj verecekse bunu asla kaçıramazdım.

Şu an spiker, maç sonu konuşmasını yapıyordu. Ardından sıra uzun boylu, fiziği inanılmaz güzel spor muhabirine geldi. Yanında Bursaspor'un koçu vardı.

"Koç, maç hakkında neler söylemek istersin? Önümüzdeki maçta neleri değiştirmeniz gerekiyor sence?"

"Söylenecek bir şey yok," dedi koç, tuhaf bir keyifle. "Bir sonraki maç Dorukhan Falay'ı durdurmayı deneyeceğiz. İyi akşamlar herkese."

Başka bir şey söylemeden kameranın karşısından ayrıldı ve çok geçmeden muhabirin yanında beliren kişi sevgilimdi.

"Öncelikle çok geçmiş olsun Dorukhan. Kaçırdığın maçların ardından eminim ki kimse böyle bir dönüş beklemiyordu senden."

"Beklemeleri gerektiğini öğrenmiş oldular." Terden sırılsıklam olan saçları dalga dalga alına dökülüyordu. Yüzü hafif kızarıktı, kararlı bakıyordu, omuzları parlıyordu ve nefes kesici görünüyordu.

Muhabir güldü. *"21 sayı ile MVP oldun. Az önce koç, diğer maç seni durdurmaya çalışacaklarını söyledi."*

"İyi şanslar," dedi Doruk egoist bir gülümsemeyle.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Tribünde herkes ayaklanıp salonu boşaltırken bir biz oturmuş, çıt çıkarmadan elimdeki telefona bakıyorduk.

Muhabir yeniden güldü. Doruk'a hayran hayran bakmıştı, bu hiç hoşuma gitmedi ama mesleğinden kaynaklanan bir hayranlık olduğunu düşündüm. Bir kere, kadının yaşı büyüktü. Aralarında en az altı yedi yaş olmalıydı, onu kıskanmamalıydım.

"Önümüzdeki maçla ilgili ne düşünüyorsun? Ekleme istediğin bir şey var mı?"

"Maçla ilgili değil ama bir şey eklemek istiyorum. Bugün Feza'nın doğum günü." Kız arkadaşı olduğumu belirtmemişti. Sanki onu tanıyan herkes beni de tanımak zorundaydı, öyleydi tavrı. Herkesin benim kim olduğumu bildiğini varsayarak konuşuyordu.

Kalbim, daha hızlı çarpmaya başladı.

"Kendisi tribündeydi. Varlığına teşekkür ederim. İyi ki doğmuş. MVP olduğum her maç benim ona armağanım, attığım her sayı yine onun için. Doğum günü kutlu olsun. Söyleyeceklerim bu kadardı. İyi akşamlar herkese..."

SENDEN DAHA GÜZEL

Feza

Bursaspor serisi, 3-1'lik Anadolu Efes üstünlüğü ile sonuçlandı.

Oynanan ikinci maçta Doruk 6 sayı attı.

Üçüncü ve kaybedilen maçta 12 sayısı vardı.

Dördüncü maç, 23 sayı ile şov yaptı.

Dört maçın ikisinde *MVP* oldu ve Fenerbahçe'yle eşlenen final serisine aşırı formda başladı.

Fenerbahçe serisinin ilk maçıyla ilgili en önemli şey, Doruk'un diğer maçlardaki mimiksiz ve ciddi oyununun kaybolmuş olmasıydı.

Çünkü karşı takımda Okan vardı ve Doruk, Okan'a cehennemi yaşattı.

Tribünde gözlerim Alara ve Beril'i arasa da onları seri boyunca hiç göremedim. İnternette gezen bilgiye göre Alara ve Okan ayrışmışlardı ama bunun doğruluk payı var mıydı bilmiyordum. Çok da umurumda değildi. Beril'i görsem güzel olurdu ama. Ona bir öpücük atsam keyfim çok yerine gelirdi.

Doruk tam bir makine gibiydi. Okan'sa son zamanlarda Fenerbahçe'nin gözdesi sayılmazdı. Az süre alıyor, süre aldığı zamanda da takıma kayda değer derecede katkılar veremiyordu. Eğer başka bir zamanda, başka şeyler yaşamış olsalardı eminim ki Doruk bu duruma çok üzülürdü. Ama Fenerbahçe serisinde hiçbir duygusu yoktu.

Zamanında omuzlarına alarak başarısını kutladığı, kendinden önce yükselmesine rağmen hiçbir kıskançlık beslemediği, hatta gelişimini takip etmek için maçlarını izlediği yakın bir arkadaşı, işler

tersine döndüğünde onun ünlenmesini kaldıramamıştı. Doruk ne diye onun için üzülecekti ki?

Son zamanlarda fark ettiğim bir diğer şey, takımla iletişiminin çok güçlendiği idi. Özellikle Aras'la aynı anda sahadalarken müthiş bir uyum yakalıyorlardı. Sosyal medyada insanlar ikisini övüp duruyordu. Bir de gereksiz yere ortaya çıkan kutuplaşmalar vardı. Bir kesim, Aras ve Doruk olarak ikiye ayrılmıştı. Neyin kıyasıydı bilmiyordum ama ikisini karşılaştırmaktan büyük zevk alıyorlardı.

Seri şu an 3-3 durumdaydı. Kaybedilen son maçın ardından Shaw, Doruk'un omzuna elini atarak bir şeyler söylemeye başlamıştı. İkisi soyunma odasına birlikte yürümüşlerdi. Doruk sinirli ve üzgündü çünkü kazanmış olsalardı kupayı kaldıracaklardı fakat Shaw oldukça sakin ve anlayışlıydı.

Doruk'un o maçtan sonra kendisine temas edilmesine izin verişti. Shaw'ın ona benim gördüğümden daha fazla destek olduğunu anlamama yol açtı.

Son zamanlarda tam bir analizci olmuş çıkmıştım. Sevgilimle belli bir sınır içinde iletişim kurma hâlimize geri dönmüştük fakat bunu onun meşguliyetlerine veriyordum. Gerçekten çok yoğundu. Maç takvimi sıkışık ve antrenmanları çok ağırdı. Bu yüzden sessizce maçların bitmesini bekliyordum. Böylece bütün yazın tadını birlikte çıkaracağımız anlar gelmiş olacaktı.

K&S'nin soyunma odasında iken üzerimdeki önlüğü çıkarıp katladım ve dolabıma koydum. Yerine formamı ve pantolonumu giymiştim çünkü yetişmem gereken bir final maçı vardı.

Kendi adıma, işlerin burada çok güzel gittiğini söyleyebilirdim. Danışmanım Volkan'ın söylediğinin aksine ruhumu çürütecek bir rekabet yaşamamıştım henüz. Aksine herkes birbirine karşı çok destekleyiciydi ve böyle bir ekiple bir şeyler öğrenmek beni çok mutlu ediyordu. Buraya koşarak geliyor, buradan üzülererek çıkıyordum. Herkesle müthiş bir samimiyetim olduğunu söyleyemezdim ama sohbet etmeye kalktığım zaman keyifli vakit geçireceğime emin olduğum birkaç kişi vardı. Genel olarak Minay'la diğerlerine göre daha yakındım. Onu çok yakın arkadaşlarımın arasında saymazdım fakat burada en yakın olduğum kişi oydu.

Çantamı alıp binadan ayrıldım ve artık yakın arkadaşlarım arasında sayabileceğim kişiyle ilk buluşmamızın heyecanını yaşamaya başladım.

Devin, kırmızı bir *Mini Cooper*'la beni almaya gelmişti.

Final maçını birlikte izleyecektik.

Korna çalmaya başladığında içerideki kişinin *WhatsApp*'tan haftalardır konuştuğum kişi olmasına şaşırır durumdaydım. Beni almaya geleceğini söylediğinde bir Mini ile alınmayı beklemiyordum.

“Annemin,” dedi şoför koltuğundan uzanıp yolcu koltuğunun camını sonuna kadar açtığında. “Atla hadi!”

Kapıyı açıp içeri atlarken kendimi çok havalı hissetmiştim. “Kızım,” dedim onun masmavi gözlerini ilk defa canlı bir şekilde görüyor olmanın büyüüne kapılarak. Gözlerimi yavaşça üzerinde dolaştırıp sanal arkadaşımın kanlı canlı karşımda oluşuna hayret ettim. O gerçektir. Günlerce dertleştiğim kızın nefes alıp verdiğini duyuyordum. Garip bir histi. Çok heyecanlanmışım. “Yuh!” dedim gözlerimi kırptırırken. “Bildğin bebek gibisin.”

Kahverengi saçlarının arasında pembe tutamlar vardı. Profil fotoğrafında saçları dümdüz kahve olduğundan bu durumu garipsemişim. Burnunda piercing olduğunu da bilmiyordum. Bir *septumu* vardı.

Sarılmak için bana kollarını açtı. “Şaka mısın, asıl bebek sensin!”

Arabanın izin verdiği kadar birbirimize sokulup sımsıkı sarıldık. Birbirinden nefret ettiğini iddia eden iki erkek sayesinde bugün buradaydık. Erkekler arada işe yarayabiliyorlardı.

“Gözlerin o kadar güzel ki.” O, ellerini direksiyona yerleştirmişken ben onu daha yakından inceliyordum. “Maşallah. Aras'ın böyle bir güzelliği kaybetmiş olmasına inanamıyorum. Sürünmesini ise çok haklı buluyorum. Ben olsam ben de bana dön diye kapıda yatardım.”

“Deli, teşekkür ederim. O herife bir daha asla yüz vermemem gerekiyor ama kendi ayağımla maçına gidiyorum. Güzel olmak keşke yanında gururu da getirse ya.”

“Saçını ne zaman boyattın?” dedim konudan çok alakasız bir şekilde.

“Ay, lisede de böyle kullandığım bir dönem vardı. O ruh hâlimi çok özlediğim için geçen hafta birden imaj değişikliğine gidiverdim. Sevdin mi?”

“Evet.” Bayılmışım. Saçlarımı pembe yapmak istememe sebep olmuştu. Muhteşem görünüyordu. “Peki bu araba nerden çıktı? Annenle aranızın çok iyi olmadığını sanıyordum.”

“Aras’la bizi aynı paydada buluşturan şeylerden biri ebeveynlerimizin parayla her şeyi halledebileceğini sanması,” diye cevap verdi.

Annesi ve babası boşanmışlardı. Devin, babasıyla yaşıyordu ve annesi başka bir adamla evliydi. Bildiklerim bunlardı.

“Maça gideceğini biliyor mu?” diye sordum heyecanla arkama yaslanırken. Doruk, elbette ki benim maça gideceğimi biliyordu. Onun ve diğer oyuncularımızın ıslıklarla yuhalandığı Fenerbahçe tribününe bile gitmiştim. Kendi evimizde oynayacağımız ve sonunda kupa kaldırma ihtimalimiz bulunan bir maçı asla kaçırmazdım. Annemler ve Özge ablalar da orada olacaktı fakat bu sefer Doruk, VIP kısımdan yalnızca iki bilet bulabilmişti ve onları da bana yollamıştı. Diğerleri hemen arkada kalan tribünde oturacaktı, ben en öndeki sandalyelerde Devin’le olacaktım.

“Sen Dorukhan’a söylemediysen bilmiyordur,” dedi Devin.

Tabii ki söylememiştim. Benden sır çıkmazdı. “Nasıl karar verdin peki gelmeye?”

“Nasıl diğer maçlara gitmeden durabildiğimi sorgula sen asıl,” diye karşılık verdi. Gözlerini yoldan ayırmazken parmaklarını direksiyona vurdu birkaç kere. “Fazlasıyla Allah’ın belası bir his bu. İnsanın parmakları karıncalanıyor yemin ederim. Televizyondan bile izlemem, şeytan görsün yüzünü dedim kaç kere kendi kendime. Günün sonunda ekrana yapışmış hâlde nefesimi tutuyorum. Çok da iyi oynadı bu aralar. Maşallahı var.”

“Öyle,” dedim. “Bizimkiler bayağı iyi anlaşıyor, onu da fark ettin mi?”

“Aras adım atıyor bence,” dedi beni şaşırtarak. Bir şeyler biliyor gibi konuşmuştu. “Sen Dorukhan’ın sakatlık haberinin çıktığı gün bana yazınca mesajları geç gördüm ama sonra merak edip iletişime geçtim Aras’la. Bayağı endişeliydi. Onu gerçekten kolay kolay kimse için o hâlde göremezsin. Babasının prensi olarak kibirli ve soğuk bir tablo çizmeyi sever. Bir tık bencil davranır çoğu zaman. Diğer takım arkadaşlarına da daha mesafelidir geçmişte kendisine koyulan mesafeler yüzünden. Ama Dorukhan’ı arayıp ulaşamayınca paniklemiş resmen. Şok olmuşum ben de.”

“Doruk’un ona karşı bir tık daha mesafeli olması çok normal,” dedim. “Çünkü Aras’la konuştuğumuz gece, onun yanındayken sarhoş olmuşum. Anlatmıştım ya... Doruk, haklı olarak kızdı bayağı.

Bir de son zamanlarda o zaten herkese karşı mesafeli. Ablasına bile. Buzdan bir duvar gibi.”

“Topçu tripleri, alış bunlara.” Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yüzünü bana çevirdi. “Her şey yolunda sandığında bile hiçbir şey yolunda olmayabiliyor. Karşı taraf kendini kapatmaya müsait bir tipse ne kadar yakın olduğunuzu zannediyor olsan da aslında aranızda uçurumların girmiş olduğunu ansızın fark edebiliyorsun.”

“Olaylar topçu tribinden bayağı farklı.”

Babası ile yaşadığı olaydan beri kendisini toparlayamamıştı. Basketbol onu güçlü tutuyordu fakat elinde top tutmadığı zamanlarda yeniden o kaybolmuş kişiye dönüşüyordu. Elimi kolumu bağlamakta üstüne yoktu.

Doğum gününden sonra eskisi gibi olacağımızı sanmıştım.

Eskisi gibi ne demekse...

Olmuyorduk. Sorun yoktu. Kupayı alacaktık. Tatil dönemi gelecekti. Yoğun takvimi sona erecekti. Birlikte daha çok vakit geçirebilecektik ve her şey harika olacaktı.

Devin, arabayı park ettikten sonra birlikte salona yürümeye başladık. Benim maç kombinim artık fıkstı. Formasını giymeyi çok seviyordum. Eğer barışmış olsalardı Devin’in de üzerinde Aras’ın 30 numaralı forması olurdu, buna emindim. Fakat bugün, tercihi boyundan bağlamalı koyu mavi bir cropla, kot pantolondan yana olmuştu. Taktığı gold kolyeler ve lacivert *Sambalarıyla* kombini tamamlanıyordu. Öyle dikkat çekici bir güzelliği vardı ki yanında sönük kalmamak işten bile değildi.

Birlikte en öndeki iki sandalyeye yan yana oturduk ve sözleşmişiz gibi aynı anda bacak bacak üzerine attık. Bizimkiler gelmiş mi diye dönüp arkamızdaki tribüne baktım ama henüz yoklardı. Zaten maçın başlamasına daha çok vardı.

Alt açıdan bir fotoğrafımı çekip Doruk’a yolladım.

Feza: *Bugün gold kolye taktım altın madalyana yakışsın diye*

Üç dakika sonra ondan bir cevap geldi.

Sevgilim: *Hoş geldin. Dua et. Seni seviyorum. Isınmaya çıkacağız beş dakikaya. Öptüm.*

“Kalp niye koymuyor sonuna?” diye sordu Devin. Bakışlarımı ona çevirdiğimde “Pardon,” dedi. “Gözüm kaydı. Ama bir kalp gayet iliş-tirilebilir bence mesajın sonuna. Bu erkekler hiçbir şey hak etmiyor ya.”

“Öyle söyleme,” dedim. “Doruk her şeyi hak ediyor.”

“Âşık olmakla salak olmak arasında ince bir çizgi yok. biliyor musun Feyza?” Kolunu gülererek boynuma sardı. Sarkastik tavrını kırıcı olmaktan ayıran şey hissettirdiği samimiyetti. Bana hakaret etmi-yordu, bu söylediğimi tatlı bulmuştu. “Keşke ikisini ayıran bir çizgi olsa ama doğrudan aynı şeyler ne yazık ki. Çok yüz verme sen yine de üzülme diye diyorum.”

“Ya Devin, ben sevgilime niye yüz vermeyeyim durduk yere?” Aras’la tencere kapak gibilerdi. İkisi de beni aynı konuda uyarmayı deniyorlardı. Çok mantıksızdı. Onların ilişkisi yürümedi diye illa bi-zimki de mi yürümeyecekti? Bambaşka dört kişiydik biz. Elbette ki farklılıklarımız olacaktı. “Deli misin nesin? Kalp atmış atmamış, çok da umursamıyorum ki. Şu koridordan dışarı adımını atar atmaz göz-leri beni arayacak. Bunu bilmek bana yetiyor.”

“Çünkü onu buna sen alıştırdın,” dedi Devin. “Tüm hikâye bu aslında.”

Konuyu uzatmadım ve beş dakikanın geçmesini bekledim. Doruk, diğer arkadaşlarıyla birlikte ısınmak için sahaya çıktığında tam da söylediğim gibi gözleri anında beni buldu. Gülümseyip parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve ona öpücük yolladım. Aynı şekilde karşılık verdikten sonra gözleri yanımdaki kıza kaydı. İmaj değiştirmiş olma-sına rağmen onu tanıdığına dair bir bakış belirdi gözlerinde. Acaba Aras ona Devin’den hiç bahsetmiş miydi? Doruk, kesinlikle Devin’i tanımış ve gözlerinde koca bir soru işareti belirmişti.

Aras, Devin’in varlığını henüz fark etmemişti fakat Devin’in ba-kışları Aras’ın üzerindeydi.

“Hiç iyi görünmüyor,” dedi neredeyse fısıldar gibi. “Bir şey olmuş.”

“Ne olmuş olabilir?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Morali bozuk. Final maçına değil de cenazeye çıkacak sanki birazdan. Suratı sirke satıyor.”

“Aras pek gülümsemesiyle bilinmez aslında,” dedim onu tanıdığım kadarıyla karakterini göz önünde bulundurarak.

“Ben anlarım,” dedi Devin. “Bir şeyler var.”

Aras her şeyden habersiz arkadaşlarından pas alıp potaya turnike bırakarak ısınıyordu. Üçlük çizgisinin gerisinden şut denemeye başladığında sırtı bize dönüktü. En ön sırada oturuyorduk. Dikkatini sahadan ayırdığı an bizi görmemesi imkânsızdı ama aramadığınız birini bulmak zor şeydi. Kafasını hiç tribüne çevirmemişti. Orada onun için biri olmadığını düşünen insanlar böyle yapardı. Doruk'tan biliyordum.

Doruk, ona üçlük atması için pas verecekken ne hikmetse topu fazla hızlı ve yerden olacak şekilde attı. Top, bize doğru yuvarlanırken Aras, "Elinin ayarını sikeyim senin," diye homurdandı. Sonra arkasını döndü.

Devin, topu ayağıyla durdurmuştu.

Aras topu aradığı için başı yere eğikti. Lacivert sambaları gördüğünde kaşları hafifçe çatıldı. Bir anda kafasını kaldırdı ve Devin'le göz göze geldi.

Devin'in yanımda kaskatı olduğunu hissettim. Doruk'sa arka tarafta sırtarak şut denemeye başlamıştı.

"Devin..." Adı, Aras'ın dudaklarından bir nefes gibi dökülmüştü. Farkında mıydı bilmiyordum ama elini saçlarının arasından geçirdi, ardından üzerindeki antrenman tişörtüne sürttü. Kızı görünce üstünü başını düzeltme ihtiyacı hissetmişti. Devin'in saçlarına kilitlenip kaldı bir süre. Öylece önümüzde dikiliyor, donakalmış bir şekilde arkadaşına bakıyordu.

"Selam," dedi Devin, gergin bir şekilde. "Al topunu..." Ayağıyla ittiğinde top yuvarlanarak diğer oyuncuların ısınma yaptığı alana doğru ilerledi, Aras donakalmıştı.

"Saçların," dedi ve duraksadı. "Yakışmış."

Ne garipti.

Bir zamanlar birbirlerinin her şeyi olan iki insan, nasıl konuşacaklarını bile bilmiyorlardı.

Eminim ki Aras Devin'e şimdiye kadar birçok iltifat etmişti fakat bu iltifat, hayatında ilk kez güzel bir şey söylüyormuş da çok zorlanıyormuş gibi çıkmıştı dudaklarından.

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

İkisi de durdu.

"Ne zaman boyadın?" diye sordu Aras, çekinerek.

"Geçen hafta."

“Yaa...”

“Evet.”

Yine durdular.

Bu sefer Devin, “Baban burada değil mi?” diye sordu. “Göremedim.”

“Gelmedi,” dedi Aras. “Yayına katılacak. Bir programda yorumculuk yapıyor ya.”

“Hım...” Verdiği kaçamak tepki, daha fazlasını söylememek içindi. “Annen?”

“Tatilde.”

“Anladım.”

İkisine biraz mahremiyet tanımak için arka tarafıma doğru dönüyordum, belki bizimkileri görürüm demiştim fakat gördüğüm çekim yapmaya başlayan telefon kameralarıydı.

Magazinci ruhlu genç kızlar, bu ikiliyi yeniden bir arada gördükleri için heyecanlanmışlardı. Akşam *Instagram*’ın bitki örtüsü belli ki bu ikili olacaktı.

Yeniden sahaya doğru döndüm ve Aras’ın bakışlarında ilk kez kırgınlığını gördüm. Bu bir kupa maçıydı. Koskoca sezonun finali idi. Yanında annesi yoktu, babası yoktu. Devin vardı.

Dördümüz, birbirimizden o kadar da farklı değildik galiba.

“Feyza çağırdı beni de,” dedi Devin. Biraz telaş yapmıştı. “Ondan geldim yani. Yalnız kalmasın diye.”

“Anladım,” dedi Aras. “Dorukhan’ın ailesi ve diğer Falezler de gelecekmiş aslında, kalmazdı yalnız.”

Onun için burada olduğunu Devin’den duymak istiyordu.

Doruk’u izlemeye bu kadar kişinin geleceğini ise Doruk ona söylemiş olmalıydı. Soyunma odasında bu çocuk nasıl geziyordu merak ediyordum. Bizden bahsederken ne demişti?

Devin bir cevap vermeyince Aras iki kelime daha edebilmenin hevesiyle “*Septuma* dönmüşsün,” dedi elini kendi burnuna götürüp gülümseyerek.

Gülümsemesi, yüz ifadesini komple değiştiren bir şeydi. Bu hâlini ilk kez görüyordum. Yalnızca yanımdaki kıza özgü olmalıydı. “Evet,” dedi Devin. Hâlâ oturduğu için başını Aras’a doğru kaldırarak konuşmak zorundaydı ve Aras, Doruk’tan uzun biri olduğundan bu hiç kolay değildi. Eski erkek arkadaşı, önümüzde bir dev gibi kalıyordu. “Döndüm.”

“Keşke bana da dönsen...”

Bunu söylemesini beklemiyordum. Arkamızda da yan tarafımızda da taraftarlar vardı. Üstelik, tam diplerinde ben vardım ama dikkati yalnızca Devin’deydi. “Aras...”

“Sağ ol,” dedi Aras. Başını sallayıp minnetle gülümsedi. “Feza’ya eşlik ettiğin için. Bu arada, selam Feza.”

“Selam.”

“İyi seyirler kızlar.”

“Teşekkür ederiz,” dedik aynı anda. Aras arkasını dönüp gitti ama ısınmaya devam ederken gözlerinin devamlı olarak döndüğü nokta Devin’di.

Doruk’un nerede olduğuna bakmak için yüzümü potanın altına çevirdim. Takım arkadaşlarından birinin kaçan şutundan sonra *ri-baund* almak için çembere doğru zıplıyordu. Bu sırada tam karşımdaki tribünde benchin arka tarafında kalan kısımdan yükselen sesi duydum.

“Oooo... Laylaylay laylay layyy Dorukhan Falayyy!”

Tek tek ayağa kalkan insan kalabalığı, ellerindeki Anadolu Efes atkılarını aynı anda havaya kaldırdı. Henüz maç başlamadığından fazla gürültülü olmayan salonda bağırıp durmaya başladıkları için herkesin bakışları onlara dönmüştü.

Gözlerim Bekir’inkilere değdiğinde Bekir bir saniyeliğine bağırmayı bırakıp bana el salladı. Ardından çok geçmeden içinde bulunduğu gruba amigoluk yapmaya devam etti.

Bu manyaklar, Doruk’un altyapıdan arkadaşlarıydı.

Toplanıp final maçında onu desteklemeye gelmişlerdi.

“Abi, çok büyük hayranınım abi!” diye bağırırdı biri.

“Abi, ne olur koluma bir imza!” diye bağırırdı bir başkası. Muhtemelen Doruk’la aynı yaşıydı.

“Abi seni çok seviyorum,” diye bağırırsa Bekir’di. “Ne olur kalp yapar mısın?”

Doruk, şaşkınlıkla onların olduğu kısma döndü. Geleceklerinden haberi yoktu belli ki. Hâlâ ayakta olan sekiz gencin yanında Doruk’un beni tanıştırdığı altyapı hocasını da gördüm. Oyuncularından utanıyormuş gibi elini alnına kapatıp başını yere eğmişti ama o kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar gelmek üzereydi.

Doruk elindeki topu yere bırakıp benchin olduğu tarafa ilerledi ve onların hizasına gelince durdu. Utançtan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Ay buraya bakıyor!” diye bağırdı grubunun en şakacı isimlerinden biri olduğu belli olan sarışın bir çocuk.

“Bana geldi bana,” diye dürtte dürtte onu arka tarafına doğru itti Bekir.

Doruk’un A takımındaki arkadaşları bile ısınmayı bırakmış, onların olduğu tarafa dönmüştü. İçinde Okan’ın da bulunduğu Fenerbahçe oyuncularını ise bir saniyelğine neler olduğuna bakmış, sonra ısınmaya geri dönmüşlerdi.

“Allah sizin canınızı almasın,” dedi Doruk, onlara bakarken başını iki yana sallayarak. Parmağını dudaklarına götürüp onları susturmayı denedi. Yüzünü ilk kez bu kadar kırmızı görüyor olabilirdim. Biraz daha gülerse nefesi kesilecekti. “Oğlum, kovacaklar beni lan. Bağırma.”

Bekir, Doruk onunla konuştuğu için arkadaşlarının üzerine bayıliyormuş gibi yaptığı absürt hareketlerine alışkın olan arkadaşları o devrilmeden onu tuttular.

Dönüp babamlara baktığımda ilk karşılaştığım şey Özge ablanın dolu gözleriydi. Devin bu arada kolumu sıkıp “Ama çok tatlı bunlar...” diye mırıldandı. Onur abi, karşı tarafa bir ısıklık eşliğinde selam gönderdi. Bekir ona da el sallayarak karşılık verdi.

Yeniden önüme döndüm ve Doruk’un yüzüne yerleşen minnet dolu ifadeye hayranlıkla baktım. Onu böyle gülümsettikleri için eski takımının her bir üyesine tek tek sarılasım gelmişti. Onları burada görmek benim için bile bu kadar değerliyken Doruk’un içinden geçenleri tahmin dahi edemezdim.

Ivan abi, Doruk’un yanından geçerken onun ensesine vurdu. Kaptan Ömer Baysal, altyapıdaki gençlere bakıp gülümseyerek onları selamladı ve Doruk olduğu yerde hareket edemeden birkaç saniye daha dikildi. Kadrolar anons edilmeye başlanacağı için herkes benche doğru yürümeye başladığında o da o tarafa yürüdü. En arka kısma gitti, elini koltuklara doğru uzattı ve arkadaşlarıyla teker teker beşlik çıktılar. Bu sırada onlardan “Oley, oley, oley!” sesleri yükseliyordu. Doruk’u şımartmak için akıllarına gelen her şeyi yapıyorlardı.

Doruk, en son üzerinde çok emeği olduğunu bildiğim hocasının elini tuttu ve öpüp alına götürdü. Adam, bu hareketi beklemediği için utanmıştı. Aralarında geçen diyalogu duyamıyordum ama Doruk’un onlara teşekkür ettiğini tahmin ediyordum.

Oradan ayrılıp A takımın yanına döndüğünde afallamış ifadesi yüzünden silinmemiştir. Her ne düşünüyorsa başını kaldırdı ve doğrudan benimle göz göze geldi. Dudaklarının kıvrımı her zamankinden daha özeldi. Gözleriyle arka tarafını işaret edip *inanamıyorum* der gibi başını salladı. Birbirine bastırdığım dudaklarım çok duygulandığım için bükülürken ben de *inan inan* der gibi salladım başımı.

Bana göz kırptığında utanıp gülümseyerek gözlerimi kaçırdım.

Fenerbahçe kadrosu sayılırken salondan ısıklar yükseldi. Bu kazanın kupayı alacağı bir maç olduğu için tansiyonu oldukça yüksek bir atmosferin içindeydik. Efes taraftarı çekişmeli geçen serinin hakkını verecek kadar gürültü çıkarmaya başlamıştı. Sıra bizimkilere gelince ışıklar söndü. Anadolu Efes'in anonsörü, tek tek forma numaralarını ve isimleri saymaya başladı. Sıra ona geldiğinde her zamanki gibi ayağa kalktım.

"15 Numaraaa, Dorukhaaaan Falaaay!"

Sezonun ortasında gelen yeni çocuğun adının hep bir ağızdan bağırıldığını duyunca daha da duygulanmamak elimde değildi.

Üstelik Doruk, yalnız değildi. Onu izlemek için bütün ailesi buradaydı.

Kısa bir sürede kendini herkese sevdirmişti.

En çok da bana...

Maça Aras da Doruk da ilk beşte başlamadı. Lukas, Alex, Giray, Shaw ve Emir'den oluşan bir beş vardı sahada.

Bizimkiler benchte yan yana oturuyorlardı.

Devin'in kulağına eğilip "Bizi izliyorlar," dedim.

Aynı anda Aras, Doruk'un kulağına bir şey söyledi.

Başımı çevirip arka tarafı kontrol ettim ve babamla Onur abinin maçın heyecanına çoktan kapılmış olduklarını gördüm. Alican, Özge ablanın hemen dibindeydi. Annem de Ferda'yla yanlarında. Esin, Fırat'ın yanında oturuyordu. Furkan'sa oraya baktığımı fark eden tek kişi olarak heyecanla el salladı. Önüme dönmeden önce ben de ona el salladım.

"Aras için kimsenin gelmemiş olmasına inanamıyorum," dedi Devin, dudaklarını araladığında. Acaba Aras, Doruk'u içten içe kıskanmış mıydı bunu merak ettim. Onu izlemeye gelen yirmi kişi yoktu belki ama Devin'in onun için yirmi kişiden çok daha fazlasına bedel olduğunu biliyordum. "Normal sezonda oynanan maçlara da

nadiren geliyorlar zaten. İnsan, oğlunun kupa alma ihtimali bulunan bir maçı kaçırır mı?”

“Çok kötü gerçekten,” dedim. “Sadece sen varsın. Senin geleceğinden de haberi yoktu. Isınmaya beş karış suratla çıkmasına şaşır-mamak gerek.”

“Kupadan sonra herkes ailesine koşar,” dedi Devin. “Sahanın içine girmemize izin verilir. Fotoğraf çekimleri olur. Aras ne yapacak? Bir köşede oturup diğerlerini mi izleyecek?”

“Böyle bir durumda yanına gidecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedi ama ben cevabı biliyordum.

Yeniden odağımı maça verdim. Aras, benchten kalkmıştı. İlk çey-reğin bitmesine dört dakika varken oyuna girdi. Koç, iki dakika sonra Alex'i sahadan alıp Doruk'u da oyuna gönderdi. Bununla birlikte Doruk'un tayfasından yine bir tezahürat yükseldi.

Fenerbahçe, rakip takımın evinde olmasına rağmen ezici denilebi-lecek bir üstünlükle oyuna başlamıştı. İlk çeyrek 21'e 8'lik skorla sona erdi. Anadolu Efes savunmada oldukça zorlanmıştı. Neyse ki ikinci çeyrek, işler bizim lehimize girmeye başladı.

Doruk, Lukas'ın verdiği bir pasın ardından el üzerinden üçlük bulduğunda Lukas onu omzuyla dürtüp benim olduğum tarafı işaret etmişti. Doruk da başını iki yana sallayıp utangaç bir şekilde gül-müştü.

Oyuna Okan'ın girdiğini gördüğünde gülümsemesi genişledi.

Bu, bir fitilin ateşlenmesi gibiydi.

Ivan abi, Fenerbahçe'nin 13 numaralı oyuncusunun elinden topu kapar kapmaz Shaw yerine oyuna giren Oleg Milosevic'e pas attı. Oleg topu sürerek turnikeye doğru hızla koşarken köşede Doruk'un tek başına beklediğini gördü. Rahat bir turnike bırakabilecekken üç sayı olasılığını seçti ve topu hiç düşünmeden ona verdi.

Okan, koşarak Doruk'un önüne atladı.

Doruk bir adım yana kayarak ona bir *fake* attı. Durup Okan'ın önünden uymasını izledi. Ardından güldü, bir kez topu yerde sektirdi ve çıkardığı şut deliksiz bir şekilde potadan geçti.

Eriyen fark üzerine Fenerbahçe koçu molayı işaret ederken tüm salon ayağa kalktı.

Doruk, benche doğru yürürken Okan'la aralarındaki mesafe açılı-yordu ama ikisi göz gözelerdi.

Bir anda eliyle yere yakın bir seviyeyi gösterip ona *küçüksün* işareti yaptı Doruk.

Aras ve Lukas kahkaha atarak aynı anda onun iki omzuna vurular. Koçun bile yüzünde bir sırıtma vardı fakat sevgilim, koçla göz göze gelir gelmez yeniden ciddileşti.

Araları bir süredir bozuk muydu yoksa bana mı öyle geliyordu?

İkinci çeyrek sona erdiğinde Doruk altı, Aras ise dört sayıya ulaşmıştı. Skor tabelasında 33-29'luk Fenerbahçe üstünlüğü vardı. Anadolu Efes, savunmada çok daha iyi işler yapmıştı ve daha kolay sayılar bularak farkı eritmişti.

On beş dakikalık arada Devin'le salonda çalan şarkılara eşlik ederek videolar çektik. Ne zaman annemlere baksam Doruk'un ailesiyle derin bir muhabbette olduklarını görüyordum. Herkesin keyfi yerindeydi.

Üçüncü çeyrek, Doruk ve Okan birbirleriyle it dalaşma girmiş gibilerdi. Shaw, Doruk'a bir pas attı ve Doruk üçlük çizgisinin bir adım kadar uzağından şut kullandı.

Yine isabet buldu.

Onun bu öz güvenli oyununun yanında gözümünden kaçmayan diğer şey, takımının onu devamlı asistleriyle beslemesiydi. Avrupa yıldızları, onu parlatmak için uğraşıyor gibilerdi.

Son çeyreğin bitimine üç dakika kala Fenerbahçe koçu mola aldığı anda Anadolu Efes altı sayı öndeydi.

Aras'ın ve Doruk'un içinde bulunduğu beşli, mola bitiminde yeniden sahaya döndü. Fenerbahçe koçu fazla sinirli görünüyordu. Okan, sahaya dönen beşlinin içinde yoktu. Kenarda oturuyordu. 13 numaralı oyuncular bir üçlük bulduğunda tüm takım rahat bir nefes almak üzereydi ki Aras hızlı bir hücumun ardından bu üçlüğe hemen karşılık verdi.

Geriye doğru koşarken iki elini yana açmış, salonun ayağa kalkmasını söyler gibi salona işaret yapıyordu.

Devin, benden bile önce ayağa fırladı.

Doruk'a yapılan bir *faul*'ün ardından Doruk serbest atış çizgisine geldi. On üç sayısı vardı. Sonra beklemediğim bir şey oldu. Tribünlerden aynı anda Doruk için "MVP!" tezahüratı yükselmeye başladı. Bu tezahüratı başlatanlar altyapı tayfası değildi ama onların da gururla eşlik ettiklerini gördüm.

Yumruğumu havaya kaldırıp ben de herkesle birlikte bağırmaya başladım.

Doruk, derin bir nefes alıp gülümsedi ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkarttı. Ardından iki atışında da isabet bularak on beş sayıya ulaştı. Her iki atıştan sonra da eline çakmak için ilk uzanan kişi Aras olmuştu.

Bizimkiler, bizim için bugün birbirlerine ekstra yakınlık gösteriyormuş gibi hissediyordum.

Oyun düdükle birlikte yeniden akmaya devam etti. Skor 72-72'ye sabitlendiğinde hücum sırası Anadolu Efes'indi ve kalan süre yalnızca on iki saniyeydi. Fenerbahçe, full konsantre hâlde savunma yaparken tüm salon ayaktaydı fakat resmen kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes nefesini tutmuş durumdaydı.

Anadolu Efes, topu neredeyse takip edemediğim bir hızla aralarında döndürdü. Ivan abi Aras'a, Aras Doruk'a pas çıkardı. Maçın bitimine beş saniye kalmışken Doruk, köşede duran Lukas'ı buldu. Lukas topu tuttuğu gibi elinden çıkardı. Bütün salonun nefesini tuttuğunu hissettim çünkü ben de onlarla aynı hâldeydim.

Attığı şut girdiğinde aynı anda herkesten zafer çığlıkları yükseldi.

Ayağı üç sayı çizgisinin üzerinde olduğu için şut, iki sayılık isabet olarak hanesine yazıldı fakat bu hiç önemli değildi. Bu zorlu seri, sona ermişti.

74-72'lik skorla Anadolu Efes, bu sezonun şampiyonu olmuştu.

Tüm takım Lukas'a doğru koşarken Lukas, yurt dışında oynadıkları neredeyse her maçta aynı odayı paylaştığı Doruk'u iki koluyla birden sımsıkı sarıp havaya kaldırdı.

Kocaman cüsseli insanların böyle çocuk gibi sevinmeleri çok komikti. Takım, bir çember oluşturup bağırmaya başladıkları sırada biz Devin'le sımsıkı sarılmış hâldeydik. İkimizin de başı birbirimizin omzundaydı ve ikimiz de bakışlarımızı bizimkilerin üzerinde tutuyorduk.

Falezlerin yaptığı tezahüratları tribünden seçebiliyordum.

Sonra Devin beni aniden bıraktı.

Çünkü Doruk bana doğru koşuyordu. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Yüzlerimizin arasında bir karış mesafe varken durdu. Çok terliydi, dalgalanan saçlarının uçları sırılsıklamdı ve ela gözleri ışıltı ışıltıydı.

"Özür dilerim," dedi elini yanağıma yasladığında. "Bu sefer yapacağım."

Beni öptü.

Tüm salonun önünde.

Herkesin önünde.

Formasına tutunabilmeyi zar zor başardım. Parmaklarımın ucunda dururken dengemi ancak bu sayede sağlayabiliyordum. Nefesimi çoktan kesilmiş, onunki benimkine karışmıştı. Dillerimiz çarpışınca belimi daha sıkı kavradı. Dudaklarımı dudaklarıyla çekiştirdikten sonra, “Senin için,” dedi. “Yine... Hep... Her zaman... Senin için...”

“Doruk!” dedim nefes nefese. “Babamlar...”

Elini kaldırıp bizimkilere doğru sallarken bir anda “Çok özür dilerim Feyyaz amca!” diye bağırdı.

Şampiyonluğun mutluluğu onu sarhoş etmiş olmalıydı.

Damarlarında gezen adrenalin yüzünden ne yaptığına bilmediğine emindim.

Beni bir kez daha çekip öptüğünde Devin yanımda katıla katıla gülüyordu.

“Gidip diğer oyuncuları tebrik et,” dedim Doruk’u sırtına vurarak sahaya geri yollamaya çalışırken. Öpücükleri başımı döndürmüştü. “Arkadaşların bekliyor, koş hemen!”

“Kupa bizim!”

“Evet aşkım,” dedim. “Bunu çok hak ettin.”

“Eğer olmasaydı gözüm açık gidecektim,” dedi. Arkasını dönmeyen önce söylediği son şey buydu.

Altyapı, alkış kıyamet birbirlerine sarılıyordu. Bu sevinç, yalnızca Doruk’u destekledikleri için değildi. Her birinin hayali, A takıma yükselip o sahada diğer oyuncularla birlikte olabilmektir. Bir gün hepsinin istediği yere gelmesini diledim içimden. Gözlerindeki mutluluk her şeye bedeldi.

Yeniden sahaya baktım. İki takım birbirlerini tebrik ederken Okan’ın elini sıkmayan tek kişinin Doruk olacağını düşünmüştüm fakat Aras ve Lukas’ın da onu es geçtiklerini gördüm. Tebrikler bittiğinde kupanın kaldırılacağı platformun kurulması için görevliler sahaya geldi. Diğer tarafta da sponsorluklarla dolu bir pano vardı ve şu aşırı güzel spor muhabiri, sanırım adı Derya’ydı, yanına çektiği her oyuncuyla röportaj yapmaya başlamıştı.

Aras’ı ve Devin’i aralarındaki mesafeyi hiç umursamadan bakışırken yakaladım. Devin parmağıyla Aras’a gel işareti yaptığında

Aras, ipi Devin'in elinde olan bir yoyo gibi hızlı adımlarla bızım olduğumuz yere geldi. Arka planda platform kurulurken ve federasyonun yetkilileri bir bir sahaya gelirken bu karmaşa ikisini hiç etkilememişti. Bir süre de yakından bakiştılar.

Birkaç genç kız "*Aras Dinçsoy!*" diye çığlık atıyordu. Demirbaş taraftarlardan olduğu her hâlimden anlaşılan bir abi "*Babasının izinden!*" diye bağıırıyordu. Bir başkası "*Uraz'ın oğluna kupalar yakıştır!*" diyordu. Aras'ın bunları duyduğunu biliyordum fakat dönüp tribünlere bakmadı.

Devin, düz bir şekilde "Tebrik ederim," dedi. Ayakta olmasına rağmen Aras'la göz göze gelebilmesi için başını kaldırmaması gerekmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Aras. Bu basit diyaloglar onu öldürüyor gibiydi. Bana kendi ağzıyla Devin'in *hayatını siktığını* söylemişti. Sizi mahveden birinin size böyle bakması hiç adil değildi.

Aralarında Devin'in gözyaşları vardı. Aras'ın yavaş yavaş uzaklaşmasıyla tek başına kalmıştı. *Görmüyordu ki beni demişti bana Devin. Gece yaptığımız o dertleşmeler sırasında en sık kullandığı cümle belki de buydu. İhtiyacı olana kadarmışım ben. Anladım... Zor zaman insanıymışım. Yara bandıymışım... Etrafındaki kalabalık arttıkça ben hep geride kalacaktım.*

Ama günün sonunda Aras'ın etrafında bir kalabalık yoktu. Yalnızca Devin vardı.

"Bu kadar mı?" dedi Aras, mahcup bir beklentiyle. Benimle tanıştığı gün onun zengin züppesi olduğunu düşünmüştüm. Bugün karşısındaki kız yüzünden süt dökmüş kediden başka bir şey değildi. "Bunun için mi çağırдын?"

"*Uraz Dinçsoy'un ruhu zuhur etti bünyesine!*" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki arkamızdan biri, Aras da Devin de bir süre öylece durdular.

"*Daha pişecek!*" dedi başka biri. Bunlar coşkuyla söylenilen övgü dolu cümleler gibi geliyordu taraftara fakat hikâyeyi Devin'den ve Aras'tan dinlediğim için aslında babasının üzerine düşen gölgesinin Aras için ne kadar büyük bir sorun olduğunu çok iyi biliyordum. "*Uraz olsa son saniyeye kalmazdı bu maç. Ne adamdı lan Uraz.*"

"Duyma onları," dedi Devin. Kalkanlarının hepsini bir anda düşürmüştü. Sesi yumuşacıktı.

"Adımı bile kullanmıyorlar." Aras umurunda değilmiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi ve arkasındaki platforma doğru bir bakış attı.

Bugün oraya babasının oğlu olarak değil, kendi olarak çıkacaktı fakat insanları buna ikna etmenin bir yolu yoktu belli ki.

Sonra Devin, Aras'ın boynuna kollarını doladı.

Aras gözlerini yumarak onun belini kavradığında burnunu saçlarının arasına gömmüştü bile. "Özür dilerim."

"Barışmadık," dedi Devin. "Barışmıyoruz. Sadece hatırın var, Aras."

Hayatınıza hatırı sayılır izler bırakmış bir insan, hangi hatayı yaparsa yalnızca bir hatıradan ibaret olurdu?

Böyle derin duygular hissettiğin bir ilişkiden sonra kendi ellerinle defalarca diktiğin tüm o bağları koparmak ne kadar zaman alırdı?

Bilmiyordum.

Büyüdüğümde öğrenecektim belki de...

Aras'ın gözlerindeki duygu seli, geri çekildikleri an yerini kuru bir soğuğa bıraktı. Maskesi yeniden yüzündeydi çünkü gözler onun üzerindeydi. Onları çeken kameraların olduğunu görmesine gerek yoktu. Adının marka değerinin gayet farkındaydı.

"Hatırım için bile olsa," dedi Aras, yavaşça. "Lütfen bugün beni yalnız bırakma."

Devin'in dudakları acıyla iki yana gerildi. "Ne oldu, senin sarışının da mı işi varmış?"

"Devin..."

"Seni bekliyor arkadaşların," dedi Devin. "Git hadi!"

Aras hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Söyleyecek bir şeyi olsaydı eminim ki söylerdi fakat susması şu durumda en iyisiydi.

Birkaç dakika sonra Fenerbahçe'ye gümüş madalyalar takdim edildi federasyon görevlileri tarafından. Doruk'un keyfine diyecek yoktu. Gözlerini Okan'dan hiç ayırmıyordu ve dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı.

Tam bir haylazdı.

Okan'ın olay çıkarttığı maçtan sonra röportaj verirken onun hakkında kendisine yöneltilen soruları gayet normal cevaplamıştı. Gören, aralarında hiçbir sorunun olmadığını sanırdı ama onun ne kadar kindar olduğunu ben de bu seri sayesinde fark ediyordum.

Hırs, onun gözüne bir perde indiriyordu sanki.

O perde, şampiyonlukla birlikte kalkmış gibiydi.

Altın madalyalar tek tek Anadolu Efes oyuncularına takdim edilmeden önce teknik ekipten oyunculara, malzemeciden takım

doktoruna kadar tüm kadro koyu lacivert şampiyonluk rıışörtlerini giyip başlarına da üzerinde kupanın resminin bulunduğu kepler taktılar.

Doruk madalyasını alırken dudaklarında gerçek bir zafer gülümsemesi vardı. Fotoğraf çekme işini bizimkilerin yapmasını umuyordum. Ben yalnızca dibim düşerek karşımdaki görüntüyü izlemekle meşguldüm çünkü.

Sıra sıra bütün takım platforma dizildiğinde kupayı almak üzere kaptan Ömer Baysal öne çıktı ve federasyon başkanıyla el sıkıştı. Tribünlerdeki şenlik havası kupanın kaptanın eline geçmesiyle birlikte iyice artarken Doruk'un yüzündeki mutluluğun bir saniyesini bile kaçırmamak için gözümü dahi kırpıyordum. Biraz arkada kalmıştı ama gülümsemesi ışıldadığı için diğerlerinin arasından onu ayırt etmek çok kolaydı.

Takımın 1,82 boyuyla en kısası Shaw Axel, platformun ön kısmındayken başını arkaya çevirip etrafına bakındı. Sonra Ivan abinin Doruk'un kolunu tuttuğunu gördüm. Ani bir hareket olmasına rağmen Doruk ona tepki vermemişti. Shaw adını seslendiğinden olsa gerek onun olduğu tarafa döndü. Bu sırada Lukas ve Oleg de Doruk'u öne doğru çekiştirmeye başlamıştı. Doruk neye uğradığını şaşırmış hâlde kendini bir anda en önde bulduğunda Aras onun iki kez omzuna vurdu. Hemen arkasında dikiliyordu fakat boyu ondan uzun olduğu için gayet net şekilde buradan görülebiliyordu.

Bütün takım kendi aralarında sözleşip Doruk'un önde olması için seferber olmuş gibiydi.

Minnettar bir gülümseme yerleşti yüzüne. Elini ensesine atıp şapkasının altındaki saçlarını karıştırırken Lukas başından şapkasını çıkarıp eline aldı. Sonra kendi şapkasını da çıkarttı.

Kaptan Ömer Baysal kendisine verilen Süper Lig kupasını sıkıca tutarken Ivan abi işaret parmağını dudağına götürüp tribünlerin sesizleşmesine yol açtı. Diğer oyuncular da ona katıldılar. Ömer abi, hafifçe öne eğilip kupayı sağa doğru hareket ettirdi. Platformdaki tüm oyuncular ve teknik ekip de ellerini sağ taraflarına doğru hareket ettirerek ona eşlik etti. Ardından kupa sol tarafa doğru hareket ettirildi ve tüm eller bu sefer o yöne gitti. Aynı anda tribünden "Ooo..." sesleri yükseliyordu. Hep bir ağızdan "Oleyyy!" diye bağırıldı, kupa kaptanın ellerinde yükseldi ve konfetiler patladı.

Tüm salonda yankılanacak kadar güçlü bir şekilde hoparlörlerden Queen'in *We Are The Champions* şarkısı çalmaya başladı.

Üstlerine konfetiler yağarken karşımda gördüğüm tablo tüylerimi diken diken yapmıştı.

Takımı uzaktan sevip desteklemek ve onların mutluluklarıyla mutlu olmak başka bir şeydi. Taraftarlıktı, bir takıma ait olmaktı. Her başarıda heyecandan ellerinin titremesi ve mutluluktan gözlerinin dolmasıydı.

Ben ise tüm bu adamlarla aynı sofraya oturmuştum. İçlerinden birinin geçirdiği son birkaç ayın ne kadar zorlayıcı olduğunu herkesten iyi biliyordum.

Şimdi o platformun üzerinde elden ele kupa geziyordu. Takımımın yüzlerindeki gülümsemelere baktım. Şahit olduğum mutluluğun iliklerime işlediğini hissediyordum.

Kupa Doruk'un ellerine geldiğinde arka tarafa doğru döndü ve kupayı altyapıdaki eski takım arkadaşlarına doğru salladı, başarısını onlara ithaf etmek ister gibi.

Anadolu Efes, her şeyiyle ailem demekti. Bunu tam o an anlıyordum.

Şimdiye kadarki hiçbir sezonun sonunda babamın yaşadığı gururu tam olarak algılayamamıştım. Bu, bana hep çok uçarı gelirdi. Şimdi ise benim hislerim belki de babaminkileri dörde beşe katlardı.

Şarkı değişti ve bu kez hoparlörlerden Duman'ın *Senden Daha Güzel* parçası yükseldi. Ömer abinin eşinin sahaya doğru koştuğunu gördüm. Momo'nun kızı Jess ve eşi Maria da Momo'ya doğru gidiyorlardı. Hiç düşünmedim, arkama bakmadım. Devin bir kez dizime vurduğu anda *git* komutunu aldım ve bunu değerlendirdim. Gözlerim Doruk'u aradı. Onu hemen buldum. Spor muhabiri kadının yanındaydı ve kendisine uzatılan mikrofona heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

Koştum, koştum, koştum...

Bulunduğu yere vardığımda kameraları bile umursamadan sevgilimin boynuna atladım.

Çok heyecanlı olduğu için beni ben ona sarılana dek fark etmemişti. Hatta ilk başta neredeyse itecekti. Sonra şaşkınca "Feza?" dedi. Muhabir kadın arka tarafta tatlı bir şekilde gülüyordu. Doruk, belime tek koluyla sarılıp ayaklarımı yerden kesti. "Bu da kız arkadaşım Feza," dedi ben kıkırdayarak onun boynuna sarılmakla meşgulken.

“Her şeyimdir.” Lukas’tan geri alıp başına taktığı kepi çıkarttı ve benim başıma taktı. Kep, kafama büyük kaldığı için gözlerim kapan-
dığında Doruk beni yere bırakmadan kahkaha attı. Eliyle saçlarımı
düzeltti ve gülümsedi. “Kimseyi görmedim ben, ondan daha güzel.
Bu sezonu atlatabildiysem onun sayesindeydi. İzninizle sevgilimle
şampiyonluğumuzu kutlayacağım. İyi yayınlar diliyorum size.”

Beni yere indirmeden oradan uzaklaştırırken “Yayında mıydık?”
diye sordum gülererek.

“Canlı yayını bastın,” derken zevkten dört köşeydi. “Hiç numara
yapma. Ne yaptığının gayet farkındaydın.”

Olabilirdi.

Erkek arkadaşım maç boyunca yine birçok ikonik sahnenin içinde
bulunmuştu. Edit sayfaları çoktan iş başında olmalıydı. Genç kızların
gözde sevgilisi Dorukhan Falay’ın kız arkadaşını insanlara göstermek
istemiş olabilirdim. Bunu anlamaması gerekirdi. Eskiden olsa hiç ka-
fası basmazdı. Bu çocuk son zamanlarda biraz zekileşmişti.

Platformun arka tarafına doğru geçtiğimizde beni yere indirdi.
Parmak uçlarımda durdum çünkü yüzüne tutunuyordum. Yanağını
avucuma yatırdığında çalan şarkıya gözlerimin içine bakarak eşlik
etti. “*Sana nereden rastladım, oldum derbeder...*”

Gülümsedim. Onu öpecektim fakat araya giren ses yüzünden
bunu yapamadım.

“Ben yapacağım seni derbeder!”

Babam bağıırıyordu.

Ferda’nın, Furkan’ın ve Onur abinin karnını tutarak güldüğünü
gördüm. Özge ablanın gözleri kızarmıştı, sanırım ağlamıştı. Annem,
gülerek babama bakıyordu. Fırat’ınsa bir elini Alican diğer elini Esin
tutuyordu. Hepsi bizden birkaç adım uzakta, arkamızdaydı.

“Öptün lan kızımı!” diye bağırdı babam.

Doruk’un yüzü beyazladı. “O anın...”

“Büyüsüyle oldu de de çakayım ağzına,” dedim.

Doruk sustu.

Babam kaşlarını çatıp Doruk’a baktı.

Doruk, boynunda altın madalyasıyla koşmaya başladı.

Ve babam da onu kovaladı...

Sırıtmaktan yanaklarım ağrıyordu. Bu insan selinin arasında
ikisinin Tom ve Jerry oyununu izlerken gözlerimden yaş geldi.
Benchin arka tribünündeki altyapı oyuncuları kahkahalara boğulmuş

durumdaydı. Birbirlerine Doruk'un nasıl kaçtığını gösterip erkek arkadaşlarıyla dalga geçiyorlardı.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Ivan abi Doruk'un kolunu tutup ona İngilizce "Nereye kaçyorsun?" diye sordu. O tek bir saniye babamın yetişmesi için yeterliydi. Sevgilimin ensesini yakalayıp onu yavru bir enik gibi kendine çekti. Ivan abi çatık kaşlarla babama baktıktan sonra kenarda zevkten dört köşe olan beni gördü. "My dad,"¹⁹ dedim dudaklarımı oynatarak.

"Oh, damn!"²⁰

Attığı keyif dolu kahkaha onun için hiç de üzülmeyi gösteriyordu.

Babam, Doruk'un başını kolunun altına sıkıştırmış, saçlarını sertçe karıştırarak bize doğru getiriyordu. Başımdaki şapkaya sığınıp yere bakarak gülüşümü gizlemeye çalışsam da yapamıyordum. Kahkahalarımı tutmak çok zordu. "Eşek seni..." dedi babam Doruk'un saçlarını iyice dağıtırken. "İlk sezonunda kupa kaldıran eşekoğlu-eşek... Kızımı öpüp özür diledi bir de sonra benden, dalga geçer gibi. Koca dana... Avel oğlum benim. Avanak oğlum." Başına yavaşça bir kez vurduğunda Doruk kurtulmak için debeleniyordu ama isteseydi ondan kurtulmasının üç saniye sürmeyeceğini biliyordum. Ne babam gerçekten kızgındı ne de Doruk ondan kaçmak istiyordu. İkisi de gülüşlerini tutmaya çalışırken kızarmaya başlamışlardı.

Doruk, "Abi..." dedi çaresizce, Onur abiye bakarak.

Onur abi sahte bir ciddiyetle "Bırak oğlumu da sarılayım," dediğinde babam, Doruk'un omzunu tutup sıkarak onu iki büklüm hâlden tekrar ayakta dikilir hâle getirdi. Sonra onu kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki ağlamamak için burnumu çekmem gerekti.

Feyyaz Falez çok iri bir adam değildi. Etrafımızın iki metrelik basketbolcularla çevrili olduğunu düşünürsek boyu bu ortamda kısa bile kalıyordu ama o an Doruk için kapladığı yer, dünyadaki diğer herkesten daha çoktu. "Gurur duyuyorum seninle," dedi eli onun ensesindeyken. "O boynundaki, daha hiçbir şey oğlum. Yalnızca takımınla değil, bireysel ödülleriyle de dolacak evin bir gün. Sana onları koyacağın vitrini kendi ellerimle alacağım ama o kadar çok ödülün olacak ki vitrine bile sığmayacak. Feyyaz Falez demişti dersin."

¹⁹ İng. "Benim babam."

²⁰ İng. "Kahretsin!"

Gözümden akmak üzere olan yaşı başımı yere eğerek sildim. Şampiyonluk şapkamın yüzümün kızarıklığını gizleyeceğini umuyordum yoksa Özge abla gibi aynı bir domatese benzerdim. Daha fotoğraf çekinecektik, kendimi çabucak toparlamam gerekliydi.

“Lütfen sıra bana gelebilir mi yoksa ağlamaktan komaya gireceğim,” dedi Özge abla. Doruk babama nemli gözleriyle teşekkür ettikten sonra hayatında ilk defa nefes alacakmışçasına ablasına sarıldı. İkisi arasındaki bağı en net görebildiğim anlardan biri buydu. Tüm dünya birleşse bu anı bölmeye kimsenin gücü yetmezdi. Yangın olsa, sel olsa, yer bile yarılsa onlar böyle sımsıkı kucaklaşmaya devam ederlerdi. “Her şeyi o kadar hak ediyorsun ki...” Özge abla boğuk sesiyle konuşmaya çalışırken Doruk, onun kıvrıcık saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı. Ayrıldıklarında boynundaki madalyayı çıkarmış, onun boynuna asmıştı.

Bir şeyler söyleyemeden Onur abi ona sarıldı. En son bıraktığımda ikisinin arası bozuktu çünkü Doruk ona olaylara karışmamasını söylediği hâlde Onur abi gidip babasını dövdüğü için çok sinirliydi ama şu an yaşananların hiçbir önemi yoktu. Bir tarafta yüzü hiç gülmeyen beş yaşında bir çocuk vardı ve diğer tarafta ondan yalnızca dokuz yaş büyük olan abisi, onu basketbolla tanıstırıyordu. “Bilirsin,” dedi Onur abi. “Boynuz kulağı her zaman geçer ama sen bu işi bayağı abarttın.”

“Sen hâlâ piyasada olsaydın benim esamem okunmazdı,” dedi Doruk.

“Hadi oradan,” dedi Onur abi. “Bir iki seneye esamesi okunmayan kişi Curry olacak böyle gidersen.”

“Ee abart,” dedi Fırat arkadan. “LeBron’a da havlu attırır mı dersin peki?”

“Attırır benim biricik abim,” dedi Ferda, Fırat’a dil çıkartarak.

Doruk yalnızca gülüyordu. Hiçbir şey söylemeden tek tek hepimize baktığı kısa bir an yakaladım. Onu bir kaldırımda ağlarken bulduğumda o güne dek gördüğüm hiç kimsenin onun kadar yalnız olmadığı geçmişti aklımdan. Çünkü bana göre nefes alamadığın için bulduğun ilk yere çöküp ağlamaya başlamak, yalnızlığın en dip noktasıydı. Şimdi çevresindekileri sayarken asıl zafer buymuş gibi bir gülümseme vardı yüzünde. Binlerce kupaya bedel olduğumuzu düşündüğünü biliyordum. Ben onun bir bakışıyla ne düşündüğünü anlayacak kadar onu iyi tanıyordum.

Diğerleriyle de tek tek sarıldı. Esin'i kucağına, Alican'ı sırtına aldı. Furkan onun yanına geçtiğinde kafası o kadar aşağıda kalmıştı ki fotoğraflarını çekmeye çalışan Özge abla dördünü birden kadraja almakta zorlanıyordu. Bir adım atıp onlara yaklaştım. Esin için kollarımı açmam, kendini kucağıma atması için yeterliydi. Doruk gülüp bir koluyla Alican'ın bacağına tuttu ve onun düşmemesini sağladı. Ardından hafifçe eğilip Furkan'ı kucağına çekti. Yeniden doğrulduğunda bir adım daha ona yaklaştım. Omuzlarımız birbirine değdi. Dudaklarımda engel olamadığım kocaman bir sırıtiş vardı.

Özge ablaya gülümseyerek verdiğimiz birkaç pozun ardından çocukları yere bıraktık. Gözlerim, onunkileri bulduğunda göz kırparak karşılık verdi. Utanıp yine bakışlarımı kaçırdım.

Beni kıpkırmızı olmaktan kurtaran şey üzerimize doğru akın eden eski takım arkadaşlarıydı. Doruk önce hocasıyla sarılırken Bekir omzumu hafifçe dürtüp, "Şampiyon manitanın olması nasıl bir his, anlatsana biraz," dedi. Muhteşemdi. Nasıl anlatılırdı ki? Kelimelerin tü-kendiği yerdeydim. Daima onun başarılarını böyle en önden gururla izleyecektim.

Doruk birini bile es geçmeden herkese sarıldı ve onlara devamlı teşekkürlerini sundu. Bu yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağını biliyordum. Gerçek takım ruhu, takımın değiştiğinde yok olmuyordu. Birlikte yola çıktıkları arkadaşları, onu yalnız bırakmamıştı ve Doruk herkesi yanına toplayıp onlarla fotoğraf çektirirken ağlamamak için zor duruyor gibi görünüyordu.

Bekir onların yanından ayrılıp bir diğer yakın arkadaşı Lukas'a doğru koşturmaya başladı. Ben de odağımı başka bir yere çevirdim ve o noktada Shaw Axel'in Momo'yla konuştuğunu gördüm. Tam o saniye izlendiğini hissetmiş gibi "Hey," dedi bana dönerek. Doruk muhtemelen etrafındaki gürültüden dolayı bunu duymamıştı ama ben birkaç saniye sonra Shaw'ın kolunu tutuyordum bile.

Elimde telefonum olduğu için sevgilim Shaw'la beni yan yana gördüğünde anlam veremedi ve "Ablam fotoğrafımızı çekerti," dedi bizi kastederek. "Adamı niye tutup getirdin?"

Hiçbir şey söylemeden ona telefonumu uzatıp Shaw'ın yanına geri döndüm. "*I am your big fan,*"²¹ dedim.

²¹ İng. "Senin büyük bir hayranımın."

Shaw gülerek elini nazikçe belime yerleştirdi. “*I am your big fan too. Where are your cupcakes?*”²²

O kadar tatlı bir insandı ki... Avrupa’nın en iyi oyuncusu sorulsa on kişiden en az sekizinin onun adını söyleyeceği bir adamın egodan bu denli uzak olması her seferinde garibime gidiyordu. Sahaya adımını attığında rakiplerine kök söktürürdü fakat son düdüğü çaldığında kibar kişiliği okullarda ders diye okutulmalıydı.

Doruk şaşkın şaşkın bize bakarken hâlâ ne yaşandığını idrak edebilmiş değildi.

Ben de değildim. Uğruna, izlediğim diziden kafamı kaldırıp maçlara baktığım tek oyuncunun eli belimdeydi. O benim Doruk’tan önce basketbolda ilgimi çeken tek şeydi ve şimdi bana bulduğu her fırsatta muffinlerimi ne kadar sevdiğinden bahsediyordu.

Bu bir rüyaysa ben hiç uyanmak istemiyordum.

Doruk somurta somurta birkaç tane fotoğrafımızı çektikten sonra Shaw’a defalarca kez teşekkür etmemi izledi. Maria abla ve Jess’e de selam verdim. Elimi Momo’ya uzatıp onunla tokalaşarak şampiyonluklarını kutladım. Gözlerim Devin’i ararken boynuma sarılan kolla birlikte duraksadım. “Feza!” diye bağırdı nereden çıktığını bilmediğim Lukas kulağımın dibinde. Ardından “Attığım son sayıyı gördün mü?” diye sordu İngilizce. “Ben haariika, değil mi?”

“Sen hariika,” diye takıldım ona.

Bir el şap diye onun ensesine inip “*She is Feyza* amına koyayım,” dedi.

Kenara çekilip ikisini didişmeleri için baş başa bıraktım.

Bu esnada babamın küçüklerle ve annemle birlikte yere çökmüş olduğunu gördüm. Altın rengi konfeti kâğıtlarını avuçlarıyla toplayıp Furkan, Esin ve Alican’ın başından aşağı döküyorlardı. Özge abla, Onur abiye yaslanmış gülerek onları izliyordu. Ferda başka bir köşede Fırat’a zorla fotoğraflarını çektiyordu. *Instagram*’a post çıkartmanın derdinde olduğu belliydi. Altyapıdaki çocuklar ise hocalarıyla birlikte kaptanın yanına gitmiş, sohbet ediyorlardı.

Gözlerim herkesten uzak bir köşedeki Aras’ı buldu. Diğerlerinin aksine onun yanında takım arkadaşları ya da kalabalık bir ailesi yoktu. Paranın ona getirdiği arkadaşlar ya da sarışın kızlar da yoktu. Yalnızca Devin vardı. Biraz mesafeli duruyordu ama yine de oradaydı.

²² İng. “Ben de senin. Kapkeklerin nerede?”

Her ne konuşuyorlarsa Devin gözlerini yere indirdi. Sonra Aras ani bir hareketle onun çenesini kavrayıp başını kendine doğru kaldırmasını sağladı. Devin'in dudakları aralık kalırken Aras'ın bakışlarının o dudaklara düştüğünü gördüm. Ne kadar isterse istesin onu öpmezdi çünkü artık sevgili değillerdi. Buna hakkı yoktu. Devin basit bir hareketle onun temasından kurtuldu. Aras buruk bir şekilde gülümsediğinde elleriyle kendini gösterip bir şeyler söyledi.

Herkes çok mutluydu fakat o öyle üzgündü ki içim gidiyordu. “Çocuklar,” dedim Doruk’a ve Lukas’a hitaben. “Ben Devin’in yanına gidiyorum.”

“Biz de gelelim,” dedi Doruk. Aynı anda Lukas da “Hadiiii!” demişti. Onun Türkçe konuşmasını seviyordum. Çok sempatik oluyordu.

O tarafa doğru yürüyecekken Doruk belimi kavrayıp beni yanına çekti. Parmakları formamın üzerinden belimde daireler çizerken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Boynuma vuran ılık nefesiyle ürperdim. “Başkalarına hayranlık duymandan hoşlanmıyorum,” dedi. “Sadece bana baksan olmaz mı?”

“Shaw’ı seviyorum.”

“Sadece beni sevsen olmaz mı?”

“Olmaz.”

“Ölümü gör,” dediğinde kahkaha atmaya başladım. Belimi çimdikledi. Huylandığım için ondan kaçacaktım ama kocaman avucuyla belimin yanını daha sıkı kavrayıp beni kendine yapıştırdı. “Bak gerçekten ölürüm.”

“Tamam.” İşaret parmağını karın boşluğuma sürterek beni gıdıklıyordu. Nefes nefese kaldığım için bıraksın diye yeniden “Tamam ya,” dedim gülererek. “En çok seni seviyorum. Rahatladın mı şimdi?”

“Hem de nasıl...”

Birlikte diğerlerinin yanına gittiğimizde Devin dudaklarını oynatarak bana onu kurtardığım için teşekkür etti. Amacım bu değildi. Amacım Aras’ı güldürmekti. Doruk ve Lukas kendilerine has bir şekilde ona bulaşmaya başladıklarında Aras onları başından savmaya çalışırken gözlerini devirdi ama sırtıttığını gizlemesi hiç de mümkün değildi.

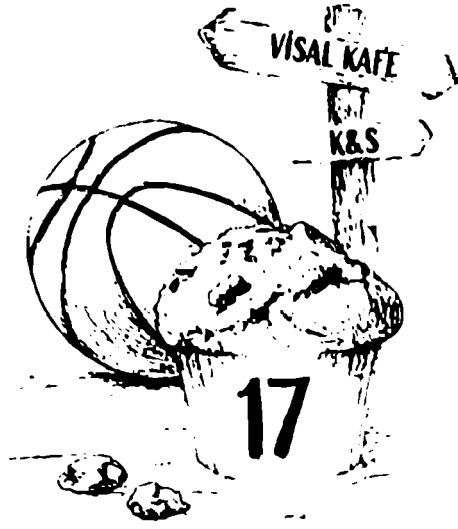
Takım toplanıp birkaç tane daha şampiyonluk şarkısı söyledi. Sindigimiz köşeden Devin’le birlikte diğerlerini izledik. Bu sırada herkesin gelip Doruk’a sıkı sıkı sarıldığı detayı da gözümünden kaçmamıştı.

Fiziksel temastan fazla hoşlanmadığını bildiğim erkek arkadaşım, takım arkadaşlarıyla kucaklaşırken fazlasıyla sıcakkanlı ve bir o kadar da buruktu.

Gülümsedim fakat karnımın ortasında beliren düğümle birlikte gözlerim doldu.

Her şey güzeldi, çok mutluyduk.

Peki tüm bunlar neden bir veda gibi hissettiriyordu?

EŞİK

Feza

Şampiyonluğumuzu şampiyonumla kutlayışımızın ardından uzun bir süre tek meşguliyetim ona yapılan editleri beğenmek oldu.

Doruk, her gün başka bir sayfada dünyanın en yakışıklı erkeği ilan edilirken olay spor camiasını aşmıştı. Çoğunluğu genç kızlara hitap eden farklı magazin sayfaları da onun hakkında paylaşım yapıyor, aşırı iyi olduğunu düşündüğüm üç beş editi döndürülüp dolaştırılıp herkes tarafından paylaşılıyordu.

Biz de yine viral olmuştuk. O videoların sonu benim onun kucağına atladığım ve Doruk'un ayaklarımı yerden kesip beni kadrajın dışına çıkarttığı anlarla bitiyordu. Farklı aşk şarkılarının eşlik ettiği ve maç sonrasındaki öpüşmemizle başlayan kısa kliplerimiz de vardı. Milyonlarca görüntülenme almıştık. Dünyanın dört bir yanından insanların hakkımızda attıkları yorumları saatler boyunca okuyup durduğum için artık gözlerim ağrıyordu. En çok hoşuma gidenlerin ekran görüntüsünü alıyordum. Buluştuğumuzda hepsini sevgilime gösterecektim.

K&S'nin kafe kısmında Minay'la birlikte otururken gözlerim telefonumun ekranındaydı. *Tweet* kaydırıyordum. İnsanlar şampiyonluğun en güzel anları gibi başlıklar kullanarak bizden bahsediyorlardı. Güzel olup olmamam artık milletin umurunda değildi sanırım. Birbirimize ne kadar âşık olduğumuz onların yeni ilgi alanlarıydı.

Ön taraftaki bloklardan birinden çekilmiş bir başka video düştü önüme. Birisi babamın Doruk'u kovaladığı ve Doruk'un beş yaşındaki bir çocuğa ait olabilecek kahkahasıyla babamdan kaçtığı videoyu paylaşmıştı. Defalarca kez başa sarıp izledim. Bu anın kameralara yakalanmış

olması beni çok mutlu etmişti. Artık internet üzerindeki favori videom buydu.

“Seninki Bursa’ya mı gidiyormuş?” diye sordu Minay birden, şaşkınlıkla. “Hiç söylemiyorsun kızım.”

“Kim benimki?” Anlamsızca ona baktım. “Ne Bursa’sı?”

“Dorukhan.” Buzlu *lattesini* kenara bırakıp son model telefonunu elime tutuşturdu ve gözleriyle ekranı işaret etti. “Bu adamın verdiği haberler doğru çıkıyor genelde. Ondan sordum.”

Gözlerim, harflerin üzerinde hızlıca gezindi.

Iddia: Dorukhan Falay önümüzdeki sezon için Bursaspor’la anlaşmaya çok yakın.

Kaşlarımı çattım. Kaynak neydi bilmiyordum fakat Dorukhan Falay’ın şu an Anadolu Efes’ten takım arkadaşlarıyla birlikte olduğunu biliyordum. Şampiyonluktan sonraki gece içip kutlama yapmak için toplanmışlardı. Bir başka gününü Lukas ve Bekir’i evine çağırarak geçirmişti. Bugün de Momo’nun evine uğrayacağını ve takımın yarısının orada olacağını söylemişti. Bu aralar sık sık konuşuyorduk. Yani, böyle bir şey olsaydı kesinlikle haberim olurdu. İnsanlar yine neler uyduruyordu?

“Yok ya,” dedim Minay yüzüme dikkatle bakıp benden bir tepki beklediği için. “Yazın herkes için çıkar böyle haberler. Babam da haziran oldu mu Efes’e şu gelecek bu gidecek diye şakımaya başlar evde. Söylediklerinin yarısı gelmez genelde.”

“Hımm... Ben pek bilmiyorum basketbolu. Görünce şaşırdım sadece.”

Ben de şaşırmıştım ve bir saat sonra şaşkınlığım yirmi katına çıkmıştı. Mutfığa dönmüştük. Yaptığım vişneli turta fırında pişiyordu ama dikkatimi oraya veremiyordum. Konuşulanları merak ettiğim için tezgâha yaslanmış *tweet* kaydırıyordum.

Anadolu Efes’in genç yıldızı Bursa’ya mı gidiyor?

Bursaspor’un Dorukhan Falay için kesenin ağzını sonuna kadar açtığı konuşuluyor.

Barcelona’nın oyun kurucusunu kadrosuna katacak olan Anadolu Efes’in Dorukhan Falay’la yollarını ayırması bekleniyor. 19 yaşındaki genç oyuncu, sezon ortasında takıma gelmiş olsa da kısa sürede adını herkese duyurmayı

başarmıştı. Transfer için masada Bursaspor'un ve Beşiktaş'ın olduğu söyleniyor.

Dorukhan resmî olarak Bursa yolcusu. Bizde yalan olmaz. Sadece bekleyin.

Gel de gözün taraftar görsün oğlum. Teksas tribünü²³ seni bekliyor.

Yarım sezondur süren Anadolu Efesliliğimi noktalıyorum kızlar. Bilen bilir, kanım hep yeşil beyaz akıyordu benim zaten. Dorukhan nereye biz oraya.

Barcelonalı oyun kurucunuza başlatmayın. Yerli ve millî Dorukhan Falay, bir iki seneye ligi donunda sallayacakken onu gönderecek olan kişinin alnını karışlarım.

Bu üslubu fazlasıyla bozuk *tweeti* atan kişi bizzat tanıştığım kel abiydi fakat benim gülmeye hiç hâlim yoktu. Doruk attığım mesaja henüz dönmemişti. Dönmemesi gayet normaldi. Arkadaşlarının yanında olduğu için telefona bakmıyor olabilirdi. Çünkü mesajımı görse görmezden gelmezdi. Bu hafta gelmezdi, bundan emindim. Şampiyonluktan beri aramız kötü değildi. Hatta, aşk sözcüklerini ağzından düşürmüyordu. Telefon konuşmalarımızda sevgiye boğulacağım türden şeyler söylemeyi asla ihmal etmiyor, beni yüceltip duruyordu.

Burnuma yanık kokusu gelmeye başladığında önce etrafa bakındım fakat sonra bu kokunun dibinde durduğum fırından geldiğini anladım. Gözlerimin dolması bir saniye bile sürmedi. Fırını hızlıca kapattım ve telaşla elime eldiveni geçirip içindeki tepsiye uzandım.

Zamanında yetişememiştim. Siyah fırının içindeki nice emekle hazırladığım vişneli turtam, ben onu oradan alıncaya dek çoktan yanmıştı. Onu yakan fırını biraz daha erken kapatmış olsaydım kurtarılırdı belki fakat bu hâliyle asla yenmezdi. Bu durumda turtam, yensin diye uğraşmaya bile değmezdi.

Fırının kapağını fazla sertçe çarparak kapattığımda arkadaşlarımla ve başımızdaki şefin bakışları bana döndü. Göğsümü sıkıştıran hisle birlikte turta kalıbını tezgâha bırakacakken herkes bana bakıyor olduğu için kalıp elimden kayıp tezgâha düşerek tok bir ses çıkarttı.

²³ Bursaspor taraftarlarının oluşturduğu bir tribün grubu.

Eğer kendimi son anda durdurmasaydım sinirimden tezgâhın altındaki dolabı tekmeleyecektim.

“Özür dilerim,” dedim mahcup bir şekilde. Başımı kaldırdığımda herkesin far görmüş tavşan gibi kalakalmış olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alarak gözlerimin nemlendiğini fark etmemelerini umdum. Üzeri siyaha dönen turtam beni çok utandırıyor. Nasıl kokusunu daha önce fark etmemiştim? “Yakmışım. Kalıp elimden kaydı. Kusura bakmayın.”

“Yakmış mısın?” diye sordu şefimiz, kaşlarını kaldırarak. “Neden yakmışsın, Feyza? Yanmış bir turtayı nasıl değerlendirmeye alacağımızı bana açıklamak ister misin?”

Mutfak mobbingiyle baş etmediğim kalmıştı bir. Her şey çok güzeldi!

Buradaki derslerimiz hep güllük gülistanlık geçmezdi. Bazen hak ettiğimiz için, bazen gelişmemiz için bazen de şeflerin kendi kişiliklerinden kaynaklanan sert eleştiriler alırdık. Aslında, ben çok almazdım. Bugün alasım gelmiş olmalıydı. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım ve kızılmayı hak ediyordum.

Bunu diğer arkadaşlarıma en çok kızan şef tarafından almasaydım keşke. Bu şefin sert eleştirileri bazen hakaret boyutuna bile gidiyordu. Kendisi, yanında rahat hissettiğim eğitmenlerimden değildi de çekindiğim eğitmenlerdendi.

“Değerlendirmeye almayacağız,” dedim başımı dik tutarak. Genelde devamlı gülümseyerek ve heyecandan delirerek konuştuğum için diğerleri tekdüze olan sesime karşılık iyice şaşkına dönmüştü. “Çöpe gidecek.”

Derin bir sessizlik oldu.

Omuzlarımda çok fazla baskıyı hissettiğim, beni bir köşeye sıkıştıran ve sıkıştığım köşede karanlığa gömüleceğim türden uzun bir sessizlik...

Yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. Söylememiştim. Çöpe gidecekti işte, ne deseydim başka? Çatalı kömür turtaya batırıp adamın ağzına sokacak hâlim yoktu. Ne yapmamı bekliyorlardı?

“Of ya,” dedi Minay, ellerini önlüğünün ceplerine sokarak. “Hep oyum senin yaptıklarına giderdi. Bugün kendi aramızda oylama yaptığımızda kime oy vereceğim ben şimdi?”

Esprili tavrı ortamı yumuşatmaya yetmese de çabasını takdir ederek ona gülümsedim. Şefin gözleri benimle Minay arasında gidip geldi. Ardından arkasında durduğum tezgâhın önüne geldi. Dik bakışları yüzümdü. “At bakalım çöpe.”

“Anlamadım?”

“At,” dedi. “İzleyeceğim.”

Niye böyle bir şey yapıyordu?

Hiçbir şey söylemeden kalıbı aldım ve çöpe doğru birkaç adım attım. Çöp kutusunu açıp turtayı kazıya kazıya kalıptan ayırarak çöpe döktüm. Zıyan ettiğim malzemeler canımı yaktı. Siyah kalıntıların kaldığı kalıbı tezgâhın üzerine bıraktım. Kalıbın dibine öyle bir yapışmışlardı ki birisi onu çöpe boşaltmak istediğinde bile ayrılmamışlardı. Onları telle kazıyarak sökmem gerekecekti oradan.

“Aklım meşgul eden olayları hamurunun içine katamazsın,” dedi şefim, karşımda dikilirken. “Dikkat dağınıklığını karşındaki bir arkadaşın tolere edebilir fakat hazırladığın tatlın bunu yapmaz. İkili ilişkilerin, mutfakla olan ilişkilerinden bağımsız olmak zorunda. Profesyonel sınırlarını korumanı ve aklını buraya vermeni istiyorum. Anlaştık mı?”

Yerin yedi kat dibine girdim.

Kendimi 15 Ocak günü hocasından yediği azarı bana anlatan Doruk gibi hissettim.

Yersiz bir şekilde karşıma koyulan hayat dersine baktım. Ona basketboldan başka hiçbir şeyinin olmadığı söylenmişti. Bana ise üzeri kapalı bir şekilde profesyonel davranmadığım ve mutfak için fazla hassas olduğum söyleniyordu. Aklım beş karış havadayken elimin lezzetinin hiçbir önemi yoktu. Bir işte başarılı olmak için yalnızca beceri yetmiyordu, sağlam bir mental de gerekiyordu. O da bende hiç yoktu.

“Haklısınız...” Kelimeler, dilimi yakarak çıktı dudaklarımın arasından. “Daha dikkatli olacağım. Özür dilerim.”

Başarısız olmuşum.

İliklerime kadar üşüten bir his vardı içimde. Bir tane tatlıyı yakmak dünyanın sonunu getirmiyordu fakat içimden bir ses dünyamın sonunun yakında geleceğini söylüyordu. Kötü geçen günüm, kötü geçecek bir haftaya sebep olabilecek gibiydi. İyiliğim için söylenmiş olsa da duyduğum birkaç cümleyi hızlıca aşamayacaktım. Yeni bir başarı elde edene kadar ya da bir övgü alana kadar bu ana takılıp kalacaktım.

“Tekrar yapabilir miyim?” diye sordum, bu gerçekleşmesin diye.

“Malzemelerini harcadın,” dedi şefim.

Arkadaşlarımın önlerindeki dağınık tezgâhlara baktım hızlıca. Hepsinden biraz biraz bir şeyleri toplarsam ortaya bir sunum çıkarabilirdim. “Bulurum,” dedim. “Arkadaşlarımdan rica ederim ve onlar bana destek olurlar. *El lezzeti denilen şey bireyseldir ama iyi bir mutfak, takım çalışmasını bilen bir ekipten ibarettir.* Sizin lafınız.”

“Gözüme girmeye mi çalışıyorsun Feyza?”

“Hayır. Sadece iyi bir turtta yapabileceğimi biliyorum ve bir kez daha denemek istiyorum.”

“Bir şeyleri tekrar tekrar denemek mi yoksa vazgeçmek mi?” diye sordu sınıfıma dönerek. “Pes edilecek anın geldiğini ne zaman anlarsınız? Defalarca kez hata yaptıktan sonra mı?”

“Mutfağın felsefi tarafına geçişimiz çok hızlı oldu,” dedi Melih. () tanıştığım en hayatı boş vermiş insanlardan biriydi. Canı ne isterse onu söyler, her şeyle dalga geçerdi. “Lisede felsefe hocamı hiç sevmezdim. Anlamam ben o yüzden böyle sorulardan, Sokrates’i biliyorum sadece.”

Onun aksine ben ciddi bir şekilde “Tekrar tekrar denemek,” diye cevapladım şefin sorusunu. “İlk yokuşta vazgeçenler başarısız olanlardır. Birden çok kez düşmüş olmak, yeniden koşulamayacağı anlamına gelmez. Cevabım sizin için yeterliyse zaman kaybetmeden arkadaşlarımdan kalan malzemeleri alıp yeniden denemek istiyorum. Dersin süresi bitmeden yetiştireceğim.”

Gülümsedi ve yalnızca başını salladı.

O gülümseme gururlu muydu alaycı mı anlayamamıştım fakat malzemeleri tek tek topladım ve her şeyim tam olmasa da tarife baştan başladım.

Konu elindekilerle yetinmek olduğunda beni geçebilecek hiçbir insan tanıımıyordum.

Düşüncelerimin hepsini kenara ittim. Turtamı hazırladım ve yakmadan pişirdim. Diğer arkadaşlarımdan sunumları değerlendirilirken yeniden eldivenimi takıp kalıbımı fırından çıkarttım. Visal’in bana kattığı el çabukluğuyla birlikte birkaç dilim turtayı saniyeler içinde servis tabağına aldım.

Kendi aramızda yaptığımız oylamada en çok oyu almamış olmam önemli değildi. Seçeneklerden biri olmak, bugün için yeterliydi. Bugün aldığım ders alabileceğim tüm oyların ötesindeydi.

Ders biter bitmez hızlı adımlarla üzerimi değiştirmek için soyunma odasına ilerledim. Şapkamı kenara koyduktan sonra topuz hâlindeki saçlarımdan tokamı çıkarttım ve başımı önüme eğip saçlarımı salladım. Onları hızlıca sıkı bir atkuyruğu yaparken başıma giren ağrıyı daha net bir şekilde hissetmiştim. Önlüğümü çıkarıp kot pantolonumu ve askılı asker yeşili blüzü üzerime geçirdim. Aynı renk Converselerimin gevşeyen bağcıklarını yeniden bağlayıp çantamı aldığım gibi aynaya bile bakmadan K&S’den çıktım.

Doruk'un evine gidecek otobüsü tam on beş dakika bekledim. Bu on beş dakika kafamın içini iyice yangın yerine çevirdi. Kulaklıklarımı taktığım hâlde müzik açmadığımı otobüse binerken fark ettim.

Doruk'un evde olduğunu sanmıyordum ama anahtarım vardı ve onu orada bekleyebilirdim. Elbet geri dönecekti.

Otobüsün en öndeki koltuğuna oturduğumda dışarı bakmak için başımı sağa çevirdim. Yansımaımla karşılaşınca kısa bir duraksama yaşadım. Yüz ifadem çok durgun ve bıkkındı. Durakta otururken son zamanlarda onunla konuşmak için sürekli ayağına gitmem gerektiğini fark etmiştim. Solgun yüzümün sebebi buydu.

Sağlıklı bir şekilde iletişime geçebilmemiz için hep ben çabalıyordum.

Derin bir nefes alıp biraz yolu izledim. Kulağımda çalan şarkılar değişmeye devam etti fakat otobüsten indiğimde ne dinlediğimi sorsalar birini bile sayamazdım. Aklım bambaşka yerlerdeydi.

Hızlı hızlı yürüyerek Doruk'un oturduğu siteye vardım. Apartmanın kapısına doğru ilerlerken çantamı karıştırıp cüzdanımı çıkarttım ve anahtarımı aldım. Evde olmadığını düşündüğüm için zile hiç basmamıştım fakat dokuzuncu kata geldiğimde yanıldığımı anladım. Spor ayakkabıları kapıya bakacak şekilde paspasın üzerinde duruyordu. Düzeltilememişlerdi. Doruk, yeni gelmiş olmalıydı.

Yine de zile basmak yerine anahtarımı kilide sokarak kapıyı kendim açtım.

"Selam," diye seslendim içeriye girdiğimde. "Evde misin?"

Ben çantamı askılığa bırakırken yatak odasının kapısı açıldı ve Doruk hole çıktı. Üzerinde vücudunu tam saran siyah bir sporcu atletiyle siyah bir şort vardı. Hava o kadar sıcaktı ki kızarıklık suratı sayesinde dışarıdan yeni geldiğine emin olmuştum. Üzerini değiştirmek için odasına gitmiş olmalıydı.

"Hoş geldin," dedi gülümseyerek. Niye gülüyordu, mesajımı görmemiş miydi? "Şimdi geldim ben de. Beklemiyordum seni. Salona geçelim, klimayı açayım hızlıca. Çok sıcak güzelim ya. Akıllı olan dışarı çıkmaz. Sen de kızarmışsın. Gel içeri."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, gülümsemeyi deneyerek. "Nasıldı günün?"

"Bizim çocuklarlaydık. Yemek yedik. Keyifliydi. Pek anlatılacak bir şey yok aslında. Sen neler yaptın? Ders nasıldı?"

"Turtayı yaktım."

Net cevabım karşısında ne diyeceğini bilemedi. "Aa..."

“Evet.” Hiçbir şey söylemediğim için kaşlarını havaya kaldırdı. Bir gariplik olduğunu sezmişti. “Mesaj attım, dönmedin.”

“Şarjım bitmiş,” dedi. “Taktım şimdi prize. Açılmamıştı daha. Özur dilerim, görmedim hiç. Ne yazmıştın?”

“Önemsiz.” Yüz ifadesini ölçüyordum. Âşık olduğum o çocuktı. Bakışları sıcak, gülümsemesi gerçekti. Benim yüzümdeki zoraki tebessümü ve sesimdeki garip tonu fark etmiş olacak ki kaşları çatıldı.

“Yemin ederim görmedim,” dedi. “Bilerek dönmemezlik yapmadım. Kızma bana. Şarj aletimi yanıma almamışım. Çocuklarla goygoy yaparken aklıma gelmedi hiç. Kapanmış telefon.”

“Hiç sosyal medyaya da girmedin o zaman.”

“Evet.” Kaşları daha da çatılırken bana bir adım yaklaştı. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Hayır,” dedim. “Benim bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır,” diye karşılık verdi. “Zamanın varsa film izlemeye ne dersin? *Me Before You*’yu bitirelim mi?”

Birisi enseme sert bir cisimle vurmuşçasına sarsıldım çünkü o an, her şeyi ama her şeyi anladım.

Tüm taşlar gürültülü bir biçimde aynı anda yerine oturdu. Sonra o yer çatladı ve koca taşların tümü üzerime yuvarlanmaya başladı.

Yaptığımız telefon konuşmalarında bana devamlı güzel sözcükler söylüyor, beni ne kadar sevdiğinden bahsediyordu.

Günlerdir devamlı arkadaşlarıyla buluşuyor, sürekli takımıyla zaman geçiriyordu.

Oynadıkları son maçların tümünde takımla olan iletişimi zirvedeydi. Arkadaşlarının onu asistleriyle beslemeleri, şampiyonluk maçından sonraki sımsıkı sarılmalar, kupa kaldırırken Doruk’u ön tarafa almalar... Hiçbiri boşuna değildi.

Şimdi de yarım bıraktığımız filmin sonunu getirmek istiyordu.

Çünkü gidecekti.

Tüm bunlar, bir vedanın ayak sesleriydi.

Donup kaldığımı görünce bana doğru bir adım daha yaklaşarak “Feza,” dedi. “İstemiyorsan izlemeyiz. Neden orada dikiliyorsun? Salona geçmeyelim mi?”

“Bursaspor’a mı gidiyorsun?” diye sordum lafı hiç dolandırmadan.

Soğuk çıkan sesim miydi onu afallatan yoksa beklenmedik sorum muydu bilmiyordum. Derin bir nefes aldı ve sesli bir şekilde onu geri verdi. “Nereden duydun?”

Beklediğim cevap bu olmadığı için sesimi yükselttim. “Gidiyor musun?”

“Haber mi yapmışlar?” Yüzü hayal kırıklığıyla çevrelenirken beni gördüğü anki neşesinden eser kalmamıştı. “Birkaç günümüz daha olur sanmıştım.”

Kendimi çıldıracak gibi hissediyordum. “Ne?”

“Hemen mi dedikoduları yaymışlar?” Cümlelerinin hiçbirinde inkâr yoktu ama istemediği bir şey ansızın yüzüne çarpılmış gibi giderek rengi soluyordu. “Siktir ya... Bir hafta daha bekleselerdi bari.”

“Ben sevgilimin transfer haberini bir sosyal medya platformundan öğrenmiş olamam ya, saçmalıyorsun!” diye bağırardım kendime hâkim olamadan. Kulaklarımda kendi kalp atışlarımı duyuyordum. Sinir sistemim çökmek üzereydi. Kanım yavaş yavaş çekiliyor olmalıydı çünkü başım dönüyordu.

“Feza,” dedi pes etmiş bir sesle. Omuzları çöktü, dudakları büküldü ve gözlerindeki ışık tamamen söndü. “Buraya kadarmış.”

Bahsettiği şey Anadolu Efes kariyeri değil gibiydi. “Anlamıyorum.”

“Buraya kadar,” dedi daha net bir sesle. “Burası, ayrılacağımız yer.”

Alay dolu bir ses çıktı dudaklarımdan arasından. Ansızın gülmeye başladım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“İmzayı henüz atmadım,” dedi ne kadar sinirlendiğimi görmüyormuş gibi. “Ama yüzde doksan dokuz, önümüzdeki sezonda Bursa’da olacağım.”

“Ee Dorukhan?”

“Ben uzak mesafe yapamam.” Bu söylediği en zor şeymiş gibiydi sesi ama yüz ifadesi öyle düzdü ki... Hiçbir şey hissetmiyordu sanki. “Uzak mesafede evlat olmayı bile beceremedim. Yapamayacağımı biliyorum. Uzatmanın mantığı yok.”

“Sen ciddi misin ya?” Kafayı sıyırmış bir şekilde üzerine yürüdüm. “Sen ne anlatıyorsun ya?” Titreyerek yükselen sesim onu dünyaya döndürmüş olacak ki gözlerimin içine tanıdığım o Doruk gibi baktı. Fakat içimden taşan öfke yüzünden ben onun tanıdığı Feza değildim. Arka arkaya duyduklarımdan sonra bir akıl hastanesine kapatılmam gerekiyordu. Ancak o şekilde düzelirdim. “Kafayı mı yedin? Ne transferi ne ayrılığı?”

“Özür dilerim,” dedi. “Keşke önce benden duysaydın. Böyle öğrenmen çok kötü oldu. Sana söyleyecektim. Sadece... Son günlerimizi güzel geçirmeye çalışıyordum.”

Sinirden yine gülmeye başladım. Bu bir kâbussa uyanmam gereken yerdeydik. Rüyamda da olsa onu bıçaklamak istemezdim çünkü.

“Bak,” dedi sesini yumuşatarak. “Hayatımın en güzel günlerini seninle geçirdim. Öylesine söylemiyorum bunu. Yemin ederim hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Senin için de böyle olduğunu biliyorum ve bu, bizim aramızdakiler senin için özel kalsın istiyorum. Ben her şeye sıçıp batırmadan önce bitirelim ki aklımda güzel bir gençlik aşkı olarak kalayım. Hatırlarsan gülümseyerek hatırla bizi. Kabak tadı vermeyeyim, seni daha da mahvetmeyeyim. Bunu hiç hak etmiyorsun çünkü.”

“Sarhoş musun sen?” Kamera şakası mıydı ya da? Parmak uçlarımda yükselip nefesini koklamaya çalıştım. “Madde mi kullanmaya başladın? Bu neyin kafası böyle?”

Ona inanmadığımı fark edince sesi sertleşti. “Feyza, bitirelim.”

Dünyası başına yıkılan bir insan nasıl gülebilirse ben de öyle gülüyordum. Gülüşüm, korku filminden çıkmış gibi tuhaftı. Sanki sınırlarım boşalıyordu. Gözlerim bile dolmamıştı, sadece gülüyordum söylediklerine. “Feyza kim? Uçtun iyice.”

“Böyle yapma,” dedi. Sert duvarları çatlıyordu. Ne kadar kötü olduğumu görüyordu çünkü.

“Ne zamandan beri biliyorsun bunu?” diye sordum sakın kalmaya çalışarak. Gülmeyi bıraksam yeterdi aslında ama ilginç bir şekilde bırakamıyordum. Hayal kırıklığının insanı otuz iki diş güldürebileceğini ben de yeni öğreniyordum. “Ne kadardır belli?”

“Toplantıya çağırılmışım ya...”

Devam etmesine izin vermedim. “O zamandan beri... Anlıyorum. Süpermiş! Bana söylemek için acele etmemen güzel olmuş, keşke Bursaspor kendi hesabından senin formanı paylaştığında öğrenseydim. Öyle daha ikonik olurdu!”

“Gel,” dedi yavaşça bileğimi kavrayarak. “Konuşalım biraz.”

“Sorun bende değil, sende mi?” Yüksek sesle konuştuğum için boğazım acıdı. Tutuşundan kurtulup daha çok bağırarak devam ettim. “Bitirmemiz benim için en iyisi mi? Bana zarar mı verirsin? Senden kurtulursam daha mı iyi olurum?”

“Tek yanlışın yok ama bırak ben söyleyeyim.”

“Başka biri mi var?”

“Ne?” dedi dehşete düşmüş bir şekilde. Sesindeki monoton ton devre dışı kalmış, sakinliği anında yok olmuştu.

“Başka birini mi buldun?” diye sordum. Evinin holü, etrafımda dört dönüyor gibiydi. Nefes alıp almadığımdan emin değildim. “Zor bir dönemden geçerken yine bir kaldırıma oturdun da başkası mı teselli etti seni? Ya da Bursa’dan mı bulurum birini dedin? Elini sallasan ellisi, çok zor olmaz. Yakın mesafe olur hem!”

“Konuyu hiç alakası olmayan yerlere çekiyorsun,” dedi sinirlenerek.

Kafayı yiyecektim. “Ne oluyor?” diye sordum çaresizce. “Sınıyor musun beni? Seni ne kadar sevdiğimi mi ölçüyorsun?”

“Böyle öğrenmemen gerektiğinin farkındayım,” dedi. “Ama belki de ben bir türlü söyleyemeyeceğim için bu şekilde çıkmış haberler karşına. Henüz sindirememiş olsan da benimle aynı yerden bakmaya başladığında anlayacaksın niye böyle olması gerektiğini.”

“Benden uzaklaş.” Gözlerinin içine öfkeyle baktım. “Yoksa sana tokat atacağım.”

“Yapma bunu,” dedi gerçekten de bir adım geriye giderek. “Ben de bizi güzel hatırlayayım.”

“Sen beni unutabileceğini falan mı sanıyorsun, geri zekâlı?” Kendimi yalnızca bağırarak ifade edebileceğimi hissediyordum. Yatışmayan öfkem, bir nefret tohumunu büyütüyordu. Ona vurmak istiyordum. Onu sarsa sarsa kendine getirmek istiyordum. “Sen bensiz bir gününü geçirebileceğini mi sanıyorsun? Başkaları için silik biri olmayı kabul edebilirim ama ben senin her şeyinim Dorukhan! Daha azı olduğuma asla inandıramazsın beni.”

“Her şeyimsin,” dedi kırılgan sesiyle. “Seni unutabileceğimi düşünmüyorum tabii ki. Ama sana hayatı zehir etmektense köşede kendi başıma aşk acısı çekmeyi tercih ederim. Canının yanacağını biliyorum. Yine de keskin bir bitişten sonra daha hızlı toparlanırsın. Yürümeyeceğini bildiğim bir ilişkiyi sakız gibi uzatıp sonra canını yaksam daha çok dağılacaksın. Ne gereği var uzatmanın? Bitir beni, gideyim.”

“Sana bir şey diyeyim mi?” İşaret parmağımı göğsüne doğrulttum. “Travmaların yüzünden seni bırakacak olmamdan sürekli korkuyordun ama şimdi kendin pes ediyorsun. Annenin sana yaptığını sen bana yapıyorsun! Başka bir şehre gideceksin diye niye benden vazgeçiyorsun? Ablan da İstanbul’da, onu da mı sileceksin?!”

Omuzları iyice çöktüğünde gözlerine annesine benzeyişinin farkındalığı çöktü.

“Hep vazgeçilen olduğun için vazgeçmek kolaydı sana, değil mi? Böyle demiştin. Beni bir çöp gibi arkanda bırakacak kadar mı kolay?

Bavuluna sığmayan bir eşya mıyım ben? Doruk, sen benim gözlerimin içine bakıp on beş sene sonra da yanımda olmak istediğini söyledikten sonra bulduğun ilk fırsatta arkanı dönüp gidemezsin! Bu böyle bir şey değil!”

“Özür dilerim...”

“Ne özrü be? Ne özrü!” Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Neye takılacağı mı şaşırmıştım. “İnsan aile kurmayı ima ettiği kişiyi birkaç kilometre uzağa gidecek diye bırakır mı? İstanbul’la Bursa arası kaç saat sanki... Senin gidişin bizi niye bitirsin, manyak mısın nesin?”

“Dönüp dönmeyeceğim belli değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ne kadar kalacağım, ne yapacağım... Hiçbir şey belli değil. Siktiğim yokuşlarını tırnaklarımla kazıya kazıya çıkıp her seferinde geri düşüyorum. Ben bu ruh hâliyle bir ilişki yürütemem. Düzgün bir kafayla düşünebildiğinde doğru olanın bu olduğunu göreceksin.”

“Ben senin dengesizliğinden çok sıkıldım.” Gözlerim yavaş yavaş doluyordu. “Sen canlı yayında herkese bana âşık olduğunu söyleyip, kazandığın kupayı bana armağan edip, *Instagram* postlarını benimle doldurup sonra beni kapıya koyamazsın. Beni ortada bırakmadan önce ağzıma bir parmak bal falan mı çalıyordun? Kandırdın mı beni? Toplantıdan beri diyorsun ya toplantıdan beri! Nasıl bana söylemeden durabildin ki? Ben yolda gördüğüm böceği bile sana anlatmak istiyorum ama sen takımdan gideceğini bana söylemeden durabiliyorsun öyle mi?”

“Uzun bir süre hiçbir şey net değildi,” dedi. “Benimle devam etmeyeceklerini söylediler. Menajerime de gelen teklifleri değerlendirin demişler. Masada kafa karıştırıcı hiçbir takım yok. Bursa, benim için en makul seçenek. En azından *EuroCup*’ta oynuyorlar.”

“Ama senin yerin *Euroleague*.”

“Ve evim de Efes ama evim beni istemiyor.”

Kalbim o kadar kırıldı ki daha fazla kırılmaz sanmıştım. Şimdiyse içime batan dikenleri hissediyordum. Kanamaya başlamış olabilir miydim? Acı, fiziksel bir şeye dönmüştü. Sanki birisi derime tırnaklarını geçiriyordu.

“Ben istiyorum,” dedim titreyen sesimle. “Ben de evindim. Sen söylemiştin. Ben istiyorum Doruk. Bir şey yolunda gitmediğinde her şeyi tepe taklak etmesen olmaz mı? Hangi takımda oynadığını umursamıyorum. Hangi şehirde olduğun? Umurumda bile değil. Biz uzak mesafeyi zaten yaşadık. Sen hep burada değildin ki. Ülkeler girdi bizim aramıza. Ama ayrılmadık çünkü birbirimizi seviyoruz, değil mi? Beni hâlâ seviyorsun,

değil mi? Sadece üzgün olduğun için düzgün düşünemiyorsun. Çok ağır bir süreçten geçtiğin için yine kendini yalnızlaştırmayı deniyorsun.”

“Bana sorunlu olduğumu söylediler.”

Onun yüzüne karşı kimsenin böyle bir cümle kuracağını düşünmüyordum. O, bu şekilde ifade etmeyi tercih etmişti.

Sesi o kadar yitikti ki bir duvara çarpmışım gibi hissettim kendimi.

Başını utançla yere eğdi. Bu itirafın dudaklarından böyle bir ses tonuyla dökülmesinden nefret etmişti.

Ona hâlâ vurmak istiyordum ama artık onu sarıp sarmalamak da istiyordum. Ondan hem nefret ediyor hem de onu çok seviyordum.

“Kadroda yer açmaları gerekiyormuş. Birkaç kişiyle yollarına devam etmeyeceklermiş. İlk vazgeçilen ben oldum işte yine. Toplantıda konuştuk. Bol şans dilediler, sağ olsunlar. Potansiyelim çokmuş ama kişisel problemlerimle kimse uğraşmak istemezmiş. Onlara takımın ihtiyacı varken takımını yalnız bırakmayacak insanlar lazımmiş.” Güldü. “Babasının dövmediği insanlar yani.”

“Sana tam olarak böyle mi söylediler yoksa bunlar senin çıkarımların mı?”

“Toplantıda böyle konuşulmadı tabii ki,” dedi. “Beni küçük düşürecek şekilde ifade etmediler. Bu küçük düşmediğim anlamına gelmiyor ki. Yaptığımız bazı bireysel konuşmalarda duyduğum daha ağır şeyler de oldu ama boş ver onları, ana fikir aynı işte. İstemiyorlar beni. Menajerime teklifleri değerlendirmemesini söyledim. Sandım ki kupa kaldırdığımda işler değişir. Biraz daha iyi oynarsam, daha fazla sayı atarsam, kendimi gösterebilirim...”

Gözleri dolduğu için sustu...

Titrek bir nefes çekti içine. “Sana da o yüzden söylememiştim. Kovulduğum bir kapının önünde sabahlamakla meşguldüm. Kendi takımına yaranmaya çalışıyordum, Feza. Olmadı.”

“Doruk...”

“İstemiyorum gitmek.”

Kelimeler, kalbime saplandı.

“Kendimi bir yere ait hissediyorum lan. Ailem Efes benim. Ben burada büyüdüm Feza. Bana her şeyi bu takım verdi. Her şeyi... Nasıl giderim?” Burnunu sertçe çekti karşımda, bir çocuk gibi. “On senedir buradayım. Nasıl giderim? O logoyu nasıl bırakıp başka bir formayı giyerim? Mavi lan benim rengim! Yeşil değil ki...”

“Niye böyle yapıyorsun?” Gözlerimden bir damla yaş aktı. Bu, bir çeşmenin açılması gibiydi. Artık kendimi tutamıyordum. “Neden bu kadar yükle tek başına uğraşıyorsun? Canın bu kadar yanarken niye bana gelmiyorsun? Üstüne, bir de beni bırakmaktan bahsediyorsun... Hiç sağlıklı değil düşünce şeklin. Çok kötü... Çok korkunç... Kendi kendini bitiriyorsun. Şu hâline bir bak. Ya benim? Benim hâlime bak... Daha mı iyi böylesi? Kendini aşağı atmadan önce uçurumun kenarında dans etmişsin benimle. Her şey mahvolana kadar hiçbir şeye müdahale edemedim. Bir takım değilim ben. Seni yaralayıp giden başka biri de değilim. Beni herkesle, her şeyle aynı kefeye koyuyorsun. Koyma... Ben bırakmak istemiyorum seni. Ne renk giyersen giy... Giyme ya da. Ya sen bırak şu gün basketbolu, ben yine bırakmam ki seni. En büyük derdin sevilmediğini hissetmek ama seni en çok sevecek kişiye sırtını dönüp yalnız kaldım sanıyorsun. Biz bunu da atlatırdık ki... Atlatırız yani.”

“Hiçbir şeyi atlatamıyorum,” dedi. “Hiçbir şeyi hak etmiyorum. Bana deli gibi değer veren Bursaspor koçunu mesela... Hiç hak etmiyorum onunla çalışmayı. Sonra Efes'teki takım arkadaşlarımı da... Hiç hak etmiyorum onları, çok seviyorlar beni. Feza, hepsini öyle çok seviyorum ki. Sadece birkaç ay geçirdik birlikte ama... Yemin ederim ailem onlar sanki. Sonra sen... Seni buraya kendi ellerimle bağladım. K&S'ye devam ederken kafana göre bırakıp gelemezsin yanıma. Belki hâlâ Visal'de olsaydın sana benimle gelmeyi bile teklif ederdim.”

“Biliyor musun...” Gözünden bir damla yaş akarken güldü. “Sana evlenme teklifi etmeyi bile düşündüm. Ayrılmayı düşünürken aklımdan geçen diğer seçenek de buydu. Aptal orospu çocuğunun tekiyim. Ortam yok, dengem yok, ayarım yok... On dokuz yaşındayım, ne bok yediğimi bilmiyorum. Kurulu bir düzenim yok, hiç olmadı. Düzen denilen şeyin hayatıma zerresi uğramadı. Seni niye sürükleyeyim peşimden? Ben en çok seni hak etmiyorum. Yemin ederim en çok seni hak etmiyorum. Sen nereden çıktın sevdin beni? Benim gibi birini? Hiç böyle bir şey yaşayacağımı düşünmezdim. Hiç... Sana bu ilişkinin zarar vermeye başladığının farkındayız ikimiz de. Seviyorum, seveceğim de ama yetmeyecek. Sikik sikik cümleler kuruyorum ama sen daha iyilerine layıksın. Besbelli bu. Başından beri belliydi. Neyi niye zorladım, mutlu olacağıma niye inandım bilmiyorum. Bana ulaşmak için kılı kırk yapıyorsun ama sadece duvarla karşılaşıyorsun. Çünkü kendi içimde bile kendime ulaşamıyorum ben artık. Bazen keşke on bir yaşındayken o gece o evde ölseym diyorum.”

Tüylerim ürperiyordu.

Doruk titriyor, tükürüklerini saçarak konuşuyor, ağlıyor, dağılıyor, yıkılıyordu.

Bu, daha önce gördüğüm hiçbir yıkıma benzemiyordu.

“Çabalıyorsun, olmuyor,” dedim titreyen bacaklarımla ona yaklaşıırken. “Kafanda çizdiğin yoldan şaşıyorsun diye yok olduğunu sanıyorsun. Yolu değiştirmen, sonucu değiştirmez her zaman. Sen çok başarılı bir basketbolcu olacaksın. Altın her yerde altındır Doruk. Parlayacak lambanın kendisi kadar güçlü ışıkların yanında olmaya ihtiyacı yoktur. Karanlıkta tek başına da aynı işi yapabilir.”

Söyleyemediklerini anlıyordum.

Ağlıyordum ama konuşurken öyle sakindi ki sesim, sanki az önce biri bir enjektör saplamıştı boynuma da sakinleştirici vermişti bana.

Doruk, bir sinir harbinin sonucu olarak yavaşça yere çökerken hissettiği yenilginin kokusunu alabiliyordum. Dizlerimin üzerine çöküp onun önünde durduğumda baygın bakışlarını fark ettim. İçinde tuttukları, insanı bu hâle getirebiliyordu. Bu bir panik atak mıydı, bir sinir krizi miydi, bütün yükün anlık olarak boşalmasına bağlı sinir sisteminin çöküşü müydü fikrim yoktu ama normal bir şey olmadığı kesindi. Kesinlikle gördüğüm en kötü hâliydi. Babasının ona vurduğu gün dizimde ağlayışını bile onu bu hâlde görmeye tercih ederdim.

“Yapma!” dedim. “Yapma... Bu kadar acı öldürür insanı. Ne yapıyorsun kendine? Ölüm değil başka takımın formasını giymek. Başka bir şehirde tek başına yaşayacak olmak mı korkutuyor seni? Sıfırdan başlamaya gücünün kalmadığını düşündüğün için mi? Hayatımda senin kadar ilham verici kimseyi görmedim ben. Senin kadar güçlü hiç kimseyi... Doruk, kendine gel.” Çenesini sıkıca kavrayıp gözlerinin içine baktım. “Aşkım,” dedim boş boş bakan gözleri yüzünden çenesini daha fazla sıkarak. Tırnaklarım, çenesinin altına battı. Korkuyordum. Aklımdan ambulans çağırmak bile geçiyordu. Telaş olmuştum ama sesim hâlâ sakindi. “Duyuyor musun beni? Senin kim olduğunu herkese birlikte göstereceğiz.”

“Ben bir sik değilim,” dedi gözlerini yüzüme doğru kaldırarak.

Terleyen saçlarını avuçlayıp arkaya doğru taradıktan sonra saçından çekerek başını geriye yatırmasını sağladım. Gözlerini gözlerime çevirmekten başka hiçbir seçeneği kalmadığında sertçe yutkundu. “Yanılıyorsun...”

“Hayır,” dedi. “Yanılmıyorum. Babam da yanılmıyordu. Bir halt olmayacak benden.”

Babasını mahvedecektim. Sonra annesi için de aynısını yapacaktım. Ona sorunlu olduğunu ima eden her kimse onu bulup onu da mahvedecektim. Bu çocuğun bu hâle gelmesinde payı olan kim varsa hepsini yerle bir etmek istiyordum. Canım öyle şiddetli yanıyordu ki kalbimin duracağını sandım.

“Evlenmek için biraz gencim,” dedim dudaklarıma zorla da olsa bir gülümseme yerleştirerek. “Ama yüksek kontrat alacağını duydum. Bana Bursa’da bir kurs ayarlayabileceksen seninle gelirim. K&S kadar iyi olmasına gerek yok. Aslında... Kursa mursa da gerek yok...” Söylediklerimin deli saçması şeyler olduğunu başka bir zamanda olsaydık fark edebilirdim. Onun için kendimden böyle vazgeçemezdim ama o an için sağlıklı düşünebildiğim pek söylenemezdi. “Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun?” diye devam ettim sonra. “Hiçbir şey umurumda değil. Bitsen de tükensen de dertlerin seni dizlerinin üzerine çöktürse de... Ben seni çok seviyorum. Ne yaparsan yap, nerede olursan ol seni destekleyeceğim. Bu yolun sonu NBA’de bitecek, adım kadar eminim. Benimle ya da değil... Fark etmez. Parçalanmış formanı gidip getirmeme gerek var mı? Sana kimin için savaştığını hatırlatmama gerek var mı? Bir tanem, sen dudak uçuklatacak bir hikâye yazacaksın. Sokaklardaki çocuklar adını sayıklayacak. Amerika’dan attığın sayı, İstanbul’un gecekondu mahallelerinde bile yankı bulacak. Bir takım senin konumunu değiştiremeyecek, sen bu oyunun kurallarını değiştireceksin.”

“Feza...”

Saçlarını daha sert kavradım. Aslında yaptığım, ona uyarı göndermeye çalışmaktı. Vücudu kendini tamamen salmasın diye onu ayık tutmak için uğraşıyordum. Şiddetle kalkıp inen göğsüne diktim gözlerimi. Ortamdaki oksijen seviyesi tükenmişçesine derin nefesler alıyordu ama beni dinlediğini biliyordum. Anlıyordu da. Anlıyordu çünkü ferigitmiş gözlerinde küçücük bir umut titreyordu. O umut, benim adımın harflerini taşıyordu.

“Söyle,” dedim. “Böyle oldun mu hiç daha önce?”

“Bir basketbolcu değilim,” dedi. Kendinden korktuğunu hissettim. “Ben basketbola hastalık derecesinde takıntılı biriyim.”

Anlıyordum.

EuroCup, *Euroleague*’den seviye olarak daha alttaydı. Bildiğim kadarıyla *EuroCup* birincisi olan takım, *Euroleague*’de bir sonraki sene oynama hakkı kazanıyordu.

Bursaspor çok iyi bir takım olmasına rağmen Anadolu Efes'le kıyaslanamazdı. Bu transferin gerçekleşmesi, Doruk'a bu yüzden felaket gibi geliyordu. Gerileyeceğini düşünüyordu. Olaya böyle bakıyordu.

Sezon ortasında on senelik hayalini gerçekleştirip sonra da her şeyini vererek oynamıştı ama elinde olmayan sorunlar yüzünden o forma şimdi ondan alınıyordu. O sorunlardan biri, hayatı boyunca kâbusu olan babasıydı hem de.

Kim böyle bir durumda delirmezdi ki?

"Türkiye'de başka bir takımda oynamam sanıyordum," dedi. "En azından... *Euroleague* takımlarından teklif geleceğini sanmıştım. Barcelona maçında blok yediğim o üçlük var ya... O üçlüğü atsaydım herkes şimdi beni konuşuyor olurdu. 2-0 yerine 1-1 olurdu o seri. Döndürdük oradan. Babam ortaya çıkmasaydı, diğer maçlara çıkabilseydim, yarı finali görseydik... Finale de çıkardık kesin. Ben o şutu sokabilseydim hiçbir şey böyle olmazdı. Belki de Avrupa şampiyonu olurduk. Belki o üçlük, beni takımda tutmaya bile yeterdi. Hepsi benim hatam."

Hırsın bir insanı nasıl öldürebileceğini izliyordum.

Duyduklarım yüzünden şaşkına dönmüştüm. "Hayır," dedim şok içinde. "Ne diyorsun? Neler düşünüyorsun sen?"

"Böyle şeyler," dedi. "Yedi yirmi dört."

Elleri boşlukta sallandığının belirtisi gibi iki yanındaydı. Tamamen salmıştı kendini ama hâlâ bana bakıyordu.

"On beş sene sonra gülerek bu anı çocuklarımıza anlatacağız." Böyle bir anda gülmeyi başardığım için en az yirmi seans terapi almam gerekcekti. "Diyeceğim ki babanız bir gün benden ayrılmak istediğini söyledi ama sonra ben ona sizden bahsettim."

"Gerçekten bırakmayacak mısınız?" diye sordu.

"Bence bir gerçekle yüzleştik," dedim gülümseyerek. "Ben daha çok seviyormuşum Doruk."

"Hayır," dedi. "Sadece sen sevmeyi daha iyi biliyorsun."

"Sana da öğretilirim," dedim. "Eğer izin verirsen. Sen de bunu istersen... Düşündüğünün aksine herkesin seni bırakmayacağını kanıtlayabilirim sana. Biri için vazgeçilmek olmaksızın derdin, benim için zaten öylesin."

Durdu, sustu, baktı...

Bu üç eylemi aynı anda yaparken sanki üç ton ağırlığında bir his bulutunun içine almıştı beni. Etrafımda ılık bir rüzgârın çıktığını hissettim. Bakışları tenimi delip ruhuma esti.

“Tek başımayken bile böyle olmuyor,” dedi gözleri dudaklarıma düşerken. Orada kurduğum bütün cümlelerin izlerini görüyor gibiydi. “Hayatımda iki kez oldu bu kadarı. Birinin sonunda dizinde ağladım, birinin sonunda dizlerimin üzerinde ama yine senin yanında. Sadece senin yanında.”

“Beni öldürüyorsun,” dedim kendine geldiğini fark ettiğim için. Yü-kümü bırakma sırası bendeydi. “Korkutuyorsun, mahvediyorsun. Dünyadaki bütün herkese savaş açmak istememe neden oluyorsun.”

“Bebeğim?”

“Efendim?”

“Çok korkuyorum.”

Dudaklarım istemsizce büzülürken yüzüne uzattım elimi. Yanağına dokunan elimin üzerine elini kapattı hemen. “Biliyorum, anladım onu.”

“Ne zaman ölsem de kurtulsam diye düşünsem bunu öylesine düşünmediğimi fark ediyorum. Sence ben...”

Cümlesini yarıda kesti ama zihnim bunu tamamladı.

Sence ben intihar edebilecek biri miyim?

Değildi... Olmadığını ikimiz de biliyorduk. Çok ağır bir çöküşün ortasındaydı ve kafasının içindeki şeytanlar ona aklının kıyısından geçmeyecek düşünceleri fısıldıyordu. Çünkü şeytanlar, yıkımlardan beslenirdi. Kuyruklarının birer yılan gibi kıvrılıp size dolandıkları dönemler, en zayıf anlarınıza denk gelirdi. Onlar hep sizinle yaşarlardı fakat size saldırmak için sizin düşmenizi beklerlerdi.

“Destek alman gerekiyor,” diye fısıldadım korkuyla atan kalbimi susturmayı deneyerek. Yanağını sakince okşadım. “Her şey düzelecek. Ve hayır, sen beni bırakamazsın.” Güldüm ve konuyu dağıtmaya çalıştım. “Ayrıca benden ayrılamazdın da. Kendini kandırma. Bir gün, en fazla iki gün belki... Doruk, sen bensiz üç gün geçiremezsin. Nereden bulacaksın benim kadar sana katlanabilecek başka birini?”

Avucunu bacağıma yerleştirip yüzüme yaklaştığında elimin üzerinde duran elini boynuma yerleştirerek beni hafifçe kendine çekti. Yüzüm, yüzüne hizalandı. Burunlarımız birbirine değdi. “Kendimi iyileştirdikten sonra devam etmemizi ister misin?” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Gözleri, yavaşça yüzümün her köşesinde gezindi. Kalbimdeki korku beni terk etti ve onun sesinin tınısına kendimi kaptırdım. “Ne kadar seversen sev, buna katlanmak zorunda değilsin. Yanımda olmak zorunda değilsin ama ben kendime gelmek zorundayım. Gerçekten bitirebilirsin. Er ya da geç ayağa kalkacağım. Kalktığımda yeniden denerim şansımı.”

Başparmağı yavaşça boynumu okşuyordu. Canının yandığını ama canım yanmasın diye bu söylediği şeyi yapabileceğini biliyordum.

“Ne yani, arkadaş mı olacağız?” diye sordum.

“İstersen,” diye karşılık verdi.

Başımı hızla ona yaklaştırdım. Dudaklarına yapışacağımı sanarak dudaklarını araladı. Aramızda bir santim bile yokken durduğumda Doruk, dudaklarımızın arasındaki tek nefesi içine kesik kesik çekti. “Sen...” diye fısıldadım. “Arkadaş falan olamazsın benimle...”

Gözleri kapandı ve geri açıldı. Kendinden geçmiş gibiydi. Bakışları tamamen değişmişti. Duruyordum, buna saygı gösteriyordu ama gözleri ona çarpan nefesim yüzünden geriye kaymak üzereydi.

Boğazımı daha sıkı kavradığının farkında olduğunu sanmıyordum. Büyük avucu, gitmemi söyleyen dudaklarının aksine gitmemem için beni tamamen kafesliyordu. İstesem de geri çekilemezdim.

“Doruk,” diye fısıldadığımda dudaklarım, dudaklarına değiyordu. “Deli gibi istediğin kıza arkadaşım diyemezsin sen.”

Sert bir nefes bıraktı burnundan. “Böyle şeyler...”

“Söylemeyeyim mi?” Dudaklarımı alayla büzdüğüm için yeniden onun dudaklarına temas etmiş oldum. “Peki.”

Boynumdaki elini kullanarak beni üzerine çekti ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Belimi sıkıca kavrarken sanki beni öpmesi yapmaması gereken bir şeymiş gibi dişlerini sıkarak hemen geri çekildi. Kısa teması öyle sarsıcıydı ki nefesim çoktan kesilmişti. Devam etseydi dudaklarım parçalanana kadar beni öperdi. Alnını sertçe alnıma sürterken iradesini geri kazanabilmek için uğraş veriyordu.

“Lütfen artık kabul et şunu!” dedim yarıda kalmışlık hissi yüzünden karnım kasılırken. “Ne kadar istersen iste uzak duramıyorsun benden.”

“İzin vermiyorsun çünkü.” Göğsü şiddetle inip kalkıyordu ve hâlâ beni yeniden öpmemek için direniyordu. “Hiç hak etmediğin bir muameleye razı oluyorsun sırf beni sevdiğin için. Beni sevmen seni acıtmamalı Feza ama olmuyor işte. Batırıyorum bu işi.”

“Beni çok kırdın,” dedim. “Kalbim o kadar kırık ki. Çekip gitmek çok kolay olurdu. Ben yine zor olanı seçiyorum. Biraz da sen zorla kendini. Batırdığını biliyorsan batırmamaya gayret et. Canımı yaktığının farkındaysan yakma Doruk. Kendini affettirmenin bir yolunu bulman için utanmasam yalvaracağım sana.”

“Özür dilerim...”

Çaresizliği yüzünden yine canım yanıyordu ama sert bir sesle "Bu kabul ettiğim son özrün," dedim. "Daha fazlasının elimden geleceğini sanmıyorum."

"Telaflı edebilir miyim?"

"Denemiyorsun ki hiç." Gözlerinin içine bakışımda bakışları yeniden dudaklarımdaydı. "Hep diyorum, konu sen olduğunda çok basit bir insanım ben. Fazla basit. Elimde değil, kıyamıyorum sana. Lütfen bunu daha fazla kullanıp durma."

"Allah belamı versin benim. Basit biri falan değilsin sen. Lütfen benim gibi bir herif yüzünden böyle hissetme kendini."

"Senin travmaların yüzünden sana sinirlenememekten çok sıkıldım." İtirafpat pat dudaklarımdan dökülürken doğru bir zaman olmadığını biliyordum ama bir kere başladığım için şimdi susamıyordum. "Gururumu hiçe sayıp duruyorum senin için... Bana ayrılacağım diyorsun, git diyorsun. Hadi bunlar neyse de... Doruk, transfer haberini internette öğrenmek o kadar ağıma gitti ki. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Zor bir dönemden geçiyorsun ama senin zor dönemlerin hiç bitmiyor. Beni görmeyişin, yok sayışın beni gerçekten çok üzüyor. Geçmişte bir şeyler yaşadın diye ben sürekli seni alttan almak zorunda değilim."

İkimiz de holün ortasında yere çökmüş, karşılıklı oturuyorduk. Onun bir bacağı benim bedenimin yanından ileriye uzanıyordu. Dizlerimi kendime çekip çenemi üzerine yasladım ve bir şeyler söylemesi için ona bakmaya başladım. Gözleri, tenimi okşar gibi yüzümün her noktasında yavaşça dolaşırken sağır edici bir sessizlik girdi aramıza.

"Gerçekten," dedi yavaşça. "Gerçekten bir süreliğine de olsa çıkmam gerek hayatından."

"Anlamıyorsun," dedim sitemle. "Gitmeni değil, bunu düzeltmeni istiyorum. Ben böyleyim deyip çekilmek yerine biraz olsun kendini törpüleyemez misin benim için? İstedğim kökten bir değişim değil. Sadece beni görmeni istiyorum."

"Sana çok değer veriyorum."

"Biliyorum."

"Seni çok seviyorum."

"Bunu da biliyorum."

"Yetmesi gerekir," dedi. "Yetiyordu. Yettiği zamanlarımız olmuştu. Şimdi neden böyle oldu?" İşin içinden çıkamıyormuş gibi sertçe saçlarını karıştırdı. "Neden böyle olduk biz Feza?"

Cevap çok barizdi. "Senin yüzünden."

“Doğru,” diyerek kabullendi. “Benim yüzümden.” Bana öyle bir bakıyordu ki ona bir daha özür dilememesini söylememiş olsaydım ayaklarına kapanıp benden af dileyebilecekmiş gibiydi. “Benimle devam etmek istemediklerini söylediklerinde beynime bir kurşun yemişim gibi hissettirdi.” Geç de olsa her şeyi bana anlatacağı yere gelmiştik. “Toplantıya girdim. Sözleşmeyi uzatmak için bir görüşme yapacağımızı sanmıştım. Nedense yeni bir sözleşme teklif edilmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Dokuz yaşından beri yavrum... Dokuz yaşından beri aynı formayı terletiyorum. İnsanın aklına başka seçenek gelmiyor. Aklımın ucundan hiçbir takımı geçirmedim ben. Ne bileyim Barcelona’yı, Real Madrid’i bile istemedim içten içe. Efes’in olduğu bir masada hiçbirine bakmazdım dönüp. Kaç para teklif ettiklerinin bir önemi yok, kendi takımımda bedava bile oynardım. Efes’in çocuğu diyorlar bana. Çok garip değil mi? Neyse ki evlatlıktan ilk reddedilişim değil bu. Aksi hâlde toparlamam daha zor olurdu.”

Her şeyi çok fazla kişisel algılıyordu.

Hafifçe hareket edip salonun kapısının yanındaki duvara yasladım sırtımı. Yeniden dizlerimi kendime çektim ve üzerine başımı yatırarak yüzüne baktım. O da eliyle yerden destek alarak kalçasını kaydırıp hemen karşımdaki duvara verdi sırtını. Bir dizini kendine çekmiş, kolunu da dizinin üzerine atmıştı. “Bu senin toparlanmış hâlin mi yani?” diye sordum.

“Evet,” dedi net bir sesle. “Bursaspor’un koçu var ya, Mazhar Zeyrek... Maçtan sonra konuştuğumuzu görmüş müydün? Tebrik etti beni. Sana formamı verdiğim, MVP olduğum ilk maçtan sonra da hakkımda röportaj vermişti. Daha o zamandan almış beni radarına. Kulağına takımdan ayrılacağım gider gitmez bizzat benimle iletişime geçti. İşler böyle yürümez normalde. Kulüp menajerleri vardır, oyuncu menajerleri vardır... İletişimler farklıdır yani. Diyor ki takım yapılanmaya gidecek. Hiç kimsenin yeri belli değil. Gel, senin üzerine inşa edelim takımı. Belkemiğimiz sen ol.”

“Ne?” dedim gözlerim şaşkınlıkla açılırken.

“Bana hayranlık duyduğunu söyledi. Çok takdir etti beni. Kendimi bok gibi hissettiğim şu dönemde Mazhar Hoca ilaç gibiydi Feza. Adamın beni ikna etmek için yapmadığı kalmadı. Hafif de kafadan kontak biri. Biz Bursaspor’u eledikten sonra final serisinin başlayacağı gün baklava göndermiş bana. Başarılar baklavası.” Kendi kendine gülmeye başladı. “Maçların birinden sonra bir röportaj vermişti. *Dorukhan Falay’ı*

durdurmayı deneyeceğiz demiş ama öyle bir gülmüş ki onu durdurmak mümkün değil dermiş gibi. Açıkçası, bana duyduğu güven etkiledi beni. Sorunlu olduğumu henüz bilmiyor diye olabilir tabii...”

“Sana kim nasıl sorunlusun dedi ya? Hangi basketbolcu sezonun ortasında dahil olduğu bir takıma senin kadar katkı vermiş ki? Ben anlamıyorum, daha ne istiyorlar?”

“Daha önce Fırat’a da söylemiştim. Kimse takımında patlamaya meyilli bir bomba tutmak istemez. Shaw ya da Oleg gibi bir süperstar değilsen kimse senin kahrını çekmez Feza. Barcelona’nın en iyi oyun kurucusunu takıma çekiyorlarmış bir de seneye. Takımda kalmış olsam bile kolay kolay süre bulamazdım. Kendi pozisyonumda dördüncü beşinci opsiyon olurdum en fazla. Bakma sen benim böyle anlattığıma... Geri planda kalmayı da kabul etmezdim. Hedefim ilk beşte olmak benim, benchte birilerinin yedeği olmak değil. Ama işte, biraz da gerçekleri görmek lazım. Bu kadar yıldız oyuncunun arasında ben kimim ki? Boşuna çırpındım. Yine de bir kupa aldım ya, en azından bu var elimde. Dokuz yaşındaki Doruk, gözü açık gitmeyecek.”

“Keşke böyle olmasaydı,” dedim. “Bir gün gidebileceğini biliyordum ama bu şekilde hayal etmemiştim.”

“Her şeyim İstanbul’da,” dedi. “Ablam, Onur abi, yeğenlerim, arkadaşlarım, sen, sizinkiler... Bu ev... Burada dört dörtlük günler geçir-medim ama kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimin bir kanıtı gibiydi benim için. Kirasını ödemeye devam edeceğim. Bırakmak istemiyorum.”

“Hem geldiğinde de burada zaman geçirmeye devam edersin. Süper Lig’deki bir sürü takım İstanbul’da. Hâliyle sık sık yolun düşecek buraya. Ablan var, abin, arkadaşların, biz... İstesen de istemesen de bir ayağın burada olacak hep. Mantıklı bence. Seni zorlamayacaksa ödemeye devam et kirasını.”

“Sana bırakacağım.”

“Ne?”

Şaşkınlığıma karşılık omuzlarını kaldırıp indirdi. “Eşyaların büyük kısmını götürmeyeceğim. Sadece koleksiyonumu taşıyım. Canın sıkılırsa takılırsın. Mutfağı seviyorsun, kullanırsın diye düşündüm. Kafanı dağıtırsın. Ne bileyim, nasıl istersen...”

“Dalga geçiyor gibisin.” Gülmeye başladım. Sebebini anlayamadığımda sesimi kalınlaştırdım. “Ben uzak mesafe ilişkisi yürütemem. Ayrı-lalım. Ama evim senin olsun. Her gün gittiğin kursu da ben ödüyorum. Elime para geçince gemi de alırım sana. Ama ayrılalım. Bitirmemiz

gerek. Sana zarar veriyorum. Al bu da on külçe altın. Lazım olur, kenarda kalsın.”

“On külçe altın değil belki ama doğum günün için hediye almıştım sana. Biraz geç oldu ama... Onu verecektim bugün.”

“Ay Doruk, sabır testisin yemin ediyorum.” Kıkırdadım. “*Mektup* da yazıp imza attın mı sonuna? Bu nasıl bir ayrılık planlaması ya? Kafayı yiyeceğim. Ne sebebin mantıklı ne çizdiğin gidişat... Hediyeyi verip kıcıma tekme mi basacaktın?”

“Ne bileyim, anılar biriktirmeye çalışıyordum. Beni unutmandan o kadar çok korkuyorum ki... Ayrılacak bile aklında yer edinebilmek istiyordum işte. Hayatımı seviye atlamaya çalışarak geçirdim ama senin kalbin, ulaşabileceğim en yüksek merteye Feza. Hayatından çıksam bile beni bir köşede sakla istedim herhâlde, çocukça... Ne bileyim. Çok mantıksız, değil mi?”

“Aşırı!” İkimiz de güldük net tavrıma. Beni delirtmemiş olsaydı cümlelerine eriyeceğimi biliyorduk ama şu an yalnızca alaya vurabiliyordum. Karşımda dünyanın en romantik şiirini bile okusa gülmeye başlayabilirdim. “Ne aldın peki bana?”

“Dijital kamera.”

Kahkaha atmaya başladım. “Geri zekâlı...” Başımı geriye doğru yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım. “Aklına tüküreyim ya gerçekten. O kameranın içinde seninle fotoğrafım olmadıkça kahrolurdum. Senin fotoğrafını çekemeyeceksem kimseninkini çekmek istemezdim. Zaten ayrılmış olsak hediyeni kabul de etmezdim. Kırıp atardım.”

Söylediklerime karşılık yalnızca buruk bir gülümseme oturdu dudaklarına. Gamzeleri kendini belli etti. “Senin iyi bir fotoğrafçı olabileceğini düşünüyorum. Bir de... Bakış açını seviyorum. Her zaman, her şeye... Bu yüzden uygun bir hediye olduğunu düşündüm. Benim dümdüz gördüğüm bir şey, senin gözlerin ona değdiğinde güzelleşir mesela. Anneninki gibi bir aşk yaşamak istiyordun. Bunu sağlayamadığım kesin ama senin de insanlara gururla bu benim diye göstereceğin albümlerin olsun isterim. Bir kamera, epey iş görür gibi bunun için.”

Çok güzel düşünmüştü.

Bu çocuğun da hiç ortası yoktu. Ya çok ince düşünüyor ya da hiç düşünmüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok sevdim.”

“Ben de,” dedi gözlerime bakarak.

“Sevmeye devam edecek misin?”

Bir saniye bile durup düşünmeden “Ömrüm yettiğinde,” diye karşılık verdi.

“İnanayım mı?”

“İnan...”

“O zaman bir fotoğraf çekilelim şimdi o kameradan.” Ayağa kalktığımda o hâlâ oturuyordu. Ona böyle tepeden bakmak tanıştığımız ilk günü hatırlattı bana. “Bütün hayallerimizi birlikte gerçekleştirdikten sonra elimdeki albümü bizim ufaklıklara gösterirken bakın babanız bugün benden ayrılacaktı derim. Eğleniniz.”

“Bugün bu imayı ikinci kez yapıyorsun,” dedi. “Ve ne zaman babanız desen heyecandan midem düğümleniyor.”

“Eğer kendini toparlayabilirsen çok güzel bir baba olur senden.”

Duraksadı ve bir süre yüzüme bakakaldı. Elimi ona doğru uzattım. Elimi yakaladı ve benden destek alarak yerden kalktı. “Teşekkür ederim,” dedi yalnızca.

“Hepsi geçecek,” dedim. “Geçtiğinde bunu sana hatırlatacağım.”

“Geçecek,” dedi Doruk, benim için aldığı kamerayla ilk anımızı kaydetmeden hemen önce. “Geçtiğinde seni krallar gibi yaşıyor olacağım.”

GÖKYÜZÜ PENCERESİ

Feza

Ağustosun ilk günlerini sıcaktan ölmeyeyim diye günde en az üç kez buzlu kahve içerek geçiyordum.

Doruk, iki hafta önce Bursa'dan tuttuğu eve yerleşmekle meşgul olduğu için bir süredir görüşemiyorduk. Başka bir şehre taşınıyor olduğundan dolayı bu yaz hiç de hayal ettiğim gibi ilerlemiyordu.

Sezon bittiğinden beri İstanbul'daydı fakat doğru düzgün nefes almaya bile boşluk bulamıyordu. Yine de son zamanlarda bundan şikâyetçi değildim çünkü beni en mutlu eden şeylerden biri yaptığı sponsorluk anlaşmasıydı.

Büyük bir markanın ayakkabıları üzerinden yaptıkları sözleşme, çekimleri reklamlar sayesinde herkesin dilindeydi.

Onun ayakkabı takıntısını ve o takıntının altında yatan sebepleri bildiğim için ne zaman bu iş birliğini televizyonda görsem ya da yolda yürürken bir afişine denk gelsem duyulanıyordum.

K&S'nin karşı caddesindeki devasa reklam panosunda sevgilimin fotoğrafı vardı.

Günün ikinci buzlu kahvesini içerken sevgilimin afişini seyredebilmek için bilerek kafenin cam kenarı kısmına oturmıştım. Onun önünde fotoğraf çekilip Doruk'a attığım anı anımsayınca sırtıtmaya başladım. O gün kısa kollu pembe bir tişört giymiş, saçlarımı iki yandan balıksırtı örmüştüm. Gözümde koyu kahverengi güneş gözlüklerim takılıydı. Arkamdaki panoda ise onun elinde bir basketbol topuyla potaya doğru sıçrarken çekilmiş bir pozu vardı. Her geçen gün geliştirdiği vücudunu sergilemek için üzerine siyah dar bir tişört giydirmişlerdi. Altında aynı

renk bir şort vardı ve beyaz spor ayakkabıları doğrudan göze çarpıyordu. Bu fotoğrafı sebepsizce çok seviyordum.

Bugün K&S'deki dersim bittikten sonra otogara geçeceğim için çok heyecanlıyım. Yeni evini ilk kez görecektim. Gerçi, görüntülü konuştuğumuzda bana ev turu yapmıştı ama o sayılmazdı. Kendi gözümle görmek başkaydı.

Bir de onda kalacaktım.

Evi ilk tuttuğu andan beri beni Bursa'ya davet edip dursa da buradaki eğitimimin önemli bir döneminde olduğum için derslerimi aksatıp yanına gitmek istememiştim. Şimdi birkaç gün nefes alabileceğim bir boşluk bulmuştum ve soluğu onun yanında almak için sabırsızlanıyordum.

Beni o kadar çok özlüyordu ki ben dersteyken dahi mesaj yoluyla nasıl olduğumu soruyordu. Tek koluyla koli taşıırken diğer eliyle bana yazmaya çalıştığı için harfleri birbirine girmiş birkaç mesaj bile almıştım ondan hatta.

Yine mental olarak sıkıntılı bir ay geçirmişti. Anadolu Efes'ten ayrılışını kimse onaylamadığı gibi insanlar Bursaspor'un çok yanlış bir tercih olduğunu düşünüyorlardı. Herkes onun gidecekse yurt dışında başka bir *Euroleague* takımına gitmesi gerektiğini söylüyordu. Fener'e gitmesini söyleyenler de vardı. Her kafadan farklı ses çıkıyordu.

Doruk en sonunda *X* uygulamasını bir süreliğine telefonundan silmişti ve *Instagram* kullanmaya da ara vermişti. Bana "*Kendimi geliştirmeye odaklanmak istiyorum,*" demişti. "*Kısa sürede yükselişimin sonunda yaptığım seçimle her şeyi batırdığımı söylüyorlar. Dorukhan Falay'ın bittiğini söylüyorlar Feza. Onlara yanıldıklarını göstermem gerek.*"

Bence en çok da Anadolu Efes'in yönetiminde sorun yaşadığı kişilere göstermek istedikleri vardı ama hiçbir zaman bu konuyu açmıyordum çünkü bundan bahsetmek istediğini sanmıyordum.

Yaptığı her şey, hırslı bile dolaylı yollardan babasına bağlanıyordu. O adamı hayatından çıkarmıştı ama gölgesiyle yaşamaya devam ediyordu. Bir gün hırslının onu bitireceğini hissediyordum. Çünkü hiçbir akli başında insan, daha evinde halı bile yokken civardaki spor salonlarını araştırıp onlardan birine yazılmayı düşünmezdi. Bunu da yapmıştı. Asla boş durmuyordu. Sabah koltuk taşıyor, akşam ağırlık kaldırıyor.

Babası ona hiçbir zaman inanmamıştı. Bunu aşabildiğini sanıyordu. Aşamamıştı. Sonra Anadolu Efes'le sorun yaşamıştı. Yıllarını verdiği kulüpten ayrılmıştı. Bunu aşamadığını kendi de biliyordu.

Ve içindeki hırs, onu delirtiyordu.

Sezonun başlamasına gün sayıyordu. Durmak yoktu, dinlenmek yoktu. Tatile nereye gideceğini sorduğumda *ne tatili* demişti alayla. Öyle bir söylemişti ki bu iki kelimeyi, ona onunla bir tatil yapmayı bile teklif edememiştim. Uygun bir zamanıma denk getirebilirim birkaç gün kursumda devamsızlık yapıp boşluk yaratabilir miyim diye düşünmüştüm aslında. Ama bu fikrimi ona hiç açamamıştım çünkü gerçekten, her gün deli gibi antrenman yapıyordu.

Onun reklam afişine bakarken dalıp gittiğimi fark ettim. Gözlerimi kahveme çevirdiğimde buzların erimeye başlamış olduğunu gördüm. Pipetle kahvemi karıştırarak buzlarla oynadım. Ardından soğuk kahveden bir yudum aldım. Sürekli soğuk şeyler içip durduğum için boğazım ağrıyordu bu aralar.

Masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladığında bugünkü ikinci dersime girmeme yalnızca beş dakika vardı. Arayan Doruk olmasaydı aramayı sonra dönüş yapmak üzere kapatırdım fakat ekrandaki *Sevgilim* yazısını görünce hemen telefonu açtım.

“Selam,” dedi. “Ne yapıyorsun?”

“Derse gireceğim. Ekler yapacağız bugün. Çıkışta direkt otogara geçeceğim, sana getiririm kalırsa ama bu sıcakta bozulur mu bilmiyorum.”

“Mutlaka getir,” dedi hevesle. Heyecanı sesinden anlaşılıyordu. “Bozulsada bozuk bozuk yerim. Hiçbir şey olmaz. Kesin getir.”

“Yediklerine dikkat etmeye başladığını sanıyordum.”

“Senin elinden yiyeceğim bir şey diyetimi bozmaz benim.”

“Ne biçim kuralmış o öyle?”

“Sevmedin mi?” diye sordu. “Ben uydurdum.”

O bunu söyledikten sonra “Gool!” diye bir ses yükseldiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Neredesin be sen?”

“Aşkım sokakta ya,” dedi. “Çocuklar maç yapıyor. Eve geçiyorum şimdi.”

“Hım... Ben de şimdi derse geçeceğim. Sonra konuşalım mı?”

“Tamamdır. Kaç gibi biter dersin?”

“Dört,” dedim. “Sırt çantamı aldım. Altıda biletim, buradan Esenler’e geçeceğim.”

“Tamamdır, görüşürüz. Öptüm seni, iyi dersler.”

O iyi dersler dilediği için dersim çok iyi geçti.

Önlüğümün cebinde bana hediye ettiği dijital kamerayı taşıyordum. Yaptığım tatlıları çekerek anılar biriktiriyordum. Bana annem gibi

albümler hazırlama fikrini verdiğiinden bu yana, kendi yaptığım her tatlı tabağının fotoğrafını çekiyordum. Bir gün hepsini bastırıp tarif defterime ekleyecektim. Aslında başka planlarım da vardı.

Bu kursta geçirdiğim her gün, bambaşka bir ilhamla doluyordu işim. İnsan bir yeri sevdiğinde orada geçirdiği her saniyede zihni bir makine gibi çalışıyordu.

Zaten artık Visal de yoktu. Oraya gitmiyordum.

İstifa etmemiştim. Sadece oraya uğramıyordum ve kimse de bunu sorgulamıyordu.

Şaka gibiydi ama Firuzan Hanım'dan hâlâ hiçbir ses seda yoktu. Oğlu hayatımı mahvettikten sonra benimle tek kelime konuşmamıştı. Böyle bir yüzsüzlükle nasıl hayatına devam edebildiğini sorguluyordum.

Sanırım bunun sebebi annemdi.

Annem, o kadına haddini bildirmiş ve benden uzak durmaları gerektiğini net bir şekilde söylemiş olmalıydı. Bana anlatmamıştı ama biliyordum, hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Sebepleri ya da sonuçları, yanımda olmayanların neden orada olmadıklarını öğrenmeye hâlim yoktu. Bana iyi gelen tek şey mutfakta olmaktı ve dört elle buraya sarılıyordum. Artık böyleydi. Bana iyi gelmeyen her şeyden ve herkesten uzak durmaya karar vermiştim.

Buna bazı zamanlar kendi kardeşlerim bile dahildi. Çok kavga ettiklerinde veya beni üzecek bir şey söylediklerinde ortamdan uzaklaşıyordum. Feyza Feza Falez, on dokuz yıl sonra ilk kez bencil olmayı öğrenmeyi deniyordu. Dünyayı benim kurtaramayacağımı, istesem de herkese iyi gelemeyeceğimi ve bazen çabalamanın boşa küre çekmekle aynı anlama geldiğini öğrenmeye başlamıştım.

Bu yüzden artık Doruk'un bile peşinden koşmuyor, onu kendi hâline bırakıyordum. Kafasındakileri çözdüğünde kendi kendine ortaya çıkıyordu zaten.

Hiçbir şeyle uğraşacak gücüm yoktu. Yalnızca hamur yoğurmaya harcıyordum onu.

Yaptığım eklerler, şefim tarafından on üzerinden yedi buçukla değerlendirildi. Sınıf ortalamasının altı buçuk civarında olduğu ve bu mutfakta ilk defa ekler yapmayı denediğimizi düşünecek olursam oldukça iyi bir sonuçtu bu. Geliştirilmesi gereken noktaları aklıma not ettim ve sırf içimdeki tatminlik hissini arttırmak için kalan ekleri tozpembe bir saklama kabının içine doldurmaya başladım.

Onları gece Doruk'a yedirecektim ve on üzerinden puanlamasını istediğimde bana on verecekti. Böylece istediğim tam puanı almış olacaktım. Kendi kendime sııttım.

Poşet bulamadığım için elimdeki saklama kabıyla birlikte soyunma odasına gittim. Önlüğümü çıkarıp katladım. Şapkamı da üzerine koyup onları dolabımın içine yerleştirdim ve sırt çantamı alıp dolabı kilitledim. Çantam tıka basa dolu olduğu için saklama kabımın oraya sığmayacağını biliyordum. Bu yüzden onu elime aldım ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Kapıdan çıktığımda karşımda yine Doruk'un reklam afişini göreceğimi bilmek beni güldürüyordu.

Adımımı dışarı attığım an sokakta bangır bangır çalan şarkı yüzünden başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Saklama kabını ellerimin arasında tutarken adımlarım durmuştu çünkü çalan şarkı, bu sene en çok dinlediğim şarkıydı.

*Yok olup gitsem de sonumu görsem
Ölümü tatsam da yenilmem yine de
Yitip gitsem de sonumu bilsem
Ölümü tatsam da yenilmem yine de
Senin için bütün zaferlerim*

Siyah bir araba, reklam panosunun önünde park hâlindeydi.

Bu yalnızca siyah bir araba değildi.

Sunroofu olan siyah bir BMW'ydi.

Ben gözlerimi dikmiş arabaya bakarken arabanın camı sonuna kadar açıldı ve şoförle göz göze geldik.

Direksiyondaki kişi sevgilimdi.

Benim elimde tatlı dolu bir saklama kabı, onun arkasında ise kendi reklamı vardı.

Dilimi yutacağımı sandım.

Şarkı son ses çalmaya devam ederken Doruk, arabanın içinden bağırarak şarkıya eşlik etti. "Senin için bütün zaferlerim..."

Yola atladım.

Arabalar beni ezecekse de sorun değildi. Onu *sunroofu* olan siyah bir arabanın içinde görmüştüm ya, artık gözüm açık gitmezdi.

Tanıştığımız gece yaptığımız konuşmayı hatırladım.

"Evden çıkarken hangi arabaya bineceğine karar veremeyip yürüyerek mi gittin antrenmana?"

“Tabii... *Ferrari*’min anahtarını kaybetmişim, yenisini alacağım yarın.”

“Üstü açılıyor mu? Bazı arabaların tepesinde pencere gibi bir şey oluyor ya, onlardan almalısın bence. Siyahı yakışır sana.”

“Sunroof. O kısmın adı yani.”

Arabanın yanına vardığımda heyecandan kalbim yerinden çıkacak sandım. Tek kelime edemiyor, yalnızca elini direksiyona yaslamış Doruk’a bakabiliyordum.

“*Ferrari* alana kadar bununla idare edeceğiz bebeğim,” dedi gülümseyerek. “Atla hadi. Evimi evime götüreyim.”

Kelimeleri zar zor bir araya getirebildim. “Senin mi bu?”

“Bizim,” diye karşılık verdi anında.

Arabayı okşamamak için kendimi zor tuttum ve kapıyı nazikçe açıp yavaşça koltuğa oturdum. Sırt çantam hâlâ sırtımda olduğu için arkama yaslanamadım. Kucağımdaki saklama kabının üzerinde ellerimi birleştirmeden önce kapıyı hafifçe çekerek kapattım.

Arabanın içine bakarken gözlerim kocaman olmuştu. “Senin?” diye yineledim, ne dediğimi bile bilmeden.

“Bizim,” diye tekrarladı. “Yakışmış mı bana? Yakışır demiştin.”

Aklımı kaybetmek üzereydim. “Çok güzel...” Hatta güzelliği yüzünden kendimden geçmiştim. Bu anı yaşadığıma inanamıyordum. Telefon ekranına değdi gözlerim. Saat dört çeyrekti ve arabada şarkımız çalmaya devam ediyordu. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde “Çıkar çantanı, rahatına bak,” dedi gülümseyerek. “O kabın içinde tahmin ettiğim şey mi var?”

Ne anlattığını algılamakta zorlanıyordum.

Kabı kucağıma bırakıp ondan emir almış bir asker gibi otomatik hareketlerle çantamı çıkardım. Ne yapacağımı bilemedim. Doruk, kahkaha atmamaya çalışarak çantamı benden alıp arka koltuğa bıraktı. Ardından müziğin sesini biraz alçalttı.

“Ehliyetin olduğunu bilmiyordum,” dedim gözlerimi üzerinden çekmeden. Altında siyah bir şort vardı ve üzerine kaslarını saran gri bir tişört giymişti. Boynundaki gümüş zincire değdi gözlerim. Tişörtünün altında kalmıştı. Sol bileğinde pahalı olduğunu tahmin ettiğim bir saat vardı ve bir eli *BMW* logosu taşıyan direksiyonu kavramıştı ama henüz arabayı çalıştırmamıştı.

“On sekize girer girmez almıştım,” dedi. “Kemerini bağlamayı unuttun Feza.” Kemerini taktığım sırada şarkı değişti. Bu kez *Athena*, *Bu Adam Fezadan* çalmaya başladı. İlk saniyesinden tanımıştım şarkıyı.

Gözlerini benimkilere çevirip gülümsedi. “Senin için *playlist* hazırladım. Yol boyu dinleriz diye düşündüm ama kapatabilirsin istersen.”

“Şu an sadece kucağına çıkmak istiyorum,” dedim birden.

Doruk’un gözlerine karanlık bir ifadenin oturması üç saniye bile sürmedi. “Seni durduran ne?”

“Tenha bir yerde olsak bir saniye düşünmezdim.”

“Kapat camı,” dedi kalın bir sesle. “Görünmezsin.” Kafamda bunun hesabını yaptığımı anlayınca şaşkın bir ifade yerleşti yüzüne. “Sen ciddisin?”

Kemerimi çözdüm. Doruk, çenesini sıktı. Hiçbir şeyi umursamadım. O benim sevgilimdi, bu bizim arabamızdı ve ona sımsıkı sarılmak zorundaydım. Saklama kabını koltuğa bıraktım. Dizimi hiçbir yere çarpmamaya dikkat ederek kendime çektim ve Doruk’un nefesini tuttuğunu fark ettim. Koltuğunu hafifçe geriye doğru alıp bacaklarını araladı. Ben nasıl hareket edeceğimi ölçüp biçerken belimden kavradığı gibi beni kucağına çekti. Dizlerimi iki yanından koltuğa yasladığımda çenesini kaldırıp gözlerini beklentiyle bana çevirdi. Kontrolün tamamen benim elimde olduğunu hissettim. Ruhunu, parmaklarımın uçlarındaydı. Ben nereye dokunursam bedeninde oraya doğru hareket edecekti.

Ağırlığımı üzerine bıraktığımda kendine hâkim olamadan elleri kalçalarını buldu. İki elimi birden ensesine sardım. Saçlarına dokundum, ardından yeniden ona baktım. Bir hayali daha gerçekleştiriyor oluşumuzun tadını çıkarttım. Kollarımı ona sımsıkı sardığımda alnını omzuma bastırıp sarıldı o da bana. “Hayırlı olsun,” derken heyecanım dinmemişti, kısık ateşte pişmeye devam ediyordu. O içimde fokurdadıkça ben nefes almakta zorlanıyordum. “Çok mutlu oldum.”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Farkındayım.”

“Ne zaman aldın? Bana söylemeden nasıl durabildin?”

Cevap vermediğinde çenesini tutup yüzüme bakmasını sağladım. Parmaklarımın ani hareketiyle birlikte gözleri gözlerime dönerken dudakları hafifçe aralandı. “Aklım başımda değil,” dedi dudaklarını ıslattığında. “Sonra sor ne soruyorsan.”

Beni dinleyememişti.

Gülümsedim. Sonra gülümsemem yavaşça soldu çünkü onu etkilediğimi fiziksel olarak hissetmeye başlamıştım. Doruk sertçe yutkunduğunda büyük avucu tişörtümün içine sızıp belime yaslandı. “Ben daha araba kullanacağım...” Sitem dolu sesi beni yeniden güldürdü. “Yerinde oturmaya devam etmeliydin.”

Yüzünü kavrayıp öpücüklerle boğmaya başladım. Sabahtan beri yüzümde olan makyajım çoktan silinmiş olmalıydı ama ben öptükçe Doruk'un yüzünde silik pembe izler kaldı. Bu hoşuma gittiği için dudaklarımı daha fazla bastırdım. Yanağını, göz kapaklarını, şakağını, çenesini arka arkaya öpüyordum. "Çok güzel," dedim. "Her şey çok güzel. Rüya gibi. Çok, çok sevindim. Artık zengin misin yani? Aylık abonmanlarımızı birlikte bitirecektik hani? Sen yarın öbür gün beni de tanımazsın. Yüksek sosyete seni."

Kendini geri çekmeyi denedikçe yüzünü daha sıkı kavradım. En sonunda parmaklarını hafifçe boynuma sardı ve sesim anında kesildi.

Kendimi ensesinden yakalanmış bir kedi yavrusu gibi hissetmem normal miydi? Beni bıraksaydı ona biraz daha sırnaşırdım.

Öpücüklerimi durduruşu, bunu yapmayı istediğinden değildi. Daha fazlasına dayanamayacağındandı. Göz ucuyla yolu kontrol etti, ardından dudakları dudaklarıma değecek kadar bana yaklaştı. Burnunun ucunu burnuma sürttükten sonra yavaşça dudaklarımızı birleştirdi. Ben gülümseyince onun da dudakları iki yana kıvrıldı. Gülmekten öpüşemedik bile.

Yeniden dudaklarımızı birleştirmeyi denedim ama sırtımdan duramıyordum. En sonunda Doruk'un göğsünden kısık sesli bir kahkaha yükseldi. Alnımı alnına bastırıp onunla birlikte gülmeye başladım. "Çok mutluyum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen de öyle misin Doruk?"

"Olmak için uğraşıyorum," dedi fısıltıya benzer bir sesle. "Umarım olurum, Feza."

Kurduğu cümlelerin benimle ilgisi olmadığını biliyordum. Hayatı karambole ilerliyordu ve yarını belirsizdi. Onun ipleri elinde tutmak isteyen bir yapısı vardı ama o iplere öyle çok düğüm atılmıştı ki onları nasıl çözeceğini bilemiyordu.

"Oluruz," dedim. "Birlikteyken oluruz. Ben benim mutluluğumu bulaştırırım sana."

"Seninki sende kalsın," dedi. "Bu beni daha mutlu eder inan ki."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Çünkü odaklanamamıştım, aklım dağılmıştı. "Biliyor musun, yüzünün her yerinde rujumun izi kaldı."

Doruk, gülerek kurduğum cümleden sonra dikiz aynasından kendine baktı. Bakışlarını benden çekmesinden hoşlanmadığım için bir kez daha çenesine sardım parmaklarımı ama gözlerini aynadan ayırmasını sağlayamadım. Kafasını sağa ve sola çevirerek yüzünü kaplayan silik ruj izlerini inceledi aynadan. Bu sırada ben onun çenesini tutmaya devam ediyordum.

“Pek bir baktın...” diye mırıldandım. “Hoşuna gitmedi mi?”

“Çok iyi,” dedi burnundan verdiği sert bir nefesle birlikte. “Daha geniş bir alana izlerini bırakmak istersen tişörtümü çıkarabilirim.”

Kıkırdayıp göğsüne vurdum. “Doruk...”

“Ve sonra pantolonumu...”

“Doruk!”

Kıpkırmızı kesilmiş olmalıydım.

Dudaklarıma dikkatle baktığında aklından ne geçirdiğine dair şüphelerim vardı. Keşke o an zihin okuma gücüm olsaydı. Düşüncelerinin vardı yeri inanılmaz derecede merak etmişim büyüyen göz bebekleri yüzünden.

Doruk yutkundu.

Hissediyordum, sertleşiyordu.

Parmakları kalçamı sıktı. “Yerine geçmelisin,” dedi uyarıcı gibi. Zorlanarak konuşuyordu. “Bir insan bu kadar güzel gülmemeli Feza. Bu sağlığa zarar yemin ederim.”

“Beni o şekilde tutmayı bırakırsan belki yerime geçebilirim Doruk.”

“Seni ne şekilde tutuyorum?” Fısıltısı tenimi okşarken benden bir cevap beklediğini belli etmek ister gibi kalçamdaki elini belime doğru sürterek çıkarttı ve tenime temas etti.

“Sanki...”

“Sanki ne?”

“Bırakırsan ölürmüşsün gibi,” dedim en sonunda. “Sonsuza kadar kucağında kalmamı istiyormuşsun gibi. Yerine geç diyorsun ama beni böyle tuttuğunda yerim tam da burasıymış gibi hissediyorum.”

“Ve başka şeyler de hissediyorsun...”

Gözlerim az daha yuvasından çıkacaktı. “Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Rahatsız olmuyorsun,” dedi yavaşça. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve “Şimdi,” diye fısıldadı kulağıma. “Ya sen kalk, ben arabayı süreyim ya da orada kal ve sen beni sür.”

O kadar utandım ki neredeyse hıçkıracaktım. Bir anda dilimi damağıma vurarak onu yargılamaya başladım. “Görmeyeli çok edepsizleşmişsin sen. Çok ayıp...” Söylene söylene kucağından kalkmaya çalışırken ona yanlışlıkla sürtündüm ve Doruk bir küfür savurdu. Telaşla kendimi yan koltuğa atmaya çalıştım.

Kısıtçı gözleriyle beni izledi. Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama ben söylenip durmaya devam ettiğim için araya giremedi. Onun

yerine hareketlerimi takip etti. Özellikle de yüzüme baktı. Emindim, yanaklarım kızarmıştı. Dudaklarına yerleşen gülümseme bunun kanıtıydı.

Sırf onunla göz göze gelmemek için arabanın her yerinde gezdirdiğim bakışlarımı en son tavana çevirdim. Attığı kahkahayla beraber başını iki yana salladı ve ellerini direksiyona yerleştirdi. Kahkahası, içimdeki taşların yerini değiştirecek bir güce sahipti.

Utandığım için bir süre sessiz kaldım. O da sonunda arabayı çalıştırdı. Sohbet etmek için uzun bir vaktimiz vardı. Bursa'ya kadar araba kullanacaktı, ben de onun kafasını ütüleyecektim.

Konuyu dağıtacak bir şeyler düşünmeye başladığımda kucağımda duran kap geldi aklıma. Kabın kapağını açtum. Bu sırada *playlistte* başka bir şarkı çalmaya başlamıştı. Doruk, elimdeki kabın içine baktığında resmen ağzı sulandı. Dudaklarını yaladı ve bu kez benim kahkaham yayıldı arabanın içine. “*Sunroofu* açabilir miyiz?” diye sordum.

“Biliyor musun?” dedi. “Daha hiç açmadım seninleyken yapalım diye.”

Sanırım ağlayacaktım. Gözlerimi tavandaki cama doğru kaldırdım. Doruk bir tuşa basarak onu açtı. Ben camın açılışını izlerken o da bir saniyeliğine yoldan gözlerini ayırıp bana eşlik etti.

Sanki bebeğimizin ilk adımlarını izliyormuş gibi heyecanlanmıştık ikimiz de.

Cam tamamen açıldığında ne güzel açıldığını takdir edermiş gibi alkışlamaya başladım. Doruk gülererek gözlerini yeniden yola çevirdi.

Ben ise uzun bir süre onun profiline kilitlenip kaldım. Araba hızlanmaya başlayınca tepemizden ılık bir rüzgâr esmeye başladı. Uçuşan saçlarımı omzumun arkasına doğru ittim. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi bu kadar huzurlu hissediyordum. Aklımı okumuş gibi “Huzur buymuş,” dedi. “Arabayla da hiç alakası yokmuş. Olay, senin yanımda oluşunda bitiyormuş.”

İçimi bir sıcaklık hissi kapladı. Huzur denilen şeyin kesinlikle birlikte olmamızla bir ilgisi vardı. “Kaçtan beri İstanbul’dasın?” diye sordum. “Seninle konuşurken arkadan sesler geliyordu. O zaman neredeydin?”

“Fırat’ın maçında,” demesini beklemiyordum. “Sabah geldim. Alt-yapıdan çocuklarla kahvaltı yaptık. Çok özlemişim onları. Oradan da Fırat’ın yanına geçtim. Kardeşin gerçekten canavar gibi top oynuyor sevgilim. Bana şov yapacak diye *hattrick*²⁴ yaptı manyak.”

²⁴ Futbolda bir oyuncunun bir maçta üç gol atması.

Kabın içinden bir ekler alıp Doruk'a uzatırken "Onun yanında mıydın sahiden?" diye sordum. Doruk gözlerini yoldan ayırmadan başını bana doğru çevirdi ve elimdeki ekleri dişleriyle ağzının içine çekti. Isırmasını beklediğim için elimi havada tutuyordum ama vapurdan kendisine simit atılan bir martı gibi eklerin tamamını kapmıştı elimden.

Ağzı dolu olduğu için başını sallayarak karşılık verdi.

"Çocuklar top oynuyor demiştin. Çocuk dediğin Fırat'tı yani."

Yine başını salladı.

Yoldan ayırdığı gözlerini benimkilere çevirdiğinde "Bana formasını verdi, bagajda," dedi.

Neden sesinin titreyecek gibi olduğunu anlayamamıştım. Kafa karışıklığımı fark etmesi uzun sürmedi. "Bu sezon 15 giyecekmiş Fırat. Uğur getirir diye düşünmüş."

Fırat'ın eski forma numarasıyla devam etmek yerine altyapıda 15 giyeceğini biliyordum ama onunla dalga geçtiğimde kızıp "Bana boşta olan numarayı verdiler," demişti. Belli ki yalan söylüyordu. Kendisi bu numarayı kasıtlı olarak seçmişti.

Gözleri nemlenince bir kez yutkundu Doruk. "Sarıldık," dediğinde göğüs kafesimde çiçeklerin açtığını hissettim. "Teşekkür etti. Fırat pek öyle biri değildir, biraz duygusallaştı bugün yanımda. O kadar özel hissettim ki kendimi Feza. İyi geldi, gerçekten. Son zamanlarda bir boka yaramadığımı, kimsenin bana uzun süre katlanamayacağını, hayatımı oradan oraya savrularak geçireceğimi düşünüp durduğum için... Birinin üzerinde böyle bir etki bırakabildiğimi görmek, biraz iyileştirdi sanırım beni. Hiçbir yerde kalıcı olamayacağımı sanıyordum ama bir yerlerde varmış izim. Çok sevindim."

"Vay be!" dedim ağlamamak için. Ailemle ilerlettiği ilişkinin her evresi, gözlerimi doldurma gücüne sahipti. "Bizim çatlak yumurtaya bak sen. Sana utanmasa baba diyecekmiş."

"Minnet duyuyor," dedi esprili tavrıma buruk bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Burada kalmaya devam edebilseydim fırsat bulduğum her maçına giderdim o çocuğun ben. Neyse ki bunu biliyor. Bundan emin olmasını sağladım. Ne olursa olsun, elim omzunda duracak. Ben bir ihtiyacım olduğunda Onur abiye gidebileceğimi daima bilirdim. O da bana gelebileceğini biliyor, bunu bakışlarından anladım."

"Çok güzelsiniz," dedim hayranlıkla. "Senin gideceğini duyunca bizimkiler az daha komalık oluyordu. Üç gün evde kimsenin canı yemek yemek bile istemedi. Babam, Bursa'ya taşınmayı aklından geçirmiş bile

olabilir biliyor musun? Bunu anlatıyorum çünkü artık ihtiyacın olduğunda arayabileceğin tek kişi Onur abi değil, senin de bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi. “Baban benim için senelerdir desteklediği kulübüne sayıp sövüyor. Ferda, her gün bana mesaj atıp Bursaspor formamın ne zaman satışa açılacağını soruyor. Furkan benim için bir resim çizip Fırat’a vermiş, bana ulaştırsın diye. Ve annen, *acaba sen mi bizde kalsaydın birkaç gün* diye sordu bana. Evde işlerim olmasaydı beni asla bırakmazdı, buna eminim.”

Dudaklarımı araladım ama ne diyeceğimi bilemeyince geri kapattım. Bunlardan haberim yoktu çünkü ailem, benim için yapmıyordu tüm bunları. Doruk’u gerçekten çok sevdikleri için yapıyordu.

“Feza,” dediğinde duygusal bir şey söyleyip beni ağlatacağını sandım. Dikkatle ona bakmaya başladım. Parmağıyla elimdeki kabı işaret etti. “Ekler versene bir tane daha.”

Başımı iki yana sallayıp sırtarak ona bir tane daha ekler uzattım. Az kalsın parmağımı da ısıracaktı. “Bayıldım,” demeye çalıştı ağzı doluyken. Dudaklarım kenarına bulaşan çikolatadan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Belki de farkında değildi. Arabayı kırmızı ışıktaki durdurduğunda başparmağımı dudağının kenarına bastırdım. Gözleri, parmağımla dudaklarım arasında gidip geldi. Uzanıp onu öptükten sonra önüme dönüp bir ekleri de ben ısırdım. Doruk elimdekine dik dik baktığı için ısırdığım eklerin diğer yarısını ona uzatmak zorunda kaldım. Yerssem boğazımda kalır diye korkmuştum.

Yüzündeki ruj izlerinin tamamını sildikten sonra eklerimin hepsini çok adil olacak şekilde bölüştük. O yedi tane yedi, ben iki. Boş saklama kabını torpido gözüne koymamı istediği için torpidoyu açtım. Onu oraya bırakacakken sürpriz yumurtaları gördüm kenarda. Dört taneydiler. Sırtıp dördünü de kucağıma koydum ve tek tek paketlerini açıp çikolatalarını Doruk’la kendime pay ettim. Şeker komasına girecek olmamız önemli değildi. Kıtlıktan çıkmış gibi tatlı tüketiyorduk birlikte.

Sürpriz yumurtalardan çıkan oyuncakları birleştirmeye çalışırken bir kasisten geçtik. Doruk, arabanın hızını düşürmediği için sarsıldık ve elimdeki küçük parçalar ayağımın dibine düştü. Ona kızarak baktığımda Doruk, dayanamamış gibi çenemi tutup yüzümü kendine çekti ve tekrar öptü beni. “Affet,” dedi geri çekilirken. “Henüz usta bir şoför değilim.”

“Niye kızdığımı unuttum ki,” dedim utanıp önüme dönerken. Sırf bir şeyler yapmak için torpidoyu geri açtım. Orada gördüğüm güneş

gözlüğünü elime alıp gözü yeniden kapattım. “Aklımı karıştırıyorsun böyle yaparak.”

Ona bakmasam da bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Gözlüğünü takmamı yargılamak yerine normal karşılıyordu. Halbuki bunu amaçsızca yapıyordum. Gölgeyi açıp oradaki aynadan kendime baktım. Gözlük, yüzüme çok büyük gelmişti. Bayağı komik olmuştum. Gülmemeye çalışıyordum.

“Bende kalacaksın, değil mi?” diye sordu beklemediğim bir anda, beklemediğim boğukluktaki sesiyle.

“Evet.”

“Sıçtık ya...” diye mırıldandı ağzının içinde. “Sen mahvedersin beni.”

Gözlüğün siyah camı, görüşümü karartmıştı. Gözlerimi Doruk’a çevirdiğimde onu olduğundan daha karanlık görüyordum bu yüzden. “Neden ki?”

“Çünkü çok istiyorum seni.”

Aracın içindeki oksijen anında sifıra indi. Eğer kendime son anda hâkim olmasaydım elimle yüzümü yellemeye başlayacaktım. Boynum kızarıyor olabilirdi. Yanaklarımı ateş basıyordu. Ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum. Keşke durmaya devam etseydim de hiç konuşmasaydım. “Öyle mi?”

“Öyle değil mi?” Sert sesi, kalbimi durdurmak üzereydi. “Bebeğim,” dedi. “Hâlâ şüphen mi var?”

“Yok...” Ne diyeceğimi bilemediğim için çaresizce kıvranıyordum çünkü ben de aynı hisler içindeydim ve bunu itiraf edersem sonrasında yüzümü kuma gömmek isteyecektim. “Acıktım ben ya,” dedim ama talihsiz bir konu değiştirme yöntemi bu.

“Doyuralım seni,” dedi. Korkunç birisiydim. Çocuk, hiç ima yapmaya çalışmıyordu. Yalnızca benim aklım bambaşka yerlere kayıyordu. Ben ne zaman bu kadar fesat olmuştum? “Çok güzel bir yer biliyorum. Keşfettiğim günden beri taktım kafayı, her akşam oradayım. Direkt oraya geçelim mi?”

“Ne yiyeceğiz?” diye sordum.

“Gidince görürsün,” demekle yetindi. Yolun kalanında birlikte çalan şarkılara eşlik ettik. Ben ona K&S’de günlerimin nasıl geçtiğini ve yapmayı en çok sevdiğim tatlıları anlattım. O da bana altyapıdaki takım arkadaşlarıyla yaptığı kahvaltıda konuşulanların kısa bir özetini geçti. Onlarla iletişiminin devam etmesine seviniyordum. Doruk, çok iyi

öğrendiğim üzere kolay iletişim kurabilen biri değildi. Bu yüzden eski arkadaşlıklarını sürdürmek onun için çok önemliydi.

Bursa'ya vardığımızda hava hâlâ tam kararmamıştı ama hafif bir akşam esintisi vardı. Doruk'un girdiği her sokağı ilk kez görüyor olduğum için bir süre sonra sohbet etmeyi bıraktık çünkü yalnızca hayranlıkla dışarısını izleyebiliyordum. Doruk, bizi çarşıda bir yere götürecekti. Bu yüzden Fomara denilen bir yerden yukarı doğru çıkıyorduk. Bir kavşaktan döndüğümüzde bana Tophane surlarını gösterdi. Turistik gezimizi daha sonra yapmak için ondan bir söz aldım. Bu şehrin her yerini bana karış karış gezdirmesini istiyordum.

Arabayla çarşının üst tarafındaki caddeden geçirdi bizi. Bilerek yolu uzattığını, bana kısa bir tur attırdığım söyledi. Ulu Camii'nin minaresini gördüm, diğer tarafımızda esnaf dükkânları sıralanmıştı. Bursa sokaklarını mı çok sevmiştim yoksa onun bana yaptığı tur rehberliğini mi emin değildim ama gezimiz hiç bitmesin istemiştim.

Biraz daha ilerledikten sonra bir park yeri bulduk ve Doruk'un konsantre bir şekilde iki arabanın arasına girişini dudaklarımı birbirine bastırarak izledim. Ehliyeti olsa da şoförlük tecrübesi yoktu. Trafikte şaşırtıcı derecede sakin biriydi. Yüksek ihtimalle yanında ben olduğum içindi. Yol boyu hiç söylenmemiş, kimseye küfür bile etmemişti. Arabayı park edip camları kapattıktan sonra kapı koluna uzanacaktım ki "Sen dur," dedi. Arabanın önünden dolaşıp kapımın olduğu yere geldi ve kapıyı benim için açtı.

Kendimi bir prenses gibi hissediyordum.

Arabayı kilitlediğinde önümden yürümeye başladı. "Doruk," diyerek onu durdurdum. Arkasına doğru uzattığı elini tutmak yerine bana dönmelerini bekledim. Omzunun gerisine bir bakış atarak göz temasımızı sağladı. "Cüzdanım çantamın içinde kaldı. Arabayı açabilir misin?"

"Ya Feza, deli misin nesin..." Bana bir adım yaklaşıp elimi sımsıkı kavradı ve beni peşinden sürüklemeye başladı. "Sus da yürü. Cüzdan diyor ya... Bursa'yı ayağının altına sererim imkânım olsa, ne cüzdanı? Sen kalkıp benim yanıma gelmek için boşluk ayarlayacaksın, ben yediğimiz yemeği sana ödeteceğim öyle mi?"

Siniri bana komik geldiği için gülüyordum. Adımlarına yetişemeyince dengem bozulmasın diye diğer elimle kolunu kavradım. Beni beklediğimden daha sert bir kas kütlesi karşıladı. Kolunu sıktığımda Doruk gözlerini gözlerime çevirdi amacımı anlamak istermiş gibi. "Yuh!" dedim. "Her görüştüğümüzde daha kaslı bir şey oluyorsun."

Güldü. “Biliyorsun, kollarımı senin için şişiriyorum.”

“Daha iyi smaç basabilmekle falan hiç ilgisi yok yani?”

“Hiç hem de. Gayet iyi sıçrayabildiğim için smaç basmakla ilgili bir problemim yok. Sezon bir an önce başlasın da arkana yaslanıp neler yapacağımı izle. Bu sene herkes beni konuşacak.”

“Aslında geçtiğimiz sezon da herkes seni konuşuyordu.”

“Bebeğim...” dedi. “O daha hiçbir şeydi.”

Bizi kavrulmuş salça ve yağ karışımı bir şeyler kokan bir sokağa soktuğunda kokuyu alır almaz midem guruldadı. Neyse ki etraf kalabalıktı da bunu kimse duymamıştı. Dükkânları bir bir geçerken her dükkânın önündeki esnaf bizi içeriye davet ediyor, menülerinde neler olduğunu sayıyordu ama Doruk hepsini başıyla kibarca selamlayıp geçiyordu. Emin adımlarla ilerleyip bir dükkânın önünde bizi durdurdu. Favori mekânının burası olduğunu çok geçmeden anladım. Kapıdaki abi, “Oo...” dedi onu görür görmez. “Doruk’um, hoş geldin. Misafirin de mi var bugün?”

Hep tek başına geldiğini zaten tahmin ediyordum ama bunu karşımdaki abiden duymak hoşuma gitti. İlk kez buraya birini getiriyordu ve o kişi de bendim.

Gerçi çocuk taş çatlasın iki haftadır buralardaydı ama yine de kendimi özel hissetmişim.

“Benim hanım, abi.” Kaşlarım öyle aniden havalandı ki neredeyse saç diplerime değecekti. Doruk suratındaki şaşkın ifade karşısında küçük bir kahkaha attı. “Geçen sormuştun ya, senin hanımın var mı diye... Tuttum getirdim ben de.”

Neden böyle bir açıklama yapma gereği duyduğumu bilmesem de kırklı yaşlarında görünen adamın elini sıkarken “Kız arkadaşım,” dedim. “Daha evlenmedik.”

“Tez vakitte inşallah.”

“Amin abi, inşallah,” dedi Doruk. “İçerisi klimalı, seni rahatsız etmeyecekse içeride oturalım mı sevgilim?”

Başımı sallayıp adımlarını takip ettim. Doruk, bizim için gösterilen masaya geçerken sandalyemi çekip oturmam için bekledi. Sırıtmaktan yanaklarım ağrımaya başlamıştı. Kendisi de karşıma geçtiğinde masamıza elinde adisyon fişi olan bir çocuk yanaştı. Doruk çocuğun ensesini kavrayıp “Aslanım,” dedi. “Yine mi işinin başındasın sen ya? Maşallah abim sana. Baban senin gibi bir yardımcısı olduğu için nasıl şanslı.”

Burnunun üzerindeki çiller onu gördüğüm en tatlı erkek çocuklarından biri yapıyordu. Tahminimce on bir on iki yaşlarındaydı. Doruk’a

gülümserken yanakları kızarmıştı. “Hoş geldin abi. Yengeyi de getirmişsin bugün. Bu o anlattığın kız, değil mi?”

“Evet,” dedi Doruk. “Feza adı.”

“Hoş geldin yenge. Doruk abim hep senden bahsediyor.”

“Sen buraya kaç kez geldin ki?” diye sordum şaşkınlıkla. Sanki bu aile senelerdir onu tanıyordu. Öyle sevdirmişti kendini insanlara.

“Neredeyse her akşam,” dedi Doruk. “Çok lezzetli olduğu için rüyama giriyor pideleri.”

“Bir buçuk porsiyon pideli köfte veriyorum sana, değil mi?” diye sordu çocuk.

“Evet, yengene de aynısından.”

“Bir buçuk bana çok,” dedim. “Bir porsiyon alayım ben.”

“Bir buçuk bir buçuk,” dedi Doruk, çocuğu yanından gönderirken. “Senin yiyemediğini ben yerim.”

“Ziyan olmasın...”

“Yemek mi?” diye sordu şaşkınlıkla. “Ben varken mi?”

İtiraz etmek bir şeyi değiştirmeyeceğinden sesiz kalmayı tercih ettim. İkimiz de sürekli gülümsüyorduk ve enerjimiz içerideki çalışanlara da yansımıştı. Ayrıca Doruk’taki de nasıl bir diyetse her akşam buraya uğrayıp bir buçuk porsiyon pideli köfte gömüyordu. Herhâlde sporunu da ona göre yapıyordu çünkü vücudunda resmen yağ yoktu. Her bir parçası kastan oluyordu.

“Daha demeni sevdim,” dedi Doruk. Neyi kastettiğini anlamadığım için mekânı incelemeyi bırakıp yüzümü ona çevirdim. “Daha evlenmedik, dedin. Doğrudan evli değiliz de diyebilirdin. Kelime seçimin hoşuma gitti.”

“Birkaç hafta önce ettiğimiz kavgayı düşünecek olursam çok iddialı bir kelime seçimi olmuş haklısın.” Birden yüzü düşünce “Doruk,” dedim. “Bu ilişkiyi yürütmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun. Moralini bozmak için kavgamızı hatırlatmak istemedim. Sen yeniden saçmalamaya başlamadığın sürece kesin evleniriz diye düşünüyorum. Bunu anlatmaya çalışıyordum.”

“Seçeneklerim senden ayrılmak ya da seninle evlenmekti, o yüzden o günü düşünmen saçma değil,” dedi. “Merak ettiğim bir şey var. Sorayım mı?”

“Sor.”

“Bursa transferini X’ten öğrenmeden önce sana ben söyleseydim ve sonra sana gerçekten evlenme teklifi etseydim, kabul eder miydin?”

Hiç düşünmeden “Hayır,” dedim. Düşünülecek bir şey yoktu. “Ben daha on dokuz yaşındayım sevgilim.”

“Ben de,” dedi, bu neyi değiştirir ki der gibi.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi onu kırmadan nasıl ifade edebileceğimi düşündüm. En sonunda aklımdan geçenleri doğrudan ona aktarmaya başladım. “Bir evlilik yürütebilecek olgunlukta olduğumuzu sanmıyorum açıkçası. Seni çok seviyorum ve beni çok sevdiğini biliyorum ama bu bahsettiğin, çocuk oynacağı değil. Beni yanında götürmek istediğin için parmağıma bir yüzük takamazsın. Benim sana duyduğum sevgi, zaten beni senin yanında tutar. Ayrıca, benim de hayallerim var. Seninle her yere gelirim ama aynı zamanda kendi başıma da istediğim yerlere gelebilmeliyim. Bunun için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bir evin sorumluluğunu alamam ki. Daha kendim için yeni yeni sorumluluk almaya başladım ben.”

Beni gülümseyerek dinlediğini fark ettiğimde yanağındaki gamzeyi durup izledim bir süre. “Yapmak istediğim çok şey var,” dedi. Keşke istediğimiz deseydi. Basit bir şeydi ama bana kendimi daha iyi hissettirirdi. “O yüzden haklısın,” dedi. “Zaten bana güvenilmez, değil mi? Bir aile kurmayı beceremeyeceğimi düşünüyor olabilirsin.”

“Söylediklerimden bunu mu çıkardın?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Yapmak *istediklerini* izlemek istediğim için en başından beri birlikteyiz biz. Sana güvenmesem bir şans daha vermezdim. Aile kurmayı beceremeyeceğini düşünsem zamanımı da harcamazdım inan ki. Çünkü hayallerimden biri de bu. Günün birinde sen perdeleri asarken çocuklarımızın bacaklarına dolanıp seni rahat bırakmadıkları bir evimizin olmasını çok isterim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu inanamayarak yüzüme bakarken. “Beni perde asarken mi hayal ediyorsun? Buna niye bu kadar sırtıyıyorum ki lan? Sıcacık oldu içim.”

“Gerçekten.” Başımı ağır ağır sallayarak onayladım onu. Dudaklarının kıvrımı silinmemek üzere aklıma kazındı. “Sen beni hiç hayal etmiyor musun?”

Gülümsemesi serseri bir hâl alırken masaya yaklaşıp sessini alçalttı. “Hımm... Bu tehlikeli bir soru.”

Koluna sertçe vurduğumda “Doruk!” dedim uyarı gibi. Yüksek ihrimalle kolu kızaracaktı. “İnsan içindeyiz ya...”

Kaşları imayla havalandı. “Olmasak sorun yok yani?”

Ona bir kez daha vurduğumda gülerek kolunu kaçırmaya çalıştı. Bir kedi dalaşındaymışız gibi kolunu yakalamaya çalıştım. En sonunda bileğimi yakaladı. Diğer elimle kurtulmaya çalışırken büyük avucu iki bileğimi birden kavradı ve kendine doğru çekmesiyle birlikte masaya doğru eğilmek zorunda kaldım. Tavana bakan avuç içlerime dudaklarını bastırdıktan sonra gülerek beni serbest bıraktı. Küçük çocuk çatal ve bıçakları bırakmak için masamıza geldiğinde yerimde doğruldum. Çocuk sırtıyordu ve bu beni utandırıyor. “Ayran mı içersin yenge?” diye sordu. “Doruk abime ayran getireceğim.”

“Ben de ayran alayım canım.”

Çocuk koşturarak uzaklaştı yanımızdan. Sonra elinde salata ve turşu tabağıyla geri döndü. Doruk bir şişe su açıp bardağa doldurdu ve bana uzattı. Ardından büyük bir dikkatle kenarda duran limonu salataya sıkıp biraz da tuz attı ve çatalıyla salatayı karıştırmaya başladı. Tabaklarımız önümüze koyulduğunda bizi karşılayan abi, elindeki küçük tavadaki yağı tabaklarımızın üzerinde gezdirdi. Doruk da ben de o uzaklaştığı gibi büyük bir açlıkla tabaklarımıza gömüldük.

Abarttığı kadar vardı. Daha önce de birkaç kez pideli köfte yemiştım ama hiçbirini buradakine benzemiyordu. Bu benim hayatımda yediğim en güzel şeylerden biriydi.

Kendi tabağından bana iki tane köfte eklemesi yaptı. Sesimi çıkartmadım çünkü yedim. Gerçekten köftesi çok lezzetliydi. Midemi tıka basa doldurduğumda tabağımın üçte biri duruyordu. Yemeye devam etmek istiyordum fakat şişmiş durumdaydım. Doruk, kalan pidelerimi kendi tabağına aldıktan sonra karşılığında kendi tabağından bana bir köfte daha uzattı. Doymuş olmama rağmen ağzımı açıp elinde tuttuğu çatala doğru eğdim başımı. Doruk daha doymamıştı. İkimizin de tabaklarını sıyırdı. Utanmasa dibine ekmek de banardı.

Ayağa kalktığımla düğmemin bağımsızlığını ilan etmesi an meselesiydi. Zor yürüyordum. Hesabı ödemesini bekledim. Bize servis yapan çocuğun cebine bahşiş bıraktığını görünce gülümsemeden edemedim. Yanıma döndüğünde elimi tuttu ve dükkân sahibi abiyle vedalaştıktan sonra arabaya doğru yürümeye başladık.

İkimiz de yediklerimizi sindirmeye çalıştığımızdan evine kadar yaptığımız yolculukta pek konuşmadık. Birlikte benim için hazırladığı *playlisti* dinlemeye devam ettik. Bir ara gözlerimi kapattım ve rüzgârın saçlarını savurmasının tadını çıkarttım. *Sunroof*, müthiş bir şeydi. Hem yandaki camları hem de orayı açınca arabanın içi çok güzel esiyordu. Bu yüzden

Doruk arabayı durdurduğunda aşağı inmek yerine birkaç tur daha atmak istedim.

Oturduğu sitenin otoparkına park etmiştik. İki dakikalık bir yürüyüşten sonra ise onun binasının önündeydik. Diğer binalar gibi ortalıkta değildi, köşede kalıyordu. Sitenin ortasındaki havuza biraz uzaktı ama basketbol sahasının hemen dibindeydi. “Burayı neden seçtiğini şimdi anladım,” dedim yeşil tel örgülerle çevrelenmiş sahaya bakarak. “Evine birkaç adım mesafede saha var resmen.”

“Aslında ben de emlakçıyla geldiğimiz gün gördüm orayı,” dedi. “Bilerek yaptığım bir şey değildi yani. Kaderinden kaçamıyorsun.” İşaret parmağını kaldırıp kapı şifresinin üzerindeki tuşlara basarken “1110,” dedi. “Apartmanın şifresi, haberin olsun.”

“Burası İstanbul değil,” dedim açılan kapıdan geçerken içime çöken hüznle birlikte. “Her kafama estiğinde evini basamam ki artık.”

“Bu, bana pek inandırıcı gelmedi,” diye karşılık verdi elini belime yerleştirip beni asansör kabinine sokarken. “Seni bir sinirlendirmeme bakar, anında kapımda bitersin.”

“Unut onu sen canım. Bir dahaki sefere zor bulursun sen beni. O yüzden uslu dur, canımı sıkma.”

Dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleşti. “Öyle mi canım?”

“Bak yine beni ciddiye almıyorsun. Gerçekten bozuşacağız.”

“Ama çok tatlı oluyorsun,” dedi. “Kendini biraz oturup izleyebilseydin keşke. Bence sen de çok eğlenirdin.”

“Sana kıyamadığım için sana gerçekten kızdığımı tam aktaramıyorum sanırım,” dedim sert bir sesle. “Bir kez sen benim yerime geçip kendini izlesen, sinirden küplere binerdin.”

Beni kolunun altına alıp başımın üzerine dudaklarını bastırdı. Asansörden sarılarak inmemizi sağladığında tartışmaya dönecek küçük diyalogumuzu kapıların arkasında bıraktık. Birlikte dairesine ilerledik. Anahtarını kilide takıp çevirdikten sonra aniden tek koluyla belimi kavrayarak ayaklarımı yerden kesti. Ayakkabılarımı tek eliyle ayaklarımdan çıkarırken sırtımı göğsüne yaslayıp gülmekten başka şansım yoktu.

Beni içeri kucağında sokmuş gibi oldu. “Bıraksana ya,” dediğimde bunu yapmak yerine bedenimi omzunun üzerine attı. Oyun hamuru gibi bir şeydim onun için. Beni istediği şekle sokarken hiç zorlanmıyordu.

“Sana ev turu attıracağım,” dedi. “Hep istiyordun ya!”

“Doruk!” Gülerek avucumu sırtına vurdum. “Baş aşağıyken istemi-yordum.”

“Detay vermedin,” dedi. “Evini gezmek istiyorum dedin. Evini kendi ayaklarımla yürüyerek gezmek istiyorum demedin.”

“Hangi insan böyle bir cümle kurar ki?” diye sordum.

Beni düşürecek gibi yaptığında saçlarım kalçalarından aşağı doğru daha da salındı. “Çok konuşma.”

Bacağına yapıştım. “Düşürme bak.”

“Manyak! Bıraksana bacağımı, ben tutuyorum seni.”

“Sen bırak asıl beni. Bir yerini sakatlayacaksın diye korkuyorum.”

“Seni bir düşürsem kafan kabak gibi yarılabilir ama sen ben sakatlanırım diye mi korkuyorsun?”

“Beni düşürmezsin,” dedim. “Bir ton kas yapıyorsun, tutuver bir zahmet.”

Belimden çekerek omzundan sarkan bedenimi önüne aldı. Sert hamlesine hazırlıksız olduğum için ayaklarımın üzerine aniden bırakılınca dengem bozuldu. Doruk, kolumu sımsıkı tuttuğunda göğsüm göğsüne çarptı. Başımı kaldırdım, başını eğdi. Aramızdaki boşluk bir nefeslikti ama sanki o boşluğa elektrik telleri döşeliydi.

Bir anlığına geçmemeyi denediğimiz hiçbir sınırı önemsemedim. İkimizden biri daima duracağımız yer konusunda daha dikkatli hareket ediyordu. Çoğunlukla bu görev Doruk’a kalıyordu fakat onun yeni evinin girişinde dikilirken ve burada ne kadar yalnız olduğu gerçeğiyle yüzleşirken hayatındaki bütün boşlukları kendimle doldurmak istedim.

Önünü arkasını düşünmeden içinden geldiği gibi hareket edebilen biri olsaydım onu öyle bir öpmeye başlardım ki bu sefer kendini tutma fırsatı bile bulamazdı. Tişörtünü kavrarsam yapacağım şey onu başından çekip çıkarmak olurdu. Ellerim, kaslarının arasında dolaşırdı. Çekim dayanılmaz bir hâl aldığı anda dudağımı ısırarak ulaşamadığım beynime sinyaller göndermeyi denedim. Böyle burun burunayken aklımdan geçirdiklerimi gözlerimden okuyabiliyor muydu acaba?

“Gerçekten beni mahvedeceksin,” diye fısıldadı, gözlerini zar zor açık tutarak. Biraz daha böyle durup birbirimize bakarsak kirpikleri titreyecek gibiydi.

“Seni mahvedebilir miyim?” diye sordum, dudağımın bir kenarı yavaşça kıvrılırken. “Sen Dorukhan Falay’sın, böyle bir şey mümkün mü?”

“Sen var ya,” dedi yavaşça. “Beni suya götürür susuz getirirsin. Bir bakışınla kendine kul köpek edersin. Üzerimdeki gücün minik ellerinle orantılı değil. Sen beni parmağında oynatır, bana adımı unutturursun.”

“Ben neymişim böyle ya...” diye dalga geçtim kendi kendime söyledikleriyle.

“Şimdi de sen beni ciddiye almıyorsun,” dedi çenemi kavrayıp dudaklarımın üzerine doğru konuşarak. “Bir gün alırsın. Hayallerden mi bahsediyorduk? Hiçbir şeyi senin kadar detaylı hayal etmedim ben. Hayaller, taslak düşüncelerdir ama ben seni birkaç kelimeyle taslakta bırakmadım. Senin için kafamda cilt cilt roman yazdım.”

Damarlarımda gezen kan yüz dereceymiş gibi yanıyordum. “Peki, ben ne zaman okuyabilirim?” diye sordum. Ondan uzaklaşmıyor olmam onu çıldırtıyordu. Afallamak yerine karşı atağa geçişimse aklını durdurmak üzereydi. “Ne zaman okuyacağım Doruk?”

“Benden emin olduğunda,” dedi ve bir adım geri çekildi.

“Beklentiye arttırıp duruyorsun.” Dilimle yanağımı şişirdim çünkü gülmemeye çalışıyordum. En sevdiğim şeylerden biri hiç şüphesiz onunla uğraşmaktı.

Omuzlarını kaldırıp indirirken ego dolu bir gülümseme yerleşti dudaklarına. “Seni doruklara çıkarmazsam Feza, bana da yazıklar olsun.”

Aklımda beliren görüntüleri gözlerimi kırpıştırarak göndermeyi denedim. Doruk, sanki onsuz kaybolurmuşum gibi elimi tutup bana evini gezdirmeye başladığı için işim kolaylaştı neyse ki. Bu ev, İstanbul’daki dairesiyle hemen hemen aynı büyüklükteydi. Birkaç tane hiç açılmamış koli, kenarda diziliydi. Hâlâ yerleşmeye çalışıyordu.

Koleksiyonu için ayırdığı odayı kendi odasından bile önce tamamen yerleştirdiğini görmüş olmak beni gülümsetti. “Bu rafları ben sabitledim,” dedi takdir bekler gibi omuzlarını kabartarak.

“Yalan söyleme. Onur abiyle ablanın Bursa’ya geldiği gün yaptınız bu odayı. Onur abi fotoğraf atmıştı kendi hesabından, oradan gördüm.”

“Sadece yardım etti bana,” diyerek kendini savunmaya geçti. “Yoksa ne anlar o? Tornavida tutmuşluğu mu var sanki?”

“Sen altyapıda boş zamanlarında teknik servis hizmeti sunuyordun tabii... Anlarsın tornaavidadan pensesen.”

“Elimden her iş gelir...”

İddialarına göre kolilerin hepsini üst üste koyup kendi taşımış, köşe koltuğu tek seferde sırtlayıp sekiz kat merdiven çıkarmıştı. Gülmemeye çalışarak onu dinlemeyi denesem de başarılı olamıyordum. Deli saçması şeyler anlatıp duruyordu.

En azından keyfi yerinde görünüyordu.

Belki de çok iyi rol yapıyordu, bilmiyordum.

Arkadaşlarından ayrılmıştı. Hayatı boyunca yalnızlığa alışkın olduğunu bana söylemiş olsa da daha önce hiç bu kadar yalnız kalmamıştı. Ailesi saydığı herkes ondan kilometrelerce uzaktaydı. Sıfırdan bir düzenin içinde, yarını belirsizken var olmaya çalışıyordu. Bu onun için çok zor bir durumdu ama yine de alışmayı deniyordu.

Çabasını takdir ediyordum ama tüm bunlar bir yerde patlak verecekmiş gibi hissediyordum.

Evinde yaptığımız geziye devam ettik. İki oda, bir salondtu. Odalardan birini yatak odası olarak kullanıyordu, diğerini de koleksiyonu için ayırmıştı. Yatak odasında yalnızca iki rafı dolu olan bir dolap vardı. Valizlerini boşaltmaya daha başlamamıştı, yalnızca gerekli eşyaları çıkarmıştı. Mutfığa geçtiğimizde burada hiç koli olmadığını fark ettim. “Her şeyi yerleştirdim sen geleceksin diye,” dedi. “Dolap için alışveriş bile yaptım.”

“Vay be...” Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. “Demek bundan sonra burada yaşayacaksın.”

“Sevdin mi?” diye sordu. “Hoşuna gitmeyen bir şey varsa değiştirelim. Mobilyaları beğendin mi?”

Mobilyaydı işte. Çok da dikkatli incelememiştim hepsini. Bu ev, yalnızca bir evdi. Yuva değildi. Doruk burada kendini yuvasındaymış gibi hissetmeyecekti.

“Çok beğendim,” dedim. “Çok güzel olmuş her şey. Tahmin ettiğimden daha çabuk yerleşmişsin. Sana yardım ederim sanmıştım ama geç kalmışım.”

“Yok ya, hallettim ben. Zaten çok eşya almadım, kolay oldu o yüzden.”

“Oyun konsolunu salonda göremedim. İstanbul’daki evden ilk alacağını düşündüğüm şey oydu. Tabii, ayakkabılarından sonra.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bekir yok, Lukas yok. Okan yok... Aras yok. Sarmaz ki. Kiminle oynayacağım sanki?”

“Yeni takımından da arkadaş edineceksin,” dedim. “Kendini gittiğin pideli köfteciye bile sevdirmişsin. Çok kısa zaman sonra bir sürü kişi olur etrafında burada da. Eminim ben.”

“Hiç kimseye ihtiyacım yok.”

“Biliyorum,” dedim. “Şu an sana her şey kötüye ilerleyecekmiş gibi geliyor ama...”

“Ne kötüsü?” dedi alay eder gibi. “Ben en iyisi olacağım.”

“Şampiyonluğunu hatırla.” Birkaç hafta öncesinin anıları zihninde canlansın diye bekledim. “En iyisi olman değildi önemli olan, bu anın değerini zirveye taşıyan şey yanındaki insanlardı. Aras da şampiyon olmuştu ama senin o geceki mutluluğun bir başkaydı çünkü yanında başarını seninle kutlayan bir sürü kişi vardı.”

Beni veya ailemi kastetmiyordum. Arkadaşlarını da kastediyordum. Yeni takımına karşı iletişime kapalı olması onun için büyük bir dezavantaj oluşturunurdu ve bunu görmesini istiyordum.

“Biliyor musun? “ Gözlerini benden ayırıp duvara çevirdi. “Bence hedeflediğin zirve için destek beklememen gerektiğini kabul etmelisin. Bir noktadan sonra yaptığın tırmanıştan sen sorumlusun. Yola kaç kişiyle başladığın, yolda kaç kişiyle karşılaştığın çok da önemli değil. Kendi savaşında tek başınasın.”

“Savaşlar tek kişilik olmak zorunda değil,” dedim. “Bir insanı çok sevdiğinde onun cephesini bile kendi cephenmiş gibi korursun çünkü.”

“Kastettiğim bu değil. Ben başaracağım, onlar izleyecekler. Kim-senin yanımda olmasına ihtiyacım yok, sadece herkesin televizyona bakmasına ihtiyacım var.”

“Kendini kanıtlamak artık senin için bir hedef bile olmamalı. Bunu zaten yaptın.”

“Boş versene. Kendimi kanıtlamaktan fazlasını yapacağım. Madem ben sorunlu biriymişim Feza, o zaman bırak da onlar için biraz problem yaratayım.”

Onlar, *herkeste*.

Anadolu Efes yönetiminde çatıştığı kişiler, anlaşmazlık yaşadığı eski koçu, onu anında satan bazı taraftarlar, onun hakkında devamlı olumsuz başlıklarla haber yapan spor kanalları, ortamındaki her lincine koşmak için hazır olda bekleyen tüm *hater*ları...

Dorukhan Falay, başarmak için dünyadaki herkesi karşısına almaya hazırды.

Bunu yaparsa kazandıklarını herkese izletebilmenin de bir yolunu bulmuş olurdu. Kendisine seyirci toplardı.

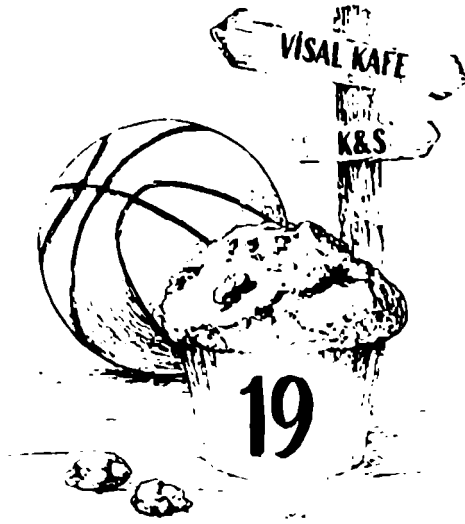
Ona bakarken hırsı uğruna göze alabileceklerinden korktuğum kadar gözden çıkarabileceklerinden de korktum.

Belki de ben, bu listenin başını çekiyordum.

Ama bu eskisi kadar umurumda değildi. Çünkü kendi gayelerimi gözetmeyi öğrenmeye çalışıyordum ve gözden çıkarıldığımı hisse-dersem ondan önce hareket edeceğimi biliyordum.

Bir kez daha Doruk beni görsün diye çabalayamazdım.

Onun cephesini daha fazla koruyamazdım çünkü kendi cephemde ilk defa bu kadar amaçladığım bir şey uğruna savaştaydım.

SON ÇEYREK

Dorukhan

*Maçın en güzel hareketi.
Maçın en iyi oyuncusu.
Haftanın en iyi smacı.
Basketbol Süper Ligi'nde ekim ayının oyuncusu.
EuroCup'ta haftanın oyuncusu.*

Kişisel antrenmanlarımdan kafamı kaldıramadığım bir Eylül ayından sonra Ekim ayı, benim için fırtına gibi geçti.

Kasım ayı, ondan da iyiydi.

Ve Aralık, hepsinden daha iyi bitecekti.

Üzerine koya koya gidiyordum. Yetmiyordu. Hiçbir şey beni tatmin etmiyordu.

Süper Lig'de Kasım ayının oyuncusu olma işini eski dostum Shaw Axel'e kaptırdım. Kaptırmamış olsaydım üst üste iki ayın MVP'si ben olmuş olacaktım. Önemli değildi. Kasım geçmişti. Önüme bakıyordum. Aralık'ı kimseye kaptırmak gibi bir niyetim yoktu. Ocak, Şubat ve Mart'ı da...

Gözüm, sezonun en değerli oyuncusu ödülünü almaktaydı.

Henüz Anadolu Efes'le normal sezondaki karşılaşmamızı oynamamıştık fakat Shaw ve diğerleri, ilk kez ayın oyuncusu olarak ilan edildiğimde teker teker beni arayıp tebrik etmişlerdi. Telefonu kapattıktan sonra yeni evimin balkonunda ağlamıştım.

Burada hiç mutlu değildim.

Hem de hiç değildim.

Prime dönemimi yaşıyordum. Her geçen gün oyunumu daha da geliştirerek ilerliyordum. Çıktığım her maçtan sonra gündem oluyordum. Sadece bir ayda *EuroCup* taraftarlarının tümünü benim kim olduğumla ilgilenecek hâle getirmiştım. Herkes, nereden çıktığını anlayamadıkları bu çocuğun lige damga vurması hakkında yorumlarda bulunuyordu. Adımı Anadolu Efes'le duymamış olan basketbolseverlere de Bursaspor'la duyurmuştum.

Mazhar Hoca'nın açık ara gözdesi, favorisiydim. Bunu kimseden saklamak gibi bir niyeti yoktu. Bazen bana çok bağıırıyordu, hatta bunun maçın içindeki anlarda yaşandığı da oluyordu ama günün sonunda beni bağrına basıyordu. Her röportajında adımdan övgüyle bahsediyor, beni dünya basınının önüne atmaktan hiç çekinmiyordu.

Devamlı manşetlerdeydim. Geçtiğimiz günlerin birinde Anadolu Efes formamla Shaw Axel'e sarıldığım bir fotoğraf kullanılarak hakkımda haber yapılmıştı. Haberi yapan kişi, yorumculuğuna herkesin çok güvendiği Uraz Dinçsoy ile röportaj yapmıştı ve onun ağzından duyduğu bir cümleyi başlıkta kullanmıştı.

EuroCup'in Shaw Axel'i: Dorukhan Falay

Uraz, Aras'ın babasıydı.

Shaw Axel'in ise yeri bende bambaşkaydı. Bu benim alınacağı bir şey değildi ama haber girildikten sonra Aras beni arayıp nasıl olduğumu yoklamıştı.

Kibar bir konuşma değildi. *Ne yapıyorsun sikik* diye başlayan bir konuşmaydı. *Sane ne lan göt* diye devam etmişti. Konunun kıyısından köşesinden dolanan Aras, sonunda ağzından baklayı çıkarıp haber başlığı canımı sıktı mı diye sormuştu. Babasının gölgesinde kalmaktan o kadar bunalmıştı ki babası benim adımı Shaw'ın gölgesine sakladığında buna alınıp alınmadığımı kontrol etmek için beni aramıştı.

Açık söylemem gerekirse asla beklemediğim bir şeydi bu.

Ve yine açık söylemem gerekirse Aras'ı sevmeye başlıyordum. Bunu asla açık söylemezdim, orası ayrı meseleydi.

Benimle iletişimi en çok sürdüren iki takım arkadaşımдан biriydi. Diğeri de Lukas'tı zaten. *Eski takım arkadaşım*, diye düzelttim içimden. Onları özlüyordum.

Bursaspor'daki ortam Anadolu Efes'teki aile ortamının binde biri bile olamazdı.

Herkesle ilişkim profesyonel düzeyde kalmıştı. Selamı sabahı eksik etmiyorduk ama hepsi bu kadardı. Aslında bu anormal bir durum değildi çünkü günün sonunda hepimiz iş arkadaşları sayılırdık ve bazıları için bu yeterli olabilirdi. Ama benim ilk kez başıma gelen bir durumdu.

Burada gece yarısı bir kavgaya karışsam götümü toplamak için *NBA2K* oynarkenki fotoğrafımızı *Instagram* hesabına atacak bir Bekir'im yoktu. Ablamı gördüğünde boynuna atlayıp ona *Duruk şöyle yaptı* diye çocuk gibi şikâyetlerde bulunacak bir Lukas'im da yoktu. Hocanın gözle-
rinin üzerimizde olmadığı zamanlarda birbirimize el hareketi çektiğimiz Aras'a da sahip değildim.

Çok yalnızdım.

Kafam kimseyle uyuşmuyordu. Sohbetler beni sarmıyordu. Ortamlarına girmeyi de denemiştim ama gerçekten benlik değildi. Hatta bir tanesi, az daha faciayla sonlanıyordu.

EuroCup'ta en güçlü rakiplerimizden birini kıyasıya geçen bir maçın ardından kendi taraftarımızın önünde yenmiştik ve sonrasında çocuklar, kutlama yapmakta ısrar etmişlerdi. Gittiğimiz alkollü mekân, pahalı bir yerdi ama belli ki diğerleri buraya aşınaydı. Herkes oldukça rahattı. Benim de parayla bir derdim olmadığından onlara uyum sağlamam uzun sürmemişti. İşler yolunda gidiyordu. O gün, takımla aramızdaki bağlarda ilerleme katedebileceğimi sandığım için kendimi akışa bırakmıştım.

Akış, felaketi getirmişti.

Kadromuz on yedi kişilikti fakat o gün o barda yedi kişiydik. Dört yabancı, üç Türk. Takım arkadaşlarımdan ikisi bar taburelerinde oturup yüksek ihtimalle tanıdıkları olan barmenle sohbet ediyorlardı. Pivot rotasyonumuzun en iyi iki oyuncusu, bir başka köşede bilardo oynuyorlardı. Ben ise geniş kırmızı koltukta, önümdeki Volim dolu bardağı çeviriyordum. Aklımdansa Aras piçinin Volimi sevdiği geçiyordu.

O kadar sıkılmışıyım ki abuk subuk şeyler düşünüyordum. Çünkü so-
lumda, en nefret ettiğim takım arkadaşım Tankut vardı ve sağımda da daha çok nefret ettiğim takım arkadaşım Samuel. Samuel şu 7 numaralı olardı. İlk *MVP* olduğum maçta beni kıskırtmıştı. O zaman rakibimdi ve onun yüzüne karşı *I am better* diye bağırdığım için o replikle anılmaya başlamıştım. Şimdi aynı takımdaydık. İkimiz de birbirimizi mümkün olsa bir kaşık suda boğardık ve dünyanın en sahte arkadaşlık rolünü yapıyorduk.

Hayır, o Aras gibi değildi.

Öyle insanlarla bir aradaydım ki Aras'ı mumla arıyordum.

Ama herifler yetenekliydi ve beklenmedik bir şekilde sahadayken müthiş bir uyum yakalıyorduk.

O gün, birlikte oturduğumuz masaya biri sarışın ve diğeri esmer olmak üzere iki kızın yürüdüğünü gördüğümde kalkmak için hareketlendim fakat benden önce Samuel ve Tankut ayağa kalktılar. Onlara uzaylı görmüşüm gibi tuhaf tuhaf baktım.

“Birader, takımı sırtlamaktan fıtık oldun ne zamandır,” dedi Tankut laubali laubali. “Biraz rahatlamaya ihtiyacın var belli ki. Keyfine bak. Takıl kafana göre. Biz şuralardayız.”

Samuel gevşekçe kızları selamlayıp elini Tankut’un omzuna attı ve sonra bana sırttı.

Ben hâlâ ne olduğuna anlam verememişken onlar uzaklaştılar ve yerlerini kızlar aldı.

Bana kız ayarlamışlardı.

Bana. Kız. Ayarlamışlardı...

Sarışın elini koluma koymadan önce aniden ayağa kalktığımda ikisi de irkildi. Bunu hareket eden omuzlarından anlamıştım. Yüzlerine bakmak aklımdan bile geçmemişti çünkü. Bunun kaba bir hareket olduğunu fark edince masanın etrafından dolanıp hâlâ koltukta oturan kızların karşısında ayakta dikildim. Gözlerim, önce sarışını ve sonra esmeri buldu. O kadar şok içindelerdi ki tek kelime edememişlerdi. Buna fırsat verdiğim de söylenemezdi. Keyiflerini kaçırmıştım.

“Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım,” dedim dudaklarıma ufak bir tebessüm yerleştirip. Boş boş yüzüme bakmaya devam ettiler. “Türkçe biliyor musunuz?”

“Sen Dorukhan Falay,” dedi biri. “*Basketball oynuyor sen.*”

Aklıma kaçırıacaktım. Bu kıızı nereden bulmuşlardı? Ben nereden böyle bir denklemin içine düşmüştüm? Temel fıkrası mıydı bu, bir kâbusun ortası mıydı?

İngilizce konuşmaya başladım. “Bir yanlış anlaşılma olmuş,” diye tekrarladım. “Benim bir kız arkadaşım var.”

Sorun olmayacağını söylediler.

Gözlerim kocaman açıldı ve sonra bu düşüncenin midemi bulandırışı yüzünden kaşlarım tiksintiyle çatıldı. “Hayır,” dedim. “Öyle değil. Ben birini aramıyorum. Tankut kendi kendine bir halt yemiş sanırım. Ona gidip neler olduğunu sorabilirsiniz çünkü benim haberim yok. Anladınız mı?”

Başlarını salladılar ama esmer olan, emin olup olmadığını sordu. Kibarlık buraya kadardı. Ceketimi alıp hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve masadan uzaklaşmaya başladım.

Gözlerim mekânda Tankut'u buldu. Dikkat çekici yeşillikte saçlara sahip olan bir kadının ağzının içine düşmek üzereydi. O kadın onu çiğ çiğ yer, donuna kadar alırdı muhtemelen. Umarım böyle yapardı. Yani, ben işimi bitirdikten sonra böyle yapmalıydı.

Gömleğinden kavradığım gibi onu kadının yanından çektim. Hoşnutsuz bir ifadeyle yüzüme döndüğünde omzunu silkerek tutuşumdan kurtuldu. Bana sert gözlerle bakıyordu. Keyfini bölmüştüm ve bundan rahatsız olmuştu. "Sen kafayı mı yedin?" diye sordum çünkü böyle bir şeyin doğrudan onun başının altından çıkacağını anlayacağım kadar tanımıştım onu. Belki de buraya çağırılmamın altında yatan sebep bile onun kafasının içinden geçirdiği aptalca şeylerdi. "Ne yapıyorsun amına koyayım sen? Niye kız ayarlıyorsun bana?"

"Sakin ol lan!" dedi şaşırarak. "Rica ederim!"

"Oğlum, vallahi elimde kalırsın bak." Müzik sesi, tartışmamızı gölgeliyordu fakat takımdakilerin bakışlarının bize döndüğünü gördüm. Benden büyük birini gözlerinin önünde dövmek üzereydim. Umurumda değildi. "Beni neden böyle bir durumun içine sokuyorsun sen? Sizinle oturmaya diye geldim ben sadece. Bir şeyler içeceğiz dedin bana."

"Hayatını yaşamıyorsun." Kendimi çok zor tutuyordum. Alkollüydü ve ağzını yayarak konuşuyordu. Gördüğüm en karaktersiz adamlardan biriydi. Onu basketbola hiç yakıştırmıyordum. Bana göre basketbolculuk, yalnızca performansla değil karakterle anlam kazanırdı ama onun gibi birinin bu spor dalına tutunup bir de Bursaspor gibi bir kulüpte kendine yer bulmasını anlayamıyordum. Birlikte oynadığım birinin özel hayatında neler yaptığının beni ilgilendirmemesi gerekirdi. Bu, profesyonel olmayan bir davranıştı fakat istemsizce ön yargılarım onların özel hayatlarına göre şekilleniyordu. Tankut'tan tam da bu yüzden gram hoşlanmıyordum. "Biraz partilesen ölmezsin Dorukhan. Senin de ihtiyaçların var. Ben burada seni düşünüyorum biraderim."

Yumruğumu yüzüne geçirmemek için kendimi çok zor tutuyordum. "Benim bir kız arkadaşım var," dedim üzerine basa basa. "Ve ilişkiye ucundan köşesinden zeval getirecek tek bir hareketin daha olursa yemin ediyorum seni bu takımdan yollamanın bir yolunu bulurum Tankut."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Senin manitan mı var lan? Ne zamandan beri?"

“Feza’yı bilmiyor musun?”

“Nereden bileyim ben mal?”

Feza’yı bilmeme ihtimali var mıydı?

Anadolu Efes’in güvenlikleri bile tanırdı Feza’yı. Şimdiki takım arkadaşım, nasıl sevgilimden habersiz olabilirdi? Bunun için mağarada falan yaşıyor olması gerekirdi. Gerçi konu Tankut olduğunda bundan hiç emin olamazdım. Adam medeniyetten oldukça uzak bir kişiliğe sahipti.

“Bahsetmedin hiç,” dedi. “Magazinden falan biriye takip etmemi ben öyle şeyleri. Tek ilgi alanım kadınlar, biliyorsun. Bir de geçimimi sağlamak için basketbol oynuyorum.”

Pezevenk, üç numaralı pozisyonda çok da iyi işler çıkarıyordu.

Onunla tartışmayı bırakıp barı terk etmiştim. Takım arkadaşlarımla olan ilişkiye son bir şans verdiğim gün oydu. Bir daha Tankut’un olduğu ortamda oturup kahve bile içmemiştim.

Her şeyin bitmesi, tek bir fotoğrafa bakardı. Birisinin rastgele çektiği bir fotoğrafta yanımda iki kızın olduğunu görseler oradan toplamak çok zor olurdu. Yükselişteki kariyerime ket vurmak gibi bir niyetim yoktu. Ben de kendi başıma basamakları tırmanmaya devam etmiştim. Arkadaş edinmem şart değildi. Yalnız olmak, en iyi bildiğim şeylerdendi.

Yaşımın ya da sahip olduklarımin bir önemi yoktu. Günün sonunda yirmi yaşında biri olarak o evde tek başıma uyuyordum. Başım sıkışsa yanına gidebileceklerim listesindeki herkes İstanbul’da kalmıştı. İstanbul’a da maçlar haricinde pek yolum düşmüyordu. Daha doğrusu, düşemiyordum.

Hayatımda bu kadar yoğun tempoya sahip olduğum başka bir dönem hatırlamıyordum. Boş gün diye bir şeyim kalmamıştı. Takımla antrenmanım olmadığında bireysel antrenman yapıyordum. Bazen bu anlardan kısıp davet edildiğim programlara katılıyordum. Sayıları her geçen gün artıyordu. Medyada tanınır bir yüz hâline gelmiştim. Spor muhabirleri, köşe yazarları, sponsor markalar... Hepsini peşime takmıştım.

Geçen ay *YouTube*’ta toplam kaç içeriğimin yayınlandığını bilmiyordum. Son oynadığım ayakkabı reklamında gün yeni aydınlanırken basketbol sahasında ip atladığım bir sahne çekmiştik. Üzerimde tişört yoktu ve bu bile beni uzun bir süre gündeme oturtmuştu.

Kendime getirdiğim sınır yüzünden bir süredir olabildiğince uzak duruyordum sosyal medyadan. Beni kötü etkileyebilecek her şeyden uzaklaşıyordum çünkü yeterince kötüydüm.

Duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

Adım bağırlıyor, tezahüratlar yapıyor, Teksas tribünleri herkesi gaza getirip bana neredeyse her maçtan sonra üçlü çektiriyordu.

Üçlüyü çektiriyor, soyunma odasına gidiyor ve herkes üzerini değiştirene kadar bekliyordum. En son ben üzerimi değiştiriyor ve salondan çıktığım gibi doğrudan evime dönüyordum.

Kameralara gülümsüyor, çekilen içerikler sırasında kahkahalar atıyordum ve sonra arabama binip bir şarkı açıyor, yorulana kadar şehri boş boş turluyordum.

Mutlu değildim.

Bir türlü mutlu olamıyordum.

Rol yapmak konusunda çok başarılıydim. Hiç kimse benim için işlerin iyi gitmediğini söyleyemezdi. Kimsenin ağzına laf vermezdim. Yüzüme taktığım maske, her zamankinden en az on kat daha sağlamdı.

Anadolu Efes'le biten sözleşmemin ardından düşüşümü izlemek için başıma üşüşen akbabalarım vardı. En büyük motivasyonum da onlardı.

Başlarda anlayamazdım. Nefret ettiğinizi söylediğiniz bir insandan gözlerinizi ayıramıyor olmanız, bana bir hastalık gibi gelirdi. Sonradan anlamıştım ki bu zaten anlam aranmaması gereken bir haset şekliydi. Sahip olduklarınızın kıskançlığı yüzünden gözü dönenler, düşeceğiniz anı dört gözle bekliyorlardı.

Bin kez düşsem birini bile kimseye göstermeyecektim.

Zaten istatistiklerim, anlatmasını düşlediğim her şeyi anlatıyordu hakkımda. 20 yaşında bir genç, ligi kasıp kavuruyordu. Durdurulamıyordu. Önlenemiyordu. *EuroCup*'ta serbest atış yüzdesi en yüksek kişiydim. Yalnızca Türkiye'deki taraftarlara değil, Avrupa'daki taraftarlara da göstermek istediğim bir şey vardı çünkü.

O kadar kusursuz olacaktım ki eleştirecek bir şey bulamayacaklardı.

Sitenin içindeki basketbol sahasında kan dolaşımımı yok etmek pahasına kollarımı kaldırıp arka arkaya kaç kez serbest atış denediğimi bilemeyeceklerdi ama ligdeki yüzdemi bileceklerdi. Tek rakibim kendimdim. Bir gün otuz tane atışı arka arkaya isabet ettirirsem antrenmanımın bitmesine izin veriyordum. Diğer gün bu sayıyı kırk yapıyordum. Eğer maçların herhangi birinde serbest atış kaçırsam kendimi cezalandırıyor ve aralıksız yüz tane şut sokmaya çalışıyordum.

Diğer takım arkadaşlarımdan daha genç olabilirdim ama ortaya koyduğum oyun sayesinde kendi ellerimle kazandığım saygılarına sahiptim.

Dorukhan Falay'a pek çok şey diyorlardı ama bu defa sorunlu diyemiyorlardı. Çünkü bana ihtiyaçları vardı.

Bugün maçı yoktu. İspanya deplasmanından kalma yorgunluğumu hâlâ üzerimden atmış sayılmazdım. () maç inanılmaz bir eforla oynamıştım ve o zamandan beri doğru düzgün dinlenme fırsatı bulamamıştım. Bu yüzden çok uzun zaman sonra kendime *off-day* ilan ettim. En son ne zaman bir bardak çay alıp koltuğumda arkama yaslanarak oturduğumu bile bilmiyordum. Yarın akşam yeni bir sponsorluk görüşmem olacaktı. Fazlasıyla tanınan bir marka, erkek parfümü reklamı için üç sporcu arıyorlardı. Menajerim, kesinlikle kaçırmamam gereken bir teklit olduğu konusunda ısrarcı olduğu için yarın onlarla görüşecektik.

Dümdüz araba sürerken duvarlara asılan afişlerde ya da büyük reklam tabelalarında kendimi görmek garip hissettiriyordu. Bir yanım bugünler için çok beklediğimi söylerken diğer yanım, tüm bu yeni şöret havasından oldukça rahatsızdı. Alışverişe giderken başıma şapka takıp koyu renk giysiler giymeyi tercih etme sebebim buydu. Bazen dikkat çekmeye yeyim diye ayakkabılarımı bile düz renk giyiyordum. Bu benim pek alışkın olduğum bir durum değildi. Renkli spor ayakkabılarını tercih ederdim.

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmayı denedim. Kendime zarar verecek her şeyden uzak durmak konusunda ciddiydim. İnadım yüzünden kendimden bile uzak durduğum oluyordu. Akıl sağlığını tek başıma korumam gerekiyordu ve bunun için yeni yöntemler geliştirmiştım. Mesela arada papatya çayı, melisa çayı, yeşil çay gibi eksantrik şeyler içiyordum.

Bugün o günlerden biri değildi. Demlediğim dümdüz tavşan kanı çayımı içmek için bir kupa çıkarmak niyetiyle elimi rafa uzattım. Parmaklarım, bir kartona çarptı. Başımı eğip rafın içine diktim gözlerimi. Yanlışlıkla Feza'yla tanıştığımız ilk gün bana kahve hazırladığı bardağı tutmuştum. O bardağı o günden beri saklıyordum. Rengi solmuş, eskimiş ve yıpranmıştı. Rafın arka köşesinde, diğer yeni bardaklarıma göre geride kalmıştı. Sanki unutulmuş gibi duruyordu.

Zihnimin ortasında bir rahatsızlık hissi patlak verdiğinde bunun sebebini düşündüm bir bardak almak yerine. Kaynayan çay suyunun sesi, kafamın içindeki gürültü kadar etkilemiyordu beni.

Bir şeyler eksikti.

Elimi tezgâha uzattım ve mermeri sıktım. Bugün Feza beni aramamıştı. Dün de konuşmamıştık. Günaydın ya da iyi geceler mesajı aldığımlı hatırlamıyordum.

Şakağımda bir damar, kuvvede atmaya başladı ve gözlerimin önü bir saniyelğine karardı.

Onunla en son ne zaman konuştuğumu hatırlayamıyordum.

Yutkunduğumda yüzümü ekşittim. B12 değerlerime baktırmam gerekiyordu. Herhâlde bir şeyleri kaçıırıyordum. Çünkü en son üç gün önceki *EuroCup* maçından önceki gece konuşmuş olamazdık.

Konuşmamızı kafamda yeniden canlandırmayı denedim.

“Ne yapıyorsun?”

“Otele girdim yeni. Odam tek kişilik. Lukas delisi olmadan kalmaya alışamadım hâlâ. Aşırı yorgunum bu arada. Gözlerim kapanıyor güzelim. Direkt uyuyacağım.”

“Doruk...”

“Hemen uyuyacağım ki bir an önce yarın olsun ve maçta yirmi sayıdan fazla atabileyim.” Aynı anda konuşmuştuk. O sustuğu için kaldığım yerden konuşmaya devam ettim. “Yirmi iki hedefliyorum. Serbest atış zaten kaçırmayacağım. Üç dört tane de üçlük isabet ettirsem... Çok rahat geçerim o barajı.”

Lafımı böldü. “Seninle bir şey konuşmam gerek.”

“Son zamanlarda yükselen formum hakkında mı?” Gülmüştüm. “Biliyorsun, her sayı senin için.”

“Doruk, seninle yüz yüze konuşmam gereken şeyler var.”

“Ben İspanyada’yım.”

“Biliyorum,” dedi sabır çeker gibi bir sesle. “Ama...”

“Dönünce konuşuruz, olur mu?” Esnemiştim. “Odaklanamıyorum. Maç bir geçsin, programıma göre ayarlayalım. Sen mi gelirsin ben mi geleyim?”

Ne konuşmak istediğini bile sormamıştım.

O da ertesi gün konuşup ayarlayalım demiş, telefonu kapatmıştı.

Bana, ona müsait olduğumda dönmemi söylemişti.

“Siktir!” dedim. Kendime hâkim olamadım ve elimi yüzüme çarptım.

“Siktir, siktir, siktir... Aramadım kızı. Ağzıma sıçacak.”

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Üç gün boyunca konuşmamamız kadar normal bir şey yoktu. Benim yüzümdendi. Ona arayacağımı söyleyip aramamıştım. Bana bir mesaj bile atmamış olmasının sebebini düşünüyordum bir de.

Gerçekten, tam bir geri zekâliydim.

Nasıl Feza’yı aramayı unutabilirdim?

Ona ne konuşacağımız hakkında hiçbir şey sormadan nasıl o telefonu kapatmış ve kıcıımı dönüp uyuyabilmişim o gece?

Cevap belliydi. Ertesi gün karşılaşacağımız rakip takımın içinde *EuroCup*'ta devamlı benimle mukayese edilen yaşıtım bir oyuncu vardı ve tek derdim, ondan daha fazla sayı atarak hangimizin daha iyi olduğu yönündeki tartışmaları sonlandırmaktı.

Tezgâha kupa çıkarmadım. Kaynayan çayın altını kapattım. Masanın üzerindeki telefonuma Feza'yı aramak için uzandım fakat telefonum aynı saniye çalmaya başladı. Bir anlığına onun beni aradığını sandım. Ekranda Aras'ın adını gördüğümde ise hayal kırıklığına uğradım.

Oldu, bir de kız beni arasaydı!

Üç gündür onun sesini duymadan nasıl yaşadığımı bile bilmiyordum. Bunun için elimdeki tek mantıklı açıklama komaya girmem olurdu ve sıkığının komasına falan da girmemiştım. Bir akıl tutulmasında olduğum barizdi.

"Ne var?" dedim telefonu sinirle kulağıma götürerek. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu ama Aras beni bu saatte durduk yere aramazdı. Bu yüzden önemli bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Telefonu açtıktan bir saniye sonra açtığıma pişman olmuşum. Niye açmıştım ki sanki? Feza'dan daha acil ne olabilirdi? Niye böyle saçma sapan davranıyordum? Aras'ın aramasını cevaplamasam ölmezdi. Acilen Feza'ya ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekliydi. Konuşmasına izin vermeden "Kapatıyorum Aras," dedim. "Döneceğim sana sonra."

Sözümü kesip "En son ne zaman Feza'yla konuştun?" diye sordu.

Bu, donup kalmama sebep oldu. "Sana ne bundan?" Sesim sertti. Başıma korkunç bir ağrı saplanmıştı ve kalbim, olacakları hissetmiş gibi kasılmaya başlamıştı.

"Oğlum, Devin'in peşinde köpek olmaya devam ediyorum biliyorsun. Az önce yanındaydım. Dün ne yaptığını sordum, havaalanındaydım diye kaçırdı ağzından. Dün sabah sorduğumda bana Feza'yla görüşeceğini söylemişti. Ben hiçbir şey anlamadım amına koyayım."

Havaalanı ve Feza'nın neden aynı paragrafta geçtiğini anlayamıyordum.

Feza Bursa'ya gelmek için otobüs kullanırdı.

Ayrıca *dün* diyordu. Dün yola çıkmış olsa şimdiye yüz kez burada olurdu. "Kapat," dedim. "Haberim yok. Havaalanına başka bir şey yüzünden geçmiştir Devin. Feza'nın orada ne işi olsun?"

"Olsa bilirdin," dedi düşünceli bir sesle. "Yani Devin bana yalan mı söylüyor? Niye yapsın ki bunu?"

“Oğlum, şu an dramlarınla hiç uğraşamayacağım. Ararım ben seni sonra. Kapatmam lazım.”

Kapattım ve hemen Feza’yı aradım.

Açmadı.

Normaldi. Ben olsam ben de açmazdım. Büyük hayvanlık yapmıştım. Ama eğer bana bir fırsat verirse kendimi açıklardım.

Neyi açıklayacaktım? Hiçbir mantıklı sebebim yoktu.

Kendimi boğmak istedim. Bir kere daha aradım. Sonra bir kere daha. En kötü ihtimalle böyle arka arkaya ararsam bana bir şey olduğundan korkup açar diye düşünmüştüm. Ya da görmüyorsa bu kadar cevapsız çağrıdan sonra mutlaka bana dönerdi. Onu tanıyordum, kesin dönerdi. Tam rehberden sırayla diğer Falezleri aramaya başlayacaktım ki zil çaldı.

Güldüm.

Evime kimse çıkıp kafasına göre gelemeyeceğine göre böyle habersiz kapıya dayanabilecek tek bir kişi vardı. Feza, ağzıma sıçmak için yüz yüze konuşmamızı beklemiş olmalıydı. Bunun için ona minnettardım. Böylece ayaklarına kapanıp özür dilemek için fırsatım olacaktı.

Kapıyı onu görme ümidiyle açtığımda karşımda ne yazık ki onun bana kızdığı için kızaran suratıyla ya da en içine bakmaktan çok keyif aldığı güzel gözleriyle karşılaşmadım. İri yarı, sakallı, kargocu bir adamdı gelen. Üzerinde turuncu bir kıyafet vardı, elinde de kahverengi bir paket tutuyordu.

“Dorukhan Falay,” dedi paketin üzerindeki ismi okuyarak. Kafasını kaldırdı, şöyle bir bakıp yeniden eğdi ve bu defa bana bir kâğıt parçası uzattı. “Şuraya bir imza.”

Kargocu bir an önce beni yalnız bıraksın diye gösterdiği yere imza attım ve bana uzattığı paketi alıp kapıyı arkamdan kapattım. Ne geldiği umurumda değildi, ta ki onu masaya bırakmak için ilerlerken üzerinde Feza’nın adının yazdığını görene kadar.

O kadar gerildim ki bacaklarım daha fazla tutmayacak gibiydi. Neler olduğunu düşünmek istemiyordum. Neler olduğunu anlamak istemiyordum. Bu anı yaşamayı sürdürmek istemiyordum. Sadece Feza’nın sesini duymak istiyordum.

Önümdeki orta sehpanın üzerine paketi bırakıp koltuğun ucuna oturdum ve telefonumu da paketin yanına bıraktım.

İçinde bir canlı bombanın olduğunu bilseydim muhtemelen şu an daha az stres içinde olurum. Feza bana ne göndermiş olabilirdi ki? Paketi

açtığımda yüzüme doğrudan yumruk atacak bir oyuncak çıkarsa ona kesinlikle hak verirdim. Sağlam bir dayağı hiç bu kadar hak etmemiştim

Kahverengi paketi yırtarak açtığımda beni aynı renk bir karton kutu karşıladı. Bu bir hediye değildi. Onun hediyesi, böyle renksiz bir kutunun içinde gelmezdi bana. Kenarı köşesi süslenmiş, bir yerlerine kurdeleler bağlanmış olurdu. Feza rengârenk bir kişilikti. Karton kutularla işi yoktu.

Kutunun kapağını parmaklarım titreyerek açtım ve tam da o an, dünyam başıma yıkıldı.

İçinde kol saatim vardı.

Onu görmek için bahanem olsun diye avucunun içine bıraktığım siyah kol saatim, evime kargolanmıştı.

Saati elime aldım ve parmağımla ekrana dokundum. Arka planı birlikte değiştirdiğimiz gün, dün gibi hatırımdaydı. Feza'nın omuzlarımda olduğu bir fotoğraf koymuştuk oraya. İstanbul'daki evimin yakınlarındaki basketbol sahasında, ona hediye ettiğim formam üzerindeyken çekmiştik o fotoğrafı. Arka plan artık o fotoğraf değildi.

Ve ona hediye ettiğim formam da kutunun içindeydi.

Aklımı kaçırarak gibi olurken onu elime aldım. Katlanmış formanın arasından bir kâğıt parçası ayaklarımın dibine düştüğünde hayretle "Hayır," dedim. "Hayır lan. O kadar da değil."

Evime bir veda mektubu göndermiş olamazdı.

Sadece üç gün konuşmamıştık. Bu düzeltilemeyecek kadar büyük bir problem değildi. Yüz yüze konuşurduk ve hallederdik. Her şeyi halledebilirdik. Hiçbir şeyin bitmesi gerekmiyordu.

Tüm bunların bir kamera şakası olduğunu umarak eğilip kâğıt parçasını aldım yerden.

Bu gerçekten bir mektuptu. Zarfa bile koyulmamış, öylece kutunun içine fırlatılmış bir mektup...

Sıkıttım yumruğumu alnıma bastırdım. Aynı anda yüz farklı duygu hissediyordum. Kafayı yemek üzereydim. Aklımı çoktan kaybetmiştim. Öfkeliydim, bitkindim, âşıktım ve çok korkuyordum.

Üç gündür ulaşmadığım o kızın bana ne yazmış olabileceğinden deli gibi korkuyordum.

Aras, havaalanı demişti.

Feza bir yere mi gitmişti?

◆ AZRA IZGÖNER

Bakışlarım, harflerin üzerine gezmeye başlarken boğazıma oradan asl ayrılmayacak koca bir yumru oturdu ve okuduğum her bir satırdan sonra gözlerim daha da doldu.

Selam. Aslında ulaşmaya çalıştım ama çok fazla şırpın-
mama rağmen sesim bir türlü gitmedi sana.

Birkaç şey anlatmak istiyordum ve son çareyi mektup yazmakta buldum. Bence de hâlîm içler acısı. Bu sıralar kafanı dinlemek istiyor gibisin fakat son kez konuşup sonra sana istediğin sessizliği sunacağım, buna emin olabilirsin.

Bu konuşmayı yapmayı o kadar çok erteledim ki Hepsi de senin yüzündendi. O yüzden çok şey birikti. Eğer söyleyeceklerim umurundaysa şaşkınlıktan dilini yutmaman için baştan uyarmak istedim seni.

Four Quarter²⁵ adında kendi yaptığım tatlıları sattığım bir işletme sitesi kurdum internet üzerinde. Henüz çok basit, çok yüzeysel bir şey ama bir süredir onu geliştirmeye çalışıyorum. Her zaman dört çeyreklerde gelirdin Visal'e. Dikkat etmiş miydin bilmiyorum. Artık benim hakkımda hiçbir şeyin dikkatini çektiğini sanmıyorum. Basketbolun dört çeyrekten oluşan bir oyun olması, senin altyapıdaki forma numaranın dört, şimdiki numaranın ise on beş olması.. Kurduğum işletmeye ilk önce seni işledim ama bunu sana bir türlü söyleyemedim bana fırsat vermediğin için.

Birkaç haftadır bana nasılsın diye bile sormadın. Gününü anlattın, dinlememi bekledin ve telefonu kapattın. Yüksek ihtimalle farkında değildin çünkü bunu farkında olarak yaptıysan bu senin içinde sana dair sevdiğim hiçbir şeyin kalmamış olacağı anlamına gelir ve ben böyle bir şeyle yüzleşmekten çok korkuyorum.

İşletmemin logosunda kararsız kaldığım gün görüntülü ara-
mıştım seni bir hevesle, keşke bana dönseydin. İlk siparişimi

İng. Dört çeyrek

aldığımda delirmek üzereydim ve aşkım diye mesaj atmıştım sana, ertesi gün cevap verdin. Biliyor musun, meşgul olduğumu bildiğim için hiç kırılmamıştım. Yani, oyle davranmıştım. Kırılma mışım gibi. Ayağına bağ olmayayım diye varlığımı azaltıyordum hatta ilgi bekleyen şımarık bir kız olamazdım. Sen her hafta MVP olurken ve adını herkes manşetlerde anarken bana zaman ayırmanı beklemiyordum. Hirsını ve başarmanın gerek en leri en iyi bilen kişilerdendim çünkü.

Ama artık "on beş sene" oyunumuzda yanında beni görmek istediğini düşünmüyorum. Dorukhan, Madalyaları, kupaları ısıtıyorsun. NBA'yi belki Herkesin seni konuşmasını, el üstünde tutulmayı, insanlara en iyisi olduğunu göstermeyi, şöhreti ve şöhretin getirdiklerini, basketbolla ilgili diğer her şeyi. Sen bunlar için yaşıyorsun. Hepsini başaracaksın, bunu biliyorum ve seni her zaman destekleyeceğim, buna söz veriyorum.

Ben de ünlü bir şef olmak istiyorum. Bana aşıladığın cesaret için her zaman minnet duyacağım sana. Kazandığım bir yarışma sonucu İtalya'dan staj daveti aldığımda söylemek istediğim ilk kişi sendin.

İtalya'dan staj daveti aldım.

Ben... İtalya'dan...

Vizeye başvurdum. Bir sürü şeyle uğraştım. Hiçbir şeyden haberin yokken ben neler yaptım. Senin ruhun bile duymadı.

Şaşıyor musun? Şaşıрма!

Çok sık görüşemiyor olmamızı normal karşılıyordum çünkü ikimiz de gerçekten çok yoğunduk ama benim sana ayıracak vaktim hep vardı. Bir şekilde, senin için hep buradaydım.

Gel gör ki geçtiğimiz ay iki hafta boyunca kendi kendime seni test ettim ve o testin sonucunda ilk mesajların neredeyse tümünü benim attığımı fark ettim. O zaman bitirmem gerekirdi ama beni bilirsin, sana sonsuz bir tolerans gösterebildim.

Zaten sen de bu yüzden bu kadar rahattın. Nasıl olsa hep vardım.

İşler çığırından çıkıyordu ve senden sakladıklarım.. Aslında buna saklamak da denmez ki sana söyleyemediklerimi diyeyim.. İçime yük yapıyordu. Hâlâ her şeyi seninle paylaşmak istiyordum. Ama sana kırgındım. Kırgın olduğumu anlamamı bekliyordum.

Kısa mesajlarım bile sorun olmadı sana. Ben kısa mesaj atmam ki Doruk. Hep çok konuşurdum.

Anlamadın işte. Anlamadın. Senin için bu kadar mı yoktum?

Beni hiç mi özlemiyordun?

Biliyor musun? K&S aracılığıyla davet aldığım bu fırsat için aslında o kadar da acele etmem gerekmiyordu fakat ben bir an önce gitmek istedim. Çünkü kafamın içinde ettiğimiz kavgalarda bile seni aklayamamaya başlamıştım. Defolup gitmemdi doğru olan.. Böylece sonunda benden kurtulurdun.

Ama yine dayanamadım ve yüz yüze görüşelim dedim sana. İçimde son bir umut kalmıştı.

Senin ise o kadar umurunda değildi ki.. Ciddi bir şey olduğunu bile düşünmedin muhtemelen. Konuyu sormadan uyudun. Sonra bana dönmedin bile. Sorun yok. Uykunu aldın ve ertesi günkü maçta 25 sayı attın. Harikaydın, tebrik ederim.

Aklıma ne geldi biliyor musun? Senden duyduğum ve kulağıma küpe yaptığım bir söz Hayat dersimi veren kişinin yeni hayat dersim olması ne acı.

'Senin bir uzvun saydığın, belki de sadece ayak bağıdır. Ondan ayrılmadan bilemezsin.'

Bana böyle söylemiştin.

Benim ayak bağı galiba sensin Doruk.

Bir şeylerden vazgeçmem sana göre çok zordu çünkü bunu daha önce hiç denememiştim. Bunlar senin benim hakkındaki tespitlerindi. Sanırım denemem, bu kez ikimiz için de

gerekli olan şey. Her zaman vazgeçilen olduğunu söylediğin kısım yüzünden bunu yapmayı hiç istemiyor olsam da bensiz de yoluna gayet iyi devam edebildiğini görüyorum.

Uzak mesafede yapamayacağını söylediğinde direten bendim. Hata benim. Özür dilerim..

Seni dinlemeliydim.

Beşiktaş maçı için takımla İstanbul'a geldiğinizde beni görebilecek vakit bulamadın. Kabul etmelisin, sorunun mesafeler değil. Artık derdin de ben değilim.

Bir şeyler çoktan bitmişti senin için, sadece noktayı benim koymamı bekliyordun sanırım.

Saatini sana geri veriyorum çünkü bana gelmek için bir bahane kalsın istemiyorum. Kendi isteğinle gelmeni çok istemiştım. Gelmedin.. Olsun. Sen önemseydiğin maçların uzatmalara kalmasına izin vermezsin ve ben son zamanlarda ilişkımızda uzatmaları oynadığımızı hissediyorum.

Sadece, nereye kadar gidebileceğimi deniyordum. Tek taraflı bir çaba, bizi buraya kadar getirdi. Nasıl demiştin? Burası ayrılacağımız yer.

Bu sefer ben bitiriyorum.

Bu arada topu bacaklarımın arasından geçirerek *dribbling* yapmayı da öğrendim. Eğer merak ediyorsan asla izleyemeyeceğimi sandığım Supernatural'ın final bölümünü de senin uykun olduğunu söyleyerek benimle konuşmadığın gece bitirdim ve çok ağladım, Dorukhan.

İstedığın gibi, seni bir gençlik aşkı olarak hatırlayacağım ama kalbimin ne kadar kırıldığını da unutmayacağım.

Kendine çok iyi bak olur mu? Biliyorsun, aklım kalır. Yani umarım biliyorsundur..

Hoşça kal, Dorukhan. Falay...

-Feyza

Gözlerimin önünde bulanıklaşan harflere rağmen elimdeki mektubun her bir kelimesini tekrar okudum. Sonra tekrar ve sonra tekrar...

Gözlerimi kapattım.

"Düşündüğünün aksine herkesin seni bırakmayacağını kanıtlayabilirim sana."

Gözlerimi açtım.

"Biri için vazgeçilmek olmaksa derdin, benim için zaten öylesin."

Derin bir nefes almaya çalıştım.

"Bir takım değilim ben. Annen de değilim."

O nefesi geri vermek için çabaladım.

"Burada her zaman yerin olacak, yemin ederim."

Sonunda bunu da yapmıştım, onu benden vazgeçecek hâle getirmiştim.

İtalya diyordu. Staj daveti almaktan bahsediyordu. Nasıl haberim olmazdı? Dünyadaki en mutlu insan ben olurum eğer duysaydım. Öğrenmem gerekirdi. Bunu bilmem gerekirdi. Yeni işletmesinden heyecandan delirerek bahsedişini dinlemeli; onu, uçağına ben bindirmeliydim.

Bu, başarılarını izlemenin en boktan yoluydu.

O, benim her adımda oradaydı ama kendisi adımlarının tümünü tek başınayken atmıştı.

Gözümünden akan lav gibi bir damla yaşın altında acıdan çok gurur vardı.

İtalya'ya gitmişti. Nedenini, nasılinı, bunun gerçekleşmesi için nelerle uğraştığını bilmiyordum ama Feza'yı o küçük kafeden çıkarabilmek için bile bir ton dil dökmem gerekmişti. Şimdi kendi isteğıyle hayalinin peşine takılmış durumdaydı.

Orada tek başına ne yapacaktı?

Bunu bile göze almıştı.

Hiçbir zaman yalnızlığı tatmayan bir kızı o kadar yalnız bırakmıştım ki belki de tek başına olmaya çoktan alışmıştı.

Kendime duyduğum nefret içime daha derin bir yuva kazarken onu kaç kez ararsam arayayım telefonumu açmayacağını biliyordum. Son ciddi kavgamızdan bu yana, beni bırakmamak için ne kadar direndiğini göz önünde bulundurduğumda bir daha asla bunu yaşamayacağımızı sanmıştım.

Benden ayrılacaksa bile gürültülü, bağıra çağıra ettiğimiz bir kavganın sonunda olur sanırdım bu. Sessizce terk edilmek, hesaplarımın arasında yoktu.

Her şeyi yüz yüze konuşmak, her kavgayı yüz yüze etmek istediğimi ona defalarca kez söylemiştim ve o, ayrılmaya karar verdiğinde bile bu isteğime saygı duyduğu için beni arayıp yüz yüze görüşmek istediğini dile getirmişti.

Peki ben ne yapmıştım?

Ne yapmıştım ben?

Titreyen ellerimle Fırat Falez'in numarasını tuşladım. Beklediğim daha fazla yok sayılmaktı ama Fırat saniyeler içinde telefonu açtı. "Abi, son maçta gol attığımı duyduğun için mi arıyorsun? Görmeliydin, efsaneydi. Yoksa akşamki maçıma mı geleceksin? Bursa'ya çoktan dönmeydiysen beklerim."

O kadar hevesli konuşuyordu ki sözünü bölüp araya giremedim. Sessizliğim uzarken parçaları birleştirmiştim ama karşıma çıkan resme inanmak istemiyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve daha mantıklı bir açıklama bulabilme umuduyla yeniden düşünmeye başladım. Sonuç yine aynıydı.

"Doruk abi?" dedi Fırat, az önceki heyecanından eser kalmamıştı.

"Fırat," dedim yavaşça. Sesim dalgalandı. "Ablan nerede?"

"Ne?"

"Ablan..."

"Dün havaalanına bıraktığın ablam mı?" O kadar sert bir tonda konuşmuştu ki az önce bana abi diyen çocukla uzaktan yakından alakası yoktu. Kimse ikisinin aynı kişi olduğunu iddia edemezdi. "Bizi havaalanında görürse bırakamayacağını söyleyip yalvar yakar hepimizi evde vedalaşmaya ikna eden ablam mı? Babamın *ee Doruk seni götürse ne değişecek, onu bırakabilecek misin sanki* dediği ablam mı nerede?"

Onlara yalan söylemişti.

Ne hissettiyse içinde yaşamış, bir saniyesini bile dışarı yansıtmamıştı.

Hâlâ birlikte olduğumuzu sanıyorlardı çünkü Feza ailesinin desteğini üzerimden çekmesini istememişti.

Kendisi gitmişti ama beni yapayalnız bırakmak istememişti.

Kaç gece bana olan kırgınlığından dolayı odasında sessiz huçkırıklarla ağlamıştı? Onun gözyaşını düşünmek içimi paramparça yaptı.

Feza her şeyi konuşarak hallederdi. Onun hiçbir derdi içinde yaşadığını görmemiştim. Sorunların paylaştıkça azaldığına inanırdı çünkü.

Bana olan tavırları değişmesin diye ailesine benimle yaşadığı problemleri anlatmamıştı. Bana da anlatmamıştı, bunun yerine bir mektup yazmıştı. Ayrılık konuşmasında beni sesinden bile mahrum bırakmıştı.

Daha fazla mahvolduğum hiçbir şey yaşamamıştım hayatım boyunca.

Hayatımı düşünecek olursak beni mahveden birçok an vardı fakat on bir yaşında o köşede ölmeyi dilerken bile kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim.

Işıklar sönüyor, hava kararıyor, bir kadın gidiyordu...

Hiç bitmeyecek sandığım bir hikâye, onun tarafından sonlandırılıyordu.

İçinde bulunduğum rüya bulutu dağıldı ve gerçekler gözlerimin önüne serilmeye başladı. Feza yoktu. Olmayacaktı... Her zaman kalır sanmıştım ama benimle uğraşmaktan bıkmıştı. Elimin altındaki biri değildi o, Feza'ydı. Adının anlamında bile sınırsızlık vardı.

Kendi sınırlarını aşmıştı ama beni o sınırların dışında bırakmıştı.

Benim ona defalarca kez yaptığım gibi.

Bilmediği bir şey vardı. Ayrılmayacaktık. Mümkün değildi. İmkânsızdı. Bu gerçekleşmeyecekti.

Ben onun peşine düşecek, gerekirse ayaklarına kapanacak ve af dileyecektim ama böyle bitmemize izin vermeyecektim.

DEVAM EDECEK...

